

Giới thiệu Thất Giới Truyền Thuyết Convert

Trên mảnh đất Trung Hoa xinh đẹp huyền bí, cả ngàn năm nay đều không ngừng lưu truyền những truyền thuyết bí ẩn. Và những câu chuyện được mọi người quan tâm nhất vẫn là về thuật trường sinh bất tử. Từ cổ chí kim, phàm nhân ắt tử. Nhưng tréo ngoe thay, nhân loại ái sinh và hãi địa phủ diêm la. Chính vì thế mà ai nấy đều theo đuổi giấc mộng trường tồn, khắc khổ truy tầm con đường bất tử.

- Nhân loại tức vạn vật linh trường, vốn chiếm ưu thế về trí tuệ nhưng vẫn không dễ dàng gì trong việc tìm hiểu phép trường sinh. Biết bao nhân sĩ tài cao trí rộng, không ngừng nghiên cứu, suy nghĩ bằng tất cả thời gian, sinh lực vẫn không thể nắm được ý nghĩa thật sự của bất tử

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 01: Mở đầu

Trên mảnh đất Trung Hoa xinh đẹp huyền bí, cả ngàn năm nay đều không ngừng lưu truyền những truyền thuyết bí ẩn. Và những câu chuyện được mọi người quan tâm nhất vẫn là về thuật trường sinh bất tử. Từ cổ chí kim, phàm nhân ắt tử. Nhưng tréo ngoe thay, nhân loại ái sinh và hãi địa phủ diêm la. Chính vì thế mà ai nấy đều theo đuổi giấc mộng trường tồn, khắc khổ truy tầm con đường bất tử.

Nhân loại tức vạn vật linh trường, vốn chiếm ưu thế về trí tuệ nhưng vẫn không dễ dàng gì trong việc tìm hiểu phép trường sinh. Biết bao nhân sĩ tài cao trí rộng, không ngừng nghiên cứu, suy nghĩ bằng tất cả thời gian, sinh lực vẫn không thể nắm được ý nghĩa thật sự của bất tử. Tuy nhiên giữa chốn giang hồ vốn nhiều ân sĩ kỳ tài, một số nhân sĩ tu chân luyện đạo đã nắm được phần nào quy luật của tạo hóa. Dĩ phàm nhân chi thân, quyền quyền năng vô biên giữa linh khí cơ thể và bí bảo pháp khí để tạo khí thể chấn thiên động địa, lõi đình chi uy.

Nhìn Trung Hoa - mảnh đất vô biên vô tận ấy, duy chỉ Trung Nguyên là nơi trù phú phồn hoa với lượng dân cư trú chiếm đến tám, chín mươi phần trăm tổng số người. Còn những khu vực hoang sơ các hướng đông tây nam bắc kia đều là những vùng rừng thiêng nước độc, hoang tịch hẻo lánh. Đó là nơi các loài quái thú yêu tinh cư ngụ. Trong số đó, không ít những con yêu ma quỷ quái rắp tâm tu luyện hồng có ngày tu luyện được hình người, đột phá tam giới ngũ hành. Đồng thời, trong chốn thâm sơn bí lâm này - còn gọi là Thần Châu - cũng ẩn tàng không ít những thần kỳ, cả Tiên Phật Đạo Ma, Yêu Quái Quỷ Linh đều cùng tồn tại. Chỉ có những lời dị linh chân tu này mới quy ẩn giữa núi rừng, tránh mặt sự đời.

Trải qua hàng ngàn năm tiến hóa và thay đổi, trên mảnh đất Thần Châu lũy lừng đã tràn ngập những kẻ chân tu. Nhưng những người thật sự nổi tiếng thì như lá mùa thu, rất hiếm. Trong khoảng năm trăm gần đây, dân gian truyền tụng một đoạn đồng dao.

"Tiên Phật Đạo Ma ngũ phái tề, Yêu Linh Quỷ Quái lục viện tự."

Chỉ hai câu ngắn ngủi nhưng đã miêu tả được các phái tu chân khác biệt trên Thần Châu.

Câu "Tiên Phật Đạo Ma ngũ phái tề" ấy tức ám chỉ ngũ đại phái trong giới chân tu. Trong ngũ đại phái bao gồm cả tứ tông - Tiên Phật Đạo Ma. Đứng đầu trong giới Tiên là Tiên Kiếm Môn, giang hồ xưng danh đệ nhất Thần Châu với việc tu luyện Tiên Kiếm là chính. Đứng thứ nhì là Phật, ý chỉ Phật tông, là nơi thần bí nhất của Phật môn. Thứ ba là Đạo tức Vô Vi Đạo phái cũng chính là nơi khởi nguyên của Đạo gia. Thứ tư là Ma, ám chỉ hai nơi: "Ma giáo và Ma thần tông, là Ma phái đệ nhất ác. Ngũ phái này lấy chân tu là chính. Tuy phân chính tà nhưng cả ngũ phái đều theo đuổi một con đường duy nhất thuyết trường sinh. Họ rất ít quan tâm đến thế sự và đa số đều mai danh ẩn tích.

Còn câu "Yêu Linh Quỷ Quái lục viện tự" có nghĩa là sáu tòa biệt viện ngự trị tại sáu vị trí khác nhau trong Thần Châu với sáu thể phân thiên hạ cân bằng. Lục viện này nói này ý chỉ lục viện chân tu là để diệt quái khử yêu, bảo vệ nhân gian. Bất kỳ yêu linh quỷ quái nào đều không tha, nhất quyết giữ vững thế gian an bình.

Trong lục viện, đứng đầu là Thiên Kiếm Viện tại đỉnh núi Thái Huyền. Tương truyền đã có hai ngàn năm lịch sử và là đại phái vang danh trong giới chân tu. Và cũng đã năm trăm năm rồi, Vô Thường Kiếm thuật vẫn đứng đầu bảng và vững vị trong giới võ thuật chân tu. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Thứ hai là Phật môn Bồ Đề Học Viện, nghe nói là nằm ẩn khuất trong núi Cửu Hoa, nơi rất ít người biết đến. Học viện này được biết là nơi chân tu thần bí nhất của Phật môn. Các đệ tử có nguồn gốc từ đây đều là những cao thủ kiệt xuất, ai cũng có tu hành cao thâm và uy chấn thiên hạ.

Thứ ba là Đạo Viện, dĩ Đạo gia chân tu vi chủ. Đó là tiên phù danh tiếng nhất của Đạo môn dưới chân núi Thiên Sáng. Theo kể lại, Đạo Viện là nơi tu luyện chính thức của Vô Vi Đạo phái, là phái có lịch sử lâu dài nhất trong lục viện - gần ba ngàn năm. Nó có nguồn gốc từ Tự Quảng Thành Tứ phái - là phái chính tông và bí hiểm của Đạo gia, đã có hai trăm năm không xuất trần thế rồi.

Đứng thứ tư là Nho Viện, nghe nói là nơi chân tu của Nho gia, là nơi rất hiếm trong thiên hạ. Như thiên hạ đều biết, Nho gia đều là những thư sinh và luôn phản đối những thuyết quái lực loạn thần. Vì thế mà việc họ chân tu khiến cho thế nhân cảm thấy rất khó hiểu. Nhưng thiên hạ thật sự có tồn tại một nơi như thế tại thành Lạc Dương trứ danh.

Xếp vị trí thứ năm là Phụng Hoàng Thư Viện, tương truyền là học viện chỉ dành cho nữ giới chân tu. Học viện này đã tồn tại được hơn ngàn năm và trong nhiều năm qua, nơi đây đã cho ra đời vô số những hiệp nữ vang danh thiên hạ. Điều đó mang đến cho Phụng Hoàng Thư Viện không ít danh tiếng, đồng

thời cũng bao lần làm chấn động giới chân tu. Đây quả thật là nơi phái chân tu đặc biệt chỉ toàn nữ đệ tử. Nhưng họ cũng đã giành được một mảnh đất riêng cho mình trong thiên hạ vô biên, trở thành một trong sáu biệt viện nổi danh nhất.

Thứ sáu cũng là vị trí cuối cùng thuộc về Dịch Viên của Tây Thục Thái Xuyên. Đây là tòa học viện rất đặc biệt và khác với những phái chân tu khác. Những học viện kia đều lấy chân tu làm đạo nhưng Dịch Viên lại lấy tu tâm làm chủ, chân tu vi bổ, tu học vi bản. Dịch Viên thu nhận hai loại đệ tử: học từ phổ thông - chuyên học tập tứ thư ngũ kinh, thi từ khúc phú. Loại thứ hai là đệ tử chân tu, học tập chân tu bí pháp để trở thành kẻ chân tu đích thực, trăm yêu trừ ma. Vì thế mà đệ tử Dịch Viên không phải ai cũng là sĩ tử chân tu với những bí kỹ đạo thuật thần thông.

Ngoài những truyền thuyết về ngũ phái lục viện thì từ những lời truyền giáo của các cao nhân chân tu cá biệt thì người đời còn lưu truyền một thuyết khác về Tam gian thất giới Vực Thiên Nhân. Nhân, tức giới Nhân Gian, cũng tức là giới chân tu. Đây là khoảng không gian rộng lớn nhất giữa thiên địa giới, là nơi có thể lực mạnh nhất trong Thất Giới truyền thuyết và dân số cũng đông nhất. Trong đó số người chân tu cũng rất nhiều, nếu nguồn sức mạnh này kết hợp lại thì sẽ trở thành nguồn lực mạnh mẽ nhất trong giới thiên hạ. Chỉ tiếc rằng giữa các phái chân tu, nghi kỵ còn nhiều, chia rẽ môn phái vẫn tồn tại, do đó thế lực phân tán, quảng nhi bất tề.

Và ngoài giới chân tu của nhân gian, Thiên đầy huyền bí ám chỉ ba không gian vô cùng thần bí. Trong truyền thuyết, trên đỉnh Thanh Vân, "Cửu thiên hư vô giới" là không gian huyền ảo nhất. Tương truyền những chân tu sĩ tử ở đây đều là những người đã đạt được cảnh giới chân tu cao nhất, vượt qua cửu thiên kiếp, đắc đạo thăng thiên, trở thành thiên tiên và cư trú tại đây. Họ có thể thọ tựa đất trời, vĩnh sinh bất tử. Nhưng truyền thuyết này trong nhiều ngàn năm qua, chưa ai chứng thực được.

Không gian thứ hai là "Vân chi pháp giới". Theo truyền thuyết, những sĩ tử chân tu sống ở nơi này có tu hành cao thâm và có thực lực ngang ngửa với những cao nhân thiên tiên giới. Nhưng do trong lúc vượt thiên kiếp thất bại mà phải tiến hành bình giải, nên trở thành Địa Tiên. Và nơi này chỉ những tân tiên mới có thể ra vào, đạo hạnh thấp đừng mong bước được chân vào đó. "Vân chi pháp giới" này được đặt tại đỉnh Phiêu Miêu Phong, rất là thần bí. Nhưng trước đến giờ không ai biết, Phiêu Miêu Phong nằm ở đâu.

Ngoài hai nơi này, còn một nơi nữa gọi là "Thiên Chi Đô" - nằm trên đỉnh Thiên Đô, nơi ngọn của cây thần thụ vạn năm. Tiếc thay, rất ít người từng nhìn thấy cây thần thụ khổng lồ đó. Cho nên "Thiên Chi Đô" cũng được xem là nơi dị thường thần bí. Nơi đây tập trung nhiều dạng dị linh chân tu giả khác nhau. Những vị này đều là những người sau khi đắc đạo mà ẩn cư tại đây, sống một cuộc đời thần tiên, không lo sợ sinh lão bệnh tử. Đây là nơi thiên đường trong mơ của bao kẻ chân tu nơi nhân gian.

Còn lại những nơi gọi là "Vực" thì gồm ba không gian đặc biệt. Theo như truyền thuyết, ba khoảng không này bình hành với nhân gian nhưng lại nhỏ và chật hẹp hơn rất nhiều. Chúng là "Ma Vực", "Quý Vực", và "Bách Thú Yêu Vực."

Lối vào của "Ma Vực" nghe nói là dưới đáy của "Tàng Thi Giang", một nơi cực kỳ nguy hiểm. Trong đó quái vật không những đông như kiến mà còn có những ma đầu có đạo hành cao thâm với uy lực mạnh đến hãi người. Từ cổ chí kim, những tên ma đầu trong Ma Vực này đã ba lần muốn xâm nhập vào nhân gian làm tanh hôi cả một khoảng trời, gây ra biết bao chết chóc cho bá tánh. Điều này khiến cho các cao thủ của giới chân tu vô cùng phẫn nộ. Họ đã liên kết với nhau để cùng đẩy lùi lũ ma quái này trở về vực thẳm và phong ấn lối vào nhân giới từ Ma Vực.

Về Quý Vực thì theo truyền thuyết, nó nằm trong Quý thành Phong Đô nhưng lối vào thì rất bí ẩn. Trong Quý Vực có vô số lệ quý và oan hồn lượn lờ khắp nơi. Gió rít như tiếng người gào thét, cảnh vật điều tàn và u ám, vô cùng đáng sợ. Người thường vào đây sẽ không còn đường sống, kẻ chân tu bước vào cũng khó mà tránh cái chết, bởi thế nó trở thành vực thẳm hung tà nhất trên thế gian.

Còn "Bách Thú Yêu Vực" là nơi tụ tập của tất cả yêu quái trên thế gian, là nơi ở của vô vàn những yêu linh dị thú có đạo hành thâm sâu. Đa số đều không liên hệ gì với nhân gian cả. Nghe nói rằng cửa vào nơi đây nằm tại ngũ đại động phủ của nhân gian. Bách Thú Yêu Vực được xếp hạng hai trong Áo Thú Thiên Động, và số người biết đến nơi này cũng rất hiếm.

Tam gian thất giới trong truyền thuyết này, thật ra nhân gian vẫn là chính. Sáu khoảng không gian kia nếu đem so với nhân gian, chúng thật sự chỉ là những khoảng không nhỏ hẹp, không đáng là bao. Và mỗi khoảng không ấy đều tồn tại dựa vào nhân gian. Chỉ là chúng có những ranh giới phân biệt, tạo nên những khoảng không độc lập, không cùng không gian thời gian với nhân gian mà thôi.

Thần Châu mệnh mỏng bát ngát ẩn tàng biết bao bí ẩn thần kỳ. Và câu chuyện trong quyển sách này cũng bắt nguồn từ Tây Thục của Thái Xuyên, tại Dịch Viên. Từ đây mà làm chấn động cả Thất giới, để lại biết bao truyền thuyết cho hậu thế.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 02: Tổ vật gia truyền

Dưới chân núi Thương Phong Lĩnh, quái nhân lạng lẽ nhìn Lục Vân, ánh mắt vui mừng. Lục Vân bây giờ phong thái ung dung với tấm áo choàng màu

xanh nhạt, gương mặt tuấn tú khá ái. Đôi mắt trong ngần sâu thẳm như ẩn chứa điều gì đó khó nắm bắt khiến người khác ngắm nhìn đều bị mê hoặc. Nhìn Lục Vân chẳng khác nào một tài tử Giang Nam với nét đẹp thư sinh toát lên một khí chất cao quý nho nhã.

Quái nhân nhỏ nhẹ: "Mười hai năm, ngươi hôm nay cũng đã học thành tài rồi. Bản lĩnh của ta ngươi cũng đã lĩnh hội được gần hết. Tuy vẫn chưa nhuần nhuyễn nhưng chỉ cần kiên trì, sẽ có lúc ngươi có được thành tựu như ta thôi. Tất cả những gì ta biết, phức tạp và hỗn loạn, thế nhưng ngươi chỉ cần mười hai năm để học hết đạo hạnh trăm năm của ta thì quả là cực hiếm. Cuộc đời của ngươi sẽ phải đối mặt với nhiều biến đổi bất định. Ngươi có thể chiến thắng được thiên mệnh hay không đều phải xem vào tạo hóa của riêng ngươi, không ai có thể can thiệp hay giúp đỡ gì cả. Bây giờ ngươi sắp phải rời khỏi rồi, ta muốn nói với ngươi vài việc, sau này có gặp phải thì nhớ lời ta dặn..." Nói tới đây chợt quái nhân im lặng... nét mặt có vẻ dăm chiêu ngắm nhìn Lục Vân như đang gặp điều gì đó rất khó nói.

Lục Vân cười nghịch ngợm: "Sự phụ có gì cứ nói, không cần phải lo lắng nhiều cho đệ tử. Ở đây chỉ có hai ta thôi, không có ai khác hết mà!" Lục Vân cười lém lỉnh.

Quái nhân trầm tư một lúc rồi nói: "Thứ nhất, pháp quyết mà ta truyền dạy bao gồm Đạo gia, Phật gia, Nho gia, Ma tông, Quỷ tông, ngũ phái tuyệt kỹ, ngươi phải ghi nhớ là không được thi triển tùy tiện, nếu không ngươi sẽ gặp rắc rối không đáng có. Trong pháp quyết của ngũ phái này, dĩ Thái Huyền Liệt Thiên Đạo của Đạo gia và Tâm Thiên Bất Diệt Quyết của Phật gia vi bá đạo, Hạo Nhiên Thiên Cương của Nho gia vi cương mãnh, Tâm Dục Vô Ngăn của Ma Tông vi huyền kỳ, Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ tông vi kịch độc. Trong mười hai năm, ngươi đã nắm hết, tuy chỉ là tiểu thành nhưng đối với những kẻ đồng đạo thì tài nghệ của ngươi được xem là thượng đẳng rồi. Thứ hai, trong thiên hạ rộng lớn, các phái chân tu nhiều không đếm xuể. Mỗi môn mỗi phái đều có nét tinh hoa riêng biệt và đều đáng để học hỏi. Nhưng do suốt mấy ngàn năm nay, sự phân biệt môn hộ đang ngày càng gay gắt, các môn phái cứ đấu đá nhau, khiến cho nhiều môn phái biệt tích khỏi giang hồ. Ngươi cũng phải đặc biệt cẩn thận với Ngũ phái Lục viện đang vang danh khắp thiên hạ hiện nay. Ta hy vọng rằng sau khi ngươi đã lấy được vật tổ gia truyền thì hãy đến Dịch Viện ở Tây Thục để học hỏi ở đây. Nơi này sẽ có nhiều thứ kỳ dị khiến ngươi thích thú, nếu sau này có đi đến đó thì hãy ghi nhớ lời ta dặn hôm nay."

"Dịch Viện là một trong thiên hạ Lục Viện là nơi thần kỳ nhất từng được người đời nhắc đến. Nơi này thu nhận đệ tử theo hai loại: một là nhân sĩ chân tu, hai là những học tử bình thường, chuyên dạy về văn học Trung Hoa thiên cổ, trong khi tất cả ngũ viện còn lại đều chỉ thu nhận đệ tử chân tu, nên nó được xếp cuối cùng trong Lục Viện. Nhưng nó lại là nơi được hoan nghênh nhất. Dịch Viện trong giới chân tu vì Dịch Kinh vang danh thiên hạ. Tuyệt kỹ danh bất hư truyền là Dịch Thiên Thập Nhị Pháp Quyết. Tương truyền sau khi học thành chiêu thức này thì có khả năng dịch thiên cải mệnh, Dịch Viện có một trấn sơn chi bảo là thần khí Dĩ Thiên Thước có năng lực phi thường."

"Ngoài ra ta còn biết một bí mật của Dịch Viện, trong này có một bộ pháp quyết tên là Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết. Từ lúc Dịch Viện được tạo lập, chưa ai luyện thành công bộ pháp quyết này cả. Nếu sau này có cơ hội thì hãy nhớ tiếp cận và luyện thành bộ công pháp này. Điểm lợi hại của nó chính là chỗ có thể tiêu diệt mọi yêu ma quỷ quái trên thế gian, là loại võ công cực cương và cực dương, có sức phá hủy mọi vật có âm lâm quỷ khí, là loại võ công vô cùng bá đạo."

"Thứ ba, gần đây mỗi tối ta đều quan sát sao vị và thế trời, phát hiện một điềm xấu... Thiên hạ ắt đại loạn, yêu nghiệt ắt sẽ hiện thân. Khoảng ba năm nữa, thiên hạ sẽ có một trận dị biến lớn. Chỉ e rằng lúc đó cả giới chân tu cũng sẽ bị ảnh hưởng, tất cả sẽ chìm trong bể máu. Ngươi hãy ghi nhớ kiếp nạn này mà hãy cẩn thận."

"Thứ tư, ngươi vốn không có binh khí nào cả. Khi có dịp thì hãy ráng tìm một món phù hợp với mình. Trong giới chân tu, binh khí chia làm bốn loại bao gồm thần khí, tiên khí, linh khí và pháp khí. Pháp khí là thứ thường gặp nhất và bình thường nhất. Còn thần khí thì cả thiên hạ này chỉ có mấy món mà thôi và cũng là vật không thể cưỡng cầu. Đối với tiên khí thì đa số là những binh khí bị bỏ lại của những chân tu sĩ đắc đạo thành tiên. Những binh khí này rất bá đạo và hiếm có."

"Còn linh khí thì là pháp khí được tái luyện sau khi có được trong quá trình tu luyện của chân tu sĩ. Pháp quyết để luyện khí có rất nhiều. Loại đầu tiên là phương pháp mà chánh đạo nhân sĩ hay dùng. Đó là vận dụng đạo hạnh của mình để truyền linh lực đạo hạnh hay pháp lực cường hành vào trong nguyên bản của pháp khí nhằm nâng cao uy lực vượt khỏi giới hạn của nó, trở thành linh khí. Cách luyện pháp khí này tuy có thể tăng cường uy lực của pháp khí lên tột đỉnh nhưng lại quá hao tổn đạo hạnh. Những chân tu sĩ thiếu ý chí và nghị lực đều không muốn bỏ phí sức lực để tu luyện linh khí theo cách này."

"Cách thứ hai là cách luyện khí của Ma đạo. Chủ nhân của pháp khí sẽ truyền vào bản thể linh hồn sống hay nguyên thần của yêu vật để nâng cao uy lực của pháp khí. Khi uy lực đến một mức độ nhất định, nó sẽ trở thành linh khí. Đây cũng là cách mà các chân tu sĩ hay sử dụng nhưng nó lại quá tàn nhẫn và bị chánh đạo si nhục. Tuy nhiên người trong ma giáo đạo thì vẫn thích sử dụng cách này vì nó không những tiết kiệm sức lực mà còn tiết kiệm thời gian luyện thành linh khí."

"Cuối cùng ngươi nên ghi nhớ một số kinh nghiệm ta thu nhặt được. Trong thế giới vạn vật thì ngoài con người ra, vẫn còn một số linh vật đang tu chân với hy vọng hóa dạng thành người hay đắc đạo thành tiên. Nhưng trong mắt con người, chúng là dị loại và bị cho là yêu ma quỷ quái. Tuy nhiên, trong thế giới dị vật cũng như thế giới con người, đều có thiện và ác. Không phải mọi yêu ma quỷ quái đều là xấu mà cũng không phải mọi con người đều là tốt. Vì thế khi xuất đạo, ngươi nên cẩn thận trước những lời hô hào trăm yêu diệt ma mà kéo bị ảnh hưởng, cần phải tỉnh táo để phân biệt thiện ác và tự quyết định cách giải quyết đúng đắn. Những cái khác thì ta không nói nhiều nữa. Sau này ngươi sẽ hiểu dần. Ngươi hãy đi đi, có rảnh thì về thăm ta."

Lục Vân tần ngần lắng nghe, cười nhẹ: "Sự phụ yên tâm, đệ tử không như những phạm nhân kia đâu. Người hãy bảo trọng, Vân nhi đi đây. Thủy tổ phương này, mong nhờ sự phụ chăm lo." Nói xong Lục Vân ngẩng đầu xoay mình ngắm một lượt cảnh vật xung quanh, luyến tiếc không rời...

Quái nhân xua tay: "Ta cần gì ngươi nhắc, hãy đi đi. Thương thiên chi đại, vạn vật chi kỳ, rồi ngươi sẽ hiểu những gì ngươi nghi vấn bây giờ. Con đường chân tu nghịch thiên nhi hành, không phải ai cũng dễ dàng mà tiếp bước. Con đường này không dễ đi đâu. Mong ngươi hãy tự bảo trọng. Đi đi, thiên địa vạn vật, tất cả cũng chỉ là hư không." Nói xong y ngẩng nhìn trời cao, không nhìn Lục Vân nữa. Lục Vân nghiêng mình tạ lễ báo đáp tình sư đồ trong mười hai năm qua. Sau đó xoay mình, mắt nhìn xa xăm, bất chợt cơ thể Lục Vân rời khỏi mặt đất, lơ lửng như áng mây trôi. Rồi đột nhiên như ánh sao băng vụt qua, phút chốc không còn thấy bóng dáng Lục Vân nữa.

Thật thần kỳ và khó tin! Nhưng quái nhân vẫn lặng nhìn sao trời, thờ nhẹ rồi quay mình đi vào hang động. Gió lên, mùi hoa đại phảng phất khắp lưng chừng núi... mọi thứ lại yên ắng và bình dị như chưa từng xảy ra chuyện gì.

000

Từ trên dốc núi thẳng đứng, một tà áo xanh lướt như gió nhẹ, vô thanh vô tức, không ai biết người này là ai và từ đâu đến, chỉ thấy bóng người lơ lửng lạ kỳ. Chàng thanh niên khoảng chừng hai mươi tuổi với gương mặt tuấn tú đứng lặng nhìn xuống núi chính là Lục Vân. Với nụ cười nở nhẹ trên môi, cơ thể nhẹ như tơ hồng cứ thế lướt đi giữa rừng núi, tốc độ nhanh đến chóng mặt.

Không lâu sau, Lục Vân đã đến bờ vực sâu gần khe núi. Ngóng nhìn xuống, Lục Vân hơi nhíu mày: "Có lẽ là đây, tại sao tổ tiên Lục gia lại chọn chỗ này để lập mộ phần nhỉ? Hay là đây là nơi cực âm? Với lượng âm khí nặng nề này, ắt hẳn dưới đây có không ít là vật hung hãn." Càng nhìn sâu xuống đất, Lục Vân càng cảm thấy có luồng khí lạnh thổi bùng vào mặt, rợn lên một cảm giác kinh hãi và quái dị.

Lục Vân hất đầu, ngẩng cao nhìn trời và trầm tư. Mỗi lần Lục Vân trầm tư đều thích ngẩng nhìn trời như muốn thét với thiên tế ý chí không khuất phục của mình. Một lần nữa cúi nhìn vực thẳm, Lục Vân nghĩ thầm "Xem ra tổ tiên của Lục gia không phải là hạng tầm thường mà là bậc kỳ tài tuyệt thế. Nếu không thì cũng không chọn ngay vị trí mất rỗng trên Long huyết để ẩn tàng tổ vật của gia tộc và giữ vững thế xương thịnh của trăm đời Lục gia như thế này, thật phi phàm."

Lục Vân nghiêng người và thả mình từ từ rơi xuống vực. Cơ thể rơi xuống chậm rãi, đồng thời rực lên một màu đỏ chói như ánh lửa mặt trời, tỏa sáng cả một khoảng vực sâu. Để an toàn, Lục Vân thi triển Hạo Nhiên Thiên Cung của Nho gia tạo vòng phòng vệ quanh thân thể. Vừa rơi xuống, Lục Vân phát hiện ra xung quanh mình có rất nhiều những quái thú hình hài kỳ dị, con thì cao to khổng lồ, con thì thân thể dài kinh người, lũ quái vật đều lăm le quanh Lục Vân như thể miếng mồi ngon đang lơ lửng.

Lục Vân vận khí nhãn nhìn lướt qua, thờ phào, hóa ra chỉ là những dị vật yếu kém vừa mới trong giai đoạn sơ dị linh. Bọn chúng chẳng thể uy hiếp được Lục Vân dù chỉ là cọng tóc. Rơi mình, Lục Vân đang xuống sâu dần, sâu đến vài trăm trượng. Tiếp tục rơi, xung quanh âm khí càng nặng nề, tà khí âm trầm liên tục luân giữa kẻ đá rít lên những thanh âm rợn người khiến cho Lục Vân không khỏi rùng mình. Trong thâm tâm, Lục Vân cũng ngầm biết trước thế nào dưới đáy vực cũng có những dị linh chân tu cực kỳ hung hãn và tà ác. Thật đáng lo ngại! Lục Vân đang dần cảm nhận được hơi thở của chúng đang... mạnh dần... mạnh dần.

Vừa nhẹ nhàng tiếp cận mặt đất, Lục Vân vận hết công lực, tập trung quan sát động tĩnh tứ phía, đồng thời, vận khí truy tìm căn nguyên của những khí tức ám linh. Thế nhưng sau một hồi quan sát và tầm khí, Lục Vân lại phát hiện đáy cốc chỉ là một quái thạch lăm cỏi không một bóng cây hay quái thú, càng không có chốn dung thân hay ẩn mình.

Cơ thể Lục Vân lại lơ lửng cách mặt đất ba thước. Khắp người bùng phát vàng quang lửa sáng rực, nhuộm đỏ cả đáy cốc, soi sáng mọi vật dưới này. Thật lạ! Nhìn khắp một lượt vẫn không phát hiện gì ngoài một sơn động cao cả trượng ở hướng trái. Nơi ấy tỏa ra âm khí đặc biệt nặng. Lục Vân nghi ngại, rồi nắm lấy bàn tay nhắm pháp quyết. Phức chốc đôi tay cuộn lên hai luồng sáng xanh và vàng kim. Lục Vân hướng tay xuống đất, chưởng nhẹ. Mặt đất chợt rung chuyển, rung động tản mạnh ra tứ phía, một nguồn khí cuộn mạnh từ trung tâm cơ thể Lục Vân tỏa phừng ra xung quanh như muốn bật tung cả lớp đất đang run rẩy dưới chân. Chân khí dịch chuyển điên cuồng trong khoảng không, va chạm và chèn ép, nổ từng tiếng như sấm gầm, khí thế thật kinh thiên động địa.

Âm phong dưới đáy cốc càng nổi dậy, hú những tiếng ghê rợn như thanh âm của các âm hồn dưới địa phủ đang thét gào. Trên đầu Lục Vân bắt chợt ập xuống một luồng khí đen. Trong đó có con tam thủ linh xà đang cuộn mình liên tục. Nó dài ít nhất là cả trăm trượng, cuộn mình như một đám mây đen phủ kín cả một góc vực. Ánh sáng bị che khuất và âm khí tỏa mạnh phủ ngập cả không gian. Con linh xà này có ba đầu rắn khổng lồ, mỗi cái cũng to gần mười trượng. Sáu con mắt sáng quắc như những lồng đèn trong đêm, rực lên một màu đỏ yêu dị, rợn rợn. Chúng há miệng, luồng âm khí có độc phá bùng ra, khí lan tới đâu, mọi thứ rã ra đến đó.

Lục Vân lặng nhìn con quái thú khổng lồ. A! Đây là lần đầu tiên mà Lục Vân nhìn thấy một con yêu linh to lớn đến kinh người như vậy. Nghĩ lại những gì sư phụ đã từng nói về con tam thủ linh xà, Lục Vân chợt thấy bất an. Tương truyền con linh xà này là yêu linh cực hiểm trên thế gian, đã tuyệt giống. Chúng vốn là dị chủng từ rỗng, tuổi thọ có thể hơn ngàn năm, thậm chí vạn năm. Là một hợp thể hiếm thấy giữa yêu linh và tà linh. Đặc biệt chúng rất thông minh nên tu luyện nhanh hơn những loài dị linh khác. Bất kỳ ai gặp được đều khó thoát nạn.

Lục Vân thật không ngờ mình lại có thể đụng độ nó nơi này, không biết là nên vui mừng hay lo lắng. Ngay lúc đó, Lục Vân nhìn qua hướng sơn động, cũng may cửa động không lớn, con linh xà chắc chắn không thể chui lọt được. Tạm thời cần phải tránh đường tấn công của nó trước đã. Nghĩ là làm, Lục Vân vận mình trên không, phóng nhanh đến hướng sơn động.

Trên không, lực nhấn của con tam thủ linh xà bùng sáng như tức giận. Nó quẫy đuôi phóng mình theo Lục Vân. Cuồng phong nổi dậy, uy lực của linh xà làm rung chuyển cả khe núi, đất đá bật tung từ hai bên vách cuộn vào luồng khí xoáy ốc trên người nó. Từ phía sau, Lục Vân đã cảm nhận được con bão đá và linh xà đang tiến gần đến. Lòng hoang mang, Lục Vân chưởng hai chưởng thật mạnh ra sau vừa để cản bước tiến của linh xà vừa tạo phản lực để đẩy mình nhanh chóng tiến vào sơn động.

Dưới đáy vực âm u sâu hoắm, một tiếng nổ âm trời làm núi đá rung chuyển, khí thế kinh hồn chấn động cả thiên địa. Lục Vân đã nhanh hơn linh xà một bước bay thẳng vào hang động, tránh khỏi cú tấn công vũ bão của linh xà. Nhưng cú tấn công hụt này đã làm cho đáy cốc bị hổng một lỗ to và sâu, đất đá văng tung toé và các vết rạn nứt kéo dài từ dưới đáy cốc lên đến mặt đất và lan rộng hơn trượng dài. Các động vật và cây cối trên đó khiếp hãi và run sợ. -

Lục Vân vừa bắn mình vào sơn động, người rơi long lóc dưới đất bởi sức đẩy khủng khiếp của cú va chạm vừa rồi. Ngồi trên mặt đất vẫn đang rung chuyển, Lục Vân thờ hồn hên và nghĩ thầm: "Thật là con yêu linh khủng khiếp, e rằng đến sư phụ cũng phải tránh mặt để khỏi vong mạng. Số ta sao tốt đến đã man thế nhỉ, lại dễ gặp được con linh xà này. Thật không hiểu sao tổ tiên Lục gia lại chọn chỗ này để cất giữ báu vật. Tuy là long mạch bảo địa

nhưng lại quá nguy hiểm... Yêu linh nhiều như thế ai mà dám đến lấy đồ chứ, thật là... Nếu ta không phải có chút bản lĩnh thì hôm nay tiêu rồi!" Vừa lắm lắm Lục Vân vừa chăm chú quan sát xung quanh, đề cao cảnh giới và bỏ ngoài tai tiếng thét chói tai của linh xà ngoài cửa động.

Son động không rộng lắm nhưng lại sâu hun hút. Lục Vân cứ thế đi xuống, càng đi càng cảm nhận âm khí đang ngày một nặng dần, có vẻ như đang có những yêu linh cực kỳ nguy hiểm đang chờ đợi dưới ấy vậy. Bất giác Lục Vân rung mình, Lục Vân chậm rãi lướt đi, hai bên lối đi chính thình thoảng vẫn có những ngã rẽ nhỏ. Trong các lối nhỏ ấy luôn nhưng nhúc một đám dị linh quái quỷ, hình thù kỳ lạ trực chờ tấn công những kẻ xâm nhập. Lúc này, Lục Vân đã thay vòng bảo vệ từ chiêu Hạo Nhiên Thiên Cung bằng chiêu Hóa Hồ Đại Pháp của Quỷ tông. Một vầng khí đen bao bọc lấy cơ thể Lục Vân. Đó là luồng tà khí rất mạnh được phát ra từ Tà Dị Quỷ Bí của Quỷ tông kỳ thuật - một phần của Hóa Hồn Đại Pháp. Luồng tà khí cực ác này lại khiến cho lũ dị linh sợ hãi phải sợ hãi né tránh đường cho Lục Vân.

Thời gian trôi qua từng khắc từng giờ, Lục Vân đã đi được một quãng đường dài dưới động, bất chợt phát hiện ra một tâm động to đến hơn mười trượng. Có lẽ đây là phúc địa của son động, vì đứng ở vị trí này sẽ phải lựa chọn một trong ba lối đi tiếp của ba động nhỏ. Ở giữa phúc địa có viên minh châu to như nắm đấm chiếu sáng khắp nơi huyệt động. Và ở giữa cũng có một thạch quang với bốn tượng đá ở bốn góc. Đó là bốn tượng hình vệ binh với binh khí đang cầm trên tay, vẻ mặt nghiêm nghị. Gần ngay dưới chân của bốn bức tượng là tám họa đồ được khắc trên nền đá. Đó là các bức đồ của những hung thần ác ma giống như lệ quỷ trong truyền thuyết, khiến người xem phải chùn bước.

Lướt nhìn tứ phía, Lục Vân cẩn thận quan sát và phát hiện có rất nhiều bạch cốt đang chất đống ở các góc động. Nhũ thâm trong này ắt có bí kíp thì mới có nhiều người đến nấp mạng như vậy. Lục Vân nhẹ nhàng rảo bước xung quanh thạch quan và thật kinh ngạc. Chỗ này linh khí tỏa ra rất mạnh nhưng lại không hề có tà khí hay âm tịch. Quái lạ thay! Luồng âm khí cảm nhận trước lúc đến đây đột nhiên không còn nữa. Linh khí thì ngưng tụ phía trên thạch quan và tỏa rộng ra bốn bề. Rốt cuộc trong đó đang ẩn tàng vật gì? Khó hiểu, thần bí.

Sau một hồi tỉ mỉ nghiên cứu tám họa đồ trên đất cùng với bốn binh tượng, Lục Vân như hiểu ra được manh mối của thạch quan. Tuy không chắc lắm về sự suy đoán của bản thân nhưng Lục Vân quyết thử một phen để xem thử uy lực của trận đồn này như thế nào rồi hẵng tính tiếp.

Tay phải Lục Vân vận Hạo Nhiên Thiên Cung của Nho gia, tức thì một khối sáng đỏ rực với sức mạnh cực dương xoáy trên tay của Lục Vân. Lục Vân giơ tay, giáng mạnh xuống ngay trung tâm của thạch quan. Đồng thời Lục Vân cũng lập tức chuyển mình nửa vòng để di chuyển sang bên kia thạch quan. Cả cơ thể đỏ rực như lửa đang cháy bùng.

Nhưng vừa lúc Lục Vân thi triển phát chiêu chí cương, chí mãnh đó lên thạch quan, khi khoảng cách chỉ còn ba thước, đột nhiên tám họa đồ phát sáng chói lòa tạo nên một vòng hào quang bao bọc lấy thạch quan. Cùng lúc, bốn binh tượng như sống dậy, hươ tay múa binh khí liên tục nên vòng xoáy chân khí bốn màu xoay chuyển không ngừng và đánh bật công thể mạnh mẽ vừa rồi của Lục Vân.

Lục Vân tái mặt, đành lui về sờ cảm tiếp tục trầm tư. Xem ra muốn đột phá được kết giới của hai trận pháp này quả không chút dễ dàng. Trong thạch quan, có lẽ chính là nơi cất giữ bảo vật mà tổ tiên Lục gia để lại. Rốt cuộc trong đó là bảo vật gì mà phải giữ kỹ như vậy? Lục Vân phóng mình chạy quanh thạch quan, khắp người có năm luồng hào quang ngũ sắc đang dịch chuyển. Lục Vân thi triển Tâm Dục Vô Ngân của Ma tông để dùng chân khí xâm nhập vào trận pháp. Lục Vân không ngừng gia tăng cường độ từ một trăm hai chục lần trong một thức trở thành đến một ngàn hai trăm lần trong một thức, nhưng vẫn vô phương vượt được kết giới và cũng không thể cảm nhận được khí tức trong thạch quan.

Vầng hào quang quanh người Lục Vân chợt bùng sáng, bây giờ đã vận đến mười phần công lực, tốc độ dịch chuyển của chân khí đã lên đến hai ngàn bốn trăm lần trong một thức và đây cũng là cực hạn rồi, không thể cố hơn được nữa. Nếu như lần này thất bại thì Lục Vân cũng đành chịu thua. Sở dĩ chàng sử dụng chiêu thức Tâm Dục Vô Ngân của Ma tông để tìm lối vào trận pháp vì nó là chiêu thức thiên về tốc độ. Khi sử dụng nó thì mới có thể đẩy tốc độ dịch chuyển chân khí lên đến cực đỉnh. Nhớ lúc trước tập luyện, khi sử dụng thi triển pháp quyết này thì tốc độ đạt được là sáu mươi tám ngàn sáu trăm lần trong một thức. Đó là điều khó tin nhưng là sự thật. Với thực lực của Lục Vân hiện giờ thì đạt đến cảnh giwosi hai ngàn bốn trăm cũng đã khá lắm rồi. Lục Vân cố gắng duy trì mức tốc độ hai ngàn bốn trăm, từ từ điều khiển chân khí tiếp cận trận pháp.

Thời gian dần trôi qua, sự mệt mỏi lộ rõ trên gương mặt nhễ nhại mồ hôi của Lục Vân. Biểu hiện của sự kiệt sức vì tiêu hao quá nhiều chân khí đang ngày càng rõ rệt. Cuối cùng Lục Vân cũng ngã gục sau một hồi kiên trì trụ lại. Từng giọt mồ hôi chảy dài trên má, thấm cả xuống nền đất, nhưng ánh mắt của Lục Vân lại hiện hiện một nụ cười. Thì ra Lục Vân đã tìm ra được phương thức để phá giải trận pháp này, khám phá bí mật của thạch quan

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 03: Dị Vực

Lục Vân xếp gối tọa thiền, nhắm mắt và bắt đầu vận khí liệu thương để chuẩn bị cho đợt vượt trận tiếp theo. Lần nữa, vầng quang ngũ sắc xoay chuyển và bao quanh cơ thể Lục Vân. Các phần tử khí quanh người chợt chuyển động. Linh khí và chân khí rải rác ở xung quanh đều bị Lục Vân hấp thụ giống như một từ thạch khổng lồ đang không ngừng hấp thu mọi năng lượng. Lục Vân đang sử dụng nguồn linh khí ấy để chuyển hoá thành nội công cho mình nhằm bù đắp lại phần công lực đã bị tiêu hao trước đó.

Sau một hồi liệu thương và hấp thụ linh khí, vẻ mặt của Lục Vân đã tươi tỉnh trở lại. Cơ thể từ từ rời khỏi mặt đất, lơ lửng và xoay vòng. Vầng quang ngũ sắc chọt quyền vào nhau thành một khối sáng kỳ dị. Không khí xung quanh vẫn tiếp tục xoay chuyển tạo nên một cảnh quang kỳ lạ và huyền hoặc. Phải thật lâu sau, cơ thể Lục Vân mới dần hạ xuống và vầng sáng cũng tan dần vào trong cơ thể của Lục Vân.

Lục Vân mở mắt, đứng dậy với phong thái vô cùng sung mãn nhưng vẫn điềm tĩnh đứng trước trận pháp. Hai mắt tập trung vào phần trước của thạch quan, ánh mắt lúc rực sáng lúc lặng nhìn. Rồi đột nhiên không khí rung chuyển, khắp người Lục Vân bốc một luồng khí mạnh và toàn thân sáng rực một màu huyền thanh. Vầng sáng đến chói mắt đang bao bọc lấy thân thể Lục Vân này chính là pháp quyết cực bá đạo của Đạo gia Thái Huyền Liệt Thiên Đạo. Công lực được đẩy bội phần và đồng thời bùng phát trên các khí đạo khiến cho người thi triển pháp quyết sở hữu được nguồn sức mạnh kinh người.

Phút chốc toàn thân Lục Vân bốc lửa và biến mất giữa không trung, chỉ còn thấy những tàn ảnh để lại do tốc độ di chuyển kinh hồn. Thực thể của Lục Vân đã vượt qua được vòng thử nhất của trận pháp - Bát Ma Ngự Thiên. Và từ không trung, cơ thể của Lục Vân như những hạt bụi nhỏ từ từ ngưng kết lại, bản thể dần được khôi phục.

Đứng trước tứ tượng binh, Lục Vân thầm nghĩ, chỉ cần vượt luôn cả kết giới này thì sẽ vào được bên trong và khám phá được bí mật của thạch quan. Tức thì, Lục Vân thi triển một lần nữa chiêu thức vô thượng huyền học của Ma công - Tâm Dục Vô Ngân. Khi trung khí vận đề rà xét điểm sơ hở của trận pháp mà đột nhập vào.

Nhìn từ xa, sẽ thấy một vầng tinh vân đen tuyền đang cuộn cuộn chuyển động với các luồng chân khí không ngừng xoay quanh tứ tượng binh. Lục Vân tiếp tục cố gắng tăng thêm cường độ khí thức và tốc độ đã lên đến ba ngàn sáu trăm - một cực hạn mới. Đó là do sau khi điều tức và hấp thụ linh khí trong động đạo hạnh của Lục Vân đã tăng thêm một bậc.

Khí tức được tiếp tục duy trì theo khí niệm. Lục Vân bắt đầu phát hiện ra một vấn đề và nắm được phần nào huyền cơ của tầng kết giới này. Đồng thời, Lục Vân cũng dần tìm được phương pháp phá giải trận giới. Thật là đáng mừng! Hắc vận được thu lại, khí tức giảm dần, Lục Vân thở phào và đưa tay vuốt mồ hôi trên trán. Đôi mắt đầy tự tin nhìn thẳng vào thạch quan, Lục Vân từ từ nhắm mắt, xoay mình giữa không trung và nhanh chóng hấp thụ linh khí để bù đắp lại phần khí lực bị tiêu hao vừa rồi.

Lục Vân vừa hồi phục công lực vừa đưa mắt quan sát bốn bề. Tình cờ phát hiện được bên trong trận pháp có ẩn tàng một nguồn linh khí vô tận. Đó là diệu phẩm hiếm có mà kẻ chân tu hay lũ di linh đều thèm muốn đoạt được bằng bất cứ giá nào. Cả hai loài đều có ham muốn giống nhau mà thôi. Trong thế giới chân tu, di linh yêu ma vốn là những con vật được cơ may hấp thụ linh khí của đất trời, sản sinh dị biến và tu luyện đại thành. Chúng cũng có thể đắc đạo thành tiên nếu tu luyện chân chính. Chỉ là không thuộc giống loài người nên bị thế nhân khước từ và liệt vào hàng yêu ma.

Lục Vân thả lỏng thân thể, cố gắng hấp thụ linh khí xung quanh để tăng cường đạo hạnh cũng như linh lực của mình. Thời gian dần trôi qua, lần này Lục Vân dùng đến mười hai tiếng để vận khí rồi mới ngưng lại. Lục Vân chợt mỉm cười. Tuy rằng không biết có thể giải được bí mật của thạch quan hay không nhưng bản thân đã thụ ích rất nhiều từ nơi này. Những linh khí hấp thụ được tính ra không kém hơn so với vạn niên sâm mà sư phụ đã ban tặng. Chỉ điều này thôi đã đáng để đến đây một chuyến rồi. Lục Vân mừng thầm.

Hít một phát sâu, cơ thể Lục Vân đột nhiên bùng sáng rồi biến mất dạng. Chính trong khoảng khắc này, Lục Vân đã hiểu chính khí niệm và duy trì khí tức ở mức bốn ngàn tám trăm lần. Đồng thời lợi dụng vài phần ngàn giây đó và sơ hở của trận pháp để vượt qua kết giới, tiến vào bên trong. Phương pháp này nhìn có vẻ đơn giản nhưng thử hỏi thế gian này có mấy ai làm được. Nếu như Lục Vân không có một vị sư phụ tài năng và một tí vận may thì có lẽ... mãi mãi vẫn không thể vào được trận pháp này.

Đứng bên trong trận pháp, Lục Vân nhìn thạch quan với ánh mắt vừa nghi ngờ vừa háo hức. Thạch quan này rất lạ, nhìn bên ngoài có vẻ chỉ là một quan tà bình thường nhưng nhìn kỹ mới phát hiện nó là một tổng thể hoàn chỉnh, không hề có nắp đậy. Lục Vân lại phải đối mặt với vấn đề nan giải khác - làm sao mở được thạch quan? Thật đau đầu!!!

Đi vòng quanh thạch quan, Lục Vân chăm chú và chợt dừng ánh mắt tại một điều khắc kỳ lạ ngay phần mặt trên. Điều khắc này là một bức họa với nét vẽ rất sắc sảo và chân thật - một trận chiến khốc liệt. Bầu trời u ám với những cuộn mây đen đang gầm gừ như muốn ăn tươi nuốt sống tất cả. Và từ trong màn đêm hãi hùng loé sáng lên đôi mắt một xanh một đỏ đầy kinh hoàng và quái dị. Nổi ám ảnh khi nhìn vào chúng như có con quái thú đang nhăm nháp từng mạch máu và tim gan, toàn thân tê liệt. Còn trên mặt đất, cây cối như núi. Di trên những xác chết là vài bóng người đang múa may, ánh quan của binh khí loang loáng trước một binh đoàn yêu thú bao vây xung quanh, không còn thấy mặt đất là đâu, chỉ thấy một thảm người lẫn thú... màu đỏ. Thế nhưng chen giữa mây đen u ám và xác người, tại khoảng không duy nhất hiếm có lại là một cầu vòng. Và trong vầng hào quang huyền diệu là một thanh thần kiếm bảy màu đang uốn lượn như thần long tế thiên, chiến đấu quyết liệt với yêu thú đang ẩn hình trong mây đen.

Lục Vân ngắm nhìn bức họa và thầm nghĩ chắc có ám thị gì đây? Quan sát thêm một lúc, Lục Vân phát hiện ra còn một dấu chường tay, nét vẫn còn khá rõ nhưng lại không nổi bật nên khó nhìn thấy được. Lục Vân tự nhủ "Dấu chường tay này là của ai? Nó có ý nghĩa gì?" vừa nghĩ Lục Vân vừa gãi tay phải thử đặt nhẹ vào dấu tay. Đột nhiên Lục Vân tròn tròn mắt. Thật kinh ngạc! Kích cỡ của dấu tay hoàn toàn khớp với tay của Lục Vân. Dường như mọi thứ đều được sắp đặt và chỉ dành riêng cho đứa hậu duệ này của Lục gia mà thôi. Tiên tổ quả thật cao siêu. Đã lường trước mọi thứ và chỉ chờ ngày Lục Vân đến để lấy lại vật vốn thuộc về mình.

Nghĩ đến đây, Lục Vân bật cười rồi nhẹ nhàng đặt bàn tay phải lên dấu chường. Vừa đặt trọn tay vào thì đột nhiên toàn thân giật bắn lên. Có một luồng khí lạ đang di chuyển trong cơ thể và bị hút dần ra ngoài. Cảm giác như linh hồn đang bị ai đó lấy đi từng chút một. Lo sợ và kinh hãi, cơ thể Lục Vân cứ run lên bần bật, tâm linh đang cố gắng giành co để thoát khỏi sức hút mãnh liệt từ thạch quan. Nhưng bàn tay cứ bị giữ chặt, không thể rút ra được. Lúc này Lục Vân đang mất dần sức lực và tâm trí đang rối loạn vì sự trống trải đang chiếm dần thể xác, không biết rồi sẽ ra sao...

Bất ngờ, thạch quan phát sáng chói lòa, ánh sáng tỏa ra mạnh đến nỗi Lục Vân phải nhắm mắt lại ngay tức khắc. Kèm theo là một sự rung động mạnh từ thạch quan khiến tay Lục Vân bị bật khỏi dấu ấn chường. Chính lúc này, thạch quan tự động mở ra, vầng sáng đó bao bọc lấy cơ thể Lục Vân và nuốt

chúng vào bên trong... Mọi thứ trở lại như cũ và Lục Vân đã... biến mất.

000

Lục Vân mơ màng cảm nhận được mình đã bị cuốn vào bên trong thạch quan. Nơi này yên tĩnh và bình lặng, không còn cảm giác đau đớn như vừa rồi. Lục Vân từ từ mở mắt, trong lòng cứ nghĩ mình đang nằm trong thạch quan, âm u và ngột ngạt. Thế nhưng hiện trước mắt lại một không gian rộng lớn bao la, không nhìn thấy cả đường chân trời, xung quanh là những tinh vân lấp lánh ngũ sắc tạo nên cảnh vật đẹp lung linh dị thường. Cơ thể thì lơ lửng không trọng lực nhưng lại có thể tự do chuyển động, thật tuyệt!

Sao một lúc choáng váng và kinh ngạc trước cảnh vật thần tiên này, Lục Vân bình tâm lại và cẩn thận quan sát xung quanh, thăm hỏi nơi này là đâu. Bất ngờ, một giọng nói vọng từ chính tâm linh của Lục Vân "Hoan nghênh hậu nhân của Lục gia. Đây là không gian do ta tạo nên gọi là dị vực. Nó là một thế giới thứ hai, hoàn toàn khác biệt với thế giới người đang sống. Và đây là nơi được tạo ra chỉ dành riêng cho người."

Lục Vân giật mình. Sau đó bình tĩnh lắng nghe và quan sát xung quanh như đang tìm kiếm gì đó rồi hỏi "Ông là ai? Tại sao ta không thể nhìn thấy được ông đang ở đâu? Ông là tổ tiên của Lục gia? Tại sao lại để lại khoảng không kỳ lạ này?"

Giọng nói ấy bật cười: "Lưu tại nơi này là ý niệm của ta, vô hình vô dạng nên người sẽ không nhìn thấy thực thể. Ta đích thực là tiên tổ của người. Đã cách biệt đến gần trăm đời và cũng gần sáu ngàn năm rồi. Sở dĩ ta tạo ra dị vực này là vì Lục gia có một món bảo vật gia truyền cực kỳ quý giá. Dị vực này là để cất giữ và đợi kẻ hữu duyên. Còn người, chính là kẻ duy nhất trong bách thế Lục gia có khả năng kế thừa món bảo vật này. Bẩm sinh người đã mất một hồn một vía và là đứa khó sống, nhưng như thế mọi thứ đều có nguyên nhân của nó."

Lục Vân tiếp tục vặn hỏi: "Nhưng nguyên do tại sao ông lại biết được vận mệnh của ta cách đây sáu ngàn năm? Quả khó tin!"

Giọng nói đó trầm lắng: "Nguyên do đó thật ra là có liên quan đến ta. Nếu như năm xưa không phải ta tham lam chiếm lấy nơi thiên địa linh mạch này để làm nơi cất giữ báu vật, nhằm bảo toàn sự phồn thịnh của Lục gia bách thế thì người cũng không như bây giờ - khuyết tật bẩm sinh, mất đi một hồn một vía. Đó là sự trừng phạt của trời cao đối với Lục gia của chúng ta. Người muốn Lục gia chúng ta đến đời của người sẽ phải tuyệt tử tuyệt tôn để trả lại sự công bằng cho thế gian."

Lục Vân nghe thế mặt liền biến sắc, cuối cùng cũng biết được nguyên do vận mệnh của mình.

Nhưng... nào dễ dàng chấp nhận số phận? Nếu như vẫn được sống thì vẫn sẽ tiếp tục đấu tranh với thiên mệnh, "Thách trời cao làm gì được ta!" Ánh mắt Lục Vân sáng rực một niềm tin mãnh liệt. Cậu ngẩng lên, hỏi: "Nếu như tiên tổ đã biết như thế, vậy kết quả sẽ thế nào? Có cách nào để chống lại thiên mệnh không? Một khi ta chưa chết thì ta vẫn không đầu hàng. Ta muốn xem đáng tới cao có làm gì được ta không, ta sẽ thay đổi vận mệnh của mình." Giọng nói lại cất lên: "Vận mệnh của người, ta đã tiên đoán được từ trước. Chính lẽ đó nên ta mới tạo ra không gian này và chuẩn bị mọi thứ cho người. Tất cả là để bảo vệ dòng họ của Lục gia không bị đứt đoạn. Số phận của người không như người thường, luôn thay đổi và bất định. Không ai nhìn thấu được vận mệnh của người sẽ ra sao. Nhờ thế mà ta muốn cuộc một lần xem có thể xoay chuyển được tình thế hay không. Trước khi mất, ta đã cẩn thận để lại di chúc cho gia tộc. Nếu đứa trẻ nào của Lục gia bị mất một hồn một vía thì nhất định phải đến đây, lấy lại vật tổ gia truyền. Còn vào được hay không thì... do tạo hóa của đứa trẻ. Ta cũng không thể thao túng tất cả được."

Lục Vân phì cười: "Ý ông ám chỉ cái trận pháp ngoài ấy à? Quả thật lợi hại! Ta đã tốn hết biết bao thời gian mới phá giải được. Và ta còn nhìn thấy có rất nhiều hài cốt ở ngoài đó nữa. Có lẽ là những kẻ tò mò muốn tìm hiểu bí mật của thạch quan mà vong mạng nơi này."

Tiên tổ trầm ngâm: "Những kẻ đó, cho dù phá giải được hai kết giới của trận pháp, vào được bên trong thì cũng không đến được đây đâu. Nếu như không phải hậu duệ của Lục gia bẩm sinh thiếu mất một hồn một vía thì cho dù kẻ đó là thánh thì vẫn không thể bước chân vào nơi này. Điều ta lo lắng là người có thể vào được không thôi. Vì người bị thiếu mất hồn vía sẽ rất yếu ớt và hay bệnh tật. Có sống được hay không là một vấn đề. Mà sống được thì ta cũng không dám chắc người có thể trở nên bản lĩnh mà vào được đây hay không. Khoảng không gian này là một nơi rất đặc biệt cho nên ta phải thiết lập trận pháp thật lợi hại để bảo vệ và ngăn chặn những kẻ xâm nhập. Nhưng điều đó cũng có nghĩa là người cũng sẽ bị chặn cửa bởi trận pháp đó. Vào được đây là duyên số của người, ta rất vui mừng khi người có thể có bản lĩnh như vậy. Đáng khen!"

Lục Vân tò mò: "Thế... vật tổ gia truyền mà tiên tổ đang cất giữ là gì? Nó sẽ giúp được ta ư? Nó đang ở đâu?"

Giọng nói khàn khàn trầm tĩnh trả lời: "Người đến được nơi này, đó là duyên số. Ta vốn định rút hết chân khí trong cơ thể người và truyền lại tất cả chân khí và bản lĩnh mà ta tu luyện được. Nhưng sau khi xem xét kỹ lưỡng, ta phát hiện ra trong người có đến năm loại chân khí khác nhau và sở hữu ngũ huyền thượng thừa công pháp. Huỷ thì thật đáng tiếc! Nên ta sẽ giữ nguyên tất cả và truyền thêm cho người một tuyệt kỹ độc nhất của Lục gia do ta sáng lập. Trong suốt sáu ngàn năm dài đằng đẵng để chờ đợi người, ta đã sử dụng thời gian đó để nghĩ ra tuyệt kỹ này. Còn uy lực của nó thế nào thì sau này người tự sẽ biết. Về vật tổ gia truyền của Lục gia thì thật ra đó là đôi bình khí ta sử dụng năm xưa - một món binh khí đặc biệt mà thôi. Chúng đang ở đâu đó quanh người đấy, chỉ là người không nhìn thấy."

Lục Vân mắt sáng rỡ. Bình khí? Bình khí gì? Nhất định không phải là vật tầm thường. Nếu không thì cũng không khiến cho tiên tổ đã quy tiên rồi mà vẫn quyền uy, quyết ở lại bảo vệ và truyền lại cho con cháu. Rồi cậu nhì kỹ xung quanh nhưng chỉ thấy tinh vân đang lấp lánh, không hề có một bình khí hay vũ khí nào cả. Lục Vân tiếp tục hỏi: "Tiên tổ chờ Lục Vân lại đây chỉ để truyền công pháp và binh khí thôi ư? Không còn việc gì dặn dò sao? Có thể cho ta biết bức điều khắc ngoài thạch quan kia có ý nghĩa gì không?"

Giọng nói ấy chậm rãi: "Ta muốn truyền lại tất cả cho người là vì muốn người tiếp tục rạng danh dòng họ Lục gia và duy trì hậu thế. Thiên địa vạn vật, chỉ cần đang sống là đang đấu tranh với thiên mệnh. Cái gọi là trường sinh bất tử chính là một dạng biểu hiện của việc tranh đấu giữa con người và số trời. Con đường chân tu, nghịch thiên nhi hành. Đó là điều làm trái với đạo trời cho nên những kẻ chân tu luôn gặp nhiều kiếp nạn. Không biết đã có bao kẻ chân tu đạo hạnh thâm sâu mà vẫn một bước sa chân, tan thân bởi thiên kiếp chập trùng. Chỉ những người có thể thoát được thì mới đắc đạo thành tiên, nhưng nên ghi nhớ - điều đó là cực hiếm. Về bức họa khắc trên thạch quan có ý nghĩa gì thì người tạm thời không cần biết. Thiên cơ bất khả lộ. Nó

chẳng có ích gì cho ngươi đâu. Sau này rồi ngươi sẽ hiểu có sự. Đứng quá để tâm làm gì."

Lục Vân hào hứng: "Thế tiên tổ khi nào mới truyền binh khí và công pháp cho ta? Và tuyệt kỹ mà ông đã sáng lập có tên là gì? Binh khí đó là như thế nào? Có thể nói cho ta biết được không?"

Tiên tổ cười ha ha: "Đừng quá vội chứ cháu bé, ta sẽ nói từ từ cho ngươi biết. Thật tình là ta có nhiều thứ quan trọng muốn nói lắm nên ngươi phải lắng nghe và ghi nhớ. Bởi vì đây là lần duy nhất hai ta có thể nói chuyện với nhau. Sau đó trở đi ngươi sẽ không nghe được tiếng nói của ta nữa. Trước hết, ta sẽ nói về dị vực này. Ta đã sử dụng linh lực của mình để tạo ra nó. Ở đây, ngươi sẽ không cảm giác được sự thay đổi của thời gian và không gian. Chắc ngươi phát hiện được nơi này chứa đựng nguồn linh khí bất tận đúng không? Đó ă vì đây chính là một trong cửu đại linh mạch trong hạ giới.

Tất cả bao gồm chín linh mạch tại các nơi khác nhau và chỉ có ba nơi được xem là quý báu nhất. Ba nơi này là kho nguồn của linh mạch và không có các nhánh rẽ nên linh lực và linh khí đều rất dồi dào và vô tận. Còn lại đều là những linh mạch riêng rẽ và bị phân nhánh rất nhiều nên chẳng thể đem so sánh với ba nguồn linh khí kia được. Nơi mà ta đang chiếm giữ chính là nguồn linh mạch xếp thứ ba trong ba linh mạch kể trên, được gọi là Thiên Long Mạch. Nguồn linh mạch xếp thứ nhất chính là nơi tiềm tàng chân khí mạnh mẽ nhất. Trùng trùng là vùng thuộc Đông Hải và là nơi của tu chân tiên phái vô cùng kỳ lạ - nơi ẩn thân của Thiên Địa Môn. Không ai biết được vị trí chính xác của nó là ở đâu. Nơi thứ hai là Thiên Tinh linh mạch, được biết nó nằm trên đỉnh Tuyết Vực và bị chiếm bởi một phái tiên kỳ bí - Thiên Ngoại Động Thiên.

Năm xưa ta đã vô tình tìm được nơi này và nhất quyết chiếm giữ để dòng họ Lục gia được muôn đời phồn thịnh, vạn niên vinh hoa phú quý. và cũng chính lẽ đó mà thiên địa bất dung, khiến cho ngươi trở thành bầy giờ với vận mệnh trắc trở. Đồng thời... nơi này cũng sẽ bị hủy diệt và biến mất khỏi hạ giới. Điều đáng lo ngại chính là dưới linh mạch này có một thông đạo rộng lớn nối với vực Ma vốn bị phong ấn bởi linh khí nơi đây. Nếu linh mạch bị hủy, thông đạo vực Ma sẽ mở... bá tánh lại lâm vào cảnh nguy khốn dưới sự tấn công ồ ạt của lũ yêu ma từ chốn này. Vì thế ngươi hãy nghĩ nhớ, sau khi rời khỏi đây ba năm nữa, thiên hạ sẽ hỗn loạn. Đến lúc đó giới chân tu cũng sẽ bị lôi kéo vào... không ai có thể tránh được kiếp số.

Đó là chuyện tương lai, còn bây giờ, những tuyệt kỹ và binh khí mà ta muốn truyền lại cho ngươi đều là những bí kíp bất truyền của gia tộc. Ngươi cần phải khắc khổ tu luyện và quyết tâm kiên trì thì mới có thể chống lại được thiên mệnh. Trong sáu ngàn năm qua, ta đã sử dụng tất cả những gì mình nghiên cứu được để sáng lập ra một môn công pháp gồm chín tầng tên là Thiên Địa Vô Cực. Với đạo hạnh hiện tại, ngươi có thể đạt đến tầng thứ tư, nhưng muốn luyện thành những tầng còn lại thì phải tùy duyên. Ngươi sẽ tu luyện ngay tại đây. Với nguồn linh khí vô tận này thì tốc độ tu luyện của ngươi sẽ tăng lên gấp ba lần. Như vậy ngươi sẽ có thể nhanh chóng luyện thành công pháp hơn.

Còn về món binh khí thì ngươi nhất định phải thật thận trọng! Nó là tất cả số vốn để ngươi có thể đấu tranh với thiên mệnh, hãy ghi nhớ lấy Lục Vân ạ! Chính nó sẽ bù đắp lại hồn vía mà ngươi đã thiếu mất bấy lâu. Thế nào ư? Ta sẽ giải thích cho ngươi hiểu. Con người vốn có ba hồn bảy vía và chính ba hồn đó sẽ tu luyện ra ba nguyên thần. Ngươi vốn bị thiếu mất một hồn một vía, tức là không thể tu luyện ra ba mà chỉ hai nguyên thần mà thôi. So với người thường, đó là điểm thua thiệt của ngươi. Nhưng sau khi ta giúp ngươi quy hồi lại nhất hồn thì ngươi có thể tu luyện ra ba nguyên thần dữ dội gấp trăm lần hơn người thường. Như vậy ngươi có được lợi thế vượt trội hơn hẳn.

Binh khí ta truyền lại bao gồm một đao một kiếm, chính là Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm. Ngươi hãy giữ gìn thật tốt hai món bảo vật này. Chúng bá đạo hơn cả thần khí trong truyền thuyết với sức mạnh diệt hồn trăm thần rất ghê gớm. Đừng nên tùy tiện sử dụng khi không cần thiết. Ta có được hai món bảo vật này từ nơi thần bí nhất của Ngũ Đại Động Thiên - Vạn Diệt Cô Động. Trong đời ta chỉ sử dụng được vài lần hiếm hoi vì sức mạnh của nó quá kinh hãi và có khả năng hủy diệt quá lớn. Ngươi cũng không nên sử dụng bừa. Nếu không sẽ như cây cao đón gió, tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

Ngươi còn gì muốn hỏi nữa không? Những gì ta có thể nói được thì đã nói hết rồi. Sau khi truyền hết cho ngươi bộ võ công tâm pháp Thiên Địa Vô Cực, tâm niệm của ta sẽ biến mất hoàn toàn, ngươi sẽ không còn cơ hội được nói chuyện với ta nữa đâu. Vì thế hãy tranh thủ lúc này mà hỏi, ta sẽ cố gắng giải đáp."

Lục Vân lặng lẽ suy nghĩ... Lời nói của tiên tổ khiến cậu nghĩ đến nhiều việc - về thiên hạ cửu đại linh mạch và kiếp nạn trong tương lai, về cả bệnh tình của mình sắp được trị khỏi... Vừa lo vừa mừng... Lục Vân đang trong tâm trạng phân vân khó tả.

Chậm rãi nhìn xung quanh, Lục Vân hỏi: "Tiên tổ, vậy thế gian này có tất cả bao nhiêu vực? Tại sao từ trước đến giờ chưa nghe qua danh của Ma vực? Ngoài Ma vực ra, còn những địa vực nào khác không? Và cái gì mà Thiên Địa Môn, Thiên Ngoại Động Thiên gì đó... chúng là những thứ quái quỷ gì?"

Giọng nói trả lời: "Khà, mấy câu hỏi của ngươi chẳng hay ho gì cả. Ngươi chưa nghe qua những môn phái đó là vì ngươi mới chân ướt chân ráo bước vào giang hồ thôi, chưa nghe đến thì có gì là lạ? Cũng như những môn phái mới hiện giờ thì ta nào có biết đến. Mấy vấn đề này không quan trọng, không cần để ý. Còn về vực Ma thì ta sẽ nói một ít, cứ xem như thường thức mà nghĩ nhớ là được.

Trên thế gian chỉ có một địa vực thật sự - đó là khoảng không gian mà loài người đang cư ngụ. Còn vực Ma chính là khoảng không gian dưới lòng đất, bằng cách nào đó đã được tạo ra và là nơi ẩn trốn của các loài yêu linh ma quỷ. Khoảng không này chật hẹp, âu u, bí hiểm và luôn chứa đầy tà khí. Còn những quái vật yêu ma dưới đó thì vô cùng khát máu và tàn bạo nên chúng bị giới chân tu phong ấn để tránh tai họa cho nhân gian.

Ngoài vực Ma thì còn có vực Quỷ và vực Bách Thú Yêu. Chúng đều là phái tà đạo. Chính đạo bao gồm Cửu Thiên Hư Vô Giới, Vân Chi Pháp Giới và Thiên Chi Độ. Những nơi được xưng là Tam gian thất giới ấy không phải ai cũng biết. Và lại, chúng cũng chỉ là những sự tồn tại nhỏ nhoi mà loài người không thêm quan tâm đến. Nhân gian mới thật sự là chủ đạo giữa đất trời. Ngươi cũng không cần lo lắng nhiều về những nơi đặc thù đó. Sau này rồi ngươi sẽ biết thôi. Tạm thời chúng vẫn chưa ảnh hưởng gì lớn."

Lục Vân thở nhẹ: "Hoá ra thế gian có nhiều nơi kỳ dị như vậy, thật bất ngờ! À, xin hỏi tiên tổ, người định làm gì để phục hồn cho Lục Vân?"

Tiên tổ từ tốn: "Ngươi chỉ cần giữ tâm vô tạp niệm là được. Còn lại ta sẽ xử lý. Bây giờ ta sẽ bắt đầu quá trình phục hồn cho ngươi. Hãy bình tĩnh và thư giãn, cứ như tu luyện bình thường mà giữ tâm linh tĩnh lặng."

Lục Vân bắt đầu thả lỏng cơ thể, hít thở đều đặn và từ từ điều thức tâm linh. "Ta đã sẵn sàng!" Nói xong Lục Vân nhắm mắt, cả cơ thể và tâm hồn nhẹ nhàng hòa nhập với xung quanh... từng nhịp thở tự nhiên như hơi gió thoảng thoảng...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4 :Truyền Công Thụ Quyết

Trong khoảng không gian lung linh huyền ảo với những áng tinh vân ngũ sắc ấy, cơ thể Lục Vân lơ lửng như hòa mình vào những ánh mây trôi. Cậu đang lặng lẽ chờ đợi tâm linh tĩnh lặng và không suy nghĩ. Nếu lúc này Lục Vân mở mắt thì sẽ nhìn thấy sự biến đổi của những tinh vân đang lững lờ xung quanh. Chúng đang tụ lại và xoay chuyển quanh người của Lục Vân, tạo nên một vầng chân khí ngũ sắc từ từ thấm vào cơ thể. Không xa đó, có hai quang tinh vân kỳ dị khác đang phát sáng lấp lánh. Một trong hai quang sáng đó tiến dần về phía Lục Vân. Quan sát kỹ thì đó là luồng sáng đang quện tròn với những tinh vân màu đen. Chúng biến dạng liên tục rồi nhanh chóng theo luồng tinh vân quanh người Lục Vân mà đi vào cơ thể. Vầng tinh vân đen đó đột nhiên phát ra một cột sáng đen đặc bao bọc xung quanh.

Từ trên không trung và giữa cột đen ấy lộ ra một tiểu đao cổ phác dài ba tấc. Hình dạng không rõ ràng nhưng vẫn thấy được đó là một thanh đoản đao ánh lên những ký hiệu bùa chú màu đen ẩn hiện, chói lóa và kỳ dị. Những ký tự lạ đó tan dần ra xung quanh, tạo thành những dấu ấn trên người Lục Vân rồi từ từ bị hấp thụ dần. Tinh vân xung quanh cứ tích tụ ngày một nhiều. Cả một khoảng không vô tận với nguồn linh khí dồi dào ấy không ngừng di chuyển và như có một sức hút kỳ lạ, tất cả đều đi vào cơ thể của Lục Vân. Cơ thể Lục Vân giống như một lỗ đen không đáy, tiếp nhận mọi linh khí, chiếm lấy và chuyển hóa thành nội lực. Lúc này, thanh đoản đao đang lơ lửng trên không trung ấy phát ra một luồng sáng rực rỡ, tỏa xuống người Lục Vân. Quang tinh vân đang cuộn tròn xung quanh sáng lên rồi nhạt dần. Lục Vân đang hấp thụ nguồn sáng ấy. Và bất ngờ, thanh đoản đao tiến gần xuống ngay đỉnh đầu - vị trí bách hội huyệt - như muốn đi vào cơ thể Lục Vân từ chỗ này.

Chớp nhoáng, thanh đoản đao đã ghim vào ngay đỉnh đầu. Ngay lúc đó tinh vân xung quanh tăng tốc đột xuất, tất cả ò ạt tràn vào cơ thể Lục Vân. Nhưng chỉ được một lúc, thanh đao tự rút ra khỏi đỉnh đầu một đoạn khoảng một tấc. Đồng thời tinh vân giảm tốc và lại tiếp tục tích tụ xung quanh. Cứ thế lặp đi lặp lại, thanh đoản đao ghim vào rồi lại rút ra. Mỗi lần như thế, cơ thể Lục Vân lại hấp thụ tinh vân linh khí với tốc độ nhanh gấp mười lần. Linh khí trong cơ thể càng lúc càng nhiều.

Cho đến lần thứ bảy, thanh đoản đao biến mất khỏi đầu của Lục Vân... Nó đã bị hấp thụ hoàn toàn vào cơ thể. Tốc độ hấp thụ linh khí lúc này của Lục Vân lập tức gia tăng. Trong phút chốc, một lượng lớn linh khí được Lục Vân hấp thụ và chuyển hoá thành nội lực, tăng cường đạo hạnh của bản thân. Sau khi Lục Vân đã nuốt mất thanh đao vào cơ thể, quang sáng còn lại bắt đầu tiến lại gần, tỏa ra một cột sáng ngũ sắc phủ lên người Lục Vân. Lần này là những ký tự bùa chú màu sắc sặc sỡ ẩn hiện những họa tiết và ký hiệu lạ lùng trên cơ thể. Sau đó chúng được hấp thụ và chuyển hóa thành chân khí. Trên không trung xuất hiện một thanh đoản kiếm dài ba tấc ẩn hiện và phát sáng. Điều khác biệt là cột sáng không còn màu đen lung linh như vừa rồi mà là bảy màu lấp lánh thật trắng lẹ. Lục Vân tiếp tục hấp thụ nguồn sáng với tốc độ càng ngày càng tăng. Theo đó, ánh sáng phát ra từ đoản kiếm mờ nhạt dần.

Cuối cùng chỉ còn một tia sáng nhỏ đi thẳng vào cơ thể Lục Vân tại bách hội huyệt. Cùng lúc, cơ thể Lục Vân bùng sáng với vầng hào quang ngũ sắc quanh cơ thể, trông như một hạt minh châu đang tỏa sáng dưới ánh nắng mặt trời. Một lúc sau, ánh sáng mờ dần, cơ thể Lục Vân từ từ hiện ra huyền ảo giữa tầng mây lơ lửng. Tinh vân xung quanh đã bị hấp thụ hơn một nửa, linh khí cũng mất đi khá nhiều... tất cả đều bị Lục Vân hấp thụ vào cơ thể và chuyển hóa thành nội lực. Khả năng hấp thụ linh khí của Lục Vân quả kinh người! Lục Vân vẫn bình tâm, nhắm mắt lơ lửng giữa không trung. Cơ thể bắt đầu xuất hiện dị trạng. Ánh sáng chớp nháy trên cơ thể Lục Vân. Cường độ sáng tăng dần đến nỗi không thể nhìn thấy cơ thể của cậu nữa. Từ bên trong quả cầu rực sáng đó cơ thể Lục Vân có năm luồng sáng xuất hiện và xoay chuyển xung quanh - đó chính là chân khí của năm loại thượng thừa pháp quyết mà Lục Vân đã tu luyện được từ quái nhân.

Tiếp sau đó là vô số những họa tiết và ký hiệu bùa chú màu đen phân tán ra tứ phía từ bên trong quả cầu sáng ấy. Thời gian trôi qua, vào giây phút cuối cùng, cơ thể Lục Vân một lần nữa bùng phát ra một luồng sáng bảy màu - tạo thành một vòng khí lưu chuyển tỏa dần ra xung quanh, khí thế mạnh mẽ gây chấn động cả một vùng. Sau đó, chỉ thấy cơ thể Lục Vân đột nhiên phân thành ba, thành bảy rồi mười. Những bóng người giống y như Lục Vân đó lúc ẩn lúc hiện và dịch chuyển vòng tròn giữa không trung. Mỗi bóng hình tỏa ra màu sắc khác nhau, tượng trưng cho mỗi tính cách riêng lẻ khác nhau của một Lục Vân hoàn chỉnh. Trong mười bóng người này có hai bóng hình nổi bật nhất đó là chiếc bóng màu đen ánh và chiếc bóng tỏa sắc cầu vồng. Chúng chính là hồn vía được biến hình từ thanh đoản đao và đoản kiếm vừa rồi. Diệt Thần Kiếm thành nhất hồn, Diệt Hồn Đao thành nhất vía. Cả hai hình hồn này đều mang một sắc màu nổi trội với những bóng hình khác, rất dễ nhận biết. Sau đó, tất cả hình hồn nhanh chóng nhập lại làm một và cố định tại một vị trí. Hình nhân biến hóa, trong phút chốc mười hình hồn kết hợp lại và dần tạo ra bản thể của Lục Vân.

Lúc này, cơ thể của Lục Vân đã ngưng hấp thụ linh khí và cậu nhẹ nhàng mở mắt, cảm nhận sự thay đổi của bản thân. Thật bất ngờ, nội lực đã tăng lên gấp bảy lần so với trước đó, thần kỳ và khó tin!

Đang ngờ ngắc, Lục Vân lại nghe thấy giọng nói của tiên tổ: "Cuối cùng cũng hoàn thành rồi. Mọi thứ đều tốt đẹp. Chính nhờ sự hồi phục nhất hần nhất vía từ Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm mà ngươi có thể hấp thụ hết mộ nửa linh kí trong khoảng không này. Từ đó mà gia tăng được công lực và đạo hạnh vượt cả hai cảnh giới. Theo lệ thường thì quy trình chân tu bao gồm: Căn cơ, Tế phủ, Ngự vật, Luyện khí, Nguyên hóa, Tu linh, Nguyên anh, Hoàng hư, Bất diệt và Quy tiên mười tầng tu luyện. Người thường để luyện từ Căn Cơ đến Tế Phủ phải mất năm năm, từ Tế Phủ đến Ngự Vật cần mười năm. Muốn đạt đến cảnh giới Luyện Khí thì cũng phải mất từ 20 đến 30 năm. Còn ngươi, có thể tu luyện ở nơi quy tụ linh khí như thế này là điều cực kỳ hiếm có. Hãy tận dụng cơ hội mà cố gắng tu luyện. Cách sử dụng Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm đã được ta khắc ghi vào trí nhớ của ngươi. Cứ theo đó mà luyện tập, sẽ có ngày dùng đến. Bây giờ, ta sẽ truyền cho ngươi Thiên Địa Vô Cực. Sau đó thì tự luyện tập lấy. Thiên Địa Vô Cực được chia thành chín tầng. Từ tầng thứ năm Vạn Nguyên Quy Nhất trở đi, càng lên mỗi tầng mức độ khó càng tăng. Tầng sáu Vô Hạn Diên Thân, tầng bảy Thiên Địa Đồng Xuân, tầng tám Sở Hưởng Vô Thất, tầng chín Tùy Tâm Sở Dục. Chỉ cần ngươi luyện đến tầng sáu Vô Hạn Diên Thân là ngươi có thể rời khỏi nơi đây. Với thể trạng hiện tại, ngươi chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới đó thôi. Vạn sự thể gian đều tùy duyên, hai ta đã hữu duyên mà gặp gỡ tại đây thì ngươi hãy trân trọng. Con đường sau này ngươi phải tự bước đi thôi. Là tử tôn của Lục gia thì phải dùng cảm đối mặt tất cả, quyết đấu với thiên mệnh và dùng bao giờ dễ dàng lùi bước. Bây giờ ta sẽ truyền cho ngươi pháp quyết của Thiên Địa Vô Cực. Nó là loại pháp quyết cực kỳ bá đạo, sau này sử dụng thì ngươi sẽ hiểu. Giờ thì hãy chú ý, giữ tâm vô tạp niệm!"

Vừa dứt tiếng, trong ký ức của Lục Vân chợt xuất hiện vô số pháp quyết. Lục Vân nhanh chóng ghi nhớ và thuộc nằm lòng mọi chiêu thức.

Đôi khi Lục Vân đã hoàn thành quá trình ghi nhớ pháp quyết, giọng nói lại cất lên: "Hạo hân cần khôn, thiên địa vô cực, ngày thành công của ngươi sẽ không xa. Duyên là đây, phận là số trời, tất cả hư ảo ấy đều đã định đoạt. Nay tử tôn thần kỳ của dòng họ Lục gia, từ đây về sau ngươi phải tự dựa vào bản thân mà tồn tại. Ta chỉ có thể hỗ trợ đến đây thôi. Sau khi ngươi rời khỏi nơi này, thạch quan và tất cả trận pháp sẽ tự phá hủy, Thiên Long linh mạch cũng sẽ dần biến mất. Mọi thứ đều đã được quy định như thế, ngươi không cần quá để tâm. Còn con tam thú linh xà ngoài động kia thì ngươi cần thận trọng, nó khá là nguy hiểm. Tuổi thọ của nó vẫn còn nên chưa thể tiêu diệt vào lúc này. Ta phải đi đây, ở đây quá lâu rồi. Đừng quên rằng ngươi đang nắm trong tay cơ hội không phải ai cũng có. Hãy ở lại mà trân trọng và nắm bắt từng khoảnh khắc tu luyện quý giá. Cáo biệt!"

Lục Vân giật mình như vừa tỉnh giấc, đảo mắt nhìn xung quanh và gọi to "Tiên tổ, ngươi còn đó không? Hãy trả lời Lục Vân, tiên tổ?" Giọng nói của Lục Vân vang vọng nhưng không có một lời hồi âm nào. Tiên tổ đã rời khỏi.

Lục Vân thở dài... Vẫn còn nhiều điều muốn hỏi, muốn biết nhưng chưa kịp nói thì người đã biến mất. Lục Vân nhìn một lượt xung quanh rồi bình tâm tĩnh khí. Tự nhủ phải tập trung luyện công để không uổng phí những gì tiên tổ đã để lại. Có một nơi luyện tập dồi dào linh khí như vậy thì thật là may mắn, cần phải tranh thủ thời gian nhanh chóng tu luyện nâng cao nội công và đạo hạnh của mình. Cứ thế, Lục Vân tự tu luyện một mình trong không gian do tiên tổ khởi tạo với những gì vừa học được về Thiên Địa Vô Cực.

Ở đây không phân đêm ngày, không có giới hạn thời gian. Lục Vân cứ tu luyện, đạo hạnh cứ thế mà tăng dần, vận mệnh của cậu đang âm thầm gây sự ảnh hưởng và thay đổi đến rất nhiều người. Trong giây phút này, Lục Vân nào hiểu đến tầm quan trọng của bản thân... Trong núi một ngày như hạ giới một năm, bất giác Lục Vân đã tu luyện được một khoảng thời gian và đã đạt đến tầng sáu Vô Hạn Diên Thân của Thiên Địa Vô Cực. Lục Vân cũng đã vài lần thử và cố gắng để đạt tầng bảy của bộ võ công tâm pháp này nhưng đúng như những gì tiên tổ đã nói, Lục Vân chỉ có thể dừng lại ở tầng sáu mà không thể tiến thêm được.

Tuy nhiên trong khoảng thời gian vừa qua, ngoài Thiên Địa Vô Cực mà tiên tổ truyền dạy đạt được thành tích mong muốn thì cả ngũ đại pháp quyết trước đây của Lục Vân cũng có được những tiến bộ đáng kể. Đồng thời, Lục Vân cũng phần nào nắm được hình hồn được tạo thành từ Diệt Hồn Đao và Diệt Thần Kiếm trong cơ thể. Chúng đã có thể hòa hợp tốt với những hình hồn bản thể của Lục Vân. Chắc cũng đến lúc phải rời khỏi nơi này rồi.

Cảm nhận linh khí đã không còn bao nhiêu trong khoảng không này, Lục Vân cười nhẹ, nụ cười hơi lạnh lùng nhưng ánh mắt lại ánh lên một niềm vui khó tả. Lục Vân đã vượt qua cảnh giới Nguyên Anh và đang trong giai đoạn Hoàn Hư tổng quy trình của chân tu. Với đạo hạnh hiện giờ của Lục Vân, thiên hạ kỳ tài có lẽ chính là cậu. Lục Vân ngừng đầu, mỉm cười, mắt nhìn thẳng lên phía trên. Đột nhiên xuất hiện vầng sáng cầu vồng trên đỉnh đầu. Thanh Diệt Thần Kiếm từ trong cơ thể Lục Vân bất chợt phóng thẳng lên phía cửa vòm của khoảng không gian vô tận - phần trên của thạch quan. Trong tích tắc, Lục Vân đã ra ngay giữa động còn nắp thạch quan thì nằm rơi trên mặt đất.

Tuy biết rằng nơi này sắp bị tiêu hủy nhưng Lục Vân vẫn nán lại để đây cẩn thận thạch quan. Sau khi nhìn một lượt và chắc rằng mọi thứ đều ổn, Lục Vân di chuyển... nhưng người thường chỉ thấy cơ thể cậu loé sáng rồi biến mất. Ngay sau khi Lục Vân rời khỏi, từ nơi thạch quan có một tiếng nổ đình tai nhức óc phát ra, làm rung chuyển cả đất trời. Nguồn linh khí khổng lồ từ dị vực như bão lũ tràn ra ngoài và tan giữa không trung. Long khí đã mất, linh mạch đã hủy, Ma môn hé mở, kiếp nạn bắt đầu.

000

Trở về với Tây Thục Thái Xuyên, dưới chân núi Thương Phong Linh, bóng của chàng trai trẻ với bóng áo màu xanh nhạt lại xuất hiện với nụ cười thân thiện, gần gũi. Đôi mắt trong và sáng như viên minh châu nhìn thấu tâm can của người đối diện. Nhưng lại ẩn hiện những nét ưu tư và thần bí khiến ai gặp lần đầu cũng bị thu hút bởi ánh mắt lạ kỳ đó. Lục Vân bình thần đi về hướng Lục gia. Cậu về đây lần này là để gặp và báo tin với song thân, rằng cậu đã hoàn thành nhiệm vụ của tổ tiên Lục gia, đã lấy được vật tổ gia truyền. Đồng thời cũng để song thân an tâm về căn bệnh đã trị khỏi của mình. Sau khi gặp phụ mẫu, Lục Vân dự định sẽ đi thăm sư phụ. Rồi sẽ đến Dịch Viện như đã dặn dò để tiếp tục con đường khám phá và tu luyện.

Vừa về đến cổng, Lục Vân đã nhìn thấy mẫu thân đang đứng chờ và đón tiếp cậu với ánh mắt âu yếm và đầy yêu thương. Lục Vân kính cẩn thưa: "Mẫu thân, Vân nhi đã về rồi. Phụ thân đang ở đâu ạ?" Trương Hoa Phong vui mừng nắm lấy bàn tay của Lục Vân, đôi bàn tay của một chàng trai trưởng thành và bản lĩnh, nhẹ nhàng nói: "Phụ thân con đang ở trong biệt viện. Mau vào đây để mẫu thân ngắm con nào. Đã hơn nửa năm rồi, không biết con thế nào, mọi chuyện ra sao. Ta và phụ thân con đều rất lo lắng." Lục Vân nhẹ nhàng diu tay mẫu thân bước vào nhà. Cùng lúc phụ thân cũng vui mừng chạy đến và lo lắng hỏi han: "Vân nhi, con có sao không? Đã lấy được bảo gia truyền chưa? Lấy được hay không cũng không phải vấn đề... quan trọng vẫn là sự bình an của con."

Trương Hoa Phong cũng ngắm nhìn con trai và dịu dàng mỉm cười: "Vân nhi cũng không còn nhỏ rồi, nếu có gặp cô nương nào vừa ý thì hãy nắm bắt cơ hội. Mẫu thân không mong muốn gì hơn ngoài việc con có thể sớm thành thân, vì Lục gia mà nối dõi tông đường. Đừng quên nhé! Khi tìm được cô nương mà con yêu thích thì hãy dắt về đây. Mẫu thân rất nôn nóng để được uống ly trà của con dâu đấy."

Lục Vân vừa nghe mà giật cả mình, nhưng rồi cậu cũng bình tĩnh mà đùa với thân mẫu: "Mẫu thân không cần lo. Hải nhi khỏi ngại tuần tú thể chẳng lẽ lại không tìm được một hiền thê dịu dàng và đảm đang như mẫu thân đây sao? Khi nào hải nhi gặp được người ưng ý sẽ dẫn về ra mắt mẫu thân. Người yên tâm được rồi." Sau bữa cơm, Lục Vân đi quanh phủ nha và bố trí một trận đồ nhằm bảo vệ Lục gia khỏi sự xâm hại của yêu tà quỷ quái. Sáu trụ đá to được đặt tại sáu vị trí khác nhau xung quanh phủ. Lục Vân dùng nội công truyền linh khí vào thân trụ và sử dụng bùa phép để giữ nguồn linh khí đó không tản ra ngoài. Những loài yêu tinh ma quỷ tâm thường đều không thể vượt qua, ngay cả những kẻ chân tu có tà ý cũng sẽ bị chặn lại bởi vòng phòng vệ này.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, Lục Vân từ biệt song thân và lên núi tìm sư phụ. Vừa đến gần sơn động, thì đã thấy bóng dáng sư phụ đang đứng, chờ như đã tiên đoán được Lục Vân sẽ về hôm nay.

Quái nhân nhìn Lục Vân và ngạc nhiên hỏi: "Không ngờ mấy tháng không gặp mà ngươi đã vượt qua được ba cảnh giới của chân tu, đạt đến Hoàn Hư sơ cấp, thật kinh ngạc! Người thường mà muốn tu luyện từ Luyện Khí đến Hoàn Hư phải tốn khoảng hai kiếp tứ mới đạt được. Còn thiên tài thì ít nhất cũng phải tốn hơn ba mươi năm. Ngươi khiến ta bất ngờ quá đấy!"

Lục Vân cười xòa: "Hi hi, bản lĩnh của Lục Vân, không phải chính do sư phụ truyền thụ đó sao? Thầy hay trò giỏi mà, nhờ có sư phụ mà đệ tử mới có được thành quả như vậy. À, sư phụ! Có chuyện này đệ tử muốn hỏi, không biết sư phụ hiện tại đang ở giai đoạn tu luyện nào mà có thể vừa nhìn là biết con đã đạt được cảnh giới Hoàn Hư? Sao người tài thế? Sư phụ có thể chỉ bảo đệ tử không? Con vốn định đến Dịch Viện và ẩn giấu thân phận của mình. Nhưng sư phụ có thể dễ dàng phát hiện được mức độ đạo hạnh của đệ tử như vậy thì con e mình không thể vượt khỏi pháp nhãn của người khác."

Quái nhân liếc mắt gần giọng: "Này, đừng có mà đòi hỏi nhiều thế. Thật ra với đạo hạnh của ngươi hiện giờ, trên thế gian này không có bao nhiêu người có thể phát hiện được đâu. Sở dĩ ta nhìn thấy được là vì ta là sư phụ của ngươi. Với lại trước mặt ta ngươi không có tình che giấu gì cả nên hiển nhiên ta có thể dễ dàng xuyên thấu được mức độ đạo hạnh mà ngươi đang tu luyện. Khi gặp người khác, chỉ cần chú ý ẩn giấu khí tức một chút thì sẽ ổn thôi. ta đảm bảo không phải ai cũng có thể phát hiện ra. Còn về vì sao thì ta cũng không ngại mà nói cho ngươi biết. Hai trăm năm trước ta đã tu luyện đến cảnh giới Quy Tiên. Bây giờ thì ngươi cứ thử nghĩ xem."

Lục Vân vừa nghe vừa tròn tròn mắt: "Nếu nói vậy thì... vì sư đã thuộc hàng tiên nhân rồi. Sao người vẫn còn ở hạ giới?" Điểm này Lục Vân cảm thấy thật khó hiểu. Kẻ chân tu mà đã đạt đến cảnh giới Quy Tiên thì sẽ đắc đạo thành tiên, vũ hóa thăng tiên mà rời khỏi phàm trần. Không hiểu tại sao sư phụ đã đạt đến cảnh giới này mà vẫn lưu lại ở trần thế. Lạ thật!

Quái nhân cười nhạt: "Điểm này sau này ngươi sẽ hiểu. Hiện tại không cần thiết phải hỏi nhiều. Lần này ngươi đến là để thăm ta ư? Có dự định gì không?" Lục Vân cười: "Đệ tử có tình đến để vấn an vì sư đáng kính đây. Sau đó thì định sẽ đến Dịch Viện để học thêm chút bản lĩnh nữa. Mà sư phụ này, đệ tử muốn hỏi thêm là sư phụ còn tuyệt kỹ nào mà trước đây chưa truyền dạy không? Nếu có thì bây giờ là dịp tốt để bổ sung đấy ạ!"

Lục Vân cười ma mãnh. Quái nhân liếc mắt thêm lần nữa: "Bản lĩnh gì cũng truyền hết cho ngươi rồi. Giờ thì cứ tập trung mà tu luyện đi nhóc quỷ kia. Những kẻ chana tu khác chỉ lo chuyên tu một môn phái để có thể tinh thông và gia tăng tốc độ tu luyện. Còn ngươi thì đã học hết bản lĩnh của ta. Một mình mà nắm cả huyền công của ngũ đại môn phái, vậy mà vẫn không vừa lòng. Tham niệm là đại kỵ của kẻ chân tu. Mười người hết tám, chín người tẩu hỏa nhập ma vì đã quá hấp tấp và vội vã. Bây giờ cái ngươi cần tu luyện là làm sao để ẩn tàng khí tức của bản thân đến mức tuyệt hảo, để người khác không nhìn thấu được khả năng của ngươi. Về vấn đề này thì có lẽ ta cần chỉ điểm ngươi đôi điều. Có thời gian thì hãy ở lại đây ba hôm rồi hãy đi. Bảo đảm ngươi không thiệt thòi."

Lục Vân vui mừng cảm tạ ân sư: "Đa tạ sư phụ, vậy thì con sẽ ở lại đây vài hôm để học hỏi thêm. Sau này khỏi phải làm mất mặt sư phụ, sư phụ nhỉ?" Gương mặt anh tú ấy nở một nụ cười tình nghịch, nhìn thật đáng yêu. Thế là Lục Vân ở lại với sư phụ ba ngày. Trong thời gian đó, quái nhân đã chỉ dạy khá nhiều những kỹ xảo và mảnh khoé nhỏ để ứng dụng cho việc tu luyện. Thành quả sau ba ngày khá là tốt. Lục Vân đã có thể tùy ý ẩn tàng khí tức của mình mà không ai phát hiện được.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, quái nhân mỉm cười nhìn Lục Vân: "Khá đấy, ngươi tiến bộ nhanh lắm. Giờ thì ta có thể an tâm để ngươi xông pha giang hồ rồi. Với đạo hạnh hiện tại, ngươi được xem là một cao thủ trong giới chân tu rồi đấy. Tuy nhiên, ngươi vẫn phải ghi nhớ ẩn tàng khí tức của mình. Điều này nói dễ nhưng không dễ. Bởi vì ta biết những trai tráng như ngươi vốn háo thắng và thích lo chuyện bao đồng, ra tay nghĩa hiệp không đúng chỗ và thích thi triển tài năng trước mặt người khác. Nhưng đó đều là những hành động ngu xuẩn. Khoe khoang là yếu điểm cực kỳ nguy hiểm đối với những kẻ chân ướt chân ráo bước chân vào giang hồ như ngươi. Hãy ghi nhớ lấy điều ta nói... Ngươi định chừng nào rời khỏi? Mai ư?"

Lục Vân cười nhẹ: "Con định về nhà buổi tối hôm nay, ngày mai mới khởi hành để đến Dịch Viện - bắt đầu một cuộc sống mới." Nói xong, Lục Vân lại ngẩng đầu nhìn trời cao như nói lời tạm biệt vùng trời quen thuộc một thời đã cùng cậu luyện tập khi xưa. Lục Vân, từ một cậu bé yếu ớt với căn bệnh bẩm sinh thiếu mất một hồn một vía, nhờ những lần gặp gỡ duyên số mà số phận cậu thay đổi. Con đường trước mắt của cậu bé bị trời cao trừng phạt này sẽ ra sao? Dễ dàng hay nhiều trắc trở? Thế thì phải xem... ông trời trừng phạt cậu thế nào.

Chương 05: Mới Đến Dịch Viện

Thục đạo nan, nan vu thượng thanh thiên. Đó là dòng thơ của Lý Bạch miêu tả rất thật về giao thông ở Tây Thục Thái Xuyên - vùng núi với địa hình hiểm trở, núi non chập trùng, các thông lộ đều rắc rối khó đi và vô cùng nguy hiểm. Chúng thường là những gian lộ nhỏ, ẩn đặt xuyên giữa các khu rừng núi âm u và đầy yêu ma quỷ quái. Khách bộ hành đều rất ngại ngại và kính sợ khi phải đi qua những nơi này.

Thế mà trên con đường hoang vu lạnh lẽo lại có một bóng người di chuyển với phong thái rất khoan thai nhẹ nhàng. Quan sát kỹ thì đó là một thanh niên tuấn tú khoác trên mình chiếc áo màu xanh nhạt. Cũng đôi mắt trong xanh như nước biếc và rất thu hút đó, tạo cho người đối diện một cảm giác vừa bí ẩn vừa đáng yêu. Ấn tượng đầu tiên về chàng thanh niên này là một thư sinh nho nhã, yếu ớt nhưng thần thái lại cho thấy đây là một chàng trai giàu ý chí và nghị lực. Chỉ là không biết người này từ đâu đến và định đi đâu. Chàng trai đó chính là Lục Vân và dĩ nhiên nơi cậu đến là Dịch Viện - một trong Lục Viện vang danh thiên hạ.

Để người khác không nhận ra thân phận của mình, cậu đã cải trang thành một thư sinh phong nhã, chân yếu tay mềm để tránh những phiền phức không đáng có. Nhìn bề ngoài như thế, đó ai biết cậu là một cao thủ chân tu? Suốt dọc đường đi hiểm lắm mới thấy một trà quán nhỏ bên vệ đường. Lục Vân bèn rào bước vào nghỉ ngơi ra về mệt mỏi vì đường dài gập ghềnh khó khăn.

Quán này nhỏ và rất đơn giản, chỉ có hai ba cái bàn cùng với vài chiếc ghế đầu được xếp phía ngoài. Chủ quán thì là một ông lão đã ngoài lục tuần, trông khác khô và đáng thương. Trong quán ngoài Lục Vân ra còn có hai vị khách dừng chân cũng đang ngồi uống trà. Một vị là tiểu phu, còn vị kia là một thiếu niên đang mặc trên người bộ đạo bào rách nát. Trông cậu này ci khoảng mười tám, mười chín tuổi thôi. Trông mạo thanh tú, và lúc nào cũng nhovn miệng cười trông rạng rỡ như ánh mặt trời ban mai.

Lục Vân nhẹ nhàng tìm cho mình một chỗ ngồi rồi hỏi ông chủ quán: "Lão bá, xin cho hỏi một chút, từ đây đến Dịch Viện còn bao xa và bao lâu ạ?"

Vừa thốt ra những lời đó, gã thiếu niên mặc đạo bào vội quay đầu sang và nhìn Lục Vân với ánh mắt kinh ngạc. Rồi rất nhanh chóng, hắn ta đã ngồi ngay kế bên mà toe toét nói: "Này, huynh đến Dịch Viện à? Đệ cũng định đến đó đây. Hà hà, ta đi chung đường rồi." Nói xong lại cười một tràng rõ to.

Lục Vân nhìn gã mặt mày hớn hớn, hí ha hí hửng như một cậu bé nghịch ngợm đang rầu rĩ mà nhặt được kẹo, thật khiến cho người khác phải bật cười. Nhưng trông hắn ta cũng đáng yêu thật! Với phong thái điềm đạm, Lục Vân vui vẻ trả lời: "Đúng là ta đang trên đường đến Dịch Viện. Người cũng thế à? Vậy thì tốt rồi, vừa lúc ta không biết rõ đường đi nước bước, có thêm bạn đồng hành cũng hay."

Lúc này, ông lão chủ quán mới lên tiếng: "Vị công tử này trông diện mạo và cách ăn mặc chắc định đến Dịch Viện để học nghệ phải không? Đó quả thật là nơi tốt đấy, mỗi năm đều có rất nhiều người đến đây để xin vào học tập và tu luyện. Ai ai cũng trở thành những nhân sĩ tài ba, biết yêu thương kẻ cô thế và giúp đỡ dân lành ở khắp nơi. Chỗ này cách Dịch Viện còn hơn trăm dặm. Với lộ trình hiện tại của công tử thì chắc phải trưa ngày mai mới có thể đến nơi. Chúc công tử đạt được thành quả mong muốn và góp sức giúp đỡ cho bá tánh sau này." Vừa nói ông vừa dâng lên một ly trà nóng thơm lừng. Bạn đang đọc truyện được lấy tại cham.com.

Vị tiểu đạo sĩ ngồi kế bên nghe thế bèn xen vào: "Hơn trăm dặm? Hà! Thế thì đâu cần đến trưa mai, đi một chốc là tới được rồi. Ê! Huynh tên gì? Đệ tên là Lâm Vân Phong. Sao? Thấy tên đệ hay chứ?" Gã nhìn chăm chăm Lục Vân, đợi chờ một câu khen ngợi.

Lục Vân mỉm cười: "Ta lên Lục Vân, chào đệ, Lâm Vân Phong. Tên cũng hay đấy, nghe rất oai phong! Rất vui được quen biết đệ, ta có thể cùng đi đến Dịch Viện chứ?" Lâm Vân Phong cười thật tươi: "Đệ cũng vui lắm! Đệ sẽ dẫn huynh đi cho nhanh nhé. Đệ biết đường mà. Từ đây đến đó chỉ mất khoảng một tuần trà thôi. À, huynh đến đó để học gì thế? Đệ thì học về thuật trăm yêu. Hà hà, nghe nói là lợi hại lắm huynh ạ." Đôi mắt cậu bé sáng rực cứ như sắp học được một tuyệt kỹ võ công vậy.

Lục Vân bình thản nhấp từng ngụm trà, mắt nhìn xa xăm nhẹ nhàng nói: "Ta đến đó chỉ vì nghe danh Dịch Viện là nơi huyền bí và lắm người tài nên tò mò muốn biết con người và văn hóa nơi ấy ra sao. Còn về việc học nghệ thì tới đó hẵng tính."

Lâm Vân Phong gật gù bảo: "Đệ được biết ở đó kiếm khách là nổi danh nhất. Chắc huynh thích hợp với kiếm hơn là những môn võ học khác đấy. Hà hà, trông huynh cũng có tướng của tiên kiếm lắm chứ. Mà thôi, không nói nhiều nữa. Chúng ta khởi hành nào, nếu không sẽ không kịp đấy." Nói xong để lại vài đồng xu rồi kéo tay Lục Vân rời khỏi quán.

Lục Vân phì cười và đi theo Vân Phong. Đi được một khoảng, Vân Phong nheo mắt: "À, đi như huynh biết chừng nào tới đây. Để đệ cho huynh xem cái này." Vừa dứt lời, cậu nắm lấy tay phải của Lục Vân, miệng lầm bầm: "Cần khôn âm dương, đạo pháp tuý tâm, Ngự Phong." Cùng lúc, lá bùa trên bàn tay bốc lửa và tạo thành một luồng khí quán lấy cơ thể của hai người, đưa cả hai tiến về phía trước với tốc độ chóng mặt.

Lâm Vân Phong nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của Lục Vân mà hí hửng: "Huynh thấy sao? Không tệ chứ? Hi hi, đây là sở trường của đệ mà. Về khoản trăm yêu bắt quỷ thì đệ cũng biết đôi chút. Khi đến Dịch Viện, huynh có gì cần thì cứ tìm đệ. Đệ sẽ giúp đỡ hết mình."

Lục Vân nhẹ nhàng gật đầu và mỉm cười: "Hà, không ngờ đệ là vị đại hiệp trăm yêu diệt ma, thất lễ thất lễ. Sau này huynh có khó khăn gì sẽ đến tìm đệ. Đa tạ đệ trước nhé!" Nhìn chàng trai như nhóc tỳ này ai ngờ cũng biết nhiều về đạo pháp bùa chú, thật thú vị. Hai người tiếp tục bay thẳng đến Dịch

Viện. Với tốc độ di chuyển như thế, quả thật chỉ trong chốc lát đã đi được hơn trăm dặm đường.

Dịch Viện, một trong Lục Viện vang danh thiên hạ, nằm trên phần bảo địa của Tây Thục tinh tú, giữa Nga My Sơn và Thanh Thành Sơn, là một thánh địa chân tu huyền bí vô cùng. Dịch Viện được sáng lập đã hơn ngàn năm nay nhưng vẫn giữ vững được nguyên tắc của mình: Dĩ tu tâm vi chủ, tu chân vi phụ, tu học vi bản. Và đã đào tạo được rất nhiều nhân sĩ hữu ích cho bá tánh. Dịch Viện phân thành tứ viện: Càn, Khôn, Âm, Dương. Trong giới chân tu, Càn Khôn nhị viện là nổi tiếng nhất. Còn trong nhân gian, Âm viện lại trội hơn. Bởi vì chủ đích của Âm viện là trừ yêu trừ ma nên học viện đồng đức trong viện này toàn là những nghĩa hiệp khách sảng xả thân để cứu dân diệt quỷ. Vì lẽ đó mà họ được dân chúng sùng ái và ngưỡng mộ bởi hành động nghĩa hiệp bảo vệ dân làng bấy lâu.

Dịch Viện thu đệ tử không khó nhưng muốn trở thành môn sinh của Tu Chân Tứ Viện tức Càn Khôn Âm Dương viện thì không dễ tí nào. Mỗi năm cũng chỉ vài người được thu nhận, ít còn hơn lá mùa đông. Yêu cầu của Dịch Viện nghiêm khắc là ở chỗ đầu vào. Những ai có năng khiếu thiên phú và gia thế trong sạch thì mới được xét duyệt, còn lại đều bị từ chối. Khi Lâm Vân Phong và Lục Vân đến nơi thì trời cũng đã quá trưa. Hai người ngắm một lượt Dịch Viện, nơi này thật là rộng lớn. Rộng đến hàng trăm mẫu đất, nhà cửa san sát nhưng vẫn được xây dựng rất quy củ và theo trật độ được thiết kế vô cùng phức tạp.

Lục Vân kinh ngạc khi phát hiện trật độ này được thiết lập như một vòng phòng vệ khổng lồ và vững chắc cho toàn bộ khu vực trong Dịch Viện. Đồng thời, có một vầng sáng tím lúc ẩn lúc hiện trên vùng trời này. Ai không có đạo hạnh thâm hậu cũng không thể phát hiện được. Vừa đến cổng đã thấy hai cánh cửa sắt to lớn đứng sừng sững như một bức tường thành vững chắc và uy nghi, Lục Vân chậm rãi tiến về phía trước với nụ cười thản nhiên trên môi, còn Lâm Vân Phong chưa chi đã lệ làng đứng buồn chuyện với hai tay gác cổng, vừa hỏi chuyện vừa đợi Lục Vân từ từ bước đến. Vừa xong, cậu bèn nắm lấy tay Lục Vân kéo đi một mạch theo tay gác cổng đi vào bên trong.

Trên đường đi, Lục Vân tỉ mỉ quan sát kiến trúc nhà cửa xung quanh và phát hiện ra sự giản dị trong cách bày trí ở đây có phần nào đó liên quan đến cuộc sống thiếu thốn của người dân Tây Thục. Đi theo vị đệ tử Dịch Viện này xuyên qua các hành lang rộng trong biệt viện, họ cùng đến một căn phòng rộng lớn. Trong này có một lão bá râu tóc bạc phơ, tướng mạo hiền hậu nhưng nghiêm khắc và mang trên mình khí chất phi phàm của tiên phong đạo cốt. Lục Vân cũng thấy được đạo hạnh của người này cực kỳ tinh thâm nên trong lòng có hơi e sợ. Cậu vội vàng ẩn khí tàng tức và lộ vẻ thản nhiên như không biết gì.

Tay gác cổng đó nói nhỏ vài câu bên tai lão bá rồi quay mình đi khỏi. Còn lão bá thì nhìn chằm chằm hai kẻ mới đến với ánh mắt mỉm cười, có vẻ tán thưởng: "Xin mời hai vị khách từ phương xa hãy an vị. Bồn tọa là Tứ Dương chân nhân - đứng đầu Dương Viện, một trong tứ viện của Dịch Viện. Hai vị cứ gọi ta chân nhân là được. Ta nghe đệ tử gác cổng báo là hai vị muốn đến gia nhập vào môn hạ của Dịch Viện và học hỏi phép chân tu, có đúng như vậy không?"

Lâm Vân Phong nhanh miệng trả lời ngay: "Pháp nhân của chân nhân quả thật tinh tường, đúng là tiểu đạo đến để học và tu luyện đạo pháp. Người bạn đồng hành này cũng vậy. Vì thể chất ốm yếu nên muốn học đôi chút tiên pháp để tăng cường sức khỏe và kéo dài tuổi thọ. Rất mong chân nhân khai ân mà thu nhận hai kẻ ham học hỏi này. Tiểu đạo tên là Lâm Vân Phong, còn đây là Lục Vân. Chân nhân hãy xem xét dùm!" Nói xong cậu ngẩng mặt nhìn chằm chằm vào Tứ Dương chân nhân, mắt long lanh đến tội.

Lục Vân ngồi gần đấy trông vẻ mặt đó thật nhìn không nổi mà phải bật cười. Tứ Dương chân nhân cười hiền hậu: "Điều này không phải mình ta có thể quyết định. Theo quy tắc thu nhận đệ tử vô cùng nghiêm ngặt của Dịch Viện thì phải có chú ý những điều kiện sau: Thứ nhất, lai lịch rõ ràng, trong sạch. Kẻ không minh bạch, Dịch Viện không nhận. Thứ hai, phải có tư chất thông minh, con đường chân tu lắm gian nan, nếu không đủ tư chất thì chỉ tốn thời gian vô ích mà thôi. Không đạt yêu cầu thì tốt nhất không nên ở lại. Thứ ba, phải có sức chịu đựng bền bỉ và một quyết tâm kiên định sắt đá. Chân tu không phải là một việc dễ dàng mà có thể hoàn thành trong một thời gian ngắn. Nếu không đủ quyết tâm theo đuổi thì khó mà đạt được thành quả mong muốn. Thứ tư, phải được tuyển chọn nghiêm khắc và tùy duyên. Vì thể không phải tùy tiện mà gia nhập môn hạ được, ta cần suy xét đến thân thể lai lịch và cơ duyên của hai người. Bây giờ hãy tự giới thiệu đôi chút về bản thân, ta sẽ xem xét từng người." Nói xong, chân nhân ngồi nhấp trà trong khi chờ hai người hồi đáp...

Lâm Vân Phong liếc nhìn Lục Vân, thấy cậu này im lặng nên nhanh nhẩu lên tiếng: "Chân nhân, tiểu đạo xin nói trước. Tiểu đạo tên là Lâm Vân Phong, đã mười chín tuổi. Vân Phong vốn là một cô nhi không cha không mẹ được một lão đạo sĩ nhận nuôi. Từ lúc biết chuyện thì đã theo đạo sĩ học thuật trừ yêu trừ ma. Và sau bao năm chăm chỉ tu luyện, hiện giờ cũng đã có chút thành quả (nói xong nhẹ nhàng cười). Vân Phong vốn định cứ thế mà theo chân đạo sĩ nhưng rồi một hôm sau phạm bảo có việc rồi biến đi mất tăm, chỉ dẫn là đến Dịch Viện để tiếp tục học hỏi và tu luyện. Vân Phong sau đó có đi tìm sư phụ nhưng mất mấy ngày vẫn không tìm được nên đành đến đây theo như lời dặn dò."

Tứ Dương chân nhân nghe thế hơi nhăn mày: "Vậy ngươi có biết sư phụ ngươi là ai không?"

Lâm Vân Phong trầm tư một hồi rồi khẽ nói: "Vân Phong không rõ lắm. Nhưng nhớ có một lần, sư phụ vô tình nói rằng mình là một đại sư thu phục yêu ma quỷ quái rất nổi tiếng trong giới chân tu, được mọi người xưng tụng là cái gì Quý Đại Sư gì đó, Vân Phong nhớ không ra ạ. Chân nhân có từng nghe danh người nào như thế không?"

Tứ Dương chân nhân vừa nghe đến đây bèn phì cười: "Ta biết rồi, không ngờ ngươi chính là đệ tử của lão bằng hữu này. Đúng là trái đất tròn, năm xưa sư phụ của ngươi cũng là đệ tử Dịch Viện và là sư huynh đệ đồng môn với ta. Ông ấy bảo ngươi đến đây chắc cũng có ý định giúp ngươi tiếp tục phát huy tiềm năng của mình. Mong là ngươi không phụ lòng của lão. Và ta cũng muốn nói điều này cho hai ngươi biết. Còn hai ngày nữa là đến dịp thu nhận đệ tử của Dịch Viện được tổ chức mỗi nửa năm một lần trong mười năm duy nhất. Lần sắp tới này là đợt cuối cùng trong năm thứ chín, nếu lỡ dịp thì phải đợi năm sau mới có cơ hội. Hiện giờ thì vẫn còn hy vọng cho hai ngươi."

Chân nhân nói xong quay nhìn Vân Phong và mỉm cười như ám thị rằng khả năng trở thành đệ tử Dịch Viện của cậu khá cao. Sau đó ánh mắt của chân nhân nhanh chóng di chuyển sang Lục Vân, ông hỏi: "Thế còn Lục Vân? Ngươi là người phương nào?"

Lục Vân nhẹ nhàng trả lời: "Thưa chân nhân, Lục Vân có gia tổ tại kinh thành, gia phụ Lục Vân Vũ là đương triều tiến sĩ, gia tộc đời đời là mệnh quan

triều đình và đều có học vị tiến sĩ. Mười hai năm trước, Lục Vân theo gia phụ đến ẩn cư tại Tây Thục cho đến tận bây giờ. Vì bản thân sức khỏe yếu kém, từ nhỏ đã nhiều bệnh tật nên gia phụ đã bảo đến đây học hỏi và mở mang tầm mắt. Nếu có thể rèn luyện được một cơ thể cường tráng không bệnh tật thì đó là phước đức của Lục Vân."

Tứ Dương chân nhân có vẻ hơi ngạc nhiên: "Người chính là hậu duệ của Lục thị gia tộc trong kinh thành? Ta có nghe qua danh tiếng của phụ thân người - Lục Vân Vũ. Dịch Viện có khá nhiều đệ tử cũng là mệnh quan triều đình và họ đều có nhắc đến đại danh của người. Ông ấy là một vị quan thanh liêm hiếm có mà nhiều người đều kính trọng. Chỉ tiếc triều đình hủ bại, gian thần lộng hành nên Lục gia mới phải ẩn cư như thế này, thật đáng tiếc! Và cũng thật không ngờ, trong ngày hôm nay ta có thể gặp được hai hậu duệ của cố nhân. Có lẽ là duyên trời... Được rồi, cứ ngồi ở đây chờ. Ta sẽ đi gặp Viện chủ để bàn về việc xét duyệt gia nhập của hai người."

Chân nhân vừa rời khỏi là Lâm Vân Phong nhảy cẫng lên vui sướng mà cười nói: "Ha ha, mọi chuyện thật dễ dàng huynh nhỉ! Tuyệt quá, đệ sắp được học tuyệt kỹ của Dịch Viện rồi. Lúc đó có thể hành hiệp trượng nghĩa, trăm yêu trừ ma và trở thành một đại hiệp trừ ma được bá tánh kính ngưỡng. Ha ha, ta thật oai phong và tài giỏi quá!"

Lục Vân nhìn cậu bé khề cười: "Khoan mừng vội, mọi việc vẫn chưa có quyết định cuối cùng mà. Cho dù đệ trở thành đệ tử Dịch Viện mà không chịu khổ luyện thì cũng không được gì đâu." Nụ cười của Lục Vân thâm nhiên và hơi lạnh lùng, đối với chuyện gia nhập, Lục Vân không quan tâm lắm.

Bên trong Dịch Thiên Các, người ngồi ở phía trên là Huyền Ngọc chân nhân - đương đại viện chủ. Ánh mắt nghiêm nghị đang quan sát khắp một lượt những người ngồi phía dưới. Họ chính là thủ tọa của tứ đại biệt viện bao gồm Càn Nguyên chân nhân của Càn Viện - một ông lão đã ngoài lục tuần, Tịnh Nguyệt đại sư của Khôn Viện. Tịnh Nguyệt đại sư là nữ thủ tọa duy nhất trong này. Cô trông khoảng ba mươi mấy tuổi nhưng vẫn còn đẹp mặn mà với ánh mắt lạnh lùng và có sức quyến rũ kỳ lạ. Người thứ ba là một lão già gần bảy mươi tuổi nhưng suốt ngày cứ mỉm cười nham nhở, vẻ mặt trông không phải là kẻ đáng hoảng. Đây chính là Huyền Âm chân nhân của Âm Viện, và người cuối cùng chính là Tứ Dương chân nhân của Dương Viện.

Vừa thấy Tứ Dương bước vào, Huyền Ngọc chân nhân bèn nói: "Tứ Dương sư đệ đến thật đúng lúc. Ta vừa định báo người đến mời đệ. Buổi họp hôm nay là để bàn về việc chiêu thu đệ tử trong hai ngày tới. Sau những đề cử và tuyển chọn kỹ lưỡng, mười người đã được chọn đợt này. Theo tính toán thì Càn Viện vẫn còn thiếu một vị trí, Khôn Viện thiếu hai, Âm Viện thiếu bốn và Dương Viện thiếu năm. Tổng cộng ta thiếu đến mười hai vị trí. Tuyển chọn được mười người có tiềm năng cũng khá lắm rồi, chỉ còn sót hai chỗ thôi. Vẫn còn hai ngày nữa để ta tìm thêm người tài. Dịch Viện chúng ta sở dĩ bị xếp cuối cùng trong Lục Viện là bởi vì trong suốt nhiều năm qua không có những anh tài kiệt xuất để tạo thành ưu thế và trấn áp các viện khác."

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 06: Dịch Viên Học Nghệ

Tứ Dương Chân nhân trở lại đại sảnh, vẻ mặt tươi cười nói với Lâm Vân Phong và Lục Vân: "Hai người vận khí khá tốt đấy, viện chủ đã đồng ý. Hai ngày sau có thể cùng những người còn lại tham gia tuyển chọn và thu nhận đệ tử của các thủ tọa của tứ đại biệt viện trong Dịch viện. Tới lúc đó, các người sẽ biết mình thuộc đệ tử của viện nào".

Lâm Vân Phong hỏi ngay: "Chân nhân, xin cho đệ tử hỏi, trong Dịch viện này có những tuyệt kỹ gì, người có thể giới thiệu đôi chút không? Đệ đệ tử có thể mở mang tầm mắt".

Chân nhân nhìn ánh mắt của Vân Phong là biết tên tiểu tử này muốn gì, nhưng người không lật mặt hấn mà chỉ khề cười: "Trong Dịch viện này, Dịch Thiên Thập Nhị quyết được xem là lợi hại nhất. Đó là quyết pháp bắt buộc mọi đệ tử môn hạ đệ phải tu luyện. Trong đó, Trảm Long kiếm quyết của Càn viện uy chấn khắp giới chân tu, là một trong những tuyệt kỹ bá đạo nhất của Dịch viện. Khôn viện là biệt viện duy nhất dành cho nữ nhi chân tu trong Dịch viện, với Phụng Vũ Cửu Thiên kiếm quyết danh chấn thiên hạ, Âm viện thì nổi danh với Trảm Yêu Diệt Ma kiếm. Còn về Dương viện của ta thì Liệt Hỏa Thiên Cung kiếm quyết chính là trấn viện tuyệt kỹ. Đến lúc đó, các người có thể tự lựa chọn nhưng không phải ai cũng toại ý nguyện. Mà thật ra cũng không có nhiều khác biệt lắm, bất luận tu học môn nào, chỉ cần quyết tâm đều có thể đạt được cảnh giới như ý".

Lâm Vân Phong nghe thế là lười, kinh ngạc: "Không ngờ Dịch viện lại nhiều tuyệt kỹ đến vậy, hay quá. Đệ tử đến đây chủ yếu là muốn học Trảm Yêu Diệt Ma kiếm của Âm viện, còn lại thì để dành cho những người khác. Lục Vân, huynh muốn học gì? Nói đệ nghe thử nào".

Lục Vân cười nhẹ: "Ta thì tất cả tùy duyên, học gì cũng được, không quan trọng lắm. Còn về kết quả thế nào thì phải đợi hôm sau mới biết, không phải sao?".

Tứ Dương chân nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt tỏ ý tán thưởng. Vô dục chi tâm của Lục Vân chính là điều quan trọng nhất của chân tu. Dịch viện dĩ tu tâm vi chủ, đối với môn hạ đệ tử tu luyện tâm linh rất được xem trọng. Biểu hiện vừa rồi của Lục Vân hoàn toàn phù hợp với yếu chỉ tu tâm của Dịch viện, khiến cho Tứ Dương cảm thấy khá thích thú với vị thiếu niên này.

Từ Dương mỉm cười: "Lục Vân, nếu như Lâm Vân Phong muốn đến Âm viện học Trảm Yêu Diệt Ma kiếm thì ngươi hãy đến Dương viện của ta vậy. Học tuyệt kỹ Liệt Hỏa Thiên Cương kiếm quyết, chỉ cần quyết tâm, với thiên tư sẵn có của ngươi, tương lai nhất định sẽ trở thành một kiệt tài trong Dịch viện. Ý ngươi thế nào? Hãy suy nghĩ về lời đề nghị của ta, không cần phải trả lời vội. Bây giờ ta sẽ chuẩn bị phòng trọ cho cả hai, hãy lui về nghỉ ngơi đi". Nói xong lão đứng dậy dẫn hai người rời khỏi.

Thời gian hai ngày trôi qua nhanh chóng, chỉ trong hai ngày đó, tình bạn của Lâm Vân Phong và Lục Vân lại càng sâu đậm. Tính cách tình nghịch cổ quái của Lâm Vân Phong khiến cho Lục Vân có cảm giác thân thiết lạ kỳ. Họ đã cùng nhau du ngoạn khắp Dịch viện trong hai ngày. Mọi ngõ ngách trong này đều được hai tiểu tử khám phá tỉ mỉ. Đồng thời, họ cũng đã biết nhiều hơn về Dịch viện, biết rằng trong đây có hơn một ngàn ba trăm học viên, nhưng đệ tử chân tu thật sự thì chỉ có khoảng hai trăm người, còn lại đều là sĩ tử bình thường.

Ngày trọng đại cuối cùng cũng đã đến, mới sáng sớm, Từ Dương chân nhân đã cho mời hai người đến Dịch Thiên các. Viện chủ Huyền Ngọc chân nhân cùng tứ viện thủ tọa đều đã ngồi trang nghiêm và chờ đợi. Trong các còn có khoảng mười thiếu niên thiếu nữ đang đứng. Có hai vị thiếu nữ khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, diện mạo rất xinh đẹp và tươi tắn, khiến ai cũng phải ngắm nhìn. Những thiếu niên còn lại đều rất trẻ, chỉ trong khoảng từ mười sáu đến hai mươi tuổi. Tuy nhiên, khi hai người vừa bước vào thì mọi ánh mắt đều đổ dồn vào họ.

Lục Vân khẽ cúi đầu, tận lực ẩn tàng linh khí và khí tức của bản thân. Ánh mắt của ngũ vị cao thủ đều chú ý Lâm Vân Phong và Lục Vân. Cuối cùng, ngoài Huyền Ngọc chân nhân ra, còn lại đều chỉ tập trung vào Lâm Vân Phong. Trong khi đó Huyền Ngọc chân nhân có một cảm giác kỳ lạ đối với Lục Vân. Trong cảm giác mơ hồ, Lục Vân đáng lẽ không phải là một người bình thường nhưng sau khi tra xét kỹ lưỡng, Huyền Ngọc vẫn không thể phát hiện ra bất kỳ khí tức chân tu nào. Người khẽ chau mày rồi dời ánh mắt sang Lâm Vân Phong.

Lục Vân thờ phào nhẹ nhõm, vừa rồi thật nguy hiểm. Cậu có thể rõ ràng cảm nhận được Huyền Ngọc chân nhân đang thám thính khí tức của mình, Lục Vân rất sợ thân phận thật sự bị bại lộ, sẽ dẫn đến nhiều rắc rối như sư phụ đã cảnh báo. Sau khi cảm nhận được ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân không còn nhìn chằm chằm vào mình nữa, Lục Vân từ từ ngẩng đầu, nhìn thật kỹ những người xung quanh. Cậu biết rằng những thiếu niên này chắc chắn sẽ là đồng môn sư huynh đệ, cho nên nhìn rõ diện mạo của nhau từ lúc này sẽ tiện việc gặp gỡ mai sau. Sau một hồi quan sát, Lục Vân ngạc nhiên khi phát hiện ra những thiếu niên nam nữ này ai cũng có căn cơ vững vàng với trình độ đạo hạnh nhất định, đều là những người không bình thường.

Xem ra Dịch viện chiêu thu nhận đệ tử đều có chất lượng cao. Nếu thu nhận một người không hề biết gì về chân tu và không có chút căn cơ nào thì việc tu luyện từ đầu sẽ hao tổn rất nhiều thời gian và không ít công sức cũng có ảnh hưởng đến thanh danh của Dịch viện. Hoặc giả, mọi môn phái chân tu đều như thế. Ngoài những đứa bé được nuôi dưỡng từ nhỏ và học căn cơ từ nhỏ ra thì những đệ tử môn hạ còn lại đều phải có vốn công lực vừa phải thì Dịch viện mới chiêu nhận. Tuy nhiên lần này, Lục Vân có lẽ là một ngoại lệ.

Huyền Ngọc chân nhân bắt đầu lên tiếng: "Được rồi, người đã đến đông đủ thì ta hãy bắt đầu. Để trung cầu ý kiến của song phương, lần này cũng sẽ theo quy định cũ, mỗi người dùng một tờ giấy, viết lên đó viện phái mà mình muốn học tập, có thể viết tối đa hai nguyện vọng. Kết quả cuối cùng sẽ theo như tình trạng của tứ viện mà quyết định thu nhận đệ tử phù hợp. Bắt đầu đi!". Nói xong, Huyền Ngọc lặng lẽ ngắm nhìn những môn đồ mới, ánh mắt thể hiện một thần sắc không ai nắm bắt được.

Lục Vân cầm lấy bút, đắn đo không biết nên chọn học viện nào. Thật ra ở đây tốt nhất là Càn viện, điểm này Lục Vân hiểu rõ, nhưng trong hai ngày vừa qua, Lục Vân cũng nghe nói Càn viện vừa xuất hiện một kỳ tài trăm năm hiếm thấy Lý Hoành Phi. Cậu thật không muốn tranh giành thanh thế gì với người này. Cho nên sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Lục Vân quyết định ghi vào giấy hai chữ Dương viện. Còn Lâm Vân Phong thì chỉ có một ước nguyện duy nhất là Âm viện nên trong tờ giấy của hắn cũng chỉ hai chữ đó, không gì bất ngờ. Sau khi đã viết xong tên viện thì tiếp theo sẽ điền tên họ vào. Sau đó đặt lên một bàn đá ngay giữa đại sảnh, chờ đợi tứ vị thủ tọa xem xét.

Huyền Ngọc chân nhân dặn dò: "Bây giờ bắt đầu, các vị thủ tọa hãy xem từ mảnh giấy và tiến hành đánh giá, tuyển chọn. Việc này thì mọi người đều đã quen thuộc, ta không cần nói nhiều nữa". Rồi người nhìn xuống, những người được tuyển chọn hôm nay ai nấy đều hồi hộp chờ đợi kết quả. Tứ vị viện chủ cùng đi đến bên bàn đá, chậm rãi chia nhau những mảnh giấy và đọc. Qua xem xét sơ bộ thì trong mười hai người, có bốn người muốn vào Càn viện, bốn người vào Khôn viện, Âm viện bảy người và Dương viện bảy người. Đương nhiên là có một số người đã ghi hai nguyện vọng nên tổng số đếm ra nhiều hơn mười hai. Điều thú vị là ngoại trừ Lục Vân và Lâm Vân Phong mỗi người chỉ ghi một tên viện thì những người còn lại toàn bộ đều ghi tên của hai biệt viện khác nhau. Và bây giờ các viện chủ có toàn quyền lựa chọn đệ tử.

Từ Dương chân nhân nhanh chóng kéo Lục Vân về phía mình, mỉm cười nói: "Tốt lắm, từ đây về sau hãy cố gắng, nhất định có ngày công thành danh toại. Ta còn trông mong ngươi làm rạng danh Dương viện của ta nữa, để xóa bỏ bất hảo danh thanh bấy lâu của viện ta. Ngươi có thiên tư tuyệt giai, là một nhân tài chân tu thượng hạng. Tuy hiện tại vẫn chưa chính thức nhập môn, nhưng ta tin rằng sau này chính ngươi sẽ làm vang danh Dương viện".

Lục Vân khẽ cười: "Đa tạ sư phụ quan tâm. Lục Vân nhất định cố gắng làm rạng danh Dương viện". Từ Dương chân nhân vỗ vỗ vai của hắn tỏ vẻ khen thưởng rồi quay mình đi ra.

Còn bên này, Huyền Âm chân nhân cũng đang cười hí hí mà kéo Lâm Vân Phong qua một bên để ngắm cho kỹ. Cái nhìn quái dị của lão Huyền Âm này khiến cho Vân Phong cứ thấy rờn rợn khắp người, thật khó chịu. Lão thô thê: "Tiểu tử, nghe nói ngươi là truyền nhân của Quỷ đại sư phải hôn? Hí hí, thú vị thật. Lão quỷ này năm xưa cũng có giao tình khá tốt với ta, ta và hắn trước đây cũng thân thiết lắm đây. Hí hí, cố gắng nhé, đừng để ta thất vọng, nếu không thì hí hí, rồi ngươi sẽ biết". Nụ cười kinh tởm cùng với cách nói chuyện the thé của lão khiến cho Vân Phong kinh hãi mà rung mình, vừa âm thầm chửi rủa lão già đóm đáng vừa tự dặn mình sau này vạn sự phải thận trọng.

Sau một hồi thương nghị, trong mười hai môn hạ đệ tử thì nhị vị thiếu nữ xinh đẹp được Khôn viện của Tinh Nguyệt sư thái thu nhận, còn lại tám vị nam đệ tử thì người có đạo hạnh thâm sâu nhất được thu nhận vào Càn viện, ba người vào Âm viện và bốn người vào Dương viện. Vậy là lần chiêu thu đệ tử kỳ hạn mười năm lần này đã nhận đủ. Tứ vị thủ tọa của Càn Khôn Âm Dương viện cũng đã đầy người. Ai muốn xin gia nhập thì phải đợi hai năm sau mới có đợt tuyển người mới.

Sau khi mọi chuyện đã vào đấy thì Huyền Ngọc chân nhân mới lên tiếng: "Lần này được xem là đợt tuyển người cuối cùng trong kỳ hạn mười năm.

Các người có thể vào Dịch viện tu luyện cũng là một duyên phận, hy vọng mọi người trân trọng điều đó, đừng để vượt mất lương cơ. Thời gian về sau các người cần phải có ý chí

kiên định, quyết tâm tu luyện nghiêm túc. Vì mục đích đột phá bản thân tiến vào lĩnh vực chân tu kỳ bí, vì thiên hạ bá tính, vì Dịch viện mà tận chút tâm lực. Làm một đại hiệp hành hiệp thiên hạ, trừ ma vệ đạo, vì thế gian bá tính trăm yêu trừ ma, bảo nhất phương bá tính bình an. Hãy cố gắng đi, các người chính là những nhân tài tương lai của Dịch viện, hãy nỗ lực vì lý tưởng của mình". Nói xong người ra hiệu cho tứ vị viện chủ thị ý rằng họ có thể lui.

Lục Vân và Lâm Vân Phong vừa cùng nhau rời khỏi Dịch Thiên các thì Vân Phong đã nói ngay: "Lục Vân, huynh phải cố gắng nhé, sau này chúng ta cùng hành hiệp thiên hạ, trăm yêu trừ ma, khoải ý thần châu. Khi đệ có thời gian đệ sẽ qua thăm huynh, chúng ta sẽ cùng nỗ lực. Chỉ cần nỗ lực là có hy vọng, đệ mong là hai năm sau có thể tham gia Lục Viện Luận Võ đại hội, lúc đó mới oai phong lẫm liệt! Hà hà, đệ nhất định làm được, huynh cũng phải cố gắng tranh đầu đuôi, đệ hy vọng rằng cả hai huynh đệ chúng ta có thể sát cánh bên nhau trong kỳ đại hội lần này. Huynh hãy bảo trọng, đệ đợi huynh".

Nói xong Vân Phong nhìn Lục Vân im lặng như nói lời từ biệt rồi từ từ quay người bước đi. Lục Vân giọng trầm hẳn: "Yên tâm, ta sẽ không khiến đệ thất vọng. Hai năm sau tại đại hội Lục viện luận võ, ta sẽ tham gia, nhất định! Cùng cố gắng nhé, hảo đệ đệ". Nói xong Lục Vân quay nhìn Từ Dương chân nhân đang đứng bên cạnh, ánh mắt lộ rõ vẻ kiên định, quyết tâm.

Từ Dương chân nhân tỏ ý tán thưởng, cười nói: "Tốt, có chí khí. Đi nào, chúng ta về Dương viện. Hôm nay ta sẽ truyền cho các người tu chân pháp quyết của Dịch viện. Sau đó thì mỗi người tự tập luyện, hy vọng không tốn bao lâu thì có thể theo kịp các sư huynh đệ cũ". Lão quay mình đi, Lục Vân vội vã theo sau, cùng biến mất ngay gần rẽ.

Trở về Dương viện, Từ Dương chân nhân nhìn một lượt năm đệ tử mới nhận của mình, ánh mắt mỉm cười, bởi vì họ chính là hy vọng của tương lai, của Dương viện. Lão nói: "Tại Dịch viện này, có lẽ mọi người đều biết, trong tứ đại biệt viện thì đứng đầu là Càn viện, Khôn viện tiếp theo, còn Dương viện và Âm viện thì đồng hạng. Tại sao lại như vậy? Lý do gì? Nói trắng ra thì là bởi vì Càn Khôn nhị viện mỗi lần tuyển đệ tử đều thu nhận được những nhân tài kiệt xuất, nên thành tích lúc nào cũng vượt lên trên, chiếm thế thượng phong và giúp Dịch viện nhận được vô thượng vinh dự trong giới chân tu. Còn Âm Dương nhị viện trong suốt một trăm năm qua đều không xuất hiện được nhân tài kiệt xuất nào nên bị chen ép ra sau, không thể so sánh với Càn Khôn nhị viện được. Nếu nói về pháp môn chân tu thì cả tứ viện đều giống nhau, đều tu luyện bốn môn Dịch Thiên Thập Nhị quyết, lấy đó làm căn bản. Những phương diện như kiếm quyết tuy khác nhau nhưng chỉ cần nỗ lực, tu luyện đến một trình độ nhất định thì uy lực không khác xa bao nhiêu. Cho nên mọi người phải cố gắng và quyết tâm thì mới có hy vọng theo kịp nhị viện kia. Ta hy vọng rằng mọi người sẽ vượt qua được họ, vì danh dự của Dương viện ta mà tiến bước. Để tranh thủ thời gian tu luyện, ta dự định là ngay hôm nay sẽ truyền nhập môn khẩu quyết, các người lập tức bắt đầu quá trình tu luyện để sớm có ngày hữu thành".

Sau đó, đích thân Từ Dương chân nhân truyền thụ nhập môn khẩu quyết. Đợi năm người đều ghi nhớ, lão mới căn dặn: "Pháp quyết chân tu của bốn môn có danh tiếng lẫy lừng trong giới chân tu, là một trong những pháp quyết thượng thừa thần kỳ nhất trên thế gian, các người hãy dụng tâm tu luyện. Nếu tu luyện Thập Nhị quyết này đến đại thành thì sẽ có cơ hội phi thăng thành tiên, vĩnh viễn bất tử, thọ cùng đất trời. Về Dịch Thiên Thập Nhị quyết của bốn môn, thật ra là hai loại pháp quyết nhập lại thành một. Đó là Dịch Thiên lục pháp và Di Thiên Lục quyết, gọi chung là Thập Nhị quyết. Lục pháp chủ yếu để tăng cường đạo hạnh của bản thân và Di Thiên Lục quyết tạo một căn cơ vững chắc. Cho nên Lục pháp này rất quan trọng. Nhập môn pháp quyết mà các người vừa học chính là nhất pháp trong Lục pháp. Do đó hãy tích cực và nghiêm túc rèn luyện. Khi luyện thành Lục pháp thì tức là đã luyện thành đầu lục quyết của Dịch Thiên Thập Nhị quyết, tương đương với việc các người đã đạt đến cảnh giới Ngự Vật. Bây giờ mỗi người hãy lui về tự ai nấy tu luyện. Sau mười ngày ta sẽ đến kiểm tra, hy vọng lúc đó mọi người đều có tiến bộ. Thôi, đi đi!".

Lục Vân về phòng, lẳng lẽ nằm trên giường, suy tư. Lần này đến đây không ngờ thuận lợi hơn cả mong đợi, khiến cậu có cảm giác không thực. Đối với vô thượng pháp quyết của Dịch viện. Dịch Thiên Thập Nhị quyết là một thứ mà cậu rất muốn tìm hiểu muốn biết vì sao chỉ với pháp quyết này mà Dịch viện có thể ngàn năm bất suy, cậu tin rằng trong đó ẩn chứa huyền cơ. Mới đến đây hai ngày mà Lục Vân đã có thể cảm nhận được sự phân biệt giữa các đại phái, môn hộ nặng nề như thế nào trong giới chân tu, thật là hơn cả tưởng tượng. Ngay bên trong Dịch viện, đã có sự phân biệt giữa bốn biệt viện với nhau, cứ thế mình tranh ám đấu, giành nhau vị trí đứng đầu.

Đối với nhập môn pháp quyết mà Từ Dương truyền dạy hôm nay, Lục Vân hoàn toàn không có để tâm đến. Với trình độ của cậu hiện giờ, những tầng đầu có thể bỏ qua mà trực tiếp tu luyện những tầng sau khó khăn hơn. Nhưng Lục Vân vẫn quyết định tu luyện nhập môn pháp quyết, bởi vì với một kẻ mới đến, dù sao cũng phải làm một số thứ để che mắt thiên hạ.

Lục Vân thật sự đã tu luyện nghiêm túc, chỉ trong mười ngày ngắn ngủi, cậu đã luyện thành pháp quyết thứ nhất. Hôm đó, Từ Dương chân nhân gọi cả năm tân đệ tử đến một sân viện lớn. Ở đây có rất nhiều người đang tu luyện, toàn là môn hạ của Dương viện, trong đó không ít người đã ngoài lục tuần nhưng vẫn tu luyện tại đây rất khí thế. Lục Vân cẩn thận nhìn khắp một lượt, chín mươi sáu người, con số này đột nhiên xuất hiện trong tiềm thức.

Lục Vân bây giờ, từ lúc tiếp thụ Thiên Địa Vô Cực pháp quyết của tiên tổ và luyện đến tầng thứ sáu Vô Hạn Duyên Thân, có rất nhiều việc Lục Vân không cần phải nhìn nhưng kết quả vẫn hiển hiện trong tâm thức, rất thần kỳ huyền diệu vô cùng. Đó là năng lực kỳ dị mà cậu chưa hề có với năm loại thượng thừa pháp quyết đã lĩnh hội trước kia. Tu luyện Thiên Địa Vô Cực giúp cho nhận thức của Lục Vân trở nên cực kỳ nhạy cảm. Đối với thiên địa vạn vật đều có cảm giác thấu hiểu và nắm được quy luật tự nhiên. Điều đó khiến cho Lục Vân rất thích thú, dù sao thì đó cũng là pháp quyết độc đáo được sáng tạo trong sáu ngàn năm của tiên tổ, uy lực tất thiên hạ vô song.

Từ Dương chân nhân dùng chân và khẽ cười: "Tất cả người ở đây đều là đệ tử của Dương môn. Đa số họ đều là những đệ tử lâu năm, đang dụng tâm tu luyện. Thật ra Dương viện cũng có không ít những đệ tử kiệt xuất, họ đều đã đạt được những cảnh giới nhất định và đã ngoại xuất, nhập thế tu luyện, trăm yêu trừ ma. Những đệ tử ở đây là những người đạo hạnh không đủ hay nhất tâm hướng đạo, mong muốn được đắc đạo thành tiên. Hôm nay dẫn các người đến đây là hy vọng trong ba tháng tới, mọi người sẽ tu luyện thật tốt tất cả pháp quyết của Dịch Thiên lục pháp. Có gì không rõ thì cứ hỏi những sư huynh ở đây. Nếu tiến bộ thần tốc thì các người còn có thể học tới cả Di Thiên Lục quyết từ những sư huynh này. Sau ba tháng, ta sẽ lại đến kiểm tra tiến độ. Sau đó sẽ tùy theo thành quả của mỗi người mà vạch ra kế hoạch chân tu tương ứng cho từng người, để giúp các người tiến triển tốt hơn. Ba tháng tuy dài nhưng không dài, hy vọng các người tranh thủ tập luyện. Hãy nhớ khi có gì không hiểu, không chừng sẽ học thêm nhiều điều thú vị". Trong lời nói của người có hàm ý gì đó nhưng lại không nói rõ.

Lục Vân nhìn những người này, khẽ thở dài, bây giờ mới hiểu tại sao những môn phái chân tu đều tuyển đệ tử nghiêm ngặt. Bởi vì chân tu dễ vào khó ra, nhập môn thì dễ nhưng muốn hữu thành thì khó khăn trăm bề. Cho dù là tranh mệnh với trời, nghịch thiên nhi hành, những không phải dễ có quyết tâm. Có nghị lực là tu luyện thành công. Nếu chỉ cần nỗ lực là luyện thành tiên thì trong giới chân tu, không biết sẽ có bao nhiêu vị thần tiên đây, không phải sao? Sự thật... hiện tại trong giới chân tu. Có bao nhiêu người thật sự đắc đạo? Chỉ vài người, ít đến nỗi không thể ít hơn.

* * *

Thời gian lặng lẽ đi qua, không một tiếng động, không một dấu vết, cứ thế thời hạn ba tháng đã đến. Trong ba tháng này, Lục Vân rất dễ dàng và nhanh chóng luyện thành Dịch Thiên lục pháp, và còn từ các sư huynh hỏi được pháp quyết thứ bảy của Dịch Thiên Thập Nhị quyết. Cậu len lén tu luyện đến giờ. Những người còn lại đều không thua kém, toàn bộ đã luyện đến quyết thứ tư và thứ năm, đều có thể xem là tiến bộ thần tốc. So với trước đây, năm đệ tử mới này cũng được cho là rất tốt rồi. Đồng thời từ các sư huynh nơi đây, Lục Vân cũng biết thêm rất nhiều thứ. Trong đó có vài chuyện xưa liên quan đến Dịch viện, về Càn Khôn nhị viện. Từ rất nhiều năm trước đây Càn viện đã xuất hai nhân vật vô cùng kiệt xuất. Người thứ nhất là Phong Viễn Dương đã xuất sư và đã xuất môn từ sáu mươi năm trước. Nghe nói người này từng tranh cao thấp với ba mươi cao thủ xuất sắc nhất của Lục viện tại Lục Viện Luận Võ đại hội. Cuối cùng đạt danh vị thứ ba, mang lại cho Dịch viện danh dự vô thượng. Người còn lại là Lý Hoành Phi đang trong Càn viện lúc này, hẳn là người xuất chúng nhất trong số đệ tử cùng đợt, cùng sánh danh với Trương Ngao Tuyết của Càn viện. Cả hai đều là niềm tin và nhân vật đáng tự hào nhất trong Dịch viện. Nghe nói cả hai người họ đều đã luyện đến quyết thứ chín trong Dịch Thiên Thập Nhị quyết. Đó là điều chưa từng xảy ra. Họ gần bằng với Phong Viễn Dương năm xưa. Lục Vân thầm nghĩ, nếu có cơ hội chắc chắn phải hội ngộ hai nhân vật kiệt xuất này, xem xem phong thái của họ thế nào. Vừa ngẩng đầu ngắm trời cao, Lục Vân chợt nhớ đến Lâm Văn Phong, không biết trong ba tháng qua, tên tiểu quỷ đó đã học được những gì, có lẽ cũng tiến bộ không kém.

Rời khỏi Dương Viện, Lục Vân nhẹ bước thong dong... nhìn thấy những học tử đang cúi mài kinh sách một cách chăm chỉ, cậu đột nhiên xúc động. Trong tâm tư của những học tử này có lẽ không có chút tạp niệm nào mà chỉ một lòng học tập không ngừng để sau này tạo phúc thiên hạ. Thật là những thiếu niên thư sinh đơn thuần, ngây ngô! Nhìn thấy sự ngây ngô của họ, Lục Vân trào dâng một nỗi niềm không nói lên lời, có lẽ đó cũng là một sự cố chấp, một niềm vui dành riêng cho họ, không đúng sao?

Lặng lẽ ngắm nhìn những áng mây trôi lững lờ, Lục Vân nhẹ nhàng sai người trên bãi cỏ, một mình âm thầm không biết đang nghĩ gì. Từ xa bất chợt có một bóng người, từ từ đi đến phía của Lục Vân. Đôi mắt ánh lên khi nhìn thấy cậu đang nằm trên bãi cỏ. Ý niệm nhất động, Lục Vân kinh ngạc nhưng rồi vội hồi phục bình tĩnh, tiếp tục lặng lẽ ngắm mây trôi.

Huyền Ngọc chân nhân vô thanh vô thức xuất hiện cạnh bên, đứng nhìn một lúc mới lên tiếng: "Một mình ngồi ở đây nhìn trời, có nhìn thấy được gì không?"

Lục Vân vội vàng đứng bật dậy: "Thì ra là chương giáo sư bá, đệ tử không biết sư bá đến, có gì thất lễ mong sư bá lượng thứ".

Huyền Ngọc nhìn cậu, mỉm cười: "Không cần đa lễ, cứ ngồi xuống mà nói chuyện. Thật ra thì ta cũng hay một mình, nằm ở đây ngắm mây trời và lặng lẽ suy nghĩ mọi việc. Vừa rồi thấy ngươi nằm đó cũng khá lâu, có cảm nhận gì không? Nói ta nghe thử". Lão nhẹ nhàng ngồi ngay kế bên Lục Vân, năm xuống hiền hòa.

Lục Vân thấy người nằm xuống nên cũng nằm xuống theo, vừa ngắm trời vừa nói: "Nhìn mây trời, tâm linh có thể tĩnh lặng hơn. Đệ tử đang nghĩ về những chuyện quá khứ, về con đường chân tu, tất cả đều đầy những điều kỳ dị nhưng cũng khiến đệ tử cảm thấy rất nhiều gian truân. Tung quan thiên địa giới, trong vài ngàn năm nay, người có thể thật sự tu luyện thành tiên, đắc đạo phi thăng thì có bao nhiêu người? Thiên hạ ai nấy đều đi tu chân, nhưng họ có biết mục đích của mình là gì không? Để cường thân hộ thể, vì danh phẩm quyền lợi, vì hành hiệp trượng nghĩa, vì truy cầu trường sinh? Có lẽ rất nhiều người không biết con đường mình đi là vì lý do gì, họ chỉ thấy mọi người đồ xô đi tu luyện đạo pháp, và họ đi theo, để rồi cuối cùng họ có nhận được những gì như mong muốn không? Có lẽ là không".

Huyền Ngọc chân nhân ngắm trời, khẽ cười: "Mỗi người đều có lý tưởng của riêng mình, đều có ước mơ cá nhân. Con đường chân tu rất gian nan nhưng nó mang lại hào ý cho kẻ chân tu đích thực. Có người lập chí hành hiệp trượng nghĩa, tạo phúc bá tính, nên họ tu luyện để tăng cường bản lĩnh của bản thân, vì dân vì quốc. Có người lại muốn truy cầu trường sinh bất lão và chân tu là con đường duy nhất có thể chọn lựa nên họ đã chọn chân tu. Còn có một số người chỉ muốn thỏa mãn tư dục của bản thân, lợi dụng chân tu chỉ pháp để có được sức mạnh và quyền lực như mong muốn để làm những gì họ thích. Một số khác thì vì hiếu kỳ mà chọn con đường tu đạo này. Vậy ngươi có từng nghĩ qua ngươi theo đạo là vì điều gì?"

Lục Vân nhìn ra phía xa xôi, giọng dịu nhẹ: "Đệ tử đến đây có lẽ là vì một tâm nguyện". Chỉ một câu ngắn ngủi, không nói gì hơn.

Huyền Ngọc chân nhân cười khì: "Ngươi đặc biệt lắm. Hôm nay gặp ngươi phát hiện ra khác với Lục Vân ba tháng trước rất nhiều. Hiện tại của ngươi đã có đạo hạnh không tồi, đã luyện thành lục quyết của Dịch Thiên Thập Nhị quyết rồi. Chỉ trong thời gian một trăm ngày, thật là một kỳ lục mới cho Dịch viện. Từ Dương mà phát hiện chắc chắn sẽ mừng rỡ vì sự lựa chọn sáng suốt của mình trước đây. Tiếp tục cố gắng nhé, ta hy vọng rằng không lâu sau, tại đại hội Lục viện luận võ, sẽ có sự xuất hiện của ngươi". Nói xong lão đứng dậy, bước đi.

Lục Vân nhìn theo bóng hình dần rời khỏi của Huyền Ngọc, trong mắt lộ vẻ trầm tư. Lời nói của lão có ẩn chứa ý nghĩa gì đó nhưng lại không đoán được là gì. Lục Vân nhắm mắt, tất cả tùy duyên vậy, hà tất quá để ý làm gì? Kẻ chân tu quan trọng là không được nồn nóng, không phải sao? Có chấp cũng chẳng được kết quả gì.

Chương 07: Sơ Ngộ Ngạo Tuyết

Thời gian trôi qua như gió thoảng, như mây bay, ba tháng tu luyện vừa chớp mắt đã đáo hạn. Vào một ngày đẹp trời, Từ Dương chân nhân tiến vào đại viện, mắt nhìn khắp một lượt xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Lục Vân. Vừa nhìn thấy Lục Vân, ánh mắt của Từ Dương rực sáng như lửa cháy, thần sắc kinh hỷ vô cùng, có vẻ như gặp chuyện gì đó cực kỳ lợi hại và vui mừng. Mọi người nhìn thấy sư phụ có biểu hiện kỳ lạ như thế, ai nấy đều tò mò nhìn chăm chăm và tiến đến gần bên.

Từ Dương chân nhân vừa kinh ngạc vừa vui mừng bảo "Ba tháng không gặp, mà các đệ tử đều tiến bộ thần tốc như vậy. Lục Vân, qua đây, để sư phụ nhìn kỹ đạo hạnh của con xem nào".

Lục Vân nhìn thấy sắc mặt của Từ Dương chân nhân là biết rằng người đã phát hiện ra khí tức sau khi đạt thành lục quyết của mình. Cậu từ tốn bước tới, mỉm cười "Sư phụ cảm thấy đồ nhi như vậy có được không?" Đôi mắt trong ngần ánh lên đầy tự tin, thần thái dị thường thu hút.

Từ Dương chân nhân cũng ngấm nhìn những đệ tử khác, gương mặt rạng rỡ "Lần này đến đây, ta rất vui mừng, bởi vì ta phát hiện trong Dương Viện của chúng ta có một tia hy vọng của tương lai. Đó chính là Lục Vân, cậu ấy mới đến đây đúng một trăm ngày mà bây giờ mọi người hãy quan sát cẩn thận xem, sẽ phát hiện ra Lục Vân đã có thể luyện thành lục quyết trong 'Dịch Thiên Thập Nhị Quyết'. Chỉ trong vòng một trăm ngày ngắn ngủi. Đây là kỳ tích chưa từng xảy ra trong Dương Viện. Với thiên tư hiện tại, nếu tiếp tục tu luyện với tốc độ thể này thì không cần bao lâu nữa, Lục Vân sẽ sánh bằng với Lý Hoành Phi cùng Trương Ngạo Tuyết, trở thành nhân vật kiệt xuất thứ ba, vì Dương Viện mà tranh lại thể diện đã mất. Ta thật sự rất phấn khởi".

Mọi người nghe thế đều vô cùng kinh ngạc, không ít ánh mắt đổ dồn vào Lục Vân, dò xét. Trong bao nhiêu năm nay, Dương Viện cuối cùng cũng tìm ra được một thiếu niên tuyệt giai, kỳ tài, thật là một chuyện đại hỷ. Ai nấy đều cảm thấy phấn khích mà cổ vũ cho Lục Vân, hy vọng cậu có thể tiếp tục nỗ lực, vì Dương Viện tranh quang. Lục Vân ngẩng đầu nhìn chúng huynh đệ, cậu chỉ khẽ cười, xem như đáp lại hậu tình và kỳ vọng của mọi người. Từ Dương chân nhân sau khi khen thưởng Lục Vân, nhìn sang bốn người còn lại, tất cả đều không tệ, khiến cho lão rất vừa ý.

Từ Dương chân nhân đồng ý "Bây giờ ta quyết định, lập tức truyền thụ cho Lục Vân toàn bộ pháp quyết của bốn môn, đồng thời bắt đầu dạy 'Liệt Hỏa Thiên Cương Kiếm Quyết', hy vọng người biết nắm bắt cơ hội, nỗ lực phấn đấu, sớm ngày vượt lên Hoành Phi và Ngạo Tuyết. Bốn đệ tử còn lại, đạo hạnh cũng khá, có thể cùng học kiếm quyết. Lần này Dương Viện của chúng ta phải nhất tranh cao thấp với Càn Khôn nhị viện, để họ biết rằng, chúng ta cũng có nhân tài kiệt xuất. Cho nên Lục Vân, con phải cố gắng, đừng tất cả chúng ta thất vọng! Ngày mai sẽ bắt đầu tu luyện kiếm pháp, mong là hai năm sau trong Lục Viên Luận Võ Hội, con có cơ hội tham gia. Những người còn lại cùng nhau cố gắng đi, chúng ta phải cùng nhau làm rạng danh Dương Viện".

Dứt lời, mọi người đồng thanh tung hô, thần thái hưng phấn, vui mừng tột độ. Lục Vân nhìn mọi người, cảm giác có gì đó bất ổn. Cậu nhẹ nhàng ngẩng đầu ngấm nhìn trời, ánh mắt lung linh mỉm cười, ẩn chứa muôn điều khó hiểu. Có lẽ cậu đang tâm sự với lão thiên gia chăng? Từ giờ phút này trở đi, danh tiếng của Lục Vân bắt đầu được loan truyền từ Dương Viện, hai năm sau sẽ uly chấn thiên hạ, danh chấn chân tu giới.

oOo

Từ lúc Từ Dương chân nhân công bố truyền thụ kiếm quyết cho Lục Vân đến nay, thấm thoát đã được một năm rồi. Trong một năm này, Lục Vân đã đặt toàn bộ tinh lực vào quá trình chân tu. Ngoài việc tu luyện pháp quyết của Dương Viện, cậu còn lên tu luyện ngũ loại thượng thừa pháp quyết của mình cùng với "Thiên Địa Vô Cực" của tiên tổ. Lục Vân tiến bộ thần tốc, bất luận loại pháp quyết nào, cậu cũng đạt được thành quả nhất định.

Lục Vân lúc này, tu vi đã đến hậu kỳ của Hoành Hư, sắp đột phá cảnh giới Hoành Hư mà tiến nhập tầng thứ 9 - cảnh giới "Bất Diệt". Đồng thời, Lục Vân cũng cảm giác được, tu vi của mình đã tới mức bão hòa, muốn tiến thêm, chỉ e nhất thời bán khắc không thể làm được. Trong một năm dài này, có rất nhiều thứ đã thay đổi. Lục Vân hiện tại đã hoàn thành quyết thứ chín của "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết", bắt đầu tu luyện quyết thứ mười. Lý do tiến bộ thần tốc rất dễ hiểu, đó là bởi vì bản thân cậu có vốn tu vi thâm hậu từ những lần duyên ngộ trước đây. Đồng thời, Lục Vân cũng đã luyện thành "Liệt Hỏa Thiên Cương Kiếm Quyết", có thể phát huy được mười tầng hỏa hầu. Tuy nhiên Lục Vân vẫn khôn khéo che giấu, không muốn quá nổi bật mà gây sự chú ý không đáng có.

Một hôm, sau khi luyện kiếm pháp hết nửa buổi, Lục Vân bắt đầu thám một nền một mình chạy đến bãi cỏ bên ngoài đại viện, nằm xuống sưởi nắng. Vừa đặt lưng nằm xuống thì bất ngờ thấy một bóng người lơ lửng xuất hiện ngay cạnh bên, khiến cậu giật thót. Lâm Văn Phong toét miệng cười "Lục Vân huynh, sao mà một năm không gặp đã khiến huynh giật mình thế kia rồi. Trong thời gian qua, huynh vẫn khỏe chứ? Đề thi bị lão đạo đó hành hạ thế thảm lắm, hì, lão ta còn lợi hại hơn cả lão Quý sư phụ trước đây của đệ, nhưng được cái là tu vi đã tăng cường rất nhiều. Còn huynh thì sao?".

Lục Vân vui mừng ngấm nhìn lão đệ của mình, một năm không gặp mà hần vẫn như xưa, lúc nào cũng cười tươi roi rói, đáng về lúc nào cũng tinh nghịch quậy phá. Nhưng nhìn kỹ thì quả thật tu vi của hắn đã mạnh hơn rất nhiều. Xem ra pháp quyết của Âm Viện, hắn cũng đã luyện đến quyết thứ tám, tiểu tử này thật không đơn giản.

Lục Vân mỉm cười và nói "Nằm xuống đây nghỉ ngơi đi nào, trong năm qua, huynh nhớ đệ lắm. Bây giờ gặp mặt, không ngờ đệ đã tiến bộ nhiều như thế, hơn cả huynh, đệ thật tài giỏi. Huynh cảm thấy vui mừng và vinh hạnh lắm. Còn về huynh thì cũng chỉ có chút tiến bộ thôi. Bốn môn pháp quyết đã luyện đến quyết thứ bảy, đang tiến hành tu luyện quyết thứ tám".

Lục Vân Phong nghe thế, mắt mở to ngạc nhiên "Huynh không gat đệ chứ? Nguyên lai huynh không có chút căn cơ nào mà trong một năm đã có thể tu luyện đến quyết thứ bảy. Huynh đừng hù đệ, đệ sợ à. Huynh có biết là ở đây có rất nhiều sư huynh đã tu luyện mấy chục năm trời vẫn không đột phá được quyết thứ bảy, thế mà huynh làm được chỉ trong một năm, thật là thiên tài! Xem ra huynh có thể sánh bằng Lý Hoành Phi rồi. Nghe nói hiện tại hẳn đang tu luyện đến quyết thứ mười, huynh phải cố gắng nha. Tên đó nghe truyền là lợi hại lắm, được xếp cùng hạng với sư tử Trương Ngạo Tuyết bên Khôn Viện đấy".

Lục Vân nhìn tên tiểu tử đó khẽ cười "Được rồi, đừng nói bậy. Trong một năm qua, Trảm Yêu Kiếm đệ học đến đâu rồi? Trảm được nhiều yêu quái không? Chắc bản lĩnh truy quý tróc ma của đệ tiến bộ không ít, có lần nào tự mình trải nghiệm chưa?".

Lâm Vân Phong lập tức lên giọng "Càng khỏi phải nói, đệ mà, đương nhiên là lợi hại hơn xưa nhiều rồi. Bây giờ cho dù là yêu ma quỷ quái gì, đối với đệ chỉ là đĩa rau xào nhỏ xíu, hươu tay là lấy bỏ vào miệng nhai rạo rạo liền. Hề hề, huynh biết không, bây giờ đệ đã là một trong những cao thủ đứng đầu ngất ngưỡng trong Âm Viện rồi đấy. Một năm nữa nếu có cơ hội, đệ còn có thể được chọn để tham gia Lục Viện Luận Võ đại hội. Sao, đệ hay không nào?" Hắn vừa nói mà vừa ngênh mặt, dương dương tự đắc, vỗ ngực rầm rầm mà tạo dáng khiến cho Lục Vân không nhịn được cười. "Đáng chuẩn, lợi hại, lợi hại, ha ha ha, đệ đúng là mạnh hơn ta nhiều. Chúng ta cứ tiếp tục cố gắng. Một năm sau sẽ tỉ thí xem đạo hạnh của ai thâm hậu hơn. Lúc đó đừng để một kẻ sơ học giả như huynh đánh hạ đấy!".

Lâm Vân Phong cũng bật cười "Yên tâm, đệ sẽ không để huynh đánh hạ đâu, nếu không thì đệ bỏ uống công sức à? Thôi không nói cái này nữa, đệ kể huynh nghe một bí mật nhỏ nè. Cách Dịch Viện khoảng mười dặm phía đông có một âm trì. Nơi đó nước cực hàn và có một loại cá tên là Nguyệt Bạch. Mỗi khi vào đêm, khi ánh trăng tỏa xuống, chúng sẽ phát ra ánh sáng trắng, đẹp vô cùng. Nghe nói loài cá này hương vị cực ngon. Sau khi ăn, toàn thân sẽ sản sinh một nguồn nhiệt khí, nhẹ nhàng lan tỏa và chuyển hóa thành chân khí nội tại. Ăn càng nhiều thì chân khí tích tụ càng nhiều, có thể giúp tăng cường tu vi. Huynh có muốn đi xem thử không? Đệ còn nghe nói gần đây chỗ đó hay xuất hiện một mỹ nữ, hề hề, có sắc đẹp tuyệt trần, chúng ta đi nghĩa thử đi".

Lục Vân nghe thế chỉ cười lạnh nhạt, mắng khẽ "Tên tiểu tử chuyện tốt không làm, chuyên môn nghĩ đến những thứ tà môn ngoại đạo, thật là phục người. Nhưng mà... lâu không gặp, đệ muốn đi xem thử thì huynh cũng sẽ đi cùng, và lại đạo này huynh cũng đang rảnh, có lẽ nên đi ra ngoài khám phá đôi chút. Thôi đi nào!" Nói xong Lục Vân ngồi bật dậy. Lục Vân Phong thấy thế, vui thầm "Huynh cũng học nghệ được một năm rồi, hôm nay hãy để đệ xem xem, huynh đã tu luyện được những gì. Chúng ta tỉ thí một lần nhé? Đệ muốn thỉnh giáo kiếm quyết của huynh với Ngự Kiếm Chỉ Thuật của đệ". Vừa dứt lời đã thấy tray trái của Lâm Vân Phong nhất dẫn kiếm quyết, thanh trường kiếm đang đeo sau lưng lập tức bay ra, quay vòng quay người của hắn, rất thần kỳ. Sau đó lại thấy cơ thể của hắn phi lên nhẹ nhàng, đặt ngón chân tại chuỗi kiếm, cả người ngự kiếm thẳng đứng. Cả người lẫn kiếm bay một vòng giữa không trung, sau đó dừng lại lơ lửng, nhìn Lục Vân.

Lục Vân khẽ cười, tay phải chỉ lên trời, thanh trường kiếm bên mình cũng lập tức bay lên, trực kích Lâm Vân Phong. Chỉ nghe hắn kêu lên một tiếng, thanh trường kiếm dưới chân hắn xoay nhanh, phút chốc dôi ra hơn sáu thước, tránh khỏi phi kiếm của Lục Vân. Đồng thời quát "Hay nhé, huynh tập kích đệ, xem đệ xử huynh nè". Rồi toàn thân xông thẳng tới Lục Vân. Lục Vân vẫn cười, đôi mắt ánh lên thứ ánh sáng kỳ dị, ngón chân khẽ nhón, cả người tức khắc lơ lửng trên không. Thanh trường kiếm của Lục Vân cũng bay về, về đúng vị trí dưới chân của cậu. Chỉ thấy Lục Vân khẽ đặt chân lên thanh kiếm, nhẹ như tơ hồng, đột nhiên cơ thể và kiếm cùng phi tốc ra xa trăm trượng. Tốc độ cực nhanh, vô cùng kinh người. Lâm Vân Phong lại thét lên một tiếng, ngự kiếm đuổi theo, thoát cái cả hai đã biến mất tăm, không gian lại tĩnh lặng với tiếng gió vi vu, hoang vắng...

oOo

Sau khi cả hai rời khỏi, đột nhiên bãi cỏ lại xuất hiện vài bóng người. Sự có mặt âm thầm của họ đến chìm đắm trên cảnh còn không phát hiện được. Họ chính là Huyền Ngọc chân nhân và tứ vị viện chủ. Năm người cùng nhìn về hai bóng người đang dần khuất bóng đó mà tỏ vẻ kinh ngạc vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân cười nói "Kỳ tuyển người này Dịch Viện chúng ta có thu hoạch khá thật. Càn Viện có Lý Hoành Phi, Khôn Viện có Trương Ngạo Tuyết, Âm Viện bây giờ lại có Lâm Vân Phong và Dương Viện thì có Lục Vân. Toàn là những thiên địa kỳ tài. Trong thời gian một năm mà họ có thể ngự kiếm phi hành, thật hiếm thấy. Có lẽ lần đại hội Lục Viện Luận Võ lần này, Dịch Viện chúng ta sẽ được đứng đầu thiên hạ, ha ha ha, cuối cùng cũng có thể nở mặt nở mày rồi".

Càn Viện thủ tọa Càn Nguyên chân nhân lên tiếng với giọng đầy suy tư "Việc này khó nói lắm, mỗi lần Lục Viện hội võ, danh phẩm đứng nhất đều lọt vào tay Thiên Kiếm Viện hay Bồ Đề Học Viện. Đệ vừa nhận được một tin tức, Thiên Kiếm Viện lần này xuất hiện thêm một khoáng thể kỳ tài trăm năm khó kiếm, còn Phụng Hoàng Thư Viện thì xuất hiện một vị tuyệt thế giai nhân, nghe nói là một thiếu nữ xinh đẹp, tu vi lại cực cường, là một kỳ tích từ trước đến nay. Đối với những đạo viện khác như Nho Viện và Bồ Đề Học viện thì thần bí mịt mịt, không thu nhận được tin tức gì cả nhưng chắc chắn không phải hạng vừa. Lần này chúng ta phải toàn lực dốc vào võ hội, hy vọng Hoành Phi và Ngạo Tuyết có thể làm nên lịch sử, vì Dịch Viện mà rạng danh giang hồ".

Lời đó vừa xuất, Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu, nhưng Huyền Âm chân nhân và Tử Dương chân nhân lại lộ vẻ bất bình. Dường như trách Càn Nguyên chân nhân chỉ nhắc đến đệ tử của Càn Khôn nhị viện mà không thèm ngó ngang đến môn hạ của nhị viện còn lại. Chẳng lẽ danh dự của Dịch Viện có được là chỉ nhờ vào Càn Khôn nhị viện thôi sao?

Tử Dương chân nhân hừ một tiếng: "Bây giờ đến lúc tỉ thí vẫn còn một năm, ta tin rằng với thiên tư và sự tiến bộ thần tốc, tu vi của môn hạ Lục Vân chắc chắn đã đại tăng, sẽ luyện thành chín quyết trong thập nhị quyết, thậm chí là thập quyết. Nếu như vậy thì Lục Vân hoàn toàn có tư cách đương danh lập vạn cho Dịch Viện trong Luận Võ đại hội".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, thấy Huyền Âm cũng hậm hực bất bình, vừa định mở miệng tranh cãi thì Huyền Ngọc chân nhân đã nhanh chóng lắc đầu nói trước "Được rồi, lời của mọi người ta đều hiểu, tất cả đều xuất từ Dịch Viện, cần gì phải nói những lời vô ý nghĩa đó? Chúng ta chỉ còn lại thời hạn một năm, bất luận thế nào cũng phải tăng cường đạo hạnh của các môn hạ xuất chúng trong thời gian này. Đó mới là điều quan trọng cần làm. Những chuyện khác như việc âm hồn quỷ linh xuất hiện quấy rối tại khu vực Thục Nam thì làm phiền Huyền Âm sư đệ đích thân đến đó xử lý. Nơi đó gần

Phong Đô quý thành, là nhập khẩu duy nhất của Quý vực. Tuy là một ngàn năm trước, đã bị Lục Viện liên thủ phong ấn nhưng nơi đó vẫn là nơi có quý khí nặng nhất. Hơn nữa đã qua nhiều năm rồi, chúng ta phải cẩn thận hơn. Dịch Viện chúng ta vốn trấn thủ nơi này, lý do tại sao chắc mọi người đã biết, thật ra là vì trấn thủ nhập khẩu của Quý vực, không thể mà quý xâm nhập vào nhân gian. Vậy đi, mỗi người hãy trở về cương vị của mình, ta sẽ đến Nho Viện một chuyến, khoảng hai ngày sau sẽ trở về". Vừa nói xong, chỉ thấy cơ thể của Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên mờ đi, biến mất nhanh chóng, thật là công pháp kỳ ảo.

oOo

Xuân vân trực nguyệt, ngạo tiểu thanh vân, Lục Vân kiếm hóa trường phong, cả người lẫn kiếm phi thẳng đến phía trước với tốc độ cực nhanh. Lâm Vân Phong đạo bảo pháp phối toàn lực truy đuổi phía sau. Trên bầu trời xanh thẳm, chỉ thấy hai luồng sáng lướt qua, hai bóng người lúc mờ lúc ảo ẩn hiện, chỉ để lại hai vệt mây trắng trên nền trời trong vắt như mặt hồ. Đoạn đường mười dặm, đối với ngự kiếm phi hành của Lục Vân và Lâm Vân Phong thì chẳng đáng là bao, chớp mắt đã đến.

Lâm Vân Phong cười nói "Hay thật, huynh đúng là thiên tài, có một năm mà huynh đã tiến bộ đến cảnh giới này, thật khiến đệ được dịp mở mang tầm mắt. E rằng cả giới chân tu cũng không thể tìm được một kỳ tài nào sánh bằng huynh. A, chúng ta đến nơi rồi, xuống ở đây huynh ơi!" Dứt lời, trường kiếm nhất thu, tự động trở về vị trí cũ trên lưng của Vân Phong, toàn thân nhẹ nhàng hạ xuống khu rừng phía dưới.

Lục Vân bay vòng quanh phía trên một lúc để quan sát, đột nhiên ánh mắt ngừng. Lục Vân phát hiện, nếu đứng từ phía trên nhìn xuống thì khu rừng này lại là một trận pháp kỳ diệu thiên hạ, không lẽ nơi này ẩn tàng bí mật gì? Lục Vân tự hỏi và tiếp tục quan sát. Trận đồ này được thiết lập để vây hãm một thứ gì đó, như là một loại phong ấn. Nhìn thấy Lâm Vân Phong đã hạ xuống, Lục Vân cũng từ từ đi theo, nhẹ nhàng đứng ngay bên cạnh Vân Phong.

Lâm Vân Phong khẽ cười "Hàn tri này đệ đã đến ba lần rồi, trong đó có một lần tình cờ nhìn thấy vị mỹ nữ mà đệ đã đề cập. Lúc đó nàng đang luyện kiếm, kiếm pháp cực kỳ bá đạo, uy lực kinh người. Hề hề, lát nữa huynh gặp sẽ thấy, hôm nay nàng ấy có ở đây, huynh nghe thấy tiếng động chứ? Đó đó".

Lục Vân lắng nghe, quả thật có âm thanh lạ truyền đến từ phía sâu trong rừng, nếu không chú ý sẽ không nghe được. Không ngờ thịnh lực của tên tiểu tử này lại tốt đến thế. Lục Vân thấy lạ bèn hỏi "Vân Phong, đệ biết người này là ai không? Nghe tiếng hình như là lợi hại lắm. Chúng ta tiến vào như vậy không sợ bị phát hiện à? Dễ bị hiểu lầm lắm đấy!".

Lâm Vân Phong cười lém lỉnh, che tay lên miệng ra hiệu nói khẽ "Này, huynh đừng to tiếng chứ, đến lúc huynh nhìn thấy thì sẽ vĩnh viễn không quên được cảnh tượng đó đâu. Chúng ta là hảo bằng hữu và lại là huynh đệ với nhau nên đệ mới dẫn huynh đến đây, nếu là người khác thì, hừ, đệ chả thèm hé lộ nửa lời. Bây giờ chúng ta phải cẩn thận một chút, đi vào thật khẽ. Lúc đi không được phát ra âm thanh nên phải thi triển một chút pháp thuật, nếu không sẽ bị nàng phát hiện, lúc thì có mà toi. Hà hà, rồi lát nữa huynh sẽ hiểu ý đệ thôi. Lúc đó chỉ có nước rút kiếm, hề hề, đi nào". Vừa nói vừa cầm lấy tay của Lục Vân kéo đi, miệng lầm bầm niệm đạo "Cần khôn vô cực, âm dương tá pháp, ần!" lập tức một màn khói mỏng lướt qua, hai người không còn thấy nhân ảnh nữa.

Lục Vân nhìn Lâm Vân Phong, thâm tâm cảm phục và kinh ngạc trước đạo thuật của tên tiểu tử nghịch ngợm này. Không ngờ hẳn lại tinh thông đạo pháp và biết sử dụng kỳ thuật "Âm Dương tá pháp", thật là thần bí. Cứ thế Lục Vân đi theo Vân Phong, cả hai đều không phát ra bất kỳ động tĩnh nào. Từ bề thật im lặng, vô thanh vô thức mà dịch chuyển nhanh vào sâu trong khu rừng. Khu rừng này không rộng lớn lắm nhưng câu cối um tùm và dày đặc, dưới tán lá chi chít, cả khu rừng ẩn hiện mờ ảo và âm u. Lục Vân chăm chú quan sát xung quanh, phút chốc ký ức đã ghi nhớ toàn bộ cảnh vật tại đây, rõ mồn một. Lúc này trong mắt của Lục Vân chợt chớp qua một đường sáng cầu vồng kỳ bí, ý niệm trong não dao động với tốc độ cực cao của sáu ngàn bốn trăm thức, phản ánh tất cả sự vật từ phía một cách rõ ràng ở trong tim. Sắc mặt của Lục Vân hơi thay đổi, bởi vì từ hoàn cảnh này cậu biết được, khu rừng này có một nguồn âm khí đang hội tụ, rất mãnh liệt nhưng lại được che giấu cẩn thận. Nếu như không phải là từng tu luyện "Thiên Địa Vô Cực" và đạt đến tầng thứ bảy "Thiên Địa Đồng Xuân" thì có lẽ Lục Vân không thể phát hiện được nguồn khí này.

Ngoài ra còn một khí tức rất mạnh mẽ, cũng xuất hiện gần nơi có âm khí hội tụ. Khí tức này khá quen thuộc nhưng dữ dội hơn nhiều so với khí tức mà Lục Vân từng cảm nhận, thể hiện một tu vi cao thâm. Lục Vân Phong vẫn tiếp tục dắt tay Lục Vân, đi xuyên từng tầng cây cối trùng điệp và cuối cùng đã đến một tiểu tri. Chính lúc hai người xuất hiện, bất ngờ có một nguồn kiếm khí cực mạnh cuộn cuộn quất đến, uy lực dũng mãnh, kinh thể hải tục, khiến cho cả hai giật mình, đứng im. Lục Vân hãi hùng, cả bóng người còn không nhìn thấy mà đã bị phát hiện rồi, thật sợ ý quá. Lâm Vân Phong biết hành tung của mình bại lộ nên không ẩn thân nữa, cùng Lục Vân tức thời hiện hình.

Mắt liếc nhìn xung quanh nhưng không phát hiện được gì, đột nhiên tên tiểu tử Vân Phong hét lên một tiếng "Ài, có yêu quái, chạy mau!" Vừa dứt tiếng thì hẳn đã biến mất tăm, bỏ lại Lục Vân một mình, đối kháng với kiếm khí cực mạnh đó. Lục Vân hơi biến sắc, quát "Vân Phong, cái tên tiểu tử thú, dám tháo chạy một mình. Người dẫn ta đến đây, khi gặp cường địch thì bỏ mặc an nguy của ta mà chạy à? Cái tên vô lương tâm kia!" Vừa quát, Lục Vân vừa ngự trường kiếm, lập tức một vòng hỏa diễm bùng phát, chói sáng cả một vùng rừng núi âm u.

Lục Vân đang thi triển một trong tứ đại tuyệt học của Dương Viện "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết", chỉ thấy thanh trường kiếm tỏa ra vàng hào quang màu đỏ, như diễm hỏa vô cùng chói mắt. Thanh trường kiếm uốn lượn trên không trung như con hỏa long, khí thế hùng hổ và oai vệ, chặn ngay trước mặt Lục Vân, đỡ lấy nhất kiếm đang tung đến như cần quét của đối phương.

Hai bên kiếm khí gặp nhau, trong khoảnh khắc sự va chạm gây ra một tiếng nổ long trời lở đất, cây cối bốn bề đều ngã rạp và tiêu tan. Chỉ một lúc mà mười trượng xung quanh trở thành bãi đất trống, lá cỏ hoang tàn. Ngay vị trí va chạm, mặt đất lún sâu một hố to kinh khiếp, vô cùng hãi người. Lục Vân lui về ba trượng, lớn tiếng nói "Người nào? Tại sao lại vô cớ công kích? Mau xuất hiện để nói vài lời, có thể đây chỉ là sự hiểu lầm mà thôi".

Tiếng nói vang vọng, hồi âm nhiều lần mà vẫn không thấy ai trả lời, nhưng lại có thêm một nguồn kiếm khí khác tập kích đến, vì quá bất ngờ nên lần này vòng phòng vệ chân khí bọc quanh người của Lục Vân đã bị công phá. Mặt cậu biến sắc, thân thể biến mất và thoát hiện dưới một gốc cây to cách đó bốn trượng bên tay phải. Tu vi của đối phương cao cường, kiếm pháp nhuần nhuyễn. Trong những người mà Lục Vân từng gặp thì ngoài sư phụ ra, đây

là người lợi hại nhất, đương nhiên là cho đến giờ phút này. Lục Vân quan sát thật kỹ xung quanh nhưng vẫn không nhìn thấy bóng người nào, cũng không phát hiện được khí tức đang ẩn tàng ở đâu. Cả tên tiểu quỷ Lâm Văn Phong cũng không biết đã trốn ở xó nào, đến cái bóng cũng không tìm thấy.

Lục Vân lại quát lớn "Văn Phong mau ra đây cho ta, nói rõ mọi chuyện coi nào, tại sao chúng ta vô duyên vô cớ bị tấn công vậy hả? Người tấn công là ai? Mau xuất hiện, nếu không sau khi về thì biết tay". Tới lúc này thì cậu đã hiểu, vì sao mà lúc mới vào rừng, Văn Phong lại nhắc mình phải chuẩn bị so kiếm, thì ra là hắn biết trước sẽ ra nông nỗi này.

Lục Vân đột nhiên tránh người, dời xa một trượng, tránh khỏi nhất kiếm vô thanh vô thức vừa tập kích đến của đối phương. Còn nơi gốc cây to lúc này, bị kiếm khí đánh trúng, đã vỡ vụn ra thành tro bụi, tan vào giữa rừng cây. Tên quái quỷ Văn Phong không biết đã trốn đằng trời nào, chắc chắn hắn đã dùng Âm Dương Tả Pháp để lẩn trốn đầu đây và chắc đang che miệng cười khúc khích mà ngắm cảnh ngoạn mục này. Cơ thể của Lục Vân không ngừng dịch chuyển và né tránh những đòn tấn công ngày càng lợi hại của đối phương. Cả khu rừng gần như đã bị kiếm khí kinh khiếp đó phá cho tan tành, phương viên ba mươi trượng đều đã trở thành mảnh đất hoang tàn.

Trong thâm tâm, Lục Vân cảm thấy vô cùng bất ngờ với đối thủ đang ẩn mình này, cậu vẫn âm thầm truy xét hành tung của đối phương. Để tìm ra tông tích của người giấu mặt, Lục Vân đã vận khí tức đến tần số cao tốc, bốn ngàn tám trăm lần, bắt đầu tiến hành thám xét những sự vật đang ẩn tàng xung quanh. Cuối cùng cũng phát hiện được đối thủ và Lâm Văn Phong. Đó là một nữ nhi, thật đáng kinh ngạc. Chuyển động của cô ấy cực nhanh, hoàn toàn không thể nhìn rõ mặt. Lục Vân vừa định lui mình, yêu cầu nói chuyện đằng hoàng với đối phương nhưng chưa gì thì nhận ngay một đợt công kích mới với nội lực khủng khiếp hơn, chỉ một phát đã gây ra chấn động mạnh đến nỗi cả cơ thể của Lục Vân bay vụt ra sau, rơi vào nghịch cảnh.

"Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" trong tay lúc này hoàn toàn thất bại trước bộ kiếm pháp kỳ lạ của đối phương, thật khiến Lục Vân kinh hãi. Cơ thể của Lục Vân đột nhiên xoay vòng, mỗi vòng xoay của trường kiếm sẽ phát ra chín luồng kiếm khí Thiên Cang mãnh liệt, với hy vọng có thể cản trở đòn tấn công của đối phương. Chỉ tiếc rằng công thể của đối thủ không ngừng gia tăng, loại kiếm khí cực kỳ bá đạo đó ép đến Lục Vân không thể thở được, thật kinh người. Do tại Văn Phong đang ở gần đây nên Lục Vân không tiện thi triển bản lĩnh thật sự của mình mà chỉ có thể sử dụng những gì đã học được ở Dương Viện trong một năm qua. Chỉ tội cho khu rừng xanh tươi um tùm, sau trận chiến này lại trở nên tan hoang, trống trải.

Hai bên vẫn tiếp tục tình thế nhất công nhất thủ, cuồng phong nổ khởi, hàng trăm kiếm khí ngũ sắc múa lượn liên hồi, tạo thành một vòng lưới kiếm khí dày đặc, trông như dải cầu vồng đang rơi dần xuống đầu của Lục Vân, như một mảng lưới ngũ sắc đang chụp xuống.

Lục Vân phát giác, khẽ chau mày, gọi lớn "Văn Phong, người mà còn trốn trên cây đại thụ bên trái mà không đến giúp ta nữa thì ta chết chắc đấy, còn không mau xuống đây cùng ta đối phó với đối thủ thần bí này à?".

Văn Phong ngạc nhiên trả lời "Lục Vân huynh, sao biết đệ trốn ở đây? Đó là độc môn tuyệt học của đệ mà huynh cũng phát hiện được, híc, thật ra huynh còn bản lĩnh gì nữa không vậy?".

Lục Vân quát ngay "Còn ở đó lăm nhăm à, mau ra tay đi chứ, ta sắp chịu hết nổi rồi". Vừa dứt lời, thanh trường kiếm trên tay rung lên bần bật, mặt đất xung quanh chấn động rần rần, một nguồn kiếm khí đỏ rực phát ra, phản kích lại lưới kiếm ngũ sắc của kẻ lạ mặt. "Huỳnh!" ngay tiếp liền của hai nguồn kiếm khí bùng phát một nguồn sáng chói lọi, tức thời cự hướng chấn thiên. Chỉ thấy nguồn sáng đó tạo thành một vòng chân khí cuộn cuộn tán ra tứ phía, gây rung chuyển cả khu rừng, hơn trăm cây đại thụ không chịu nổi đợt chấn động vừa rồi mà oằn lưng rầm rầm gãy rạp, thanh thế hải hùng. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Lâm Văn Phong lúc này mới hiện hình và lơ lửng trên không, chỉ nghe hân thét lên một tiếng rồi tay trái dẫn quyết, tay phải không biết từ lúc nào đã cầm sẵn một lá bùa, khẩu niệm: "Càn khôn vô cực, âm dương tả pháp, hiện!" Vừa dứt lời thì trước mắt đã thấy nguồn kiếm khí mãnh mẽ với thế phụng hoàng triển sí, hướng thẳng tới Văn Phong.

Cùng lúc, một bóng người màu trắng, hiện dần giữa không trung cách đó không xa. Xiêm y trắng như tuyết, người đó nhẹ nhàng đáp xuống, gió thổi ngược khiến cho tấm áo lụa trắng phấp phới xòe rộng như đoá tuyết liên đang khoe sắc giữa nắng vàng, thanh khiết vô ngần. Nàng nhẹ nhàng đáp người trên cây cổ thụ, dùng ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Lục Vân và Lâm Văn Phong, gương mặt sắt đá, lạnh lùng vô cảm. Lục Vân nhìn thấy vị thiếu nữ này bất giác sờ người. Bạch y như tuyết, tiêu điều như tiên, đôi mắt thanh lạnh, thần nhiên hơn người. Đó là một gương mặt đẹp đến khó tả, như dạ nguyệt của hàn đông, như liên hoa nơi tuyết vực, thanh thoát, cao nhã. Ngũ quan tinh tế, dung nhan mỹ miều với cơ phư như tuyết ngọc, thần hình thanh mảnh, cao quý. Mọi đường nét trên cơ thể đều có thể khẳng định, nàng là một tuyệt thế giai nhân. Với niên kỷ khoảng hai mươi, hai mốt, nàng ẩn hiện một khí chất đậm nhà như tiên, đôi mắt mình mẫn ẩn chứa sự thánh khiết và cao ngạo. Thanh bảo kiếm phát ra ánh tím huyền ảo, hoành lập khí thế ngay trên đỉnh đầu của nàng nhưng một cây dù thủ hộ, lạng lẹ, kiên định bảo vệ lấy nàng.

Đây là ai? Lục Vân vô cùng tò mò. Trông nàng xinh đẹp như thế lại có võ công tuyệt thế vô song. Lục Vân cảm thấy rất thích thú nhưng lại không thể nghĩ ra thiếu nữ này là ai. Vừa nhìn sang Văn Phong thì thấy ánh mắt của hắn đầy kinh hãi, dường như hắn rất e sợ vị thiếu nữ này, chẳng lẽ hắn biết người này là ai và quen biết nàng ta?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 08: Âm Tuyên Quỷ Khí

Sắc mặt của Lục Vân từ từ trở về bình thường, nhìn sang Lâm Vân Phong, hỏi: "Vân Phong, đệ nói xem đây là thế nào? Cô nương này là ai mà tu vi cao cường vậy? Tại sao nàng ta công kích bọn ta, rốt cuộc đệ và nàng ta đã xảy ra chuyện gì mà ánh mắt đệ lộ vẻ kinh hoàng như thế?".

Lâm Vân Phong nhìn vị thiếu nữ bạch y như tuyết đó, gương mặt bối rối rồi cố nhe răng cười: "Huynh sao lại hỏi đệ? Làm sao đệ biết được? Huynh nên hỏi nàng ta mới đúng chứ, hề hề, đệ và nàng ta có thể có gì nào? Nàng ta lợi hại như vậy, đệ né còn không kịp nữa là". Hắn tuy nói vậy nhưng ánh mắt lại cố tình trốn tránh Lục Vân, không dám nhìn trực tiếp.

Trương Ngao Tuyết im lặng nhìn hai người, ánh mắt dừng lại trên người Lục Vân rồi lập tức chuyển sang Lâm Vân Phong. Trên gương mặt thanh lãnh mỹ lệ của Trương Ngao Tuyết lộ vẻ lạnh lùng, phớt lờ, nàng khẽ nhếch môi: "Người vẫn còn dám đến à, xem ra người vẫn chưa chịu từ bỏ". Lời này là nói với Lâm Vân Phong.

Lục Vân nghe thế, quay phắt lại nhìn, thấy Vân Phong đang lúng túng, chẳng biết rằng Vân Phong chắc chắn đang che giấu điều gì. Lần này gọi mình theo đến đây, rõ ràng không phải để tham quan hàn trì mà là đến để trợ uy cho hắn. Lục Vân chịu không được, lăm răm rửa thầm tên tiểu tử Vân Phong dám chơi xỏ mình.

Lục Vân đến gần Vân Phong, một tay nắm lấy vai hắn, hỏi: "Nói! rốt cuộc là chuyện gì, tại sao người ta lại nói như vậy? Thật ra đệ đang giấu huynh chuyện gì? Hôm nay gọi huynh đến đây, chắc là âm mưu của đệ, muốn huynh gánh tội thay phải không, cái tên vô lương tâm kia?". Ngực khí của Lục Vân có hơi giận dữ, hiển nhiên chàng cảm thấy khó chịu khi mình đã bị lợi dụng một cách vô cớ như vậy.

Lâm Vân Phong lén nhìn Lục Vân, thấy chàng đang nhìn chòng chọc vào mình, nét mặt lại có đôi nét giận dữ, hắn sợ hãi quay mặt lại ngay, cúi gập đầu nói lí nhí: "Lục Vân huynh, huynh đừng giận mà, thật ra cũng không có gì. Chúng ta cùng đến Dịch Viện, cũng gọi là hảo bằng hữu, bây giờ đệ gặp nạn, huynh giúp đệ cũng là lẽ đương nhiên mà, không phải sao? Đệ biết huynh là người tốt nhất, hi hi, đệ chỉ biết trông cậy vào huynh thôi".

Lục Vân nhìn Trương Ngao Tuyết rồi quay lại nhìn Vân Phong "Được, nể tình bằng hữu huynh đệ của hai ta, bây giờ đệ hãy đứng trước mặt huynh kể hết mọi việc giữa đệ và vị cô nương này. Huynh nghe xong mới quyết định có giúp đệ hay không. Nếu lỗi tại đệ thì nên tạ lỗi với vị cô nương này, huynh sẽ nói giúp đệ, mọi người cùng hóa giải mọi khúc mắc. Nào hãy nói đi!". Tay phải ấn mạnh lên vai của Vân Phong hỏi thúc.

Trương Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, đôi mắt trong ngần tĩnh lặng, nhưng trong thâm tâm đang dò xét thân phận của chàng --- Lục Vân, cái tên này đã có nghe qua ở đâu, tiếc là nhất thời không thể nhớ ra được. Tu vi của y không hề yếu kém, so với đại đa số người trong Dịch Viện đều tinh thuần hơn nhiều, "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" cũng đã có được tám, chín tầng hòa hậu, thật hiếm có.

Lâm Vân Phong liếc nhìn Trương Ngao Tuyết, thấy thần sắc lạnh nhạt, im lặng không nói gì nên trong lòng cũng an tâm phần nào. Rồi quay sang nhìn Lục Vân, Lâm Vân Phong ái ngại nói: "Thật ra thì không có gì, Lục Vân huynh, không có gì to tát lắm. Trước đây vài hôm thì đệ nghe nói đến khu rừng này, theo như quy định của Dịch Viện, bất kỳ đệ từ nào cũng không được vào đây, nên đệ đã nhất thời hiếu kỳ, một mình lên vào để xem rõ có sự. Hôm đó đệ đến đây, sau khi xem xét kỹ càng chỉ phát hiện một hàn trì duy nhất, ngoài ra đều không có gì đặc biệt, thấy bình thường nên đệ cũng tiến sâu vào".

"Ai ngờ cô nương này cũng có mặt. Đột nhiên lúc đó trong hàn trì phát ra một luồng sáng tím nhạt, khiến đệ động lòng mà xông đến để xem rõ là vật gì. Hi hi, chỉ là muốn xem thử đó là vật gì thôi, không có ý chiếm giữ hay cưỡng đoạt gì cả. Không ngờ đệ vừa xuất hiện thì vàng sáng ấy biến mất. Ngay lúc đó thì vị cô nương vô cùng xinh đẹp và lợi hại này đã trách đệ làm vuột mất món bảo vật mà nàng ta đã cực khổ dụ được. Từ đó mà này sinh hiềm lăm. Hà, chỉ là hiểu lầm, hiểu lầm thôi. Cuối cùng đệ nói được có vài câu thì cả hai đã động thủ, kết quả, hề hề, cô nương đó quá lợi hại, đệ chỉ còn nước tháo chạy".

"Vốn dĩ hôm nay đệ tìm huynh đến là muốn huynh giúp đệ tạ lỗi với nàng ta, toàn là hiểu lầm thôi mà. Đệ biết Lục Vân huynh rất khá về mặt này, còn đệ thì vừa nhìn thấy nàng ta là, hi hi, hết biết nói chuyện rồi, nên phải nhờ đến huynh. Huynh cố gắng giúp đệ nói tốt vài câu, nếu không để sư phụ biết được thì đệ tiêu mất!". Lâm Vân Phong một mặt ngượng ngạo, hiển nhiên là cảm thấy ái ngại.

Lục Vân trừng mắt nhìn hắn, cái tên này, miệng thì nói là hiểu lầm, dám lúc đó hắn có ý muốn chiếm đoạt bảo vật của người khác lắm. Nếu không thì vị cô nương xinh đẹp này không thể nào vô duyên vô cớ mà gây sự với hắn được. Tuy nghĩ thế nhưng Lục Vân vẫn quay sang Trương Ngao Tuyết, nhẹ nhàng nói: "Cô nương, bây giờ mọi việc hãy nói rõ tại đây. Tuy đệ đệ của ta lúc đó vì hiếu kỳ mà làm vuột mất món bảo vật của cô nương, nhưng ta tin rằng đó chỉ là một sự vô ý, hy vọng cô nương không để trong lòng. Hôm nay đệ ấy đã gọi ta đến đây nói giúp, tức là chứng minh rằng đệ ấy cảm thấy hối hận trong lòng, thật sự muốn tạ lỗi cùng cô nương. Hoàn mong cô nương đại nhân đại lượng, không chấp nhất chuyện này. Ta xin được thay mặt đệ ấy tạ lỗi với cô nương, mong được tha thứ".

Trương Ngao Tuyết khẽ chau mày, ánh mắt đột nhiên sáng rực, như có một sức hút mãnh liệt khiến cho Lục Vân không khỏi rung động. Nàng lạnh nhạt nói "Chuyện hôm đó không cần hỏi nhiều, ta mong là từ đây về sau không ai nhắc đến nữa. Nếu như nghe ai đề cập, ta sẽ tự tìm người đó tính sổ. Cả hai người đều xuất thân từ Dịch Viện ư?".

Lục Vân mỉm cười, nhẹ nhàng nói "Đa tạ cô nương khoan hồng đại lượng, Lục Vân thay mặt Lâm Vân Phong cảm tạ bất tận. Ta và tiểu đệ đều xuất từ Dịch Viện, đệ ấy là đệ từ Âm Viện, còn ta thì đang luyện tập tại Dương Viện. Chúng tôi đều là đệ tử mới đến cách đây một năm nên vẫn còn nhiều thứ lạ lẫm, có chỗ nào không phải, hoàn mong lượng thứ. Xin hỏi một câu, tu vi của cô nương cao cường như vậy, không biết có thể cho bọn ta biết nơi xuất thân?".

Trương Ngao Tuyết ngắm nhìn Lục Vân một lúc, bất chợt nhớ ra, trước đây trưởng giáo Huyền Ngọc chân nhân từng nhắc đến người này, khen rằng đây là một kỳ tài thiên tư thượng giai, không ngờ hôm nay được gặp mặt. Nàng bất giác mỉm cười, nụ cười xinh tươi như tuyết liền nở rộ, bùng phát một vẻ đẹp quyến rũ khó tả, khiến cho Lục Vân ngơ ngẩn người, tim đập liên hồi.

Trương Ngao Tuyết nói: "Ta cũng đến từ Dịch Viện, xuất thân từ Khôn viện, Trương Ngao Tuyết chính là ta!". Chỉ vọn vẹn vài chữ mà đã khiến cho Lục Vân sững sờ, không ngờ nàng chính là người vang danh Dịch Viện đệ nhất mỹ nữ, là vị nữ đệ tử duy nhất có tu vi cao cường trong một trăm năm nay. Nàng đã trở thành Thân nữ trong mắt chúng huynh đệ trong Dịch Viện, là mộng trung tiên tử trong lòng mọi người. Hôm nay gặp được, quả danh bất hư truyền, sắc đẹp của nàng khiến hoa phải thẹn, lá phải ghen.

Lâm Vân Phong kêu lên một tiếng: "Thì ra là cô nương, bởi vậy đệ hay hỏi, ở đâu lại có một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần mà võ công lại lợi hại tốt bậc như vậy? Hóa ra là sư tỷ của Dịch Viện chúng ta. Hà hà, sư tỷ xinh đẹp, lần trước sư đệ không biết là tỷ nên đã mạo phạm, mong sư tỷ tha thứ. Vừa nhìn sư tỷ đã biết ngay, vừa đẹp mỹ miều, vừa khoan dung đại lượng, nhất định là không tính toán so đo với đệ, sư tỷ nhỉ?". Hắn lại đưa ra cái mặt cười nhe răng, nịnh bợ.

Lục Vân thì vẫn bình thản: "Không ngờ chính là Trương sư tỷ, thật là một sự hiểu lầm. Hiện tại đã là sư huynh muội một nhà rồi thì sự việc xem như đã xong. Lần này sư tỷ đến đây vì món bảo vật đó ư? Không biết sư tỷ đã lấy được chưa, nếu có cần gì giúp đỡ, sư tỷ cứ tự nhiên, bọn ta sẽ cố hết sức".

Lâm Vân Phong hùa theo ngay: "Đúng đó, đúng đó. Có gì bọn đệ giúp đỡ được tỷ cứ nói, đệ sẽ cố gắng lấy công chuộc tội, vậy nha sư tỷ!".

Trương Ngao Tuyết trở vẫn thản nhiên: "Không cần, món đồ đó ta đã lấy được rồi, đó chính là cây bảo kiếm trên đầu ta đây". Lục Vân và Vân Phong lập tức chăm chú nhìn vào thanh kiếm trên đỉnh đầu của nàng, nó vẫn liên tục phát ra thứ ánh sáng tím kỳ diệu, khiến cho cả hai đều cảm thấy hiếu kỳ.

Lâm Vân Phong hỏi "Ngao Tuyết sư tỷ, tỷ có thể nói cho bọn ta biết lai lịch của thanh kiếm này không? Để bọn ta mở mang tầm mắt, khỏi phải bị chê cười là cô lạc quả vắn". Lục Vân đang đứng kế bên chỉ im lặng nhìn Ngao Tuyết, chờ đợi câu trả lời.

Trương Ngao Tuyết liếc nhìn Lâm Vân Phong, không ngờ tên tiểu tử này dám gọi mình là Ngao Tuyết. Xem kỹ thì hắn dường như không tỏ thái độ gì cả, rất tự nhiên và vô tư, thật là một tên quái dị. Rồi nàng nhìn Lục Vân, nói: "Lai lịch của thanh kiếm này ta tạm thời vẫn chưa biết, chỉ còn cách về hỏi sư phụ, chắc lão nhân gia có câu trả lời. Thanh kiếm này lấy được từ trong hàn tri, vô cùng thần bí. Ta cũng chỉ vô tình phát hiện ra luồng sáng tím, lúc ẩn lúc hiện, nên mới đến đây điều tra. Vốn dĩ lần trước là có thể lấy được, nhưng lại bị Vân Phong tiểu tử làm vuột mất. Báo hại ta phải đợi mất mấy ngày, đến hôm nay mới có thể lấy được".

Lục Vân nghe vậy bèn chạy đến ngay bên hàn tri, quan sát tỉ mỉ khu vực này. Hàn tri này không lớn, chỉ vọn vẹn khoảng ba trượng, nước hiện màu đen đục, có vẻ hồ này rất sâu. Lục Vân đứng ngay bên bờ, lặng lẽ nhìn xuống nước tri, đột nhiên quay lên hỏi: "Mọi người có thấy hàn tri này có gì đặc biệt không? Vân Phong, đệ đến nhìn kỹ xem, đệ chuyên về bắt yêu diệt ma, đệ xem xem hàn tri này có gì dị thường?".

Lâm Vân Phong nghe gọi, chậm rãi đến gần hàn tri, tịnh tâm mà nhìn xuống... Trương Ngao Tuyết cũng đi đến, chăm chú nhìn vào hàn tri. Mấy hôm nay nàng đến lưu ý đến vị trí của bảo kiếm nên đối với hàn tri, nàng cũng có hiểu biết đôi chút nhưng vẫn không tìm ra được điểm gì khác lạ.

Lúc này Vân Phong chợt đi lùi về một bước, đôi tay làm một thủ ấn kỳ lạ, dưới chân di động trong ba thước, miệng không ngừng lầm rầm. Một lúc sau, chỉ thấy hắn nói: "Âm dương ngũ hành, cần khôn ảo hóa, vạn vật quy bốn, tất cả hiển hóa. Khai!". Dứt lời, đôi mắt của hắn phát ra hai luồng kỳ quang, chiếu thẳng vào hồ, sắc thái thần bí vô cùng.

Lục Vân cùng Trương Ngao Tuyết đều nhìn hắn, gương mặt lộ chút kinh ngạc. Đôi mắt của Vân Phong lại phóng ra hai tia sáng huyền thanh, hắn đang thi triển Âm dương bí pháp để thám xét bí mật dưới hàn tri. Lục Vân đột nhiên động tâm, đầu khẽ quay sang một bên để tránh ánh mắt của Lâm Vân Phong và Ngao Tuyết. Chỉ thấy đôi mắt của Lục Vân hiện lên một luồng sáng màu đen, cực kỳ bí ẩn. Thì ra chàng đang thi triển pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân", ý niệm dao động mỗi thức ba ngàn sáu trăm lần, khám xét tỉ mỉ tình hình dưới đáy hàn tri.

Trương Ngao Tuyết chăm chú nhìn vào hàn tri cũng bắt đầu cảm nhận được một cái gì đó đang dao động. So với cảm giác trước khi lấy bảo kiếm, nàng phát hiện ra có sự thay đổi khá lớn, dị biến đã phát sinh. Quý khí trong hồ nước đang cường thịnh, ần ần chứa đựng một nguồn âm khí tế ác vô tận, khiến người khác phải rung mình kinh hãi.

Lâm Vân Phong bất ngờ rống lên một tiếng, sắc mặt biến đổi, cả người giật lùi về sau... Lục Vân và Trương Ngao Tuyết vội vàng đỡ lấy hắn. Vân Phong hốt hải nói: "Theo như những gì đệ thám xét được thì nguồn âm khí và quý khí dưới đáy tri đang không ngừng cường thịnh, dường như đang ẩn tàng một cái gì đó thật kinh khủng. Dưới đáy tri có một tuyến nhân, trên tuyến nhân có một mảnh ngọc phù đang rạn nứt. Xem ra, có lẽ mảnh ngọc phù được tạo ra để ức chế nguồn quý khí cường đại sau tuyến nhân. Vì trải qua một thời gian quá dài, đã bị quý khí ăn mòn nên đang dần rạn nứt".

Lục Vân nghe thế đôi mày nhăn nhó, tình hình mà Lâm Vân Phong thám xét được hoàn toàn giống với những gì chàng cảm nhận được. Quan trọng là chàng còn phát hiện ra bên trong âm tuyến chi nhân đã hình thành một nguồn quý khí âm trầm. Chúng đang không ngừng khuếch đại với tốc độ cực nhanh, vô cùng kinh người. Cạnh bên tuyến nhân có một vết kiếm, xem ra vị trí này trước đây đáng lẽ có đặt một thanh kiếm, chỉ tiếc là bây giờ đã không còn.

Lục Vân nói với Lâm Vân Phong: "Vân Phong, đối với bắt yêu tróc quỷ, đệ tài nhất, vậy đệ nói ta nên thế nào? Hiện tại nguồn quý khí đó đang không ngừng cường đại, nếu tiếp tục tình trạng như thế, e rằng hậu quả càng nghiêm trọng hơn. Nếu như chúng ta đã phát hiện thì nên nghĩ cách chế ngự nó mới được. Đây chính là lúc đệ thi triển bản lãnh của mình, chúng ta đều chờ xem đệ trở tài đây".

Ánh mắt của Lâm Vân Phong lạnh nhạt, giọng trầm xuống: "Nguồn quý khí này không phải tầm thường, từ trước đến giờ đệ chưa từng gặp qua quý khí nào to tát như vậy, lần này đệ có gắng thôi".

Trương Ngao Tuyết đột nhiên lên tiếng: "Sự việc này có lẽ do chính ta gây nên, thôi thì hãy để ta lo vậy. Thanh kiếm trên tay này ta lấy từ trong tri, có lẽ nó chính là vật giúp trấn áp sức mạnh tà ác dưới tuyến nhân. Một khi đã bị lấy ra, quý khí âm trầm dưới đó sẽ bắt đầu nổi loạn. Sự cố này là do ta, hãy để ta xử lý". Vừa nói nàng vừa di chuyển đến gần bên bờ tri.

Lục Vân nói ngay: "Sư tỷ nói vậy thì xa lạ quá, chúng ta đồng xuất Dịch Viện, nhất môn đồng tường, làm sao có thể phân chia như vậy được. Hơn nữa khi gặp vắn nạn, chúng ta càng phải đồng tâm hiệp lực, cùng tiêu diệt âm lâm quỷ vật này mới đúng, đệ nói phải không, Vân Phong?". Câu cuối đột nhiên đổi hướng, quay sang Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong vội nói: "Không sai, không sai, chúng ta nên cùng nhau tiêu diệt tà vật. Mấy vụ này đệ rành nhất mà, mọi người cứ xem đệ trở tài đi, xem xem đệ xử lý mấy tên yêu nghiệt này như thế nào. Hề hề, đệ sẽ cho chúng biết lợi hại của Lâm Vân Phong ta đây". Dứt lời, hắn bước ra trước một bước, chuẩn bị xuất thủ.

Lục Vân nhẹ nhàng đi đến bên Trương Ngạo Tuyết, nói: "Sư tỷ, chúng ta cứ chờ xem Vân Phong thế nào, dù sao thì đệ ấy cũng chuyên thu phục âm ma quỷ linh mà. Nếu không được thì sư tỷ mới ra tay. Mà có thể cho biết sư tỷ học nghệ ở đây được bao lâu mà tu vi cao cường như vậy?".

Trương Ngạo Tuyết quay đầu nhìn Lục Vân, Lục Vân cũng nhìn vào đôi mắt của Ngạo Tuyết, ánh mắt của hai người giao thoa với nhau tạo nên một xung điện bùng phát. Không ai né tránh mà chỉ lặng lẽ chú thị đối phương, cả hai ánh mắt đều lộ vẻ kinh ngạc. Nhẹ nhàng dời tầm mắt, Trương Ngạo Tuyết bình thản nói: "Ta đến đây đã mười lăm năm rồi, từ nhỏ đã đi theo sư phụ".

Lục Vân khẽ cười: "Thì ra như vậy, hèn gì sư tỷ có tu vi cao thâm. Nghe nói trong Dịch Viện còn một vị Lý Hoành Phi sư huynh, tề danh cùng sư tỷ, vậy chắc huynh ấy cũng như sư tỷ, từ nhỏ đã ở đây tu luyện".

Trương Ngạo Tuyết nhìn chàng, thần sắc ẩn chứa ý tứ gì đó nhưng Lục Vân không hiểu được là gì. Nàng chỉ nói: "Huynh ấy đến trước ta, nghe nói lúc một tuổi đã được dẫn đến đây, phụ mẫu song vong nên huynh ấy tự ép mình vào khuôn khổ tu luyện thật khắc khổ, có lẽ vượt hơn cả ta". Rồi cả hai cùng quay nhìn Lâm Vân Phong.

Lâm Vân Phong lúc này, toàn thân phát ra vàng sáng màu xanh, tay trái nhất dẫn pháp quyết, tay phải nắm giữ đao mộc kiếm, bắt đầu chạy xung quanh hàn trì. Những bộ pháp mà hắn chạy đều là bất quá phương vị. Lâm Vân Phong lầm rầm trong miệng, mộc kiếm trên tay phát gấp, trông hắn không khác gì những tróc quỷ đại sư của nhân gian đang thi triển tróc quỷ pháp, rất điêu luyện. Lục Vân đứng nhìn ở gần đó, không nhìn được bật cười, chàng cảm thấy tên tiểu tử này thật thú vị. Còn Trương Ngạo Tuyết thì thể hiện sự lo âu, dường như vừa nghĩ đến cái gì đó mà cảm thấy kinh ngạc.

Lâm Vân Phong gào lên một tiếng, thanh đao mộc kiếm trên tay đột nhiên phát ra một luồng sáng xanh lục mãnh liệt, chém một nhát giữa không. Kiếm khí mạnh mẽ đó lập tức kích trúng mặt trì, một tiếng nổ vang dội phát ra, nước hồ văng lên tung toé đến vài trượng cao. Tiếp theo đó lại nhìn thấy rất nhiều khói khí màu đen, từ từ hiện hiện, biến mất dưới thanh "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm" của Lâm Vân Phong.

Sau nhát kiếm, tay trái của Vân Phong lôi ra một đạo phù. Hắn cắn đầu ngón tay cái rồi nhanh chóng vẽ lên đạo phù một dòng huyết chú dài. Sau đó ném vào hàn trì. Lá đạo phù lập tức biến thành một con thương long, tiến xuống đáy trì. Huyết phù vừa chạm mặt nước, ngay tức khắc bùng lên một trận thủy trướng kinh hồn, vô số những yên khí màu đen tan thành những sợi khói mỏng, biến mất trong không trung. Khắp mặt nước rung chuyển mãnh liệt. Dưới đáy trì bất ngờ bắn ra một đạo hắc quang, đột phá cả sự ách chế dưới đáy trì, và xông phá cả đạo phù chú của Vân Phong, xông thẳng lên trời. Nhưng khi cột hắc quang đó bay lên khỏi tán rừng, lập tức hồng quang từ tứ phía tề tụ, cường chế đạo hắc quang và ép nó trở xuống. Rất cổ quái.

Lâm Vân Phong lui về vài bước, há hốc mồm kinh ngạc, không thốt được lời nào. Còn Lục Vân và Ngạo Tuyết thì sắc mặt đại biến, trường kiếm của hai người tề xuất, nhất hồng nhất tử hai đạo quang phút chốc xuất hiện, xoáy cuộn đánh thẳng vào hàn trì. Lúc này chỉ thấy bên cạnh hàn trì, một khí thể màu đen, tổ hợp thành một bóng hình kỳ dị, âm tà như lệ quỷ.

Lâm Vân Phong vừa nhìn thấy con lệ quỷ màu đen, sắc mặt hơi thay đổi, nói to: "Cẩn thận, đây là loài quỷ mị hiểm thấy, rất lợi hại, vô cùng khó trị, mọi người hãy cẩn thận". Dứt lại, đao mộc kiếm vung lên, "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm" lập tức phát ra vàng sáng huyền thanh, bổ xuống tên quỷ mị. Nó cười hé hé rồi cơ thể biến thành khói nhẹ, biến mất.

Lục Vân lần đầu tiên gặp phải quỷ vật, trong lòng đang lo lắng không biết nên thế nào. Cách tốt nhất là thi triển "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông, nhưng tiếc là chàng không dám để lộ tu vi hiện tại của mình, chỉ dám dùng "Dịch Thiên Quyết" cùng "Thiên Cang Kiếm Quyết" của Dịch Viện để đối phó với nó. Còn gương mặt của Trương Ngạo Tuyết vẫn giữ sự lạnh lùng, bình tĩnh, thần thái trang nghiêm, từ sắc bảo kiếm trên tay lập tức phát ra ánh sáng chói lòa, phút chốc cả khu rừng đều được bao bọc bởi một tầng sáng tím nhẹ, uy lực kinh người.

Con quỷ mị vừa nhìn thấy hào quang tím đã thét lên sợ hãi, cơ thể tức khắc trở về khói thể khí màu đen, không ngừng di chuyển giữa không trung, tránh né kiếm khí dày đặc của Ngạo Tuyết, hiển nhiên nó rất kiêng kỵ uy lực của bảo kiếm. Còn đối với "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết" của Lục Vân, nó chẳng thèm để ý, "Trảm Yêu Kiếm Quyết" của Lâm Vân Phong cũng chỉ ảnh hưởng đôi chút.

Toàn thân Lâm Vân Phong phát ra hào quang huyền thanh, gọi to: "Lục Vân, con quái này vô cùng khó bắt, không phải chân tu sĩ tầm thường có thể tiêu diệt nó được. Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết của huynh cũng vô dụng thôi, hãy để đệ đối phó với nó... Cẩn khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm Dương Pháp Kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Phá!".

Không khí xung quanh đột nhiên chuyển động, cuồng phong ngưng tụ một không gian kỳ lạ. Một thanh hư không chi kiếm, lấp lánh hồng lục nhị sắc bắt ngờ xuất hiện phía trên đầu của ba người, không ngừng xoay vòng. Thanh Âm Dương Pháp Kiếm thần kỳ này dài ba trượng, xoay chuyển trên không, vàng sáng một đỏ một xanh chói mắt như hai thanh lợi kiếm, điểm lợi hại là vô số quỷ khí màu đen lập tức hóa thành bụi khói, biến mất ngay tức thì. Trong rừng đột nhiên phát ra vô số âm thanh của âm hồn, tiếng rống phẫn nộ, rợn người, khiến khu rừng càng âm u quỷ dị.

Lục Vân cùng Trương Ngạo Tuyết đều nhìn Vân Phong với thần sắc kinh ngạc, không biết tên tiểu tử này còn ẩn tàng bao nhiêu bí mật. Rõ ràng bí pháp này không phải là pháp quyết chân tu của Dịch Viện, không biết hắn đã học được từ đâu. Lục Vân nhẹ nhàng lui tam trượng, quan sát tỉ mỉ thanh pháp kiếm thần kỳ, biết rằng đây là âm dương kỳ thuật do Lâm Vân Phong chiêu gọi, thật là thiên hạ chi đại, vô kỳ bất hữu, huyền diệu quá!

Thanh bảo kiếm trong tay Trương Ngao Tuyết bay múa, vàng sáng tím mãnh liệt khiến cho con quỷ mị nộ hồng liên hồi nhưng lại không dám tiếp xúc và chạm với nguồn sáng. Đồng thời, Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong ép xuống dần từ phía trên, khiến cho nó không ngừng tháo chạy, điên cuồng gặm dữ. Bảo kiếm của Trương Ngao Tuyết ngự không, cả người lập tức bay lên, như linh ba tiên tử. Hào quang tím trên thanh bảo kiếm sáng bừng, khu rừng một lần nữa được bao bọc vững chắc, một nguồn nội khí cường đại bất ngờ bùng phát từ người Ngao Tuyết. Cuối cùng nàng đã thi triển thực lực của một tuyệt đại cao thủ, thật không hổ danh là cao thủ thiếu niên kiệt xuất nhất của Dịch Viện, điểm này cả Vân Phong và Lục Vân đều không sánh bằng.

Lục Vân đứng lùi ra sau, biết rằng mình không thể giúp gì được nên đành thoái lui, lặng lẽ chú thị tình hình. Ngẩng nhìn ánh hào quang của Âm Dương Pháp Kiếm phía trên đang từng bước tiến gần đến con quỷ mị, còn Trương Ngao Tuyết thì cả người biến thành một khối tử sắc hào quang, dịch chuyển giữa không trung với tốc độ chóng mặt để truy đuổi theo thân ảnh của con quỷ mị, không chút thả lỏng công kích.

Mất thấy con quỷ mị đã bị ép vào đường cùng, Âm Dương Pháp Kiếm phía trên, xung quanh là mồn thiên kiếm ảnh của Ngao Tuyết, Lục Vân vui mừng có lẽ mọi việc sẽ kết thúc tại đây. Ngay cả Lâm Văn Phong và Trương Ngao Tuyết đều có đồng cảm là con quỷ mị này chắc chết không còn đường sống. Ai ngờ rằng nó lại dội ngược lên, xông thẳng vào Âm Dương Pháp Kiếm, có vẻ nó muốn liều chết một phen để tìm đường thoát thân.

Lục Vân thỉnh thoảng phát hiện ra con quỷ mị đang vận nguồn chân khí lưu màu đen xung quanh cơ thể với tốc độ cực cao, hai ngàn tám trăm lần mỗi thức để tra xét sơ hở và lỗ hổng của Âm Dương Pháp Kiếm. Lục Vân nhìn Vân Phong cùng Ngao Tuyết, cả hai đều đang tập trung công kích con quỷ mị mà không hề chú ý đến mình. Lục Vân bèn nhìn chòng chọc vào nó, một luồng sáng đen xuất hiện trong đôi mắt của chàng, Ý Niệm Thần Ba lập tức được thi triển với tốc độ bốn ngàn tám trăm lần mỗi thức, kích phá vòng khí bảo hộ bên ngoài của con quỷ mị, trực tiếp tiến công vào bản thể của nó. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnY-Y.com

Ý Niệm Thần Ba này là thần kỳ công pháp do Lục Vân lĩnh ngộ được từ trong pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông. Chàng vốn chỉ tính chờ phát hiện do hiểu kỹ chứ không hề nghĩ đến việc sử dụng Ý Niệm Thần Ba để công kích đối phương. Công pháp này được sử dụng để thám xét những sự vật bí ẩn, hiệu quả rất tốt. Những kẻ chân tu bình thường không thể hiểu được điểm huyền diệu của loại công pháp này. Đến Lục Vân cũng chỉ phát hiện được sau khi đã luyện thành "Thiên Địa Vô Cực" của tiên tổ Lục gia. Trong đó có miêu tả và hướng dẫn cách vận dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét sơ hở của trận pháp và địch thủ. Đồng thời nó cũng đề cập đến cách áp dụng Ý Niệm Thần Ba để tiến hành công kích. Loại công kích này có hiệu lực không thua gì thực thể công kích, mà còn cao minh hơn trăm ngàn lần, là một loại chân tu pháp quyết thần kỳ nhất, bá đạo nhất.

Trong những pháp quyết tầm thường, hoàn toàn không thể tìm thấy bất cứ gì về loại công pháp thần kỳ này. Điều này có thể hiểu rõ khi Lục Vân còn theo học nghệ của sư phụ quái nhân. Trong năm loại thượng thừa pháp quyết, duy chỉ có pháp quyết của Ma Tông có hàm chứa loại pháp quyết dĩ ý niệm vi chủ đạo này. Còn ngoài ra, trong chân tu giới, ngay cả tam gia pháp quyết của chính tông Phật, Đạo, Nho đều không đề cập đến. Có thể thấy được, loại pháp quyết thần kỳ này, trong giới chân tu rất hiếm người biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 09: Di Biến Đột Khởi

Trong khu rừng lúc này đang diễn ra một trận đấu pháp kinh tâm động hồn. Lâm Văn Phong thi triển Âm Dương Pháp Kiếm thần kỳ vô cùng, Trương Ngao Tuyết với thanh thần kiếm trong tay, phát ra hào quang tử sắc cường hoành tuyệt thế, hai người liên thủ bức đến tên quỷ mị không đường nào trốn, cuối cùng phải chọn cách lưỡng bại cầu thương mà xông vào Âm Dương Pháp Kiếm hồng thoát thân.

Cùng lúc, Lục Vân thừa lúc Vân Phong và Ngao Tuyết đều không chú ý, đã thi triển Ý Niệm Thần Ba độc nhất vô nhị của mình. Phút chốc nâng cao tốc độ ba động lên đến bốn ngàn tám trăm lần mỗi thức, kích phá khí lực của quỷ mị, trực kích thực thể của nó. Điểm này Vân Phong và Ngao Tuyết hoàn toàn không phát giác.

Con quỷ mị đột nhiên xoay chuyển không ngừng, cơ thể rạn nứt, tuy không nhìn rõ, nhưng có thể thấy được khí thể màu đen của nó bùng nổ, một tiếng thét thất thanh vang lên ghê rợn, xuyên suốt trong khu rừng một cách kinh hồn. Cùng lúc, thân thể của nó cũng đụng vào tầng Âm Dương Pháp Kiếm phía trên, pháp lực cương mãnh của Âm Dương Pháp Kiếm lập tức hủy mất hơn một nửa thực thể của nó. Nếu không phải vì tốc độ của nó quá nhanh thì con quỷ mị này sớm đã hình thần cụ diệt rồi.

Thanh bảo kiếm của Trương Ngao Tuyết phát ra một tiếng ngâm rền rĩ, vút thẳng lên trời, thanh thể hải người, uy lực vô biên. Vàng từ quang tụ thành một vòng lưới kín, vây hãm lấy con quỷ mị vừa mới hoàn hình. Vòng tử quang thu hẹp dần, chỉ thấy một khối hắc ảnh giãy giữa vùng vây bên trong. Mỗi lần đụng vào ánh quang tử sắc, con quỷ mị đều rống lên điên dại, khối hắc khí thu nhỏ lại một phần. Từ từ nó chỉ còn là vầng khói đen mờ nhạt, rồi tan biến trong tiếng rền rĩ u đục.

Lục Vân cười nói: "Kiếm pháp của sư tỷ quả là bá đạo, cao minh vô cùng. Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong cũng không kém, thật khiến ta bái phục. Cuối cùng con quỷ mị đó cũng bị tiêu diệt, mọi người có thể thở phào được rồi. À, Vân Phong, từ thái độ của đệ, có vẻ hiểu rất rõ lại lịch của nó

đúng không, hãy nói ra để huynh mở mang tầm mắt nào".

Lâm Vân Phong nhoen miệng cười khi đắc ý, nhìn sang Trương Ngao Tuyết, hần nháy mắt: "Sư tỷ, lần này xem như đệ đã có tí công lao, cho đệ lấy công chuộc tội cho sự việc lần trước nhé. Vẫn mong sư tỷ đừng ghi nhớ chuyện đó nữa, được không ạ?".

Trương Ngao Tuyết cười nhạt nói: "Bảo kiếm ta đã đạt được, chuyện hôm đó ta không tính toán với ngươi, hơn nữa chúng ta đều xuất thân từ Dịch Viện, xem như xong chuyện vậy, từ đây về sau đừng nhắc lại nữa, ta phải về đây". Nói xong nàng xoay mình rời khỏi.

Lục Vân quay đầu nói nhỏ với Vân Phong: "Chúng ta đi theo sư tỷ trở về vậy, trên đường đệ cứ kể huynh nghe về lai lịch của quý mị". Nhìn theo bóng hình trắng xóa như tuyết đó, ánh mắt của Lục Vân khẽ mỉm cười.

Lâm Vân Phong dùng phép kéo theo Lục Vân, cả hai phút chốc đã theo kịp Ngao Tuyết. Không biết tên tiểu tử Vân Phong có ý hay vô tâm mà lại nhẹ nhàng đẩy Lục Vân về phía Ngao Tuyết, còn bản thân thì đi qua phía ngoài. Hần còn cố tình vô ý chiếm mất một bên đường, ép Lục Vân đi chuyển dần sang bên Ngao Tuyết. Hần che miệng cười nói: "Lục Vân huynh, nói đến con quý mị đó, là nhất phái trong Quý tông, hay nói cách khác là nhất hệ trong quý vật của thế gian, là tên quái rất khó thu phục. Theo như truyền thuyết của Quý vực, quý được phân thành quý linh bình thường, quý linh lợi hại hơn, tiếp theo là quý mị và cuối cùng là quý tiên, lợi hại nhất. Hôm nay chúng ta gặp phải, chính là quý mị trong truyền thuyết. Lần này nếu không phải nhờ Ngao Tuyết tỷ ở đây thì chúng ta sẽ gặp nguy hiểm truất mệnh đấy, huynh nói phải không?". Cố tình nói thế rồi nháy mắt với Lục Vân.

Lục Vân cười nhẹ: "Đúng, đệ nói đúng, lần này toàn nhờ đến công sức của Ngao Tuyết tỷ, nếu không thì chúng ta tiêu rồi". Sắc mặt của Ngao Tuyết vẫn lạnh lùng như băng sơn, không một biểu tình, thật xa cách. Nhưng về âm thầm khinh đời đó lại toát lên một sức hấp dẫn quyến rũ. Lục Vân hít một hơi thật sâu, một mùi thơm nhẹ thoảng qua, khắc ghi trong tâm, mãi mãi không thể quên được.

Rất nhanh, cả ba người đã vượt qua những cây cối kỳ dị rậm rạp, thoát khỏi khu rừng nguyên thủy âm u này. Họ đều lẳng lặng mà đi, Lâm Vân Phong thì suốt ngày bắt chuyện với Lục Vân, còn Ngao Tuyết thì chỉ lạnh lùng lắng nghe, không nói một lời nào, có vẻ họ không hợp nhau lắm. Rất nhanh, họ đã rời khỏi khu rừng được hai dặm đường, lúc này đột nhiên trong lòng Lục Vân hiện hiện một bức đồ tượng, rất rõ ràng, nhưng lại dị thường thần bí. Lục Vân dừng lại ngay, quay lại nhìn khu rừng, một cảnh tượng kỳ dị xuất hiện trước mặt, khiến cho chàng giật thót mình.

Từ giữa khu rừng, có một cột khí trụ màu đen bay vút thẳng lên trời. Cột khí trụ đó rời mặt đất được khoảng mười trượng thì lập tức bị một tầng hào quang màu đỏ bao trùm lấy. Ánh đỏ rực sáng, cổ sức nén cột khí đó trở xuống. Nhưng nó bùng phát ra một vầng hào quang màu đen, đẩy lùi phần nào ánh đỏ, phần đầu đôi kháng như muốn thoát khỏi cảnh khốn đốn. Khắp phần trên của khu rừng có hai khối khí tuyệt đẹp nhất đỏ nhất đen đang không ngừng giằng co qua lại. Lúc đỏ chiếm thế, lúc đen gồng mình, hai màu giao thoa lẫn nhau, thật ấn tượng và gây hồi hộp cho mọi người.

Trương Ngao Tuyết và Vân Phong đi trước thêm vài bước mới phát hiện cử động lạ của Lục Vân nên quay đầu lại nhìn chàng. Vì thế mà họ nhìn thấy được dị tượng trên trời nơi khu rừng vừa rời khỏi, họ nhìn nhau, mặt mày biến sắc, biết rằng nơi đó nhất định đã xảy ra tai họa lớn.

Lục Vân khẽ nói: "Khu rừng này thật ra là một trận pháp, theo tính toán là được thiết lập từ rất lâu trước đây, không biết vị tiên bối chân tu giới nào đã để lại. Có thể chính là tiên tổ của Dịch Viện chúng ta tạo ra để trấn áp nơi hân tri tại khu rừng này. Không ngờ hôm nay quý khí đã bức phá khỏi phong ấn của tiên tổ, tránh khỏi tai mất của chúng ta mà thành công lộ ra ngoài. Bây giờ mọi người nói xem phải làm sao?".

Lâm Vân Phong nghiêm túc nói: "Nhìn cột sáng màu đen này có thể biết được quý khí lần này mạnh mẽ dường nào. Với sức mạnh của ba chúng ta e là không thể tiêu diệt được. Giới lâm chỉ có thể trấn áp một lúc thôi. Đệ cho rằng mình cứ quay về đó cố gắng thử một lần, nếu không được thì trở về Dịch Viện cầu trợ".

Trương Ngao Tuyết bình tĩnh nói: "Nếu đã phát hiện thì phải diệt trừ, bất luận nó có hung tàn thế nào". Dứt lời, từ sắc hào quang lại xuất hiện, thanh bảo kiếm ngự lập trên đỉnh đầu, xoay chuyển, phát ra từ hào quang dịu nhẹ, lan tỏa. Trương Ngao Tuyết từ từ bay lên, đứng nhẹ trên chuôi kiếm, ngự kiếm phi hành, thân ảnh mỹ miều tuyệt luân, cả Lục Vân và Vân Phong đều ngơ ngẩn ngắm nhìn.

Lâm Vân Phong kéo nhẹ tay áo của Lục Vân, khẽ nói: "Huynh thấy vị đệ nhất mỹ nữ của Dịch Viện chúng ta thế nào, không tệ chứ? Nghe nói Lý Hoành Phi của Càn viện đang theo đuổi nàng, tên đó nghe nói tu vi cao thâm, đặc tài ngạo vật, tự cao tự đại. Nếu như đó là hoa đẹp nhất Dịch Viện này mà lọt vào tay y thì tức chết đi được. Huynh nói không phải sao? Theo như đệ thấy, Lục Vân, chúng ta là hảo huynh đệ, nói câu thật lòng, với diện mạo của đệ, sánh với cô ấy vẫn còn thiếu đôi chút. Nhưng huynh sánh với cô ấy thì là một đôi thiên tạo địa thiết đó! Cố gắng nhé, đừng để mất mặt đệ. Mỹ nữ xinh đẹp như thế phải tranh thủ huynh ạ, đừng để vuột mất, nếu thế thì đáng tiếc lắm! Hê hê". Tên tiểu tử vừa nói vừa cười đầy tà ý, cơ thể đột nhiên biến mất.

Lục Vân nghe hắn nói mà sững sờ, không ngờ Vân Phong lại nói ra những lời đó. Nhìn theo bóng dáng thướt tha như tuyết trắng đó, nếu nói là không rung cảm thì là gạt người thôi, nhưng nàng ta xem mình như thế nào? Có lẽ chỉ là một đoạn ký ức. Chàng nhẹ nhàng lắc đầu, không suy nghĩ lung tung nữa, lập tức ngự kiếm phi hành, chớp mắt đã đến ngay cạnh khu rừng. Lúc này, cả Vân Phong và Ngao Tuyết đã đi vào bên trong, luồn từ hào quang bắt ngờ vụt lên không trung, tạm thời ức chế cột hắc khí trong giây lát.

Lục Vân không lập tức đi vào mà chỉ đứng ngoài khu rừng, đôi mắt lại sáng lên một màu đen huyền, Ý Niệm Thần Ba lập tức được vận lên với tốc độ ba ngàn hai trăm lần mỗi thức, nắm mọi tình hình trong tay. Ý Niệm Thần Ba của chàng thám xét được cột khí lưu đang xoay chuyển với tốc độ kinh hồn dưới hân tri, ẩn chứa nguồn âm tà quý khí rất hung tàn. Nhưng ngay khi Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân tiếp cận đến cột khí lưu quái dị đó thì tức khắc bị một loại sức mạnh kỳ lạ dẫn ra, khiến chàng không thể tiếp tục thám xét. Đây là sự cố đầu tiên Lục Vân gặp phải, thật là không phục! Một lần nữa, chàng tăng tốc độ vận khí lên đến năm ngàn bốn trăm lần mỗi thức. Sau đó tiến hành tiếp cận lần nữa.

Lần này chàng vẫn bị dội ngược về, tuy nhiên do tốc độ vận khí tăng đột xuất nên không hoàn toàn mất tác dụng, một số Ý Niệm Thần Ba vẫn lọt vào được và thám xét ra một số sự việc. Lục Vân cảm thấy kinh hãi vô cùng, tiếp tục tăng tốc độ vận khí lên sáu ngàn bốn trăm lần. Kỳ lạ là lần này Lục Vân lại hoàn toàn không thể thám xét được gì cả. Chàng bàng hoàng, không hiểu chuyện này là thế nào.

Ánh kiếm của Trương Ngao Tuyệt sáng rực, từ hào quang lan tỏa khắp nơi, cột quý khí đen đỏ phải tránh né khó nhọc. Hiện nhiên thanh bảo kiếm này có khả năng khắc chết quý khí. Còn Lâm Vân Phong thì toàn lực thi triển "Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm", vầng hào quang huyền thanh bao bọc lấy khu vực trong vòng mười trượng. Những quý khí nhỏ xung quanh cột khí mỗi lần chạm vào ánh sáng huyền thanh đều phát ra tiếng rên u uất, sau đó biến mất dần.

Lúc này, bên hàn trì từ từ ngưng tụ một nhân ảnh màu đen với đôi mắt xanh quái dị. Xung quanh nó có rất nhiều khí thể màu đen giống như hộ thân chân khí, bao quanh lấy thực thể của nó. Nó được tạo thành chính từ những khí thể màu đen, phát ra luồng sáng đen âm u, vô cùng kinh người. Từ phía đồng thời xuất hiện mười hai con quý mị, giống như con mà họ đã gặp vừa rồi, rất lợi hại và khó tiêu diệt.

Giương mặt của Trương Ngao Tuyệt rực rỡ một nguồn sáng óng ánh, trông nằng như một tượng nữ thần, khí chất thanh khiết cô ngạo, lạnh lùng trang nghiêm, lẫm lẽ đứng ngay giữa không trung. Thanh bảo kiếm trên tay bùng phát từ hào quang cường thịnh, làm cho khuôn viên trong vòng mười trượng đều nhuộm tím đỏ bởi nguồn sáng đó. Tất cả những quý vật nằm trong vòng sáng đều thét lên kinh hoàng, vô cùng kinh sợ khí tức của thanh bảo kiếm. Còn con quý ảnh to lớn bên hàn trì với cặp mắt xanh lấp lờ kinh dị thì nhìn trừng trừng vào thanh tử sắc trường kiếm, miệng không ngừng rên siết căm hận.

Lúc này, Lục Vân ở ngoài bia rừng, sau nhiều lần thử nghiệm, cuối cùng chàng cũng phát hiện ra một điều cực kỳ quan trọng về Ý Niệm Thần Ba của mình. Nếu dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét động tĩnh của đối phương thì không phải tần suất cao là được. Muốn thành công, điều quan trọng là phải điều chỉnh Ý Niệm Thần Ba của mình trùng với tần suất của đối phương, như thế mới dễ dàng lặn vào khí tức của đối phương, vượt qua tầng phòng ngự mà thám xét những gì mình muốn biết. Phát hiện này có tác dụng cực kỳ lớn trong quá trình tu chân và hành đạo sau này của Lục Vân.

Rõ ràng khí lưu mà chàng phát hiện vừa rồi chính là của con quý ảnh thần bí này. Nhìn sang Lâm Vân Phong, hắn đang quyết liệt quyết đấu với bốn con quý mị. Thanh "Trảm Yêu Trừ Ma" kiếm loang loáng sắc huyền thanh, múa lượn trên không trung, khí lưu xung quanh tạo thành một vòng xoáy mãnh liệt. Bốn con quý mị thì khắp người hắc khí lưu động, các hình thể dịch động với tốc độ cao tạo thành một vòng hắc khí xung quanh Vân Phong. Đồng thời, vòng vây đang thu hẹp dần.

Còn Trương Ngao Tuyệt thì đang ở trên không đại phát thần uy, từ sắc hào quang rực rỡ như mặt trời ban trưa. Khí tức mạnh mẽ đó xuyên suốt trong khu rừng âm u, ức chế mọi tiếng rống, rên rỉ của bọn quý vật. Lục Vân đột nhiên nhảy vọt sang một bên để tránh một con quý mị, trường kiếm rút ra, một đạo hồng quang bùng phát. Một kiếm với uy lực khai thiên liệt địa, tạo thành vô số những vòng sóng chấn động cương mãnh, rồi lại tụ thành một luồng kiếm khí, như một con hỏa long hùng hổ một nhát chém xuống cơ thể của con quý mị.

Lục Vân nghĩ rằng với nhát kiếm quét mạnh vừa rồi, con quý mị thể nào cũng bị hình thần cụ diệt, hoặc giả chí ít cũng nguyên khí đại thương, nhưng kết quả lại khiến chàng vô cùng kinh ngạc. Chỉ thấy hào quang đen trên cơ thể của nó lưu động, phút chốc trở nên hư vô, nhát kiếm uy lực vừa rồi chỉ như bỏ vào hư không, ngoài những cành cây ngã rạp xung quanh, nhát kiếm của Lục Vân không hề gây ra ảnh hưởng gì đến nó cả. Khí thể lại lưu động, trước mặt Lục Vân, con quý mị hồi phục lại nguyên trạng, nhìn Lục Vân cười nham hiểm. Trong đôi mắt xanh là đó ánh lên âm tà chí khí, rất ghê rợn.

Lâm Vân Phong nhìn thấy Lục Vân, lo lắng cho sự an nguy của chàng, bởi vì dù sao thì chàng cũng chỉ mới tu luyện được một năm, có mạnh cũng không đến mức độ nào. Hắn bên gọi to: "Lục Vân huynh, mau đến gần bên đệ. Những con quý mị lần này lợi hại hơn nhiều. Con quý ảnh màu đen bên hàn trì chính là một quý tiên trong truyền thuyết, nó không phải là thứ chúng ta có khả năng đối phó vào lúc này. Huynh hãy mau qua đây, đệ sẽ thi triển Âm Dương Pháp Kiếm một lần nữa, hy vọng có thể giết được vài con rồi xông ra ngoài cầu cứu. Huynh đừng đứng đó nữa, mau đến đây".

Lục Vân nghe thế mặt biến sắc, nhanh chóng phi thân đến Vân Phong. Ngay lúc khởi thân, chàng đã phát ra Ý Niệm Thần Ba với tốc độ ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, tiến hành công kích thân thể của con quý mị. Một nụ cười hiển hiện trên khóe môi của Lục Vân. Lần công kích ba ngàn sáu trăm lần bất ngờ được phát ra, nhát cử kích phá thất đạo khí lực của con quý mị. Tức thì, nguồn chấn động cao tốc của Ý Niệm Thần Ba đã làm chấn thương nặng nề lên thân tức của nó, cơ thể hóa thành một dòng khói mờ, hình thần cụ diệt. Điều này khiến Lục Vân rất vui mừng nhưng chàng vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, không biểu lộ ra ngoài.

Trương Ngao Tuyệt thần kiếm hoành không, toàn thân phát ra sắc huyền thanh của ngọc, giữa sắc thanh lại ẩn hiện từ sắc dịu nhẹ. Song thủ ngự kiếm, thanh thần kiếm rực rỡ sắc tím, như thiên tê thần long chói lọi mà bay lượn xung quanh Ngao Tuyệt, tung hoành tứ phía, uy lực kinh thiên. Cả khu rừng đều đắm chìm trong sắc tím huyền bí, nhìn từ xa, phảng phất cảnh tượng một khu rừng huyền ảo trôi nổi trên tầng tinh vân tím ngắt, đẹp diệu kỳ!

Vân Phong nhìn thấy Lục Vân đã đến cạnh mình, hắn nói lớn: "Lục Vân huynh, mau vận tập bốn môn 'Dịch Thiên Pháp Quyết' hộ thể, đồng thời toàn lực bảo hộ bên cạnh đệ, đệ sẽ thi triển Âm Dương Pháp Kiếm để nhất quyết cao thấp với lũ quý vật này, hy vọng có thể tiêu diệt được vài con".

Lục Vân y theo, khắp người bắt ngờ hào quang lưu động, một vòng sáng phòng hộ hiện ra xung quanh cơ thể. Dịch Viện trồng cây vào Dịch Kinh Vi Chũ, là nhất phái của Đạo gia. Tu chân pháp quyết của Đạo gia thì chân khí hộ thể mà họ tu luyện được đa số đều có sắc huyền thanh, là vi tam thanh chi bản sắc. Cũng giống như kim quang hộ thể của Phật gia toàn là màu vàng kim. Thanh trường kiếm của Lục Vân tức thời rùng rục sắc lửa, chàng đang thi triển Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm Quyết với mười tầng uy lực, không hề bảo lưu. Chỉ thấy một khối hồng quang phóng lên không trung, bao trùm lấy cả khu rừng, bên vành đai của tử sắc xuất hiện một vầng sắc đỏ, hình thành nhất hồng nhất tử lưỡng đạo kỳ dị hào quang.

Ánh huyền thanh trên người của Lâm Vân Phong đột nhiên bùng sáng, song thủ khẩu ấn trước ngực một pháp quyết kỳ lạ, cả người lơ lửng, lập như một bức tượng thần, phát ra ánh sáng rực rỡ chói lòa. Vân Phong đại hồng một tiếng, âm thanh rền vang bốn bề, sau đó nghe tiếng niệm đạo: "Cần khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm Dương Pháp Kiếm, diệt ma trảm tiên! Tàn, liệt, phá, diệt!".

Lập tức, khí lưu cuộn cuộn nổi dậy từ bốn phía, cả khu rừng tràn ngập trong một nguồn lực ép cường đại. Lâm Vân Phong linh không dĩ lập, phía trên đỉnh đầu xuất hiện một đường sáng xé toạc không gian, một thanh hư không kiếm chớp hiện hồng lục nhị sắc bay ra từ đó. Đường sáng lập tức biến mất, thanh hư không âm dương pháp kiếm bùng phát hào quang sáng lòa, nghênh phong kiến trường, đột nhiên biến thành một thanh đại pháp kiếm dài hơn mười trượng. Trên thân kiếm không ngừng ẩn hiện vô số bùa chú rành mạch, di chuyển lên xuống theo hai luồng hồng lục nhị sắc hào quang.

Lục Vân đứng ngay phía dưới Vân Phong, bốn bên đều bu đầy những khí thể màu đen đang rình rập, tìm cơ hội công kích hai người, nuốt chửng linh hồn của cả hai. Nhưng mỗi khi tiếp cận họ thì đều bị "Dịch Thiên Pháp Quyết" đẩy lùi. Đối thủ của Lục Vân lúc này chỉ có một con quỷ mị vô cùng xảo quyệt. Nó luôn đề phòng và thận trọng khi giao đấu với Lục Vân sau khi thấy được Lục Vân đã hạ thủ con quỷ mị kia. Tuy Vân Phong và Ngao Tuyết không ai biết nhưng bọn quỷ mị này đều phát giác cả.

Trong khi đó, Trương Ngao Tuyết đã trầm sát được hai con quỷ mị, nhưng xung quanh nàng còn đến bốn con. Cả bốn con này đều liều mạng mà cố làm tiêu hao chân nguyên của nàng rồi sau đó mới tiến hành công kích. Nàng tạm thời không biết phải xử trí thế nào với bốn con quỷ mị gan lì này nên đành giết những quỷ vật yếu hơn.

Khi Trương Ngao Tuyết đại khai sát giới, con quỷ tiên vẫn không động đậy, nó chỉ lặng lẽ đứng nhìn ba người, đôi mắt xanh lè ánh lên thứ ánh sáng quắc đầy quỷ dị. Nhưng ngay khi Lâm Vân Phong thi triển "Âm Dương Pháp Kiếm", nó đột nhiên cử động. Chỉ thấy bóng đen lấp loáng, trước mặt Vân Phong bất ngờ xuất hiện bóng ảnh của con quỷ tiên. Nó nhe miệng cười nham hiểm, đôi mắt xanh sáng lên, tức khắc cơ thể của Vân Phong bị chấn động, chân khí hộ thể bị tổn thương khiến huyết khí dội ngược, té nhào xuống đất.

Lục Vân cảm nhận được Vân Phong đang gặp nguy, thanh trường kiếm trong tay rực lửa đỏ ngay trước ngực của Vân Phong nhằm tránh đợt tấn công tiếp theo của quỷ tiên. Lục Vân hét hoảng: "Vân Phong đệ không sao chứ? Có sao không?"

Lâm Vân Phong mở đôi mắt nhắm nghiền, vừa thi triển Âm Dương Pháp Kiếm, vừa vận công hộ thể, vốn đã rất hao tổn khí lực. Bây giờ lại bị tên quỷ tiên đó dùng "Lục nhãn Quỷ Mang" tà ác nham hiểm kích trúng hộ thể chân khí, làm sao mà không bị gì được. Nhưng hắn vẫn ngoan cường: "Không sao, huynh cần thận đôi mắt của nó, nó có thể phát ra khí quang màu xanh, rất bá đạo và gây sát thương lớn, cần thận".

Lục Vân trầm giọng: "Hãy yên tâm, đệ tự mình cẩn thận, ở đây giao cho huynh". Lời vừa dứt thì nhất kiếm hoành tráng, một đường kiếm quang đỏ rực bổ thẳng vào con quỷ tiên. Rõ ràng đường kiếm hùng lực hòa khí của Lục Vân đã chém trúng nó, vậy mà nó chỉ cười hí hí đầy nham hiểm, hào quang đen trên cơ thể lưu động, nhẹ nhàng hóa giải nhất kiếm mười tầng công lực của Lục Vân. Từ đôi mắt, con quỷ tiên không ngừng bắn ra những tia khí mang màu xanh lục, kết thành một tấm lưới chậm rãi vây hãm lấy Lục Vân. Lục Vân nhanh chóng lánh người, tránh khỏi sự công kích của lục quang, khi nào tránh không kịp thì dùng thanh trường kiếm đỡ đòn. Mỗi lần đỡ như vậy, thanh trường kiếm lại xuất hiện một vết xước ánh sắc xanh, đồng thời hồng quang trên kiếm cũng yếu đi, uy lực đại đại hạ giảm. Như thế thì Lục Vân càng nguy hiểm hơn.

Vân Phong toàn lực khống chế Âm Dương Pháp Kiếm trên đầu, di chuyển Pháp Kiếm sang đầu của con quỷ tiên, bao chụp lấy nó. Quỷ tiên rống lên một tiếng căm hận, hào quang đen trên cơ thể lại lưu động. Mỗi lần tiếp xúc với hào quang hồng lục của Âm Dương Pháp Kiếm đều phát ra tiếng nổ long trời. Giữa không trung, vô số những bùng cháy nổ hân hân tàn khí thể đen của con quỷ tiên, tức thì gây ra sức phá hoại rất lớn, khiến cho khí lưu khắp người của nó chấn động, hào quang đen nhạt dần. Điều này chứng tỏ rằng Âm Dương Pháp Kiếm đích thực là khắc tinh của mọi quỷ vật. Cho dù tu luyện đến quỷ tiên, cũng không thể chống chọi với công kích của Âm Dương Pháp Kiếm.

Tuy nhiên, quỷ tiên vẫn là quỷ tiên, hiệu xưng Quỷ vực đệ nhất lưu cao thủ thì đâu dễ dàng bị tiêu diệt như vậy. Lần này, Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong có hơi khác với lần trước. Lần trước chỉ đơn một chữ "Phá", còn lần này là "Tàn, Liệt, Phá, Diệt", bao gồm cả "Hủy diệt" lợi hại nhất nên quỷ tiên mới bị pháp kiếm ép đến khí tức giảm yếu, phải toàn lực tự bảo.

Lục Vân dịch chuyển đến bên Vân Phong, cẩn thận bảo vệ an toàn cho hắn. Lục Vân hiểu rằng Âm Dương Pháp Kiếm của Vân Phong có sức mạnh trừ yêu diệt ma rất lợi hại, nhìn thấy bộ dạng của con quỷ tiên, chỉ cần Vân Phong cố chịu đựng thêm một khoảng thời gian nữa thì có hy vọng tiêu diệt được nó. Nhưng quan trọng là, Vân Phong có chịu đựng nổi hay không? Lục Vân nhìn thấy hắn sắp không nổi rồi, chân nguyên đã tiêu hao quá nhiều và cực nhanh, sắp trụ không nổi nữa. Còn con quỷ tiên cho đến giờ phút này vẫn chưa bị pháp kiếm kích trúng bản thể mà chỉ đã thương những quỷ khí xung quanh, đối với nó thì những hao tổn này chẳng phải tổn thương gì đáng nói.

Phía bên kia, tình hình của Trương Ngao Tuyết cũng không khả quan hơn, tuy không đến nỗi thất thế, nhưng nàng cũng biết được âm mưu của bọn quỷ mị này. Nhìn sang Lục Vân và Vân Phong, nàng thấy rất sốt ruột, bởi vì bộ dạng loạn xạ của Vân Phong đã báo cho nàng biết được hắn sắp trụ không nổi. Còn Lục Vân tuy nhuần nhuyễn Thiên Cang kiếm pháp, đối với yêu vật thì có tác dụng, còn đối với bọn quỷ vật thì hoàn toàn không sử dụng được. Đến khi Vân Phong tiêu hao hết chân nguyên, ba người họ sẽ cùng lâm nguy...

Trương Ngao Tuyết đột nhiên biết mất, hiện hình ngay gần bên Lục Vân và Vân Phong, di chuyển thanh thần kiếm đến trên đầu của quỷ tiên, cùng với hào quang rực sáng của mãn thiên tử sắc, bổ xuống một nhát thật mãnh liệt. Cùng lúc, bốn con quỷ mị đang tấn công Ngao Tuyết bất chợt rống lên ghê rợn rồi nhanh chóng xông đến tấn công Vân Phong, hồng phá hoại Âm Dương Pháp Kiếm của hắn, cứu thoát quỷ tiên.

Lúc này, áp lực của Lục Vân tăng lên, hoàn toàn không thể đỡ hết những đòn tấn công dồn dập của bọn quỷ mị xảo quyệt, Vân Phong tức thì bị một con quỷ mị kích trúng hộ thân chân khí, té nhào xuống đất, Âm Dương Pháp Kiếm mất đi người khống chế, tự động biến mất. Ngay lúc đó, nhất kiếm của Ngao Tuyết kịp thời bổ xuống, chỉ nghe con quỷ tiên rống lên đau đớn, khắp người bùng phát ra một khối khí thể đen đặc, cơ thể lập tức nhạt đi, rồi biến mất trước mặt ba người.

Trương Ngao Tuyết nói ngay: "Lục Vân, người chăm sóc cho hắn, ta sẽ bảo vệ hai người". Nói xong thần kiếm phóng ra luồng tử quang, một lần nữa soi rọi khắp khu rừng, khiến cho lũ quỷ mị sợ hãi lui ra, vô cùng nể sợ thanh kiếm của nàng. Lục Vân đỡ lấy Vân Phong, ôm giữ thật chặt, trường kiếm liên tục xoay chuyển xung quanh hai người, tạo thành một vòng phòng hộ.

Cách đó không xa, ánh mắt của con quỷ tiên hùng lực lửa giận. Từ nhất kiếm vừa rồi, nó thật sự bị tổn thương không ít, nên nó đang nổi cơn thịnh nộ. Xung quanh nó chín con quỷ mị, mười bóng quỷ ảnh toát ra sức mạnh tà ác ngùn ngụt, từ từ liên kết thành một, cùng đối kháng với thần kiếm của Ngao Tuyết. Lúc này, đối địch chỉ thế đã lâm vào cảnh nguy khốn, song phương đều đang chờ đợi cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Quyết Chiến Quỷ Tiên

Trận chiến đầy cam go giữa chính tà diễn ra vô cùng quyết liệt. Trương Ngao Tuyết dùng thần uy của tứ kiếm tạm thời bảo vệ cả ba, nếu muốn tiêu diệt lũ quỷ vật thì e là không thể thực hiện được. Lúc này, chân nguyên của Vân Phong đã bị hao tổn nghiêm trọng, đang bị trọng thương nên không còn khả năng chiến đấu. Còn Liệt hỏa thiên cang kiếm của Lục Vân lại không gây được sát thương lên lũ quỷ mị. Vậy là trong ba người, chỉ còn lại Trương Ngao Tuyết. Cả ba đều hiểu rằng, những quỷ vật trong âm lâm này không phải sợ năng mà e sợ thanh kiếm trên tay nàng. Hy vọng lớn nhất trước mắt chính là Ngao Tuyết có thể chống cự được trong bao lâu.

Lục Vân nhẹ nhàng dìu Vân Phong, hai tay áp vào ngực, vận "Dịch thiên pháp quyết" để truyền chân nguyên qua cơ thể của hắn, giúp hắn hồi phục nguyên khí. Lục Vân lo lắng hỏi: "Vân Phong, đệ thấy sao rồi? Có đỡ hơn chưa?".

Sắc mặt của Vân Phong trắng bệch nhưng vẫn cố gượng cười khi nhìn thấy sự quan tâm của Lục Vân: "Huynh cứ yên tâm, huynh quên rằng đệ có biệt tài bẩm sinh là tróc quỷ sao, làm gì mà đệ bọn chúng giết hại được? Đệ không sao cả, nghỉ ngơi một tí là khỏe lại ngay. Huynh không cần phải truyền chân nguyên cho đệ, đệ đã đỡ nhiều. Huynh cứ tập trung chú ý động tĩnh từ phía, có lẽ lần này chúng ta lâm vào cảnh nguy khốn rồi. Nếu thật sự không ổn thì huynh nhớ chạy được thì chạy, đừng lo cho đệ, hiểu không?".

Lục Vân nghe thế mừng rỡ nhìn hắn, trầm giọng "Đệ đừng nói vậy, huynh còn đệ còn! Đừng nghĩ lung tung, đệ hãy tranh thủ khôi phục chân nguyên. Đôi khi đệ có thể thi triển pháp quyết thì hãy sử dụng Âm dương độn thuật về cầu cứu sư phụ. Trong ba chúng ta thì chỉ có đệ nhuần nhuyễn đạo thuật này nhất, chỉ cần đệ có thể thoát ra khỏi khu rừng này thì bọn chúng sẽ không làm gì được đệ. Đệ là niềm hy vọng của chúng ta, đệ biết không? Về huynh, huynh có thể hỗ trợ sư ti đối phó với bọn quỷ mị này, yên tâm. Tranh thủ thời gian đi!" Lâm Vân Phong gật đầu nhắm mắt điều tức.

Những khí thể màu đen xuất hiện càng lúc càng nhiều, từ từ bao vây xung quanh ba người họ. Quỷ tiên và chín quỷ mị lúc này đã kết thành một nhóm mười luồng quỷ khí đen nhánh bao bọc xung quanh, hình thành một vòng vây khép kín, áp chế hào quang từ sắc của Ngao Tuyết. Sức ép đó khiến cho thanh bảo kiếm hạ xuống ba tấc, ánh hào quang nhạt đi. Lục Vân quan sát từ phía, ánh mắt lóe lên thần sắc kỳ lạ như đang suy tư điều gì đó nhưng nhất thời vẫn chưa có quyết định.

Đôi mắt của Trương Ngao Tuyết sắc lạnh lóe sáng, đang rộng đôi tay, một nguồn chân nguyên cường đại bùng phát trong phút chốc, từ sắc hào quang trên thanh bảo kiếm lập tức bùng sáng, chấn phá vòng hắc khí của lũ quỷ vật, khiến chúng lật đật dạt ra. Một cột tử quang bay thẳng lên trời, phá bỏ vòng vây của lũ quỷ khí, giống như một trận cuồng phong quét lũ quỷ bay tan tác, tiếng gió lồng lộn, thanh uy khiếp vía.

Quỷ tiên đại nộ, hồng một tiếng, đôi mắt xanh kỳ dị của nó rực sáng, xuất phóng ra vô số luồng khí mang màu xanh công kích Trương Ngao Tuyết. Mọi đòn tấn công đều bị thanh bảo kiếm cản lại nhưng Ngao Tuyết biết rằng mỗi lần khí quang màu xanh đó tiếp xúc với thần kiếm thì nguyên khí đều bị hao tổn rất nhiều. Đối phó với quỷ tiên, nàng cảm thấy vô cùng vất vả.

Lục Vân đang cẩn thận bảo vệ Lâm Vân Phong, chợt nhìn thấy quỷ tiên không ngừng công kích Ngao Tuyết, bọn quỷ mị cũng thừa cơ bồi thêm nhiều đòn. Ngao Tuyết đang phải chịu đựng sức ép công kích từ nhiều phía, phút chốc từ sắc hào quang lại bị nhạt đi. Lục Vân tay phải nhất chỉ, thanh trường kiếm ở bên cạnh bay vút ra trực chỉ tấn công vào bọn quỷ mị. Lần này, Lục Vân có truyền thêm khí tức "Hỏa hồn đại pháp" của Quỷ tông, bọn chúng lập tức rống lên đau đớn, vội vã thoái lui. Hiển nhiên lũ quỷ vật khá sợ hãi vô thượng pháp quyết này.

Do Trương Ngao Tuyết phải tập trung gần như toàn bộ tinh thần vào quỷ tiên nên đối với Lục Vân không hề để ý đến, nên không hiểu tại sao lũ quỷ mị lại có thái độ như vậy. Nhờ Lục Vân trợ thủ, áp lực của Ngao Tuyết đã giảm bớt lợi dụng cơ hội này thi triển phản kích. Chỉ thấy đôi mắt của nàng rực sáng, khắp người chói lòa vàng hào quang huyền thanh, khí thể kinh hồn.

Như con hồ điệp tung cánh trong gió, thướt tha xỏa mình, một vầng quang màu xanh như con phượng hoàng hiển hiện sau lưng, ngẩng đầu phi thiên chỉ thế, kêu lên một tiếng thanh thoát vang dội khắp khu rừng, từng tầng âm thanh phản hồi kỳ dị như cửu thiên thần âm gây chấn động đến lũ quỷ vật khiến chúng rên lên điên dại giận dữ. Ngao Tuyết dang tay thật rộng như phụng hoàng sai cánh, lơ lửng trên không. Thét lên một tiếng thật vang xuyên mây xanh chạm tiên giới, như tiếng gáy của cửu thiên phụng hoàng thâu trời mây. Sau lưng xuất hiện bóng ảnh của một con phụng hoàng sắc sỡ không lồ, lượn người theo từng động tác phi thiên của Ngao Tuyết, sai cánh mình khiêu, thanh thể kinh người nhưng tư thế thì thật... mê người.

Vào lúc nguy cấp, Trương Ngao Tuyết cuối cùng cũng thi triển tuyệt học của mình - Phụng vũ cửu thiên, kiếm quyết thần kỳ nhất của Khôn viện trong Dịch Viện. Thanh bảo kiếm trên đầu của Ngao Tuyết lập tức tăng tốc xoay chuyển, ánh hào quang từ sắc cũng tăng cường độ sáng theo tốc độ tăng dần. Trong phút chốc, nó đã phát ra một vùng hào quang bao trùm, nhuộm tím cả một vùng đất trời rộng lớn, khu rừng trở thành một khu rừng tím thật huyền bí. Nguồn tử sắc kiếm khí ngùn ngụt khí thế đó đột nhiên phóng thẳng lên trời. Nhìn từ xa trông như cột sáng màu tím đang chọc thủng cả thiên vũ. Kiếm khí cương mãnh chi cực, nhanh chóng truyền về đến ngoài mười trượng của Dịch Viện.

Cơ thể uyển chuyển của Ngao Tuyết lơ lửng giữa không trung, toàn thân toát lên ánh sáng huyền thanh thần bí với con phượng hoàng bảy màu sai cánh ngẩng đầu sau lưng, từng tiếng ngân nga thâu cửu thiên, oai phong vô cùng! Thanh bảo kiếm cùng lúc xoay chuyển phi tốc, hào quang từ sắc ép khí tức

của lũ quỷ mị và quỷ tiên tụ lại thành một khối. Những quỷ vật còn lại đều rên lên thảm thiết, rất nhiều hồn quỷ đạo hạnh kém đã hồn bay phách tán dưới ánh từ sắc cường thịnh.

Lâm Vân Phong lúc này đã mở mắt, nhìn thấy Ngao Tuyết đang ở giữa không, cảnh tượng đó thật sự khiến hắn kinh ngạc muôn phần. Ngay cả Lục Vân ở bên cạnh cũng đang tròn xoe mắt, cảm thấy vô cùng bất ngờ trước tu vi thâm sâu của Trương Ngao Tuyết, thật không hổ danh là đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch Viện, uy lực thật kinh người, khí thế áp đảo!

Vân Phong biết rằng đây chính là cơ hội tốt, nói nhỏ với Lục Vân: "Hiện tại đệ đã hồi phục được ba tầng chân nguyên, có thể cố gắng thi triển âm dương độn thuật, thừa lúc Ngao Tuyết sơ ý đang giữ chân lũ quỷ mị, đệ sẽ quay về cứu cứu sư phụ ngay lúc này, ở đây giao cho huynh. Huynh phải cẩn thận, bảo vệ bản thân thật tốt, răng cầm cự thêm chút nữa, đệ sẽ nhanh chóng cầu chỉ viện đến giúp đỡ. Hãy cẩn thận, đệ đi trước đây". Vừa dứt lời đã lâm bầm niệm chú ngữ, cơ thể nhạt dần, thoắt cái đã biến mất, để lại vài tia khói mong manh.

oOo

Trong Dịch Viện, bốn vị viện chủ đang bận rộn với công việc nội viện thì đột nhiên cảm nhận được nguồn kiếm khí mạnh mẽ tỏa đến. Khí thế hùng hổ khiến cho bốn vị đều rung mình, biết thế nào cũng xảy ra chuyện. Ngay sau đó, bốn bóng người nhanh chóng phi thân ra khỏi Dịch Viện, cùng đi về một hướng với thần sắc kinh ngạc. Cột hào quang từ sắc xuyên chín tầng mây đó cho dù ở cách xa mười trượng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng, khí thế hùng hục.

Cần Nguyên chân nhân của Cần viện sắc mặt hơi tái: "Hương đó không phải là Âm Hồn Lâm sao? Đạo hào quang xuất phát từ đó, chắc có chuyện gì rồi". ba người còn lại tâm trạng ai nấy đều nặng nề, đều đang lo lắng đến sự có không mời mà đến này.

Tĩnh Nguyệt đại sư, Khôn viện chỉ chủ giọng hơi run: "Đạo hào quang tím đó rất cương mãnh, nhưng điều khiến ta kinh hãi nhất đó là ta cảm nhận được khí tức rất quen thuộc, rất giống với 'Phụng vũ cứu thiên', chẳng lẽ là Ngao Tuyết đang gặp nguy? Hy vọng là ta đoán sai, nếu không thì nghiêm trọng đây".

Từ Dương chân nhân của Dương viện trầm giọng nói: "Nơi đó năm xưa Lục Viện đã từng hợp thủ phong ấn Quỷ tuyền, không lẽ phong ấn dưới hàn tri đã bị lũ quỷ vật đó phá hoại? Nếu thật là vậy thì nghiêm trọng thật... Nhớ lại những gì sư phụ năm xưa từng nói, một ngàn hai trăm năm trước đây, lúc đó Lục Viện đã tốn bao công sức mới có thể phong ấn được Quỷ tuyền - nơi thông hành đến Quỷ vực. Nếu như phong ấn đã bị giải thì quả là phiền phức. Hiện tại Huyền Ngọc sư huynh lại không có ở đây, e phải gặp nhiều rắc rối. Không có 'Di thiên thước', muốn phong ấn lại Quỷ khẩu thì thật không dễ dàng chút nào".

Lúc này, Huyền Dương chân nhân của Dương viện chột lên tiếng: "Mọi người nhìn xem, đạo quang ánh giữa không trung kia là gì?". Mọi người cùng lúc quay đầu theo hướng chỉ tay của Huyền Dương, quả nhiên nhìn thấy giữa không, một đạo quang ảnh cực nhanh phóng về phía họ, chớp mắt đã đến nơi. Ánh sáng vừa nhạt thì hiện nguyên hình là thân ảnh của Lâm Vân Phong, chỉ thấy hắn mặt mày trắng bệch, loạng choạng ngã xuống, rõ ràng là đã hao tổn chân nguyên toàn thân đến mức không còn sức để trụ lại nữa.

Huyền Âm chân nhân nhanh tay giữ lấy cơ thể đang ngã quỵ của hắn. Tay phải đỡ lấy người, tay trái vận khí sáng rực sắc huyền thanh, truyền ngay chân nguyên vào cơ thể của Vân Phong. ba người còn lại lo lắng nhìn nhị sư đồ, chỉ thấy Vân Phong từ từ hé mắt, thì thào: "Các vị sư phụ hãy mau chóng đến khu rừng phía đông, Ngao Tuyết sư ti và Lục Vân đều đang bị chín con quỷ mị và một con quỷ tiên bao vây, đệ từ phải liều mạng mới có thể về đây cầu chỉ viện, hãy mau cứu họ, trễ nữa sẽ không kịp...". Vừa nói xong đã ngất đi.

Tĩnh Nguyệt đại sư và Từ Dương chân nhân mặt mày biến sắc, lập tức dịch chuyển đến Âm Hồn Lâm. Cần Nguyên chân nhân nói với Huyền Âm: "Hãy mang nó về tĩnh dưỡng, ta đi trước một bước, đệ lên sau, nhanh nhé". Rồi cơ thể lập tức sáng lên, phóng thẳng đến khu rừng. Huyền Âm chân nhân nhìn Vân Phong, khẽ thở dài rồi dùng phép mang hắn về phòng trong phút chốc, sau đó thật nhanh biến mất theo mọi người.

oOo

Từ quang trên thanh bảo kiếm của Ngao Tuyết bùng lên ngời ngời rực sáng, như con thần long đang uốn mình, hòa điệu với con phụng hoàng sau lưng, tạo thành một đôi long phụng giao cảnh thật hoành tráng, kỳ dị. một trên một dưới, một trái một phải, uốn lượn tung hoành, cùng cuộn mình xông vào lũ quỷ mị và quỷ tiên. Nơi từ quang lướt qua, quỷ khí bị tiêu diệt, phụng hoàng bay đến, quỷ vật tránh xa. Trương Ngao Tuyết uyển chuyển điều khiển đôi long phụng, bay lơ lửng giữa không trung, như vị tiên tử quyền thế, rực rỡ. Lũ quỷ vật run sợ chạy tán loạn trước khí thế hùng hổ của đôi long phụng, không con quỷ nào dám đối chọi trực diện.

Quỷ tiên nộ hồng một tiếng, dịch chuyển ngay trước mặt của Ngao Tuyết. Tập hợp khí mang âm tà quỷ dị vào đôi mắt lợi hại của nó và công kích ngay chính diện, khí tức tà ác bùng phát, kỳ cường khó đoán, khiến cho Ngao Tuyết phải vất vả tránh né, vội vàng điều khiển từ long tập trung công kích quỷ tiên. Nó tỏ ra rất e sợ từ long nên vội thoái lui để tránh đòn, chỉ hậm hực nhìn trừng trừng vào Ngao Tuyết.

Còn Lục Vân ở dưới đất, trường kiếm cuồng vũ, vòng phòng hộ huyền thanh tỏa sáng chói lòa. Biết rằng Ngao Tuyết chỉ toàn lực đấu pháp với quỷ tiên, không chú ý đến mình nên chàng lập tức vận khí, đôi mắt ánh lên những tia nhìn tàn khốc, Lục Vân một lần nữa thi triển Ý Niệm Thần Ba nhưng không dùng để công kích mà lại thu hồi vòng chân khí hộ thể, thay vào đó là mười hai tầng Ý Niệm Thần Ba, vô thanh vô hình, không thể nhận biết.

Lũ quỷ mị nhìn thấy vòng hộ thể huyền thanh đã biến mất, bèn nhanh chóng lao vào để nuốt chửng linh hồn của Lục Vân. Khi chúng vừa đến gần thì đột nhiên cả lũ rống lên ghê rợn, đầy kinh hãi, tất cả bị văng ngược ra. Khí thể vốn đen đặc đột nhiên trở nên nhàn nhạt, bọn chúng bị yếu đi rất nhiều. Con nào xông vào càng nhanh thì càng thương nặng hơn.

Ánh mắt của Lục Vân sắc lạnh, quyết không nương tay với lũ quỷ mị đáng nguyên rủa, chàng đang thi triển ngoại nhu nội cương. Ta nên biết rằng, Lục Vân vốn dĩ từ nhỏ đã khuyết nhất hồn nhất vía, từ đó nảy sinh quyết tâm tranh đấu với thiên gia. Tuy bề ngoài văn phong nho nhã, nhưng nội tâm lại rất

cương quyết và ương ngành. Phần ngạo khí bất khuất bất phục của Lục Vân từ trước đến giờ đều được kềm nén, không biểu lộ ra ngoài. Vào giây phút này, trong tình huống không ai chú ý, cuối cùng chàng cũng kích phát được phần tính cách cương ngạo trong nội tâm của mình.

Lục Vân có khả năng khống chế rất mạnh mẽ đối với chiêu pháp Ý Niệm Thần Ba độc hữu của mình. Ý nghĩa của chiêu pháp này tức là dĩ ý niệm bản thân vi chủ, muốn gì được nấy, mang hàm ý tùy tâm. Sẵn tiện, Lục Vân dùng lũ quỷ mị này làm vật thử nghiệm cho mình, tranh thủ luyện tập thêm khả năng khống chế ý niệm. Trước tiên, chàng phát ba đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi đạo với tần suất là hai ngàn bốn trăm lần mỗi thức, công kích ba con quỷ mị với tốc độ cực nhanh.

Tốc độ siêu việt, sức mạnh kinh khiếp, trong nháy mắt đã xuyên qua bảy tầng hộ thể quỷ khí tráo của ba con quỷ mị, nhất kích trúng ngay thực thể khiến chúng bị tổn thương nặng nề. Tuy nhiên, lũ này quả thật khó đối phó. Tuy đã trúng đòn, chúng vẫn không hoàn toàn biến mất. Bởi lẽ quỷ mị vốn là một hợp thể của các quỷ khí, không hề có thực thể thật sự, cho nên muốn tiêu diệt chúng là điều cực kỳ khó khăn.

Lục Vân không quan tâm điều đó, sau khi kích trúng ba con quỷ mị, chàng lập tức phát thêm năm đạo Ý Niệm Thần Ba. Mỗi đạo ý niệm đều có cùng tần suất, vô thanh vô thức kích trúng ngay năm con quỷ mị khác. Loại chiêu pháp thần kỳ này vô thanh vô sắc, vô hình trạng, hoàn toàn là một lần công kích bằng thần niệm, không thể phát giác cũng không thể né tránh được. Lục Vân khẽ nhếch môi cười, một lần nữa kích trúng mục tiêu khiến năm con quỷ mị bị trọng thương. Ngoài ra, Ý Niệm Thần Ba còn giúp chàng nắm rõ được tình hình trong khắp khu rừng, tất cả khí tức và động tĩnh đều được in dấu trong tâm khảm một cách rõ ràng, bao gồm cả Ngạo Tuyết và quỷ tiên.

Ngay lúc Lục Vân định phát tiếp ba đạo ý niệm công kích với tần số cao hơn nhằm nhất cử tiêu diệt vài con quỷ mị, hy vọng giảm bớt áp lực cho Ngạo Tuyết thì đột nhiên phát hiện, từ xa có hai nguồn khí tức rất mạnh mẽ đang đến gần với tốc độ cực cao. Lục Vân giật mình, đoán rằng cao thủ của Dịch Viện đang đến cứu viện nên lập tức thu hồi Ý Niệm Thần Ba, thở dài khe khẽ. Vầng hào quang huyền thanh lại xuất hiện xung quanh người để tránh sự nghi ngờ.

Vừa lúc Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, hai bóng người xuất hiện ngay trên không trung, đó là Tịnh Nguyệt đại sư và Từ Dương chân nhân. hai người đình lập tại phía trên khu rừng, lặng lẽ nhìn xuống. Lúc này thần kiếm của Ngạo Tuyết từ quang đại thịnh, vì lý do bọn quỷ mị đã được Lục Vân xử lý nên nàng có thể dốc toàn lực một đầu một với quỷ tiên. Chỉ thấy nàng ra sức thi pháp, toàn thân rực sáng sắc huyền thanh, con phụng hoàng đượm sắc xanh ở sau lưng ưỡn mình khinh khiêu chân thiên giới, rồi hóa thành một khối thanh quang, lan tỏa tứ phía. Còn từ long thì ngẩng đầu trường ngâm động địa gian, rồi hóa thành một khối từ sắc hào quang, không ngừng xoay chuyển xung quanh con quỷ tiên, bao vây lấy nó và thu hẹp dần vòng vây. Từ từ tiếp xúc với lớp khí lưu đen đặc đang không ngừng xoay vòng, tạo thành lớp phòng vệ của nó. Vừa va chạm đã phát ra tiếng gì gì như thủy hỏa tương ngộ, tương sinh tương khắc, ma sát với nhau rất dữ dội.

Cơ thể của quỷ tiên lập tức hóa thành một khối khí màu đen, với tần suất tám ngàn sáu trăm lần mỗi thức, nó nhanh nhẹn tránh né mọi công kích bên trong vòng vây của từ sắc hào quang. Nhất thời Ngạo Tuyết không nghĩ ra được cách gì để tiêu diệt nó, chỉ có thể giam giữ nó lại trong vòng sáng từ sắc. Từ đầu trận đến giờ, Ngạo Tuyết không ngừng thi triển kiếm quyết, tiêu hao không ít nội khí, phải công nhận nội lực chân khí của nàng thật sự quá kinh người, còn thanh thần kiếm trong tay lại như tâm linh tương thông với chủ nhân, lúc điều khiển không hề tiêu tốn quá nhiều chân nguyên của Ngạo Tuyết, giúp cho nàng thụ ích khá nhiều.

Lúc này trên không trung xuất hiện thêm hai bóng người, đó là Càn Nguyên chân nhân và Huyền Âm chân nhân. bốn vị viện chủ cùng nhìn chăm chăm vào quỷ tiên, kinh hãi, cùng lúc phát hiện thanh từ sắc thần kiếm trên tay của Ngạo Tuyết, mỗi người có phản ứng khác nhau.

Tịnh Nguyệt đại sư hiển nhiên tỏ vẻ vui mừng, tuy chưa biết làm sao mà đưa đệ tử kiệt xuất yêu quý của mình có được thanh kiếm. Nhưng nếu như đã có được thì đối với tu vi của Ngạo Tuyết, điều này vô cùng hữu ích. Hơn nữa nhìn thấy uy lực của thần kiếm, nó chỉ ít cũng thuộc một loại tiên khí, thậm chí có thể là một loại binh khí thần thánh thượng hạng.

Ba người còn lại thì lộ vẻ lo âu, lo lắng cho môn hạ của mình. Bởi vì Ngạo Tuyết vốn đã rất kiệt xuất, nay lại được thanh kiếm tương trợ, e là đệ tử dưới trướng của mình không thể nào sánh kịp. Vị trí Dịch Viện đệ nhất nhân, ngoài Ngạo Tuyết thì không còn ai đảm đương nổi, điều này làm sao mà không khiến họ không lo âu cho được?

Huyền Âm chân nhân nói ngay: "Xem ra, phong ấn năm xưa đã bị phá hủy, cũng may là ngũ hành kỳ trận vẫn còn hiệu lực. Bây giờ chúng ta cần nghĩ cách tiêu diệt con quỷ tiên này, rồi nghĩ cách phong ấn thông đạo sau. Quỷ tiên không phải là loài quỷ vật tầm thường, muốn tiêu diệt nó là điều cực kỳ khó khăn. Không có thần khí trong tay thì không có cách gì làm tổn thương đến nó được. May là Ngạo Tuyết có thanh từ sắc thần kiếm, có thể khắc chế được quỷ tiên, chúng ta có hy vọng rồi đây".

Từ Dương chân nhân trầm ngâm: "Ngạo Tuyết có vẻ đã tiêu hao không ít chân nguyên, chúng ta cứ xuống dưới đây hỗ trợ, để tránh ảnh hưởng đến tu vi của cả hai". Tịnh Nguyệt nói chen vào: "Đúng thế, chúng ta xuống dưới đi, để Ngạo Tuyết nghỉ tay một chút". Vừa dứt lời, một đạo kiếm quang xanh trong suốt đến thanh thuần bao bọc lấy cả khu rừng. Từ sắc thái của vòng quang, ta có thể biết được tu vi của người xuất pháp cao thâm đến cảnh giới nào. Đồng thời, ba đạo thanh sắc kiếm quang khác cũng không kém phần khí thế, hạ xuống trong chớp mắt.

Tịnh Nguyệt đại sư phi thăng đến Ngạo Tuyết, khẽ nói: "Ngạo Tuyết, hãy nghỉ ngơi đi, con quỷ vật này giao cho sư phụ". Lập tức một vòng thanh sắc hào quang vây xung quanh con quỷ tiên, thay thế ngay vị trí của Ngạo Tuyết. Còn Từ Dương chân nhân thì đến bên Lục Vân: "Lục Vân, con tiêu hao nhiều chân nguyên lắm rồi, chỗ này để vì sư dọn dẹp, hãy lui qua một bên nghỉ ngơi đi". Trong khi Càn Nguyên chân nhân và Huyền Âm chân nhân trực tiếp xông vào lũ quỷ mị, xuất thủ vô tình, kiếm quang mạnh mẽ không ngừng công kích và lan tỏa kiếm quang đầy sát khí, không bỏ qua dù là một góc nhỏ trong khu rừng, khiến cho lũ quỷ mị không còn đường trốn chạy.

Trương Ngạo Tuyết từ từ hạ xuống, đứng ngay nơi Lục Vân đang đứng, hai người nhìn nhau, bất giác mỉm cười, thở phào nhẹ nhõm. Lục Vân tỏ ý ngưỡng mộ: "Tu vi của sư tỉ quả cao thâm, Lục Vân hôm nay may mắn được trông thấy, thật là bất phục vô cùng, tâm phục khẩu phục! Sau này mong sư tỉ chỉ giáo nhiều hơn". Nói xong nhẹ nhàng mỉm cười, gương mặt tuấn tú sáng lên, muôn phần thu hút.

Ngao Tuyết liếc nhìn hần rồi vội di chuyển ánh mắt. Nhìn xa xăm về phía tú vị Viện chủ, nàng nói nhỏ: "Ngươi cũng không tệ, trong một năm tu luyện mà có thể đạt được mức độ tu vi như vậy, có thể ngươi là người đầu tiên trong Dịch Viện".

Lục Vân khẽ cười, ngắm nhìn ngọc liềm yêu kiều của Ngao Tuyết, nói: "Lần này ba vị sư bá và sư phụ đều đến đây, chắc chắn là nhờ công lao của Vân Phong. Không biết lúc này đệ ấy thế nào, chắc là đang nằm nghỉ dưỡng tại phòng. Chúng ta gặp phải những quý vật lợi hại như vậy ở trong khu rừng âm u quỷ dị này, xem ra sự việc không hề đơn giản. Ngoài việc phải tiêu diệt quý tiên và lũ quỷ mị, điều quan trọng nhất là phải phong ấn lại thông đạo dưới hàn tri, để tránh lũ quỷ vật tiếp tục xuất hiện, gây nguy hại cho nhân gian".

Trương Ngao Tuyết trầm giọng: "Nếu như sư phụ đã đến, ta tin rằng họ sẽ có cách giải quyết mọi việc. Ngươi hãy tranh thủ điều tức, nhanh chóng hồi phục chân nguyên đã tiêu hao. Hơn nữa, hiếm khi được dịp sư phụ cùng ba vị sư bá cùng xuất thủ, ngươi nên tranh thủ quan sát và học hỏi kinh nghiệm". Vừa nói nàng vừa chăm chú quan sát trận đấu, tập trung một cách rất nghiêm túc.

Trong bốn người, cuộc so tài của Tịnh Nguyệt đại sư và quý tiên là quyết liệt nhất. Quý tiên cái gì cũng không sợ ngoại trừ thanh thần kiếm trên tay Ngao Tuyết. Lúc này Ngao Tuyết đã rời khỏi, nó bắt đầu nổi loạn. Đối với Tịnh Nguyệt đại sư, tuy cảm nhận được tu vi cao thâm của người nhưng nó không hề e sợ. Chỉ thấy khắp người nó phát ra một vàng hào quang đen tạo thành một vòng sóng lan tỏa xuyên suốt khu rừng. Áp lực ép lên cả bốn người khiến họ hô hấp khó khăn, thật kinh hãi. Quý tiên đột nhiên thi pháp, từ một thành bầy quỷ ảnh, không ai phân biệt được bóng ảnh nào là thực thể. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Tịnh Nguyệt đại sư biến sắc, nghĩ thầm trong lòng, thật không hổ danh là quý vật mạnh mẽ nhất của Quý vực, thật là cường hoành vô cùng, rất khó tiêu diệt. Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng đầu thế nề sợ đối thủ như thế được, nếu vậy thì thế diện còn đâu. Chỉ thấy cơ thể của Tịnh Nguyệt đại sư bùng phát một quang thanh sắc hào quang, thanh trường kiếm trên tay rực sáng chuyển động, một nguồn khí thể uy chấn thiên địa hùng hực phát ra. Tiếp theo cơ thể của Tịnh Nguyệt đại sư cũng hiển hiện ra bảy đạo nhân ảnh, một nhân ảnh đều đồng loạt công xuất thập bát kiếm, công kích con quý tiên một cách không nương tay.

Còn bên này, Huyền Dương chân nhân đã giết được hai con quỷ mị, còn Càn Nguyên chân nhân cũng giết được hai con, Tử Dương chân nhân không thua kém, vừa xử lý xong con thứ hai. Hiện nhiên với ba cao thủ này, đối với lũ quỷ mị thì không gặp nhiều khó khăn lắm. Nói thật thì, trong cả Dịch Viện thì chỉ có bốn người học cùng Huyền Ngọc chân nhân được xem là cao thủ thực thụ. Bao nhiêu năm nay, ngoài Phong Viễn Dương của sáu chục năm trước ra, kiệt xuất nhất là Trương Ngao Tuyết và Lý Hoành Phi. Những đệ tử còn lại đối với thiên hạ chân tu giới mà nói thì chỉ là tốp riu mà thôi. Cả một Dịch Viện to lớn, lập thân chân tu giới đã hơn ngàn năm mà chỉ vọn vẹn có năm cao thủ, quả thật phải đối đầu với nhiều khó khăn. Đồng thời cũng vì thế mà trong bao nhiêu năm qua, Dịch Viện luôn luôn xếp cuối trong Lục Viện.

Trở lại với cuộc chiến, kiếm quang quỷ ảnh, lệ khiếu liên liên. một trận đại chiến kịch liệt giữa chính và tà đang bùng nổ trong Âm Hồn Lâm. Sau hơn nửa canh giờ, ba vị cao thủ của Dịch Viện đã nhanh chóng tiêu diệt toàn bộ lũ quỷ mị. Hiện tại chỉ còn Tịnh Nguyệt đại sư cùng con quý tiên vẫn đang tiếp tục bất phân thắng bại. Càn Nguyên chân nhân nhìn thấy thân thể đang dịch chuyển thần tốc của Tịnh Nguyệt, tỏ vẻ hơi lo lắng nói: "Con quý tiên này không thể so với lũ quỷ mị nhãi nhép vừa rồi, không phải ai cũng có thể tiêu diệt được nó. Nó chính là con quý vật kinh khủng nhất trong Quý vực, xem ra chúng ta cần liên thủ chống lại nó mới có cơ hội thành công, hai vị sư đệ thấy sao?".

Huyền Âm chân nhân cau có đôi mày: "Hôm nay vừa đụng phải quý tiên trong truyền thuyết mới biết, nó còn khó xoi hơn những gì truyền thuyết đã nói. Với tu vi của sư muội ta sợ không những không thể khắc chế nó mà sẽ từ từ rơi vào hạ phong, nguy hiểm lắm, chúng ta phải cẩn thận. Ta tán thành liên thủ, tiêu diệt con quý tiên này".

Tử Dương chân nhân lại do dự: "Xuất thủ không thành vấn đề, nhưng tính cách của sư muội mọi người biết đó, nếu làm như vậy ta sợ là muội ấy không vui".

Huyền Âm chân nhân hắng giọng: "Bây giờ không phải lúc so đo cái này, con quý vật đó lợi hại thế nào, ta tin là Nguyệt muội hiểu rõ mà thông cảm cho chúng ta. Mọi người không thấy muội ấy đã thi triển đến quyết thứ mười một của 'Dịch Thiên thập nhị quyết' rồi sao? Nếu không gặp phải đối thủ lợi hại, Nguyệt muội không liều mạng như thế đâu. Lên đi". Dứt lời, một vàng thanh quang lóe lên, Huyền Âm chân nhân xuất hiện ngay thượng phương của con quý tiên, thanh bảo kiếm trên đầu rực rỡ hai màu xanh đen, phút chốc chiếu rọi cả khu rừng, hàm chứa đạo gia vô thượng pháp quyết, lập tức xuất chiếu trăm ngàn quý tiên.

Càn Nguyên chân nhân cùng Tử Dương chân nhân nhìn nhau, cùng lúc phi thân đến. Giữa không trung, chỉ thấy hai đạo kiếm quang một đỏ một xanh, nổi gió cuốn cuộn, gây chấn động cả Âm Hồn Lâm, bao vây lấy quý tiên trong tầng tầng kiếm quang. hai người một trái một phải kẹp hợp Tịnh Nguyệt đại sư hình thành tứ phương chi thế, bao vây tứ phía của con quý tiên bằng vô số kiếm mang dùng mãnh. Dịch Viện tứ đại cao thủ đồng xuất thủ, quả là điều hiếm thấy.

Ngay lúc đó, phong vân đột biến, mọi khí lưu xung quanh đều tề tụ trong khu vực của bốn vị cao thủ, hình thành một khối khí ngũ quang mười sắc bao bọc lấy cả năm. Xung quanh gió cuốn cuộn gào thét, khiến cho Trương Ngao Tuyết và Lục Vân ở gần đó đều không nhìn rõ tình hình bên trong vòng quang như thế nào. Chỉ thấy bên trong đó có vô số hà quang đang chuyển động, đẹp đến mê người. Bên trong âm minh bất định, mờ nhạt rối loạn, Lục Vân và Ngao Tuyết chỉ dựa trên sự chuyển động của hà quang mà đoán mò xem chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Đột nhiên, một tiếng nổ đinh tai nhức óc phát ra. Vòng ngũ quang thập sắc biến mất, chỉ thấy một cột khí quang màu đen phóng thẳng lên trời, bốn nhân ảnh bị nội khí chấn bay lui ra vài bước. Càn Nguyên chân nhân và ba người khác đều kinh hãi, nét mặt của mỗi người đều hoảng hồn, cảm giác bất ngờ, không thể tưởng tượng nổi. Còn quý tiên cũng không tốt gì hơn, dù gì thì cũng bị bốn đại cao thủ của chân tu giới hợp kích, ai có thể thành thoi mà chống trả được chứ.

Vàng sáng đen trên con quý tiên đã nhạt đi nhiều, hiển nhiên đã bị trọng thương. Nhưng nó vẫn khí thể hung hỏ mà từng bước đẩy lùi cả bốn vị cao thủ. Bán lĩnh này ngoài quý tiên ra, còn quý vật nào có thể có được? Đột nhiên một ánh hào quang đen rực lên rồi biến mất, không còn thấy con quý tiên ở đâu nữa.

Huyền Âm chân nhân mặt mày hơi biến sắc: "Cẩn thận, con quỷ vật này lợi hại, biến hóa khôn lường, không thể dễ dàng tiêu diệt. Hiện tại hy vọng duy nhất là chúng ta tiếp tục liên thủ, giam hãm nó lại rồi Ngao Tuyết sẽ toàn lực nhất kích. Chỉ có thể mới khắc chế được con quỷ tiên này, chỉ có thanh thần kiếm trong tay của Ngao Tuyết mới hủy diệt được nó".

Tĩnh Nguyệt đại sư gật đầu: "Cũng chỉ có cách đó thôi, không ngờ tứ đại cao thủ của Dịch Viện liên thủ mà không tiêu diệt được con quỷ tiên, thật là không thể tưởng tượng nổi".

Huyền Âm chân nhân nhìn ba người nói: "Quỷ tiên mà dễ bị tiêu diệt thì không gọi là quỷ tiên rồi. Nếu đã được xưng là tiên thì không phải người nào cũng giết được, nếu không hà tất phải gọi như vậy. Thôi không nói nhiều nữa, chúng ta chuẩn bị chiến lược đi". Sau đó ra hiệu cho nhau, bốn người phi thân lên giữa không, chia làm bốn hướng, chuẩn bị ép quỷ tiên hiện hình, rồi vây công nó.

Trương Ngao Tuyết ở trên đất, tay nắm chặt lấy thần kiếm, tập trung chú ý đến khoảng không phía trên, chuẩn bị phát kích ngay khi cần thiết. Còn Lục Vân lại khẽ nhắm mắt, Ý Niệm Thần Ba trong cơ thể chấn động với tần suất cực thấp, lén thăm xét nơi ẩn tàng của con Quỷ tiên.

Thật ra Lục Vân có thể dùng "thiên nhãn" của Đạo gia, hoặc "Đại tu la nhãn" của Phật gia, thậm chí "Tâm dục ma nhãn" của Ma tông để tìm vị trí của quỷ tiên. Nhưng lúc này chàng không dám sử dụng những pháp quyết này trước mặt tứ đại cao thủ của Dịch Viện, đành dùng Ý Niệm Thần Ba thần kỳ nhất và bí ẩn nhất với tần suất cực thấp, để tránh để lộ hành động của mình trước các vị cao thủ, nếu không thì tiêu.

Lúc này cả khu rừng đều rơi vào sự im lặng đáng sợ, báo hiệu một trận đại chiến sắp khởi sinh. Phong vân ngưng tĩnh, lâm thú lặng hơi. Lớn vồn từng cụm âm khí của Âm Hồn Lâm lượn lờ xung quanh, như đang chiêm ngưỡng, thì thầm gì đó... không ai nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thần Kiếm Tử Ảnh

Giữa Âm Hồn Lâm mật mờ, giữa khoảng không đang tĩnh lặng, tứ đại viện chủ đang lặng không, đứng lập tại bốn hướng khác nhau, trong tư thế sẵn sàng bức ép quỷ tiên hiện hình. Chỉ thấy bốn người đột nhiên bùng phát những vầng hào quang khác màu, nhưng chủ đạo vẫn là sắc thanh. Trong đó, Từ Dương chân nhân phát ra hào quang thanh hồng, còn Tĩnh Nguyệt đại sư và Càn Nguyên hai người sắc huyền thanh. Huyền Âm chân nhân thì trong sắc thanh có sắc huyền, ẩn tàng khí tức của Trảm Yêu Kiếm.

Bốn vầng hào quang lan tỏa dần, quện vào nhau, cuối cùng hình thành một vòng quang sắc bao trùm cả khu rừng. Ở giữa không, Huyền Âm chân nhân tay cầm bảo kiếm, tay niệm ấn pháp quyết miệng quát lớn "Âm dương ngũ hành, càn khôn bát quái, khai ngộ thiên nhãn, vạn vật hiện hình!". Dứt lời, một luồng sáng xanh phát ra từ vết nứt hình tròn ngay trên trán, ở giữa đôi mắt của Huyền Âm chân nhân trông như một con mắt thứ ba huyền bí.

Thiên nhãn trên trán của Huyền Âm chân nhân chói lóa ánh sáng màu xanh, chiếu rọi vào thanh bảo kiếm trên tay. Thanh bảo kiếm rực sáng sắc xanh, tỏa sáng ra vùng không gian xung quanh. Lập tức xuất hiện một vầng quỷ ảnh màu đen ẩn hiện dưới hàn trì... đó chính là quỷ tiên.

Lục Vân và Trương Ngao Tuyết chăm chú quan sát Huyền Âm chân nhân thi triển pháp thuật, cả hai đều tròn mắt kinh ngạc, nhất là Lục Vân, chàng hoàn toàn không ngờ rằng Thiên nhãn của Đạo gia được sử dụng như vậy. Đối với thiên nhãn mà chàng đã tu luyện được thì chỉ dựa vào đạo quang đó mà tìm kiếm những vật ẩn tàng không nhìn thấy được, không hề nghĩ đến việc có thể lợi dụng ánh huyền thanh trên bảo kiếm phản chiếu mà buộc yêu ma hiện hình. Thật là đại khai nhãn giới, lần này lại học thêm được một chiêu nữa.

Lúc này quỷ tiên cũng cảm giác được mình đã bị phát hiện, đành phải hiện thân, toan chạy trốn khỏi vòng vây của bốn người. Cả bốn vị đều cùng xuất thân từ Dịch Viện nên tâm đầu ý hợp, liên thủ với nhau lại càng phối hợp một cách tuyệt hảo. Thấy quỷ tiên toan phi thân lên cao, lập tức hai đạo kiếm mang cường hoành một xanh một đỏ chém bổ xuống, chuẩn xác không sai một ly. Đồng thời, hai đạo kiếm mang khác từ dưới kích lên, tạo hình gọng kềm định tiêu diệt nó ngay giữa không trung.

Con quỷ tiên rống vang một tiếng, cơ thể lật xoay với tốc độ cực cao, sáu ngàn bốn trăm lần nổi thức, nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy rõ thân ảnh. Hơn nữa, vì tốc độ quá nhanh nên nhìn vào dường như không thấy nó cử động gì cả, rất kỳ dị! Đôi mắt ghê rợn của con quỷ tiên không ngừng bắn ra những khí quang màu xanh lục, phút chốc tạo thành nhiều tầng khí trảo xung quanh cơ thể, đẹp một cách huyền bí, nhưng ẩn tàng nhiều nguy hiểm.

Bốn người liên thủ, từ phía hào quang lưu động, tạo thành một vòng khí trảo sắc sỡ dày đặc bao bọc xung quanh, Lục Vân và Ngao Tuyết không thể nhìn thấy được tình hình bên trong như thế nào. Chỉ thấy vòng khí không ngừng biến đổi sắc màu, bên trong phát ra những tiếng vang long trời lở đất, hiển nhiên song phương đang chiến đấu rất kịch liệt.

Đột nhiên, một lần nữa khối hào quang đen đặc lại bùng phát, bốn nhân ảnh bay vụt ra. Huyền Âm chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư sắc mặt trắng bệch,

kinh hãi tốt độ. Họ không nghĩ rằng quý tiên trong truyền thuyết lại có thể lợi hại đến dường này. Trong khi đó, quý tiên hung hãn gầm lên, văng hắc quang xung quanh cũng nhật đi nhiều. Bản thân nó sau khi chịu đựng sự hợp kích của tứ đại cao thủ cũng bị thương không nhẹ.

Bốn người nhìn nhau, khẽ gật đầu rồi lại tiếp tục vây xung quanh nó. Kiểm quang đầy uy lực lập tức xé gió hình thành bốn cột quang trụ, giao thoa tại một điểm giữa không trung. Từ điểm giao thoa, vòng hào quang ngũ sắc xuất hiện, bọc thành một vòng tròn vây quanh con quý tiên, nhốt nó trong một không gian rộng khoảng sáu thước.

Nó dường như cũng cảm giác được mình đang lâm nguy nên khí lưu màu đen quanh cơ thể không ngừng chuyển động, biến hóa thành vô số những hắc ảnh nhỏ xíu, kết thành một vòng khí trảo đen vây quanh. Đồng thời khí quang xanh lục từ đôi mắt phát ra đập thật mạnh vào vòng ngũ sắc của bốn đại cao thủ. Chỉ thấy vòng ngũ sắc lập lờ những ánh xanh, cùng lúc sắc màu cũng nhật dần. Rõ ràng là khí quang đầy âm khí của quý tiên đã làm tiêu mòn khí lực của vòng giam hãm, khiến nó nhanh chóng yếu đi.

Sắc mặt của Huyền Âm chân nhân hơi thay đổi, lớn tiếng gọi: "Ngao Tuyết, mau xuất kiếm, cơ hội hiếm có, nhanh!". Dứt lời, một đạo hào quang tím xung thiên chói lòa, trong phút chốc như nắng trời rực lửa phủ ập xuống. Cả khu rừng lại chìm trong sắc tím huyền diệu, những quý khí lừng lờ xung quanh hoàn toàn bị tiêu biến. Trương Ngao Tuyết phóng người phi lên, thanh thần kiếm bùng phát từ sắc hào quang, hạ xuống giữa bốn vị sư phụ. Nàng tay phải cầm kiếm, cơ thể xoay chuyển cực nhanh giữa không trung, thanh kiếm nhanh chóng hóa thành một con rồng tím, hùng hổ bổ xuống quý tiên.

Quý tiên hãi hùng, lập tức thu nhỏ người, biến thành một khối quang cầu đen nhỏ chu vi một tấc, đồng thời xoay chuyển với tốc độ chín ngàn lần mỗi thức, không ngừng tránh né trong khoảng không ngũ sắc, với hy vọng có thể thoát khỏi đòn tấn công của thần kiếm.

Lục Vân nhìn thấy quang cầu đen đó mà cảm thấy thật kinh ngạc. Quý tiên quả thật lợi hại, trước sự tấn công dồn dập của tứ đại cao thủ mà nó vẫn không hề hấn gì. Lần này nếu không phải Ngao Tuyết có thanh thần kiếm trong tay, muốn đối phó với con quý tiên này e là không còn cách nào. Lục Vân mở to mắt, chỉ thấy Ngao Tuyết hạ dần người xuống, từ sắc long ảnh từ từ nuốt chửng quang cầu. Sau đó, bất ngờ phát ra một tiếng rống vang dội khắp núi rừng, âm khí bùng phát ra xung quanh, mặt đất rung chuyển, cây cối nghiêng ngả, lá rụng rào rào. Khối quang cầu đã nổ tung, tiếp theo đó bóng ảnh của thanh từ sắc thần kiếm cũng bị chấn nát, tiêu tan trong không khí.

Lục Vân ý niệm máy động, bèn dùng ngay Ý Niệm Thần Ba với tần suất một vạn ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, sóng dọn cực cao.

Một dòng khí tức đen thật mỏng phóng thẳng vào hàn trì. Tuy nó rất yếu nhưng Lục Vân vẫn phát hiện ra là khí tức của quý tiên. Thật không ngờ, trong tình huống như thế, nó cũng thoát được, tuy là nguyên khí trọng thương nhưng rốt cuộc nó vẫn chưa bị tiêu diệt, thật không đơn giản, không hổ danh là quý vật lợi hại nhất.

Trương Ngao Tuyết bạch y như tuyết, nhẹ nhàng hạ thân, thần thái đậm nhả, không chút kích động cũng không tỏ vẻ gì vui mừng. Còn bốn vị viện chủ vừa đáp xuống mặt đất đã rầu rĩ, lo âu, lặng lẽ nhìn vào hàn trì.

Cần Nguyên chân nhân trầm giọng: "Con quý tiên này thật xảo quyết, lần này nhờ thần kiếm tương trợ mới tiêu diệt được nó. Nhưng thông đạo đã mở, chúng ta cần phải nghĩ cách phong ấn lại mới được. Việc này Huyền Âm sư đệ thông thạo hơn ai hết, sư đệ có phương pháp xử lý gì không?"

Vừa nói xong, ánh mắt của ba người đều dồn lên người của Huyền Âm, im lặng chờ câu trả lời. Chậm rãi đến bên hàn trì, Huyền Âm chăm chú nhìn xuống, do dự: "Về việc phong ấn, ta quả thật am hiểu nhiều. Nhưng lần này quý khí quá nặng, e là những phương pháp phong ấn bình thường sẽ không thể duy trì được bao lâu. Cần phải có 'Dịch thiên chấn hồn quyết' của bốn môn mới mong phong ấn được nơi này. Mà pháp quyết này thì mọi người đều biết đấy, không có sự đồng ý của Huyền Ngọc sư huynh thì không thể tùy tiện thi triển, cho nên nhất thời không biết nên thế nào. Hơn nữa không có 'Dịch Thiên Thước' trong tay, có thi triển thì uy lực cũng không tới đâu".

Từ Dương chân nhân sờ cằm: "Lúc này sư huynh không có ở đây, chúng ta đành phải tự thương lượng thôi. Ta tin là sư huynh dù biết cũng sẽ không trách phạt. Cho nên cứ thi triển đi. Nếu sư huynh có giáng tội, chúng ta sẽ cùng gánh". Lời này vừa xuất, hai người còn lại đều đồng tình ủng hộ.

Huyền Âm chân nhân nhìn ba người, gật đầu: "Vậy được, đệ cố gắng thôi, hy vọng có thể tạm thời phong ấn lại. Đợi khi sư huynh về, sẽ phong ấn một lần nữa mới an toàn". Nói xong, Huyền Âm liền phi lên trên cao, cơ thể bắt đầu quy tụ chân nguyên, một đạo quang huyền thanh kỳ dị sáng rực, chói lòa, ngày càng rực rỡ phía trên hàn trì.

Lục Vân quan sát bốn vị Dịch Viện cao thủ một lúc, cuối cùng vẫn không nói ra sự việc của quý tiên mà chỉ nhẹ nhàng đến bên Ngao Tuyết, cùng nàng đứng xem Huyền Âm chân nhân thi triển "Dịch Thiên chấn hồn quyết". Lục Vân hỏi nhỏ: "Sư tỷ, vừa rồi Huyền Âm sư thúc nói đến 'Dịch Thiên chấn hồn quyết' đó là pháp quyết gì? Tại sao đệ đến đây đã một năm rồi vẫn không nghe nói đến?"

Ngao Tuyết nhìn chàng một cách lạnh nhạt rồi khẽ ngẩng đầu nhìn về phía Huyền Âm chân nhân, nói: "Đó là một trong tứ đại bí kỹ của bốn môn, đệ từ mới đến không thể biết được. Ngoài kiếm quyết thần bí độc chiêu của mỗi viện thì bốn môn còn có tứ đại bí kỹ. Người thường không thể biết được những bí kỹ này, đó là căn nguyên của bốn môn, giúp cho bốn môn có thể đứng vững tại thiên hạ chân tu giới trong suốt trăm ngàn năm nay. Tứ đại bí kỹ này, nếu không thông qua trường giáo sư đồng ý thì không được tùy tiện thi triển".

Lục Vân nghe thế, khẽ động lòng, không ngờ Dịch Viện lại có những bí kỹ không ai biết đến như vậy, hèn gì có thể uy danh viễn bá trong vô số những chân tu môn phái trong vô lâm. Nhìn thật kỹ lên trên, chỉ thấy Huyền Âm chân nhân toàn thân sáng rực sắc thanh, xung quanh được bao bọc bởi một vòng thanh quang, rất quái dị. Chân nguyên huyền thanh quanh đó cũng bắt đầu ba động theo từng tầng, chuyển động nhanh dần, chớp mắt đã không còn thấy rõ được bên trong.

Lúc này, khí lưu trong rừng dần tề tụ về phía Huyền Âm chân nhân, theo từng đợt ba động của chân nguyên, Lục Vân cảm giác mặt đất đang rung chuyển. Cùng lúc, bên trong vòng thanh quang, chân nguyên từ phía từ từ ảo hóa thành vô số pháp quyết phù chú, bay xuống phía hàn trì. Vô số những phù chú và pháp ấn ngũ quang thập sắc, từng tầng từng lớp chồng lên nhau, hình thành một đạo đồ án âm dương bát quái ở ngay phía trên hàn trì. Âm

đương bát quái đồ vừa xoay chuyển thần tốc vừa phát ra hào quang một xanh một đỏ, ánh lên mặt hàn tri xanh thắm với sắc đen huyền diệu. Vô số linh khí tụ hợp dần về phía đó, tạo thành một đạo phù ấn được ngưng kết từ linh khí, nhẹ nhàng xoay chuyển. Cuối cùng linh ấn và âm dương bát quái chồng lên nhau, thu nhỏ dần và chìm vào trong hàn tri. Khi đã đến dưới đáy, lập tức một đạo hào quang thanh hồng hòa quyện xuyên qua mặt tri, phóng thẳng lên chín tầng mây.

Huyền Âm chân nhân lơ lửng giữa giò, mặt mày hơi tái, ánh mắt lộ vẻ vui mừng rồi dần hạ thân xuống. Nhìn mọi người đang hồi hộp, lão lên tiếng: "Rốt cuộc đã không phụ lòng kỳ vọng của mọi người, nhưng phong ấn chỉ có hiệu lực tạm thời mà thôi. Phải đợi sư huynh trở về, chúng ta tiến hành phong ấn một lần nữa mới xong". - <http://.com>

Càn Nguyên chân nhân khẽ cười: "Sư đệ đã mệt rồi, chúng ta về thôi. Còn lại lịch của thanh thân kiếm trong tay của Ngao Tuyết, chúng ta về rồi hãy bàn tiếp". Vừa dứt lời đã lập tức ngưng kiếm phi hành, một đạo thanh quang lướt qua đã không còn thấy hình bóng nữa, tiếp theo là năm đạo quang ảnh vụt tới, khu rừng phút chốc trở lại về tĩnh lặng ngày nào.

oOo

Trở về Dịch Viện, mọi người đều đến ngồi tại viện của Huyền Âm chân nhân. Lúc này Lâm Văn Phong đã khôi phục lại một ít nguyên khí, biết mọi người đã về nên vội vàng đi vào, ngồi bên Lục Vân, lặng lẽ nhìn mọi người.

Lúc này mọi ánh mắt đều dồn về Ngao Tuyết, Tịnh Nguyệt đại sư bắt đầu hỏi: "Ngao Tuyết, trước mặt mọi người, con hãy nói xem kiếm này con có được từ đâu?".

Ngao Tuyết nhìn một lượt xung quanh, bình tĩnh trả lời: "Bẩm sư phụ, kiếm này lấy từ trong hàn tri, bên trong khu rừng vừa rồi. Vài ngày trước, đệ tử đang đơn độc luyện kiếm ngoài vườn thì vô tình phát hiện trong khu rừng ẩn hiện vàng sáng tím. Vì hiếu kỳ nên đệ tử đã đi đến để quan sát, kết quả là tìm thấy vàng từ sắc xuất phát từ đáy hàn tri. Lúc đó đệ tử không hề biết vàng từ quang đó là gì, chỉ nghĩ là linh vật bảo khí gì đó, sau này tịnh thủ ba tiếng đồng hồ mới biết đó là một thanh bảo kiếm. Lúc đó bảo kiếm hóa thành một con từ long, lượn người trong hàn tri, thỉnh thoảng lại bay lên khỏi mặt nước, đệ tử phải dùng rất nhiều phương pháp mới dụ được nó ra ngoài. Ngay lúc đệ tử sắp đạt được thì bất ngờ Lâm Văn Phong sư đệ của Âm viện xuất hiện, khiến cho bảo kiếm kinh sợ mà biến mất. Mãi đến ngày hôm nay đệ tử nhìn thấy từ quang lại xuất hiện, nên tiếp tục đến canh chừng, phải tốn nhiều nỗ lực, cuối cùng mới lấy được nó".

Mấy vị Càn Khôn Âm Dương viện chủ nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ hốt hoảng. Huyền Âm chân nhân vội nói: "Xem ra kiếp nạn đã đến, theo như những gì Ngao Tuyết đã tường thuật, thanh kiếm này nhất định là thần vật dùng để trấn áp quỷ khí năm xưa. Hèn gì thanh kiếm có thể khắc chế quỷ tiên, khiến nó hãi sợ kinh kỳ. Tiếc là sau bao năm thời gian, phong ấn đã bị hao mòn, tổn hại nên thanh kiếm mới hóa rồng mà bay ra. Đồng thời dự báo kiếp nạn sẽ lại bao trùm lên nhân gian. Tất cả đều là định số, Ngao Tuyết có thể có được kiếm này chứng tỏ đó là duyên phận, sau này có thể nhờ đó mà đại triển thân uy, trăm yêu trừ ma".

Tịnh Nguyệt đại sư nói: "Ngao Tuyết, lần này may mắn có được thần kiếm, sau này phải tu luyện thật tốt, tận lực nâng cao tu vi của mình cống hiến cho thiên hạ. Hơn nữa có thể tranh quang cho bốn môn, phát dương quang đại thanh thế, nâng cao địa vị của Dịch Viện trong chân tu giới. Đợi trưởng giáo sư huynh về rồi để người giám định lại lai lịch của thanh kiếm. Bây giờ thì không còn việc của tiểu bối các ngươi nữa, hãy lui xuống đi, chúng ta còn việc phải bàn".

Trương Ngao Tuyết khẽ gật đầu, đứng dậy rời khỏi. Lâm Văn Phong cũng kéo tay Lục Vân, nhanh chóng đi theo Ngao Tuyết, rời khỏi phòng.

oOo

Ra khỏi Văn Phong mới lên tiếng: "Lục Vân huynh, đến chỗ đệ ngồi một lát, một năm không gặp, đệ có nhiều chuyện muốn tâm sự lắm. Đi nào, sư tỷ không đi theo đâu". Rồi nhanh tay kéo Lục Vân đi một mạch về phòng mình. Lục Vân quay lại ngóng theo bóng dáng thướt tha của Ngao Tuyết, tâm trạng đầy trầm tư... Tiếc là Văn Phong đã kéo đi nhanh quá, không kịp nói gì.

Sau khi đóng cửa cẩn thận, Văn Phong bắt đầu tự tâm: "Một năm không gặp, huynh lợi hại thật, không ngờ đã luyện Thiên Cang kiếm quyết - tuyệt kỹ của Dương viện đến tám tầng hóa hầu, thật vượt quá mong đợi. Với tốc độ tiến triển hiện tại của huynh, e là sau hai năm, huynh có thể vượt qua được Lý Hoành Phi và Ngao Tuyết sư tỷ. Hi hi, không sai, có tiền đồ. Đến lúc đó, huynh nhất định theo đuổi cho bằng được Ngao Tuyết tỷ, ha ha, thế thì huynh sẽ không còn thiếu thứ gì nữa".

Lục Vân trừng mắt nhìn hần nói: "Đệ đó, sức khỏe còn chưa phục nguyên mà đã nói lảng nhảng rồi, cẩn thận huynh cho đệ nằm luôn khỏi ngồi dậy đấy. Này, huynh hỏi, đệ hôm nay thi triển Âm Dương kiếm pháp gì đó là học từ đâu vậy? Uy lực kỳ cường nhưng lại không phải tuyệt kỹ của Dịch Viện. Đệ phải nói thành thật, đã học thành từ khi nào, có phải là trước khi vào Dịch Viện, từ vị sư phụ trước đây?".

Văn Phong nháy mắt, mỉm cười tinh nghịch nói: "Hi hi, đó là tuyệt học độc môn của đệ, nếu không phải vì cứu huynh thì đệ không dễ dàng thi triển ra đâu. Thôi không nói cái này nữa, chúng ta nói cái khác nhé, nói về Ngao Tuyết sư tỷ hen". Hần bụm miệng cười khúc khích.

Lục Vân cũng bất chợt mỉm cười, nói: "Đừng có mà đánh trống lảng, mau nói về Âm Dương kiếm pháp của đệ mau, hôm nay không thành thật khai báo thì huynh không dễ dàng bỏ qua đâu đấy. Chắc chắn đệ có gì đó đang giấu huynh. Có phải trước khi sư phụ bảo đệ đến đây đã truyền hết tuyệt học cho đệ. Để khi đến đây, ngoài việc học thêm Trảm Yêu Kiếm, chủ yếu là muốn đệ có một môi trường tốt để lên tu luyện pháp quyết của mình. Huynh nói đúng không?".

Sắc mặt của Văn Phong sùng sờ, nhìn Lục Vân xoe tròn mắt: "Không phải chứ, huynh lợi hại vậy sao trời? Cái gì huynh cũng biết tuốt. Hi hi, chắc huynh không phải người phạm mà là thần tiên, nhầm mắt là có thể thượng tri thiên văn, hạ tri địa lý, lợi hại quá, đệ bái phục!".

Lục Vân phì cười: "Tên tiểu tử này không có gì nói kiếm chuyện nói à? Mau thành thật khai báo đi, vòng vo tam quốc hoài chi hà? Ở đây có hai huynh đệ chúng ta, nói thật đi! Nếu còn không chịu nói thì đệ coi chừng, rồi huynh bức huynh lộ nói ra người khác biết được thì đừng trách nhé". Lục Vân mỉm cười hất đầu chờ đợi Vân Phong khai báo, khiến cho hắn đứng ngồi không yên.

Hắn tròn mắt nhìn Lục Vân rồi đành rì rầm nói: "Thôi được, nếu huynh đã phát hiện thì đệ đành nói với huynh, và lại nó cũng không có gì cần giữ bí mật. Thật ra về cơ bản huynh đã nói đúng, đệ đến đây cốt là để tìm một nơi tốt, vừa học tập 'Trảm yêu diệt ma kiếm' vừa nâng cao tu vi của mình, tranh thủ học thành pháp quyết mà sư phụ đã truyền dạy".

Lục Vân gật gù: "Cũng chịu thành thật rồi đấy, vậy huynh hỏi thêm đệ một chuyện. Hôm nay sư phụ Huyền Âm chân nhân của đệ trong lúc họp lực tiêu diệt quỷ tiên đã thi triển một pháp quyết thần kỳ tên là 'Dịch Thiên chấn hồn quyết' vô cùng lợi hại, không biết đệ có biết đến pháp quyết đó không? Huynh có từng nghe sư tỷ đề cập đến đó là tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, nhưng lại ngại hỏi thêm nên muốn hỏi xem đệ có biết gì về nó không".

Vân Phong sáng mắt lên, hồi thức Lục Vân: "Hôm nay huynh nhìn thấy sư phụ thi triển 'Chấn hồn quyết' à? Uy lực thế nào? Mau nói đệ biết với!". Hắn có vẻ rất nôn nóng chú ý đến chuyện này.

Lục Vân nhìn hắn, khẽ cười, từ từ kể lại toàn bộ sự việc sau khi hắn đã rời khỏi, cuối cùng nói: "Xem ra đệ biết đến tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, thật không đơn giản. Nếu đệ đã biết thì đến phiên đệ nói rồi đấy".

Vân Phong nhìn Lục Vân, nói nhỏ: "Việc này dĩ nhiên là đệ biết, thật ra thì sở dĩ đệ biết được là vì có sư phụ. Gia sư tự xưng là Quỷ đại sư, thân phận thật sự của người là gì, huynh biết không? E là huynh không thể ngờ đến. Tên đầy đủ của người là Huyền Quỷ chân nhân, là tiểu sư đệ của trưởng giáo Dịch Viện, cũng chính là sư đệ của Huyền Âm chân nhân, sư phụ hiện tại của đệ".

Lục Vân nghe thế, sững sờ: "Thật không ngờ đệ lại có vị sư phụ như thế này, không trách tại sao ông ấy muốn đệ đến học tại đây. Vậy tại sao sư phụ của đệ lại rời khỏi đây?".

Vân Phong cười khì: "Có lần đệ nghe thấy sư phụ vô tình nhắc đến, năm xưa người và Huyền Âm chân nhân tình cảm rất tốt. Sau đó, trong một lần tuyển cử Viện chủ cho Âm viện, hai vị sư phụ đã có một cuộc tranh cao thấp để tranh chức Viện chủ. Sư phụ cũ của đệ vì không muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người nên đã tự động bỏ đi, một mình vân du thiên hạ. Sau khi rời khỏi Dịch Viện, sư phụ đã vô tình nhặt được một cuốn cổ thư đã ngả vàng trong một sơn động, trong đó có ghi chú rất nhiều bí pháp tróc quỷ bắt yêu. Từ đó về sau, một mình sư phụ tập trung nghiên cứu lĩnh vực này, tất cả những gì đệ học được đều từ cuốn cổ thư đó cả. Khi đệ đã học xong, sư phụ dặn đệ phải đến đây, vừa học thêm tuyệt kỹ của Dịch Viện vừa tu luyện bí pháp trong cổ thư. Sư phụ có nói tu vi của đệ còn thấp kém, không có nơi tu luyện đẳng hoàng thì không thể tiến triển tốt được. Vì thế mà đệ đã xin gia nhập Dịch Viện".

Lục Vân mỉm cười, không ngờ tên tiểu tử này lại có vài điểm giống mình, có lẽ là duyên phận nên hai người có thể gặp nhau, quen biết nhau và thân thiết như vậy. Lục Vân tiếp tục hỏi: "Vậy đối với tứ đại bí kỹ của Dịch Viện, đệ chắc chắn biết rất rõ, vậy hãy kể cho huynh nghe, để huynh cũng nắm được tình hình".

Vân Phong nhìn lướt xung quanh, thấy cửa nẻo đã khóa cẩn thận mới dám nói thật khê: "Việc này là bí mật của Dịch Viện, người thường không thể biết được. Giống như huynh, mới đến đây một năm vẫn chưa thể được nghe đến. Nể tình huynh đệ của chúng ta, nói cho huynh biết không thành vấn đề, nhưng huynh không được nói ra cho bất kỳ người nào biết, nếu để bốn vị viện chủ biết được thì không hay lắm. Đệ có nghe sư phụ nói trước khi chia tay rằng Dịch Viện có bốn đại bí kỹ, nhưng thật sự hữu dụng chỉ có ba loại bao gồm 'Dịch thiên chấn hồn quyết' của Âm viện, 'Liệt sơn quyết' của Càn viện và 'Phân vân quyết' của Khôn viện. ba loại bí quyết này đều là tuyệt học chấn sơn của Dịch Viện, tất cả đều không được tùy tiện thi triển trước mặt người khác. Cho nên mọi người chỉ biết Dịch Viện có tứ đại kiếm quyết chứ không hề biết đến tứ đại pháp quyết".

Lục Vân chống cằm: "Tại sao ba viện kia đều có bí kỹ, riêng mỗi Dương viện lại không có?".

Vân Phong cười khì: "Thật ra Dương viện cũng có một bí kỹ, tiếc là từ lúc Dịch Viện thành lập hơn ngàn năm nay, vẫn chưa có ai luyện thành, cho nên không ai nhắc đến bí kỹ này. Nghe nói nó tên là 'Ngũ lôi chính thiên quyết', vẫn đang nằm trong Tàng Thư Các của Dương viện, chưa ai luyện thành".

Lục Vân động lòng, không ngờ pháp quyết mình muốn tìm chính tại trong Dương viện, hay thật. Nhìn sang Vân Phong, Lục Vân cười: "Hóa ra Dịch Viện chúng ta có nhiều tuyệt kỹ đến vậy, Dương viện vẫn có một pháp quyết thần kỳ chưa ai luyện thành. Có thời gian phải đến đó xem xem, không chừng học được thêm gì đó".

Vân Phong cười: "Huynh lợi hại như vậy, đến xem không hề gì, nhưng tốt nhất đừng nên để ai biết. Bởi vì tứ đại bí kỹ không được tùy ý truyền thụ cho môn hạ đệ tử, ngoại trừ người tiếp nhận chức Viện chủ thì những đệ tử khác không được quyền đụng đến. Cho nên đệ rất muốn học 'Chấn hồn quyết' là điều rất khó khăn. Thôi thì chúng ta cùng cố gắng, hy vọng một năm sau trong đại hội luận võ của Lục Viện, chúng ta có cơ hội tham gia".

Lục Vân cũng cười: "Ừm, cố gắng vậy, hy vọng một năm sau, đệ có thể có thành quả bất ngờ, chúng ta cùng danh dương tứ hải, ngao tiếu thiên hạ!". Nói xong vỗ vỗ vai Vân Phong, mỉm cười bỏ đi.

Chương 12: Mảnh Lụa Thần Bí

Bên trong Dịch Thiên Các trang nghiêm của Dịch Viện, lúc này chín người đang tề tụ, bao gồm Trưởng giáo Huyền Ngọc chân nhân cùng bốn vị viện chủ. Bốn người còn lại là đệ tử của tứ viện, gồm có Lý Hoành Phi của Cần viện, Trương Ngạo Tuyết của Khôn viện, Lục Vân của Dương viện và Lâm Văn Phong của Âm viện.

Huyền Ngọc chân nhân mới về viện sáng nay, biết được sự việc hôm qua từ Cần Nguyên chân nhân, người đã tức khắc triệu hồi bốn vị viện chủ cùng với bốn đệ tử kiệt xuất nhất. Trong đó, Lý Hoành Phi trông khoảng hai bốn hai lăm, tướng mạo tuấn tú, đôi mắt thần quang sắc sảo, vẻ tu vi thì cực cao, có thể cảm nhận được uy thế tỏa ra không ngừng từ người này. Từ lúc bước vào viện, gã luôn giữ trên vành môi một nụ cười ngạo nghễ lạnh lùng đến dị thường, chỉ liếc nhìn Lục Vân và Văn Phong một cái rồi ánh mắt chỉ tập trung vào Ngạo Tuyết, thần sắc vô cùng kiêu ngạo.

Nhìn một lượt, Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Không ngờ ta đi vắng có một hôm mà đã xảy ra chuyện này. Có lẽ là ý trời... Hôm qua ta đến Nho Viện một chuyến, cùng đàm luận với Hạo Văn cư sĩ về Luận Võ đại hội năm sau. Cả hai đều cảm thấy rằng với tình hình hiện tại, nếu chúng ta không nỗ lực thì sẽ không thể nào giành được chiến thắng. Ngoài ra Hạo Văn cư sĩ còn tiết lộ một tin tức, theo như những gì được loan báo từ Đạo Viện thì gần đây thiên tượng hữu biến, bắc đẩu thất tinh bắt đầu dịch chuyển, nhân gian sắp phải đối mặt với kiếp nạn, mọi người cần phải đề cao cảnh giác. Từ sự việc hôm qua, chúng ta có thể thấy rõ được âm thị của thiên ý, đại loạn sắp phát sinh mọi việc cần phải được chuẩn bị. Hiện tại có ai có ý kiến đề xuất gì không? Cứ việc đưa ra để cùng bàn bạc".

Tĩnh Nguyệt đại sư nhẹ nhàng nói: "Không biết sư huynh lần này đến Nho Viện có nắm bắt được tình hình đệ tử môn hạ của các viện khác không? Đối thủ một năm sau của chúng ta lợi hại như thế nào? Ngoài ra, mong sư huynh xem giùm thanh bảo kiếm mà Ngạo Tuyết đã có được này có lai lịch ra sao".

Huyền Ngọc chân nhân điềm tĩnh trả lời: "Theo tin tức ta nhận được từ Hạo Văn cư sĩ thì trong Lục Viện lần này, mỗi viện đều có không ít thiếu niên cao thủ kiệt xuất. Trong đó, nghe nói Thiên Kiếm Viện có ba nhân tài kiệt xuất, nổi danh nhất là một đệ tử tên Kiếm Vô Trần. Người này đã luyện đến quyết thứ tám của pháp quyết 'Thiên kiếm cửu quyết' thượng thừa của Thiên Kiếm Viện. Một năm sau người này ắt có đại thành, là nhân tài hiếm có. Còn Bồ Đề Học Viện thì có hai thiếu niên cao thủ, đều rất thần bí, sở hữu Phật môn vô thượng tuyệt kỹ".

"Còn về Đạo Viện, Nho Viện và Phụng Hoàng Thư Viện, đều có hai, ba vị kiệt xuất nhân tài cho nên lần Luận Võ này sẽ rất quyết liệt. Chúng ta muốn tạo thanh thế trong đại hội là điều không hề dễ dàng. Trong ngũ viện, những thiếu niên cao thủ lũy lừng như Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện, Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Tất Thiên của Nho Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện đều có tu vi không thua kém những cao thủ tu luyện trăm năm, chúng ta cần phải thật cẩn thận".

"Về thanh bảo kiếm của Ngạo Tuyết, ta chỉ nhìn là biết lai lịch của nó rồi. Thanh kiếm này theo tương truyền một ngàn năm trước là thần binh của Trảm Long tiên tử để lại, gọi là Tử Ảnh, một trong tam đại thần kiếm hạo xưng thiên hạ, xếp cùng hạng với thanh 'Tiêu Nguyệt thần kiếm'. Trong giới chân tu, đôi thần kiếm này được xưng tụng là Ảnh Nguyệt song kiếm. Ngạo Tuyết có thể có được nó, cũng là duyên phận vô thường. Hãy nắm giữ cơ hội thật tốt này mà nỗ lực tu luyện. Những đệ tử khác cho dù không có thần kiếm cũng không nên nhụt khí, trong chân tu giới quan trọng nhất là tu vi của bản thân, chỉ cần nỗ lực, thế nào cũng đạt được cảnh giới chí cao. Hiện tại chúng ta còn thời gian một năm mới đến kỳ Luận Võ đại hội, hãy tập trung tu luyện để tranh quang cho Dịch Viện".

Tĩnh Nguyệt đại sư nghe tin về thanh kiếm của đệ tử mà mừng khắp khởi, trong khi Ngạo Tuyết vẫn điềm nhiên, không để lộ cảm xúc gì. Còn ba vị thiếu niên ở cạnh bên, ai cũng ngẩn nhìn dung nhan mỹ lệ của Ngạo Tuyết, ánh mắt mỗi người đều có thần sắc khác nhau. Lục Vân đầy quyết tâm, mong tìm được một binh khí dành riêng cho mình. Lý Hoành Phi thì rục rủa, thể hiện sự ái mộ khôn cùng.

Huyền Âm chân nhân lúc này mới cất tiếng: "Sư huynh vì đề phong ấn hàn tri, hôm qua đệ đã thi triển 'Chấn hồn pháp quyết' tạm thời phong ấn nơi đó. Bây giờ sư huynh đã trở về, người định thế nào? Có nên thi pháp lần nữa để phong ấn chắc chắn hơn không? Việc này không phải tầm thường, cần phải cẩn thận trên hết để tránh sự cố bất thường sau này".

Từ Dương chân nhân đứng bên cũng lên tiếng: "Việc này cực kỳ hệ trọng nên cả bốn chúng tôi đã mạo muội quyết định phong ấn hàn tri mà không thông qua sự cho phép của sư huynh, hy vọng sư huynh không trách cứ. Hơn nữa việc này không nên tiết lộ ra ngoài để tránh tạo sự bất an cho bá tánh, như thế sẽ rất bất lợi cho chúng ta".

Huyền Ngọc chân nhân trầm tư một lúc, khẽ nói: "Sự việc lần này, mọi người xử trí rất đúng, tại sao ta lại trách cứ? Về tình hình hiện tại, đúng là không nên tiết lộ, chúng ta cần phải nhanh chóng xử lý thỏa đáng mọi việc. Huyền Âm sư đệ ngày mai hãy đến ngay Thục Nam để xử lý thật tốt sự cố quý linh xuất hiện ở đây, không nên để chúng lan tỏa ra khu vực lân cận. Nhân gian sắp đại loạn trong thời khắc quan trọng này chúng ta phải đề cao cảnh giác, liên tục đề cao tu vi đạo hạnh của bản thân để ứng phó khi cần thiết. Mọi người còn thắc mắc gì không? Nếu đã hết thì hãy lui về, tập trung tu luyện".

Cần Nguyên chân nhân vội nói ngay: "Sư huynh, vậy một năm sau, Dịch Viện chúng ta sẽ đề cử bao nhiêu người tham dự Luận Võ đại hội? Nghĩ lại quá khứ, đã năm mươi năm rồi, mỗi lần thi võ trong cả năm kỳ đại hội, Dịch Viện đều đại bại... để rồi đứng vị trí cuối cùng trong thứ hạng Lục Viện... Mong là lần này sẽ thay đổi. Năm mươi năm rồi, nhanh thật!". Mọi người đều lặng đi, quả thật thời gian trôi qua rất nhanh, năm mươi năm, suốt năm mươi năm ròng rã Dịch Viện phải chịu đựng nỗi sỉ nhục của kẻ bại trận, là khoảng thời gian đau đớn khôn nguôi.

Huyền Ngọc chân nhân thở dài: "Lần này sẽ phái bốn người đi tham dự, không cần phải nhiều người. Nhiều cũng vô ích, quan trọng là tu vi của họ như thế nào. Ta hy vọng rằng bốn môn hạ đệ tử có mặt tại đây hôm nay, một năm sau sẽ càng thêm dũng mãnh, tu vi sẽ thâm hậu hơn gấp nhiều lần. Có như

thế thì mới có hy vọng phân cao thấp với môn hạ đệ tử của ngũ viện còn lại, vì Dịch Viện giành lấy niềm vinh dự cao cả. Hãy nỗ lực đi, mong là các ngươi không khiến ta phải thất vọng. Bây giờ bốn người các ngươi có thể lui".

oOo

Ra khỏi Dịch Thiên Các, Lục Vân nhìn Lý Hoành Phi, chào hỏi: "Chào Lý huynh, đệ là Lục Vân mới đến Dịch Viện được một năm, hoài mong sư huynh chỉ giáo". Lý Hoành Phi khẽ gật đầu, không trả lời mà chỉ liếc nhìn Ngao Tuyết rồi quay lưng đi thẳng, tự phụ vô cùng.

Thấy gã đi một mạch không thèm đoái hoài đến Lục Vân, Vân Phong bất bình: "Hừ, có gì mà đáng kiêu ngạo? Luyện lâu hơn mình vài năm thôi chứ có nhiều đâu. Lục Vân huynh, mặc kệ gã, một năm của huynh thôi mà đã có thành tựu như vậy rồi, vài năm nữa là vượt qua gã thôi, chẳng khó khăn gì. Lão già không biết, làm bộ làm tịch, đệ chả thèm liếc nhìn gã nữa, tốn đau mắt. Có giỏi giang gì đâu, nói về tróc yêu bất quỷ, đồ dám đấu với đệ. Xì!".

Lục Vân bật cười: "Đệ đó, nóng nảy quá. Tính cách sư huynh khó gần vậy thôi, đợi khi thân quen rồi sẽ khác. Chúng ta chia tay tại đây, về tu luyện cho thật tốt, hy vọng một năm sau sẽ càng tiến bộ. Ngao Tuyết tỷ hãy đi thông thả, mong rằng chúng ta sẽ còn dịp cùng nhau trầm yêu trừ ma".

Trương Ngao Tuyết nhìn hai người, nhẹ nhàng nói: "Hy vọng là vậy, nhị vị sư đệ bảo trọng và cố gắng luyện tập. Với tu vi của hai đệ, so với Lý sư huynh thì vẫn còn cách xa lắm, sau này mọi người sẽ hiểu thôi". Nói xong nàng quay lưng, bước đi kiêu sa nhẹ nhàng.

oOo

Thời gian, đối với kẻ chân tu mà nói, luôn luôn trôi nhanh hơn so với người thường. Chớp mắt ba tháng đã trôi qua, trong ba tháng này, Lục Vân miệt mài khổ luyện dưới sự chỉ đạo của Tử Dương chân nhân. Nhờ đó mà "Dịch Thiên thập nhị quyết" của chàng đã luyện đến quyết thứ mười, Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết cũng phát huy được mười tầng công lực. Thành tích này khiến cho Tử Dương chân nhân vô cùng mừng rỡ, không ngừng tán thưởng và rất xem trọng chàng. Người đã dốc hết tâm tư vào Lục Vân, chỉ mong chàng vì Dương viện mà giành lấy thể diện bị đánh mất.

Trong khi đó, ở Thục Nam không ngừng xuất hiện những quỷ linh âm hồn, Huyền Âm chân nhân đã phải tới lui nơi đó đến ba lần, nhưng vẫn chỉ có thể hạn chế trong một khoảng thời gian nhất định. Mỗi khi người rời khỏi, lũ âm hồn quỷ linh đó lại tràn lan như cũ, khiến cho trên dưới Dịch Viện đều đau đầu, không biết xử trí tận gốc thế nào. Cuối cùng phải Huyền Ngọc chân nhân xuất diện mới phong bế được thông đạo của chúng, tạm thời trấn áp được tình hình.

Ngoài ra, từ khắp nơi trong thiên hạ chân tu giới, rất nhiều tin tức về sự xuất hiện yêu tà được truyền về, xem ra nguy cơ đang ngày một gần hơn... Lục Viện chi thủ - Thiên Kiếm Viện đã truyền tin cho thiên hạ chân tu giới, yêu cầu mọi người đề cao cảnh giác, chú ý mọi dị biến có thể phát sinh. Không ít những nhân vật thành danh trong giới chân tu, đổ xô đi đến những nơi có sự xuất hiện của yêu tà mà cố gắng chế ngự tình trạng nổi loạn của bọn chúng.

Lúc này, trong Dịch Viện, tại Dương viện, Tử Dương chân nhân mặt mày rạng rỡ nói với Lục Vân "Thành tựu của con thật sự vượt khỏi sự tưởng tượng của vi sư, thật khiến người khác phải ngỡ ngàng. Tiến bộ trong ba tháng nay của con vi sư chưa tiết lộ với ai, ta muốn để cho mọi người thật kinh ngạc, muốn họ biết rằng, Dương viện của ta không phải là hạng tầm thường. Hiện tại kiếm quyết của con đã thành, chỉ cần tu luyện cho nhuần nhuyễn là được, thời gian tiếp theo thì phải xem tự bản thân con thôi. Có gì cần đến cứ nói với vi sư, có thể giúp được vi sư nhất định không khước từ".

Lục Vân khẽ cười, tranh thủ: "Nhớ lần trước tại Âm Hồn Lâm, đệ tử có thấy Huyền Âm sư thúc thi triển 'Dịch Thiên chấn hồn quyết', vô cùng thần kỳ. Không biết là sư phụ có biết pháp quyết đó không? Đệ tử có nghe Ngao Tuyết sư tỉ nói đến tứ đại bí kỹ của Dịch Viện nên cảm thấy rất tò mò, nếu sư phụ có thể chỉ giáo đệ tử thêm về những bí kỹ đó thì hay biết mấy...".

Tử Dương chân nhân vừa nghe đến bốn từ "Tứ đại bí kỹ", sắc mặt liền trở nên khó coi, nhăn mày thờ dãi: "Hi... nếu như con đã biết đôi chút thì sư phụ cũng không ngại mà nói thẳng. Trong Dịch Viện quả thật có tồn tại tứ đại bí kỹ, mỗi viện đều có một bí kỹ khác nhau. Nhưng đau đớn thay, duy chỉ mỗi bí kỹ của Dương viện chúng ta là chưa ai luyện thành trong suốt ngàn năm qua. Cho nên trong tứ viện, Dương viện bị cho là yếu nhất cũng không thể tranh cãi gì được. Từ trước đến nay, Dương viện chưa hề xuất hiện một nhân tài kiệt xuất nào. Vì lẽ đó mà chúng ta luôn bị xếp cuối trong Càn Khôn Âm Dương viện...".

Lục Vân kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại như vậy thế sư phụ? Chẳng lẽ do bí kỹ của Dương Viện pháp quyết bất toàn hay là vì nguyên nhân nào khác? Nếu không thì tại sao không ai có thể luyện thành được?".

Tử Dương chân nhân lại thở dài thườn thượt: "Trong bao nhiêu năm qua, con là nhân tài kiệt xuất duy nhất của Dương viện. Nếu con có hứng thú, ta sẽ cho phép con được xem pháp quyết này. Hy vọng là con có thể thu được lợi ích từ nó, thay đổi vận mệnh hẩm hiu của Dương viện, cải biến cái lịch sử 'không ai luyện thành bí kỹ' lưu truyền bấy lâu. Theo ta! Rồi con sẽ hiểu tại sao...". Tử Dương chân nhân cầm tay Lục Vân dẫn vào thư phòng của mình.

Trong gian phòng ngăn nắp, Tử Dương chân nhân cẩn trọng lấy ra một bảo hộp làm bằng ngọc, nhỏ bằng lòng bàn tay. Người vuốt sơ lớp bụi đóng trên mặt rồi mở ra thật nhẹ nhàng, Lục Vân chăm chú nhìn vào vật nằm trong hộp, không ngờ đó lại là một mảnh lụa màu đỏ thắm, phía trên có tô vẽ rất nhiều hoa văn và kí tự, nhưng lại không thể nhìn rõ là gì.

Tử Dương chân nhân căng mảnh lụa ra trước mặt Lục Vân, nói: "Phía trên này là phần ghi chú của bí kỹ - Ngũ Lôi Chính Thiên quyết! Bao năm qua, ngoài năm chữ Ngũ Lôi Chính Thiên quyết có thể nhìn ra được thì những thứ nhờ nhờ còn lại đều không thể đọc được đó là cái gì. Do đó hơn ngàn năm qua, không ai biết được huyền cơ bên trong pháp quyết và càng không thể có ai luyện thành. Bây giờ ta giao nó cho con, con mang về nghiên cứu, nhớ là đừng làm mất, ba tháng sau hãy trả lại cho vi sư".

Lục Vân ngắm nhìn mảnh lụa thần kỳ đang liên tục thay đổi màu sắc trên tay, lặng lẽ suy nghĩ... Nhớ lại lời nói của sư phụ quái nhân ngày nào về "Ngũ lôi chính thiên quyết" - pháp quyết cực dương cực cương, có thể khắc chế mọi âm tà yêu ma. Có lẽ nó thật sự ẩn tàng huyền cơ bí ẩn, không phải ai cũng phá giải được.

Lục Vân cúi đầu tạ lễ: "Đa tạ sự phụ, đệ tử sẽ nghiên cứu thật kỹ, mong là tìm được vết tích gì đó có thể giải mã được câu đố trong mảnh lụa thần kỳ này". Nói xong quay người kính cẩn lui ra.

Trở về phòng của mình, Lục Vân đóng kín mọi cửa ngõ để giữ không gian thật tối, thật tĩnh lặng rồi nhẹ nhàng cầm lấy mảnh lụa, thám xét cẩn thận. Có một vầng hào quang rất yếu khẽ lưu động trên bề mặt của tấm lụa, ẩn hiện tầng khí tức thần bí như đang che giấu gì đó, khiến người khác không thể thấy rõ được. Lục Vân áp tay vào, thử truyền chân nguyên của Dịch Thiên pháp quyết xem có phản ứng gì không. Theo từng luồng chân nguyên hấp thụ, mảnh lụa từ từ phát ra ánh huyền thanh nhưng những ký họa bên trên vẫn không thể nhìn thấy rõ.

Lục Vân thu hồi chân nguyên, mảnh lụa trở lại như ban đầu. Suy nghĩ một lúc, Lục Vân lần này truyền vào chân nguyên "Thái Huyền Liệt Thiên Đạo" của Đạo gia. Sau đó cẩn thận quan sát sự biến đổi của tấm lụa. Tuy sắc màu có hơi thay đổi nhưng kết quả không khả quan hơn, vẫn không thể thấy rõ được nội dung. Những lần tiếp theo, Lục Vân thử truyền vào chân nguyên pháp quyết của nào là Phật gia, Nho gia, Ma tông và cả Quỷ tông. Đáng tiếc là tình hình vẫn không có tiến triển. Lúc này Lục Vân bắt đầu hiểu ra, bản thân mình đã có đủ tuyệt kỹ của lục môn mà không thể làm gì được, khó trách tại sao trong hơn ngàn năm qua, không ai giải mã được bí mật của mảnh lụa thần bí.

Chàng ngả người lên giường, im lặng, bất chợt đôi mắt ánh lên vầng sáng màu đen, vô cùng tà dị. Lục Vân vẫn không chịu từ bỏ, cuối cùng quyết định thi triển "Tâm lục vô ngân" của Ma tông, muốn dựa vào Ý Niệm Thần Ba để thám xét bí mật của tấm lụa. Chàng cùng lúc phát ra bảy đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi ba đều có tần suất khác nhau, từ thấp hai trăm bốn chục lần đến cao mười tám ngàn lần lần mỗi thức, chia thành bảy phân đoạn khác nhau, tiến hành dò xét khí tức của mảnh lụa.

Trong bảy đạo Ý Niệm Thần Ba được phát đi thì lập tức có sáu đạo bị phản ngược về. Duy chỉ có ý niệm với tần suất mười tám ngàn lần mỗi thức là đang tiếp tục thám xét với tốc độ cực cao. Lục Vân mừng thầm khi biết rằng Ý Niệm Thần Ba thật sự hữu dụng, đồng thời tự dặn mình phải nâng cao tần suất ý niệm của bản thân. Không ngờ bề mặt của tấm lụa lại ẩn tàng khí tức cao thâm như vậy, ngăn cách hoàn toàn giữa nó với thế giới xung quanh, hèn gì không thể nhìn thấy rõ được hình họa và ký tự bên trên.

Tĩnh tâm lại, Lục Vân ngồi xếp bằng, ngũ nhạc triều thiên, từ từ nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba lên đến hai mươi bốn ngàn lần với niềm tin sẽ khám phá được vài điểm bí ẩn. Nhưng kinh ngạc thay, tuy lần này có chút tiến triển nhưng vẫn không thể vượt qua vòng phòng ngự của tầng khí tức bao bọc bên ngoài. Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, không phục, chàng tiếp tục nâng cao Ý Niệm Thần Ba lên ba mươi sáu lần... Kết quả không thay đổi. Cứ thế, Lục Vân không ngừng nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba. Cho đến khi đạt đến một trăm lẻ tám ngàn lần mỗi thức thì mới có thể miễn cưỡng mà bước vào tầng khí tức, lơ mơ thấy được vài đồ án và văn tự, nhưng chàng không đủ sức để duy trì tần suất cực cao này trong thời gian lâu hơn, nên đành bỏ cuộc.

Lục Vân nằm vật xuống, mồ hôi vã ướt cả áo, thở hồng hộc. Chàng không thể ngờ được trên mảnh lụa giản dị này lại có một tầng khí tức kinh người bao bọc như vậy, khiến cho chàng phải dốc hết toàn lực mới có thể vào được vài phần, cuối cùng kiệt sức mà thoái lui. Xem ra tu vi của bản thân vẫn còn thấp kém quá. Vốn dĩ, Lục Vân cảm thấy khá mãn nguyện với đạo hạnh hiện tại của mình, nhưng qua lần thất bại này, chàng hiểu rằng bản lĩnh của mình vẫn chưa đến đâu. Lục Vân lúc này đã bắt đầu tiến vào cửu giới của chân tu thập giới - giai đoạn sơ cấp của Bất Diệt. Nói về tu vi thì đã là cao thâm kinh người rồi, so với Tử Dương chân nhân thì chỉ có mạnh hơn chứ không hề yếu kém. Với tuổi đời của chàng, có được thành quả tu luyện như vậy, là điều chưa hề có trong giới chân tu.

Lục Vân tĩnh tâm điều tức, vận công để phục hồi lại chân nguyên đã tiêu hao, chỉ thấy xung quanh tề tựu vô số linh khí ngũ quang thập sắc, sau đó bay dòn vào thẳng cơ thể của Lục Vân. Nếu ai đó nhìn thấy cảnh này sẽ phải ngất đi vì kinh ngạc. Đó chính là Thiên Địa Vô Cực - tuyệt học gia truyền của Lục gia. Thiên Địa Vô Cực cộng phân chín tầng, tầng thứ năm là "Vạn nguyên quy nhất". Đặc điểm của cảnh giới này là khi phục hồi chân nguyên, người thi triển có thể trực tiếp hấp thụ thiên địa linh khí ẩn tàng trong không khí xung quanh, trong phút chốc có thể phục hồi chân nguyên một cách nhanh chóng, không pháp quyết nào bì kịp.

Sau khi sử dụng "Vạn nguyên quy nhất", Lục Vân tiếp tục tiến vào cảnh giới tầng thứ bảy của "Thiên Địa Vô Cực" - "thiên địa đồng xuân". Trong khoảng không xung quanh bất chợt le lói những điểm quang sắc sỡ nhiều màu, rồi lập tức bị hút vào trong cơ thể của Lục Vân, mọi linh khí đều bị hấp thụ hoàn toàn. Chỉ thoáng chốc mà Lục Vân đã hồi phục, tay cầm mảnh lụa, suy tư.

Từ đó trở đi, vì muốn giải được bí ẩn của tấm lụa, Lục Vân vừa tu luyện các loại pháp quyết, vừa nỗ lực nâng cao trình độ Ý Niệm Thần Ba của mình. ba tháng chớp mắt đã trôi qua, Lục Vân đã vượt qua được tầng khí tức phòng vệ của tấm lụa, đọc được tâm quyết ẩn tàng suốt ngàn năm qua của "Ngũ loi chính thiên quyết". Đồng thời, Ý Niệm Thần Ba của chàng cũng có bước đột phá, có khả năng đạt đến tần suất hai trăm bốn mươi tám ngàn lần mỗi thức. Linh giác nhờ đó cũng tăng lên gấp bốn lần, quả là tuyệt!

Thời hạn đến, Lục Vân mang trả mảnh lụa cho Tử Dương chân nhân: "Vật này thần bí vô cùng, không thể giải mã trong thời gian ngắn. Đệ tử trong ba tháng nay đã phát hiện được vài vết tích quan trọng nhưng tiếc là năng lực có hạn nên vẫn không đủ khả năng giải mã được nó".

Tử Dương chân nhân mày ngài nở rộ, vốn đã hỏi: "Con nói sao? Đã phát hiện ra vết tích quan trọng à? Đó là gì? Mau nói với ta". Người kích động tột độ, vui mừng khôn xiết.

Lục Vân điềm nhiên: "Đệ tử phát hiện ra vầng hào quang lưu động trên bề mặt mảnh lụa thực chất là tầng khí chân nguyên, hay nói đúng hơn là một tầng khí lưu ba xoay chuyển với tốc độ cực cao và cực kỳ khó phá giải. Chỉ cần có thể vượt qua tầng khí đó là có thể đọc được những đồ án và văn tự bên trong. Tầng khí lưu này có thể là sự cấm chế được một vị tiên bối đặt lên để bảo vệ pháp quyết thượng thừa, rất khó phá mở. Vị tiên bối để lại cấm chế này e là một vị tiên nhân đắc đạo. Đệ tử tài hèn sức mọn, cũng không dám chắc suy đoán của mình là đúng. Sự phụ cứ xem xét lại".

Tử Dương chân nhân nghe xong, thử người suy nghĩ... một lúc sau thì thấy người lầm rầm tự nói một mình: "Thì ra ta đã sai lầm, cứ tưởng rằng truyền vào chân nguyên, sắc màu của vầng quang thay đổi thì sẽ thấy rõ được nội dung bên trong, ta đã lý giải hoàn toàn sai lầm. Thì ra cái cần làm là làm sao phá giải tầng hào quang đó, khiến nó tiêu biến, thì sẽ đọc được đồ án và văn tự...".

Từ Dương chân nhân bất ngờ ngẩng cao đầu: "Lục Vân, đa tạ kiến giải của con, con cứ lui xuống tiếp tục tu luyện, ta đi tìm trưởng giáo sư huynh". Vừa nói xong đã vội vàng phóng người đi về phía Dịch Thiên Các.

Lục Vân nhìn theo bóng lưng của Từ Dương chân nhân, khẽ cười, bất chợt lật ngửa bàn tay phải, phút chốc xuất hiện một lồi cầu rực sáng, chói lòa ngay trên lòng bàn tay. Chàng nhẹ nhàng lật úp tay, quả lồi cầu biến mất, Lục Vân mỉm cười thản nhiên, bước nhẹ ra khỏi thư phòng.

Ra đến ngoài sân, thấy không ai ở xung quanh, cơ thể lập tức biến thành một đạo thanh quang, biến mất rồi lại xuất hiện tức thì ở phía trên trời cao, lặng lẽ thả mình trên những tầng mây trắng xóa. Lần đầu tiên đứng giữa hư không, Lục Vân trào dâng một xúc cảm lạ kỳ, dường như thiên hạ đều nằm dưới chân mình đôi tay đang rộng như có thể ôm trọn cả biển mây... Bất giác, chàng hú lên một tiếng đầy phấn khích, âm thanh thấp nhưng kéo dài, vọng xa...

Cơ thể đột nhiên bùng phát sáng rỡ, đầu tiên là ngũ sắc quang vọng, tiếp theo là hào quang bảy màu xoay chuyển quanh cơ thể. Lục Vân trông như một quả quang cầu rực rỡ sắc màu, đẹp kỳ diệu, nhuộm cả lên những đụn mây trắng tinh, khiến chúng trở thành những bông hoa cầu vồng huyền ảo... Tiếc rằng chỉ trong giây lát, tất cả lại trở về bình thường.

Lục Vân lơ lửng trên cao, thần thơ ngắm nhìn cảnh quang phía dưới, tâm trạng phấn khởi vô cùng. Quan sát Dịch Viện, Lục Vân khẽ cười nhưng nhanh chóng đổi sang thái độ trầm tư, xem xét tỉ mỉ bố cục của Dịch Viện. Từ góc độ này nhìn xuống, có thể nhìn thấy những thứ không ai nhìn thấy được, nhờ đó Lục Vân phát hiện được một bí mật nữa của Dịch Viện mà trước đây chàng không hề chú ý đến.

Từ đây quan sát, có thể rõ ràng thấy được bố cục chính thể của Dịch Viện. Cả gia trang lớn được bao bọc bởi vầng hào quang ngũ sắc. Vầng hào quang này mắt thường không thể nhìn thấy được. Vì Lục Vân đã đạt đến cảnh giới cao thâm nên mới nhìn rõ hiện trạng lạ kỳ này.

Nhưng điều khiến chàng kinh ngạc nhất không phải là vầng hào quang. Bởi vì Dịch Viện là một trong Lục Viện vang danh trong chân tu giới, gia trang được bố trí trận pháp là điều bình thường. Điều khiến Lục Vân bất ngờ là ẩn tàng dưới ánh hào quang là luồng linh khí lừng lờ cực khó phát hiện. Bấy giờ Lục Vân đã hiểu vì sao Dịch Viện tọa lạc nơi đây, kinh lịch ngàn năm bất suy. Thì ra nơi tọa lạc chính là linh mạch chi địa, tuy là linh khí phân tán, suy yếu nhưng vẫn là hiếm có trong thiên hạ.

Lục Vân bất chợt nhớ lại lời nói của tiên tổ, về cửu đại linh mạch trong thiên hạ. Ngoại trừ ba nơi linh mạch tẻ tỵ, tập trung linh khí thì lục đại linh mạch còn lại đều như Hoàng hà Trường giang, phân nhánh lan tỏa ra khắp linh sơn tú thủy. Nơi Dịch Viện lập viện có thể chính là một nhánh chính trong một trong những đường linh mạch nói trên. Ra thế mà trong bao năm qua, cứ đến một thời khắc nhất định, Dịch Viện có thể xuất hiện không ít nhân tài kiệt xuất. Nghĩ lại, có lẽ ngũ viện còn lại trong Lục Viện đều tương tự như thế, ẩn thân tại nơi linh mạch phân bố.

Chàng khẽ ngẩng đầu, nhìn vào khoảng không rộng lớn phía trên mình, một thế giới bao la, quyền lực bí ẩn. Ánh mắt rực lên sự kiên nghị, một nụ cười ngạo nhiên nở trên môi, trên gương mặt tuấn tú. Đôi tay đưa cao, Lục Vân đứng lặng giữa muôn trùng mây trắng, nhìn thẳng vào nền trời xanh thẳm, như thét gào, như thách thức. Bóng người thanh thoát, thần sắc lạnh lùng ngạo nghễ, hùng hực quyết tâm tranh đấu với thiên mệnh - một vận mệnh đáng lẽ đã chấm dứt cuộc đời của chàng từ lúc mới hạ sinh.

Lục Vân, một thiếu niên lập chí tranh đấu với số mệnh tàn khuyết của mình, vững vàng lập giữa thiên địa gian. Từ bề mây trôi phiêu lãng, hào quang ẩn hiện, một tia sáng rực vàng của mặt trời chiếu rọi vào cơ thể, khiến người chàng rực lên bảy luồng sáng phản xạ, huyền ảo như thiên thần. Tiếc rằng cảnh sắc tuyệt diệu đó... không ai nhìn thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khách Vãng Lai

Thời gian, chậm rãi, lặng lẽ trôi qua... Hai năm, tu luyện, lướt qua âm thầm. Mọi việc trên thế gian dường như vẫn như xưa. Mọi thứ không vì sự xuất hiện của Lục Vân mà thay đổi, cũng không vì chàng không xuất hiện mà đổi thay. Tuy nhiên, sự xuất hiện của chàng, thật sự không thay đổi điều gì ư?

Tại khu vườn trước Dịch Thiên Các, Lục Vân gặp lại Lâm Vân Phong. Hắn vẫn bản tính cũ lúc nào cũng tinh nghịch đáng yêu, nhưng đạo hạnh thì rõ ràng đã tiến bộ thần tốc, khác xa với Vân Phong ngày nào. Ngoài ra, còn có Ngạo Tuyết và Lý Hoành Phi.

Tất cả đều cùng đi vào Dịch Thiên Các. Từ vị viện chủ cùng với bốn đệ tử kiệt xuất đều đã tề tụ tại đây. Mọi người im lặng cùng nhìn lên Huyền Ngọc chân nhân, đợi người lên tiếng. Huyền Ngọc chân nhân quan sát từng người, ánh mắt dừng lại trên bốn vị môn hạ đệ tử, nét mặt tươi cười khẽ nói: "Hai năm thấm thoát đã trôi qua, trong thời gian này, các đệ tử đều có tiến bộ rất tốt, điều này ta rất biểu dương. Trong bốn vị đệ tử các ngươi, Lục Vân và Vân Phong mới đến được hai năm. Nhưng trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, hai ngươi đã có những bước đột phá ngoạn mục thật khiến ta ngạc nhiên, đặc biệt là Lục Vân. Từ một thiếu niên hoàn toàn không biết chân tu pháp quyết, trong hai năm lại có thể thể luyện đến quyết thứ mười của 'Dịch thiên thập nhị quyết', 'Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết' luyện đến cảnh giới đại thành, quả là tuyệt thế vô song. Còn hai đệ tử Ngạo Tuyết và Hoành Phi,

thành quả của họ ai cũng thấy rồi, ta không cần nói hơn. Lần này gặp mặt, chủ yếu là bàn về Luận Võ đại hội mười năm một lần cử hành tại Thiên Kiếm Viện nửa tháng sau". Nói đến đây, Huyền Ngọc chân nhân bắt ngừng dừng lại, mắt nhìn ra phía cửa. Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Sắc mặt của người hơi thay đổi, sau đó đột nhiên nhìn sang Từ Dương: "Từ Dương sư đệ, đệ mau thay ta ra ngoài tiếp đón vị bằng hữu từ xa mới đến, hãy sắp đặt chỗ nghỉ ngơi thật đàng hoàng, khoảng một nén nhang sau khi ta đã trao đổi mọi việc ổn thỏa thì đệ mới dẫn người đó đến đây".

Từ Dương chân nhân tò mò: "Đệ sẽ đi ngay, không biết người đó là ai?".

Huyền Ngọc chân nhân xua tay "Đệ gấp sẽ biết ngay thôi, đi đi, người ta đã đến ngay cổng rồi, đừng để khách phải đợi trước cổng Dịch Viện chúng ta như vậy". Từ Dương chân nhân vội vã lui ra, những người còn lại nhìn nhau với dấu chấm hỏi to đùng, rồi cùng nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân, chờ đợi.

Nhưng người lại không đề cập nhiều đến việc đó, chỉ tiếp tục đề tài đang nói dở dang: "Lục Viện luận võ lần này cũng giống như bao lần trước, tổng cộng có ba mươi sáu người tham gia. Mỗi viện có thể cử ra tám người, tùy theo số người của từng viện mà định. Nếu số người tham dự vượt qua con số ba mươi sáu thì trước khi thi đấu chính thức sẽ phải qua vòng sơ khảo, cuối cùng chỉ chọn ra ba mươi sáu người tham gia".

"Lần này Dịch Viện chúng ta chỉ phái bốn đệ tử tham dự, lượng người không quá sáu nên sẽ không cần tiến hành sơ đấu. Bởi vì Lục Viện hội võ có một quy định, chỉ cần số người tham gia của mỗi viện không hơn sáu thì sẽ miễn sơ khảo, có thể trực tiếp tiến vào vòng đấu chính. Nếu như hơn sáu và tổng số người tham dự của Lục Viện hơn ba mươi sáu thì phải tiến hành để loại bớt người dư thừa. Giả sử như vậy thì một số môn phái nếu có nhiều đệ tử kiệt xuất thì số người lọt vào được vòng đấu chính có lẽ sẽ hơn sáu, ưu thế sẽ áp đảo hơn so với những viện có ít nhân tài. Điều đó sẽ tạo ra sự chênh lệch không đáng có. Nên ta quyết định chỉ chọn bốn người tài giỏi nhất của bốn viện".

"Bốn vị đệ tử có mặt hôm nay sẽ đại diện cho Dịch Viện mà thi đấu, ta hy vọng rằng các người sẽ nỗ lực hết mình, vì Dịch Viện mang vẻ niềm vinh dự chiến thắng. Đối với tu vi hiện tại của các đệ tử, ta khá vừa lòng, tin là ít nhất sẽ có một hay hai vị sẽ vào được Lục cường của đại hội, địa vị của Dịch Viện sẽ nhờ đó mà nâng cao không ít. Để mọi người có thể thích ứng với môi trường nơi giao đấu, ta sẽ khởi hành đến Thiên Kiếm Viện ba ngày trước khi trận đấu bắt đầu. Trong mười hai ngày còn lại, các đệ tử vẫn còn nhiệm vụ phải hoàn thành trước khi lên đường. Sau khi ta nói rõ tình hình, Huyền Âm chân nhân sẽ dẫn các người đến Tuyệt Âm cốc tại Thục Nam".

"Tuyệt Âm cốc ẩn tàng vô số yêu thú, trong giới chân tu, đó là một trong bảy nơi tụ tập yêu vật nhiều nhất, xếp hạng thứ năm. Vì là một nơi thần bí, ẩn tàng nhiều huyền cơ nên ta phái bốn người đến đó để tiến hành quá trình khổ luyện trong bảy ngày. Mỗi người đều phải chia ra, tự tu luyện. Sau bảy ngày thi tập trung tại cốc khẩu rồi cùng tiến vào Yêu Nguyệt động thiên - nơi thần bí nhất trong Tuyệt Âm cốc. Trong thời gian năm ngày, các đệ tử hãy tranh thủ tự tìm tòi và nâng cao tu vi của bản thân. Lần khổ luyện này mục đích chính là tăng cường kinh nghiệm đơn độc xử trí tình huống khi lâm nguy và nâng cao phản xạ đối địch của mình. Có như thế, khi đối diện với cuộc tỉ võ trong Luận võ đại hội, các đệ tử mới có thể phát huy hoàn toàn tiềm lực của bản thân, đồng thời tiếp thu thêm nhiều kinh nghiệm thực tiễn".

"Ta mong là chuyến khổ luyện sẽ giúp nâng cao tu vi của bốn đệ tử khá nhiều. Tuy nhiên, lần đi này có ít nhiều nguy hiểm, mọi người hãy cẩn thận. Nếu sơ ý bị trọng thương thì lập tức rời khỏi và trở về cốc khẩu, không được liều mạng. Huyền Âm chân nhân sẽ túc trực tại đó để tiếp ứng. Ghi nhớ, ta không muốn xảy ra sự cố ngoài ý muốn nào nghiêm trọng cho ai, bốn người đi thì phải bốn người về. Được rồi, các người hãy đi theo Huyền Âm. Chúc mọi người toàn thắng trở về".

oOo

Sau khi cả bốn người đều đi theo Huyền Âm chân nhân, Từ Dương chân nhân dẫn ba người vào các. Trong ba người này, một vị là hòa thượng xuất gia, tuổi khoảng đầu lục tuần, sắc mặt hồng hào, khí thế uy nghiêm. Vị thứ hai là một đạo sĩ, trong khoảng ngũ tuần, tay cầm phát trần, gương mặt xương xương thoảng hiện thanh quang. Vị cuối cùng là một trung niên văn sĩ, ăn mặc như một nho sinh, một mặt đầy chính khí.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy ba người này, lập tức đứng dậy nghênh tiếp: "Thì ra là ba vị lão hữu từ xa đến chơi, Huyền Ngọc không ra nghênh tiếp, thật thất lễ, mời ngồi!". Khi cả ba đã an tọa, Huyền Ngọc mới lên tiếng: "Lần này ba vị lão hữu cùng đến gặp, phải chăng có gì xảy ra? Hiềm khi nơi đây tề tụ cả tứ phái Bồ Đề Học Viện, Đạo Viện, Nho Viện và Dịch Viện ta náo nhiệt như vậy. Không biết là các vị đến do chuyện gì?".

Bản Tánh đại sư của Bồ Đề Học Viện liền lên tiếng: "Thật ra lần này, chúng tôi đều là tình cờ gặp mặt đi chung chứ không hề có bàn bạc gì trước, cùng ngộ kiến cách đây vài dặm và tiện đường kết bạn đồng hành. Sẵn tiện ghé qua trang viện của Huyền Ngọc chân nhân vào vấn an một tiếng, đồng thời thăm hỏi đôi chút về đại hội Luận Võ năm nay".

Thanh Nhất chân nhân của Đạo Viện cùng lên tiếng: "Lần này ghé thăm, một mặt là vì Luận Võ đại hội, mặt khác là muốn cùng bàn luận với mọi người về sự cố yêu tà dị linh trong thiên hạ đang không ngừng nổi dậy, quỷ nhiều dân lành, để xem có lương sách gì không".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sang Đan Thanh kiếm hiệp của Nho Viện, hỏi: "Thế còn Hứa lão hữu thì sao? Có giống với họ không?". Nho Viện Đan Thanh Hứa Thương Hải cười nói: "Ta cũng có cùng ý định, ngoài ra muốn hỏi thêm là tình hình tại Quỷ vực có động biến gì lớn không?".

Huyền Ngọc chân nhân điềm tĩnh trả lời: "Về Luận võ đại hội thì lần này Dịch Viện ta định tuyển chọn và đưa ra bốn vị đệ tử. Còn về quyết định cuối cùng thế nào thì phải xem tình hình của ngũ viện ra sao, dù gì thì ta cũng không quan tâm đến việc này lắm. Về sự cố yêu linh âm hồn đang quấy rối khắp nơi, chúng ta vẫn đang cố gắng khống chế tình hình. Quỷ vực trong vài năm nay đều không ngừng âm thầm dục động, muốn xông phá phong ấn tại vực khẩu mà tiến vào nhân gian. Ta đã phái người canh giữ thật kỹ càng, một khi có động tĩnh gì lập tức về báo ngay để kịp ứng phó. Hiện tại thì mọi việc vẫn trong tầm kiểm soát, chưa có biến động gì. Những yêu linh khắp nơi có lẽ chính là điềm báo cho trận đại loạn sau này, chúng ta chỉ có thể tận lực ngăn chặn chúng lan tỏa và phá hoại chứ chưa tìm ra cách nào hay hơn để giải quyết triệt để".

Đạo Viện Thanh Nhất chân nhân tò mò xen vào: "Nghe nói quý viện môn hạ có hai nhân tài kiệt xuất, một là Lý Hoành Phi và một là Trương Ngao

Tuyệt, không biết lần này họ có tham gia?"

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế cười nhạt, nhẹ nhàng nhìn sang ba vị đồng môn sư đệ và sư muội, rồi quay lại mỉm cười nói: "Lão hữu thông tin nhạy bén thật, ngay cả việc bốn môn có hai đệ tử kiệt xuất cũng nắm rõ như vậy. Còn của Đạo Viện thì ta lại không hề hay biết gì cả, thất toán, thất toán quá!"

Thanh Nhất chân nhân vội nói vọt: "Huyền Ngọc trưởng giáo nói quá, bốn viện vốn chẳng có đệ tử kiệt xuất nào thì làm sao có thông tin gì cơ chứ. Nói ra thì thật bế tắc! Đương kim thiên hạ, kiếp nạn đã hiện, chính là lúc Lục Viện đại triển thân thủ, lần này e là mọi hảo danh đều tập trung về phía Dịch Viện, Thiên Kiếm Viện và Phụng Hoàng Thư Viện rồi. Nghe nói Bồ Đề Học Viện đợt này cũng có một kỳ tài hiếm có, đã tu luyện đến cảnh giới cao nhất của 'Vô tướng bản nhược', cực kỳ hiếm thấy. Ngoài ra Tam Kiếm Hiệp của Nho Viện cũng tu vi thâm hậu, xem ra Đạo Viện lần này xếp chót rồi".

Bản Tánh đại sư của Bồ Đề Học Viện không thua thiệt: "Thanh Nhất đạo hữu, ngài còn giấu gì nữa? Tu vi của Vô Vong, Vân Hoa - nhị vị đệ tử danh tiếng của lão hữu cũng đâu phải là hạng xoàng? Nghe nói hai người họ đã luyện đến cảnh giới tầng thứ mười của vô thượng pháp quyết 'Ngọc thanh tâm quyết' của Đạo Viện, chỉ còn một bước là đã đạt cảnh giới tối cao rồi. Với tu vi như thế, trong Lục Viện, cũng được xem là kiệt xuất cực kỳ rồi đó lão hữu à".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải phụ họa: "Đại sư nói đúng, nhị vị đệ tử của Đạo Viện ta có nghe nói đến. Thật ra đệ tử của Lục Viện lần này ai cũng là kiệt xuất nhân tài, có lẽ năm nay là năm có thu hoạch lớn nhất của Lục Viện. Theo như ta biết thì lần này Thiên Kiếm Viện có sáu đệ tử kiệt xuất, ai nấy đều có tu vi kinh người. Còn Bồ Đề Học Viện thì có hai người, Đạo Viện có ba người, Nho Viện của ta cũng có ba người. Còn về Phụng Hoàng Thư Viện thì nghe tin đồn là có hai nhị vị nữ đệ tử, vô cùng xuất sắc, tu vi bất phàm. Dịch Viện thì ít nhất cũng có hai người. Xem ra lần hội võ năm nay sẽ rất náo nhiệt. Lục cường chi tranh, kịch liệt hoành tráng. Đến lúc đó, thật không thể đoán trước ai là người đứng đầu, tất cả đều phải xem bản lĩnh của mỗi viện ra sao".

Huyền Ngọc chân nhân cười nói: "Nói chung bất luận là ai thì vẫn sẽ có người đứng đầu. Lần này chỉ cần Dịch Viện ta có đệ tử lọt vào Lục cường là ta mãn nguyện rồi. Trong bao nhiêu năm qua, Dịch Viện lúc nào cũng xếp cuối trong thứ hạng, ta thật ngại quá sức. Hy vọng lần này đệ tử môn hạ sẽ thay đổi được cục diện thảm bại hơn trăm năm nay của bốn viện. Còn về vị trí đệ nhất, theo như mọi người suy đoán thì có lẽ không ai khác ngoài Thiên Kiếm Viện. Mỗi đợt đều có vô số nhân tài kiệt xuất, thật không hổ danh là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới chân tu".

Tam viện còn lại nghe thế đều gật gù đồng tình. Thực lực của Thiên Kiếm Viện, vốn cường thịnh bất suy, trong bao nhiêu năm qua, không ai thay thế được địa vị của họ, đó quả thật là một thần thoại trong thiên hạ chân tu giới. Thời gian sau đó, mọi người đều sôi nổi bàn về yêu linh nổi loạn nhưng cuối cùng vẫn đưa ra được sách lược nào khả thi.

Một hồi sau, từng người một đánh cáo từ ra về. Huyền Ngọc chân nhân nhiệt tình nín giữ, chỉ mỗi Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho Viện đồng ý ở lại, hai vị kia đều xưng có việc bận nên mạnh ai nấy rời khỏi Dịch Viện.

oOo

Cùng lúc đó, Huyền Âm chân nhân dẫn theo bốn vị đệ tử ngự kiếm phi hành, cùng hướng đến Tuyệt Âm cốc. Từ Dịch Viện đến nơi này cách khoảng hơn năm trăm dặm, năm người cùng ngự kiếm phi hành, chỉ nửa canh giờ đã đến nơi. Huyền Âm chân nhân dừng giữa không trung, quay lại nhìn, thấy Lý Hoành Phi và Ngao Tuyết có tốc độ cao nhất, cách một khoảng xa với Vân Phong và Lục Vân đến hơn trăm trượng.

Huyền Âm chân nhân thông báo: "Trước mặt là Tuyệt Âm cốc, mọi người xuống dưới đi, bốn bề của cốc đều có bố trí Âm dương tỏa ma trận nên không thể tiến vào tùy tiện, phải đi vào từ cốc khẩu". Dứt lời người ngự kiếm hạ xuống, nhẹ nhàng dừng ngay cốc khẩu. Rất nhanh chóng, Hoành Phi và Ngao Tuyết đã ở ngay bên cạnh Huyền Âm chân nhân, cẩn thận thăm xét hoàn cảnh xung quanh.

Đội Lục Vân và Vân Phong đều tiếp đất, Huyền Âm chân nhân trừng mắt nhìn Vân Phong, giận dữ nói: "Cái đồ vô dụng, còn không nhanh lên. Bây giờ ta sẽ dẫn bốn người vào trong. Sau khi đi vào, bên trong sẽ có hai ngã đường, một trái một phải. Mỗi nhóm hai người sẽ đi một hướng, đi sâu thêm sẽ lại gặp ngã rẽ, lúc đó mỗi người đi một đường, tiếp tục đi. Trên đường gặp những gì thì đó là vận mệnh của mỗi người. Những gì ta có thể tiết lộ đó là trong này có tổng cộng bảy sơn động, mỗi nơi đều có những yêu linh quý quái khác nhau. Sau bảy ngày, ai có thể thuận lợi trở về cốc khẩu thì phải xem bản lĩnh của các người thế nào. Nếu như gặp phải yêu thú lợi hại nhất - Tiểu nguyệt thiên lang thì hãy cẩn thận. Bảy giờ theo ta đi vào". Sau đó dẫn theo bốn người, từ từ tiến vào trong sơn cốc.

Lục Vân cẩn thận quan sát cốc khẩu, nơi này rất kỳ lạ, trông như miệng sói, hai bên có những đá tảng to, nhô cao như những chiếc răng nanh hung tợn, như muốn xé nát con mồi. Đồng thời, Lục Vân cũng chú ý đến trận pháp được bố trí bên trong cốc, ẩn tàng âm dương nhị khí, nguy hiểm khôn lường. Xem ra người bình thường muốn vào cũng khó.

Huyền Âm chân nhân dẫn mọi người đi vào, quẹo trái rẽ phải, vừa đi vừa nói: "Trận pháp này được lập theo âm dương bát quái, chỉ cần lưu ý một chút thì sẽ không bị lạc. Điểm đặc biệt của nó là khi vào thì khó nhưng ra thì dễ. Đương nhiên là đối với các người, còn lũ yêu linh quý quái mà bước vào đây thì lập tức bị tiêu diệt bởi âm dương nhị khí trong này". Không lâu sau, họ đã vượt qua được đại trận, đến ngay nhập khẩu của Tuyệt Âm cốc.

Trước hai con đường một trái một phải, Huyền Âm chân nhân nhìn thẳng vào bốn người rồi nói: "Bây giờ các người hãy vào đi, trong đó bảy ngày, với tu vi hiện tại, không ăn không uống chắc cũng không có vấn đề. Trên đường đi hãy cẩn thận, mục đích của chuyến đi là để nâng cao kinh nghiệm thực chiến cũng như khả năng ứng biến của mình, nên phải thật chú ý. Hoành Phi, người hãy vào trước đi".

Lý Hoành Phi khẽ gật đầu, im lặng đi thẳng vào con đường bên tay trái. Còn Ngao Tuyết thì bước nhanh đến phía tay phải. Vân Phong và Lục Vân nhìn nhau, Lục Vân đi theo con đường của Hoành Phi, Vân Phong chỉ còn đi vào con đường của Ngao Tuyết.

Lục Vân đi dọc theo con đường nhỏ, rất nhanh đã gặp ngã rẽ tiếp theo. Chàng quan sát tỉ mỉ, ở đây tổng cộng có bốn nhánh đi khác nhau. Trong đó

nhánh đường thứ hai bên trái có vài dấu chân in hằn trên mặt đất, hiển nhiên là do Lý Hoành Phi cố tình để lại nhằm nói với kẻ đến sau là mình đã đi con đường này. Lục Vân tần ngần một lúc, quyết định đi vào con đường bên phải cuối cùng, chàng muốn cách Lý Hoành Phi càng xa càng tốt để có thể dễ dàng tu luyện mà không bị ai phát hiện bí mật của mình.

Đi được ba dặm đường, cảnh vật xung quanh dần thay đổi, thảo mộc um tùm, không khí trong lành, hoàn toàn không giống một nơi tập trung thất đại yêu vật trong chân tu giới. Lục Vân tự nhủ: "Hoặc giả đây là nơi bảo địa sơn linh thủy tú, nếu không thì tại sao yêu vật lại tề tụ tại đây?"

Cảm giác đầu tiên khi nhìn thấy sơn động trước mặt đó là yêu khí xung thiên, vô cùng kỳ dị. Động này rất sâu, trong thoáng chốc, hình ảnh bên trong động đã ẩn hiện trong đầu nhưng chỉ được phần động bên ngoài, trong khu vực sâu hơn nữa thì do yêu khí quá nặng, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân bị quấy nhiễu không thể tiếp tục thám xét.

Lục Vân nhìn một lượt xung quanh, không một bóng người, cười nhẹ nhõm.. Chàng chậm rãi đi vào trong động. Sơn động âm u nhưng Lục Vân không hề e ngại, với Ý Niệm Thần Ba đang được thi triển, mọi thứ đều rõ ràng trong đầu. Ở phía sâu trong kia, thấp thoáng cảm nhận được nguồn yêu khí dày đặc đang cuộn cuộn chuyển động. Lục Vân phát ngay ba luồng Ý Niệm Thần Ba để tiếp tục thám xét. Luồng thứ nhất có tần suất ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức để thám xét bề mặt của nguồn yêu khí. Luồng thứ hai với bốn ngàn bốn trăm lần mỗi thức nhằm tìm kiếm tần suất ba động của nó. Luồng Ý Niệm Thần Ba cuối cùng có tần số cực thấp một lần mỗi thức để dò tìm phản ứng của yêu khí.

Bất ngờ sắc mặt của Lục Vân lộ vẻ kinh ngạc, bởi vì cả ba nguồn Ý Niệm Thần Ba đều có những phản ứng kỳ lạ khác nhau, nhưng vẫn không biết rõ được cấu thành của nguồn yêu khí đó là gì. Điều này chưa từng xảy ra với chàng. Tuy nhiên, cẩn thận vẫn hơn, Lục Vân lập tức xuất kiếm linh không, thanh trường kiếm phát ra sắc đỏ chói lòa, xoay chuyển ngay trên đỉnh đầu, tỏa ra vòng hào quang đỏ rực bao bọc xung quanh cơ thể.

Lục Vân chân không tiếp đất, cơ thể dần lướt đi với tốc độ khá cao. Chớp mắt chàng đã đến một đại sơn động, nơi yêu khí cường thịnh, chắc hẳn có con yêu vật ghê gớm nào đó đang ẩn thân tu luyện tại đây. Lục Vân vừa bước đến, tức khắc tạo nên một mối hỗn loạn trong động. Vô số những khí thể màu đen tụ lại rồi tán ra, biến hóa thành vô số những hình trạng kỳ dị. Cùng lúc, chúng phóng ào ạt đến Lục Vân, như muốn nuốt chửng tất cả.

Lục Vân trừng mắt nhìn những khí thể đang phóng đến, cười nhạt. Ngay lúc đó, cơ thể của chàng bùng phát một nguồn khí tức cực kỳ bá đạo, đánh bật toàn bộ nguồn khí thể đang rào rào bay đến. Âm phong quý khí vang vọng trong động, rên siết một cách ai oán. Lục Vân vẫn giữ trên môi nụ cười lạnh lùng đến kỳ dị, thanh trường kiếm trên đầu sáng rực hơn nữa, chiếu rọi cả một vùng rộng lớn xung quanh. Lũ khí thể không đường trốn chạy, run rẩy tiêu tan dưới ánh hào quang đỏ rực.

Ngay lúc này, phía sau lưng bất ngờ có một bóng đen nhào đến, một bóng đen hình thù khủng khiếp, như muốn xé xác, ăn tươi nuốt sống Lục Vân. Cùng lúc, từ chín hướng phương vị cũng xuất hiện chín bóng đen với khí tức khác nhau, đờn đờn sát khí bổ nhào vào Lục Vân.

Lục Vân ngao nhiên nhất tiếu, tại đây không có ai cả, chàng chính là người chủ đạo duy nhất, không cần giấu giếm gì nữa. Khắp cơ thể bùng phát ngũ sắc hào quang, tứ phía bố trí chín đạo Ý Niệm Thần Ba, tần suất của mỗi đạo không ngừng nâng cao, bao bọc lấy cơ thể của Lục Vân. Ngoài ra, thanh trường kiếm trên đỉnh đầu cũng không ngừng ánh lên vàng sáng đỏ chói, khiến cho lũ quỷ ảnh rú lên thảm thiết.

Lục Vân biết được từ Vân Phong rằng Liệt hỏa thiên cang kiếm của Dương viện cực kỳ bá đạo đối với yêu vật trên thế gian, dùng khắc chế chúng là tuyệt nhất. Còn thanh Trảm yêu diệt ma kiếm của Âm viện cũng có năng lực tương khắc với yêu ma quỷ quái. Lúc này, Lục Vân đang pháp huy uy lực của Liệt hỏa thiên cang kiếm, chỉ thấy ánh đỏ chói lòa, vô số thanh âm rên siết, nộ hồng quý dị tràn ngập trong sơn động.

Trong mười đạo hắc ảnh xông vào tấn công Lục Vân thì lập tức có ba đạo bị đánh bật ra ngoài, tan thành ba luồng khói xanh, tiêu biến trong không khí. Bảy đạo hắc ảnh còn lại, mạnh mẽ hơn thì bị chấn lùi ra sau. Trong bảy đạo hắc ảnh này, Lục Vân cảm nhận được vẫn còn ba đạo yêu khí cường đại chưa hiện thân. Nhấn thần hàm tiếu, thần thái ngao nhiên, thanh trường kiếm không ngừng xoay chuyển, hóa thành cơn hỏa long, cuộn mình gầm thét đầy uy nghi. Nhiệt khí từ cơ thể của nó tỏa ra xung quanh như hải lang nộ khởi, ào ào liệt hỏa địa ngục, cán quét xung quanh, thiêu rụi mọi âm phong quý khí gần đó... tiếng gào thét đau đớn lại tràn ngập trong động, nghe đến kinh tâm động phách, ghê rợn khôn cùng.

Lục Vân song thủ chấp sau lưng, mỉm cười thách thức: "Để xem còn trốn không, yêu nghiệt, hiện thân ngay". Dứt lời, hỏa long vụt người xông vào một hắc ảnh đang lờn vờn gần đó. hai đạo hồng quang và hắc khí cuộn vào nhau, tạo nên cảnh tượng thật hoành tráng. Hỏa long hùng hổ, trương khẩu nộ mục, gió nanh đưa vuốt chiến đấu kịch liệt với luồng hắc vân. Nhiệt lang cuộn cuộn chạm trán cùng âm lâm hàn khí, phát ra những âm thanh ma sát chói tai.

Ánh mắt của Lục Vân hàn quang nhất hiện, đột nhiên thu hồi trường kiếm, hào quang vụt tắt, cả sơn động lại chìm vào bóng tối. Khi mọi thứ lại soi mình dưới ánh sáng đỏ rực, thì thanh trường kiếm đang xoay chuyển trên đỉnh đầu của Lục Vân, chàng nhìn chăm chăm vào luồng hắc khí tỏa sắc yêu điểm quang, trầm giọng nói: "Vẫn không hiện thân? Muốn ta động thủ phải không?"

Bất ngờ một giọng nói truyền đến: "Kẻ tu đạo, ngươi đừng làm quá đáng, đây là Tuyệt Âm cốc, không phải nơi dừng chân của bọn đạo nhân các ngươi, ngươi còn không rời khỏi thì đừng trách". Trong giọng nói âm trầm ẩn chứa vài phần uy hiếp, đe dọa.

Lục Vân lạnh lùng nhìn khối hắc ảnh, cười nhạt: "Tuy các ngươi tam vị nhất thể nhưng ta vẫn có thể ép các ngươi hiển lộ chân thân, lúc đó thì e là hối hận không kịp đấy. Từ lúc ta bước vào trong này là xem như số mệnh của các ngươi hôm nay phải bị tiêu diệt. Sở dĩ ta bắt các ngươi hiện hình là để xem bản thể thế nào, nếu không phải ta ác thì có lẽ... ta sẽ nương tay".

Giọng nói âm trầm lại cất lên, gầm gừ: "Kẻ tu đạo, ngươi quá ngạo mạn ngông cuồng rồi đấy. Đã từng có biết bao kẻ liều lĩnh đến đây, miệng lưỡi xác láo, kết quả... hà hà, đều phải chết và trở thành món ngon để nhét kẻ răng. Hôm nay ngươi cũng chung số phận thôi, ha ha ha. Tuy ta có thể ngửi thấy khí tức của Dịch Viện, nhưng muốn sống ư? Đừng hòng!". Dứt lời, lập tức xuất hiện sáu đạo thực thể ảnh tử, công kích Lục Vân. Lục Vân trừng mắt nhìn, toàn là dã lang, thể hình kỳ dị, hung tợn đầy sát khí. Trên đầu của bọn chúng đều ẩn hiện vàng sáng tà ác, hiển nhiên không phải loài lang bình thường.

Cả sáu con lang yêu thân pháp nhanh nhẹn, lướt như gió, nanh nhọn sắc ánh lên ánh hàn quang đầy yêu khí, từ mọi hướng tấn công Lục Vân tới tấp. Nhìn tình hình, có thể biết ngay lũ lang yêu này biết hợp kích chi thuật, vận dụng nhuần nhuyễn chiến thuật, dồn ép và tấn công con mồi. Ánh mắt của Lục Vân chớp nhoáng nhận thấy sự khác biệt của lũ lang sói này, hồng quang khê dời, Lục Vân lùi ra khỏi phạm vi ba trượng, nhẹ nhàng tránh khỏi tầm tấn công của lũ lang yêu. Chẳng vẫn bình thân, mỉm cười quái dị, chờ đợi đợt tấn công thứ hai của chúng.

Lục Vân trầm nghĩ, thời gian bảy ngày vẫn còn dài nên không cần vội vã. Mục đích đến đây là để tu luyện khả năng ứng biến nên cứ vờn với lũ lang yêu thân thủ bất phàm này, nhằm nâng cao kỹ xảo phản ứng và ứng địch của mình. Thật tiện lợi! Nghĩ là làm, Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, tay cầm trường kiếm, xông vào vòng vây của lục lang. Lăm lăm thanh kiếm rực lửa trên tay, Lục Vân lập tức xuất ba mươi sáu nhất kiếm, phân kích sáu con lang yêu.

Kiểm pháp mà Lục Vân đang thi triển chính là Liệt hỏa thiên cang kiếm quyết của Dịch Viện, chỉ là không kết hợp với pháp quyết thần lực mà thôi. Chẳng định sử dụng những chiêu thức kiếm quyết bình thường để tiêu diệt lũ lang yêu.

Thanh trường kiếm vùn vụt kiếm khí, vô hình trung tạo thành một vòng khí bao bọc xung quanh cơ thể Lục Vân. Đồng thời vô số những kiếm khí sắc bén phóng ra ngoài, đánh trúng ba con lang yêu, khiến chúng thét lên đau đớn, lập tức hóa thành luồng hắc khí, tiêu tan. Kiếm khí tung hoành, thạch đá cát bụi trong động rào rào chuyển động, bay lên phủ mờ cả một vùng.

Cơ thể của Lục Vân không ngừng chuyển động giữa không trung, đan xen với ánh kiếm loang loáng, kiếm khí cuồng hoành vô cùng, khiến cho ba con lang yêu còn lại sợ hãi không nơi trốn chạy. Lục Vân lừ mắt lạnh lùng: "Còn không phục pháp? Xem kiếm!". Từng tầng kiếm khí tạo thành những vòng sáng hình tròn, vây lấy ba con lang yêu, thu hẹp dần. Chúng cố hết sức né tránh, muốn xông phá khỏi các tầng kiếm khí nhưng khi vừa chạm vào kiếm quang rực đỏ, cơ thể lập tức teo đi. Trong phút chốc, chúng rú lên thật thê lương, cơ thể dần dần bị kiếm quang đỏ lửa nuốt chửng.

Lục Vân tay phải cầm kiếm, vận khí, một luồng kiếm khí của Liệt Hỏa thiên cang phối hợp với Dịch Thiên thập nhị quyết, đầy uy lực, phát một đường thật mạnh về phía khối hắc khí. Chỉ thấy khí thể đen đó phóng ra đón lấy kiếm khí cương mãnh của Lục Vân, hai loại chân khí đối ngược chạm nhau, tạo nên một tiếng nổ rung chuyển sơn động.

Kiểm quang rực sắc đỏ của Lục Vân một nhất kích trúng khối khí thể đen đặc, nhưng lạ thay, từ bên trong luồng khí thể, xuất hiện một đạo hào quang đen sáng, đỡ lấy đường kiếm mạnh mẽ của Lục Vân. Khí quang bị chặn mạnh, văng ngược về, khiến cho Lục Vân ngỡ ngàng...

Lục Vân cẩn thận xem xét ánh hào quang màu đen đang bay lòng vòng xung quanh khối khí thể, ánh mắt đầy trầm tư. Trông nó như một chiếc nanh sói, dài và to khoảng ba thước. Lục Vân không ngờ rằng lũ yêu thú này lại biết luyện khí, thật là không đơn giản. Xem ra trong này còn ẩn tàng nhiều điều bí ẩn nữa...

Lặng lẽ quan sát chiếc lang nha đang lượn qua lượn lại, đôi mắt của Lục Vân bất chợt phát ra ánh hào quang sáng rõ, một khí thể ngạo lập thiên địa lan tỏa khắp mọi ngõ ngách trong sơn động. Cơ thể dần tỏa sáng vàng sáng màu xanh, ngày càng rực rỡ hơn. Nhẹ nhàng dang chân, Lục Vân lạnh lùng trừng mắt nhìn thẳng vào khối hắc khí, từ từ đến gần.

Trong sơn động, mọi vật như nín thở, một trận quyết đấu giữa người và yêu thú sắp trình diễn ngay tại đây. Trong sơn động âm u tối tăm, những ánh hào quang xanh đỏ soi rọi cả một góc sơn động, cảnh vật trông thật huyền bí. Trước trận đại chiến, bất ngờ âm phong khởi dậy, vô số những tiếng thét gào rền rĩ vang vọng như tiếng khóc than của vong linh, khiến người nghe thấy phải rợn người. Khoảnh khắc quái dị vừa rồi, thật ra là ám thị điều gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Ảo Hình Lang Yêu

Trong sơn động âm lâm quỷ dị, cơ thể của Lục Vân không ngừng phát ra ánh hào quang xanh thẳm, bao bọc xung quanh. Thanh trường kiếm trên đỉnh đầu cũng không ngừng sáng rực hào quang đỏ lừ, bay lượn giữa không trung. Vàng sáng giao thoa giữa hai màu xanh đỏ uyển chuyển chuyển động theo cơ thể của Lục Vân, từ từ tiếp cận khối hắc khí...

Lúc này, khối hắc khí đột nhiên phát ra thanh âm rừ rừ rên rừ: "Kẻ tu đạo, không ngờ người thật sự là cao thủ Dịch Viện, thật khiến ta ngạc nhiên. Nhưng như thế càng hay, đã bao năm qua bọn ta bị lũ đạo sĩ Dịch Viện giam hãm tại đây, không thoát thân được. Hôm nay người cả gan vào thì đừng hòng bước ra. Nơi đây chính là mồ chôn của người, ta sẽ băm nhấm từng miếng thịt, từng khúc xương của người, kha kha, giữ giữ...". Tiếng cười ghê rợn vang lên, chói tai vô cùng.

Lục Vân dừng bước, nhìn tên yêu vật nhếch mép cười: "Yêu nghiệt, to mồm lớn miệng làm chi, có giỏi thì đến đây. Hình hài người còn chưa tu luyện được thì đạo hạnh cũng có hạn thôi. Ở đó phách lảo cái gì?".

Giọng nói ròn rợn cất lên: "Kẻ tu đạo vô tri, người nghĩ rằng tu luyện được hình người thì lợi hại lắm à? Nực cười! Để ta chỉ giáo cho biết, tu thành hình nhân, cố nhiên đạo hạnh cao sâu, nhưng với một số dị linh, mục đích tu luyện không phải để thành người. Tu vì thâm hậu nhưng không để lộ bất kỳ khí tức nào, đó mới là cao minh. Bây giờ thì chuẩn bị chờ chết đi, kẻ tu đạo ngu xuẩn kia!". Vừa dứt lời, âm phong nộ khởi, đất đá tứ tung, tầng tầng khí thể màu đen tụ lại thành một vòng khí tráo đen đặc, di chuyển đến gần Lục Vân, định nuốt chửng chàng.

Lục Vân ngao nhiên cười lên: "Đến đây, ta tu chân bao nhiêu năm, hôm nay lần đầu tiên thắng tay thi triển, hiên ngang nếm mùi lợi hại của người xem sao, để xem ta có thể ép người xuất nguyên hình, tiêu diệt nguyên thần của người hay không!". Song thủ của Lục Vân nhất triển nhất thu, vàng hộ thể chân khí rực sắc xanh thăm thẳm phất phơ như những đợt sóng lan tỏa ra xung quanh. Tiếp xúc với khối khí thể màu đen, tạo ra những âm thanh va chạm kỳ dị. Vàng hắc khí và hào quang huyền thanh không ngừng ăn mòn lẫn nhau, giao tranh quyết liệt giữa không trung.

Bất ngờ khối khí thể đen đặc đó biến hóa thành một đầu sói khổng lồ, to đến vài trượng. Nó ngoác rộng mõm, nhe nanh nhọn hoắt, mắt đỏ ngầu. hai chiếc nanh sói màu đen tràn đầy yêu khí được xem là binh khí của nó bay múa giữa không trung, một trái một phải tạo thành lớp phòng vệ cho khối khí đen. Từ giữa không, một tiếng lang tru xé nát cả khoảng không, nó há mõm gào lên rồi xông đến Lục Vân đầy hung tợn. Trong phút chốc, một khối hắc vân xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Lục Vân tập kích từ phía trên khiến chàng hết đường tránh né.

Ánh mắt của Lục Vân vẫn lạnh lùng vô cảm, một khí thể đặng đặng, cường hoành liệt thiên bất chợt bùng phát. Thanh trường kiếm trên đỉnh đầu rung chuyển theo ánh hồng quang đỏ bùng, tăng mạnh hơn gấp mười lần. Trong giây phút này, khắp sơn động rung lên chấn động cả mặt đất, đất đá rơi vãi, văng tung tóe. Phần vách đá kiên cố cũng bị vàng kiếm khí vô hình chấn động đến mức vỡ vụn lớp đá ngoài đến ba phân, bụi tung bay mịt mù.

Đầu lang khổng lồ đen ngòm chớp mắt đã đến ngay trên đỉnh đầu của Lục Vân. Còn thanh trường kiếm đột nhiên xoay chuyển cực nhanh, đạo hào quang đỏ chói tạo thành một cột sáng chiếu thẳng vào đầu đại lang. Cùng lúc, hai đạo quang ảnh từ nanh lang lập tức phát ra hai đạo hắc quang mãnh liệt, đối kháng với cột sáng đỏ bùng của Lục Vân.

Đạo hắc quang uy lực kinh người, trong phút chốc đã khiến cho đạo hồng quang của Lục Vân nhạt đi vài phần, cột sáng bị lùi về đến ba thước. Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, "Dịch thiên thập nhị quyết" đã phát huy đến quyết thứ mười một, hào quang trên thanh trường kiếm tái hiện, mạnh mẽ hơn, cột sáng đỏ lại tiến lên ba thước, cự lại kịch liệt với đạo hắc quang. Lục Vân song thủ nhất dẫn pháp quyết, nhị dẫn kiếm quyết, trầm giọng nói: "Di thiên lục quyết chi đệ ngũ quyết - Di thần hoán pháp!".

Song thủ của Lục Vân bắt chéo, bất chợt xuất hiện hai đạo sáng màu xanh thăm thẳm quấn quanh cơ thể. Vừa chớp mắt, hai đạo thanh quang đã trở thành hai con thanh long, không ngừng cuộn mình xoay chuyển, quấn chặt lấy đầu lang khổng lồ. Thanh long càng lúc càng xoay chuyển nhanh hơn, đầu lang bị cuộn chặt rống lên điên cuồng. Cùng lúc, thanh trường kiếm tiếp tục rực sáng kiếm quang đỏ bùng, vây quanh khối hắc khí, từ từ phá hoại từng tầng phòng vệ bằng khí thể của đầu lang, ăn mòn dần bản thể của nó.

Dưới sức ép của song long, vàng khí đen của đầu lang nhạt dần, thu nhỏ dần, từ từ hiện ra hình dáng bản thể. Tiếng rống đau đớn của nó lúc này rít lên chói tai hơn bao giờ hết. hai răng nanh của lang yêu cũng mất hết cả hào quang, bị kiếm quang rực lửa của Lục Vân luyện hóa đến không còn chút uy lực nào mà quay trở về bản thể.

Lục Vân lừ mắt nhìn lang yêu đang từ từ hiện nguyên hình. Trông kỹ, nó vẫn là một con sói, điều khác lạ là nó có hai chiếc răng nanh to và sắc bén lạ thường, rất dễ nhận biết. Đôi nanh một đen một đỏ, vô cùng quái dị. Chúng dường như được ai đó gắn vào chứ không phải là răng nanh bẩm sinh.

Lúc này lang yêu đang hoảng loạn kinh sợ, chỉ thấy nó đột nhiên ngẩng cao đầu tru lên một tiếng dai dẳng, vang vọng. Cơ thể hóa thành luồng khói màu đen. Tiếp đó bất ngờ có một bóng người vụt đến, song thủ thành hình trảo tay, xông vào Lục Vân, nhìn lại thì đó là một gã mặt dài, mặt mày tàn khốc, khoảng gần tứ tuần. Bọn đang đọc truyện được lấy tại chằm com.

Trên đỉnh đầu của gã có một ánh linh quang cường thịnh, nhưng linh quang lại ẩn tàng tà ác chi khí. Lục Vân cười nhạt: "Không ngờ người cũng tu luyện được hình người. Vừa rồi vẫn đang ẩn giấu thực lực cơ à? Nham hiểm thật! Bây giờ thì để xem ai lợi hại hơn?". Dứt lời, thanh trường kiếm rực đỏ phóng thẳng đến lang yêu.

Lang yêu nộ hồng: "Tiểu tử, ta đã xem thường người, không ngờ tu vi lợi hại như vậy. Bây giờ thì đến đây, ta sẽ liều sống chết với người! Gừ...". Lang tinh hung tàn, hiển lộ phùng phùng. Chỉ thấy lang yêu cầm trên tay hai binh khí dạng nanh một đen một đỏ tỏa sáng rực rỡ. Thân thủ của lang yêu linh hoạt một cách kỳ lạ, từ bốn phía bất ngờ xuất hiện vô số hình nhân, bao vây lấy Lục Vân. Quang ảnh một đen một đỏ do dịch chuyển với tốc độ cao nên vô hình trung tạo thành vòng sáng kín mít vây hãm lấy Lục Vân.

Lục Vân vẫn điềm tĩnh, chân khễ động, thanh trường kiếm trong tay rực lên như đạo hỏa diễm hùng hực lửa, rung lên liên tục chín lần. Mỗi lần rung chuyển, hồng quang đều mạnh hơn một tầng. Sau khi đã vận khí vào thanh trường kiếm, nó đỏ bùng đầy uy lực, khí thể phùng phục bất diệt. một luồng kiếm quang hủy thiên diệt địa, cuồng phách nộ trăm được xuất ra như bão cần lũ quét... đập ngay vào lang yêu.

Một tiếng nổ rung chuyển cả sơn động, mặt đất run rẩy. Nhất kiếm uy lực kinh người vừa rồi của Lục Vân đã phát huy đến mười tầng hỏa hầu của Liệt hỏa thiên cang kiếm, một kiếm đánh tan công thể của lang yêu. Với Ý Niệm Thần Ba hữu hiệu của mình, Lục Vân dễ dàng nắm bắt được hành tung và quỹ đạo vận hành của lang yêu, bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt nó. Ánh mắt cười lạnh lùng, tay phải của Lục Vân nhất kiếm chém bổ xuống với mười phần hỏa hầu, nhắm ngay đỉnh đầu của lang yêu, không hề nương tay.

Cảm giác được nguy hiểm gần kề, cơ thể của lang yêu lập tức rút về, xoay chuyển cực nhanh với tần suất một trăm hai chục lần mỗi thức. Theo vòng dịch chuyển của lang yêu, một cột hắc quang bùng phát, đón lấy nhất trảm của Lục Vân. hai nguồn khí lưu trái ngược đối chọi với nhau, lập tức tạo ra tiếng nổ hủy thiên diệt địa, đất đá rơi vụn, bụi mù tung bay, cả sơn động nghiêng ngả, vô cùng kinh người.

Cơ thể Lục Vân ánh lên sắc xanh đen, đá vỡ vụn thành tro bụi. Ý Niệm Thần Ba của chàng vẫn lưu ý đến động tĩnh của lang yêu, không hề có kẻ hở. Trong tiếng nổ long trời lở đất vừa rồi, Lục Vân có thể cảm nhận rõ ràng khí tức của lang yêu đã giảm đi đáng kể, hiển nhiên nó đã trọng thương. Nhưng

bản tính điên dại, bất phục trước kẻ thù của loài sói vẫn khiến cho nó hăm hừ, đôi mắt đỏ ngầu sôi lên sùng sục... nước dãi chảy ròng rã một cách gớm ghê.

Nhưng vàng hắc khí âm ỉ dần dần, nó dường như bất lực, ngã quỵ rồi đột nhiên biến thành khối khí thể màu đen, bay trốn vào sâu trong sơn động, thoáng chốc đã biến mất tăm hơi.

Lục Vân cũng lập tức xoay người, chỉ thấy một đạo thanh quang vụt qua, biến mất, trông như lưu quang độn thuật, rất thần kỳ. Trong sơn động, Lục Vân ngự kiếm phi hành, truy đuổi theo khí tức của lang yêu. Lang yêu ở phía trước đã phát hiện ra Lục Vân đang không ngớt truy cản, nó vội nén lại khí tức, trốn biệt tăm.

Lục Vân nhăn mày, tự nhủ: "Lang yêu xảo quyết, không ngờ lại biết cách chuyển biến tần suất ba động để ẩn mình, thật không đơn giản. Đáng tiếc... người lại gặp phải Lục Vân này, số mệnh đã định, người phải chết trong tay ta". Lục Vân lập tức phát ra ba đạo Ý Niệm Thần Ba, mỗi đạo đều có tần suất khác nhau, rất nhanh sau đó đã có thể dò ra khí tức của lang yêu mà tăng tốc truy đuổi.

Trên đường truy đuổi, Lục Vân phát hiện ra sơn động này sâu không đến đáy, bốn phía dày đặc những nhánh rẽ, hoàn toàn không thể nhớ được mình đã vào từ thông đạo nào. Nơi này giống như một mê cung với vô số lối đi giống nhau, rất khó tìm được xuất khẩu.

Vì lý do phi hành dưới lòng đất khá nguy hiểm nên việc truy đuổi của Lục Vân gặp nhiều khó khăn. Lúc này Lục Vân hiểu ra nhưng lại không muốn bỏ dở nửa chừng. Sau một hồi lâu truy đuổi, Lục Vân cũng không để ý đến mình đã truy đuổi được bao xa. Chẳng bắt đầu cảm thấy cách này không khả thi nên đã dừng lại, thay đổi phương pháp tiêu diệt lang yêu.

Lục Vân đột nhiên nâng cao tần suất Ý Niệm Thần Ba đang theo dõi của lang yêu lên gấp mười lần. Với tốc độ mười chín ngàn sáu trăm lần mỗi thức, đập trúng lang yêu. Cùng lúc, Lục Vân cảm giác hơi thở của lang yêu giảm đi gấp mười lần, hiển nhiên nhất kích vừa rồi đã tạo thành đòn chí mạng. Khí tức của yêu lang ngừng di chuyển, lúc mạnh lúc yếu trong một động nhỏ cách đó mười sáu đoạn sơn động.

Lục Vân thân hình nhất động, toàn lực phi đến nơi của lang yêu. Chỉ trong thoáng chốc, Lục Vân đã xuất hiện, ngạo nghễ trước mặt lang yêu đang hỗn hển: "Ta đã nói rồi, người không thoát được đâu, không phải sao?". Chẳng nhìn lang yêu một cách lạnh lùng với thần sắc tàn khốc...

Lang yêu lúc này đã trở lại nguyên hình là một con sói hoang, nằm phục dưới đất, nhướng đôi mắt xanh hung ác nhìn thẳng vào Lục Vân, giọng nói yếu ớt cất lên: "Người rốt cuộc là ai? Sóng chân khí mãnh liệt vừa rồi tại sao lại có được tốc độ như thế? Không thể nào?".

Lục Vân cười nhạt: "Cái đó người không cần biết, tất cả đã kết thúc rồi, cái chết của người sẽ chấm dứt mọi thứ. Người có thể luyện thành hình nhân, tức là nguyên thần tu luyện cũng khá, ta muốn hoàn toàn tiêu diệt người xem ra hơi cực đấy. Không sao, ta còn nhiều thời gian, để xem người còn giờ trò gì không".

Lục Vân đứng thẳng bất động, thanh trường kiếm trên đầu di chuyển đến bên trên lang yêu, không ngừng xoay chuyển, phát ra hào quang đỏ rực chói lòa, như muốn nuốt chửng mọi thứ. Lang yêu vật vờ trên đất bất lực lắc đầu, ánh mắt tuyệt vọng, bất giác tru lên thê lương. Trường kiếm tiếp tục hạ xuống, tạo thành một vòng khí trảo bao trùm lấy cơ thể của lang yêu, từ từ luyện hóa yêu khí và nguyên thần của nó.

Lục Vân vẫn lạnh lùng, toàn thân rực sáng sắc xanh đen, soi rọi cả sơn động, cảnh vật trong phương viên mười trượng đều sáng tỏ dưới ánh hào quang của Lục Vân. Đến những viên sỏi nhỏ trong góc khuất cũng ần ần phát ra vàng thanh quang nhàn nhạt. Ngay lúc thanh quang bùng phát trên cơ thể của Lục Vân, thanh trường kiếm trên đỉnh đầu của lang yêu càng rực rỡ, khí trảo đỏ rực lập tức biến thành một cột sáng hùng hực lửa, uy lực tăng lên gấp mười lần.

Lang yêu dưới cột sáng không ngừng gầy dẹt, vật vờ, lúc là hình người, lúc hoàn hình thành sói, miệng liên tục tru lên thảm thiết... Từ từ, cơ thể của lang yêu thu nhỏ dần, mắt nhìn thấy nó đang gần như bị luyện hóa thành khí thì đột nhiên đôi mắt của nó bùng lên hai vầng sáng một đen một đỏ, rất quý dị. Cơ thể lang yêu nhạt đi, tiêu tan... chỉ còn lại hai vầng sáng lơ lửng, bất ngờ bùng sáng, xông ra khỏi cột sáng của trường kiếm, phá không tháo chạy.

Lục Vân bần thần: "Thì ra... hai nanh sói một đỏ một đen đó không chỉ là loại binh khí đơn giản, bên trong ẩn tàng hai loại nguyên thần khác nhau. Chẳng trách tại sao lúc đầu thám thính lại cảm nhận được yêu lang nhất thể tam khí, hóa ra là như vậy. Được, xem các người chạy được đi đâu". Lục Vân tay phải nhất triển, một vầng hào quang đen xuất hiện, hút lấy vầng yêu khí giữa không vào lòng bàn tay.

Nhìn vào vầng yêu khí yếu ớt trên tay, Lục Vân khẽ cười: "Lang yêu, người thông minh lắm nhưng tiếc là không gạt được ta. Bây giờ chắc kết thúc được rồi". Dứt lời, hào quang đen trên lòng bàn tay cuộn lẫn với vầng yêu khí, nhanh chóng hấp thu vào luồng chân khí của Ma tông trong cơ thể, luyện hóa thành chân khí của bản thân. Trong giây phút cuối cùng, lang yêu rên rỉ: "Không thể nào, làm sao người biết Hóa hồn đại pháp của Ma tông? Khôngggggggggggg...". Sau tiếng thét bất tận, sơn động lại chìm vào sự im lặng âm u với tiếng gió hú khe khẽ...

Lục Vân khẽ nhếch miệng, một nụ cười sắc lạnh, cao thâm mạc trắc ần ần hiện trên khuôn mặt tuấn tú, hào quang chột hiện, cả người biến mất. Khi xuất hiện trở lại, Lục Vân đã ở một thông đạo khác. Ý Niệm Thần Ba của chàng liên tục theo đuổi khí tức của hai đạo quang một đỏ một đen vừa rồi. Vừa truy đuổi đến đây thì mất đi khí tức của chúng.

Lục Vân lặng lẽ đứng tại động khẩu, cẩn thận chú thị bên trong. Đây là một sơn động khá to, rộng hơn mười trượng, bên trong âm hàn cực kỳ, không một tia sáng le lói, có lẽ cả ngàn năm đều ần ần dật trong bóng tối. Lục Vân ần ần cảm nhận có gì đó đang lẩn trốn trong này, liên tục cản trở Ý Niệm Thần Ba của chàng. Vật này rất kỳ dị, tiếc là Lục Vân vẫn chưa thám xét được đó là gì.

Xung quanh sơn động còn có ba thông đạo khác, nơi Lục Vân đang đứng chính là một trong ba thông đạo. Vừa rồi rõ ràng hai đạo hào quang đen đỏ đã vào trong động rồi mất đi khí tức. Không hiểu sao Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lại không có hiệu lực bên trong động này.

Trầm tư một lúc, thanh quang trên cơ thể Lục Vân lưu động, thanh trường kiếm rực sáng sắc đỏ hừng hực lửa, bảo vệ cẩn thận bên trên Lục Vân. Đồng thời, chàng cũng bố trí bảy đạo Ý Niệm Thần Ba cao tốc ở xung quanh, tạo thành vòng phòng vệ vững chắc. Sau khi đã chuẩn bị mọi thứ, Lục Vân từ từ tiến vào động.

Trong vùng tối dày đặc, Lục Vân như một ngọn đuốc soi rọi trong động. Sắc mặt của chàng đột nhiên trở nên căng thẳng, ánh mắt lộ vẻ cảnh giác cực cao. Bởi vì vừa bước vào được sáu thước, Lục Vân đã cảm giác được vòng chân khí hộ thể của mình đang bị vô số những khí tức không nhìn thấy được không ngừng găm nhám. Điều mà Lục Vân kinh ngạc không phải vì khí tức của chúng cường liệt, mà chính vì số lượng của chúng khiến chàng phải hãi hùng. Khí tức không thể phát hiện được này ít nhất cũng cả vạn, thật không thể tưởng tượng nổi chúng là những thứ kinh tởm gì...

Khi đi đến vị trí trung tâm, lũ khí tức lí nhí nhưng nhúc nhúc xung quanh đã đạt số lượng hơn năm chục vạn, dị thường đến kinh hãi. Vầng hào quang hộ thể của Lục Vân đang bị ăn mòn dần, thanh quang rực rỡ nhạt đi, tối dần, tối dần... Không gian dần u ám... càng bí hiểm muôn phần.

Sắc mặt của Lục Vân hơi thay đổi, đôi mắt bất chợt bùng phát hắc quang, miệng khẽ quát lên một tiếng, vầng hắc quang rực rỡ một cách quái dị. Giữa trán của Lục Vân bất chợt xuất hiện một đường sáng thẳng nứt toác, rực sáng một con mắt khác vô cùng dị thường. Con mắt quý dị phát ra thứ ánh sáng yêu diễm rả quét xung quanh. Đây vốn là "Tâm lục ma nhãn" của Ma tông, chuyên dùng để tìm kiếm những yêu linh trong bóng tối, rất hữu dụng.

Sau khi thi triển "Tâm lục ma nhãn", Lục Vân quan sát thật kỹ những khí thể tí hon đó là gì... Hóa ra chúng toàn là những khí quang bị chia nhỏ, không phải là yêu vật gì cả. Tuy chỉ là khí quang nhưng lại ẩn chứa yêu khí tà dị, khiến cho Lục Vân tưởng lầm là yêu vật.

Vậy tại sao những khí quang này lại tự động công kích đối phương? Đây là một câu hỏi thần bí, khó giải thích. Ma nhãn của Lục Vân tiếp tục chiếu rọi xung quanh, rồi dừng lại tại trung tâm của sơn động. Ở đây có một cột hắc quang dày hơn một thước, vô cùng âm hàn, rất khó phát hiện. Lục Vân thử dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét nhưng ý niệm vừa tiếp cận lập tức bị yêu khí xung quanh hắc trụ đánh bật sang hướng khác, không thể tra xét gì được.

Thanh quang vừa hiện, Lục Vân vận khí, ánh quang sáng rực chiếu rọi xung quanh. Chàng đến gần hắc trụ quan sát kỹ... Thật kỳ lạ, đến "Tâm lục ma nhãn" cũng không nhìn thấy được quang ba này ẩn tàng thứ gì. Lục Vân càng tò mò càng hứng thú, rất muốn tìm hiểu xem nó rốt cuộc ra sao...

Lục Vân chậm rãi đi quanh thanh hắc trụ, ánh mắt đầy trầm tư, suy nghĩ cách pháp giải khí tráo của quang trụ, tìm kiếm bí mật ẩn tàng trong nó. Nghĩ được một lúc, "Tâm lục ma nhãn" giữa trán khép lại, tiếp sau đó lại hiện ra một con mắt khác rực rỡ sắc quang hoàng kim, chiếu rọi vào hắc quang trụ.

Phật môn "Đại tu la nhãn" đã được sử dụng, cẩn thận thám xét quang trụ đen đặc. Trong sơn động âm u đen tối, hai vầng sáng đen và hoàng kim lan tỏa huyền hoặc mê người. Toàn thân Lục Vân rực rỡ sắc vàng trông như một pho tượng Phật dát vàng, rạng ngời dưới ánh mặt trời, lặng lẽ dựng trên không. Chàng tiếp tục thi triển "Tâm thiên bát diệt quyết" của Phật gia, cả sơn động phút chốc như xuất hiện một mặt trời thu nhỏ, soi sáng khắp nơi.

Ánh mắt của Lục Vân sáng rực, sắc đỏ của trường kiếm cũng biến đổi thành sắc hoàng kim. Tuy sơn động yên ắng không một gợn gió nhưng khí vận trên cơ thể khiến cho y phục của chàng nhẹ nhàng phấp phới, đôi tay bất ổn ngay trước ngực, trường kiếm liên tục xoay chuyển trên đầu. Khi thanh kiếm khựng lại, quang ba màu vàng chấn động, bùng phát ra tứ phía. Đồng thời trường kiếm đứng thẳng giữa không trung, nghiêng không nhất trăm, một đường quang trụ màu vàng bổ xuống hắc trụ, khí thể rầm rầm xé nát bóng đêm.

Khi hai quang trụ tiếp xúc với tốc lực cực mạnh, một tiếng nổ long trời lở đất bùng phát, nơi giao tiếp của hai cột sáng bùng lên một luồng sáng chói lòa, khí thể kinh cuồng văng ra như mưa tên, quét bằng xung quanh như một cơn bão lửa tàn quét. Cả sơn động rung chuyển nghiêng ngả, tường chừng toàn bộ sẽ đổ ập xuống đầu, đá rơi vãi tung toé, tan thành bụi mù, phủ mờ cả động tâm. Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ, vầng sáng màu vàng bao bọc lấy cơ thể của chàng, không bị ảnh hưởng gì cả. Đôi mắt bây giờ đang tập trung hết tinh thần vào cột hắc khí, Ý Niệm Thần Ba được phát ra với tần suất ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, toàn lực thám xét khí tức của quang trụ.

Ánh mắt của Lục Vân chợt lóe sáng, cơ thể biến thành một luồng kim quang, biến mất. Thi ra trong lần cường công vừa rồi, tuy chưa thể phá hủy hắc trụ, nhưng trên thân nó đã có một kẽ nứt. Lục Vân lập tức thừa cơ hóa thành đạo kim quang, đi vào bên trong thám xét. Lục Vân vừa biến mất, đạo hắc trụ lập tức hoàn nguyên, khôi phục lại vầng hắc khí dày đặc bao bọc xung quanh.

Trong bóng tối âm u, hai đạo sáng một đỏ một đen xuất hiện, chói lòa trong bóng tối. Đạo hồng quang rì rầm: "Không ngờ người đến lần này còn ghê gớm hơn người sáu chục năm trước, thật đáng sợ!".

Đạo hắc quang cũng rên rì: "Không sai, ta thấy hần thi triển hai loại pháp quyết kia, một loại là 'Tâm lục ma nhãn' của Ma tông, còn lại là 'Đại tu la nhãn' của Phật gia, tà môn chi cực. Không ngờ dưới thiên hạ lại có loại người như thế, cùng lúc tu luyện tam môn pháp quyết, thật không thể tưởng tượng nổi. Cũng may chúng ta chạy nhanh thoát ẩu, không để hần bắt được, chắc tiêu đời!".

Đạo hồng quang sợ hãi: "Tên này chắc không như lần trước, quấy cho chỗ này tan tác chứ? Hy vọng là không, nếu không thì chúng ta khổ đây. Thôi trốn trước cho chắc ăn, đợi hần đi rồi tính".

Đạo hắc quang lầm rầm: "Cái này khó nói, nhưng lần này hần dám bước vào hắc vực bí cảnh thần bí hung hiểm nhất của Tuyệt Âm cốc, chưa biết có thể sống được bao lâu đâu. Cho nên chúng ta không cần phải lo sợ. Cứ trốn ở đây là an toàn". Dứt lời, hồng quang biến mất, hắc quang cũng vụt tan.

Trong sơn động thần bí thâm trầm lại im lặng như ban đầu, âm u tăm tối. Lục Vân bước vào bí cảnh hắc vực này sẽ gặp những gì? Chàng sẽ an toàn thoát hiểm không? Còn ba vị đệ tử kiệt xuất còn lại? Họ đã gặp những gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bất Đồng Cảnh Ngộ

Trở về với ba vị đệ tử còn lại của Dịch Viện, mỗi người đều có những kỳ ngộ khác nhau, đều chạm trán với nhiều loại yêu vật, gặp nhiều đối thủ lợi hại. Đầu tiên hãy nói về Lý Hoành Phi, đệ tử kiệt xuất nhất Dịch Viện. Gã vừa vào động đã bùng phát một khí thế cường đại, lan tỏa hùng hực trong chu vi hơn mười trượng.

Toàn thân gã rực sáng sắc huyền quang, nhuộm xanh cả một vùng. Thanh bảo kiếm gã đang đeo trên lưng có tên là Liệt Vân kiếm, vốn dĩ là thanh bảo kiếm tuyệt thế trong Dịch Viện, thuộc loại tiên khí, vô cùng hiếm có trong thiên hạ. Kiếm này gã được Huyền Ngọc chân nhân ban tặng để khen thưởng cho nỗ lực cũng như biểu hiện xuất sắc và tu vi cao thâm của gã.

Liệt Vân kiếm nhất xuất, vàng quang mang trắng sáng chiếu rọi tứ bề. Đồng thời linh khí mạnh mẽ lan tỏa dần ra xung quanh, bảo vệ lấy Lý Hoành Phi ở bên trong. Gã cười một cách kiêu ngạo, cơ thể lướt đi như trượt trên băng, thể hiện một phong thái tiêu dao tùy ý, đắc chí dừng dừng. Vừa bước vào động đã cảm nhận được luồng yêu khí mạnh mẽ đến kinh người, Hoành Phi lập tức vận khí, thanh Liệt Vân kiếm trên đầu tức thời bùng phát ra một đạo kiếm ảnh xanh đen rực sáng và trong vắt.

Liệt Vân kiếm xuất diện, cả sơn động như run rẩy, hải hừng. Kiếm ảnh cường liệt cùng với uy lực tuyệt thế của "Dịch thiên lục quyết" càn quét tứ phía khiến cho lũ yêu thú chết hàng loạt dưới kiếm của gã, tiếng gầm rú gào thét tràn ngập trong sơn động, từng luồng yêu khí nhẹ nhẹ bốc hơi, lũ yêu vật lớp lớp tiêu tan. Đột nhiên từ trong sâu thẳm của sơn động, một tiếng rống điên dại làm rung chuyển cả sơn động, tựa như muốn thí uy với Lý Hoành Phi.

Gã lạnh lùng như băng, phát tay phải, thanh Liệt Vân kiếm rực rỡ ánh sáng thanh bạch lướt cùng gã vào sâu bên trong động. Đi xuyên qua tầng tầng thông đạo, vượt qua nhiều ngã rẽ khúc quanh, Lý Hoành Phi đến một sơn động rộng rãi, trống rỗng. Gã dừng lại, trừng mắt, Liệt Vân kiếm rung lên, phát ra vàng hào quang chói lòa.

Vàng kiếm quang chém bổ vào ngay giữa sơn động, nhờ vào đường sáng vụt qua của kiếm khí, gã thấy một khối khí xanh thẫm ẩn hiện. Nó bắt đầu tỏa sáng, ánh sáng xanh rờn trông cực kỳ quái dị. Nó khê dịch chuyển nhằm tránh đòn tấn công đầy uy lực của Lý Hoành Phi. Từ giữa không trung, một tiếng nổ hồng truyền đến từ bốn phương tám hướng, không rõ vị trí chính xác như thế nào nhưng trong lúc Hoành Phi đang chú ý đến tiếng rống đó thì mười hai đạo lục ảnh phân thành ba hướng đồng thời đột kích gã.

Lý Hoành Phi không cần nhìn cũng phát hiện được, cười khinh bỉ: "Yêu nghiệt, không biết tự lượng sức mình thì hãy nạp mạng đây!". Liền vùng bảo kiếm, thoát cái bốn mươi tám chiêu kiếm xuất thủ tới tấp, chỉ thấy kiếm khí bắn ra như hoa bay tung tóe, tản ra tứ phía, kích ngay đúng mười hai đạo lục ảnh. Mười kiếm chia lên trời, yêu khí lan tỏa, va chạm với nhau tạo nên vàng sáng giao thoa bùng phát, vỡ vụn. Từ giữa không gian truyền đến tiếng thét thảm thiết của lũ yêu vật, nghe rợn cả tóc gáy.

Một chiêu của Hoành Phi đã tiêu diệt được chín con yêu vật vừa định xông đến. Tu vi của gã quả thật cao siêu, kiếm pháp nhuần nhuyễn, thật kinh người. Gã trừng mắt nhìn vào ba con yêu vật may mắn lọt lưới, thì ra đó là ba con báo, khắp người phùng phùng yêu khí ngút trời. Lý Hoành Phi hất đầu, trường kiếm phát lên, tiếp tục tung ra ba mươi sáu đạo kiếm quang, tiêu diệt nốt ba con báo yêu, đồng thời thuận thế kích ngay khối lục khí còn lại.

Một tiếng tru kỳ dị phát ra từ khối lục khí như tiếng sấm chớp làm rung rền tâm can. Vòng chân khí hộ thể của Hoành Phi bị chấn động kịch liệt do chịu sự ảnh hưởng của âm thanh quái dị. Nguồn khí từ tứ phía dần dần áp sát, đè nặng lên cơ thể của Hoành Phi, khiến gã kinh hãi vô cùng. Thật không ngờ trong sơn động lại ẩn tàng loài yêu vật mạnh mẽ khiếp đảm như vậy.

Lý Hoành Phi lập tức thủ thế, Liệt Vân kiếm trong tay rung lên, bùng phát thanh quang chói lòa, hòa quyện với kiếm khí, gã chém xuống một đường thật mạnh vào khối lục khí. Trong bóng tối, khối lục khí thét lên một tiếng như lệ quỷ hồng, tiếp ngay sau là một đạo lục quang phóng ra đón lấy kiếm khí dũng mãnh của Hoành Phi. Ngay lúc đó, một vàng lục quang khác đột nhiên xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Hoành Phi, không một chút động tĩnh...

Khối yêu khí dày đặc đó ẩn chứa khí tức quỷ dị âm trầm, bao trùm lấy cơ thể của Hoành Phi. Trong sơn động, lục quang đại thịnh, yêu khí tràn ngập, thân ảnh của Lý Hoành Phi đã nằm trọn trong lục quang. Từng tia sáng chớp nháy ánh quang yêu dị, như muốn ăn mòn dần bản thể của gã.

Hoành Phi bên trong vòng lục quang, ánh mắt đờ đờ sát khí. Gã bất ngờ ngồi xuống, xếp chân như kiểu ngồi thiền, cơ thể lơ lửng cách mặt đất ba thước, trông như một pho tượng thần. Chỉ thấy vàng thanh quang bành trướng, Liệt Vân kiếm trên đỉnh đầu bất ngờ rực rỡ ánh hào quang trắng xanh thanh khiết, đối kháng kịch liệt với vàng sáng xanh lục quỷ dị. Trong sơn động, ngũ quang thập sắc không ngừng chiếu rọi, tạo nên vô số những khí sắc lượn lờ phiêu lãng cùng với những tia sáng xoàn xoẹt như pháo bông, thật tráng lệ.

Trong sơn động âm u, đột nhiên hào quang rực rỡ, hào quang trắng xanh va chạm với vàng sáng xanh lục, tạo thành vùng quang sắc rạng ngời. Kèm theo đó là một tiếng nổ chấn thiên động địa, khí lực tản ra xung quanh làm vụn nát những tảng đá gần đấy, bụi tung mù mịt, khí lưu chạm phải thạch bích vọng về, rầm rầm như sấm nổ. Vô số yêu khí tản ra, ánh lục quang rải khắp các ngõ ngách trong sơn động. Còn Lý Hoành Phi thì khắp người rực sáng, hào quang chói lọi, song thân thân quang chiếu tỏ, trừng mắt nhìn khối lục khí.

Gã lặng lẽ đứng thẳng giữa khoảng không, giọng lạnh lùng: "Yêu nghiệt, còn không mau lộ chân diện? Hôm nay ta sẽ tiêu hủy ngươi tại đây, trừ hại cho nhân gian, tiếp chiêu". Liệt Văn kiểm lập tức bùng phát khí sắc, điên cuồng nhất trăm với uy lực khiếp vía. Khí lưu bốn bề dừng động, cuộn lại và tạo thành một vòng gió lốc gầm rú cuồng loạn.

Trong tiếng cười đanh ác, một yêu vật cao gần một trượng phóng ra từ trong khối lực khí. Một luồng hỏa diễm xanh rực cuộn lấy cơ thể của Hoành Phi. Con yêu vật cảm nhận được nguy hiểm đang gần kề, hiển lộ ngay thực thể. Lý Hoành Phi trừng mắt lạnh nhạt, cười ngất ngưỡng: "Một con báo yêu nhỏ nho mà dám tác oai tác quái? Xem Lý Hoành Phi ta hôm nay trừ hại cho nhân gian, tiêu hủy thần hình của ngươi!". Thanh quang bùng phát, Liệt Văn kiểm lập tức thi triển quyết thứ sáu của "Di Thiên Lục Quyết" - Di Thiên Hoán Nguyệt.

Di Thiên Lục Quyết là pháp quyết lợi hại nhất của Dịch Viện. Di Thiên Lục Quyết thật ra chính là chỉ sáu quyết sau của "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết". Quyết cuối cùng "Di Thiên Hoán Nguyệt" là quyết pháp bá đạo nhất, là Dịch Viện trấn sơn chí học. Trẻ tuổi như Lý Hoành Phi có thể luyện đến quyết này thật là hiếm có. Trong Dịch Viện, ngoại trừ ngũ đại cao thủ ra, gã được xem là người thứ sáu có thể luyện thành được, thật tài!

Thanh quang lưu chuyển, khí thế hùng hổ, đè nén con báo yêu phải nhún người né tránh. Ngay trong lúc nó nhún người, Liệt Văn kiểm cùng với uy lực trăm thiên liệt địa của Di Thiên Hoán Nguyệt, chém một nhát trúng ngay thân của báo yêu. Một tiếng thét giận dữ kinh khiếp phát ra, khối lực quang rạn nứt, khí tức nổ tung, chấn nát cả những đá tảng gần đó thành bụi mù, mặt đất nứt toạc, khí thế bá đạo đến hãi hùng.

Ngay trong lúc phát ra tiếng nổ, một vệt sáng màu lục nhàn nhạt rất khó phát hiện âm thầm lặng lẽ phóng vào sâu trong sơn động, phụt chốc biết mất tăm tích. Lý Hoành Phi thần nhiên đứng cười đắc ý, quan sát kiệt tác của mình mà mừng rỡ tự nhủ: "Bao nhiêu năm khổ luyện cuối cùng cũng sở học đại thành, uy chấn thiên hạ. Thật đã!".

Mục quang vừa lướt qua, gã chợt cười lên một cách rùng rợn: "Không ngờ đạo hạnh của ngươi cũng khá, nguyên thần như thế mà vẫn trốn thoát được. Hay, hay, để ta đùa giỡn với ngươi thêm chút nữa. Xem ngươi còn chịu đựng được bao lâu. Ha ha ha...".

oOo

Không nói đến gã Lý Hoành Phi truy đuổi báo yêu nữa mà thử xem tình hình bên Ngao Tuyết đến đâu rồi. Ngao Tuyết cũng như những người còn lại, sau khi vào sơn động đều gặp không ít yêu vật. Thanh thần kiểm trên tay, tỏa ra vàng tiền khí từ sắc chói lòa, khiến cho lũ yêu vật xung quanh sợ hãi thoái lui. Vừa tiến bước vừa phá quan trăm tướng, trong suốt quãng đường dài hơn trăm dặm, đi xuyên qua hơn mười thông đạo mới đến một sơn động lớn.

Nhìn vào sơn động âm u to lớn trước mặt, Ngao Tuyết thần sắc vẫn bình thản, vận khí, thanh Từ Ảnh thần kiểm xoay chuyển liên hồi trên đỉnh đầu, một vòng từ sắc bao bọc xung quanh nàng, bảo vệ thật cẩn thận. Trong sơn động sâu hun hút, phả ra luồng yêu khí rất nồng nặc, khiến người đứng ngoài cũng cảm thấy khiếp đảm. Ngao Tuyết tiếp tục vận khí, một vòng sáng huyền thanh xuất hiện thêm quanh người, soi rọi cả sơn động. Vàng sáng huyền thanh cùng từ sắc của thần kiểm, trong phút chốc khiến cho mọi yêu vật ẩn mình trong bóng tối phải hiện hình.

Giữa sơn động có một khối khí thể màu xanh thẫm, khí tức ẩn ẩn hiện hiện, cực kỳ yếu ớt. Một bóng hình nhân lặng lẽ nằm gọn bên trong, nhưng không nhìn rõ được đó là gì. Bất ngờ khối khí thể đó lên tiếng "Ngươi là ai? Tại sao lại xông vào nơi tu luyện của ta? Đây không phải là nhân gian, không phải là nơi ngươi có thể đến".

Trong đôi mắt sắc của Ngao Tuyết ánh lên hào quang xanh đen, nàng cẩn thận quan sát con yêu linh bên trong khối khí thể, để xem đó thật sự là con yêu vật gì. Dịch Thiên pháp quyết xuyên qua lớp quang ảnh của khối khí, hóa ra đó là một nữ yêu kiều, trên gương mặt xinh đẹp ẩn hiện vài phần kiêu diễm nhưng dị tà.

Ngao Tuyết thần nhiên trả lời: "Ta đến từ Dịch Viện, nếu không lầm thì ngươi chính là xà yêu? Trên suốt đoạn đường ta đi, ngươi đúng là yêu vật có đạo hạnh cao thâm nhất. Có thể luyện thành hình nhân, ngươi thật không đơn giản".

Xà yêu sắc mặt khê thay đổi, giọng nói hằn học: "Không ngờ sau sáu mươi năm, hôm nay lại có Dịch Viện đệ tử đến đây, thật đáng hận! Sáu mươi năm trước, có một gã tên là Phong Viễn Dương gì đó đã phá tan tành nơi này, dị linh bất an. Không ngờ sáu mươi năm sau, đệ tử Dịch Viện lại xuất hiện ở đây. Lần này các ngươi có mấy người?".

Trương Ngao Tuyết nhìn thẳng vào mặt ả, bước đến gần, lạnh nhạt nói "Cái đó ngươi không cần biết làm gì, ta đến là để trăm yêu trừ ma. Ngươi chuẩn bị chịu chết đi". Dứt lời, Từ Ảnh bùng sáng rực rỡ, tự động phóng đến vàng quang ảnh trong khối khí.

Xà yêu khê thờ dài: "Đệ tử Dịch Viện nào cũng cuồng cuồng tự đại, xác xược láo toét. Cứ cho rằng hành vi của mình là thuận theo ý trời, hợp theo nhân tâm. Toàn bộ đều là thứ rác rưởi. Chỉ là nhân loại các ngươi vô si bi ôi, vì bảo vệ lợi ích của mình mà cố ý nói những lời nghịch lý, tự biện hộ. Thiên sinh vạn vật vốn không phân biệt, chỉ là loài người các ngươi thiên sinh ưu việt, luôn tự cho rằng mình là chủ nhân thiên hạ, bỏ mặc mọi loài sinh mệnh khác và cho đó là dị loại. Đáng hận thay!".

Trương Ngao Tuyết điềm tĩnh đối đáp: "Nếu so nhân quả, chính các ngươi thường xuyên đến nhân gian, gây nguy hại cho thế nhân nên mới trở thành kẻ địch của giới chân tu. Ngươi dám nói ngươi chưa từng giết người không? Nếu chưa từng giết người vậy tại sao trên thân thể của ngươi có khí vị của máu tanh tà ác? Thiên địa vạn vật, chân tu sinh linh nhiều vô số kể, không ít những hoa thảo thụ mộc thiên sinh bất di bất dịch, kỳ tâm bản thiện, đều có thể tu luyện hữu thành, có kẻ chân tu nào điều quân đến tiêu diệt chúng không? Còn các ngươi? Chỉ biết tu luyện theo con đường tà đạo, lấy máu người làm thuốc dẫn, để gia tăng tốc độ luyện thành pháp quyết, nghịch thiên nhi hành, ta nào có thể buông tha?".

Xà yêu giận dữ, chế giễu: "Nực cười, chân tu vốn đã là nghịch thiên nhi hành, chẳng lẽ các ngươi không sát sinh? Nếu đã không đồng đạo thì xuất thủ giao tranh vậy. Xem chiêu". Dứt lời, yêu khí từ phía lập tức tề tụ, hình thành xà ảnh khổng lồ, nhảy bổ vào Ngao Tuyết.

Nhìn thấy xà ảnh đang tấn công với khí thể rực lửa hận, Ngao Tuyết vẫn thản nhiên, vận khí cho thanh Tử Ảnh trên đỉnh đầu, tạo thành vàng kiếm quang màu tím, tiếp đòn tấn công của xà ảnh. Song phương giao chiến, giữa không phát ra tiếng di tiêu, tử sắc hào quang đại thịnh, nhất kích trăm ngay xà ảnh. Ánh mắt của nó lộ rõ nét kinh hãi, hỏi dồn: "Kiếm đó... có phải là thanh Tử Ảnh thần kiếm, là một trong hai thanh Ảnh Nguyệt song kiếm trong truyền thuyết?"

Ngao Tuyết lạnh lùng: "Đích thị là kiếm này. Yêu nghiệt hãy nộp mạng". Tử quang bùng sáng, phút chốc soi rọi cả sơn động, một con tử long xuất hiện giữa không gian, rồi phi xuống công kích xà yêu. Xà yêu hãi hùng, thân thái bất định, bất ngờ hóa nhỏ rồi biến thành một luồng hắc khí, trốn chạy vào trong hang sâu. Ngao Tuyết cười nhạt, ngự kiếm đuổi theo.

Lúc này Ngao Tuyết đã có sự nhận biết hoàn toàn sâu sắc và đồng thời có mối giao cảm khăng khít với Tử Ảnh, so với lúc ban đầu thì thật sự khác biệt rất nhiều. Tử quang nhất hiện, kiếm hóa thân long, sơn động âm u bất ngờ rực sáng dưới hào quang của Tử Ảnh. Chỉ thấy Ngao Tuyết hiện ngang trên lưng rồng, cơ thể được bao bọc bởi vàng tử quang, thân tốc truy đuổi xà yêu. Tiếng rồng gào thét, uy nghiêm tột cùng, tử tử mắt hút trong sâu thẳm sơn động..

oOo

Trong một sơn động âm u khác, âm phong gào rú, yêu khí tràn ngập. Một hình nhân thoát ần thoát hiện, như một u linh hư vô, rất thần bí. Đột nhiên, một tiếng quát lớn, một đạo kỳ quang bùng phát. Một quả cầu ánh sáng rực rỡ phát tán ra vô số những bùa chú kỳ lạ, Vân Phong thấy thế quá nhột, không ngờ mồm mép tên hiết tinh này ghê gớm như vậy. Thật tức chết đi được. Hấn quát lên: "Yêu nghiệt xem kiếm, xem ta tiêu diệt ngươi thế nào". Tay trái dẫn pháp quyết, tay phải cầm trường kiếm hào quang rực sáng, một đạo ánh sáng ần tàng âm dương nhị khí cường bạo kích xuống.

Hiết tinh bùng phát ánh hào quang đen ngòm, bao quanh thực thể của nó. Đuôi quét mạnh ra trước đối kích với đòn tấn công của Vân Phong. Ba vàng sáng va chạm vào nhau, Vân Phong bị văng ra cả trượng xa, chao đảo. Hiên nhiên nhất kích vừa rồi kinh lực to tát vô cùng. Còn hiết tinh thì rống lên kinh hãi, vòng khí phòng vệ bị kích phá. Âm dương nhất kiếm vừa rồi đã bỏ trúng cơ thể của nó. Kiếm khí dừng mãi, như thái sơn áp đỉnh đè nó nằm lún sâu bên trong nền thạch nhám.

Cự hiết vùng vẫy dữ dội, hào quang chớp nhoáng, cơ thể lập tức thu nhỏ, thoát khỏi nhám thạch, bay lên giữa không rồi lại hoàn hình như cũ. Vân Phong không buông tha, tiếp tục vận khí, thanh pháp kiếm xoay chuyển giữa hai vàng sáng âm dương, từ một thanh kiếm ba thước biến thành cây cự kiếm dài hơn cả trượng, đâm thẳng vào đầu của con hiết tinh. Nó cảm nhận được đòn tấn công nhưng tránh không kịp, cả thanh pháp kiếm ghim chặt cơ thể nó trên mặt đất. Bản thể bị tổn thương, đòn chí mạng vừa rồi khiến nó hoàn toàn bất lực, không thể thoát thân được nữa.

Yêu khí trong cơ thể hiết tinh nhanh chóng bị luyện hóa bởi thanh pháp kiếm uy quyền. Nó rên lên đau đớn... từ từ hồi phục nguyên hình, là một con bò cạp dài một thước, vẻ mặt đáng thương nhìn Vân Phong van nài. Vân Phong lạnh nhạt: "Yêu ma quý quái, làm sao tha được". Dứt lời, hai bàn tay phóng ra hai luồng hào quang âm dương, vây hãm lấy hiết tinh, chỉ thấy nó tiêu biến dần, để lại một viên hắc châu lấp lánh.

Vân Phong thu hồi trường kiếm, cầm lấy viên châu sẫm soi. Bất chợt hấn cười ồ: "Ha, viên hiết châu này cũng tuyệt đây, cũng là một bảo vật đáng giá. Không ngờ lại có chiến lợi phẩm hồi thế này. Để mang về luyện hóa yêu khí của nó rồi uống vào sẽ gia tăng công lực thêm một con giáp. Ha ha, vậy là lời to rồi!". Hấn cất viên hiết châu cẩn thận, liếc nhìn xung quanh rồi bùm miệng cười khi, sau đó biến mất tăm trong sơn động.

Theo từng bước tiến sâu hơn, Vân Phong cảm nhận được yêu vật nơi này rất nhiều. Hơn nữa, càng đi sâu vào thì yêu vật càng lợi hại. Tiếp theo những ngày sau đó, mỗi ngày hấn đều phải đối mặt với rất nhiều yêu vật, đánh đến nổi sức cùng lực kiệt, có khi cũng phải trốn tránh một số yêu vật quá lợi hại, tránh voi không xấu mặt nào, giữ mạng là trên hết. Còn Ngao Tuyết với thanh thần kiếm trên tay, đi đến đâu yêu vật đều sợ hãi trốn chạy đến đó, khiến cho chúng lăm phen khổ ải. Còn Lý Hoàn Phi thì toàn lực cuồng sát, gặp yêu diệt yêu, thấy quý giết quý, không hề nương tay. Mấy ngày còn lại, gã giết cũng giết đến mỏi tay. Tuy nhiên cả ba người đều không gặp phải tình huống như Lục Vân, không biết là may mắn hay bất hạnh..

oOo

Huyền Âm chân nhân đứng hiên ngang trước cốc khải, nhìn lên bên trên Tuyết Âm cốc, cột yêu khí tỏa ra ba động liên tục, trong lòng bất giác khê vui. Bởi vì luồng yêu khí vốn rất dày đặc nơi đây nay đã nhạt đi rất nhiều. Người biết rằng bốn vị đệ tử ất hấn đã có chuỗi ngày tu luyện khá tốt, xem ra tình hình rất lạc quan. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnY-Y.com

Từng ngày trôi qua, yêu khí mỗi lúc mỗi yếu dần, cũng giống như sáu mươi năm trước, thật khiến người ta cảm thấy vui mừng.

Đột nhiên, Huyền Âm chân nhân biến sắc, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi tột cùng, không ngừng nhìn vào giữa không. Chỉ thấy tại nơi yêu khí lan tỏa, bất ngờ xuất hiện một cột sáng đỏ rực, chiếu rọi xuyên trời cao. Khí thể cực kỳ bá đạo trong luồng ánh sáng vừa rồi nhưng rồng lượn trời mây, ngao thị thiên hạ. Tuy chỉ duy trì trong một khoảnh khắc rất ngắn nhưng yêu khí trên Tuyết Âm cốc giảm xuống một cách đáng kể.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Huyền Âm chân nhân lăm răm không hiểu, chẳng mò ra mô tê gì cả, đành hồi hộp chờ đợi trước cốc khải, tự nhủ: "Hy vọng bọn nó an toàn, bình yên vô sự, nếu không thì nguy..."

Chương 16: Hắc Vực Long Hồn

Trong sơn động âm u, Lục Vân thi triển "Đại Tu La Nhân" của Phật Môn, với thượng thừa bá đạo "Tâm Thiên Bất Diệt Quyết", toàn lực nhất kích, cuối cùng đã khiến cho quang trụ nứt ra một kẽ hở nhỏ. Lục Vân lập tức hóa thành một đạo kim quang, tiến vào bên trong hắc quang trụ.

Vừa vào bên trong, tia kim quang chói lòa, hiển hiện bản thể của Lục Vân. Chàng cẩn thận thăm xét xung quanh, sắc mặt đại biến, không ngờ trong này hoàn toàn khác với tưởng tượng của mình, kỳ diệu vô cùng. Lục Vân vốn nghĩ rằng, từ bên ngoài nhìn vào, hắc quang trụ chỉ to khoảng vài thước, khi vào bên trong chắc phải hiện thân dưới dạng nguyên thần mới có thể đi chuyển được.

Ai ngờ, trong này lại là một khoảng không vô tận. Tuy nó không thể sánh với khoảng không gian được tạo bởi tiên tổ nhưng cũng kỳ diệu không kém. Ở đây không có những tinh vân lấp lánh nhưng rộng thênh thang, mệnh mông không giới hạn. Từng cơn âm phong lùa qua, se lạnh, rợn người. Xung quanh lượn lờ vô số loại dị linh khác nhau, nhưng chúng đều bình thản, tự do bay lượn...

Cơ thể của Lục Vân rực sáng, chiếu rọi khoảng không trong vòng ba trượng, cẩn thận quan sát xung quanh. Không gian thật kỳ ảo, Lục Vân không thể biết được vị trí của mình đang ở đâu, bởi vì xung quanh không hề có bất cứ thạch bích hay giới hạn nào, trước sau trên dưới đều trống rỗng. Cảm giác thật khó chịu khi phải lơ lửng tại một nơi vô định. Ánh mắt lóe sáng, Lục Vân bắt đầu thi triển Ý Niệm Thần Ba của bản thân, liên tục phát ra chín đạo ý niệm với tần suất khác nhau, tỏa ra tứ phía.

Đồng thời, cơ thể của Lục Vân rực rỡ ánh hoàng kim, quyết thứ năm "Vạn Nguyên Quy Nhất" của Thiên Địa Vô Cực lập tức được thi triển, vàng ánh sáng bảy màu phút chốc tỏa sáng cả khoảng không một cách rực rỡ. Vô số những linh khí đỏ sẫm xung quanh nhanh chóng tiến lại gần cơ thể của chàng.

Lục Vân điềm tĩnh tự nhủ: "Linh khí nơi này ẩn tàng âm hàn chi khí, có thể trợ giúp dị linh và âm hồn tu luyện. Đối với những kẻ chân tu tu luyện dương cương pháp quyết thì loại linh khí chẳng dùng được. May là Thiên Địa Vô Cực của ta hàm chứa âm dương ngũ hành, Phật ma tiên đạo, không có gì là dư thừa hay không cần thiết. Thật hữu dụng!". Vừa nghĩ vừa tăng tốc hấp thụ linh khí xung quanh.

Rất nhanh, toàn bộ linh khí đã bị Lục Vân hấp thụ, chàng bắt đầu di chuyển cơ thể, tùy ý chọn một phương hướng mà phóng mình đi tới. Bất ngờ chàng quay ngoắt lại, một phần Ý Niệm Thần Ba đã phát hiện được một nguồn khí tức vô cùng cuồng loạn đang ẩn thân gần đây. Nguồn khí tức này rất mãnh liệt dữ dội, rất khó tra xét được cụ thể là vật gì. Lục Vân dừng lại, chín đạo Ý Niệm Thần Ba thu hồi được bốn đạo, không có phản hồi gì cả. Năm đạo còn lại, chỉ một đạo ý niệm phát hiện ra nguồn khí tức, cảnh báo nguy hiểm đang rình rập. Khoảng không thần bí này dường như được tạo ra để phong ấn vật gì đó, ẩn tàng rất nhiều bí mật không ai biết đến.

Thanh quang nhất hiện, Lục Vân thi triển Dịch Thiên pháp quyết của Dịch Viên, ngự kiếm đi đến phương hướng có sự phản hồi của khí tức. Trong khoảng không tối mù, chỉ thấy một lần sáng vụt qua, rồi mất tích. Lục Vân hiện tại chỉ có thể dựa vào Ý Niệm Thần Ba mà phán đoán phương hướng, với tốc độ kinh người, trong giây lát đã đến nơi cần đến. Lục Vân cẩn thận dừng lại cách đó khoảng mười trượng, tỉ mỉ quan sát khối quang cầu đang lung linh phát sáng. Thật kỳ lạ, hình như bên trong nó có ai đang gọi chàng...

Khi Lục Vân thăm xét quang cầu, khí tức của nó đồng thời cũng đã phát hiện ra sự có mặt của chàng. Đột nhiên nó phình to từ khoảng hơn trượng đến gần mười trượng, chớp mắt đã hiện ngay trước mặt Lục Vân, khiến chàng hốt hoảng lui ra tiếp mười trượng nữa, về mặt dây kinh ngạc.

Lúc này một thanh âm ròn rã cất lên từ trong quang cầu: "Người là thứ gì? Tại sao xuất hiện ở đây? Đây là hắc vực bí cảnh độc nhất vô nhị trong thế gian, không sinh vật nào có thể lọt vào. Người làm sao vào được đây?". Giọng nói uy vũ lạnh lẽo, đầy bá khí.

Lục Vân bừng sáng thanh quang, cẩn thận thiết lập vòng phòng vệ, trừng mắt nhìn quang cầu, trầm giọng: "Ta là kẻ chân tu trong chân tu giới, người là loài dị linh gì? Tại sao ta không thể cảm nhận được yêu khí trên cơ thể của người mà chỉ là một nguồn khí tức cực kỳ bá đạo cường mãnh. Người rốt cuộc là gì?".

Lục Vân vừa xuất lời, quang cầu lập tức phóng ra chân khí đỏ lừ, công kích trực diện của Lục Vân. Giọng nói lạnh nhạt cuồng dại lại cất lên: "Kẻ chân tu trong chân tu giới? Hừ, không ngờ sau ba ngàn năm, ta lại được gặp nhân loại, lũ nhân loại bỉ ổi vô sỉ, toàn là lũ chết bầm không giữ lời, hôm nay ta phải ăn thịt người, xem như một ít bồi thường cho ta trong bao năm bị giam cầm. Hà hà hà...". Giọng cười cất lên điên dại.

Thanh trường kiếm vụt đến, một đạo kiếm khí xanh đỏ ngay lần sóng chân khí của quang cầu, hai nguồn khí kinh cực mạnh chạm vào nhau, lập tức nổ tung, khí quang văng tung tóe, hai luồng khí tự tiêu hủy nhau. Lục Vân dùng đôi mắt sắc lạnh nhìn thẳng vào quang cầu, bản tính tò mò trỗi dậy, chàng lạnh lùng dò hỏi: "Người là vật gì? Tại sao lại ở đây? Đây là đâu? Có sao lại thù hận nhân loại?". Dứt lời, khắp cơ thể Lục Vân bùng lên ánh hào quang đen tuyền, dịch chuyển ra mười lăm trượng, tránh khỏi đòn công kích của đối phương.

Từ giữa không trung, cơ thể của Lục Vân rực lên nguồn khí tức âm trầm quỷ dị, một đạo hắc quang rực rỡ, chớp nháy một cách thần bí. Lúc này Lục Vân đang thi triển "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông, toàn thân đều bao bọc bởi những tinh vân màu đen, từ từ biến mất trong hư không.

Từ trong quang cầu rực đỏ, bất ngờ có tiếng thốt khẽ, âm thanh hầm hờ của dị vật bên trong vang truyền trong không gian vô tận: "Không ngờ người nắm cả pháp quyết của Đạo gia và Quỷ tông, hay thật. Thật hiếm khi tìm được người để ta thư giãn gân cốt, hôm nay người may mắn đấy. Ha ha ha... để ta vui đùa một chút rồi mới làm thịt người sau cũng chưa muộn. Còn về chỗ này, ta đã nói rồi, người bị điếc à? Đây là hắc vực bí cảnh. Nó do chính lũ nhân loại bỉ ổi các người tạo ra. Năm xưa ba tên nhân loại đã lừa gạt ta đến đây rồi tạo ra hắc vực bí cảnh này giam ta đến ba ngàn năm. Ta hận, hận thù lũ nhân loại chúng bây. Ta mà thoát ra được thì đừng mong có tên nào có thể sống sót". Một tiếng gầm bạo liệt gào lên khiến cho tầng khí xung quanh phải

run rẩy.

Cơ thể của Lục Vân đã biến mất trong hư không, giọng nói truyền đến từ tứ diện bát phương, không ai biết được vị trí cụ thể của chàng "Tại sao nhân loại lại giam hãm ngươi ở đây? Họ làm vậy có mục đích gì? Có phải năm xưa ngươi hung tàn sát nhân nên mới bị cao nhân chân tu giới giam tại đây?"

"Chết tiệt, năm xưa ba tên nhân loại đáng nguyên rủa đó luyện được một thanh kiếm trời đánh thánh đâm, muốn phong ấn ta vào để trở thành kiếm linh. Vì thế, chúng đã dùng trăm phương ngàn kế để dụ dỗ ta đến đây, muốn thần phục ta. Tuy đã bị hủy nguyên thân, nhưng với thực lực của Long hồn này, đồ lũ ấy làm gì được, hừ! Chúng đã từng đấu một trận sinh tử với ta ngay tại nơi này, kết quả là nhất tử nhị thương, bỏ lại thanh kiếm gì sét mà tháo chạy, đúng là lũ vô sỉ. Ta vốn định hủy đi thanh sắt kinh tởm đó nhưng chẳng biết thứ quý này được luyện từ cái gì mà không tiêu hủy được, tức đến ứa gan. Tuy ta không làm gì được thanh sắt gì nhưng muốn... giết ngươi thì dễ dàng lắm. Chịu chết đi!". Dứt lời, quang cầu đỏ rực lập tức biến thành một con giao long to đến hơn mười trượng, miệng rộng ngoác to như muốn nuốt chửng mọi thứ, uy lực cực kỳ hãi hùng.

Long hồn hóa thành thần long, tuy không thấy rõ vẩy rồng nhưng vuốt rồng, đuôi rồng đều hiển hiện rất rõ ràng. Đôi mắt đỏ rực như hỏa diễm, cơ thể vùng lên dữ dội, há miệng phun ra một luồng liệt hỏa cuộn cuộn phóng xa đến hơn mười trượng. Hỏa diễm vụt qua, cơ thể của Lục Vân hiện ra dưới ánh hào quang đỏ lừ. Chỉ thấy Lục Vân không tránh không né, toàn thân hứng hực ánh quang đen đặc, toàn thân hiện lên đầy nét âm trầm quái dị, trông như một yêu nhân đã nhập tà. Tầng tầng sương mù hàn âm trắng xóa nhanh chóng cuộn lấy luồng hỏa diễm rực lửa. Hai loại khí lưu chạm vào nhau tạo thành một tràng nổ liên hoàn đến chói tai, cảnh tượng kỳ vĩ diễm lệ với sắc đỏ trắng quện hòa trong tia lửa tung tóe.

Lục Vân không ngừng nâng cao công lực của cơ thể, trên người ngũ sắc hào quang thay đổi liên tục, vô cùng thần bí. Chàng trừng mắt, phát ra Ý Niệm Thần Ba với tần suất ba mươi bảy ngàn sáu trăm lần mỗi thức, cuồng kích ngay đại não của quái long. Đồng thời chân khí lưu đen đặc quanh cơ thể cũng bùng lên gấp mười lần, một quyền nung đúc thành ngọn lửa khiến nó tiêu tan thành mây khói.

Long hồn toàn thân rực sáng hào quang lưu động. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân liên tục kích đến vòng long khí hộ thể của Long hồn. Hai nguồn sức mạnh cuồng mãnh, một đánh một đỡ, nguồn khí quang va chạm tỏa ra xung quanh phừng phực đầy bá đạo. Chỉ thấy cơ thể không lồ của long hồn ngay sau đó run bần bật, rống lên một cách giận dữ, đầu đón đền cuồng, như muốn xé nát khoảng không vô tận, quỷ khóc thần sầu. Sau cú tấn công vừa rồi, long thể thu nhỏ hẳn, đôi mắt sợ hãi liếc nhìn Lục Vân.

Long hồn cuồng hồng: "Nhân loại, nguồn lực vừa rồi là pháp quyết gì, tại sao ta chưa từng biết đến? Nguồn lực đó tại sao lại hung mãnh như vậy, có thể phá hủy đại não thần kinh của ta, đoạt mạng một cách vô hình".

Lục Vân lạnh nhạt "Cái đó không quan trọng, ngươi cứ trở hết bản lĩnh ra, cùng ta chiến đấu một trận oanh liệt, xem ai thắng ai bại. Học nghệ bao năm vẫn chưa lần nào thi triển toàn lực. Hôm nay ngươi sẽ được vinh dự so tài triệt để với ta. Tiếp nhất chiêu Hóa hồn đại pháp mười phần công lực của ta!".

Giữa không trung, cơ thể của Lục Vân ẩn tàng trong khối khí thể đen đặc, khối khí lan tỏa, hình thành một thiên la địa võng to dày, bao trùm lấy long hồn. Cơ thể của Long hồn một lần nữa lóe lên, thu nhỏ lại còn khoảng mười trượng. Ánh mắt điên dại, ngược nhìn vòng lưới đen hãi hùng, cảm giác được sức mạnh kinh tởm của nó mà nhanh chóng rụt người về.

Long hồn rụt người về, Lục Vân không bỏ, đuổi theo, tốc độ không hề thua kém. Từ lúc bước vào Tuyệt Âm cốc, tâm lý ngạo thị tất cả của kẻ mạnh đang hiện diện trong tâm linh của Lục Vân. Là một thiếu niên ngạo ngược từ nhỏ, chàng lòng đầy thù hận đất trời, cho nên giây phút này chàng muốn chứng tỏ trước đất trời thực lực tuyệt đối cường thịnh của mình, quyết chí chống đối với thiên mệnh.

Không biết đã giáng hạ được bao lâu, Lục Vân bất ngờ cảm giác phía dưới một vàng khí tức rất ấm, dần dần phừng lên, càng hạ xuống càng thấy nóng hơn. Còn Long hồn thì càng phục hồi nguyên thần. Cuối cùng, Lục Vân phát hiện dưới đó có một khoảng đỏ rực, thì ra đó chính là một miệng núi lửa rừng rực, cuộn cuộn nham thạch, ra thế mà vùng khí nóng hùng hực như vậy.

Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân tỉ mỉ thăm xét tình hình bên dưới, nhưng không tìm được bất kỳ vết tích nào của sinh mệnh, hiển nhiên không loài vật nào có thể sinh tồn ở dưới đó. Lúc này Lục Vân đã hiểu âm mưu của long hồn, nhưng không còn kịp dừng lại [ngăn cản]. Con cuồng long này vốn là một hóa long, nên nơi có hỏa diễm chính là địa bàn thật sự của nó. Lục Vân đã cảm nhận được sức mạnh đang dâng trào thần tốc của long hồn, hơi rùng mình.

Lúc này, hóa hồn đại pháp âm thầm của Quỷ tông, dưới sức lửa của diễm sơn đã không còn chút uy lực, hoàn toàn không thể thi triển được nữa. Còn Dịch Thiên Pháp Quyết của Dịch Viện thì xem ra không thể dùng để đối phó với con cuồng long. Xem ra đánh phái thi triển "Hạo Nhiên Thiên Cương" của Nho gia, chỉ có pháp quyết chí cương chí dương mới có thể tăng cường uy lực tại địa thế này.

Lục Vân ngưng di chuyển, toàn thân bùng phát vàng quang đỏ rực, một khí thể hoàn toàn khác đã thay thế vòng khí âm lâm quý dị vừa rồi. Khắp người chàng rực lên một vàng hào quang chói lòa như ban ngày, hung hãn cường mãnh, khiếp đảm nhân tâm. Lục Vân lặng lẽ nhìn xuống long hồn, một vật gì đó phản quang dữ dội. Nhìn kỹ hơn vẫn không thể thấy rõ được, ánh sáng quá chói lòa, thật khó nhướng mắt để quan sát. Nhưng trong tiềm thức của Lục Vân, Ý Niệm Thần Ba có thể giúp chàng quan sát cảnh vật mà không cần dùng đến nhãn lực. Thì ra đó là một thanh trường kiếm hình thù kỳ dị, ghim chặt trên thạch bích, chỉ để lộ nửa thanh, sáng lòa một màu đỏ rực chói lọi, rất hoành tráng.

Lục Vân chợt nghĩ, chẳng lẽ đây là thanh sắt gì trong lời nói của Long hồn, thanh bảo kiếm bỏ lại của ba vị cao thủ năm xưa? Lúc này long hồn đang phi vũ đầy uy thế trong hỏa diễm, cơ thể không ngừng bành trướng, sức mạnh tăng lên vùn vụt. Một nguồn khí tức cuồng dã bất ngờ xông đến Lục Vân, thiết lập ngay ba đạo chân khí trảo, ức chế khí thể hùng hực của Lục Vân.

Long hồn cuồng tiếu, cơ thể lúc này đã dài đến hơn một trăm năm mười trượng, vòng thân đến hơn mười trượng, trông như một thần vật giữa chân trời, kinh hồn cực kỳ. Nó trừng đôi mắt rực lửa nhìn Lục Vân trên đỉnh đầu, gầm to một tiếng, long trảo nhất quào, một đạo hỏa diện phóng ra đến trăm trượng, cuộn lấy Lục Vân. Hỏa diễm tung hoành, rực sáng cả một vùng rộng lớn của khoảng không. Nó thừa lúc phóng người lên, quấy chiếc đuôi khổng lồ kích ngay Lục Vân trong khi chàng vẫn còn bị giam hãm trong vòng hỏa diễm, nhằm tiêu diệt triệt để Lục Vân, không hề nương tay.

Đôi mắt Lục Vân rực lửa, song thủ bắt pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất". Chân khí của Hạo Nhiên Thiên Cương quanh cơ thể lập tức bùng phát, tỏa sáng rực rỡ. Lúc này Liệt Dương chân nguyên dồi dào nơi hỏa diễm cuộn chảy chính là thứ cực kỳ hữu dụng đối với pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cương" của Nho gia. Lục Vân toàn lực hấp thu Liệt Dương chân nguyên, thần tốc nâng cao công lực của bản thân để đối phó với long hồn.

Tuy không thể nhìn thấy thân ảnh của long hồn nhưng nhờ Ý Niệm Thần Ba, vị trí của nó Lục Vân có thể nắm rõ mồn một. Chàng cười nhạt, giờ thanh trường kiếm trong tay, một ngàn ba trăm đạo chân nguyên cương mãnh tràn xuất, đỡ đòn tấn công từ cái đuôi khổng lồ của hỏa long. Cùng lúc Lục Vân cũng nhanh chóng phóng ra xa tám mươi trượng để tránh ảnh hưởng của đòn va chạm.

Lục Vân lơ lửng giữa không, rực rỡ đỏ bừng, lạnh lùng nói: "Không ngờ người vốn là hỏa long, chẳng trách lại trốn sang nơi này. Nhưng cho dù ở đâu thì người cũng không thoát khỏi tay ta".

Long hồn ngoác rộng cái miệng lớn chồm nanh lửa, rống lên phản nộ: "Nhân loại, người không cần nói sàm, đã đến đây thì người đừng hòng sống sót. Đây chính là thiên hạ của ta, ta sẽ mạnh mẽ mà sống bất diệt, không ai làm gì được ta. Liệt hỏa diễm thiên, hỏa long bất diệt, ha ha ha, ai có thể giết được ta, ha ha ha!" Thân thể nhất triển, long trảo phi vũ, vô số hỏa diễm cầu phóng lên từ dưới hỏa sơn, tạo thành một liệt hỏa kỳ trận, vây quanh Lục Vân. Long hồn há to cái miệng khổng lồ của mình, phóng qua một hỏa cầu khổng lồ, khí thế rạo rực kinh hồn.

Ánh mắt của Lục Vân hơi nghi ngại, nhiệt độ xung quanh thật ghê gớm, có thể nung chảy mọi thứ. Chàng bây giờ mồ hôi ròng rã bên trong vòng phòng vệ của chín đạo chân khí. Thông qua thám xét bằng Ý Niệm Thần Ba, long hồn lúc này sức mạnh đã tăng hơn bảy lần, thật sự kinh hồn. Lục Vân tự nghĩ phải thật thận trọng, tuy hiện tại đã tiến vào cảnh giới "Bất Diệt" nhưng gặp phải liệt hỏa thân long, chàng vẫn phải thật chú ý.

Cảm giác được việc long hồn sắp công kích, trường kiếm tự động bay lượn xung quanh cơ thể của Lục Vân. Tầng tầng chân khí Hạo Nhiên của Nho Gia cuồng lực chống đỡ hỏa diễm hủy diệt của long hồn. Lục Vân ngự lập giữa hỏa trận, cơ thể hùng hực lửa, đôi tay dang rộng, một đạo cầu quang đỏ rực hiển hiện trong lòng bàn tay trái, tay phải là hắc quang cầu, chói lòa vàng hắc vân quý dị. Nhìn xuống ảo thể long hồn khổng lồ đang cuộn mình trong lửa đỏ, Lục Vân cười lạnh nhạt, đôi tay hợp lại, hai đạo chân nguyên hòa quyết tạo thành một tiếng nổ kịch liệt.

Cả hai bàn tay hướng xuống thẳng vào long hồn, một đạo quang trụ đỏ thẫm với sấm sét bao quanh, tràn ngập khí tức hủy diệt đập trúng ngay thân thể của long hồn. Nó quá khổng lồ nên nhất thời không thể dịch chuyển cơ thể mà né tránh. Đòn công kích vừa chạm vào, vàng thể khí hộ thân của nó lập tức bị phá vỡ, xuyên qua ảo thể. Hỏa diễm xung quanh Lục Vân tức khắc tiêu biến. Nhìn xuống long hồn, Lục Vân biết rằng đòn đánh vừa rồi không thể hoàn toàn tiêu diệt nó, tuy đã kích phá được ảo thể nhưng vẫn chưa phải là đòn chí mạng. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân có thể cảm nhận được sức mạnh của nó đang liên tục hồi phục nâng cao...

Thật là kinh hoàng! Nghĩ lại lời nói của long hồn, ba ngàn năm trước, ba vị chân tu cao thủ cho dù đã hủy đi thân long chi thể nhưng vẫn chưa thể giết được nó để mà rơi vào thảm cảnh một chết hai bị thương. Xem ra mình muốn tiêu hủy hồn phách của nó e không phải là điều dễ dàng. Bản thân tuy võ nghệ pháp học đầy mình, nhưng đối với pháp quyết tiêu hủy hồn phách thì lại không phải là sở trường. Trong các loại pháp quyết thì có lẽ chỉ có "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ Tông là sử dụng được. Tiếc rằng trong địa hình hiện tại, quyết pháp đó hoàn toàn không thể thi triển được. Những quyết pháp khác thì chẳng thể tổn hại đến hồn phách không có thực thể như long hồn.

Cách cuối cùng bây giờ là sử dụng Ý Niệm Thần Ba với tần số cực cao, hủy diệt hồn phách của long hồn. Hy vọng là cách này khả thi.

Sau một tiếng gào rống rung chuyển, long hồn lại phi thân lên giữa không trung. Chỉ trong khoảnh khắc, thực lực đã khôi phục, đúng là loại dị vật bất từ kinh khiếp. Long hồn gầm thét: "Nhân loại, ta đã xem thường người rồi, không ngờ người còn biết cả pháp quyết của Nho gia, thật lý thú. Không biết người còn biết trò gì nữa không? Thi triển hết đi. Ta đã nói rồi, ở đây không ai tiêu diệt được ta đâu, kể cả thần. Ha ha ha, để ta xem đến khi nào người sức cạn lực kiệt, chân nguyên hao tận, ta sẽ thiêu sống người. Ha ha ha!". Long hồn bùng lên hỏa diễm chói lòa, rực rỡ vô cùng, trông như một con liệt hỏa thần thú, thần bí bất tử.

Lục Vân vẫn điềm tĩnh: "Giết được hay không, người sẽ biết ngay thôi". Thanh trường kiếm sáng lóa, một đạo kiếm quang dài hơn mười trượng, khí thế hùng hực xé gió chém thẳng xuống cơ thể khổng lồ của long hồn, khí thế như chẻ tre.

Long hồn giờ song trảo, nghênh đón kiếm quang của Lục Vân, đồng thời há to miệng, một đạo hỏa diễm xanh phóng ra cuộn cuộn như con linh xà, quấn lấy Lục Vân. Ánh mắt chàng chợt lóe sáng, tay phải ngưng tụ ngay quý khí tạo thành một quang cầu trắng phừng phực âm khí, đập ngay đạo hỏa diễm xanh lè. Một chương vừa tung ra, Lục Vân lập tức dịch chuyển sang đỉnh đầu của long hồn.

Chỉ thấy Lục Vân toàn thân lưu động hào quang, rực rỡ bảy màu cầu vòng tỏa sáng giữa không gian, bốn bề hỏa diễm yếu đi thấy rõ dưới khí thể hỗn mang cường thịnh của Lục Vân. Ý Niệm Thần Ba được phát ra với tần suất lên đến một trăm lẻ tám ngàn lần mỗi thứ, chấn động phá hủy thần kinh đại não của long hồn. Khắp người Lục Vân bùng lên khí thể tung hoành tuyệt thế, trong khoảnh khắc, cả không gian tràn ngập trong khí tức bá đạo cực kỳ phát ra từ cơ thể của Lục Vân. Đôi mắt sắc lạnh nhìn vào long hồn, Lục Vân chẳng khác nào một ma thần, lạnh lùng đầy sát khí, uy lực kinh thiên động địa.

Thân mình long hồn gãy gập, đôi mắt cháy lên đầy hung hãn, mồm ngoác to uy vũ, cơ thể khổng lồ càn quét tứ phía. Đột nhiên một nguồn thần lực bí ẩn kích phá mười ba tầng long khí hộ thể, bất ngờ đánh trúng trung khu thần kinh, điên cuồng phá hủy mọi tế bào đại não của long hồn. Cả cơ thể như thái sơn của nó vùng lên như điên dại, gào lên thảm thiết, đau đớn đến điên cuồng, quần quai với ánh mắt rực lửa như nham thạch đang tuôn tràn. Cơ thể tự động nổ tung, trong phút chốc trở về hình dạng khí thể ban đầu, không ngừng chớp nháy những ánh sáng yếu ớt bất định...

Sau khi bị kích trúng, Ý Niệm Thần Ba đã chấn hủy ảo thể của long hồn, thần kinh trung khu trong đại não đã bị phá hoại nghiêm trọng. Cả khoảng không vô tận vang vọng tiếng thét gào thê thảm của nó, từng tế bào không khí run rẩy rung mình. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân không hề buông tha, tiếp tục nâng cao tần suất, khóa chặt long hồn. Đúng là nhất kích bất suy, tam kích ất hủy. Lục Vân muốn hoàn toàn chấn hủy hồn phách của long hồn nên tiếp tục vận khí, Ý Niệm Thần Ba liên tục tăng cường.

Long hồn hiện giờ chỉ còn là một khối khí le lói sắc đỏ to khoảng một trượng, dịch chuyển liên hồi giữa không trung nhắm tháo chạy khỏi đòn công kích của Lục Vân. Nhưng nó không hề biết rằng Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân vô cùng thần kỳ, là loại công kích vô hình vô sắc vô vị, không cần phân biệt không gian thời gian. Cho dù dịch chuyển thế nào cũng không thể né tránh. Long hồn vừa gào thét vừa gãy giữa trong đau đớn. Sau một lúc, cuối cùng nó đã hiểu ra mình hết đường thoát thân, tất cả đã chấm hết.

Long hồn lúc này chỉ còn biết van nài: "Đừng công kích nữa, đừng! Nhân loại, ta cầu xin ngươi, ta biết lợi hại của ngươi rồi, ta phục, ta phục, ta không phản kháng nữa, hãy tha cho ta...A a a...". Giọng rên rỉ đầy thê lương, rõ ràng nó đã phải chịu đựng nỗi thống khổ khủng khiếp nhất trong suốt cuộc đời thần long.

Lục Vân suy nghĩ, do dự, không biết có nên tin lời của con long hồn này hay không. Nghĩ một lúc chàng thu hồi Ý Niệm Thần Ba, lạnh lùng nói: "Nếu ngươi thành thật, ta sẽ không công kích, nhưng nếu ngươi giờ trở thì đừng trách ta. Biết chưa? Ngươi...". Lục Vân chưa dứt lời, cơ thể đã bị một khối khí đỏ rực bao vây.

Long hồn thừa lúc Lục Vân thu hồi ý niệm, lập tức dịch chuyển đến nuốt chửng chàng bằng khối hồng quang rực lửa. Giọng nói gào gào "Nhân loại, ngươi thật lợi hại, hơn hẳn cả ba vị cao thủ năm xưa. Nhưng ta thù hận ngút trời, làm sao có thể phục tùng lũ nhân loại vô tri, nhỏ bé như ngươi? Để ta đưa tiễn ngươi xuống địa ngục, hãy để hỏa diệm của âm la địa phủ nung hóa cái đầu ngốc nghếch của lũ nhân loại các ngươi, ha ha ha!"

Lục Vân giận dữ tới độ, Ý Niệm Thần Ba lập tức được phát ra. Lần này Lục Vân không thêm nương tay, tăng ý niệm lên đến một trăm tám mươi ba ngàn sáu trăm lần mỗi thức, thẳng tay kích vào đại não của long hồn một cách không thương tiếc, khiến cho nó lập tức gào lên điên dại. Long hồn cũng liều mạng, cho dù phải chịu đựng nỗi đau kinh khiếp của từng tế bào thần kinh đang bị hủy hoại, nó vẫn giữ chặt lấy thân thể của Lục Vân. Cả hai bay thẳng xuống miệng hỏa sơn.

Lục Vân cũng khá khâm phục con hỏa long này. Dưới sự công kích tàn bạo của mình, nó vẫn cố chịu đựng mà liều sống chết với kẻ thù, sức mạnh tinh thần bất khuất của nó thật đáng nể phục. Có một điều Lục Vân quả thật không biết. Thật ra long hồn chính là hồn phách của thần long, tu luyện hơn ngàn năm, nếu thực thể còn tồn tại thì nó đã thăng thiên giới trở thành thần long thực thụ. Tiếc rằng ba ngàn năm trước nó đã bị hủy thực thể, bị giam cầm trong nơi u linh vô biên vô giới. Trong suốt thời gian bị dày vò giam hãm cùng mối thù sâu sắc với nhân loại, sức mạnh tinh thần của nó kỳ cường đến không thể tưởng tượng được. Vì thế mà cho dù đang chịu đựng sự công kích đau đớn đến cực độ, nó vẫn không buông tha Lục Vân.

Long hồn ngâm mình trong liệt hỏa, từ từ hấp thụ liệt hỏa chân nguyên, nhanh chóng khôi phục chỗ tổn thương trong đại não. Liếc nhìn Lục Vân trong hỏa diệm, Long hồn cười lớn: "Nhân loại, ngươi chết chắc rồi, không ai có thể sống sót được ở chỗ này. Cho dù là ta cũng không thể ở quá lâu, nếu không sẽ bị liệt hỏa luyện hóa. Ha ha, cuối cùng ngươi vẫn không thể thoát khỏi tay ta. Ha ha ha...". Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Giọng cười của nó vang vọng, điên cuồng. Làm sao mà nó không cười điên dại được khi mà trong tình trạng gần như bị tiêu hủy, nó vẫn cố gắng hủy diệt đối thủ của mình. Giữa không trung, cơ thể khổng lồ hơn mười trượng của Long hồn đặc ý bay múa. Lúc này nó đã khôi phục lại nguyên trạng, tự do bay lượn trong khoảng không gian bất tận. Thật là một thần vật bất tử...

Dưới dòng hỏa diệm hùng hực, chói lòa, cơ thể Lục Vân chìm ngập trong bão lửa, không ai biết chàng còn sống hay đã chết...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Kiểm Toả Long Hồn

Bên trong bí cảnh hắc vực, Lục Vân đang chìm trong biển lửa, cả người rực cháy giữa dòng nham thạch cuộn chảy, nơi mà mọi loài sinh vật và vật thể đều bị tiêu hủy trong phút chốc. Lục Vân tuy được chín tầng ý niệm bảo vệ nhưng nguồn nhiệt cao ngút trời này đã khiến cho cơ thể chàng không ngừng bốc hơi, hơi nước vừa ra khỏi cơ thể đã tan biến tức thì.

Trong khoảnh khắc kinh hoàng này, Lục Vân định thần lại và sử dụng Ý Niệm Thần Ba thám xét tỉ mỉ động tĩnh ở chung quanh. Lúc này long hồn đang cười hả dạ ở phía trên kia, nhưng chàng không để ý mà chỉ tập trung suy nghĩ nên làm gì tiếp theo. Lục Vân còn nhớ lúc trước quái nhân sư phụ có từng nói, nơi cực dương cực hàn đối với kẻ chân tu là nơi cực kỳ nguy hiểm nhưng cũng vô cùng quý giá. Tu luyện pháp quyết tại những nơi này sẽ đạt được tốc độ luyện thành rất cao. Tuy nhiên cũng ẩn chứa nhiều nguy cơ khó lường. Người có đạo hạnh kém mà nóng vội muốn luyện thành pháp quyết thì sẽ dễ dàng tẩu hỏa nhập ma, rơi vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục.

Bây giờ, Lục Vân đang ở trong một nơi có hoàn cảnh quyết liệt như thế. Chàng tự ngắm thấy tu vi của mình đã đi đến giới hạn của bản thân, muốn tiếp tục nâng cao trong thời gian ngắn là điều không thể. Cơ hội duy nhất để nhanh chóng tăng cường đạo hạnh là tìm một nơi tu luyện đặc biệt. Nay cơ hội đã có, Lục Vân quyết tâm thử để xem hiệu quả ra sao.

Cơ thể của Lục Vân từ từ ánh lên hào quang bảy màu, pháp quyết "Thiên Địa Vô Cực" bắt đầu được thi triển, tiếp ngay sau là "Vạn Nguyên Quy Nhất", từng tầng chân nguyên từ bốn phía tụ về, khiến cho liệt hỏa chân nguyên từ xung quanh cũng quy tụ về, tập trung vào cơ thể của chàng. Toàn thân Lục Vân phình lên, hấp thụ liệt hỏa chân nguyên một cách thần tốc, toàn lực nâng cao nguyên khí bản thân.

Vì ánh sáng quanh vùng nham thạch quá cường thịnh đến mức cả mắt nên long hồn không hề phát hiện những biến hóa của Lục Vân. Nó chỉ giữ trong đầu một ý niệm duy nhất là kẻ chân tu nó vừa gặp đã bị hòa diễm của hỏa sơn nuốt chửng, thiêu rụi, ngay cả nguyên thần cũng bị tan hủy, mãi mãi biến mất khỏi thế gian. Vì thế mà nó không ngừng bay lượn giữa không, cười rống lên một cách man rợ, đầy hứng khởi. Cuối cùng nó cũng đã giết được một tên thuộc nhân loại, trả bớt mối thù bị giam cầm mấy ngàn năm qua.

Trong khi đó, Lục Vân vừa liên tục hấp thụ liệt hỏa chân nguyên vừa toàn lực xử dụng pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cang" của Nho gia. Pháp quyết này sẽ dẫn nhập nguồn chân nguyên theo kinh mạch chính xác trong cơ thể, dần dần luyện hóa và hợp nhất với nguồn chân nguyên của Lục Vân. Đồng thời, chàng muốn nhất tiên song điều, tu luyện "Hạo Nhiên Thiên Cang" đến cảnh giới đại thành, đạt đến đẳng cấp cao nhất của pháp quyết này trong thời gian cực ngắn.

Sau một hồi khá lâu, long hồn đã hoàn toàn tin tưởng Lục Vân thật sự đã bị tiêu diệt nên định rời khỏi. Nó từ từ bay lên, chuẩn bị trở về nơi trú ngụ, từ từ tiến vào trạng thái ngủ đông. Ngay lúc đó, long hồn bất ngờ phát hiện một nguồn khí tức mạnh đến hãi hùng đang trỗi dậy từ phía dưới. Nó âm thầm run sợ, đôi mắt to tròn nhìn chăm chăm vào miệng hỏa sơn, tìm đập thành thịch, hồi hộp quan sát động tĩnh.

Với công pháp thần kỳ "Vạn Nguyên Quy Nhất", trong phút chốc, liệt hỏa chân nguyên đã tề tụ dày đặc vào cơ thể của Lục Vân, khiến cho Hạo Nhiên Thiên Cang tăng vọt một cách bất ngờ, đột phá ngay cửa ải cuối cùng, tiến vào cảnh giới cao nhất của pháp quyết. Đạo hạnh của Lục Vân nhờ đó mà tăng lên một bậc đáng kể. Ngay lúc này, chàng không còn cảm thấy nóng, cơ thể như trở thành tinh linh trong hỏa diễm, lộ vẻ thoải mái tự nhiên.

Lục Vân từ từ trôi người khỏi vùng nham thạch đang sôi sùng sục, thanh trường kiếm đã tan chảy, đôi quyền lực lưỡng không vũ khí nắm chặt, khí thế hùng hực. Một vầng lửa đỏ lừ từ từ nâng chàng bay lên, trông thật oai vệ và hoành tráng. Lục Vân xuất hiện như vừa tái sinh, khí thế mạnh hơn gấp nhiều lần, nguồn khí lực sung mãn tỏa ra càng thêm rực rỡ giữa lửa khói bốn bề. Ánh mắt chàng không nhìn về long hồn mà lại quay sang thanh cổ kiếm trên vách đá. Lục Vân tay phải phát một chiêu, một nguồn lực khí vô hình mạnh mẽ đẩy bật thanh kiếm lên không trung, một tiếng "keng" thanh thoát phát ra nghe thật sáng khoải, vang xa ngàn dặm, khiến chàng cảm thấy phấn khích thích thú vô cùng.

Tay phải vừa cầm lấy chuôi kiếm, lập tức bàn tay nóng ran... Lục Vân khẽ cười, chợt nhớ thanh kiếm này đã nằm dưới đây hơn ngàn năm, hấp thụ liệt hỏa chân nguyên, đương nhiên sẽ có nhiệt độ cực lớn. Quan sát kỹ thanh kiếm trong tay, nó dài ba thước ba tấc ba phân, thân kiếm sáng loáng sắc bén một cách kỳ lạ, một luồng hồng quang lưu động không dứt, đẹp kỳ ảo. Chuôi kiếm và tay kiếm thông thể hợp nhất, không biết được trui luyện từ vật liệu gì, cũng không nhìn rõ được màu sắc nguyên bản. Ánh mắt của Lục Vân hoàn toàn bị thu hút bởi những hoa văn kỳ lạ nơi chuôi kiếm. Đó là những họa đồ hiểm thấy, không thể nhận rõ là những hình vẽ gì. Trên mặt chuôi còn có khắc hai chữ - Như Ý. Xem ra thanh kiếm này có tên là Như Ý kiếm.

Lục Vân lâm bầm, cảm thấy có gì đó bất ổn, chàng tự nhủ: "Như Ý kiếm, Như Ý kiếm, sao đọc ra nghe không được thuận miệng? Hay là Như Ý Tâm Hồn kiếm, nghe được hơn chăng?". Vừa dứt lời, thanh bảo kiếm trong tay bùng sáng rồi lập tức tắt lịm.

Lục Vân mừng thầm, cười nói: "Không ngờ người có ý thức, thật là một thanh thần kiếm hiếm có. Được, từ đây người sẽ theo ta, chúng ta sẽ cùng ngạo thị thiên hạ". Sau đó truyền vào thanh kiếm liệt hỏa chân nguyên mình vừa luyện hóa được, từ thanh kiếm vang lên một tiếng "choang" sắc lạnh, bùng phát vầng sáng đỏ chói lòa.

Long hồn nghe tiếng kiếm ngân mà rung mình, ánh mắt lộ vẻ sợ hãi, dè dặt. Trong suốt ba ngàn năm, nó luôn e sợ thanh kiếm bị bỏ lại này, không dám đến gần. Thế mà hôm nay, Lục Vân không những không bị tan chảy dưới dòng nham hỏa cuộn lửa mà còn lấy được thanh kiếm "cùn" đầy uy lực, thật không may cho nó!

Lục Vân bất ngờ xuất hiện ngay trước mặt Long hồn, cười nhạt: "Long hồn, ta vẫn chưa chết, sao lại vội đi rồi? Làm vậy coi không được, coi không được. Ta đã nói gì? Nếu người giữ trò thì ta sẽ không tha. Bây giờ thì chuẩn bị đi. Lần này ta không nhân nhượng!".

Lục Vân giơ tay phát kiếm, một đạo liệt hỏa bùng cháy đến hơn trăm trượng, kích trúng ngay ảo thể của long hồn. Lục Vân khẽ cười lạnh lùng, Ý Niệm Thần Ba đồng thời được thi triển. Long hồn lập tức thu cuốn cơ thể, cuộn tròn thành một quang cầu đỏ rực to khoảng ba thước, đồng thời bố trí một trăm lẻ tám đạo long khí xung quanh cơ thể để phòng vệ. Quang cầu không ngừng xoay chuyển, bề mặt rực sáng dị thường, nhờ đó mà đánh bật được khá nhiều đạo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân.

Ánh mắt Lục Vân ánh lên sắc lạnh, dịch chuyển tức thời ngay kế bên long hồn. Vừa nhìn chăm chăm vào quang cầu chỉ to khoảng ba thước vừa cười lạnh nhạt: "Tự chuốc lấy diệt vong, thế thì ta sẽ thu lấy hồn của người, cho khỏi thoát". Một đạo hắc quang kỳ bí xuất hiện trên tay phải của Lục Vân, "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quý tông một lần nữa lại được thi triển, vây chặt quang cầu đó trong ánh hào quang đen huyền diệu. Hai sắc tố quang thái khác nhau, hai loại chân nguyên khác biệt kinh chống nhau dữ dội.

Long hồn lẫn trốn trong quang cầu, hét to: "Nhân loại, người không thể giết được ta đâu, đừng có mơ, ta đã luyện được long hồn bất diệt, đợi khi chân nguyên của người tiêu hao hết thì lúc đó sẽ là kỳ hạn của người. Tuy sức công kích vô cùng mạnh bạo khó đường tránh né, nhưng chỉ với khả năng đó mà muốn hủy diệt nguyên thần bất tử của ta thì đừng hòng!".

Lục Vân cười nhạt: "Vậy thì hãy xem Hóa Hồn Đại Pháp của ta có nung hóa được hồn phách của người hay không". Dứt lời, công lực của Lục Vân lập tức tăng lên gấp ba lần, vầng hắc quang nuốt chửng cả quang cầu, không còn nhìn thấy một tia sáng màu đỏ nào nữa. Tất cả chìm trong một màu đen quỷ dị. Lục Vân nhanh chóng di chuyển, kéo theo khối khí đen cùng với quang cầu rồi xa khu vực diễm hỏa. Càng đi xa, uy lực của pháp quyết Ma Tông càng cường thịnh, vòng khí đen đặc xoay chuyển dục động không ngừng.

"Hóa Hồn Đại Pháp" có thể luyện hóa tất cả âm hồn yêu phách, chỉ cần là dị linh có hồn phách là pháp quyết này có khả năng luyện hóa. Cho nên trong

giới chân tu, "Hóa Hồn Đại Pháp" của Quỷ tông được xem là pháp quyết lợi hại và độc ác nhất. Nó có thể đoạt lấy linh hồn của một người đang sống, luyện hóa thành âm khí, khiến cho người đó biến thành một xác chết di động không linh hồn, thật là tàn khốc đến mức cùng cực!

Lục Vân tu luyện pháp quyết này hơn mười năm, đã đạt đến trình độ khá cao, rất gần với cảnh giới vô thượng. Chẳng đứng thẳng giữa hư không, hào quang đen tuyền từ bàn tay liên tục chớp nháy. Bên trong khối cầu đen đặc thỉnh thoảng lại phát ra tiếng long hồn rên rỉ, xin tha, nhưng Lục Vân vẫn bình thản, bỏ mặc. Dần dần, cầu quang thu nhỏ đi, mỗi lúc một nhỏ hơn, cuối cùng chỉ còn một khối sáng nhỏ khoảng ba tấc.

Khối hắc quang lờ lờ trên bàn tay, Lục Vân nhìn nó, nói nhẹ "Ta vốn định luyện hóa người thành nguyên thần để cho người hồn bay phách tán. Nhưng nghĩ lại dù gì cũng đã bị giam cầm ba ngàn năm, tu vì không dễ có, hủy đi là một điều đáng tiếc. Vì thế, ta sẽ cho người một cơ hội, năm xưa ba vị cao thủ muốn phong ấn người trong thanh kiếm này, tạo thành kiếm linh. Bây giờ ta sẽ hoàn thành công việc dở dang đó, phong ấn người vào trong thanh thần kiếm. Ta tin rằng điều này sẽ khiến người phải tự hào. Có ý kiến phản đối gì không? Nghe ta hay chấp nhận sự luyện hóa của ta?".

Giọng nói của Long hồn thốt ra yếu ớt, bất đắc dĩ nói: "Ta hận, hận lắm, tại sao người lại có thể thông thạo nhiều loại tuyệt thế pháp quyết? Tại sao? Có lẽ... đó là định mệnh, là điều ta không thể thay đổi, ... thôi thì ta nghe theo người". Giọng nói gào gào trầm uất, đầy vẻ bất cam rầu rĩ.

Lục Vân thản nhiên cười, tay phải chưởng vào thanh thần kiếm đang cầm bên tay trái. Tức thời một đạo hồng quang không ngừng lưu động trên thân kiếm, một vết nứt rạn xuất hiện, khối quang cầu từ trên tay của Lục Vân đi vào thanh kiếm thông qua vết nứt, luồng sáng vẫn tiếp tục lưu động cuộn cuộn như đang cố sức kềm chế gì đó. Lục Vân đưa ngón giữa lướt qua lưỡi kiếm, vừa thấy huyết quang, thân kiếm bất ngờ bùng phát hào quang chói lọi, một tiếng rùng rợn chấn động bốn bề. Kiếm thần tự động bay vút lên giữa không, một long ảnh rực đỏ hiển hiện, ngẩng đầu lên trời cao, gào lên một tiếng thật vang vọng, lượn người bay múa giữa không linh. Long hồn bay lượn một lúc rồi tự động nhập vào kiếm thần. Chỉ thấy thanh kiếm đột nhiên mất đi ánh quang rực lửa cuồng nộ mà nhẹ nhàng trở về bàn tay của Lục Vân.

Lục Vân nhìn kiếm thần, nói: "Long hồn, người cứ yên vị trong đó. Ta đã dùng huyết để lập chú, người không phá giải được đâu. Ta không muốn phá hủy ý thức của người nên giữ lại phần ý niệm, hy vọng người biết điều. Bây giờ ta hỏi, làm sao có thể ra khỏi nơi này? Ta biết là người biết cách, đúng không?". Giọng nói của Lục Vân vừa điềm tĩnh vừa hiển lộ tự tin.

Long hồn giọng hậm hực: "Cho dù người phong ấn ta trong này thì cũng không thoát được đâu. Nếu có cách thì ta đã ra từ lâu chứ không phải bị giam giữ ba ngàn năm ở nơi không giới hạn này. Ba ngàn năm không được thì người chẳng lẽ có cách? Ta ở đây có thể bắt từ vì chỉ còn là vong hồn. Còn người, bản nguyên chi thể của người đang ở đây, không ăn uống trong thời gian dài, người nghĩ mình sống được không?". Ngự khí đôi phần uất hận.

Lục Vân cười nhẹ: "Long hồn à, ta biết lòng người không phục, không cam tâm bị giam giữ trong thanh kiếm chật chội này. Nhưng ta nói thật, với đạo hạnh hiện giờ của người, cho dù thoát thân thì cũng không được bao lâu, rồi sẽ bị thu phục và tiêu diệt bởi những kẻ chân tu khác. Lúc đó, người chỉ còn một con đường vạn kiếp bất phục, nhưng nếu ẩn mình trong thanh thần kiếm này thì mọi việc lại hoàn toàn khác. Vừa rồi, ta đã luyện hóa chín tầng linh lực của người, khiến cho nguyên khí đại tồn. Lúc này nhờ uy lực của thần kiếm, linh lực đã hồi phục được bốn tầng, người không biết tại sao ư?".

Long hồn bất mãn: "Ta dĩ nhiên biết, thanh sắt gì này mấy ngàn năm nay đều hấp thu liệt hỏa chân nguyên của khe nứt của hỏa sơn nên trong nó ẩn tàng linh khí chí dương chí cương. Ta hấp thu linh khí trong này, khôi phục lại sức mạnh là điều hiển nhiên".

Lục Vân khẽ cười: "Đích thực là như vậy, nhưng người có biết thanh kiếm này đã có ý thức riêng? Khi người đi vào bên trong nó, một bộ phận long khí đã biến mất, chuyển hóa thành một phần của kiếm thần. Kiếm thần lúc này đã bám rễ vào ý niệm của người khiến cho người không thể thoát khỏi sự quản chế ý niệm của nó. Trong lúc người hấp thu liệt hỏa chân nguyên, một phần long khí đã bị nó hấp thụ lại. Nếu người chịu nói ta biết cách thoát thân, ta sẽ khôi phục lại chín tầng sức mạnh đã mất vừa rồi, đồng ý không? Như thế sẽ đỡ vất vả cho người. Mà cho dù người không nói, chẳng lẽ ta không thể thi triển Hóa Hồn Đại Pháp lần nữa, luyện hóa toàn bộ vong hồn tàn dư của người sao?". Lục Vân nhìn vào thanh kiếm trên tay, cười thâm trong bụng. Có trả lại sức mạnh cho long hồn thì uy lực thần kiếm của mình sẽ càng mạnh hơn thôi, chẳng thiệt thòi gì cả.

Long hồn nghe thế vội vàng dò hỏi: "Người nói thật? Giữ lời chứ? Có thật sự sẽ trả lại toàn bộ sức mạnh cho ta? Nếu thật vậy thì ta sẽ mách nước và phối hợp toàn lực với người. Cái đó chỉ tạm thời thôi, phải đến khi nào ta thấy tâm phục thì mới tùy người sai khiến".

Lục Vân mỉm cười, bàn tay phải rực sáng đỏ lừ, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm cũng theo đó mà phừng lên ánh đỏ, một nguồn sức mạnh dữ dội được truyền vào. Lục Vân khẳng định: "Lời nói của ta không phải đùa và ta cũng không phải là kẻ không giữ lời. Bây giờ sức mạnh đã được khôi phục, người nên nói cách thoát ra khỏi đây rồi chứ?". -

Long hồn dụ giọng: "Hừ, chỉ ít người cũng có nói có làm. Bây giờ hãy ngự kiếm phi hành, ta sẽ dẫn người đi. Nơi này không gian bất định, không phân đông tây nam bắc, nên không thể phân biệt phương hướng. Cho dù ta biết đường cũng không biết chỉ thế nào, có nói thì người cũng chẳng hiểu". Lục Vân mỉm cười: "Thôi được, hãy dẫn ta đi". Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động phóng vào không trung, Lục Vân theo đó đứng sừng sững ngay trên chuôi kiếm, ngự kiếm phi hành.

Một lúc sau, cả hai đã đi đến một nơi kỳ lạ. Cảm giác khoảng không gian bất tận, Lục Vân bất giác buột miệng: "Không gian này thật vô tận, năm xưa ba vị cao thủ ắt đã bỏ ra không ít tâm huyết để tạo lập ra vùng này. Tiếc là họ đã thất bại, còn ta lại may mắn lọt vào, ý trời thật khó đoán! Long hồn, ở đây dường như đang ẩn tàng thứ gì đó, như là một đạo cấm chế, cách tuyệt chúng ta với thế giới bên ngoài, phải không?".

Cả khoảng không rộng lớn, ngoài hỏa sơn rực lửa là nơi có ánh sáng ra thì khắp mọi nơi đều chỉ là một khoảng đen tối mù. Đặc biệt tại chỗ này có một vầng vàng sáng như thủy tinh ẩn hiện ba đạo sắc màu xanh, đỏ và vàng. Những sắc quang kỳ ảo không ngừng lưu động trên đó, khẽ động đậy, nhấp nhô như mặt nước hồ lăn tăn gợn sóng với vầng hào quang nhàn nhạt huyền diệu.

Long hồn khẳng định: "Nơi này quả thật có một kết giới không ai nhìn thấy được. Trong mấy ngàn năm qua, ta từng thử rất nhiều lần nhưng vẫn không thể tìm ra lối thoát nên cũng rất nản lòng. Nhưng ta nhớ rất rõ, năm xưa hai trong ba tên nhân loại kia đã thoát ra bằng lối này".

Lục Vân cười ngao ngễ: "Người không được, đâu có nghĩa là ta cũng không được? Để thử xem nào". Thật ra trong lúc trò chuyện, Lục Vân đã sử dụng Ý Niệm Thần Ba để dò xét một lượt, kết quả là, chẳng khó khăn gì để xuyên qua đạo kết giới này. Chỉ cần Lục Vân điều chỉnh tần suất ba động của vòng chân nguyên hộ thể đến bốn ngàn chín trăm bốn mươi tám lần mỗi thức thì sẽ dễ dàng xuyên qua được. Điều đó đối với Lục Vân quả thật dễ dàng lắm thay.

Không đợi lâu, Lục Vân nhẹ nhàng bước qua tầng kết giới trong suốt, khẽ cười: "Long hồn, ta qua rồi đấy! Bây giờ người đã biết sự khác biệt giữa ta và người rồi chứ? Những thứ người không làm được, ta đều làm được, không phải sao? Thôi thì chỉ cần lấy vầng tam sắc hào quang mà nói, người hiểu nó có hàm ý gì không?"

Long hồn lầm bầm: "Khoan vội đắc ý, cái đó là do người may mắn thôi, hoặc giả cao lắm là vì người là nhân loại. Về vầng sáng đang lấp lánh đó thì ba đạo hào quang đích thị hàm chứa quyết pháp của Đạo gia, Phật gia và Tà tông. Ta không tin người đi qua được".

Lục Vân phì cười: "Người nói gần đúng, nó đích thực hàm chứa ba loại pháp quyết. Nhưng có một điều sai, trong này ngoài hai môn pháp quyết Phật, Đạo ra, pháp quyết còn lại không phải là Tà tông mà là Tiên tông thần bí. Ba loại pháp quyết này liên hợp lại tạo thành ba vầng hào quang, thật không dễ dàng gì phá giải. Chỉ cần người vượt ải có thân thủ linh hội được một trong ba loại pháp quyết thì mới đi qua được. Có điều, cả ba loại pháp quyết này đều không phải hạng xoàng, nếu không thì cũng không thể giam giữ người tại đây trong mấy ngàn năm".

Long hồn cố tình dội cho một gáo nước lạnh: "Cho dù người biết điều đó thì sao? Có bản lĩnh vượt qua hãy nói. Người mà ra được vòng tam sắc này thì ta mới nể. Nếu không thì đừng khua môi múa mép làm gì".

Lục Vân tự tin cười nói: "Phải không? Người nói đấy nhé, vậy thì xem cho kỹ đây, xem ta đi ra như thế nào". Dứt lời, cả người chàng bùng sáng ánh kim rực rỡ, "Tâm Thiên Bất Diệt Quyết" của Phật Môn được thi triển, khắp người đều được bao bọc bởi một đạo kim quang chói lòa. Tay cầm thần kiếm, xông thẳng vào vòng sáng ba màu... Trong phút chốc, cơ thể như tan chảy, quỵện vào, tan biến...

Trong khoảnh khắc giao cánh, phần không gian đột nhiên biến đổi, xoay chuyển không ngừng, mọi thứ đều hỗn loạn rối loạn. Đó thật sự là một cảm giác khó chịu, nhưng chỉ tồn tại trong chớp mắt rồi biến mất. Lục Vân định thần lại, nhìn kỹ... lúc này thấy mình đang đứng trong một sơn động âm u. Đã trở về rồi! Trở về thế giới chân tu thực tại, trở về Tuyệt Âm động.

Lục Vân khẽ cười, nhẹ nhàng nói: "Long hồn, ta đã ra ngoài rồi, người có phục hay chưa? Bây giờ hãy nằm yên trong đó, khi nào rảnh ta sẽ hỏi thăm. Và lại, người có nói gì thì cũng không ai nghe thấy. Ngoại trừ ta, không ai chú ý đến người đâu. Bây giờ ta đang có việc, không nói nhiều được, người cứ nghỉ ngơi cho tốt". Lục Vân dứt lời, thần kiếm liền chớp sáng, bay vụt lên giữa không để chàng ngự kiếm phi hành.

Bay qua vô số sơn động, Lục Vân đến một góc khuất u mị. Nơi này ẩn tàng vô số yêu vật, yêu khí nặng nề bao trùm xung quanh. Cơ thể của chàng không ngừng tỏa sáng đỏ rực, khiến cho lũ yêu vật không dám đến gần, lui cách xa ra cả trượng. Lúc này Lục Vân cũng đã sử dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét động tĩnh trong khu vực sơn động. Rất nhanh chóng, một bức họa đồ của sơn động này hiện ra mồn một trong tiềm thức, bao gồm chín mươi sáu đạo sơn động cùng mười sáu nơi giao hội.

Lục Vân tự nhủ: "Không biết ta đã ở trong này được bao nhiêu ngày rồi. Tại sao không thám xét được khí tức của ba người kia. Họ ở quá xa chăng? Sơn động này như một mê cung, gần như to vô hạn, thật là thần bí mịt mịt. Mà sao nơi này yêu khí dày đặc nhưng có một góc không hề cảm nhận được yêu khí, ngược lại, nó mang vài phần linh nguyên. Cứ đến xem thử xem sao, không chừng phát hiện được điều gì". Cơ thể lập tức hóa thành một đạo thanh quang, Như Ý Tâm Hồn kiểm soát lúc bùng sáng, hai đường sáng vụt đi trong bóng tối mịt mịt.

Bên trong sơn động tối tăm, một đạo hào quang màu đỏ, như hỏa diễm cuồng long, gào rít sấm sét. Luồng khí tức cuồng bá mạnh mẽ đó vụt xuyên qua vô số sơn động, nơi hồng quang lướt qua, yêu khí tận diệt.

Lục Vân dừng trước một tiểu động khẩu, trong này yêu khí rất mỏng manh, dường như không có một vết tích nào cả. Đối với những khu vực âm sâm quỷ dị xung quanh, nơi này trở nên hoàn toàn khác lạ, nổi bật hơn hẳn. Lục Vân từ từ đi vào, vừa cẩn thận thám xét vừa quan sát xung quanh. Sơn động không lớn, chỉ rộng khoảng vài trượng, còn bên trong thì rộng thênh. Điều kỳ lạ là trong này có ánh sáng, quái lạ thật!

Lục Vân quan sát nhiều lần vẫn không hiểu tại sao. Đột nhiên chàng xoay người, hỏi: "Ai đó, ra đây". Cơ thể lập tức rực lên ánh hoàng kim, chiếu rọi cả sơn động. Như Ý Tâm Hồn kiểm soát cũng xoay chuyển ngay trên đỉnh đầu, tỏa xuống vầng hào quang rực đỏ, bảo vệ Lục Vân bên trong.

Nhìn đi nhìn lại, vẫn không thấy ai. Nhưng có một giọng nói vang đến từ khoảng hư không nào đó: "Vị thiếu niên chân tu giới kia, không ngờ người có thể đến được nơi này, thật hiếm thấy! Người biết đây là nơi nào không?"

Lục Vân lập tức phát ra Ý Niệm Thần Ba, từ cao đến thấp, liên tục biến hóa tần suất để thám xét xung quanh, chàng tò mò hỏi: "Người là ai, tại sao không hiện thân gặp mặt? Nơi này là nơi nào? Tại sao ta không thể đến?"

Từ hư không, giọng nói phá lên cười: "Chàng thiếu niên, ta không hề có ác ý, chỉ là cô độc quá muốn tìm người giải khuây, người muốn tâm sự với ta không? Đây là nơi thần bí nhất trong Tuyệt Âm cốc. Cốc này chia thành nội ngoại nhị tầng. Những kẻ không biết đường đều không thể vào đến nội tầng. Bởi vì giữa nội ngoại tầng, có một cấm chế cực mạnh cách tuyệt. Kẻ chân tu đạo hạnh cao cũng chưa chắc có thể phát hiện được, càng không nói đến việc đi đến đây. Cho nên, sự có mặt của người khiến ta vô cùng kinh ngạc. Người có muốn trò chuyện với ta không? Ta sẽ hiện thân, nếu không muốn thì hãy đi đi... Lâu lắm rồi, ta thật sự rất cô đơn".

Trong lúc đó, Lục Vân đã dò ra vị trí của tiếng nói, nhưng chàng hoàn toàn thảng thốt khi biết rằng người này không phải nằm trong không gian thực tại mà từ một không gian khác. Giọng nói được truyền đến đây thông qua một phương pháp đặc biệt. Tu vi của người này quả thật siêu thâm, Lục Vân chưa từng cảm nhận qua một người thần bí đến như vậy.

Lục Vân nhẹ nhàng nói: "Nếu như ngươi thấy cô đơn thì xin mời hiện thân. Ta đang có rất nhiều điều khúc mắc muốn thỉnh giáo cho rõ. Chỉ cần ngươi không có ác ý, ta tuyệt đối không xuất thủ công kích. Ta không phải loại người hiểu chiến!".

Giọng nói khẽ cười: "Được, hiếm khi có nhân loại đến được nơi này, cũng là một duyên phận. Ta sẽ xuất hiện để gặp mặt, hy vọng rằng giữa chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì không hay. Ta xin nhắc trước, mong là ta không khiến ngươi sợ hãi".

Lục Vân vừa định nói thì đã cảm thấy khí tức xung quanh cuồng biến, một đường sáng nứt toác giữa không trung, một nhân ảnh rực sáng ánh bạc từ từ bước ra, lặng lẽ xuất hiện cách Lục Vân vài thước, mỉm cười nhìn chàng.

Lục Vân giật mình, lập tức dịch chuyển, người có thể quá độ giữa các không gian với nhau như vậy, tu vi ắt hẳn cực cao, tuyệt đối là một người bí hiểm vô cùng. Thật ra đây là ai? Tại sao lại có tu vi kinh người như vậy? Lại lúng túng!

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Nhân Vật Thần Bí

Bên trong sơn động lạ kỳ, ẩm ướt, một nhân vật thần bí đột nhiên xuất hiện trước mặt Lục Vân, khiến cho chàng giật thót cả người. Người có thể dễ dàng đi lại giữa các tầng không gian như vậy, Lục Vân lần đầu tiên được mới được nhìn thấy, trong lòng đương nhiên cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Nhìn thật kỹ lưỡng kẻ lạ mặt, chỉ thấy gã khoảng gần tứ tuần, vẻ mặt vô cùng tuấn tú. Trên người gã khoác một trường y màu bạc, sáng lấp lánh ánh quang, trông vô cùng quý phái. Gã luôn mỉm cười, tạo cho người khác một cảm giác thân thiện. Còn đôi mắt gã thì luôn ánh lên những tia hào quang lạ lùng, ẩn chứa nhiều điều thần bí. Cùng lúc gã cũng dò xét Lục Vân, bất giác kinh ngạc.

Lục Vân lên tiếng trước: "Ngươi là ai? Tu vi của ngươi cao thâm đến nỗi ta chỉ có thể thám xét được phần nào bên ngoài chứ không có cách chi thâm nhập được vô bên trong, thật không thể tưởng tượng được. Làm sao ngươi có thể di chuyển từ khoảng không gian khác để đến đây? Có thể nói cho ta biết được không?"

Gã cười nói: "Ngươi cứ gọi ta Tiêu Thiên là được. Còn ngươi, ngươi tên gì? Tuổi tác ngươi còn trẻ mà đạo hạnh đã đạt đến mức kinh người vậy rồi, ngươi cũng khiến ta rất ngạc nhiên đấy. Hơn nữa, trong nội khí của ngươi ẩn tàng nhiều loại pháp quyết khác nhau, đó là điều quái dị nhất mà ta từng thấy. Người bình thường không thể nào cùng lúc tu luyện nhiều thứ như vậy, đặc biệt hơn nữa là những pháp quyết đó lại có bản chất đối chọi nhau. Không những ngươi lại tu luyện được mà còn hòa hợp chúng một cách hoàn hảo, thật kỳ lạ... kỳ lạ!".

Lục Vân giật mình, chàng không ngờ gã lại có thể nhìn thấu được đạo hạnh của mình. Chàng trả lời: "Ta tên là Lục Vân, hôm nay đến đây chỉ là tình cờ thôi. Tại sao ngươi lại xuất hiện trong này? Ta có thể cảm nhận được yêu khí tà dị phảng phất, lại phát ra từ cơ thể của ngươi, chuyện này là thế nào? Ngươi có thể nói ta biết chăng?"

Tiêu Thiên nghe thế, đôi mắt gã sáng rực lên, nhìn chăm chăm vào Lục Vân, cười nói: "Ngươi tinh mắt thật đấy. Nếu ta nói rằng tại vì ta đã trú ngụ tại nơi yêu dị này quá lâu nên nhiễm yêu khí thì ngươi có tin không? Hoặc giả, ta nói ta là yêu vật, thì ngươi sẽ thế nào? Ta là gì nào cần phải biết, điều quan trọng là giữa chúng ta có những gì. Có thể gặp nhau tại đây, cùng trò chuyện vui vẻ với nhau là được rồi, ngươi hà tất phải cố chấp thân phận của ta? Cũng như ta đâu có hỏi tại sao ngươi lại thành thạo nhiều loại pháp quyết, có đúng vậy không?"

Lục Vân hơi nghĩ ngợi rồi đáp: "Ngươi nói cũng có lý, được tương ngộ đã là duyên phận rồi. Ngươi đã cất công đến đây từ không gian khác để gặp ta như thế, thật đáng quý! Bất luận sau này giữa chúng ta có chuyện gì thì chỉ ít hiện tại, chúng ta có thể nói, lại có thể cười, có thể xem như là đôi bạn mới quen đang kết thân với nhau, được chăng?"

Tiêu Thiên lộ vẻ vui mừng, mỉm cười: "Bao nhiêu năm rồi, cuối cùng cũng tìm được người có thể thổ lộ tâm tình, thật là đợi quá lâu! Bây giờ ta muốn dẫn ngươi đến một nơi khác thoải mái hơn, chúng ta vừa đi vừa nói. Ngươi nhớ là phải theo sát ta, đừng để mất dấu. Cần thận đấy, chúng ta đi". Tiêu Thiên bắt giờ phất hai tay ra hai bên, một vết nứt rực sáng, xoàn xoẹt lửa điện xuất hiện.

Trong chớp lát lại thấy cơ thể của Tiêu Thiên biến thành một đường sáng bằng bạc như ánh trăng, khẽ vút bay qua khe nứt. Còn Lục Vân lại hóa thân thành một đạo thanh quang, đi sát ngay sau đó. Khe nứt lóe sáng rồi biến mất như chưa từng tồn tại bao giờ... mọi thứ lại âm u, tĩnh lặng như ban đầu. Tất cả đã biến mất.

Khi Lục Vân xuất hiện lại thì đã ở trong một sơn động sáng sủa, khô ráo. Quan sát thật kỹ xung quanh, Lục Vân biết đây là nơi ở của Tiêu Thiên, nhưng không thể biết tại sao gã lại trú ngụ tại nơi này. Điểm này khiến cho Lục Vân vô cùng khó hiểu.

Tiêu Thiên cười nói: "Ngồi đi, có phải ngươi đang suy nghĩ tại sao ta lại ở trong một nơi như thế này? Thật ra thì cũng không có gì, chỉ cần dò xét tỉ mỉ

một chút thì sẽ phát hiện son động này có nhiều điều khác với những son động còn lại. Nơi đây chứa đầy linh khí, là nơi linh khí hội tụ trong Tuyệt Âm Cốc này. Nếu muốn, ngươi có thể thử, để xem ngươi có thể hấp thu được những linh khí này hay không".

Lục Vân hơi do dự, nhìn Tiêu Thiên, trong lòng ý nghĩ ngổn ngang. Chàng có cảm giác rất lạ về Tiêu Thiên. Ý Niệm Thần Ba không thể nào sai sót được, từ trên cơ thể của Tiêu Thiên, rõ ràng hàm chứa một nguồn yêu khí rất mạnh mẽ và to lớn. Chỉ có điều, có điều... nguồn yêu khí này đang chuyển dần sang một nguồn khí tức khác. Hơn nữa, pháp quyết mẫn cảm nhất của chàng là "Thiên Địa Vô Cực" cũng cho chàng cái cảm giác chắc chắn rằng Tiêu Thiên có ẩn tàng yêu khí. Có thể giả nói thật, giả là yêu vật cũng không chừng.

Nếu giả là yêu vật, mình đi chung với giả, liệu như vậy có ổn không? Ngay trong khoảnh khắc này, suy nghĩ của Lục Vân nhanh chóng hiển hiện lại lời nói năm xưa của sư phụ quái nhân: trên thế gian, không phải mọi yêu ma quỷ quái đều là tàn bạo, cũng như con người có phân biệt thiện ác. Nếu đã là như vậy, hà tất phải để ý quá nhiều, chỉ cần giả không có ác ý với mình là được rồi, không phải như thế sao? Nghĩ đến đây, Lục Vân mỉm cười.

Chàng khẽ nói: "Tuy ta cảm nhận được vài điều gì đó trên cơ thể ngươi nhưng ta biết, chúng ta có thể làm bạn. Về việc hấp thụ linh khí, xin đa tạ hảo ý của ngươi. Để thử xem linh khí ở đây có tính chất ra sao, ta có thể luyện hóa được hay không đã". Dứt lời, vàng hào quang bảy màu lập tức xuất hiện quanh cơ thể của Lục Vân, tỏa ra thứ ánh sáng huyền ảo, nhẹ nhàng. Pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất" được chàng thi triển. Trong son động lập tức xuất hiện những linh tinh lơ lửng, ngũ nhan lục sắc, trông rất đẹp. Những linh khí này nhanh chóng từ bốn phương tám hướng, tụ về quanh cơ thể của Lục Vân, xoay vòng tròn xung quanh và bị hấp thụ dần.

Tiêu Thiên nhìn thấy, sắc mặt hơi biến đổi, ánh mắt lộ vẻ trầm tư. Giả đang suy nghĩ, không biết pháp quyết mà Lục Vân đang thi triển là pháp quyết gì, tại sao lại chưa từng nhìn thấy mà cũng chưa từng nghe nói đến. Thấy Lục Vân không ngừng hấp thụ linh khí, Tiêu Thiên không để tâm lắm mà chỉ cười nói: "Không ngờ ngươi lại mang trên mình nhiều tuyệt học như vậy, quả là thú vị! Với tu vi hiện tại, ngươi đã đạt đi đến giai đoạn cực hạn, muốn tiếp tục tăng cường đạo hạnh quả là điều không dễ dàng. Nếu như ngươi đã xem ta là bạn thì ta sẽ chỉ điểm cho ngươi vài điều. Hiện tại, chỉ tu luyện đơn thuần sẽ không thể giúp ích gì, phương pháp duy nhất là phải nhập thế ứng kiếp. Thông qua các kiếp nạn trên thế gian như tỉ thí, đấu võ, qua đó nhằm khám phá sức mạnh thần bí của tự nhiên để tăng cường tu vi. Tu chân nói dễ, không dễ, nói khó, không khó, quan trọng là phương pháp tu luyện của mỗi người như thế nào mà thôi. Càng về sau càng phải dựa vào trí ngộ của bản thân, không ai giúp được cho ngươi cả. Hãy cố gắng, niên kỷ trẻ như ngươi mà đã có được đạo hạnh thế này quả là hiếm có trên thế gian, hiếm có!".

Vàng sáng trên cơ thể Lục Vân không ngừng rực sáng, đối với loại linh khí âm hàn này, chàng có vẻ vô cùng thích thú. Bởi vì trước đó, do phải thu phục long hồn nên cơ thể Lục Vân đã hấp thụ một lượng lớn liệt hỏa chân nguyên, gây ra âm dương bất hòa. Lúc này lại có âm hàn linh khí để chan hòa thì còn gì tuyệt bằng, cho nên Lục Vân không thể cưỡng lại, mặc cho cơ thể tự động hấp thụ linh khí một cách điên cuồng.

Một lúc sau, Lục Vân mỉm cười nhìn Tiêu Thiên: "Đa tạ, linh khí ở đây thật sự hữu ích cho ta. Ngươi lưu lại nơi này trong thời gian dài, hèn gì tu vi có thể cao thâm như vậy. Thật ra son động này là nơi nào? Có thể nói rõ cho ta được biết chăng?".

Tiêu Thiên khẽ cười: "Điểm này, ngươi không cần vội vã, từ từ ta sẽ nói thôi. Chúng ta hãy nói chuyện khác trước. Ta muốn hỏi ngươi, ngươi từ đâu đến? Có phải chăng là từ Dịch Viện?".

Lục Vân hơi bất ngờ, gật đầu "Ngươi lợi hại thật, vừa đoán đã trúng, ta đích thực đến từ Dịch Viện. Có phải ngươi lại muốn hỏi tại sao ta lại thông thạo nhiều pháp quyết, đúng không?".

Tiêu Thiên cười "Đúng là ta muốn hỏi, nếu ngươi muốn nói thì nói, không nói thì thôi. Ta không cưỡng ép ngươi. Dịch Thiên pháp quyết của Dịch Viện thì ta rất rành, cho nên rất dễ dàng nhận biết được khí tức Dịch Viện trên cơ thể của ngươi. Còn những pháp quyết khác mà ngươi đang sở hữu, ta thật không dám khẳng định".

Lục Vân điềm tĩnh đáp: "Nói ra cũng được nhưng ngươi phải hứa phải giữ bí mật cho ta. Nếu đồng ý thì ta sẽ nói". Tiêu Thiên gật đầu cười: "Việc này ngươi cứ yên tâm. Hơn hai ngàn năm rồi, ngươi là người đầu tiên ta nhìn thấy và cũng là vị bằng hữu duy nhất của ta. Hai hay ba ngày nữa ta sẽ rời khỏi chỗ này, lúc đó muốn gặp ta, e là không còn cơ hội. Bí mật của ngươi, ta sẽ không tiết lộ nửa lời".

Lục Vân nghe thế, muốn hỏi nhưng khựng lại, chỉ nói: "Thật ra ta đến Dịch Viện là để tìm một nơi có hoàn cảnh tốt để tu luyện pháp quyết của bản thân. Từ nhỏ ta đã gặp một vị sư phụ, người truyền cho ta không ít pháp quyết tuyệt học. Ta đến Dịch Viện là để tu luyện chúng, nâng cao đạo hạnh. Với lại, trong giới chân tu, nếu không có thân phận thích hợp sẽ rất dễ gây hiểu lầm và gây ra tranh chấp giang hồ. Lần này đến đây là vì Dịch Viện sắp tham gia Lục Viện luận võ đại hội. Để gia tăng kinh nghiệm thực chiến cho bốn đệ tử ứng thí, Viện chủ đã hạ lệnh dẫn chúng ta tới đây trầm yêu trừ ma, đồng thời gia tăng kinh nghiệm đối địch của mỗi người".

Sắc mặt Tiêu Thiên hơi biến đổi nhưng rất nhanh chóng trở về phong thái ban đầu, cười hỏi: "Nếu như vậy, ngươi có thể nói ta nghe về Lục Viện luận võ đại hội đó không? Đang rảnh rồi nên ta muốn nghe xem thế nào".

Lục Vân bắt đầu kể: "Thật ra chuyện này ta không rõ lắm. Dù sao thì ta cũng chỉ mới đến Dịch Viện được hai năm thôi. Trong thời gian này ta tập trung tu luyện pháp quyết của Dịch Viện và lén lút tu luyện pháp quyết của mình, cho nên ít thu thập thông tin về vấn đề này. Chỉ biết rằng lần này Dịch Viện bao gồm Càn Khôn Âm Dương viện, mỗi viện sẽ cho một đệ tử xuất sắc nhất tham gia. Có lẽ ta là kẻ yếu nhất trong mắt mọi người. Bởi vì lúc ta đến, họ không hề phát hiện được đạo hạnh của ta nên cứ nghĩ rằng ta chưa hề tu luyện, không có một chút tu vi nào. Trong hai năm, dù có tiến bộ thần tốc thì cũng có giới hạn thôi, đúng không nào? Ba người còn lại kia, mỗi người đều có tu vi khác nhau lại có nền tảng vững chắc. Đặc biệt là Lý Hoành Phỉ, một thanh niên thiên tài có uy danh đệ nhất trong Dịch Viện. Đứng thứ hai là Ngao Tuyệt sư tỷ của Khôn viện, trong lúc vô tình đã tìm được rồi sở hữu thanh kiếm kiếm trong truyền thuyết - Từ Ảnh thần kiếm trong Ảnh Nguyệt Song kiếm. Tu vi nhờ đó tiến bộ nhanh chóng, đạo hạnh cao thâm khôn lường trong viện. Còn Lâm Vân Phong của Âm viện là vị sư đệ tính nghịch cùng vào Dịch Viện chung với ta, tài trầm yêu tróc quỷ của hắn là tài năng thiên phú, cho nên uy lực của Âm Dương pháp quyết thật sự khiến người khác phải nể phục, hiếm có trên thế gian. Còn về ta thì... ừ, không biết có làm mất mặt Dịch Viện hay không nữa. Nhưng nói sao thì nói, ta không quan tâm lắm đến những hư danh đó vào lúc này, có hay không đối với ta, thật không quan trọng. Bởi vì ta biết rằng sẽ có một ngày, Lục Vân ta danh sẽ vang rền khắp thiên hạ, cho dù là thượng giới, hay thần linh, yêu quỷ cũng đều phải biết tên ta. Ta

sẽ lĩnh giá tại cửu thiên chi thượng, cùng tranh đấu một trận oanh liệt với thiên linh. Ta quyết không khuất phục trước vận mệnh an bài, thật nhảm nhí. Không bao giờ... không bao giờ!". Những câu nói cuối cùng, Lục Vân chợt cao giọng, khắp cơ thể chàng bùng phát một luồng ngạo khí xung thiên. Trong khoảnh khắc này, thiên hạ chỉ như một con chuột nhắt dưới gót chân đầy uy lực của chàng, tùy ý chàng sai khiến. Khí thế quân lâm thiên hạ đó của Lục Vân thật khiến cho Tiêu Thiên kinh ngạc.

Ánh mắt của Tiêu Thiên tỏ ý tán thưởng, nói lớn: "Tốt, có chí khí, nếu đã bước lên con đường này thì phải quyết tâm đấu tranh cho đến cùng. Tuy ngươi có nói, ba vị đồng môn kia đều lợi hại hơn ngươi gấp nhiều lần nhưng thật sự, bản thân ngươi hiểu rõ, tu vi của họ không thể thâm hậu bằng ngươi được. Từ lúc ngươi có thể xuất hiện tại đây đã chứng minh được, ngươi mạnh hơn họ nhiều. Bởi vì muốn đến được đây chỉ có hai công vào, một là cửa vào đã có kết giới cấm chế, thứ hai là nơi vô cùng thần bí tên là Hắc vực bí cảnh. Nếu ta không đoán sai thì ngươi vào từ nơi Hắc vực, đúng không?".

Lục Vân khẽ cười: "Ngươi hay thật, điều gì cũng biết, ta chẳng biết nói gì hơn. Ta đích thực đến từ Hắc vực bí cảnh, mà ngươi có thể nói ta biết nhiều hơn về nơi đó không? Cho đến bây giờ ta vẫn chưa hiểu rõ Hắc vực đó như thế nào".

Tiêu Thiên cười thần nhiên, thần sắc tỏ vẻ bí ẩn rồi nói: "Nơi đó và chỗ này giống nhau, đều là hai nơi bí ẩn nhất trong Tuyệt Âm Cốc. Khi ta mới đến đây, khoảng không gian đó đã tồn tại rồi. Ta tìm mọi cách để đi vào, nhưng phải đến hơn ba trăm năm trước, bằng đạo hạnh cao thâm của mình, khó khăn lắm ta mới vào được. Trong đó có một khối khí thể đồ sộ lạ thường, sau này ta mới biết đó là long hồn. Ta đã từng muốn thu phục nó nhưng có lẽ là ý trời, ta đã thất bại. Không ngờ, ngươi lại đến được khoảng không ấy rồi lại vào đến đây. Điều kỳ lạ hơn là... ta có thể cảm nhận được khí tức của long hồn ngay trong thanh kiếm trên đỉnh đầu của ngươi, thật không tin nổi!".

Ánh mắt của Lục Vân lộ vẻ ngạc nhiên, tại sao gã có thể thấy rõ được nhiều thứ như vậy? Thật ra tu vi của gã đã đạt đến cảnh giới nào rồi? Lục Vân vừa tự hỏi vừa bất ngờ thốt lên: "Long hồn quả thật đang ở trong thanh kiếm này. Ta đã phải tốn rất nhiều công sức, thi triển Hóa Hồn Đại Pháp của Quỷ Tông mới có thể phong ấn được nó vào trong thanh kiếm. Không ngờ ngươi vừa nhìn đã phát hiện, bá phúc!".

Tiêu Thiên cười khà khà: "Có gì đâu, đến khi tu vi của ngươi tiến thêm một giai đoạn nữa thì ngươi sẽ hiểu thôi. Lần này có thể gặp một bằng hữu như ngươi, ta rất vui mừng. Chắc ngươi đang rất muốn hỏi tại sao ta có thể tùy ý dịch chuyển không gian, đúng không? Bây giờ để ta chỉ dạy đôi chút, xem như là món quà hữu nghị dành cho ngươi vậy. Ta sắp rời khỏi nơi này rồi, không truyền cho ai thì sẽ thất truyền mất, uống lắm, thôi thì chúng ta có duyên, ta sẽ truyền cho ngươi. Đây là tuyệt kỹ tự ta nghĩ ra và tu luyện được trong hai ngàn năm ở trong này. Cho dù ai đó có tu vi thâm hậu hơn ta vẫn chưa chắc có thể di chuyển qua lại giữa cái khoảng không gian như ta được đâu". Dứt lời, đôi tay nhẹ nhàng chấp lại tạo thành chữ thập, một đạo hào quang màu bạc xuất hiện, đột nhiên chụp lấy cơ thể của Lục Vân, chàng hấp thu ngay, không một chút chần chừ.

Lục Vân nhìn gã, khẽ gật đầu cảm tạ: "Đa tạ, ngươi truyền dạy ta tuyệt kỹ này, thật không biết phải trả ơn thế nào. À, ngươi nói sẽ rời khỏi đây trong vài ngày tới, vậy ta sẽ tiễn ngươi một đoạn nếu như... ta còn thời gian. Bởi vì ta chỉ có thời hạn bảy ngày trong Tuyệt Âm Cốc mà thôi. Sau đó sẽ còn phải đến Yêu Nguyệt Động Thiên để tiếp tục tu luyện. Sau khi đi vào Hắc vực bí cảnh cho đến lúc thoát ra, ta hoàn toàn không biết thời gian đã trôi qua như thế nào. Cho nên cần phải trở về cốc khẩu để xem tình hình. Nếu vẫn còn thời gian thì ta sẽ quay lại và tiễn chân lần cuối".

Tiêu Thiên nghe thế, ánh mắt ánh lên kỳ dị, khẽ cười "Nếu vậy, chúng ta sẽ còn gặp lại một lần nữa. Hy vọng lúc đó ngươi không quá kinh ngạc. Tương ngộ đã là duyên phận, ta sẽ ghi nhớ tình bằng hữu đáng quý này, mong là ngươi cũng thế. Bây giờ ngươi hãy tu luyện một lúc pháp quyết ta mới truyền thụ, để có thể đi xuyên qua không gian, đến ngay cốc khẩu. Ba ngày sau vào đêm trăng tròn, ta sẽ rời khỏi nơi này. Lúc đó chúng ta sẽ lại gặp mặt. Hãy tu luyện cho thật tốt nhé. Ta đi trước đây, ba ngày sau gặp lại". Chỉ thấy sau đó Tiêu Thiên nhìn Lục Vân nở một nụ cười thần thiện, cơ thể nhạt đi rồi biến mất khỏi sơn động.

Lục Vân nhìn thấy cơ thể của Tiêu Thiên tan biến dần, đột nhiên cảm thấy lạc lõng. Từ nhỏ đến giờ, ngoài phụ mẫu, sư phụ quái nhân ra thì chỉ có vị đệ đệ Lâm Văn Phong là bạn. Nếu miễn cưỡng tính cả Trương Ngao Tuyết thì vừa đủ hai người. Những người khác như Từ Dương chân nhân, Huyền Ngọc chân nhân đều là thứ tình cảm khác, không thể xem là bạn tâm giao. Hôm nay, tại nơi này, có thể gặp được Tiêu Thiên, Lục Vân cảm thấy một cái gì đó rất gần gũi, thân quen.

Lục Vân đã xem Tiêu Thiên như một vị hảo bằng hữu của mình, thấy hảo hữu ra đi, chàng không khỏi chạnh lòng, nuối tiếc. Nụ cười cô quạnh đọng lại khóe môi, giống như chàng đang cố giữ trong lòng một kỷ niệm ngọt ngào. Chàng khẽ thở dài một tiếng rồi xếp gối tọa thiền, bắt đầu tu luyện pháp quyết tầng kỳ mới được Tiêu Thiên truyền thụ. Xung quanh cơ thể của Lục Vân, bắt đầu tê tê vô số những khí thể sắc sỡ đủ màu, từ từ bay lượn xung quanh, càng lúc càng tăng tốc độ xoay chuyển, cơ thể của Lục Vân theo đó bị che khuất, không còn nhìn thấy nữa. Đồng thời, một luồng sáng màu bạc hiện lên chói lóa, bao trùm lấy cả cơ thể của Lục Vân.

Bên trong sơn động, những hào quang màu bạc cứ thế không ngừng xoay chuyển, cả sơn động lung linh huyền ảo như được phủ một lớp sương óng ánh kỳ dị. Không biết đã xoay chuyển được bao lâu thì đột nhiên vàng hào quang chớp sáng một cái khiến chói cả mắt, tinh linh ánh bạc xung quanh lập tức biến mất vào trong cơ thể của Lục Vân, tất cả đều bị chàng hấp thụ. Chàng từ từ mở mắt, nhìn xung quanh, mỉm cười nói: "Tiêu Thiên, đa tạ ngươi, ta đã nắm được bí pháp này rồi. Ngươi có nhìn thấy không? Bây giờ ta sẽ rời khỏi, ba ngày sau chúng ta lại gặp. Bảo trọng!".

Cơ thể Lục Vân khẽ chuyển động, một ánh bạc sáng lóe lên, rồi cơ thể chàng lập tức biến mất. Thật là một pháp quyết huyền diệu, không thể tưởng tượng nổi. Trong sơn động lại hiện ra sáng tỏ, mọi thứ trở nên tĩnh lặng một cách lạ thường, đột nhiên thân ảnh của Tiêu Thiên xuất hiện giữa không trung. Nhìn lên trần sơn động, chàng nhìn thấy Tiêu Thiên khẽ thở dài "Hãy bảo trọng! Ngươi là vị bằng hữu duy nhất trong cuộc đời ta, ta cũng chúc phúc cho ngươi. Lần sau gặp mặt, e là chúng ta phải đao kiếm tương ngộ, hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn còn nghĩ tình nghĩa hôm nay là ta mãi nguyện rồi!". Giọng nói của Tiêu Thiên thì thoảng rồi dần tan biến vào giữa không gian mênh mông vô tận...

Tại Tuyệt Âm Cốc khẩu, Huyền Âm chân nhân đang lặng lẽ đứng ngóng chờ, kế bên là Lý Hoành Phi, Trương Ngao Tuyết và Lâm Văn Phong ba người. Hôm nay đã là ngày thứ bảy, ngày cuối cùng trong kỳ hạn tại Tuyệt Âm Cốc nhưng Lục Vân vẫn chưa thấy xuất hiện, cũng không hề có tin tức gì. Huyền Âm chân nhân đứng ngồi không yên, lo lắng bất an. Bởi vì trong bốn đệ tử lần này, Lục Vân là người nhập môn tu luyện chậm trễ nhất, chỉ mới có hai năm bắt đầu tu luyện tại Dịch Viện mà thôi. Do đó, cho dù chàng có thông minh miễn tiếp đến cỡ nào thì kinh nghiệm vẫn không đủ, lỡ có bề gì thì lão Từ Dương chân nhân không nổi điên lên, đòi mạng mình mới là lạ.

Nét mặt của Lâm Vân Phong cũng trùng xuống, đầy lo lắng và hoang mang. Không biết Lục Vân có gặp phải nguy hiểm gì bên trong hay không. Tuy cố kềm nén, không biểu lộ ra ngoài nhưng ai cũng có thể cảm nhận được hắn đang cực kỳ sốt ruột lo lắng cho sự an nguy của Lục Vân. Ánh mắt của Ngao Tuyết cũng lộ vẻ bất an không kém, ngóng vào trong động... lặng lẽ chờ. Chỉ có Lý Hoành Phi là phong thái điềm nhiên, không lộ một chút biểu tình.

Trong ba vị đệ tử, Lý Hoành Phi là người đầu tiên trở về cốc khẩu. Đó là lúc xế chiều của ngày thứ sáu. Ngao Tuyết là người thứ hai, trở về vào sáng hôm nay. Lâm Vân Phong thì vừa mới xuất hiện. Lúc này, trời đã rải nắng hoàng hôn nhưng hình bóng của Lục Vân vẫn chưa thấy xuất hiện... Rõ ràng, chàng đã gặp nguy. Huyền Âm chân nhân sốt ruột lắm nhưng trước mặt chúng đệ tử thì vẫn cố tỏ ra vẻ bình thường, không muốn khiến cho mọi người thêm phần bất an.

Ngay lúc đó, cách cốc khẩu khoảng vài trăm trượng, tại một góc động trống trải, một đạo quang màu bạc lóe lên, chói lòa rồi nhạt dần, ần ần hiện hiện. Xung quanh khí lưu xoay chuyển, khi chắc chắn xung quanh không có khí người thì mới xuất hiện một vết nứt sáng giữa không trung... Lục Vân từ từ xuất hiện từ trong vết nứt đó. Quan sát một lúc tình hình xung quanh, chàng khẽ mỉm cười. Ý Niệm Thần Ba lập tức đưa về câu mắt hình ảnh của chàng bốn người đang đứng chờ trước cốc khẩu. Chàng cúi đầu nhìn vào thanh thần kiếm trên tay, cười nói: "Như ý tâm hồn, ý do ngã tâm. Bây giờ hãy thu lại vàng hào quang rực rỡ của ngươi để tránh gây sự chú ý. Nếu không sẽ rắc rối đấy. Rồi nhé, chúng ta ra ngoài. Hãy mở mắt mà đón chào giới chân tu của ta". Dứt lời, vàng sáng quanh kiếm tắt lịm.

Lục Vân ngửa kiếm phi hành, chớp mắt đã ra đến cốc khẩu, vừa nhác thấy bóng hình của Lục Vân, cả bốn người đều thờ phào nhẹ nhõm, mừng rỡ mà nhìn chăm chăm vào chàng. Lâm Vân Phong không nói không rằng, nhảy lên ôm chầm lấy Lục Vân, la đến nhưc lỗ tai: "Lục Vân, huynh thật đáng chết, huynh không biết về sớm hơn hay sao! Huynh có biết huynh làm cho mọi người phải lo sốt vó lên thế nào không hả? Cứ tưởng huynh có mệnh hệ gì rồi. Hừ, hại đệ tốn biết bao nước mắt nước miếng... tức chết đi được, phải phạt huynh!! Hừ!!"

Lục Vân nhìn tên tiểu tử Vân Phong, bất giác bật cười: "Đệ mà roi nước mắt thì heo nái nó biết treo lên cây à! Chỉ được cái nói năng nói cuội! Sao, thời hạn đến rồi à? Huynh đánh lủ yêu vật đến đầu hoa mắt vàng, không còn chú ý đến thời gian nữa". Sau đó, mọi người đều kể nhau nghe những gặp gỡ kỳ lạ của mình.

Huyền Âm chân nhân lúc này mới lên tiếng "Các ngươi có thể bình an trở về thì ta an tâm rồi. Tối nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại đây, tìm vài thứ để ăn, đến sáng mai ta sẽ dẫn mọi người vào trong Tuyệt Âm Cốc, đến một nơi cực kỳ nguy hiểm tên là Yêu Nguyệt Động Thiên. Mọi người phải cẩn thận, tại nơi đó có Tiêu Nguyệt Thiên Lang, là yêu vật hiếm có trên thế gian này, rất bá đạo và hầu như không ai có thể tiêu diệt được nó. Lần này dẫn các ngươi đi chỉ là muốn để các ngươi mở mang tầm mắt, để biết thế nào là 'nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên' mà thôi. Bây giờ thì mọi người hãy nói cho nhau nghe về thành quả và kinh nghiệm thu được trong chuyến đi". Huyền Âm chân nhân vừa nói vừa lướt nhìn bốn vị đệ tử, chờ đợi.

Lý Hoành Phi bình thản nói: "Bên trong yêu vật rất nhiều, một số có đạo hạnh cao cường, rất khó tiêu diệt. Lần này đệ tử đã giết không ít, nói đến thành quả thì có lẽ đã biết nhiều hơn về các loại yêu vật. Tin rằng sau này nếu có thể gặp lại thì sẽ dễ dàng tìm được phương cách nhanh nhất để tiêu diệt chúng, trừ hại cho thế gian. Ngoài ra, cũng có thể xem đây như một cuộc huấn luyện, kiếm thuật của đệ tử đã tiến triển khá nhiều".

Trương Ngao Tuyết tiếp lời, nhẹ nhàng nói: "Lủ yêu vật trong này rất xảo quyệt! Đệ tử phải tốn không ít công sức, gần như phải phát huy mọi pháp quyết đã tu luyện mới có thể tiêu diệt được những yêu vật có tu vi cao thâm, nham hiểm xảo trá. Nhờ đó mà pháp quyết đã nhuần nhuyễn hơn, kiếm thuật cũng nâng cao thêm một bậc. Thu hoạch cũng không ít".

Huyền Âm chân nhân gật gù, quay sang Lâm Vân Phong hỏi: "Vân Phong, con thì sao? Mấy hôm nay có học hỏi được gì không?".

Vân Phong khẽ ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười ha hả "Con á, học hỏi được nhiều chứ, hi hi. Lần này con thu phục không ít yêu vật và tiêu diệt hết. Hơn nữa, con còn tìm được không ít đồ tốt. Ha ha". Nói xong, hắn rút trong áo ra viên huyết châu, hươu hươu trước mặt mọi người, đắc ý nói: "Thấy chưa, mọi người thấy chưa, đồ tốt nè, hi, bảo bối thân yêu!".

Huyền Âm chân nhân ánh mắt vui mừng, mừng yêu: "Khoe gì? Có biết thứ này dùng vào việc gì không hử? Đừng có giả đồ biết mà uống phí viên bảo bối này đấy".

Lâm Vân Phong phùng mang trợn má nói: "Su phụ, người xem thường đệ tử quá! Thứ này chẳng lẽ con không biết dùng sao? Chỉ cần luyện hóa được lớp yêu khí trên bề mặt, sau đó uống vào rồi tu luyện, trong thời gian ngắn có thể gia tăng công lực một giáp. Con nói không sai chứ, su phụ?". Hắn tỏ vẻ dương dương tự đắc, nhìn Huyền Âm chân nhân.

Chân nhân cười khà: "Xem như tiểu tử ngươi không quên lời giáo huấn của ta, được được. Nhớ là tốt, vậy thì hãy về mà từ từ luyện hóa yêu khí của nó đi". Lâm Vân Phong há hốc mồm "Su phụ đừng nói vậy, cái gì mà 'lời giáo huấn của ta', lời giáo huấn của su phụ toàn toàn thứ linh tinh. Cái này là con tự biết chứ su phụ dạy hỏi nào?". Mọi người đều không nhịn được mà ngã lăn ra cười, không ngờ hai sư đồ này lại tiếu lâm như vậy.

Huyền Âm chân nhân trừng mắt liếc hắn, thầm trách hắn dám làm mất mặt sư phụ trước mặt mọi người, đáng chết thật! Sau đó người quay sang Lục Vân, hỏi: "Lục Vân, ngươi là người về cuối cùng, có linh hội được gì không? Thanh kiếm đang cầm không phải là cây trước đó, làm sao ngươi có được? Hình dáng sao kỳ lạ quá!". Nghe lão nói thế, ba người kia liền tập trung ánh mắt lên thanh kiếm trên tay của Lục Vân, quả nhiên không phải cây kiếm cũ. Bây giờ thì mọi người mới thấy, gừng càng già càng cay. Sư phụ thật tinh mắt!

Lục Vân khẽ cười: "Đệ từ lần này vào sơn động, trên đường đụng độ không ít yêu vật, trong đó có một lang yêu tu luyện ngàn năm, rất lợi hại. Trong cơ thể của nó ẩn tàng hai đạo khí tức khác nhau, làm cho đệ tử tưởng rằng nó là tam ma hợp thể. Phải tốn rất nhiều công sức mới có thể tiêu diệt được nhưng lại để hai nguồn nguyên thần kia lại chạy mất. Đệ tử đành phải tiếp tục đuổi theo, cuối cùng lọt vào một mê cung vô tận dưới đất. Ở đó không biết phải đi hết bao lâu, tiêu diệt hết bao nhiêu yêu vật... cuối cùng thanh trường kiếm không chịu nổi, gãy tan tành. Vô hình trung, đệ tử lại tìm được thanh kiếm này, rất sắc bén và thuận tay, nên đã giữ lấy và mang về. Lần này về trễ cũng tại do lạc đường trong mê cung mà ra cả".

Huyền Âm chân nhân tỏ vẻ nghi ngờ, nhìn Lục Vân, dò xét: "Về được là tốt nhưng sao ta thấy trên thanh kiếm có hàm chứa một nguồn khí tức cuồng mãnh, có vẻ không tầm thường? Nếu ngươi đã nói thế thì ta cũng không hỏi nhiều. Sau này tu luyện cho thật tốt, đến khi có thể nhận kiếm hợp nhất thì cảnh giới của ngươi sẽ tiến thêm rất nhiều, tu vi gia tăng và vũ khí cũng không dễ dàng bị hư hỏng. Thôi, mọi người nghỉ ngơi đi, mai tiếp tục ải cuối cùng, chúc tất cả các con có thể vượt qua thuận lợi".

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Khiếu Nguyệt Thiên Lang

Sáng sớm tinh sương là thời khắc tu luyện rất quan trọng đối với những kẻ chân tu. Ngay khi tia sáng đầu tiên của mặt trời le lói trên vòm trời phía đông, Lục Vân đã thức dậy, lặng lẽ ngắm nhìn thiên địa vạn vật. Huyền Âm chân nhân nhìn chàng, cười nói: "Xem ra tu vi của ngươi đã tiến bộ thần tốc rồi, Từ Dương sư huynh vận khí thật tốt, chọn được cho mình một đệ tử khá như vậy. Không chừng lần này Dương viện sẽ nhờ ngươi mà vang danh thiên hạ. Cứ cố gắng đi, có thể đấy!".

Sau giọng nói the thé của Huyền Âm chân nhân, cả ba người còn lại cũng đều đã tỉnh giấc. Lão nhìn họ một lượt rồi dẫn cả bọn tiến vào trong Tuyệt Âm Cốc. Khi đến cốc khẩu, nơi mà trước đây mọi người đã tách nhau đi từ chỗ này, Huyền Âm chân nhân mới cất tiếng: "Bây giờ chúng ta sẽ đi đến Yêu Nguyệt Động Thiên - nơi thần bí nhất của Tuyệt Âm Cốc. Ở đây có một con yêu vật lợi hại nhất trong Tuyệt Âm Cốc tên là Tiêu Nguyệt Thiên Lang. Nghe nói nó đã tu luyện được hơn hai ngàn năm, đạo hạnh ma pháp cao cường vô cùng. Mọi người phải đặc biệt thận trọng. Theo như những ghi chú của các bậc tiền bối Dịch Viện lưu lại, Tiêu Nguyệt Thiên Lang chỉ xuất hiện vào đêm trăng tròn, tức là nó sẽ xuất hiện vào tối ngày mai. Điều chúng ta phải làm bây giờ là đi xuyên qua tầng cấm chế ở giữa sơn động của Tuyệt Âm Cốc và Yêu Nguyệt Động Thiên. Mục đích chuyến đi lần này không phải tiêu diệt yêu lang, bởi vì các ngươi không thể nào làm được chuyện đó. Chúng ta chỉ đến để so tài và mở mang tầm mắt về một yêu vật lợi hại hiếm có này thôi. Điều này mọi người hãy ghi nhớ. Chúng ta đi!". Dứt lời, lão đi ngay vào trong sơn động.

Năm người xếp thành hàng, tiến vào trong cốc. Tuy suốt bảy ngày qua bốn người Lục Vân đã tiêu diệt không ít yêu vật, nhưng trong này yêu khí vẫn dày đặc, thật không hổ danh là một trong thất đại yêu vật hội tụ chi cốc.

Huyền Âm chân nhân vừa đi vừa nói: "Tại đây, sơn động nhiều không đếm xuể, hơn một ngàn thông đạo chứ không phải ít, mọi người cần phải lưu tâm, kéo lệch đường. Chúng ta bây giờ đang tiến vào Yêu Nguyệt Động Thiên, sẽ phải đi qua hàng trăm sơn động. Trong này có một số sơn động các ngươi đã đi qua rồi, một số khác thì chưa, cho nên yêu vật vẫn còn nhiều ở phía trước do đó tất cả phải tập trung lại, phá đường mà đi".

Dưới sự lãnh đạo của Huyền Âm chân nhân, bốn vị đệ tử cùng lão không ngừng tiến bước, dọc đường trăm yêu trừ ma, chớp mắt đã qua một ngày một đêm. Vì trong sơn động âm u tăm tối, không biết được thời gian bên ngoài nên họ vẫn tiếp tục đi, không biết đã xuyên qua bao nhiêu sơn động, tiêu diệt bao nhiêu yêu vật, đến khi tất cả thấm mệt, Huyền Âm chân nhân mới lên tiếng: "Được rồi, mọi người hãy dừng lại nghỉ chân. Chúng ta sắp đến nơi phong ấn của cốc rồi. Chỉ cần mở được đạo phong ấn đó là có thể đi vào Yêu Nguyệt Động Thiên. Lúc đó mọi người nhớ phải thật thận trọng, tập trung tinh thần để ứng phó với mọi biến cố có thể xảy ra. Bây giờ thì hãy nghỉ ngơi để hồi phục lại chân nguyên đã tiêu hao".

Lâm Vân Phong tò mò hỏi: "Sư phụ, người nói phong ấn gì gì đó là thế nào vậy? Trong cốc đã bố trí trận pháp rồi sao cần thêm phong ấn nữa? Cái đó có tác dụng gì?". Ba người còn lại cùng nhìn về phía Huyền Âm chờ đợi câu trả lời.

Huyền Âm chân nhân hắng giọng đáp: "Thật ra đạo phong ấn này không phải do sư tổ Dịch Viện lập ra mà nó vốn tồn tại ở đây từ rất lâu rồi. Chúng ta chỉ là người đến sau và tình cờ phát hiện, cho nên mới biết bên trong vẫn còn tồn tại một động thiên. Theo như ghi chú của Dịch Viện, đạo phong ấn này được lập bởi vị tiên nhân nào đó cách đây vài ngàn năm. Mục đích là ngăn chặn những kẻ chân tu vô ý xông vào, mất mạng oan uổng. Đồng thời bên trong cũng ẩn tàng bí mật gì đó mà không ai biết được. Chỉ tiếc là bao nhiêu năm qua, con yêu vật cực kỳ hiếm có - Tiêu Nguyệt Thiên Lang lại canh giữ chỗ này, đã không biết bao nhiêu lần Dịch Viện phái người vào dò thám, kết quả đều bị Thiên Lang cản trở, ra về tay trắng mà thôi. Cho nên cho đến tận lúc này, vẫn chưa ai biết được điều bí mật ẩn tàng bên trong Yêu Nguyệt Động Thiên".

Vừa nghe thế, đôi mắt của Vân Phong sáng rỡ, cười ha hả nói: "Sư phụ, nếu như vậy thì hay là chúng ta liên thủ, tiêu diệt Tiêu Nguyệt Thiên Lang ấy, nhân tiện thuận tay dắt dê, chiếm luôn báu vật ấy, sư phụ thấy sao? Đệ tử cảm thấy nếu đã biết trong đây có thứ quý giá mà lại không lấy thì thật uổng, mọi người không thấy tiếc hay sao? Lục Vân huynh, huynh đồng ý với đệ chứ? Ý kiến quá hay mà! Huynh nhỉ?".

Lý Hoành Phi và Trương Ngao Tuyết im lặng không nói, Lục Vân thì chỉ miễn cưỡng cười trừ, không lên tiếng. Huyền Âm chân nhân trừng mắt nhìn Vân Phong, mắng: "Tên tiểu tử hoang tưởng, ngươi tưởng mình là tiên chắc? Cái gì cũng tiêu diệt được à? Bây giờ thì cứ ở đó mà leo mép, lát nữa gặp thiên lang, có giỏi thì xông lên thử xem rồi biết. Thật không biết trời cao đất rộng, theo ta học hỏi thêm vài năm nữa đi rồi hãy lão luyện, thật làm mất mặt ta quá!". Vân Phong nghe thế ngại ngùng, lắp ba lắp bắp, nhe răng cười trừ rồi kéo Lục Vân sang một bên, thì thầm bàn tính chuyện khác.

Khi đến trước một vách đá cao dày, Huyền Âm chân nhân trầm giọng nói: "Thông đạo thần bí nhất để đi đến Tuyệt Âm Cốc nằm sau vách đá này. Phía trên vách đá có ba đạo phong ấn kiên cố, cách tuyệt thông đạo với không gian bên này. Chúng ta phải xuyên qua nó mới có thể tiếp tục lên đường. Để

rèn luyện, phần thông phá phong ấn ta sẽ để dành cho các đệ tử trở tài. Từng người một, Lý Hoành Phi là sư huynh, con hãy lên trước nào!".

Hoành Phi gật đầu không nói, tiến thẳng lên phía vách đá, im lặng điều tức. Chỉ thấy xung quanh gã phát ra huyền thanh hào quang, một vòng sáng không ngừng xoay chuyển, rất kỳ dị. Đôi bàn tay của Hoành Phi đặt ngang trước ngực, không ngừng múa may vẽ vờ theo đường sáng uyển chuyển. Miệng lầm bầm niệm pháp quyết. Đột nhiên, Hoành Phi đẩy mạnh đôi tay ra phía trước, một bức huyền thanh thái cực đồ rực sáng xuất hiện trước mặt, từ từ tiến về phía vách đá. Lúc này, cách vách đá khoảng ba tấc, bất ngờ xuất hiện một đạo bạch quang chớp nháy, không ngừng đẩy ngược tám họa phù thái cực của Hoành Phi ra phía ngoài.

Những người còn lại ai cũng chăm chú quan sát, ánh mắt lộ rõ vẻ ngạc nhiên. Lý Hoành Phi đột nhiên bước lên một bước, hào quang bùng phát đến chói lóa, vầng bạch quang tan biến thành vài luồng bạch khí tản ra xung quanh, lững lờ rồi tan hẳn. Đạo phong ấn thứ nhất đã được phá giải. Hoành Phi chỉ bình thân lùi về sáu thước, vầng hào quang quanh người gã nhạt dần rồi biến mất.

Không đợi Huyền Âm chân nhân lên tiếng, Ngao Tuyết nhất dẫn kiếm quyết, lập tức hào quang màu tím khởi chiếu, cả sơn động ngập chìm trong một màu tím huyền ảo, mông lung. Thần kiếm từ ánh, một tiếng kiếm ngâm sắc lạnh, "choang" một cái, thanh kiếm phóng thẳng vào vách đá. Bề mặt vách đá lập tức ầm ầm hiện hiện một đạo hồng quang đầy lùi đạo từ sắc của kiếm thần. Hai luồng hào quang mạnh mẽ giằng co qua lại, Ngao Tuyết không ngừng vận khí, từ quang khắp người bùng phát, thần kiếm vùng dậy, trong phút chốc kích phá được hồng quang, phá giải đạo phong ấn thứ hai.

Vân Phong cười ha hả, phi người đến ngay trước vách đá, song thủ dẫn pháp quyết, niệm "Càn khôn âm dương, vạn pháp quy nhất, âm dương pháp quyết, vi ngã sở dẫn. Phá!". Song thủ nhất dương nhất âm, hai đạo pháp quyết khác biệt nhanh chóng quyện hợp, ầm vào vách đá. Trên vách đá phát ra một luồng huyền quang lưu động không dứt, ma sát rì rì với âm dương pháp quyết của Vân Phong. Đột nhiên cuồng quang bùng phát, khiến cho năm người đều phải đưa tay che mắt. Sau ánh cuồng quang, một đạo khí lưu cường thịnh, mạnh mẽ xoáy tròn ốc rồi chuyển thành cơn gió lốc chốn bình địa, lồng lộn chấn lui cả năm người ra xa vài bước. Vân Phong thì thê thảm hơn, bị gió cuốn đánh bật, bay văng vào vách đá phía bên kia. Cả người đụng vào vách đá cái rầm một tiếng, rồi "bịch" rơi xuống đất. Khó thân thay!

Lục Vân đỡ lấy hán, hỏi han: "Đệ không sao chứ, cơn gió nhẹ không đuổi nổi ruồi đó chắc không tổn thương được đệ đâu, đệ há! Đệ là nhân tài kiệt xuất, là thanh niên xuất chúng, đạo pháp cao thâm khôn lường trong Dịch Viện chúng ta mà, làm sao mà để cơn gió bé tí đó làm hại được, phải không đệ!". Lục Vân cố tình ghẹo hán, vừa nói vừa bụm miệng cười.

Vân Phong nghe thế, bỏ ngay ý định giả bộ trọng thương để hù dọa mọi người, lập tức bật người dậy, chống nạnh cười ha hả: "Chỉ là cơn gió tí tẹo, làm gì thổi được đệ thì làm sao có thể làm tổn thương đệ được cơ chứ! Đệ cố tình không né tránh để thử xem uy lực của nó thế nào đấy thôi! Kết quả ư? Chắc, chẳng thấm vào đâu". Vừa nói hán vừa ưỡn ngực, ra vẻ ta đây. Lục Vân nhìn hán cười thâm trong bụng, còn Huyền Âm chân nhân thì mặt mày chủ ị một đồng, tức chết mà không biết nói gì. - <http://.com>

Nhìn sắc mặt của Huyền Âm chân nhân, Lục Vân biết thế nào Vân Phong lần này về cũng phải chịu một trận nhớ đời của lão sư phụ cho coi. Bởi vì hai vị đệ tử danh tiếng của Càn Khôn nhị viện đã dễ dàng phá giải phong ấn. Còn đến lượt hán thì không những không phá giải được mà còn bị văng ra, làm cho lão ề mặt như vậy, thể diện của Huyền Âm chân nhân còn giấu chỗ nào được nữa chứ.

Lục Vân khẽ nói: "Đạo phong ấn cuối cùng này e là phong ấn khó khăn nhất, chẳng trách sư đệ thất bại. Hay để đệ tử thử, hy vọng may mắn phá được". Lục Vân chậm rãi tiến về phía vách đá, tay phải nhẹ nhàng đặt lên nền đá lạnh như băng, lòng bàn tay ầm ầm một đạo chân khí xoáy chuyển, khi chàng rút tay lui về cách khoảng ba tấc, vách đá lập tức hiện lên một vầng hắc quang bí ẩn, nội lực cường thịnh, kiên quyết chống lại nguồn chân khí của Lục Vân.

Tay phải Lục Vân vận chân khí của Dịch Thiên Quyết, từ từ tiếp cận đạo huyền quang. Nó cũng không vừa, lập tức tăng cường tốc độ lưu chuyển của nguồn huyền quang chân khí, chống trả lại nguồn chân khí của Lục Vân, khiến cho người chàng run lên bần bật. Ánh mắt của Lục Vân hiện hiện một sự kinh ngạc khôn cùng, nhưng cơ thể vẫn tiến thêm một bước, nguồn sáng trên lòng bàn tay phải sáng rực, một đạo thanh quang quyện với vầng hào quang đỏ lử, toàn lực đối kháng với huyền quang của vách đá. Cả sơn động được chiếu rọi bởi những tia sáng xanh-đỏ-đen, lấp lánh đến lạ kỳ. Nhất là vầng hắc quang đang tỏa ra mạnh mẽ, tạo nên một khung cảnh quý mị âm u...

Lục Vân nhanh chóng liên tục điều chỉnh tần suất của chân khí nội tại, không ngừng dò thám huyền cơ của đạo hắc quang. Với những tia chân khí với tần suất ngẫu nhiên, cuối cùng Lục Vân cũng cảm nhận được nhịp đập của nó. Lục Vân điều chỉnh ngay tần suất chân khí của mình cho phù hợp, ba trăm sáu mươi lần mỗi thức, lập tức bàn tay của Lục Vân có thể dễ dàng xuyên qua đạo huyền quang. Ngay sau đó, vầng sáng còn bị Lục Vân hấp thụ, biến mất không còn tăm hơi.

Hào quang vừa tắt, trên vách đá đột nhiên mở ra một thông đạo quái dị. Không ai nhìn thấy thực thể của nó nhưng hoàn toàn có thể cảm nhận được thông đạo này đang lơ lửng giữa không trung. Huyền Âm chân nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy nghi ngờ, không biết là đang suy nghĩ điều gì. Còn Lý Hoành Phi thì tỏ vẻ kinh ngạc tốt độ đến bất động. Lâm Vân Phong thì chạy ngay đến, vỗ vai Lục Vân rồi xông thẳng vào thông đạo vừa xuất hiện.

Xuyên qua ba đạo phong ấn, năm người tiếp tục con đường trên thông đạo xuất hiện ngay giữa vách đá, đi được hơn hai canh giờ thì đến một sơn động. Nhìn vào nó, Lục Vân chợt cảm thấy một nguồn khí tức rất quen thuộc. Huyền Âm chân nhân chỉ vào động khẩu, khẽ nói: "Sơn động này theo truyền thuyết chính là Yêu Nguyệt Động Thiên, tương truyền là sơn động duy nhất trong Tuyệt Âm Cốc có ánh sáng, nhưng không rõ nguồn sáng ấy đến từ đâu. Chỗ này yếu khí yếu ớt nhưng lại ẩn tàng không ít yêu vật tinh thâm, mọi người phải cẩn thận, chúng ta sẽ tiếp cận thật chậm rãi, phải chú ý đề phòng xung quanh".

Thanh Liệt Vân kiếm của Lý Hoành Phi đã được gã rút ra, ánh kiếm sáng choang chiếu rọi tứ phía, nhẹ nhàng xoay chuyển trên đỉnh đầu. Ngao Tuyết cũng rút kiếm, từ sắc hào quang đồng thời phủ lên khắp thạch động, huyền ảo hư vô. Những yêu vật trong bóng tối vừa nhìn thấy thấy ánh sáng của thần kiếm, đều rên rì lên những tiếng ai oán kinh sợ. Ba người còn lại, ai nấy cũng thi triển hộ thể chân khí, ba đạo thanh quang dưới nền tím lịm của từ sắc thần kiếm, trông thật đẹp.

Ngay lúc này, Lý Hoành Phi phát hiện một con lang yêu miệng đang gầm gừ, Liệt Vân kiếm tức khắc chia hướng ngay đỉnh đầu của nó. Lang yêu tru lên

một tiếng ghé rộn, son động rừng mình trong tiếng sói hú, vô số lang ảnh từ bốn phương tám hướng xông vào Hoành Phi. Phía khác, một đám báo yêu từ trong bóng tối thừa cơ chạy bổ tới công kích Trương Ngao Tuyết. Cả son động trong phút chốc đã bu đầy yêu vật, tất cả toàn là thứ lão yêu có thâm niên tu luyện từ tám trăm năm hơn, vô cùng lợi hại, cộng với số lượng không thể nào đếm xuể, chúng khiến cho năm sư đồ phải vất vả, rối rắm cả tay chân.

Lục Vân thừa lúc bốn người kia đang bận rộn đối phó với yêu vật đã khẽ phát ra Ý Niệm Thần Ba tì mi thám xét động tĩnh xung quanh. Cơ thể của chàng không ngừng dịch chuyển để tránh né những đòn tấn công hiểm hóc của bọn yêu vật. Đồng thời tách xa dần bốn người đi cùng, hướng gần về phía Yêu Nguyệt Động Thiên. Một chường đánh bật con lang yêu đang đứng chắn đường, Lục Vân lướt người phóng thẳng về phía động khẩu...

Ánh sáng chớp lóe, ngay động môn của Yêu Nguyệt Động Thiên đột nhiên xuất hiện một đạo hào quang màu bạc, đánh bật Lục Vân ra ngoài. Sắc mặt chàng khẽ biến đổi, nhìn sang mọi người... Ai nấy lúc này đều đang tập trung đối phó với đám yêu vật, hoàn toàn không để tâm đến mình. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân nhanh chóng được kích động, một lúc phát ra ba đạo ý niệm tấn suất khác nhau, dò xét cẩn thận đạo kết giới tại động môn.

Bất ngờ thấy chàng mỉm cười, đôi mày kiếm dần rộng thể hiện sự mãn nguyện, sau đó chỉ thấy cơ thể của Lục Vân hóa thành một đạo thanh quang, phóng thẳng vào động môn. Trong chớp mắt đã vượt qua được kết giới. Thanh quang nhất hiện, Lục Vân từ từ hiển lộ bản thể, xem xét thật kỹ xung quanh. Nét mặt của Lục Vân đột nhiên biến đổi, thần thái đầy kinh ngạc, chàng không tin vào mắt mình nữa, như có một ảo giác lơ lửng trong tâm trí. Đứng trong động, bốn bề sáng tỏ, hoàn toàn khác xa với vẻ âm u tăm tối ngoài động nhưng... nhưng, tất cả đều rất quen thuộc. Chẳng phải đây chính là nơi ba ngày trước mình đã cùng đàm luận với Tiêu Thiên hay sao? Không phải sao? Tại sao hôm nay lại đến đứng nơi này? Là thật hay ảo? Là ảo hay thật đây?

Nhìn một lượt son động rộng tუ́ếch, Lục Vân khẽ thở dài: "Tiêu Thiên thì ra chính là Tiêu Nguyệt Thiên Lang, ta thật sự không bao giờ nghĩ tới. Chẳng trách tại sao lúc ta hỏi, hẳn một mực không chịu nói đây là nơi nào. Thật ra là không muốn nói vì không muốn ta tức giận... hà tất phải vậy?". Ngập ngừng một lúc, Lục Vân ngừng đầu, nói nhẹ: "Tiêu Thiên, ta biết ngươi đang ở đây, ta có thể cảm nhận được khí tức quen thuộc ngày nào, sao còn không hiện thân để gặp mặt? Nếu như trước đây chúng ta đã là bằng hữu thì điều đó không hề thay đổi vào lúc này, hãy ra đi, ta có chuyện muốn hỏi".

Từ trong son động mênh mông, một đạo ngân quang chớp nháy, thân ảnh của Tiêu Thiên cuối cùng cũng xuất hiện. Nhìn Lục Vân, Tiêu Thiên cười thần nhiên, bước đến gần, khẽ nói: "Ta không muốn nói rõ chính là muốn lưu một hình ảnh đẹp về ta trong tâm khảm của ngươi. Chỉ tiếc rằng việc chúng ta đối đầu lại là một sự thật không thể thay đổi được. Hiện tại ngươi đã biết thân phận của ta rồi mà vẫn còn xem ta như là bằng hữu, ta thật sự rất cảm động. Đối với ta, ngươi cũng là vị bằng hữu duy nhất mà ta quen biết trên nhân gian lạnh lùng này. Có câu hỏi gì ngươi cứ hỏi, thời gian của ta không còn nhiều, mặt trăng sắp lên rồi, thời gian sắp hết rồi...". Tiêu Thiên bất giác ngừng đầu nhìn trời...

Lục Vân cảm thấy hơi khó hiểu với câu nói cuối cùng của Tiêu Thiên, ngừng đầu nhìn theo hướng mắt của Tiêu Thiên, Lục Vân đột nhiên thảng thốt, không ngờ ngay trong son động này, ngay giây phút này lại có thể nhìn thấy vầng trăng sáng vằng vặc đang treo lơ lửng trên vòm trời đen tuyền, thật không thể tưởng tượng nổi. Lục Vân hít một hơi thật sâu, lấy lại bình tĩnh rồi hỏi: "Ba ngày trước, tại sao ngươi lại truyền dạy cho ta pháp quyết xuyên vượt không gian? Chỉ vì ta là bằng hữu của ngươi ư? Còn nữa, ngươi nói ngươi phải đi, là ám chỉ cái gì? Thời gian không còn nhiều? Mặt trăng sắp lên? Tất cả là thế nào?"

Tiêu Thiên nhìn chàng, cười dịu dàng "Truyền ngươi pháp quyết là vì ta không muốn đạo pháp này thất truyền trong nhân gian. Ngoài ra, ta và ngươi có thể tương ngộ, đó là duyên phận, cho nên truyền thụ pháp quyết cho người hữu duyên, đó cũng là một lời giải đáp... Còn về việc tại sao ta rời khỏi, ta cũng định nói với ngươi. Ta tu luyện tại đây đã hơn hai ngàn năm rồi, đã vượt qua được cảnh giới cuối cùng của chân tu, đạt đến cảnh giới phi thăng. Đêm nay, vào lúc trăng tròn, chính là lúc ta phi thăng thành tiên. Khi trăng tròn đêm nay ở giữa đỉnh trời xanh kia thì cũng là lúc ta tựa nguyệt mà rời khỏi nhân thế. Bây giờ thì ngươi đã hiểu rồi đó, hy vọng ngươi không quên rằng, tại nơi đây đã từng có một vị bằng hữu cùng ngươi tâm sự..."

Nét mặt Lục Vân hơi biến sắc, nhìn Tiêu Thiên, xúc động nói: "Không ngờ tu vi của ngươi đã đạt đến cảnh giới tối thượng như vậy. Ta thật sự cảm thấy vui mừng vì điều đó. Ngươi yên tâm, trong suốt cuộc đời này, ta mãi mãi sẽ không quên vị hảo bằng hữu này. Đáng tiếc! Đây là lần cuối chúng ta có thể gặp mặt..."

Tiêu Thiên không ngớt nhìn vào vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, thở dài: "Nhất kiến như cố, chớp mắt đã phải chia ly, thế sự vô thường là thế, ngươi cũng đừng quá để tâm. Sau này có còn gặp hay không, không ai có thể nói trước được. Cuộc đời của ngươi, con đường ngươi chọn, hãy cố gắng mà hoàn thành. Trong cơ thể của ngươi vốn ẩn tàng một thứ gì đó, không biết ngươi có biết điều này hay không?". Tiêu Thiên lặng lẽ nhìn vào Lục Vân đầy nghi vấn.

Lục Vân khẽ gật đầu: "Điều này ta biết. Ta hiểu rõ cuộc đời của mình sẽ đầy chông gai nhưng ta quyết không bỏ cuộc. Ta muốn đất trời phải đổi thay vì ta, tất cả vì ta mà trở nên tươi đẹp hơn". Tiêu Thiên khẽ vỗ vai của chàng, nói: "Nhớ là hãy cố gắng, bảo trọng, bằng hữu của ta. Huỳnh đệ của ngươi sắp xông vào đây rồi. Thời gian của ta cũng sắp đến, cáo biệt... bằng hữu. Hy vọng chúng ta có thể gặp lại tại một nơi khác, ta sẽ đợi ngươi". Ngân quang chớp lên, hình bóng của Tiêu Thiên đã biến mất.

Lục Vân mấp máy đôi môi, muốn nói nhưng lại không thốt được lời nào. Vừa xoay người ra phía động khẩu thì đã nghe một tiếng nổ vang rền, bốn người còn lại xông vào trong động. Lâm Văn Phong vừa nhìn thấy Lục Vân đã nằng nặc: "Huỳnh, thật là không còn tình nghĩa gì hết, sao lại vào một mình hả? Làm đệ lo lắng quá trời. Sao rồi? Huỳnh vào trước có tìm thấy bảo vật gì không?". Nói xong hắn chạy vòng vòng trong động quan sát... Một cái nhìn là đã thấy mọi thứ rồi... tất cả chỉ là một khoảng trống rộng mênh mông, không hơn không kém. Hắn lắc đầu thở dài.

Huyền Âm chân nhân vội nhắc: "Đừng làm rối nữa. Đây là Yêu Nguyệt Động Thiên, mọi người phải đặc biệt cẩn thận. Trong này linh khí dày đặc, không ai biết sẽ xảy ra chuyện gì. Tiêu Nguyệt Thiên Lang chiếm giữ nơi linh địa này đã lâu, tu vi của nó ắt phải cao thâm khó lường, mọi người cần phải tập trung tinh thần, cẩn thận kẻo bị đột kích".

Lục Vân liếc nhìn Huyền Âm chân nhân bằng một ánh mắt sắc lạnh, nhưng không nói gì cả, tiếp tục ngừng đầu quan sát bầu trời. Lúc này, trăng đã lên đến đỉnh động, đang phát ra vàng sáng vàng nhạt tuyệt vời. Trương Ngao Tuyết thấy Lục Vân không ngừng nhìn lên trời, cũng khẽ ngừng đầu. Nàng bắt

ngờ thốt lên: "Mọi người nhìn lên trên xem, ở đây có thể nhìn thấy mặt trăng này, thật là thần kỳ. Sơn động này đáng lẽ ở sâu cách mặt đất đến hơn trăm trượng, tại sao lại có thể nhìn thấy bầu trời? Kỳ lạ thật!".

Lý Hoành Phi và Lâm Vân Phong lập tức nhìn lên, Huyền Âm chân nhân giảng giải: "Thì bởi thế người ta mới nói đây là nơi thần bí nhất của Tuyệt Âm Cốc, và cũng là lý do tại sao người ta gọi đây là Yêu Nguyệt Động Thiên. Hai chữ Yêu Nguyệt chính là do vậy mà có. Điều kỳ lạ là mỗi đêm trăng tròn, Tiêu Nguyệt Thiên Lang đều xuất hiện để hấp thu tinh hoa của mặt trăng, chỉ không hiểu sao hôm nay lại không thấy tung tích của nó?". Huyền Âm chân nhân tỏ vẻ khó hiểu, không biết tại sao.

Lục Vân vẫn im lặng ngắm nhìn bầu trời, không nói, trong lòng thầm chúc phúc cho vị lão bằng hữu, hy vọng thiên lang người có thể thuận lợi thăng thiên. Bất ngờ nghe Vân Phong hét lên: "Mau xem! Xuất hiện rồi kia, kỳ lạ lắm, thật không thể tưởng tượng nổi".

Đôi mắt của Lục Vân đứng trông, tiếp tục quan sát. Trăng tròn đã lên đến đỉnh cốc, Giữa vòm động, xuất hiện một lang ánh màu bạc, hiển hiện rõ dần, càng ngày càng lớn và sáng, vô cùng thần bí. Phía trên là vầng trăng tròn sáng tỏ, một con thiên lang màu bạc ngửa đầu tru dài. Tiếng tru vang vọng, xé nát màn đêm. Con thiên lang từ từ chuyển mình, từ trong miệng phun ra một quang cầu rực sáng màu bạc, chói lóa. Vầng sáng vàng nhạt xung quanh vòng nguyệt không ngừng tụ về quang cầu màu bạc đó... chúng bị hút về dần.

Lâm Vân Phong, Lý Hoành Phi, Trương Ngao Tuyết ba người đều là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Cả ba người thỉnh thoảng lại đưa ánh mắt sang Huyền Âm chân nhân như chờ đợi những lời giải thích. Còn Lục Vân thì vẫn bất động, ánh mắt không rời vầng trăng và thiên lang.

Huyền Âm chân nhân cũng bất ngờ không kém nhưng khi nhìn thấy ánh mắt đầy nghi vấn của ba vị đệ tử đang dán chặt vào mình, lão đành khẽ nói: "Thật không ngờ lần này đến, chúng ta có thể nhìn thấy cảnh tượng này. Mọi người nhất định cảm thấy khó hiểu, thật ra ta cũng không hơn gì mấy. Không ngờ lại chiêm ngưỡng được cảnh Tiêu Nguyệt Thiên Lang phi thăng thành tiên. Thật tình cơ! Sự việc hôm nay, biết bao nhiêu người cả đời cũng không thể nhìn thấy được. Chúng ta may mắn lắm đấy, ráng mà nhìn cho rõ".

Lý Hoành Phi hỏi ngay: "Sư thúc, người nói yêu lang phi thăng? Có gì sai lầm không vậy? Yêu vật như thế mà có thể tu luyện đắc đạo thành tiên ư? Đệ tử chưa nghe qua bao giờ?".

Huyền Âm chân nhân nhìn Hoành Phi, thấy gã ngờ vực không tin lời mình nên người đành giải thích: "Thật ra, thế giới vạn vật đều có thể tu luyện. Khi đã đến cảnh giới tối thượng thì đều có thể phi thăng thành tiên. Đó không là quyền lợi chỉ dành cho nhân loại đâu Hoành Phi ạ. Nói đúng hơn, những kẻ chân tu luyện thành tiên sớm nhất đều không phải là loài người. Người chưa từng nghe nói đến là bởi vì người luôn tập trung tu luyện, tâm vô tạp niệm, nên không nghe ngóng tin tức, không biết cũng phải thôi. Trên nhân gian này, vạn vật tu luyện đều được xem là dị linh. Trong suy nghĩ của kẻ chân tu, dị linh không phải thứ đáng ghét, không khác gì nhân loại cả. Chúng cũng chỉ muốn tu luyện đại thành, để được sống lâu hơn, để thoát khỏi sự ràng buộc sinh lão bệnh tử của thế gian. Còn những yêu vật trong câu cửa miệng của mọi người, thực chất cũng là một bộ phận của dị linh mà thôi".

Lý Hoành Phi vẫn chưa hiểu: "Sư thúc nói vậy là sao? Đệ tử vẫn chưa hiểu lắm, mong sư thúc chỉ rõ". Trương Ngao Tuyết và Vân Phong đứng cạnh cùng đều nhìn về Huyền Âm chân nhân. Những thứ này họ đều chưa hề nghe nói đến nên cảm thấy vô cùng thú vị. Lục Vân thì đã quá quen với những giải thích về dị linh yêu vật nên không màng đến nữa, chỉ lẳng lặng mà nhìn lên vầng thanh nguyệt đang sáng tỏ.

Huyền Âm chân nhân suy ngẫm một lúc rồi nói: "Con đường chân tu, thiên nan vạn kiếp, không có tư cách thiên tuệ, không có cơ duyên, không có sự kiên trì thì không thể thành công được. Cho nên trong vô số những dị linh chân tu, có một số ít cố tìm ra con đường tắt để đi đến đại thành. Chúng muốn rút ngắn thời gian tu luyện của những pháp quyết phải trải qua ngàn năm hay vài ngàn năm mới đạt thành. Vì thế mà có vô số những phương pháp kỳ kỳ quái quái xuất hiện. Một số cách đều hữu dụng nhưng có khá nhiều phương cách, phải nói đến hơn chín phần mười là vi phạm quan niệm đạo đức của nhân loại. Bởi lẽ đó mà chúng bị con người liệt vào những phương thức cấm kỵ".

"Con người là vạn vật chi linh, từ lâu đã sở hữu và bảo tồn nền tảng lịch sử cùng đạo đức thượng phong đáng tôn trọng, tất cả đều muốn giữ nền hòa bình trong nhân thế. Cho nên đối với những phương pháp trái với luân thường đạo lý, con người đều triệt để cấm chỉ học tập hay sử dụng. Bất cứ ai sử dụng những phương pháp trái khuấy đó sẽ bị loại trừ và công kích. Thời gian lâu dần, trong quan niệm của con người đã hình thành một lý luận định hình, chia thành chánh đạo và tà đạo, người sử dụng tà đạo bị xưng là ma đầu hoặc tà ma. Những dị linh theo con đường đó cũng sẽ bị cho là yêu ma quỷ quái, chỉ cần gặp là phải tiêu diệt. Thật ra có rất nhiều dị linh bản tính lương thiện. Chúng chỉ muốn tu luyện để kéo dài tuổi thọ của bản thân mà thôi".

"Chính do những phương pháp tà đạo đó vô cùng hữu dụng nên không ít kẻ chân tu không chịu được cám dỗ, thay đổi cách học và lén lút đi theo con đường nghịch đạo đó. Nhân gian thái bình từ đó bốc mùi tanh tưởi của máu. Rất nhiều cuộc thảm sát đã xảy ra, khiến cho bá tánh chịu nhiều đau khổ. Để cản trở bị kích tiếp tục, các chân tu môn phái đã hợp sức lại, cùng biểu dương thanh thế, toàn lực công kích những tên tà ác ngoại đạo. Từ đó, khẩu hiệu 'Trảm yêu trừ ma' được vang danh khắp thần châu đại địa. Cũng như chúng ta, vì bảo vệ nền hòa bình của nhân thế nên phải tu luyện, trở thành kẻ chân tu chính nghĩa, vì dân diệt trừ gian tà".

Lý Hoành Phi nét mặt tỏ vẻ không đồng ý với cách nói của Huyền Âm chân nhân. Còn Ngao Tuyết thì ánh mắt sáng lên, như đã hiểu ra điều gì. Còn Vân Phong thì chỉ im lặng, nét mặt kỳ quái nhìn sang Lục Vân.

Lục Vân tuy im lặng nhưng mọi lời của Huyền Âm chân nhân chàng đều nghe và tán thành. Vạn vật chân tu, vốn không có sự khác biệt, tại sao lại xem thường những dị linh này? Chúng tu luyện thật ra còn gian nan hơn nhân loại, thời gian dài hơn gấp nhiều lần, tại sao lại... thế gian này có công bằng chăng...? Ngay trong lúc Lục Vân đang ngẩn ngơ, một tiếng lang tru vang vọng, đánh bật mọi suy nghĩ mông lung, kéo Lục Vân trở về thực tại. Lục Vân vội vàng tập trung ánh nhìn vào vầng trăng đang rực sáng trên đỉnh đầu...

Ánh trăng không thay đổi, nhưng Tiêu Nguyệt Thiên Lang bắt đầu xuất hiện dị biến. Chỉ thấy hào quang màu bạc quanh người đột nhiên bùng sáng, ẩn hiện ánh vàng nhạt của ánh trăng. Nhìn từ xa trông như một khối quang cầu màu bạc đang không ngừng phát sáng và biến đổi. Thời gian trôi qua, vầng sáng càng ngày càng dữ dội, thiên lang lúc biến to lúc thu nhỏ. Liên tục bảy lần, hào quang bàng bạc bắt ngờ tụ thành một cột sáng, từ mặt trăng chiếu

thăng xuống Yêu Nguyệt Động Thiên - nơi năm người bạn Lục Vân đang đứng.

Cột sáng kỳ bí như kết nối giữa Yêu Nguyệt Động Thiên và vầng trăng tròn vằng vặc kia. Mọi chân tu cao thủ nơi đây đều có thể cảm giác được giây phút kỳ bí này, bất giác nhìn về hướng quang trụ. Năm người Lục Vân bên trong động càng cảm nhận rõ ràng hơn. Cảm giác đầu tiên, Lục Vân có thể cảm nhận được rõ ràng chính là Tiêu Thiên phi thăng.. Cảm giác thứ hai, đó là linh khí trong động tiêu biến dần.. tất cả đều bị hút lên mặt trăng. Cảm giác thứ ba, đó là sơn động đang mất dần ánh sáng vốn có của nó, mọi thứ đang tối dần, tối dần..

Bốn người còn lại ngấm nhìn cảnh tượng thần kỳ này mà bản thân cả người. Tiếp theo sau sẽ có chuyện gì xảy ra với mọi người? Tiêu Thiên rồi sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiên Lang Phi Thăng

Ngày mười lăm trăng tròn, cả đất trời được nhuộm bằng một màu vàng nhàn nhạt... Từ ngay chính giữa vầng trăng sáng trên bầu trời trong ấy, một cột sáng bằng bạc chiếu thẳng xuống nhân gian, tạo nên một khung cảnh kỳ bí chưa từng có. Trong ánh đêm lấp lánh ánh vàng, cho dù là giới chân tu hay là dị linh đang ẩn nấp xung quanh đây, tất cả đều tập trung tâm trí vào giây phút trọng đại này, đợi chờ, trông ngóng một cảnh tượng ngàn năm khó gặp...

Giữa khoảng không, quang trụ màu bạc ấy từ từ bao bọc lấy ngân lang. Màu bạc chói lòa khiến không ai nhìn thấy rõ được điều gì đang xảy ra bên trong. Trong khoảnh khắc thần kỳ ấy, quang trụ lại dịu đi, thu nhỏ lại... hình thành một khối cầu màu bạc. Thời gian dần trôi, mặt trăng lúc này đã di chuyển ra khỏi vị trí trung tâm, đột nhiên, quang cầu bùng sáng lần cuối, tỏa rộng ánh hoàng kim rực rỡ giữa không trung. Ngay sau ánh chớp, một bóng hình người xuất hiện trên mặt trăng, hình nhân ấy chính là người mà Lục Vân đã gặp lần trước. Người này khẽ cúi đầu, chỉ trong giây phút thoáng qua, Lục Vân đột nhiên cảm nhận được một lời từ biệt vô hình được truyền đến mình thông qua tâm linh.

Lục Vân bất giác khẽ gật đầu, trong lòng thầm chúc: "Tiêu Thiên, chúc mừng ngươi, hy vọng mọi thứ thuận lợi. Tình nghĩa này, giây phút này, ta sẽ mãi khắc ghi trong lòng. Bất luận là lúc nào, trong tim ta đều có chỗ dành riêng cho ngươi, Tiêu Thiên à!". Gương mặt của Lục Vân tràn đầy niềm phấn khởi, ngừng đầu mỉm cười nhìn theo ánh trăng, nhẹ nhàng gửi đi lời chúc phúc âm thầm.

Tiêu Thiên cũng khẽ quay đầu nhìn Lục Vân lần cuối rồi dứt khoát quay lưng, bước đi chậm rãi, từng bước... từng bước phi thăng lên tiên giới. Cuối cùng, cũng có một dị linh có thể đột phá gian nan, phi thăng đắc đạo, thật khiến mọi người nể phục và mừng rỡ.

Trong sơn động, Huyền Âm chân nhân cũng mỉm cười, khẽ nói "Thật đúng là cơ duyên xảo hợp mới có thể thấy được cảnh dị linh phi thăng như thế này. Các ngươi sau này cũng phải cố gắng, thế nào rồi sẽ có ngày đạt thành, đắc đạo thăng thiên". Lý Hoành Phi và Ngạo Tuyết bốn người đều gật đầu, im lặng tiếp tục quan sát. Những gì được nhìn thấy nghe thấy hôm nay quả thật là niềm khích lệ to lớn đối với bốn thanh niên này. Với niềm tin kiên định của tuổi trẻ, họ luôn giữ cho mình một hoài bão đắc đạo, chờ đợi một ngày như Tiêu Nguyệt Thiên Lang, phi thăng thành tiên..

Lục Vân nhìn theo bóng hình của Tiêu Thiên, trong lòng trỗi dậy một niềm vui khôn tả, Tiêu Thiên cuối cùng cũng đã hoàn tất con đường chân tu gian nan khổ cực của mình để có được ngày hôm nay. Đó là thành quả xứng đáng mà Tiêu Thiên nhận được! Trong lúc mọi người đều ngóng nhìn bóng người xa khuất dần của Thiên Lang, bất ngờ, hai nguồn khí tức mạnh bạo không biết từ đâu xuất hiện, phóng son vượt hải, khí thể rầm rầm quật đến, xé nát cả bầu không gian thanh tịnh, linh thiêng..

Gương mặt của Tiêu Thiên biến sắc, một tiếng rống phẫn nộ bao trùm cơ thể đang rơi thẳng xuống nhân gian, vang vọng thất thanh. Thật đau đớn, ngay đúng giây phút gần đến tiên giới mà lại gặp sự cố bất ngờ như thế, ai lại không phẫn nộ cho được? Nhìn từ xa, có thể thấy được hai quang cầu đang nhấp nháy sáng vờn vờn lượn quanh Tiêu Thiên, cản trở bước tiến của y. Hai quang cầu này, một đỏ thắm màu máu, một xanh lét quỷ dị, đều hùng hực yêu khí, hiển nhiên chúng không phải thứ tốt lành gì.

Lục Vân đứng ngay giữa động, vừa giật mình bởi sự xuất hiện quá đột ngột của hai thứ quái dị vừa trừng mắt nhìn vào chúng, thăm xét với ánh mắt sắc lạnh. Lâm Vân Phong đứng cạnh bên tức quá nằng nặc xà: "Hai cái trò quỷ quái gì vậy? Nhân gian ngàn năm tu luyện, khó khăn lắm mới đắc đạo phi thăng mà lũ này tới phá đám hả? Thật là đáng chết mà! Ta sẽ cho chúng bây biết mùi, thật tức quá, tức chết đi được. Hiếm khi thấy được cảnh hay vậy mà để lũ này làm mất hứng, khiến lão gia ta không xem tiếp được. Đáng chết! Đáng chết!". Dứt lời, khắp người hắn bùng lên ánh hào quang, phi người thẳng tiến ngay đình sơn động.

Một tiếng rầm vang dội, Vân Phong ngã nhào xuống, văng người chạm đất cũng một cái rầm, đau đến nỗi hấn ngoác cả mồm mà cũng không thét được tiếng nào. Hắn mếu mếu máo máo. "Đúng là cái lũ chết bầm! Sơn động này rõ ràng nhìn thấy bầu trời. Vậy mà mình bay lên lại đụng ngay cái vách đá đáng ghét! Hức, đau chết đi được, cũng tại hai cái tên quỷ xú đáng bị trừ ẻo kia tự nhiên xuất hiện chọc tức lão gia, làm lão gia tui bây phải té đau thế này. Lũ chết chìm chết nổi chết hoài sao không thấy lũ chúng bây chết. Hức, hức... đừng để ta ra được, ta mà ra được là chúng bây khó sống. Hừ! Ặc ặc... ối cái lưng của tôi..".

Huyền Âm chân nhân tức giận đến bốc khói, mắng to: "Cái tên tiểu tử thói nhà người đừng làm mất mặt ta nữa có được không? Cứ thích ra về ta đây, không đánh giá đối thủ trước mà đã manh động rồi. Hai tên vừa xuất hiện này, với khí thế quần quật như vậy chẳng lẽ người không cảm nhận được à? Người tưởng mình là ai mà dám la lối hả? Đừng có ở đây mà giờ trò khi nữa, nghe chưa! Hừ!". Ngừng một lúc, Huyền Âm chân nhân lấy lại bình tĩnh, giọng trầm ngâm: "Trong truyền thuyết, bất kể là ai, nếu muốn phi thăng thành tiên thì ngoài việc phải trải qua sự khổ luyện theo năm tháng dài đằng đẳng kẻ đó còn phải vượt qua ải cuối cùng khi thăng thiên. Giai đoạn đó là nguy hiểm nhất đối với họ. Từ cổ chí kim, kẻ đạt đến cảnh giới phi thăng có rất nhiều nhưng đến cửa ải cuối, có vượt qua được kiếp nạn, hóa giải được hay không còn tùy vào năng lực và thiên duyên của từng người. Người có thể thành công chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi. Lần này, suốt quãng đường phi thăng của Tiểu Nguyệt Thiên Lang đều bình yên vô sự, điều này thật sự trái với luân thường đạo lý. Có lẽ thể mà sự xuất hiện của hai tên quái dị đó chính là kiếp nạn mà Thiên Lang phải đối mặt, có muốn cũng không tránh được! Thiên Lang phải tự lực mà vượt qua, có thành công thì hẳn mới có thể thăng thiên được. Nếu thất bại... e là... e là hẳn sẽ hình thần phân ly, trở thành một cô hồn vô hình vô thể. Hoặc giả nặng nề hơn... thần hồn tan nát, vĩnh bất siêu sinh".

Lục Vân nghe thế hốt hoảng, ánh mắt lộ vẻ lo lắng vô cùng. Ngẩng nhìn trời cao, trong lòng thầm tính toán phải tìm cách thoát khỏi sự chú ý của mọi người mà trợ giúp Tiểu Thiên một tay, chẳng không thể đứng nhìn bằng hữu gặp nạn mà khoanh tay không làm gì như vậy được.

Lâm Vân Phong nhìn Huyền Âm chân nhân, lầm rầm: "Khi thật, không ngờ phi thăng lại rắc rối như vậy, thật là tức quá mà! Chúng ta sao cứ đứng yên ngóng lên trời như vậy, không ai cảm thấy mệt mỏi cổ à? Ai muốn coi tiếp thì coi đi, con không coi nữa đâu, ở đây vừa tối vừa ẩm ướt, đầu còn sáng sủa như lúc ban đầu đâu, khó chịu thế này chẳng muốn đứng thêm chút nào. Con ra ngoài đây!". Dứt lời, hắn cười nhếch mép rồi lủi nhanh ra ngoài, mất tăm. Huyền Âm chân nhân nhìn theo người hắn, mắng cho một câu rồi quay sang ba người còn lại: "Hắn nói cũng đúng, cứ đứng thế này chẳng được gì, chúng ta đi thôi". Nói xong lão cũng quay lưng đi.

Lục Vân thấy mọi người rời khỏi, thầm mừng trong bụng, đứng yên không đi đâu cả. Ngao Tuyết thấy lạ quay lại hỏi: "Lục Vân, người không đi theo sao?".

Lục Vân khẽ lắc đầu, nhìn nàng nói: "Ngao Tuyết sư tỷ cứ đi đi, đệ một lát sẽ ra sau, tỷ không cần lo lắng". Ngao Tuyết nhìn vào đôi mắt sáng trong của chàng, lại cảm thấy đôi mắt ấy ánh lên những tia sáng thần bí, thật khó nắm bắt. Tàn ngần một lúc, Ngao Tuyết quay người, âm thầm rời khỏi.

Giữa không trung, Tiểu Thiên trừng mắt nhìn vào hai tên quỷ dị đang cản đường, lửa giận cháy rùng rục... Y hiểu hai tên này cố tình gây khó dễ cho mình. Đã biết là con đường thăng thiên không bao giờ dễ dàng nhưng Tiểu Thiên vốn nghĩ rắc rối chính là nhóm người của Lục Vân, không ngờ đã đoán sai, kiếp nạn thật sự bây giờ mới chính thức bắt đầu.

Tiểu Thiên cũng biết thời gian của mình không còn nhiều, không thể dầy dụa hơn nữa, cho nên y đã động thủ ngay. Chỉ thấy phút chốc đã xuất hiện ba đạo thân ảnh, chia thành ba hướng, phi thăng đến mặt trăng, tốc độ nhanh cùng cực. Ba đạo ngân quang này thân tốc phóng đi cùng một hướng. Cùng ngay lúc ấy, quang cầu màu đỏ và màu xanh đang xoay chuyển liên tục, chớp mắt đã vây quanh Tiểu Thiên, tạo thành một vòng kết giới vững chắc phong ấn Tiểu Thiên bên trong. Ngân quang vừa chớp, một thân ảnh bên trái của Tiểu Thiên đã bị quang cầu màu xanh cán lại, áp đảo lui về.

Ngẩng đầu nhìn vầng trăng đang dần dịch chuyển, Tiểu Thiên vô cùng lo lắng và sốt ruột. Nhìn lại hai quang cầu kỳ lạ không mời mà đến cứ lờn vờn trước mặt, Tiểu Thiên lại càng cảm thấy khó chịu bội phần. Y tập trung công lực toàn thân lên hai cánh tay lực lưỡng, chỉ thấy hai luồng ánh sáng bạc bùng sáng và phóng ngay hai đòn tấn công khí thế cuộn cuộn, nhắm vào hai quang cầu đáng hận kia. Đồng thời, thân ảnh của Tiểu Thiên cũng không ngừng biến hóa, chớp chớp nháy nháy bất định, khiến cho kẻ địch không thể nắm rõ vị trí thực tại của mình.

Ngay lúc này, từ bên trong quang cầu rực đỏ quỷ dị, một giọng nói rền rĩ phát ra: "Tiểu Nguyệt Thiên Lang, hôm nay người đừng mong thăng thiên, hãy chấp nhận vận mệnh đã an bài đi! Vừa hay đúng lúc Âm Sát Huyết Phiến của ta đang thiếu một yêu hồn đạt cảnh giới phi thăng... người chính là thứ hợp tâm ý ta nhất, khả khả, hãy ngoan ngoãn trở thành thuần thú của ta, hãy chấp nhận số mệnh thôi!". Dứt lời, từ bên trong quang cầu đỏ bất ngờ bay ra một đạo hồng phiến đậm máu, chớp mắt nó đã biến hóa thành một huyết phiến to đến vài trượng. Ngay khoảnh khắc đó, đất trời chìm trong một màu đen âm u, âm hồn ai oán than rên khắp nơi, nghe tựa nổi oán hận lẫn phản nộ, lan tỏa cả một vùng rộng lớn.

Mặt khác, từ quang cầu xanh lè cũng bay ra một cờ hiệu màu đen. Đạo hắc kỳ này vừa xuất hiện, nguyệt quang vốn trong vắt đột nhiên bị che khuất bởi một luồng yêu khí tà ác dày đặc. Kết hợp với uy lực của huyết phiến, hai yêu kỳ bao vây lấy Tiểu Thiên trong một không gian quỷ dị kinh hoàng.

Tiểu Thiên lúc này lo lắng không ngớt, bởi vì hiện giờ bản thể đã luyện hóa, thân ảnh chỉ còn là nguyên thần tụ hội. Mất đi bản thể, Tiểu Thiên hoàn toàn không thể sánh với trước đây. Đứng trước hai đạo oan hồn huyết phiến và chiêu hồn hắc kỳ này, y biết mình đang lâm hiểm cảnh, cơ hội sống sót chỉ còn trong gang tấc... Lừa lòng nổi dậy, y tru lên một tiếng đầy căm phẫn vang vọng khắp đất trời, thân ảnh của Tiểu Thiên nhật đi, y đang thi triển phép "Kiêu Việt Không Gian" với mong muốn vượt qua hai đạo không gian quỷ dị kia, nhanh chóng thoát thân trước khi quá muộn.

Giữa không, giọng cười lạnh lùng tràn ngập tứ phía. Cả không gian chìm ngập trong vùng ánh sáng đỏ thẫm và xanh lè đầy tà quái, tạo nên một ảo cảnh mơ hồ, không ai bên ngoài có thể nhìn thấy rõ tình hình của Tiểu Thiên. Thình thoảng vài ánh ngân quang lóe lên, yếu ớt, tiếp sau là tiếng kêu thảm thiết kinh hồn cùng tiếng gào thét oán hận. Hiên nhiên, Tiểu Thiên vẫn bị Huyết Phiến và Chiêu Hồn Kỳ giam hãm, bất kể y đã cố sức để xông phá nhưng vẫn không thoát được hai đạo kết giới yêu ma ghê gớm này. Mỗi lần tiếp xúc với hai đạo hào quang quái quỷ đó, thân ảnh của Tiểu Thiên lại bị tà khí ăn mòn, gây nên tổn thương cực lớn trên phần nguyên hồn của y.

Lục Vân đứng ở giữa động, chờ mọi người rời khỏi và không ngừng nghĩ ngợi cách để giải cứu Tiểu Thiên. Đột nhiên Lục Vân nghe tiếng thảm tiểu cùng nộ hồng của vị bằng hữu tâm giao, chẳng không khỏi chạnh lòng và sốt ruột. Lúc này, vòm trời chỉ là một màn đêm u tối cùng hai màu quang mang quỷ dị đang hòa lẫn, nhưng lần át chính là vầng khí tà ác đến rùng rợn, hoàn toàn không thể nhìn thấy thân ảnh của Tiểu Thiên. Một tiếng thét lại cất lên khiến Lục Vân cảm thấy như bị xé nát tim gan. Ánh mắt chàng ánh lên tia sáng sắc lạnh, đầy giận dữ, cơ thể bùng phát một vòng sáng màu bạc, phút chốc biến mất, không còn tăm hơi.

Giữa không, Lục Vân đột nhiên xuất hiện ngay tại kết giới của đạo không gian quỷ dị. Bốn bề ẩn hiện là những vầng sáng xanh đỏ giao thoa lẫn nhau,

không thể tìm được chân ảnh của Tiêu Thiên. Lục Vân liền sử dụng ngay Ý Niệm Thần Ba để dò xét, chỉ trong chớp lát đã tìm ra vị trí của y. Cùng lúc, chàng cũng phát hiện khí tức của Tiêu Thiên ngày càng yếu ớt, hiển nhiên đã bị khí kinh của đạo kết giới này tấn công và đang bị trọng thương. Lục Vân phát tiếp ba đạo Ý Niệm Thần Ba để dò xét kỹ lưỡng tầng kết giới xung quanh. Kết quả thu nhận được khiến chàng kinh hồn, tầng kết giới này không ngờ lại hàm chứa một sức mạnh hắc ám vô cùng to lớn, có khả năng ăn mòn đục khoét mọi thứ, uy lực như Hóa Hồn Đại Pháp của Quý Tông, chuyên trị những loại dị linh có hồn phách hay nguyên thần.

Lục Vân lập tức dịch chuyển đến ngay bên cạnh Tiêu Thiên, một vầng sáng màu bạc phát ra từ bàn tay rộng mở của Lục Vân lập tức bao bọc lấy thân ảnh của Tiêu Thiên, chàng nhẹ nhàng nói: "Tiêu Thiên đừng sợ, ta đến giúp ngươi đây, nguyên thần của ngươi hiện giờ đã bị tổn thương rồi, tu vi đại giảm, tạm thời hãy nghỉ ngơi để khôi phục nguyên thần. Bên trong ngân sắc quang cầu có chứa đựng linh khí của Yêu Nguyệt Động Thiên, ngươi cứ toàn lực hấp thụ. Về phần ta, ta sẽ ráng phá giải tầng kết giới này, ngươi hãy canh chừng mà nhanh chóng thoát thân ngay khi có cơ hội. Ta sẽ cố gắng cản trở bọn chúng, bản thân ngươi hãy tự cẩn thận".

Tiêu Thiên thần sắc nhợt nhạt, mừng rỡ nói: "Lục Vân, là ngươi ư? Đa tạ. Hiện giờ bản thể của ta đã luyện hóa, với thân ảnh nguyên thần, ta không thể nào phá giải tầng không gian uy lực bá đạo này được. Chỉ cần ngươi giúp mở một khe hở là ta sẽ thoát thân được ngay. Ta chỉ sợ là không kịp, ta chỉ còn khoảng một trăm giây nữa mà thôi, phải nhanh lên mới được, trễ hơn nữa là xem như chấm hết. Ta sẽ mãi mãi phải tồn tại với bộ dạng như thế này... Một cô hồn không thể xác, du linh thiên hạ..."

Lục Vân nghe thế, sắc mặt đại biến, một trăm giây ư? Quá ngắn rồi, một hít một thở được tính là một giây, nếu tính ra, thời gian thật sự không còn bao nhiêu. Lục Vân hét lớn: "Ngươi chú ý đây, ta sẽ cố gắng thử, hãy tranh thủ ngay khi có cơ hội". Dứt lời, Như Ý thần kiếm lập tức bùng phát vầng hồng quang chói lòa, một đạo hỏa diễm uốn lượn phùng phịch phóng ra từ thanh thần kiếm, một con hỏa long thân hình cuộn cuộn khói lửa xuất hiện đầy uy nghi giữa tầng kết giới xanh đỏ tà địa. Hỏa long rống một tiếng chấn thiên địa, khí thế hùng hực tung hoành tứ phía, không ngừng công kích với tốc độ cực cao vào tám mặt của kết giới.

Lục Vân tay phải cầm thanh kiếm rực đỏ đã được liệt hỏa chân nguyên đầy bá đạo của Long hồn hỏa quyện vào, tức khắc trăm một đường kinh lực vô biên. Vô số những lệ hồn oán linh bu quanh lập tức tan biến dưới ánh lửa mạnh mẽ rào rạt của Liệt hỏa. Giữa không trung, một tiếng lôi kinh xé nát mây trời. Chân khí cường thịnh làm chấn động cả tầng kết giới, khiến cho nó lung lay, rung chuyển, khiến cho hai đạo Huyết Phiến cùng Chiêu Hồn Hắc Kỳ đều co giật liên tục, lúc thu nhỏ lúc phình to.

Từ bên trong quang cầu đỏ thắm, một giọng nói gầm gừ phát ra: "Tên ranh miêng còn hôi sữa nào dám phá hoại chuyện tốt của lão tử? Hãy xem ta xử ngươi như thế nào. Lão nh! Dùng thêm sức đi, xử luôn tên ranh này".

Quang cầu xanh lè đỏ cũng rì rầm lên tiếng: "Lão đại, thanh kiếm trong tay tên ranh này không phải loại tầm thường, sau khi thu dọn hấn, đệ muốn lấy thanh kiếm đó".

"Được, ngươi muốn thì cứ lấy, bây giờ thì động thủ đi!".

Lục Vân hơi rùng mình, tuy đã toàn lực nhất trăm nhưng đạo kết giới vẫn trơ như đá, không hề bị phá giải, thật ngoài sức tưởng tượng. Nghĩ đến thời gian sắp hết của Tiêu Thiên, Lục Vân không thể nghỉ ngơi thêm nữa, đành tiếp tục công kích. Cơ thể Lục Vân tức thì xuất hiện một đạo ánh sáng màu xanh, hỏa quyện bên trong là ánh hoàng kim lấp lánh. Song thủ khai triển, cơ thể tĩnh lập hư không, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu vừa xoay chuyển vừa lóe lên ánh sáng xanh đen ảo diệu.

Đôi mắt của Lục Vân cũng phát ra ánh xanh thắm sáng rực, hét lên một tiếng thật lớn, thanh thần kiếm lập tức dùng xoay chuyển, thẳng đứng giữa không trung. Nhìn từ xa chỉ thấy một đạo thanh quang xuyên thẳng tận đến trời cao, nhanh chóng biến to và dài ra. Một nguồn khí tức thanh ưu vô bì cùng với một sức mạnh hùng hồn bá đạo chiếm lĩnh cả không gian, chàng chém mạnh một nhát, như một đạo thiên thần kiếm khổng lồ, khí thế thật hoành tráng, cường bạo như một con lốc hung dữ, chém xuống một nhát toàn lực ngay trung tâm kết giới.

Cùng lúc ấy, Huyết Phiến cùng Chiêu Hồn Kỳ rực sáng quý dị, từng tầng ánh sáng xanh đỏ không ngừng chất cao như sóng biển thét gào, cuồng nộ, tạo thành một bức tường như con sóng thần kinh khiếp, từ từ gieo rắc nỗi sợ hãi đầy chết chóc. Từ trong quang cầu đỏ thắm, một đạo hồng quang phóng về phía kết giới, tạo sự kết hợp chặt chẽ. Ở phía khác, tương tự vậy, quang cầu xanh lục cũng phát ra một đạo thanh quang phóng về phía kết giới. Phút chốc, xuất hiện một cảnh tượng thần kỳ chưa từng được nhìn thấy ngay giữa không trung, lung linh huyền ảo.

Chỉ thấy hai quang cầu một xanh một đỏ cách nhau hơn trăm trượng, ở giữa hai quang cầu, một đạo ánh sáng giao thoa xanh và đỏ, kết tạo thành một kết giới không gian sừng sững cao đến hơn mười trượng. Bởi vì ánh sáng và yêu khí tề tụ nên tất cả bên trong tầng kết giới này đều mơ mơ hồ hồ, bên ngoài không thể nào nhìn rõ. Ngay lúc này, mặt trăng đang dịch chuyển dần khỏi vị trí trung tâm, thời gian sắp hết...

Lục Vân lần này quyết tâm thi triển tuyệt học bá đạo kinh người của Đạo Gia - Thái Huyền Liệt Thiên Đạo! Thanh quang như ánh sét xé ngang trời đêm, kích trúng tầng kết giới, tạo nên một tiếng nổ rền vang, lửa bắn tung tóe, tuy vậy đạo ánh sáng đỏ thắm vẫn toàn lực chống trả, thanh âm rền rẹt đến lạnh người. Sau một ánh chớp chói lọi, cả hai luồng sáng đồng thời biến mất, chỉ thấy còn lại trên bề mặt kết giới, một đạo quang xanh lè không ngừng lưu động, trông vô cùng kỳ bí.

Cơ thể của Lục Vân bị chấn động bởi sức công phá bật ngược lui về đến vài trượng, sắc mặt hải hùng. Quay đầu nhìn Tiêu Thiên, đã trễ rồi, thời gian, thời gian... lúc này không còn nữa! Hai lần công kích đã tốn hết năm mươi giây thời gian, chỉ còn một cơ hội nữa thôi, một cơ hội cuối cùng! Tiêu Thiên khê than thở: "Lục Vân, ngươi đã gắng hết sức rồi, tuy hai lần công kích đều thất bại nhưng ta cũng... mãn nguyện rồi! Kiếp này có thể quen biết ngươi, đó là niềm vinh hạnh lớn nhất trong quãng đời chân tu nhợt nhạt của ta. Ngươi cứ rời khỏi đi, hai tên gian ác này, nếu đoán không lầm, chúng chính là một trong ngũ đại tà ma trong truyền thuyết của chân tu giới. Tu vi của bọn chúng đã hơn năm trăm năm, ngươi không đủ sức phá giải tầng kết giới của chúng đâu".

Lục Vân nhìn sâu vào ánh mắt của Tiêu Thiên, đôi mắt đầy sự thất vọng và không cam lòng. Đôi mắt của chàng bắt gặp ánh sáng ngời lên một cách lạ kỳ,

chàng khẽ nói nhưng giọng dứt khoát: "Thời gian không còn nhiều, ta vẫn còn một cơ hội công kích cuối cùng. Lần này ngươi phải chú ý đến kinh lôi giữa trời. Chỉ e chúng ta không kịp nói lời từ biệt, hãy tự bảo trọng! Chuẩn bị nhé, ta bắt đầu đây, hãy cách xa ta một chút..."

Một tia sét ánh lên trong đôi mắt sắc lạnh của Lục Vân, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động bay đến bên cạnh. Chỉ thấy Lục Vân hai tay mười ngón nắm chặt, sau đó buông lỏng, lòng bàn tay lập tức xuất hiện hai đạo hào quang. Hai đạo hào quang này hơi khác biệt so với bình thường, bởi vì xung quanh quang cầu có những tia lửa điện xòen xọet chạy liên tục như những con rắn tí hon không ngừng gào rú, gầm gừ tiếng sấm dậy. Lục Vân từ từ thu song chưởng, hai khối quang cầu rực lửa điện to khoảng một tấc nhẹ nhàng lơ lửng trước ngực, phút chốc hợp lại thành một. Đồng thời, cơ thể của Lục Vân cũng bắt đầu phóng ra những đường sét điện chạy dọc xung quanh. Sét điện bành trướng, tạo thành một quang cầu thần bí rực sáng, lẹt lẹt tiếng lửa điện va chạm vào nhau. Nhìn từ bên ngoài, có thể thấy rõ những dòng điện chạy cuộn cuộn xung quanh quang cầu, phích lịch điện quang, cảnh tượng đến là kinh hồn.

Đôi tay của Lục Vân từ từ nâng lên, ánh mắt của chàng lúc này trở nên lạnh lùng, ghê rợn cực độ. Quang cầu trên đôi tay ngày càng to dần, to đến hơn ba thước, xì xèo những tia lửa điện, phát ra tiếng sấm ầm ầm đầy uy lực. Từ trong quang cầu, ầm ầm lan tỏa một khí thế cường bá hủy thiên diệt địa, cương mãnh bạo liệt, tạo nên một áp lực vô hình đè nén mọi khí thế xung quanh, có thể cảm giác được khoảng không trong vòng mười trượng đang chao đảo, ngằng ngắc ngắc ngoài. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnY-Y.com

Lục Vân hét to một tiếng, hai tay giơ thẳng lên cao. Quang cầu trên tay bay thẳng lên giữa không, lập tức phình to đến vài trượng, vô số đường sấm sét rực sáng, xé nát màn đêm đang liên tục phát ra những thanh âm xèn xẹt, ầm chứa một sức phá hoại khôn lường. Cùng lúc, ngay dưới ánh trắng mờ nhạt, bầu trời đột nhiên sấm chớp ào ạt, vô số thần lôi từ cửu thiên bất thành linh đánh xuống, tạo thành một quang cảnh kinh hoàng chưa từng có.

Kinh lôi từ khắp tứ phương cùng sức mạnh hủy diệt lập tức được hút vào quang cầu, lôi điện tập trung liên tục và bị hấp thu một cách nhanh chóng. Lửa điện càng lúc càng dữ dội, chen ép và gào rú bên trong quang cầu, tiếng rền rẹt to dần, to dần rồi biến thành tiếng lầm rầm ầm vang. Quang cầu vừa hấp thu lôi điện vừa thu nhỏ kích thước, càng lúc càng nhỏ. Cuối cùng chỉ còn to khoảng ba thước, và... "Ầm" một tiếng nổ long trời lở đất xé nát cả khoảng không. Chỉ thấy một đạo cường quang chói mắt lan tỏa thật rộng, theo đó là một nguồn nội lực bùng phát từ bên trong quang cầu, phùng phực rung chuyển, tản ra tứ phía, căn quét như một cơn bão lốc điên cuồng.

Nguồn sức mạnh kinh khiếp này lập tức tiếp xúc với tầng kết giới, tiếng lôi chấn rầm vang, kết giới tức khắc rạn nứt. Dòng chân khí cường mãnh, mang theo lôi điện chí dương chí cương trong phút chốc đã tiêu diệt toàn bộ âm hồn quỷ lệ. Huyết Phiên và Chiêu Hồn Kỳ dưới sức mạnh tuyệt thiên hủy địa đó, lập tức bị thiêu đốt thành tro. Hai khối cầu một đỏ một xanh cũng nhanh chóng tiêu biến, trốn chạy trong tiếng quỷ khóc thần sầu.

Lục Vân dõi theo hai bóng quang ảnh hốt hoảng tháo chạy, khoe miệng khẽ lộ một nụ cười lạnh nhạt. Đối với lần công kích này, chàng cảm thấy khá mãn nguyện, không ngờ pháp quyết của Đạo Gia lại có uy lực cường hoành như vậy, thật là khiếp đảm nhân tâm. Ngẩng nhìn trời cao, ánh mắt của Lục Vân hiển hiện vài nét ngao khí, tâm tư tĩnh lặng nhưng đôi phần rạo rực. Bản chất tâm linh vốn mâu thuẫn, quả đúng!

Ngay tức khắc, Tiêu Thiên khẽ tru một tiếng, cơ thể đột phá khỏi vầng ngân quang quanh người, phi thẳng ngay về hướng thanh nguyệt. Trong vài phần trăm giây ngắn ngủi, y dõi nhìn từ biệt cảm tạ Lục Vân. Chàng tĩnh lập giữa hư không, mỉm cười đưa tay vẫy nhẹ, ánh mắt long lanh dõi theo bóng hình dần xa như nói lời chúc phúc đến vị bằng hữu thân thiết của mình.

Dưới ánh trăng thanh khiết, cơ thể của Tiêu Thiên từ từ phát ra vầng kim quang nhàn nhạt, rồi dần bùng lên một vầng hào quang, bao bọc quanh người. Giữa cảnh khuya đen tuyền, một bóng ảnh ngân lang to đến mười trượng ập hiện ngay sau lưng của Tiêu Thiên, hai đạo ảnh từ dần trùng lên nhau. Trong một ánh chớp bất chợt, tất cả đều biến mất. Từ giữa không, một vật sáng nhẹ nhàng lơ lửng rơi xuống, đến ngay chỗ của Lục Vân.

Chàng đưa tay nắm lấy, nhìn kỹ, đó là một mảnh lụa. Mảnh lụa này nhẹ nhàng phát sáng, có một hình thù màu bạc lấp lánh - một con cự lang đang ngẩng cao đầu, tru dài... Trên trời, vầng trăng tròn treo lơ lửng, ánh sáng trong vắt, bàng bạc đến huyền ảo, cảnh vật mông lung diệu kỳ. Lục Vân ngắm nhìn tấm lụa trên tay, khẽ mỉm cười rồi cẩn thận cất vào người, cơ thể dần hạ xuống...

Nhìn từ xa, có bốn hình nhân với những hào quang khác nhau đang tăng tốc phi thân về phía mình, Lục Vân khẽ cười, cơ thể lập tức biến mất giữa đêm. Trong từng cơn gió lùa vi vu, vài câu than vãn, vài tiếng luyến tiếc, vài lời nghi vấn xen lẫn kinh ngạc, tất cả đều quyện vào gió... mang đi xa, thật xa...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Hồi Trình Xảo Ngộ

Khi Huyền Âm chân nhân cùng Trương Ngao Tuyết, Lý Hoành Phi và Lâm Vân Phong chạy lên đến nơi thì Tiêu Thiên đã phi thẳng thành công rồi, họ chẳng còn nhìn thấy gì nữa. Bốn người ngừng đầu quan sát, cố suy đoán xem kết quả thế nào.

Sau một hồi khá lâu, Huyền Âm chân nhân khẽ thở dài: "Thôi, mọi người đừng nhìn nữa, không thấy được gì đâu. Chúng ta đành quay trở xuống tìm Lục

Vân rồi cùng về". Nói xong, lão quay người rời khỏi. Lâm Vân Phong vốn nhạy cảm nên hẳn cảm nhận được khí tức tà ác bao trùm lúc này nay đã tiêu biến, không còn tồn tại nữa.

Vừa quay đầu, nhìn thấy ba người kia đã đi được một khoảng xa, Lâm Vân Phong vội vàng gọi to và chạy theo. Ngay tại cốc khẩu, bốn người chạm mặt với Lục Vân đang từ dưới động đi lên. Vân Phong chạy ngay đến bên cạnh, khẽ hỏi: "Huynh, lúc này ở lại có thấy thêm gì không? Thiên Lang đó phi thẳng thế nào? Thành công chứ? Hai con quái vật lúc này đi đâu mất tiêu rồi?".

Lục Vân nhìn mọi người thấy ai nấy đều tròn mắt nhìn chằm chờ đợi. Chàng nhẹ nhàng đáp: "Sau khi mọi người rời khỏi, trên trời đột nhiên xảy ra dị biến. Chỉ thấy có vô số kinh lôi xuất hiện, khí thế kinh người. Hai con dị vật tà ác đó vừa định bắt giữ Thiên Lang thì đột nhiên bị Cửu thiên thần lôi đánh trúng, chỉ nghe tiếng chùng thét lên đau đớn rồi bỏ chạy. Còn Tiểu Nguyệt Thiên Lang thì thừa cơ thoát thân, cuối cùng phi thẳng thành công. Giây phút đó thật sự kỳ diệu, cả bầu trời xuất hiện một ảo ảnh Thiên Lang khổng lồ to đến hơn mười trượng, từ từ trùng lấp với thân ảnh thực của Thiên Lang, sau đó ánh lên một đường hào quang rực rỡ rồi tất cả đều biến mất, không để lại một dấu vết gì".

Vân Phong nghe thế, vẻ mặt thiểu não nói: "Đáng tiếc thật, cảnh tượng hiếm có thế mà không xem được. Đáng chết, cũng chỉ tại hai con yêu vật kia, lần sau mà để ta gặp lại thì đừng trách, chúng bây dám phá hoại nhã hứng của lão tử. Hừ!".

Huyền Âm chân nhân đằng hắng: "Đừng có ở đó mà to mồm nữa, đi thôi, chúng ta về". Vân Phong cười khì: "Sur phụ, đừng vội mà. Bây giờ về không phải sớm hơn dự tính hai ngày sao? Để từ cho rằng chúng ta nên tranh thủ thời gian hai ngày này để nghỉ ngơi cho thật tốt, sau đó hãy khởi hành vẫn chưa muộn. Sur phụ có việc bận thì... mời sur phụ đi trước, chúng đệ tử không vội, sur phụ cứ đi từ từ. Hì, mọi người đồng ý chứ nhỉ?". Nói xong nhìn sang ba người còn lại.

Ánh mắt của Huyền Âm chân nhân sắc lạnh, lừ hán một cái: "Người thích đi bộ chậm rãi chứ gì, vậy thì cứ từ từ mà đi cho ta! Những người còn lại ai theo ta thì theo!". Rồi lão nhìn ba người một lượt, sau đó đột nhiên ngự phong phi hành, một đạo thanh quang vút bay trên nền trời sâu thẳm. Lý Hoành Phi quay sang nhìn Ngạo Tuyết, Liệt Vân kiểm ngay sau đó cũng vút sáng, cùng Hoành Phi nhanh chóng phi theo bóng hình của Huyền Âm chân nhân. Trong cánh khuya huyền ảo, hai đạo thanh quang quện hòa cùng nguyệt sắc, tạo nên một bức tranh đêm đẹp mê hồn.

Trương Ngạo Tuyết quay sang Lục Vân khẽ nói: "Tỷ đi trước đây, hai đệ nhanh chóng đi theo nhé". Rồi nàng xoay người định rời khỏi. Lâm Vân Phong thấy tình hình như thế vội cười nói "Sur tỷ, đệ và Lục Vân có việc muốn thỉnh giáo sư tỷ, tỷ đi chung với bọn đệ được không? Bọn đệ thật sự muốn học hỏi thêm nhiều thứ lắm. Sư tỷ tốt mà, chắc không nỡ từ chối đâu, tỷ ha?". Vừa nói hán vừa vỗ vỗ vào vai Lục Vân, nhắc khéo chàng giúp hán nín giữa Ngạo Tuyết.

Lục Vân thần nhiên cười khê: "Sư tỷ nếu không vội thì hãy đi cùng, quả thật tiểu đệ có vài điều muốn thỉnh giáo, mong sư tỷ chỉ điểm". Rồi chàng nhìn Ngạo Tuyết với đôi mắt sáng trong, thể hiện sự thành khẩn, mong chờ.

Ngạo Tuyết nhìn lướt qua ánh mắt của Lục Vân, ngẩng đầu ngắm nhìn mặt trăng khê gât đầu không nói. Dưới ánh trăng, dáng người của nàng tha thướt được bao phủ bởi một vầng sương sáng, huyền ảo, diễm lệ.

oOo

Rời khỏi Tuyết Âm Cốc, ba người tìm được một nơi tránh gió để dừng chân và nghỉ ngơi. Cả ba ngồi với nhau tâm sự bên ánh lửa bập bùng. Trong lúc đó, Vân Phong nhiều lần cố ý chạy đi tìm thức ăn để tạo cơ hội và không gian riêng tư cho Lục Vân, Ngạo Tuyết. Hắn còn lăm lăm nháy mắt, nhắc khéo Lục Vân phải gan dạ lên.

Nhìn lên bầu trời đêm thanh tịnh, Lục Vân hỏi: "Tỷ có thường nhìn lên trời như vậy không? Ngoài việc tu luyện, trong bao nhiêu năm qua, tỷ có những hồi ức nào khác không?".

Trương Ngạo Tuyết cũng lặng lẽ nhìn trời, ánh lửa hắt lên gương mặt xinh tươi của nàng tỏa ra một vầng sáng thanh khiết. Rồi nàng cất tiếng, một giọng nói lạnh lùng thoáng nhẹ trong gió: "Kẻ chân tu, điều tiên quyết là phải thanh tâm tịnh dục. Bao nhiêu năm nay, ngoài việc tu luyện ra, ta không có tâm trí dành cho việc gì khác".

Lục Vân cười nhẹ: "Từ nhỏ đến lớn đều như vậy, trong lòng tỷ có bao giờ cảm thấy chán nản, có khi nào tỷ nghĩ đến bỏ cuộc? Tỷ có từng nghĩ đến con đường của mình rốt cuộc rồi sẽ ra sao không? Mục tiêu của tỷ là gì? Tu luyện thành tiên, đồng tồn cùng thiên địa, hay là trở thành một nữ hiệp trăm yêu trừ ma? Suốt đời cứ thế một thân một mình hay là như bao người phụ nữ bình thường khác, kiếm một người yêu thương rồi lập gia đình?".

Ngạo Tuyết quay nhìn Lục Vân, lâu sau mới dời ánh mắt đi, nói: "Tâm vô nhất niệm, làm sao tu luyện! Người hỏi nhiều quá, ta chưa hề nghĩ đến những vấn đề đó. Ta chỉ quan tâm làm thế nào tu luyện đại thành trong thời gian ngắn nhất mà thôi". Trong giọng nói trầm ngâm, dường như nàng đang ẩn giấu bí mật không muốn thổ lộ.

Lục Vân nghe thế, cười thần nhiên rồi đột nhiên cất tiếng: "Thiên địa vạn vật, tại sao hữu hình? Thế gian sinh linh, hà tất có tâm? Con đường tu luyện, vì sao có kiếp? Quá trình thành tiên, tại sao không bằng phẳng? Trường sinh bất tử, có chỉ lại tồn tại? Thiên địa đồng thọ, luân hồi ở đâu ra?".

Trương Ngạo Tuyết chỉ im lặng lắng nghe, trầm tư không lên tiếng... Một lúc sao Vân Phong trở về với ba con thỏ rừng trên tay. Mọi người đem nướng để làm buổi tối lót dạ.

Đêm khuya, dưới ánh trăng lạnh lùng, thanh thoát, cả ba người tọa thiền điều tức nghỉ ngơi. Đợi đến hôm sau, Lục Vân là người thức dậy đầu tiên. Chàng bay người lên giữa khoảng không, tĩnh lập mà hấp thu thiên địa linh khí.

oOo

Trên đường đi, để tiết kiệm thời gian, mọi người đều thi triển khinh công, cũng như mọi võ lâm nhân sĩ khác cứ thế mà xuyên qua các dãy núi chập chùng. Từ Tuyệt Âm Cốc về Dịch Viên, nếu đi bộ phải mất ba ngày, còn ngự kiếm phi hành thì chỉ một chốc là đến nơi. Giữa hai nơi này cách nhau bởi ba dãy núi to. Trong đó có một dãy núi gọi là Hồng Diệp Linh, danh truyền ngọn dã sơn này mỗi độ thu về đều đỏ rực một màu lá phong, cảnh tượng vô cùng hoàn mỹ.

Khi ba người Lục Vân đi qua Hồng Diệp Linh, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân bất ngờ có dao động, khiến chàng chú ý. Tuy bề ngoài vẫn điềm tĩnh như không có gì xảy ra nhưng Lục Vân đang âm thầm dùng Ý Niệm Thần Ba tỉ mỉ dò xét động tĩnh xung quanh. Rất nhanh chóng, cảnh vật trên cả ngọn sơn linh đã hiện hiện trong đầu của Lục Vân. Ở một góc rừng rậm rạp có một cái giếng, nơi ấy ẩn hiện một nhân ảnh nhàn nhạt, phiêu du và phát ra tiếng khóc tí tê. Giếng rất sâu, dưới đáy có một vách đá, trong đó hình như đang ẩn tàng một vật nhưng lại rất mơ hồ, không thể thấy rõ.

Lục Vân đột nhiên dừng lại, nói với hai vị đồng đạo: "Mọi người thử dò xét một chút, có cảm giác được dị vật đang tồn tại không? Ta cứ nghe thấy có tiếng gì đó ở gần đây". Vân Phong ngạc nhiên: "Không phải chứ? Đệ mẫn cảm với quý quái nhất mà sao không cảm nhận được gì hết vậy? Lục Vân, có phải huynh lầm gì không hay là có ý chọc đệ đấy?". Đọc Truyện Online Tại

Ngao Tuyết không nói, chỉ nhìn xung quanh một lượt, thần kiếm Từ Ảnh đột nhiên phát ra tiếng kiếm tiêu thật nhẹ, bay lên lơ lửng trên đầu của nàng, không ngừng xoay chuyển. Giữa khu rừng âm u rậm lá, ánh hào quang từ sắc của thanh thần kiếm tỏa sáng cả một vùng rộng. Thanh kiếm sau một hồi quay vòng, bất ngờ chỉ sang hướng nam, rồi bất động. Ngao Tuyết cất giọng lạnh như băng: "Nơi này quả thật có ẩn tàng dị vật, nó ở hướng nam, chúng ta hãy đi xem thử, nếu là yêu ma thì hãy diệt trừ". Dứt lời thần kiếm tự động bay đi, dẫn mọi người tiến về hướng nam.

Rất nhanh, cả ba đã đến một nơi cây cối um tùm với một miệng giếng cổ bị bỏ hoang lâu ngày. Lâm Vân Phong thấy miệng giếng, thần sắc hơi biến đổi: "Giếng này ẩn tàng yêu khí, nhưng xem xét kỹ thì lại không phát hiện được gì, chuyện này là thế nào? Thần kiếm Từ Ảnh nếu đến đây dừng lại thì chắc chắn có điều không ổn, nhưng tại sao đệ không cảm nhận được gì vậy? Lục Vân, huynh có cảm nhận được không?".

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết, thần nhiên nói: "Đệ cũng chỉ nghe thấy có tiếng yếu ớt giống như tiếng khóc của một nhi nữ, nhưng bây giờ thì không nghe thấy nữa. Ngao Tuyết tỷ có phát hiện gì không?". Đôi mắt trong và tinh lạnh như mặt hồ không gợn sóng của Lục Vân ánh lên một ánh nhìn kỳ dị.

Ngao Tuyết thu hồi Từ Ảnh thần kiếm, nhìn vào giếng khẽ nói: "Thoang thoảng khí tức kỳ lạ, nhưng chỉ lướt qua, rất khó nắm bắt. Hay là chúng ta xuống dưới đó xem xét cho kỹ, như vậy sẽ biết rõ đó là vật gì".

Lục Vân cũng nhìn vào giếng, nói nhẹ: "Ồ đây không lớn, tất cả cùng xuống e là không được, hay là đệ đệ xuống xem trước. Vân Phong và tỷ hãy đứng canh tại đây, có chuyện gì thì cứ huyết sáo truyền tín hiệu, đệ sẽ lập tức đi lên".

Lâm Vân Phong cười khì: "Lục Vân huynh, những chuyện vật và thế này làm sao phải để huynh đi được? Chuyện quý quái đệ là chuyên gia mà, cứ đệ đệ đi. Huynh cứ ở đây tỉ tê với sư tỷ đi nha". Nói xong hắn cười khúc khích rồi xoay người phóng xuống giếng.

Lục Vân giữ ngay hân lại, cười nói: "Lần nào cũng là đệ đánh tiên phong, vậy làm sao được chứ? Lần này hãy để huynh đi, với lại huynh cảm nhận được tiếng khóc, còn đệ thì không cảm nhận được nên tốt nhất đệ hãy đứng tại đây, để khỏi lãng phí thời gian của mọi người". Dứt lời, không đợi Vân Phong lên tiếng, Lục Vân lập tức phi xuống giếng.

Vân Phong khò khè nói: "Thật là... huynh muốn giành miếng cơm manh áo của mình đây mà. Sau này các huynh tỷ cái gì cũng biết, híc... đệ còn đường nào mà kiếm sống đây. Lần sau nhất định không thêm nói trước nữa. Làm luôn rồi mới nói, hi hi, sư tỷ nhỉ?!".

oOo

Lục Vân vừa vào giếng lập tức vận khí để cơ thể từ từ hạ xuống, tỉ mỉ quan sát xung quanh. Giếng này rất sâu, chàng cảm giác được mình đã xuống hơn năm mươi trượng mà vẫn chưa xuống tới đáy. Ánh sáng từ miệng giếng chiếu xuống mờ nhạt dần, không gian bắt đầu chìm trong bóng tối, giờ tay cũng không thấy nắm ngọn nữa, chàng đành xuất Như Ý Tâm Hồn kiếm. Kiếm vừa hiện, vầng hào quang đỏ rực của hỏa long lập tức soi rọi cả một vùng, cảnh vật lại hiện ra rõ ràng trước mắt Lục Vân.

Trên những mảng rêu ẩm ướt trên thành giếng, lúc nhúc một lũ côn trùng độc vật không xác định. Dưới ánh hào quang của thần kiếm, người chúng óng ánh đen nhánh đến kỳ lạ. Có một số sợ ánh sáng, vừa thấy ánh hào quang đã nhanh chóng lách lủi đi, trốn chạy. Lục Vân càng đi xuống, nhiệt độ giảm càng nhanh, hàn khí âm u bao trùm ngày càng dày đặc. Cuối cùng sau một quãng đường khá dài, Lục Vân nhẹ nhàng đáp trên mặt nước với một làn sương khói mờ mờ...

Nhờ ánh hào quang của kiếm chiếu rọi, Lục Vân có thể quan sát xung quanh rõ ràng rành mạch, chàng phát hiện ra nước giếng rất trong nhưng lại cực lạnh, người bình thường chắc chắn không thể ở đây lâu hơn một khắc. Bất chợt, dưới đáy giếng lại văng vẳng tiếng khóc rên rĩ, nhưng lúc có lúc không, nghe không rõ... Lục Vân vận chân khí hộ thể, nước giếng dạt ra hai bên, chàng từ từ đi sâu vào. Xuống khoảng hơn hai mươi trượng nữa, nhờ ánh kiếm soi rọi, Lục Vân biết mình đã đến đáy giếng. Chỗ này không nhỏ, rộng khoảng vài trượng, ở ngay giữa có một vách đá cao một trượng, ẩn ẩn một đạo hào quang xung quanh. Cách bên trái vách đá không xa có một cửa đá, lạng lờ nằm đó, tiếng khóc sục sùi phát ra chính từ chỗ này.

Lục Vân lững thững trong nước, nhìn chằm chằm vào cửa đá, khẽ nói: "Ra đi, ta có thể nghe được tiếng khóc của ngươi. Chắc ngươi là một nữ nhi, tại sao không sớm đi đầu thai chuyển thế mà còn ở đây làm gì?".

Một thân ảnh nhồn nhột từ từ xuất hiện ngay kế bên cửa đá. Nhìn kỹ, quả đúng là một thiếu nữ trẻ tuổi. Tóc dài xõa ra che cả nửa khuôn mặt nhưng vẫn không giấu hết được vẻ đẹp dịu dàng của nàng. Ánh mắt dật dờ nhìn vào Lục Vân, vừa trông thấy thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu của chàng, ánh mắt đó lập tức tỏ ra kinh hãi.

Giọng nói khe khẽ cất lên: "Người có thể nghe thấy tiếng khóc của ta ư? Người không gạt ta chứ? Đã lâu lắm rồi, ta đều khóc ở đây, nhưng không ai có thể nghe thấy, không ngờ hôm nay lại có người nghe được. Cũng vài trăm năm rồi, thời gian thật dài lê thê".

Lục Vân vừa ngắm nhìn vừa sử dụng Ý Niệm Thần Ba để thám xét. Kết quả có được là thiếu nữ này rất kỳ lạ, hồn phách của nàng tụ hội bất tán, ẩn ẩn hàm chứa linh quang. Từ khi tức tủa ra từ cơ thể, Lục Vân có thể khẳng định nàng không phải là ác linh, có thể là một cô hồn bị chết oan chăng? Chẳng bèn hỏi: "Tại sao người lại ở đây, người nói người đã ở đây mấy trăm năm rồi, tại sao không đi đầu thai mà ngồi khóc thế này?"

Thiếu nữ khẽ than thở: "Ta cũng muốn rời khỏi nhưng lại không có khả năng đó. Mỗi khi muốn bay khỏi miệng giếng là xem như có một kết giới cản lại, không thể nào thoát ra được. Vô số lần thất bại giúp ta hiểu ra một điều, đó là ta không thể rời khỏi nơi này. Cho nên ta chỉ còn biết khóc mà thôi. Trong mấy trăm năm ở đây, ta chỉ phát hiện được bên trong vách đá đang ẩn tàng vật gì đó. Tiếc là năng lực yếu kém, không thể làm gì được. Hôm nay gặp người, cũng là duyên phận, ta hy vọng người có thể giúp ta một việc, không biết người có đồng ý không?"

Lục Vân nhìn vào vách đá, nói nhẹ "Bên trong vách đá quả thật có dị vật, ta cũng vì nó mà đến đây. Còn việc mà người nhờ giúp, người cứ thử nói ra xem sao, nếu được thì ta sẵn lòng".

Thiếu nữ nhìn Lục Vân, ánh mắt lạ lùng nói: "Ai cũng nói người sau khi chết sẽ thành quỷ, mà trên thế gian quỷ bị mọi người căm ghét, lúc nào cũng bị những người tự xưng là chân nhân tu luyện gì đó, cho là ác ma gặp đầu giết đó. Tại sao người lần đầu tiên gặp ta, lại biết thân phận của ta không phải là người nhưng vẫn không ra tay sát hại? Thanh kiếm của người vô cùng bá đạo, linh vật bên trong nó khiến ta rất sợ hãi, chỉ cần khẽ phát kiếm là giết được ta rồi. Tại sao người không làm vậy?"

Lục Vân nhìn nàng, khẽ nói: "Thiên sinh vạn vật, không chỉ là người mà thật ra bao gồm cả quỷ vật. Chỉ là thế nhân không hiểu, chỉ bị một vài lệ quỷ tấn công thì cho là mọi quỷ vật đều tà ác. Thật ra đó là lý giải sai lầm, cho dù là người thì vẫn có kẻ ác, không phải vậy sao? Là thì là phi, là thiện là ác đều do mỗi người đoán định, không nên chỉ nghe ngôn từ của kẻ khác mà suy nghĩ lệch lạc. Đối với ta, chỉ cần là thứ ta nhìn thấy thì nó là vật tồn tại, chỉ là dưới một hình thể khác mà thôi, còn chuyện thiện ác thì lại là một chuyện khác... Thôi, người cứ nói đến việc mà người muốn nhờ xem nào".

Đôi mắt của thiếu nữ rung rung cảm tạ, nàng dịu dàng: "Sau này, nếu người có gặp một người con trai tên là Lư Tinh thì nhờ người nói cho người đó biết chuyện này. Hãy nói rằng, lời thề ước năm xưa, tất cả đã qua rồi. Người con gái tên Dạ Vũ đã rời chàng mà đi, hãy bảo chàng quên đi tất cả, đừng nghĩ đến chuyện của hai người nữa. Nếu chàng truy hỏi, người đừng nhắc gì về ta. Chỉ nói rằng, hôn đã đoạn, gửi lời vào gió, người đã xa, mất trong huyết lệ nhòa, đoạ hồng nhan! Chỉ vậy thôi, nếu người đồng ý giúp, ta cảm tạ vô cùng!". Trong đôi mắt trong ngần, ẩn hiện một làn hơi sương mỏng manh, như cố gắng che giấu mỗi thâm tình dang dở.

Lục Vân nhìn nàng, thờ nhẹ: "Hãy yên tâm, sau này ta sẽ tìm người đó mà chuyển lời. Chỉ là đã vài trăm năm rồi, người đó còn sống trên nhân thế không? Có khi nào đã chết rồi?"

Thiếu nữ khẽ lắc đầu, nhìn xa xăm: "Không đâu, chàng không chết đâu, nhất định vẫn còn sống trên thế gian. Nhớ lần đầu ta gặp chàng, chàng là một tiêu đạo sĩ, cảnh tượng đó ta vẫn còn nhớ rất rõ, tiếc là... mình không biết nắm bắt. Nghĩ đến giây phút năm xưa, ta ân hận nuôi tiếc muốn phân".

Lục Vân nghe thế, thần sắc có đôi chút thương cảm, khẽ thở dài: "Một đời người có rất nhiều thứ chỉ nên để trong lòng, thỉnh thoảng hồi tưởng lại. Cảm giác không chỉ ngọt ngào mà có cả chua chát đắng cay. Đã qua rồi thì không nên chìm đắm trong hồi tiếc nữa, hãy nhìn về phía trước. Bây giờ để ta xem xem vách đá này ẩn tàng huyền cơ gì mà khiến cho người không thể thoát ra được".

Chàng nhẹ nhàng đứng trước vách đá, thanh quang bùng phát quanh cơ thể, đôi mắt phóng ra hai đạo thần quang, Ý Niệm Thần Ba đồng thời được phát ra để thám xét bí mật của vách đá. Đột nhiên toàn thân Lục Vân khẽ rung động, ánh mắt hoảng hồn, thần sắc vô cùng kỳ lạ. Nhìn sang thiếu nữ, chàng nhẹ nhàng nói "Khí tức trên người của người chính là linh khí bên trong vách đá này, nhờ đó mà hồn phách của người có thể hội tụ bất tán. Tuy nhiên, vách đá có một loại sức mạnh ràng buộc, có thể giữ lấy tất cả hồn phách và dị thể thuộc loại nguyên thần vô hình. Người nằm trong phạm vi ảnh hưởng của nó nên không thể ra khỏi đây được. Chân khí do ta phát ra để dò thám cũng bị nó giữ lại, thật là chuyện hiếm thấy".

Thiếu nữ ừ ừ: " Bao nhiêu năm qua, cô đơn hiu quạnh tại nơi này cũng đã quen rồi. Nếu như không phải lòng còn quyến luyến, có lẽ ta đã mãn nguyện với cuộc sống cô hồn này. Hôm nay có thể gặp được người, đó là một niềm hy vọng mong manh mà ông trời ban tặng, ta mừng lắm. Chỉ cần người có thể chuyển lời đồ đệ ta, ta nguyện suốt đời bị giam hãm tại đây... "

Lục Vân nhìn nàng, ngắm nghĩ. Lát sau, chỉ thấy chàng chậm rãi đến gần vách đá, cách khoảng ba thước thì bất ngờ vách đá phát ra một đạo hào quang, cản trở bước tiến của Lục Vân. Đạo hào quang này rất cường thịnh, sức mạnh kinh hồn của nó khiến cho thiếu nữ sợ hãi trốn vào một góc, không dám xuất đầu lộ diện.

Đôi mắt của Lục Vân lập tức phát ra một đạo hào quang rực rỡ, hào quang màu xanh bùng phát khắp người, đối kháng trực diện với đạo hào quang trên vách đá. Ánh sáng chiếu rọi trong nước tạo nên những tia sáng chông chéo, phản chiếu, tạo nên một quang cảnh sắc sỡ đẹp kỳ diệu. Đồng thời khi hai nguồn sáng đối chọi nhau, chúng tạo ra một đạo khí quang đầy uy lực, quyền cùng hào quang ngũ sắc đột nhiên bùng thẳng lên trời. Quang trụ phóng thẳng ra khỏi giếng, người trong vòng trăm dặm đều có thể thấy rõ cảnh tượng này.

Lục Vân cảm giác đang có một nguồn lực kinh khiếp từ trong vách đá ép thẳng vào người chàng, khiến chàng không thể tiến bước. Đạo hào quang đó thật ra là đạo cấm chế bảo hộ, hoặc có thể nói là một đạo kết giới vững chắc, có tác dụng ngăn cản mọi ngoại vật xâm nhập. Lục Vân vốn định dùng Ý Niệm Thần Ba để thám xét bí mật của vách đá, ai ngờ nó lại có khả năng giam giữ lấy Ý Niệm Thần Ba, đồng thời hấp thu hoàn toàn tinh lực trong ý niệm, khiến cho chàng không dám thi triển nữa, chỉ cố dùng chân nguyên miễn cưỡng mà xông vào. Tiếc rằng uy lực của kết giới này quá ghê gớm. Lục Vân vẫn chưa thể phá giải được.

Thanh quang khắp người chàng bất ngờ biến sang hào quang màu hoàng kim, cố sức tiến một bước. Chỉ thấy cơ thể Lục Vân dao động dữ dội, hiển nhiên hai nguồn lực đang đối kháng nhau kinh lực. Vàng kim quang trên cơ thể của chàng đột nhiên bùng nổ, sức công phá của nó phút chốc phá vỡ đạo

kết giới. Sóng nước dưới đáy giếng tức khắc bị chấn động, một cột thủy lôi bùng lên, nước phun thẳng lên trời tạo thành một cột nước cao hơn ba mươi trượng rồi đổ ầm xuống như mưa bão. Chỉ nhìn cột nước kinh khiếp đó là có thể tưởng tượng được sức mạnh của hai bên giếng co dãn đội như thế nào. Đến nỗi Vân Phong và Ngao Tuyết đang đứng gần miệng giếng cũng bị nguồn lực đó đẩy bật lùi ra xa.

Uy lực của trận nổ kinh thiên động địa vừa rồi không những khiến cho nước dưới đáy giếng vùng bay lên trời mà còn làm nổ tung cả vách đá to cả trượng đó. Đất đá vỡ vụn bay tung toé, nơi vách đá xuất hiện một đạo ngọc bài cao ba thước. Phía trên đó có khắc những hoa văn kỳ lạ cùng ba khối vân nổi to như nắm đấm tay - Trấn Hồn Bài! Ngọc bài này thanh khiết đến trong ngần, bên trong có thể nhìn thấy được một đạo hào quang đang di chuyển tuần hoàn không ngừng, tạo thành một vòng tổng thể kỳ lạ.

Lục Vân chăm chú vào ngọc bài, khẽ hỏi: "Trấn Hồn Bài, cái này có ý nghĩa gì? Tại sao ta chưa từng nghe nói đến. Người có biết gì về nó không?". Ý chàng muốn hỏi thiếu nữ.

Nàng cũng nhìn vào ngọc bài, nhưng đứng cách từ rất xa, nói vọng lại, giọng run sợ: "Ta cũng không biết nó là gì. Sau khi chết, ta ở đây suốt đến giờ, không biết gì cả, người hỏi cũng như không. Ta chỉ cảm nhận được nguồn lực cực kỳ bá đạo của Trấn Hồn Bài, như muốn hút ta vào đó, khiến ta rất sợ hãi, không dám đến gần".

Lục Vân chau mày nhìn lên, khẽ nói: "Người hãy đến sau lưng ta, lát nữa nhớ đi theo sát, nếu không sẽ nguy hiểm cho người đấy". Thiếu nữ không hiểu tại sao, nhưng vẫn vâng lời, lượn đến bên người chàng, nép ở sau lưng, nét mặt run rẩy lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Trấn Hồn Thạch Bìa

Sau khi Lục Vân đi xuống giếng sâu, Trương Ngao Tuyết cùng Lâm Vân Phong lặng lẽ đứng phía trên chờ đợi, chú ý quan sát động tĩnh xung quanh để xem có dị biến gì không. Khi nhìn thấy cột hào quang bùng phát lên trời, cả hai biết rằng Lục Vân đã gặp phải chuyện gì đó.

Thần sắc hơi biến đổi, Vân Phong nói: "Trong hai nguồn hào quang này có hàm chứa một phần tà khí vô cùng bá đạo, xem ra Lục Vân huynh đang gặp nguy hiểm. Đề đề xuống dưới xem sao, hy vọng là không xảy ra chuyện gì. Sư tỷ hãy ở lại trên này, đề xuống được rồi!". Dứt lời, hắn chuẩn bị phi người xuống giếng.

Trương Ngao Tuyết giọng vẫn lạnh lùng: "Ta sẽ đi chung, người đi trước, ta yểm hộ theo sau!". Sự kiên định quyết đoán hiện trên gương mặt điềm lệ khiến cho Vân Phong không thể từ chối được, chỉ biết im lặng. Hắn không nói không rằng, nhảy xuống giếng, Ngao Tuyết đi sát theo sau.

Phải nói là hai người không may, vừa xuống được khoảng năm mươi trượng thì gặp ngay cột thủy lôi rầm rầm bùng lên từ phía dưới, sức mạnh của nó đẩy bật hai người ra ngoài, bay tung ra xa. Vân Phong bị nước đánh trúng đến nỗi cả người ướt chèm nhẹp, miệng lảm bảm chửi rủa. Còn Ngao Tuyết vẫn thản nhiên, liếc nhìn hắn một phát rồi lại phi xuống giếng. Vân Phong thấy thế đành ngậm tăm, lao theo.

Rất nhanh, hai người đã đi đến đáy giếng, nhìn thấy Lục Vân. Khi Ngao Tuyết nhìn thấy thiếu nữ đang nép mình sau lưng Lục Vân, đột nhiên đôi mắt của nàng ánh lên thần sắc rất kỳ dị, rất khó nắm bắt. Thần sắc đó nhanh chóng chuyển thành sắc thái sắc bén, lạnh lùng cực kỳ, liếc nhìn thiếu nữ. Lâm Vân Phong cũng tỏ vẻ ngạc nhiên, ánh mắt đầy nghi hoặc nhìn Lục Vân.

Một đạo từ quang bất ngờ lan tỏa, cả vùng chìm trong sắc tím lấp lánh dưới ánh nước huyền bí nhưng ẩn chứa một nguồn lực đạo cực kỳ mạnh mẽ. Thiếu nữ thét lên, cơ thể run lên bần bật, co ro khép người lại hơn nữa, sợ hãi tột cùng. Thanh quang lập tức hiện lên, bao quanh người Lục Vân, đồng thời bao bọc cả thiếu nữ kia tránh khỏi văng từ quang đầy sát khí. Chàng nhìn Ngao Tuyết khẽ nói: "Sư tỷ... tỷ đừng kích động, vị cô nương này tuy là hồn phách chi thể nhưng không phải là ác linh. Hãy nghe đệ giải thích, tỷ sẽ hiểu mọi chuyện". Sau đó Lục Vân đem chuyện tại sao thiếu nữ không thể thoát ra khỏi giếng đề đầu thai kể cho hai người nghe đồng thời khẳng định nàng không có tà ý, cho đến lúc này Ngao Tuyết mới thu hồi thần kiếm.

Nàng nhìn Lục Vân, không nói mà chỉ lặng im đi đến bên ngọc bài. Lâm Vân Phong thì hỏi ngay: "Huynh, vừa rồi ở trên có nhìn thấy một quang trụ sáng rực bùng phát từ dưới này, và cả cột thủy lôi nữa. Rốt cuộc là chuyện gì vậy?". Lục Vân vừa nhắm mắt nhìn tâm lưng ong thon thả của Ngao Tuyết vừa nhẹ nhàng kể lại toàn bộ sự việc, chỉ là không nhắc đến việc bản thân đã thi triển "Tâm Thiên Bất Diệt Quyết" của Phật Môn mà thôi.

Đi đến gần Trấn Hồn Bài, cả ba đều lặng lẽ chăm chú quan sát. Lục Vân khẽ nói: "Trấn Hồn Bài này rất kỳ lạ, vật này có thể khóa giữ tất cả hồn phách lẫn nguyên thần bên trong khiến không có cách nào thoát ra được. Phía ngoài thì có một lớp kết giới, uy lực kinh hồn, đệ đã thử phá giải rồi nhưng vẫn chưa tìm ra được huyền cơ ẩn tàng bên trong. Bây giờ chúng ta thử cùng nhau kiểm tra xem nó có điều chi thần bí khác nữa không?".

Đôi mắt của Vân Phong lập tức phát ra vàng sáng chói lòa - hiển nhiên hắn đang thi triển một pháp quyết đặc biệt để dò xét bí mật của ngọc bài. Ngao Tuyết thì từ quang cường thịnh, sử dụng chân khí để quan sát. Thời gian chậm rãi trôi qua, một lúc sau Vân Phong thờ dài thườn thượt: "Trấn Hồn Bài

này quả là thần bí, đệ dò xét cả nửa buổi mà không tìm được gì điều gì đáng nghi cả. Hai huynh tỷ thì sao? Có phát hiện gì không?"

Trương Ngao Tuyết quay sang Lục Vân, khẽ lắc đầu, ý chỉ mình cũng như Vân Phong không phát hiện được điều gì. Lục Vân trầm ngâm: "Đệ thì tìm được một ít manh mối. Trấn Hồn Bài này đang ẩn tàng một vật. Vật này chính là thứ gây ra khả năng trấn hồn tỏa phách của vách đá, là huyền cơ khiến cho Dạ Vũ cô nương không thoát ra khỏi giếng được. Ngoài ra, Trấn Hồn Bài này có chứa đựng năng lực che giấu mọi khí tức tà dị. Chính vì thế mà chúng ta không thể phát giác được quỷ khí âm lâm dưới này. Tiếc là, đệ vẫn chưa khẳng định được đó là vật gì".

Vân Phong nghe thế, tò vò mừng rỡ hỏi dồn: "Thật à, huynh khẳng định bên trong có vật thần kỳ gì à? Nếu đúng thật là vậy thì chắc phải là báu vật phi thường gì đó rồi. Hi hi, lần này chúng ta lời to. Đệ phải ráng nghiên cứu mới được, không thể nào vào đến đây rồi mà về tay không, huynh nhỉ?". Dứt lời, Vân Phong không ngừng đi vòng quanh Trấn Hồn Bài, đôi mắt sáng rỡ một cách thèm thuồng đầy ngụ ý, chỉ cần nhìn thoáng qua cũng biết tên này đang nổi tà tâm gì rồi.

Xoay được vài vòng, Vân Phong dừng lại, tiến gần đến ngọc bài. Chỉ thấy hần đưa ra cánh tay phải, một vầng thanh quang hiện lên xung quanh bàn tay hần. Bàn tay rực sắc xanh đen dần dần tiếp cận ngọc bài, khi đến gần khoảng một thước, lập tức có một đạo hào quang màu bạc chặn ngay bàn tay của Vân Phong lại. Vầng ngân quang rực rỡ ấy lưu động không ngừng, tạo thành một vòng phòng hộ kiên quyết cản lại bàn tay của Vân Phong, khiến hần không thể nhích thêm dù chỉ là một chút.

Ánh mắt của Vân Phong hừng hực như có lửa, vòng sáng xanh đen trên bàn tay phải đột nhiên bùng phát, hiển nhiên là hần đang cố sức dồn người ra trước, đẩy lùi vòng ngân quang bảo hộ. Nhưng vòng sáng phòng hộ cũng không vừa, ánh sáng lập tức tăng cường, sáng chói đến nỗi áp đảo cả vầng sáng của Vân Phong. Ngao Tuyết và Lục Vân đứng cạnh nhìn thấy đều cảm thấy vài phần kinh ngạc. Không ngờ đạo lưu quang đó thần bí như vậy, giống như là nước lên thì thuyền lên theo, gặp lực đẩy mạnh nó cũng mạnh thêm, thật kỳ lạ!

Vân Phong liên tiếp thử đến bảy lần đều thất bại, thần sắc ngày càng tỏ ra ngạc nhiên. Hần lùi về ngay bên cạnh Lục Vân, vuốt mồ hôi trán nói: "Thứ thần bí này không biết là cái thứ gì mà không phá được đạo cấm chế của nó, thật tức quá! Huynh thử xem có cách gì không, nói sao thì đệ không chịu về tay không đâu, hôm nay nhất quyết phải biết rõ đây là thứ quái quỷ gì!"

Lục Vân nhìn sang Ngao Tuyết, thấy thần tình của nàng có vẻ rất nghi ngại, chàng bất giác hỏi: "Ngao Tuyết sư tỷ, hay là đệ đệ thử xem thế nào. Nếu đệ không được thì mới làm phiền đến tỷ, tỷ thấy sao?"

Ngao Tuyết nghe tiếng bèn ngẩng lên, nhìn Lục Vân khẽ gật đầu: "Cẩn thận, đừng có quá, không được thì thôi, không nên ảnh hưởng đến tu vi".

Lục Vân nhìn vào đôi mắt diễm lệ của nàng, khẽ gật đầu, một xúc cảm bất chợt trao nhau từ ánh mắt của đôi bên, thật lạ lẫm. Lục Vân chậm rãi đi đến gần ngọc bài, cũng đưa ra bàn tay phải, vận chân nguyên "Dịch Thiên Thập Nhị Quyết" của Dịch Viện, một vầng hào quang xanh lục lập tức xuất hiện, kinh nhau với vầng ngân quang bảo hộ trên ngọc bài. Khi hai nguồn chân nguyên vừa tiếp xúc, Lục Vân lập tức cảm nhận được vầng ngân quang này có một đặc tính bài trừ cực mạnh, có khả năng chống lại nguồn chân nguyên của Lục Vân, không để chàng đến gần.

Vì có người ở đây nên Lục Vân không thể thi triển tuyệt kỹ của mình, đành thử thám thính một lúc rồi thu hồi chân nguyên, lặng lẽ suy nghĩ rồi đưa ra bàn tay trái. Tuy bề ngoài vẫn thể hiện vầng sáng xanh thắm của Dịch Viện nhưng trong lòng bàn tay lại đang thi triển pháp quyết "Vạn Nguyên Quy Nhất". Chàng đặt bàn tay tròn vẹn lên vầng ngân quang. Từ từ, xung quanh đột nhiên có một tầng sáng màu xanh nhạt lững lờ, tựa lại gần cơ thể của Lục Vân. Hào quang xanh nhạt đó ẩn chứa khí tức âm nhu, dịu nhẹ. Chúng tập trung vào bàn tay trái của chàng, kết hợp chặt chẽ với vầng ngân quang. Sau đó phát ra hào quang kỳ dị, chiếu rọi từ phía.

Trương Ngao Tuyết cùng Vân Phong đều ngạc nhiên muôn phần. Vân Phong buột miệng hỏi: "Này, Lục Vân huynh, thế này là thế nào? Tại sao đệ không hề biết huynh có chiêu thức này? Hình như đây không phải là tuyệt học của Dịch Viện, đệ chưa thấy qua bao giờ. Huynh nói đi, đệ rất muốn biết thật mà..."

Lục Vân không màng đến Lâm Phong, tay trái vẫn tiếp tục thi triển "Vạn Nguyên Quy Nhất". Pháp quyết này chuyên dùng để hấp thu thiên linh địa khí để bổ sung cho chân nguyên của bản thân. Bởi vì Lục Vân phát hiện, cường công vô ích vậy thì chỉ bằng cường chiếm. Khi cảm giác vầng ngân quang bắt đầu dao động, Lục Vân mừng thầm, biết rằng mình sắp thành công. Khắp người Lục Vân rực sáng một màu xanh nhạt huyền ảo, bàn tay trái do có thanh quang với lam quang cùng che đẩy khí tức trong lòng bàn tay nên chàng không do dự tăng thêm ba phần công lực.

Cuối cùng, dưới sức hút mãnh liệt của Lục Vân, vầng ngân quang bắt đầu tụ dần về lòng bàn tay trái. Chỉ thấy xung quanh ngọc bài xuất hiện vô số hoa văn kỳ lạ lững lờ trong dòng nước, đa số đều là hình dạng phù chú. Chúng không ngừng lượn lờ quanh cơ thể của Lục Vân rồi nhanh chóng rút vào trong cơ thể của chàng. Ngân quang vừa chớp, mọi ánh hào quang trên ngọc bài lập tức biến mất vào lòng bàn tay của Lục Vân. Ngao Tuyết và Vân Phong đều ngơ ngác, mắt tròn tròn nhìn chăm chăm vào chàng.

Ngay khoảnh khắc ngân quang tiêu biến, ngọc bài đột nhiên rạn nứt, một đạo ngân quang chói lòa hiển hiện, xoay chuyển với tốc độ chóng mặt. Vừa phát hiện có dị biến, ánh mắt của Vân Phong và Ngao Tuyết lập tức dịch chuyển ngay từ người của Lục Vân trở về vật thể thần bí đang phát sáng. Nhìn một lúc, Ngao Tuyết kinh ngạc nói: "Đây là một thanh bảo kiếm, mau đứng chặn ngay phần trên miệng giếng, kéo nó bay mất". Vân Phong nhanh nhẹn phản ứng ngay, chớp mắt đã thấy hần đứng tại cửa khẩu của đáy giếng, đưa tay thủ thế.

Lục Vân lúc này không chú ý đến đạo ngân quang vừa xuất hiện mà lại nhìn vào lòng bàn tay trái của mình. Ngao Tuyết và Vân Phong đều không chú ý đến động tác này của Lục Vân. Trên lòng bàn tay của chàng lúc này xuất hiện một đạo đồ án. Đó là một đạo ngọc phù dài khoảng một tấc, phía trên hiển hiện hai chữ "Trấn Hồn". Đạo ngọc phù này lấp lánh ánh sáng bạc, như được khắc lên một cách tinh tế, khéo léo, rất thần bí và quái dị.

Bất chợt nhìn sang thiếu nữ, thấy nàng đang run rẩy không ngừng, đôi mắt kinh sợ, bản thân trước ánh ngân quang của thanh bảo kiếm. Lục Vân tức khắc dịch chuyển ngay đến trước mặt nàng, lấy cơ thể che lấy vầng ngân quang chói lòa. Phía trên, giọng của Vân Phong vội vã reo gọi "Lục Vân, huynh mau giữ lấy thanh bảo kiếm, đừng để nó chạy thoát. Đệ sẽ trấn thủ ở đây, huynh mau nghĩ cách chiếm giữ nó".

Lục Vân nhìn Vân Phong khẽ cười: "Vân Phong, huynh đã có một thanh kiếm rồi, thanh này cho đệ đấy, sư tỷ cũng đã có thần kiếm, đệ cứ lấy mà sử dụng".

Nghe thế, hần mừng quýnh, cười khi khi không ngớt: "Lục Vân, huynh nói thật chứ? Vậy thì đệ đa tạ, sau này có gì cần giúp huynh cứ nói, đệ sẽ hỗ trợ hết mình, hi hi. Bây giờ làm phiền huynh canh giữ miệng giếng giùm đệ, đệ đệ thu phục nó".

Lục Vân cười thản nhiên, dẫn theo thiếu nữ bay đến bên Vân Phong. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đỉnh đầu tỏa ra vàng sáng rực rỡ, khóa giữ miệng giếng. Vân Phong vừa xoay mình, dưới giếng lập tức xuất hiện sáu thân ảnh khác nhau cùng bay nhào đến thanh bảo kiếm. Thanh kiếm như biết được ý nghĩ của kẻ đang đến gần, nhanh chóng chớp ẩn chớp hiện, biến nhảy liên hồi, không để Vân Phong tiếp cận.

Trương Ngao Tuyết lạnh lùng nhìn vào thanh ngân kiếm, ánh mắt khẽ lộ một nụ cười, thần kiếm Từ Ảnh đột nhiên rời vỏ. Chỉ thấy đạo từ quang một lần nữa lan tỏa khắp hang động dưới đáy giếng, khí tức cương mãnh của Từ Ảnh chèn ép liên tục lên thanh ngân kiếm khiến nó phải chống cự vất vả. Lúc này, Vân Phong nhanh chóng chớp ngay thời cơ. Hần dang rộng đôi tay, một đạo thiên la địa võng được tạo bởi vô số những hạt huyết châu lập tức xuất hiện ngay phía trên của ngân kiếm, vút một loáng đã chụp ngay xuống, giam lấy ngân kiếm bên trong. Những hạt huyết châu li ti đó đều là máu tươi lấy từ cơ thể của Vân Phong. Bởi vì hần hiểu rằng, muốn hàng phục một thanh bảo kiếm, miễn cưỡng sẽ chuốc lấy thất bại. Đối với loại thông linh bảo kiếm như thế này, hần đành phải dùng máu tươi của mình để giam giữ nó, đồng thời thừa cơ mà chế ngự, thu phục.

Ngân quang đại thịnh, một tiếng kiếm ngân như xé nát khoảng không. Thanh bảo kiếm chớp nháy liên tục, định tháo chạy, nhưng tiếc là đã quá muộn, những hạt huyết châu lúc này đang thu lại dần, giữ chắc lấy nó. Khi huyết châu vừa chạm vào, ngân quang lập tức tiêu biến, một thanh trường kiếm nhẹ nhàng rơi xuống, Vân Phong không chần chừ, chụp ngay thanh kiếm, mân mê. Hần vui mừng không ngừng ngắm soi và vuốt ve thanh bảo kiếm vừa có được. Thanh kiếm này dài ba thước ba tấc ba phân, thân kiếm rộng một tấc hai, dày ba phân, dáng vẻ thanh tú. Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ nhỏ "Trầm Phong". Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Lục Vân và Ngao Tuyết chạy ngay đến bên cạnh, chúc mừng Vân Phong đã đạt được kiếm bảo. Hần cũng mừng rỡ khoe: "Mọi người xem này, thanh kiếm thế nào? Phía trên có khắc hai chữ Trầm Phong, chắc đây là Trầm Phong bảo kiếm. Hi hi, thật là tốt quá. À mà... bao kiếm đâu? Mau tìm xem tìm xem". Vừa nói hần vừa lăng xăng chạy đến gần ngọc bài, lục lọi tìm kiếm. Lúc này trông hần hí hửng như một đứa trẻ, Lục Vân và Ngao Tuyết nhìn mà không nhịn được, lắc đầu mỉm cười.

Không bao lâu sau, Vân Phong đã tìm thấy bao kiếm gần ngọc bài, hần vui vẻ chạy đến bên Lục Vân, còn Lục Vân thì đang hỏi thiếu nữ: "Người định thế nào? Rồi khỏi đây hay tiếp tục ở lại?".

Thiếu nữ e lệ nhìn ba người, giọng dịu dàng: "Bao nhiêu năm nay tôi đều bị giam giữ dưới này, tốn biết bao nhiêu thời gian quý báu. Với tu vi yếu kém như bây giờ, đến ánh sáng ban ngày tôi còn sợ hoảng chi lỡ gặp phải những đạo sĩ chân tu? Thế nào cũng bị đánh đến hôn bay phách tán mà thôi. Nếu như vậy thì tôi thà ở đây tu luyện thêm. Đợi một ngày nào đó tôi không còn sợ ánh sáng nữa thì sẽ đích thân đi tìm Lưu Tinh, không cần phiền đến vị hảo hiệp này nữa. Bây giờ thì tạm thời vẫn phải nhờ hảo hiệp giúp đỡ". Những lời cuối là nói với Lục Vân.

Chàng khẽ giọng: "Vậy cũng tốt, nếu người bước ra ngoài, chắc chắn không thể thoát khỏi tay của những kẻ chân tu trừ ma diệt quỷ, rất nguy hiểm. Người cứ lưu tại đây an tâm mà tu luyện. Nếu ta gặp được Lưu Tinh, nhất định sẽ chuyển lời giúp. Bây giờ chúng tôi phải cáo từ. Sau này nếu muốn tìm gặp thì chỉ cần nhớ ta là môn hạ của Dịch Viện là được. Nhưng ghi nhớ đừng bao giờ đến gần Dịch Viện. Bởi vì xung quanh viện có bố trí tiên trận bảo hộ, người mà tiếp cận sẽ lập tức hôn phách tiêu tan. Bây giờ ta sẽ để lại một đạo cấm chế, tạm thời giúp người ức chế quý khí, tránh tiết lộ ra ngoài, như thế sẽ an toàn hơn".

Nói xong, chàng bảo Vân Phong và Ngao Tuyết lên trước đợi mình rồi tự tay thiết lập một đạo cấm chế. Cấm chế này không những có thể ức chế quý khí mà còn phòng tránh cường địch tấn công, thật là hữu hiệu. Sau khi hoàn tất mọi việc, Lục Vân quay nhìn thiếu nữ lần cuối, khẽ gật đầu chào tạm biệt rồi xoay mình rời khỏi.

Nhìn theo bóng hình khuất xa dần của Lục Vân, thiếu nữ vẫy nhẹ bàn tay xanh xao trắng muốt, giọng khe khẽ: "Có lẽ sẽ có một ngày hảo hiệp sẽ gặp được chàng, bởi vì... bởi vì hai người rất giống nhau. Trên cơ thể của hai người đều có cùng một loại khí tức, và nhiều thứ nữa... giống lắm, giống lắm...".

Cơ thể của Lục Vân bất ngờ nhòa đi, sau một tia sáng chớp lóa, chàng đã biến mất khỏi đáy giếng.

Khi Lục Vân lên đến nơi thì thấy Vân Phong đang cao hứng múa kiếm. Nhìn từ xa, một đạo ngân quang cường thịnh không ngừng múa may, tạo nên vô số những kiếm ảnh rực rỡ, xếp thành từng tầng, từng lớp, đầy uy lực, phóng tỏa ra xung quanh như những trận pháo hoa rực rỡ, lấp lánh. Ngao Tuyết lặng lẽ đứng một bên, bình thản nhìn ngắm nhìn Vân Phong múa kiếm, đôi mắt tĩnh lặng như mặt hồ... thật không thể cảm nhận được nàng đang nghĩ gì.

Thấy Lục Vân đang đứng ở gần miệng giếng, Ngao Tuyết cất giọng nhẹ như gió thoảng: "Chúng ta nên về thôi, nếu nhanh một chút thì có thể còn kịp bữa cơm trưa". Thân ảnh vừa chớp, dáng áo trắng thướt tha của nàng đã ẩn hiện cách xa hơn hai mươi trượng. Lục Vân nhìn sang Vân Phong đang há miệng định nói gì đó mà chưa kịp nói, khẽ lắc đầu rồi tức tốc phi người theo Ngao Tuyết. Vân Phong nghiêng răng kèn kẹt tiếc nuối vì không ai chịu ở lại xem mình biểu diễn nhưng rồi cũng nhanh chóng ngự kiếm phi hành, đuổi theo Ngao Tuyết và Lục Vân.

oOo

Trên đường đi, Lục Vân nhắc: "Lần này về nhớ là đừng nhắc đến sự việc của thiếu nữ vừa rồi, nếu không sẽ bị mắng cho một trận đấy. Vân Phong đệ hãy ghi nhớ, nếu các vị sư thúc hỏi về thanh kiếm này thì kể gì cũng được nhưng tuyệt đối không đề cập đến sự xuất hiện của thiếu nữ đó, nếu không đệ phải chịu trận thì huynh không giúp đâu, nhớ đó!".

Vân Phong nhe răng cười: "Được rồi, huynh không dặn thì đệ cũng biết, chỉ ai ngốc mới nhắc tới cái đó, huynh làm như đệ là thằng ngốc không bằng. Từ

bây giờ đệ sẽ không nói chuyện này nữa, ma nữ gì chứ, đệ có thấy gì đâu. Thôi chúng ta nói về Luận võ hội kỳ này đi, ha? Mọi người có suy nghĩ thế nào?". Hân chớp chớp mắt nhìn sang Lục Vân và Ngao Tuyết chờ đợi.

Lục Vân liếc nhìn Ngao Tuyết rồi nhẹ nhàng nói với Vân Phong: "Việc này đệ không cần phải lo lắng nhiều, cứ cố gắng hết mình làm cho thật tốt là được. Khi về hãy nhớ tranh thủ thời gian, tìm hiểu và giao lưu với binh khí của mình, để tránh cảnh tay nắm kiếm bay, nếu không thì sẽ mất mặt lắm đấy".

Vân Phong bủi môi: "Vây thôi, hình như mọi người không muốn nhắc tới. Đệ đây cứ tâm sự với thanh hảo kiếm này một mình. Có ai có hứng chí đua tốc độ với đệ không? Xem ai đuổi kịp đệ nào! Khả khả". Dứt lời, không đợi hai người đồng ý, Vân Phong đã vận khí, ngư Trảm phong kiếm phóng đi cái vèo.

Lục Vân và Ngao Tuyết cũng không đuổi theo, vẫn bình thản tiến bước với tốc độ ban đầu. Vừa nhìn ngắm phong cảnh xung quanh, Lục Vân hỏi: "Ngao Tuyết, tỷ thấy chúng ta tu luyện như vậy là vì trường sinh bất tử hay là vì để trở thành một hiệp sĩ trảm gian trừ ác? Là để truy tầm tiên đạo thần bí hay là vì sở hữu nguồn sức mạnh vô biên để làm bá chủ thiên hạ? Trong thiên hạ rộng lớn, kẻ chân tu nhiều vô số kể... nhưng... tại sao?".

Trương Ngao Tuyết quay sang nhìn chàng, đây là lần đầu tiên Lục Vân gọi nàng như vậy, đôi mắt của nàng hiện lên vẻ kỳ lạ, khó tả. Lặng lẽ suy nghĩ một lúc, Ngao Tuyết nhìn thẳng vào mắt của Lục Vân, giọng khẳng định: "Thiên hạ rộng lớn, không có gì là lạ cả. Chân tu cũng chỉ là một phương thức, những người lựa chọn phương thức này đều có những mục đích khác nhau. Cho nên câu hỏi của đệ, không có câu trả lời duy nhất. Trên thế gian này, đã có rất nhiều người gặp phải những lúc thần tình lung lay, đó cũng chính là lúc quan trọng để có được quyết định đúng đắn để bước trên con đường do mình chọn lựa? Có thể lúc này đệ đang trong giai đoạn mông lung đó, vì thế, quyết định của đệ bây giờ rất quan trọng, sẽ ảnh hưởng đến cả cuộc đời của đệ sau này".

Lục Vân bắt đầu trầm tư suy nghĩ thâm ý trong lời nói của Ngao Tuyết. Bất luận người khác quyết định thế nào, điều cốt yếu là mình phải biết bản thân quyết định những gì, chọn lựa con đường mà mình muốn theo đuổi, sau đó dốc hết sức mà hoàn thành con đường đã chọn. Trầm tư một lúc lâu, Lục Vân đột nhiên phì cười, nhìn Ngao Tuyết khẽ nói: "Đa tạ tỷ, Ngao Tuyết. Chúng ta tăng tốc thôi, về sớm nhé".

Trên bầu trời xanh thẳm thẳm, hai đạo thân ảnh như hai ngôi sao băng, rạch giữa trời mây hai đường sáng rực. Kiếm quang nhất thu, Ngao Tuyết và Lục Vân nhẹ nhàng đáp xuống chân tu trường tại Dịch Viện. Chân vừa chạm đất đã có bảy người xuất hiện xung quanh, chăm chăm nhìn vào họ.

Lục Vân sắc mặt bình thản, trước khi chàng tiếp đất, bảy người này đã hiện hiện trong tâm trí của chàng một cách rõ ràng rồi. Sự xuất hiện của họ hoàn toàn không gây ra kinh ngạc gì cả. Trương Ngao Tuyết cũng điềm tĩnh, nhẹ nhàng bước đến đứng cạnh bên sư phụ. Trong bảy người này, ánh mắt sắc lạnh của Lý Hoành Phi liếc nhìn sơ Lục Vân rồi quay đi chỗ khác. Còn Vân Phong thì lè lưỡi làm mặt khi với hai người, như muốn ám chỉ điều gì đó.

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười nhìn cả hai cất tiếng: "Về rồi thì tốt, sự việc lần này ta có nghe Huyền Âm sư đệ kể lại. Các ngươi đều có thu hoạch rất khá cũng như đã đạt được mục tiêu mà ta đã đặt ra. Bây giờ mọi người hãy cùng về Dịch Thiên Các để bàn về Luận Võ đại hội trong vài ngày tới". Nói xong Huyền Ngọc chân nhân khẽ quay mình, đi về hướng Dịch Thiên Các.

Từ Dương chân nhân nhìn Lục Vân với ánh mắt nồng nàn đậm ấm. Lão khẽ vỗ vào vai của Lục Vân rồi dẫn chàng đi theo mọi người, cùng đến Dịch Thiên Các.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Đạp Thượng Chánh Đồ

Trong Dịch Thiên Các, đợi sau khi mọi người yên vị, Huyền Ngọc chân nhân mới cất tiếng: "Lần tu luyện này đáng lẽ theo kế hoạch là mười hai ngày nhưng do quá trình có thay đổi nên chỉ mất mười ngày là hoàn thành. Như vậy cũng tốt, còn lại hai ngày, mỗi người hãy tự luyện tập, đúc kết lại những kinh nghiệm đã tích góp được để khi tham gia Luận Võ đại hội thì cũng có thêm một phần thắng. Ta có nghe nói lần này mỗi người đều có thu hoạch khá tốt, hãy kể lại cho các sư phụ cùng các vị sư thúc, sư bá nghe xem đó là những thành quả gì?". Nói xong, người mỉm cười nhìn bốn môn hạ kiệt xuất của mình chờ đợi.

Lý Hoành Phi nhẹ nhàng đi ra từ sau lưng của Càn Nguyên chân nhân, đứng ngay giữa các bầm với Huyền Ngọc chân nhân một cách đồng dạng: "Bầm trưởng giáo sư bá, đệ tử lần này đến Tuyết Âm Cốc, sau khi độ sức và tiêu diệt được rất nhiều yêu vật, đệ tử đã hiểu hơn về tập tính của chúng, biết cách phân tích tâm lý của lũ yêu vật từ đó có thể truy đuổi, tiêu diệt chúng trong thời gian ngắn nhất. Điều này giúp đệ tử nâng cao khả năng đánh giá đối thủ, tăng cơ hội chiến thắng khi chiến đấu với người khác. Từ đó mang lại thành quả rạng ngời cho Dịch Viện, làm rạng danh sư phụ".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thần tình lãnh ngạo của Hoành Phi, khẽ cười gật đầu rồi nói: "Khá lắm, biết cách phân loại kẻ thù để đối phó là một cách chiến đấu khôn khéo. Con hãy tiếp tục nỗ lực, sau này Dịch Viện sẽ là thiên hạ của các người. Ngao Tuyết, con có thành quả gì không?".

Trương Ngạo Tuyết lạnh lùng đứng bên sư phụ, nhìn Huyền Ngọc chân nhân nói: "Bẩm sư bá, Ngạo Tuyết lần này học hỏi được rất nhiều kinh nghiệm, gặp gỡ nhiều thứ, được mở rộng tầm nhìn và hiểu biết của mình về những yêu vật và dị linh chưa hề được biết đến. Trong mười ngày tu luyện, kiếm thuật và tu vi của đệ tử cũng được nâng cao. Mọi khổ luyện trước đây đều được phát huy tối đa trong lần trui rèn tại Tuyết Âm Cốc lần này".

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười: "Kể chân tu nếu không khổ luyện thì sẽ bất thành. Từ cổ chí kim, vô số những cao nhân tiền bối tu luyện hữu thành đều là từng bước tiến bộ từ quá trình rèn luyện vất vả. Xuất thế khổ tu hay nhập thế trui rèn, đều cần phải kết hợp chặt chẽ thì mới hữu hiệu. Người vẫn còn trẻ, sau này cần phải rèn luyện nhiều hơn, tu vi tự khắc sẽ nâng cao". Nói xong, ánh mắt của người dời sang Lâm Vân Phong.

Vân Phong vừa nhìn thấy ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân đã nhanh chóng nhảy bật người ra trước sư phụ của mình - Huyền Âm chân nhân, bẩm ngay: "Sư bá, người có biết không ạ! Lần này đệ tử là người thu hoạch được nhiều nhất. Đầu tiên, đệ tử biết được sự cách biệt của bản thân so với các sư huynh sư tỷ nên đã tự dặn mình phải khắc khổ tu luyện. Thứ hai, đệ tử đã thu lượm được khá nhiều kinh nghiệm thực tiễn. Thứ ba, đệ tử may mắn đoạt được binh khí vừa tay. Hi hi, đây là thanh bảo kiếm thần kỳ bí hiểm. Không tin sư bá có thể xem xét". Hắn vừa cười toe toét vừa rút thanh Trảm Phong bảo kiếm ra trước mặt mọi người. Vừa nghe một tiếng kiếm ngân dài, vầng hào quang màu bạc đã chiếu rọi tứ phía. Giữa khoảng không bất ngờ xuất hiện một con ngân xà uốn mình tỏa sáng rực rỡ, khí thế vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân cùng bốn vị sư đệ sư muội đều kinh ngạc, tỉ mỉ quan sát thanh bảo kiếm. Đột nhiên, Huyền Âm chân nhân quay sang Vân Phong quát hỏi: "Tiểu tử thôi nhà ngươi! Ngươi lấy thanh kiếm này ở đâu, tại sao ta không hề biết? Tên tiểu tử này, cố tình chọc tức ta phải không?". Tuy miệng quát nạt nhưng trong ánh mắt của lão lại tỏ vẻ đắc ý lẫn vừa lòng.

Lâm Vân Phong vừa thu hồi bảo kiếm vừa cười khì khì: "Lão sư phụ công vụ bận rộn như thế, làm gì có thời gian rảnh rỗi để chú ý đến những chuyện nhỏ nhặt này chứ. Chúng con cũng chỉ vừa mới về thôi, sợ lão sư phụ người còn mệt nên không dám đến làm phiền. Hi, người đừng giận nữa mà, lỡ sư phụ tức quá ngã bệnh thì bao nhiêu công vụ lại bị chia ra cho ba vị sư bá, thế thì cực khổ cho họ lắm".

Huyền Ngọc chân nhân mảy may ngại ngùng nhìn hắn nói: "Được rồi, không đùa nữa. Lần này Vân Phong có được thanh bảo kiếm thượng đẳng này là do tạo hóa đã định. Kiếm này hào quang thanh thuần, nhìn là biết nó cũng thuộc tiên khí như thanh Liệt Vân kiếm của Hoành Phi, xem ra nó do vị tiền bối tiền nhân nào đó để lại. Vân Phong, ngươi hãy nhìn xem ngươi có được thanh kiếm này như thế nào, để mọi người được biết".

Thế là Vân Phong kể một lèo quá trình cùng Lục Vân, Ngạo Tuyết tìm ra thanh kiếm như thế nào, dĩ nhiên là hắn đã thêm mắm dặm muối, nhưng phần liên quan đến sự xuất hiện của vị thiếu nữ thì giấu bét đi. Mọi người đều chăm chú lắng nghe với ánh mắt đầy ngạc nhiên, nhìn về Vân Phong nhưng về sau không chú ý đến gã nữa mà lại chuyển hướng, nhìn về phía Lục Vân cùng thanh bảo kiếm.

Huyền Ngọc chân nhân ra vẻ tán thưởng chàng, người khề giọng nói: "Đồng môn với nhau có thể tương thân tương ái như vậy là điều cần phải có. Nhưng để có thể duy trì lâu dài thì không phải là điều dễ dàng. Hy vọng ngươi có thể giữ mãi tấm lòng thuần khiết, hết lòng vì bằng hữu và đồng môn. Vân Phong lúc nãy có nói là ngươi cũng có tìm được cho mình một thanh bảo kiếm, có thể mang ra cho mọi người cùng thưởng ngoạn hay không?". Lục Vân cười thần nhiên, vừa tay phải phát, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động rút khỏi bao kiếm, sừng sững ngay giữa Dịch Thiên Các, tỏa ra vầng hồng quang nhàn nhạt.

Mọi người đều nhìn thật kỹ thanh trường kiếm đang lơ lửng giữa không, ánh mắt chấn động, thể hiện những sắc thái khác nhau. Vừa rồi khi Vân Phong khoe thanh Trảm Phong kiếm, ánh mắt đắc ý của Huyền Âm chân nhân khiến cho Tử Dương chân nhân cảm thấy rất khó chịu. Nhưng bây giờ, hóa ra đệ tử của mình cũng không thua kém, tìm được thanh bảo kiếm hiếm thấy, vô hình trung khiến cho lão hả dạ lắm, mỉm cười đắc chí liên hồi.

Đột nhiên Tử Dương chân nhân đứng dậy, tay phải xuất chiêu chụp ngay lấy thanh kiếm, xem xét đo lường cẩn thận. Lúc này, ngoài Lục Vân, ai cũng dồn mắt về thanh kiếm trên tay của Tử Dương. Xem xét một lúc, lão bất ngờ vui mừng la lớn: "Trên chuôi kiếm có khắc hai chữ Như Ý, thân kiếm hàm chứa phần liệt hỏa chân nguyên vô cùng thâm hậu, chính là loại chân nguyên chỉ dương chỉ cương hiếm có vô cùng, lại có thể phối hợp tuyệt hảo với Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết của Dương Viện ta, thật hay quá! Không ngờ Lục Vân có thể tìm được thanh bảo kiếm này. Tốt, tốt!".

Huyền Âm chân nhân nghe thế chạy ngay đến bên cạnh, cầm lấy Như Ý Tâm Hồn kiếm ngắm nhìn từng chi tiết thật tỉ mỉ, vẻ kinh ngạc không thể giấu được trong đôi mắt tròn trịa của lão. Lão thử truyền vào thanh kiếm Dịch Thiên pháp quyết, nhưng có một nguồn đại lực cường thịnh cản lại tức thì, khiến cho lão có cố gắng tăng cường công lực cũng vô ích. Một lúc sau lão mới ngừng đầu nhìn Lục Vân và mọi người, nét mặt đầy nghi vấn: "Thanh kiếm này thật quái dị, tại sao chân nguyên của ta không thể truyền vào nó mà phát huy ra ngoài? Tử Dương, ngươi và ta luyện theo hai hệ khác nhau, ngươi thử xem có được không?". Sau đó Huyền Âm chân nhân đưa kiếm cho Tử Dương.

Tử Dương chân nhân hình như không tin lắm, nên cầm lấy thanh kiếm với ý định thử xem thế nào. Lão hít một hơi thật sâu, toàn thân rực sáng vầng hào quang huyền thanh, khí thế hùng hực, lấn át cả bầu không khí trong Dịch Thiên Các. Chỉ thấy gương mặt của lão gần lên gân xanh gân đỏ, tay phải hào quang chói lọi, nhưng thanh Như Ý kiếm vẫn không động đậy, lặng lẽ vật vờ một vầng hồng quang dịu nhẹ.

Lúc này thần sắc của mọi người đều biến đổi, ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân hiện rõ sự kinh ngạc tột độ. Lục Vân thấy thế, lòng tự hiểu, mọi sự cố trên đều do Long hồn và bản ý của Như Ý kiếm đang tác quái. Ngay cả bản thân Lục Vân cũng không ngờ rằng thanh kiếm này có khả năng kén chọn và bài trừ mạnh mẽ như vậy. Ngoại trừ Lục Vân ra, có vẻ không ai có khả năng kích hoạt được uy lực của thần kiếm.

Sắc mặt của Tử Dương chân nhân lúc xám xịt lúc âm u, đành ngậm ngùi trả kiếm: "Lục Vân, ngươi thử thi triển cho chúng ta xem thử, xem có phải thanh kiếm này biết nhận biết chủ nhân hay không. Tại sao ta và Huyền Âm đều không thể truyền chân nguyên vào nó được? Thật lạ lùng quá!".

Lục Vân nhẹ nhàng nhận lấy Như Ý kiếm, tay phải vừa xoay một vòng, một đạo hồng quang chói lòa rực sáng tức thì, như ánh mặt trời đang rực lửa thiêu đốt mọi vật xung quanh. Ánh sáng đỏ chói lòa đến nỗi ai cũng phải lấy tay che mắt, không dám trực thị thanh kiếm. Xoay thêm một vòng, một tiếng long gầm gào lên rung động cả Dịch Thiên Các, sau đó đạo hồng quang tắt lịm.

Mọi người thật sự ngạc nhiên bởi uy lực và khả năng độc nhất của thanh thần kiếm, trong đó, ai cũng có thể thấy rõ niềm vui và hân diện của Tử Dương

chân nhân. Huyền Ngọc chân nhân thì gật gù: "Kiếm này thần dị, xem ra nó chỉ chấp nhận mỗi mình Lục Vân, người khác không thể phát huy được uy lực của nó. Lục Vân có được thanh bảo kiếm này chắc chắn có thể tăng cường vài phần tu vi. Sau này hãy cố gắng luyện tập, sẽ có thành quả cao hơn dự đoán. Lần huấn luyện này đã kết thúc viên mãn, mọi người đều có được những thu hoạch đáng kể cho mình, đặc biệt là Vân Phong và Lục Vân. Ta trân trọng hy vọng sau này các đệ tử kiệt xuất vẫn sẽ tiếp tục cố gắng, vì Dịch Viện mà vang danh rạng thế, nâng cao địa vị của viện ta trong Lục Viện. Bây giờ chúng ta hãy nói về Luận Võ đại hội sắp tới". Nói đến đây người đột nhiên ngừng lại, nhìn khắp một lượt.

Sau đó Huyền Ngọc chân nhân mới nhẹ nhàng nói: "Lần này, do bốn môn đã đào tạo được bốn vị đệ tử kiệt xuất, cho nên để biểu thị thành ý, ta quyết định phái bảy người đại diện cho Dịch Viện đến Thiên Kiếm iện. Ngoại trừ bốn đệ tử và ta ra, hai người còn lại ta muốn bàn tính với mọi người xem ai đi thì thích hợp. Mọi người cứ thoải mái đưa ra ý kiến, chúng ta cùng thảo luận". Câu cuối cùng, Huyền Ngọc chân nhân có ý hỏi tứ viện viện chủ.

Bốn người nhìn nhau một lúc, ánh mắt của Từ Dương chân nhân bắt ngờ thay đổi, nét mặt tỏ ra rất nghiêm túc. Từ trước đến nay, mỗi kỳ Luận võ đại hội đều do Càn Nguyên chân nhân của Càn viện và Tịnh Nguyệt đại sư của Khôn viện tham gia, Huyền Âm chân nhân cùng Từ Dương chưa lần nào có cơ hội. Lý do chính vẫn là vì Âm Dương nhị viện chưa hề có nhân tài kiệt xuất. Trong khi Từ Dương chân nhân lộ vẻ quan tâm bao nhiêu thì Huyền Âm chân nhân thể hiện sự hời hợt bấy nhiêu, tham gia hay không đối với lão không quan trọng lắm. Nhưng Từ Dương chân nhân hoàn toàn nghĩ khác, hiếm khi có dịp môn hạ của mình xuất hiện một nhân tài như Lục Vân, đây thật sự là cơ hội tốt để phô trương uy danh của Dương viện, vì thế không thể không tham gia.

Huyền Âm chân nhân nhìn sang Vân Phong, rồi quay đầu nói với Huyền Ngọc chân nhân: "Có lẽ trong thâm tâm của sư huynh đã có quyết định rồi, thôi thì huynh hãy nói thẳng với mọi người. Lần này, cả tứ viện mỗi viện đều có người tham dự, chúng ta dĩ nhiên ai cũng muốn có mặt để ủng hộ cho môn hạ đệ tử của mình, chỉ tiếc là không thể đi hết được. Cho nên sư huynh cứ nói thẳng, để chúng tôi khỏi phải tranh giành rồi lại mất lòng nhau".

Từ Dương chân nhân trầm giọng: "Những lần trước, sư huynh suy tính thế nào thì đệ không nói gì nhiều. Nhưng lần này đệ nhất định phải tham gia. Bao nhiêu năm rồi, Dương viện của đệ mới có một kỳ tài như Lục Vân, bất luận thế nào đệ cũng phải đi để chứng kiến thành quả môn hạ đệ tử của đệ thế nào. Hy vọng sư huynh hiểu rõ nỗi lòng của đệ". Lão vừa nói vừa nhìn thẳng vào ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân, đây kiên định.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhìn sang Càn Nguyên chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, thấy hai người đều có vẻ không vui, trong lòng bất giác thờ dài rồi từ từ: "Lần này do tình huống có thay đổi nên ta cũng rất khó xử. Nếu mọi người đều có thể cùng tham dự thì không gì tốt bằng, nhưng tiếc là không thể. Trong tình trạng quỹ vật yêu linh rối loạn hiện nay, Dịch Viện nhất thiết phải có người canh giữ, chúng ta không được xem thường sơ suất. Cho nên lần này chỉ cho phép hai trong tứ viện chủ tham gia mà thôi. Suy xét đến những lần tham dự đại hội trước đây, ta định lần này để Tịnh Nguyệt sư muội và Từ Dương sư đệ đi cùng. Càn Nguyên sư đệ cùng Huyền Âm sư đệ hãy trấn thủ tại đây, cẩn thận lưu ý động tĩnh của bọn yêu ma quỷ quái. Cứ quyết định như vậy, mong là nhị vị sư đệ thông cảm".

Lời này vừa xuất, Từ Dương chân nhân thờ phào nhẹ nhõm như vừa trút được gánh nặng, ánh mắt tỏ vẻ phần chân thấy rõ. Còn Càn Nguyên chân nhân phía đối diện thì khẽ than vãn, lắc đầu buồn bã. Huyền Âm thì cũng chỉ thờ dài, im lặng không nói gì. Sự thất vọng tràn trề đó hiển hiện rõ ràng trên gương mặt của hai người. Xem ra, đối với đại hội Luận võ lần này, họ thật sự rất đề tâm. Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên nhân tài của Dịch Viện hùng hổ như vậy, điều này chắc chắn là điềm báo may mắn cho Dịch Viện và hiển nhiên, ai cũng muốn chứng kiến kỳ tích có thể xuất hiện này.

Bốn vị đệ tử cũng chỉ lặng lẽ nhìn bốn vị sư phụ của mình, ai nấy đều có tâm tư riêng. Lục Vân nhìn thấy thái độ kích động của Từ Dương chân nhân như vậy, thâm tâm không khỏi thất vọng, không ngờ tu vi cao thâm đến mức độ như Từ Dương chân nhân mà vẫn cố chấp với một chuyện như thế này. Khó trách người đời hay nói, tu chân thành tiên là điều cực kỳ khó khăn. Tâm vô tạp niệm, mới có thể thành tiên, nhưng trên thế gian này, có bao nhiêu người đạt được cảnh giới đó, e là khó, khó lắm!

Mọi cử chỉ và tâm trạng của chúng nhân, Huyền Ngọc chân nhân đều thấy cả, người chỉ khẽ thờ dài: "Việc này cứ quyết định như thế. Sáng sớm hai ngày sau, bảy người chúng ta sẽ xuất phát đến Thiên Kiếm Viện tham gia đại hội Luận Võ. Nghe nói môn hạ của Lục Viện năm nay nhân tài nhiều vô số. Dịch Viện chúng ta phải cố gắng nỗ lực mới hy vọng thể hiện danh thế giữa muôn trùng cao thủ như vậy. Trước đây, Dịch Viện chúng ta vẫn luôn xếp ở vị trí cuối cùng, bởi vì trong các cuộc thi đấu, chúng ta đều thất bại. Cho nên lần này, ta mong rằng tất cả chúng ta phải phát huy hết bản lĩnh của mình, đấu một trận thật vẻ vang, để họ biết rằng Dịch Viện của chúng ta không phải yếu kém. Niềm vinh nhục của Dịch Viện đang nằm trên tay của các ngươi, hy vọng các đệ tử hãy ghi nhớ điều này. Được rồi, mọi người hãy lui, rằng tận dụng thời gian hai ngày cuối cùng này nhé". Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân mãi không rời bốn vị đệ tử, đây kỳ vọng và mong chờ.

oOo

Sau khi rời khỏi Dịch Thiên Các, Lục Vân về thẳng phòng mình, một mình lặng lẽ suy ngẫm. Sau khi đã khóa cửa nẻo cẩn thận, chàng nằm trên giường, nhẹ nhàng rút ra mảnh lụa, ngắm nhìn vầng ngân quang lấp lánh cùng con ngân lang đang ngủ đầu trường tiểu, bất giác trong lòng chàng thoáng có chút hoài niệm. Nhẹ nhàng vuốt tay trên tấm lụa, Lục Vân nói nhỏ "Tiêu Thiên, hiện tại ngươi thế nào? Ngươi có nói sau này chúng ta sẽ còn gặp nhau, nhưng sẽ gặp ở đâu? Tình bằng hữu ngắn ngủi này ta sẽ mãi mãi cất giữ trong lòng, ta tin là ngươi cũng như vậy, phải không? Sau này, sẽ có một ngày, khi ta lãng giá cửu thiên chi thượng, lúc đó ngươi có chúc phúc cho ta không?".

Tự thì thầm được một lúc, Lục Vân cất tấm lụa, ánh mắt bây giờ tập trung lên bàn tay trái của mình. Ý niệm nhất động, đạo ngọc phù óng ánh sắc bạc lập tức hiển hiện. hai cổ tự Trấn Hồn ánh lên vầng ngân quang rực rỡ, phản chiếu rõ ràng trước mắt của Lục Vân. Lục Vân lập tức phát ra Ý Niệm Thần Ba, ngân quang trên tay càng rực sáng, đạo ngọc phù chiếu thẳng ra giữa không, cách tay đến ba thước, cảnh tượng vô cùng kỳ lạ. Lục Vân thấy vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng ngạc nhiên và vui mừng, một mình chìm đắm trong ánh ngân quang lừng lờ.

Đột nhiên, Lục Vân như nghĩ ra điều gì, vội vàng cầm lấy Như Ý Tâm Hồn kiếm. Nhìn vào thanh kiếm, ánh mắt của chàng đầy quý dị, như muốn chơi khăm ai đó. Chàng giơ tay trái, chiếu thẳng đạo ngọc phù lên thân kiếm, ngay khoảnh khắc ngân quang chiếu tỏa, hai cổ tự Trấn Hồn ẩn dấu lên thanh bảo kiếm, lập tức, thanh kiếm bùng sáng đỏ lừ rồi vụt tắt. Tiếng Long hồn gầm gừ phát ra từ thanh Như Ý Tâm Hồn đầy giận dữ và sợ hãi: "Lục Vân, ngươi điên rồi à! Ngươi đang làm gì vậy? Ngươi có biết làm vậy sẽ chết người không hả? Trấn Hồn Phù đó bá đạo cực kỳ, có thể giam hãm mọi hồn phách nguyên thần, ngươi cố tình chơi xỏ ta à?".

Lục Vân nghe thế cười khì: "Đừng sợ, ta chỉ thử thôi mà. Vội lại ta cũng muốn ngươi biết rằng, sau này hãy ngoan ngoãn nghe lời một chút. Nếu không thì... không chừng bữa nào đó ngươi khiến ta không vui, mà ta lại vốn tính hay quên, ta sợ ta sợ ý ản Trần Hồn Phủ lên người của nhà ngươi thì ta không chịu trách nhiệm đâu đấy. Cho nên ngươi nhớ là phải nhắc nhở ta cẩn thận, cẩn thận".

Long hồn hậm hực thở dài, giọng đầy bất cam: "Lục Vân, ngươi nhớ đấy. Hừ, cái tên tiểu nhân bỉ ổi nhà ngươi, lại còn biết cách uy hiếp ta nữa". Ngừ khi của nó khiến cho Lục Vân bất giác cười lớn. Ngồi được một lúc lâu, chàng chợt thấy đói bụng, cũng đứng, đến giờ cơm rồi mà. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnY-Y.com

Buổi chiều, tranh thủ lúc luyện kiếm tại sân tập, Lục Vân cố gắng nâng cao tu vi của mình. Cứ thế chuyên tâm tu luyện, chớp mắt đã qua một buổi. Trong thời gian hai ngày, Lục Vân tập luyện lại tất cả các công pháp mình đã học được. Lần đi vào Tuyệt Âm Cốc, đối với Lục Vân mà nói, thu hoạch quả thật rất nhiều. Không những có thể đạt được cảnh giới đại thành của Nho gia pháp quyết "Hạo Nhiên Thiên Cang" do quái nhân sư phụ truyền thụ, mà bốn loại pháp quyết khác cũng đều tiến bộ thần tốc. Thu hoạch lớn nhất vẫn là thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm với Long hồn ẩn tàng bên trong cùng với Trần Hồn Phủ uy lực thần bí này. Tất cả những gì chàng có được hiện giờ đều là những thứ quý hiếm trên thế gian.

Lục Vân bây giờ, tu vi đã tiến vào trung tầng của "Bất Diệt", so với lúc chỉ là hạ tầng khi chưa vào Tuyệt Âm Cốc thì đây là một bước tiến rõ rệt. Nếu tiếp tục đi lên, tiến vào thượng tầng của cảnh giới bất diệt thì sẽ có cơ hội đi vào tầng cuối cùng - Quy Tiên cảnh giới. Lúc đó, chàng sẽ có cơ hội nhất thiết thiên đạo.

o0o

Sáng sớm ngày thứ ba, ngay tại đại môn của Dịch Viện, mọi người đều ra tiễn chân những đệ tử tham gia Luận võ đại hội. Huyền Ngọc chân nhân lặng lẽ đứng trước cửa, nhìn Càn Nguyên chân nhân và Huyền âm chân nhân. Sau lưng, bốn vị môn hạ được đề cử, Tịnh Nguyệt đại sư cùng Từ Dương chân nhân đều bịn rịn chia tay đồng môn.

Càn Nguyên chân nhân không nói gì, chỉ dùng ánh mắt để nói lời khích lệ với Lý Hoành Phi. Lý Hoành Phi thì chỉ gật đầu thật mạnh, ánh mắt đầy kiên định đã đủ để nói lên quyết tâm của gã. Huyền Âm chân nhân thì nhìn Lâm Văn Phong, ánh mắt chưa từng dịu dàng hơn. Thật nhẹ nhàng, lão nói: "Văn Phong, lần này đi nhớ cố gắng, đừng làm mất mặt Âm Viện của chúng ta, biết không? Vì sư không thể đi cùng được nhưng trái tim của ta sẽ luôn luôn ở bên cạnh. Nếu ngươi không nỗ lực thì đừng có mà về gặp ta. Đi đi, đừng quên lời ta dặn".

Lâm Văn Phong lặng nhìn sư phụ, lúc này hắn mới phát hiện thật ra sư phụ cũng thương hắn lắm, chỉ là bình thường không biểu lộ ra mà thôi. Hắn gật đầu thật chắc chắn, ánh mắt cũng rất kiên quyết, trầm giọng nói: "Sư phụ yên tâm. Đệ tử không để người thất vọng đâu, nhất định sẽ có thành tích mang về". Hai người bốn mắt nhìn nhau, tình cảm sư đồ thật quấn quýt, đầy xúc cảm.

Lời có nhiều hơn thì vẫn phải chia tay, cho nên lời càng nhiều thì càng nín giữ. Huyền Ngọc chân nhân im lặng không nói gì cả, chỉ nhìn một lượt rồi quay lưng rời khỏi. Sáu người còn lại đành vẫy tay chào mọi người.

Trong làn gió sớm mai mát rượi, từng tiếng vi vu như nâng niu bước chân của mọi người. Trước cửa Dịch Viện, chúng nhân dõi theo với ánh mắt kỳ vọng kèm những lời chúc may mắn thân thiết. Những bóng lưng xa dần, cho đến khi khuất dạng thì mọi người mới nhẹ nhàng buông xuống những cánh tay mỏi mệt, nhẹ nhàng quay lưng. Trong tiếng gió vẫn vương vấn vài tiếng khê khằng, nhưng nào có ai nghe thấy?

Lục Vân, chàng thanh niên trời sinh tàn khuyết này lần thứ hai rời khỏi Dịch Viện, bắt đầu cuộc hành trình đầy những điều lạ lẫm, kỳ thú và gian nan của mình. Rồi chàng sẽ có những cuộc gặp gỡ gì? Vận mệnh khắc nghiệt của chàng sẽ như thế nào đây, tất cả đang ở phía trước...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sơ Nhập Kiếm Viện

Rời khỏi Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân dẫn theo sáu người đến Thái Huyền sơn. Trên suốt quãng đường, Huyền Ngọc chân nhân chỉ cuộc bộ như một người bình thường chứ không thì triển bất kỳ đạo pháp nào. Mọi người đều cảm thấy khó hiểu nhưng đều không dám mạo muội hỏi lý do, chỉ lặng lẽ đi theo sau.

Một tiếng trời qua, cả đoàn người đã đi được hơn hai mươi dặm đường. Lúc này, Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên dừng lại, quay đầu hỏi bốn vị đệ tử: "Có ai hiểu được tại sao ta chỉ đi bộ không? Nghĩ được gì cứ nói, không cần nghĩ ngại".

Từ Dương chân nhân mỉm cười, Tịnh Nguyệt đại sư thì bình thản không biểu lộ, bốn đệ tử còn lại đều ngơ ngẩn người. Lâm Văn Phong chớp mắt nhìn Huyền Ngọc chân nhân, cười nói: "Sư bá, người nói là nghĩ gì nói đó đúng không ạ? Vậy thì để Văn Phong đoán thử, nếu sai thì sư bá cũng đừng nổi

nóng nha. Người làm như vậy là muốn chúng đệ tử cảm nhận một chút cuộc sống của người bình thường để nhắc nhở rằng, không nên bỏ phí những tu vi không dễ có được của bản thân. Không biết Văn Phong nói thế có đúng không?".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười gật đầu: "Người tiếp theo, có ai có cùng ý nghĩ như vậy không? Cứ tiếp tục nói, bất kể đúng hay sai, ta đều không trách". Sau đó nhìn về phía ba đệ tử còn lại với ánh mắt đầy ngụ ý.

Trương Ngao Tuyết khẽ nhìn sang Lục Vân rồi thản nhiên nói: "Đệ tử cho rằng sư bá làm như vậy là muốn mách bảo mọi người, kẻ chân tu không được quên căn nguyên của mình. Tuy chúng ta đã biết đạo pháp, có thể ngự kiếm phi hành, nhưng tất cả đều khởi nguồn từ cơ thể cốt nhục bình thường. Bất luận chúng ta tu luyện đến đẳng cấp cao thâm thế nào thì cũng là bắt đầu từ một phàm nhân mà thôi".

Lục Vân nhìn thoáng qua sư phụ rồi quay sang Huyền Ngọc chân nhân, khẽ nói: "Bước đi từng bước lặng lẽ như vậy, ngoài việc có thể tĩnh lặng tâm trí, nó còn giúp che giấu nhiều thứ. Lần này đối thủ của chúng ta đều là những bậc đàn anh lợi hại, cho nên có thể ẩn tàng thực lực, nắm rõ đối phương để đột kích ngay thời khắc chính xác là điều cực kỳ quan trọng. Chuyến đi này của chúng ta là vì danh dự của Dịch Viện. Vì thế, để chiến thắng thì phải cố gắng ẩn giấu thực lực của mình, không để đối phương xem thấu, như vậy thì mới có thêm vài phần thắng nắm trong tay".

Vừa nghe những gì Lục Vân nói, Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều thần sắc biến đổi, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn chằm chằm vào Lục Vân. Còn Huyền Ngọc chân nhân thì lộ vẻ tán thưởng nhưng thái độ đó chỉ lướt qua, không dễ phát hiện. Lâm Văn Phong, Trương Ngao Tuyết cùng Lý Hoành Phi đều quay sang nhìn chàng, ánh mắt cũng không kém phần ngạc nhiên. Họ hoàn toàn không nghĩ Lục Vân lại thốt ra những lời này.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn một lượt rồi nói: "Câu hỏi này mọi người cứ tiếp tục suy ngẫm, sau này ta sẽ giải thích. Mỗi người khác nhau sẽ có những kiến giải khác nhau, đó là điều bình thường, chọn lựa thế nào, đó mới là điều quan trọng. Sự đời luôn luôn biến đổi, con người theo đó mà thay đổi không ngừng, nhưng làm thế nào để giữ được cái tâm thuần khiết thì phải xem tu vi của từng người ra sao. Được rồi, bây giờ chúng ta tiếp tục lên đường. Từ đây đến Thiên Kiếm Viện nếu ngự kiếm phi hành thì chỉ tốn nửa ngày mà thôi, chúng ta không cần phải vội. Chỉ cần đến đó trước khi trời tối là được. Lần này sở dĩ dẫn mọi người đến đó sớm hơn dự định là vì muốn các tân đệ tử hiểu rõ hơn về Thiên Kiếm Viện. Nó có thể giữ vững địa vị đệ nhất của mình trong suốt năm trăm năm qua, chắc chắn có ẩn tàng huyền cơ bên trong. Lần này chúng ta đến, ngoài việc tham gia thi đấu, ta còn muốn các người học tập thêm nhiều thứ, lấy cái ưu tú của người khác để ứng dụng cho mình, hiểu không? Chúng ta hãy lên đường". Dứt lời, người lại tiến bước.

oOo

Thiên Kiếm Viện, là viện đứng đầu trong thiên hạ Lục Viện, tọa lạc tại đỉnh Thái Huyền sơn, cách Không Linh sơn không xa, gần ngay Hoàng Hà, là một nơi thần kỳ, hùng cứ bốn phương. Chính vì tọa lạc gần Hoàng Hà, là nơi thiên địa long mạch. Cho nên là năm trăm năm qua, nó luôn giữ vị trí đệ nhất môn phái trong chân tu giới, thành tựu vượt xa những môn phái còn lại. Trong suốt khoảng thời gian huy hoàng, Thiên Kiếm Viện đã đào tạo ra vô số cao thủ chân tu, trong đó có hai vị đã thành tiên. Một vị là người sáng lập viện Lăng Thiên, người thứ hai là trưởng giáo Thiên Kiếm Viện của năm trăm năm trước - Thiên Kiếm Khách.

Tương truyền, người sáng lập viện là một vị thiếu hiệp cách đây hai ngàn năm, danh tánh Lăng Thiên. Nghe nói Lăng Thiên từ nhỏ đã thông minh tuyệt đỉnh, học một biết mười, có khả năng vừa nhìn là nhớ rõ không quên. Vào năm hai mươi bảy tuổi, người một mình cầm kiếm đi qua Giá Lan sơn cho dù biết nơi đó có yêu ma ẩn nấp người thường xuyên xuất hiện. Biết nó đã từng giết hại nhiều dân lành, Lăng Thiên nổi cơn thịnh nộ nên cầm kiếm đơn độc xông vào, truy tìm để tận diệt.

Sau ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng tìm thấy con yêu ma kinh tởm. Trải qua vài trận chiến đấu kịch liệt, Lăng Thiên tuy đã đánh trọng thương nó nhưng bản thân cũng đã sức cùng lực kiệt. Cuối cùng, khi nhìn thấy Lăng Thiên sắp bị yêu ma nuốt chửng, bất ngờ nơi chân trời xuất hiện một đạo hào quang, một con đại bàng khổng lồ đột nhiên vỗ cánh uy vũ trên bầu trời chói lòa. Truyền thuyết nói rằng miệng nó ngậm một thanh thần kiếm rực rỡ ngũ sắc, bay đến chỗ của Lăng Thiên. Đại bàng vừa ban tặng kiếm vừa trợ giúp người tiêu diệt yêu ma. Sau đó chờ Lăng Thiên bay lên trời cao, biến mất giữa những tầng mây lung linh huyền ảo. Từ lúc đó, Lăng Thiên mất tích.

Sau sự việc đó mười năm, Lăng Thiên lại đột nhiên tái xuất nhân gian. Lúc này tay cầm thanh thần kiếm ngũ sắc, một thân một mình đi lên đỉnh Thái Huyền sơn, khai tông lập phái, thành lập Thiên Kiếm Viện. Từ đó, phái Thiên Kiếm Viện xuất hiện trong giới chân tu. Vài trăm năm trôi qua, Thiên Kiếm Viện không ngừng lớn mạnh. Sau này, nghe nói đệ tử trong viện đã tận mắt chứng kiến Lăng Thiên phi thăng ngay giữa ban ngày, vũ hóa thành tiên. Sự kiện thành tiên của Lăng Thiên thật sự tạo được tiếng vang cho Thiên Kiếm Viện, vì hậu thế tạo lập một nền tảng vững chắc.

Lúc đó, thứ duy nhất mà Lăng Thiên để lại là thanh ngũ sắc thần kiếm. Thanh kiếm này theo như truyền thuyết thì là một trong tam đại thần kiếm - Thiên Linh thần kiếm, xếp vị trí thứ năm trong Thần Binh bảng, cùng với Ảnh Nguyệt song kiếm. Do đó cả ba được xưng tụng là Tam đại thần kiếm. Ngoài ra, người ta còn loan truyền rằng thần điều - Đại bàng vẫn đang ẩn thân tại đỉnh Thái Huyền sơn, âm thầm bảo vệ Thiên Kiếm Viện. Còn nguồn gốc của cái tên "Thiên Kiếm Viện" là do Lăng Thiên nghĩ rằng thần kiếm đến từ thiên giới, nên đặt là Thiên Kiếm Viện để tỏ ý cảm tạ.

Một ngàn năm trôi qua, nhờ có thần kiếm và sự bảo hộ của thần điều, Thiên Kiếm Viện thuận lợi phát triển và ngày càng khuếch trương thanh thế, đào tạo ra vô số nhân sĩ kiệt tài. Cho đến năm trăm năm trước, một vị thiếu niên tên là Kiếm Thu, vô tình được chương môn nhân của Thiên Kiếm Viện cứu thoát từ tay bọn phi tặc. Không ngờ, vị thiếu niên này lại chính là người thay đổi Thiên Kiếm Viện.

Sự xuất hiện của Kiếm Thu giống như một ngôi sao băng rực lửa trên nền trời tĩnh lặng, phá tan sự lặng lẽ bình lặng của giới chân tu. Mười năm đạt tiểu thành, ba mươi năm sau người đã đạt tới cảnh giới Bất diệt. Năm một trăm tuổi, người tiến vào cảnh giới chí cao vô thượng - Quy Tiên, trở thành một truyền kỳ trong chân tu giới. Từ đó trở đi, Thiên Kiếm Viện dưới sự lãnh đạo của Kiếm Thu, nhất cử trở thành thành viên trong Lục Viện danh tiếng trong chân tu giới, rồi trong ba mươi năm ngắn ngủi, vượt lên ngũ viện mà trở thành Lục Viện đệ nhất, phong vân thiên hạ, danh chấn giới chân tu.

Trong suốt khoảng thời gian tiếp theo, Thiên Kiếm Viện vẫn phát triển thần tốc, luôn luôn dẫn đầu, vững vàng trên bảo tọa đệ nhất của mình. Còn Kiếm Thu nhờ vào tu vi cao thâm, được mọi người xưng tôn thành Thiên Kiếm Khách, đã phi thăng đắc đạo cách đây hai trăm năm. Sự kiện phi thăng của Kiếm Thu lại mang đến cho Thiên Kiếm Viện thêm một phần danh vọng và uy thế to lớn, từ đó địa thế đệ nhất của Thiên Kiếm Viện càng không ai uy

hiếp được.

Trong bao nhiêu năm qua, ngũ viện luôn nỗ lực truy đuổi, hy vọng có ngày vượt qua Thiên Kiếm Viện, nhưng không một viện nào làm được. Cho dù là Bồ Đề Học Viện, nơi thần bí nhất của Phật môn cũng chỉ đứng ở vị trí thứ hai, không thể vượt hơn uy danh đệ nhất Thiên Kiếm Viện.

Trong hai trăm năm nay, Thiên Kiếm Viện xuất hiện không ít những nhân vật cao thâm bí hiểm. Lục Động chi chủ hiện nay của Thiên Kiếm Viện đều là đệ tử của Kiếm Thu. Khi xưa Kiếm Thu thu nhận bảy đồ đệ, trong bảy người này, kiệt xuất nhất là Lý Trường Xuân, ngoại hiệu Kiếm Hồn, hiện đang là chương môn của Thiên Kiếm Viện. Sáu vị đệ tử còn lại mỗi người chấp quản một trong Lục đại Động thiên, chuyên trách bồi dưỡng nhân tài. Lần Luận võ đại hội năm nay, đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm Viện - Kiếm Vô Trần - xuất thân từ Lục Động đệ nhất Động - Thiên Huyền Động - sẽ tham gia tranh tài.

Lại nói về Thiên Kiếm Viện, tuy lấy danh là viện nhưng thực chất lấy Lục Động làm chủ. Lục Động này phân biệt gồm Thiên Huyền Động, Thiên Kiếm Động, Thiên Ung Động, Thiên Bảng Động, Thiên Phong Động, Thiên Hóa Động. Lần này tuy Thiên Kiếm Viện tiết lộ thông tin là đệ tử kiệt xuất chỉ ba người, nhưng thật sự là có đến sáu người, mỗi Động một người. Trong số những người này, Kiếm Vô Trần của Thiên Huyền Động có tu vi cao nhất. Còn trong lục Động, Thiên Huyền Động, Thiên Kiếm Động và Thiên Bảng Động là ba Động có thực lực cường thịnh nhất và có nhiều đệ tử kiệt xuất nhất. Mỗi kỳ Luận võ đại hội, người chiến thắng cuối cùng bao giờ cũng là đệ tử xuất thân từ một trong tam Động lợi hại này. Cũng nhờ đó mà danh tiếng của Thiên Kiếm Viện trường thịnh bất suy.

Hai ngày nữa sẽ là ngày tổ chức Lục Viện luận võ đại hội. Để chuẩn bị thật tốt cho kỳ đại hội lần này, hai ngày trước, Thiên Kiếm Viện đã phái người xuống núi tiếp đón những khách quý đến từ ngũ viện. Cho đến thời điểm này, ngoài người của Nho Viện ở gần nhất đã đến thì những viện còn lại đều chưa ai có mặt, có lẽ vẫn đang trên đường đi tới.

Nho Viện lần này tổng cộng có mười người, trong đó có sáu người tham dự luận võ. Dẫn đầu là trưởng giáo của Nho Viện, Hạo Văn cư sĩ cùng sư đệ Đan Thanh kiếm hiệp. Người mà Thiên Kiếm Viện phái xuống núi để đón tiếp các đại phái không ai xa lạ mà chính là Thiên Kiếm Động thủ tọa - Liễu Tinh Hồn. Liễu Tinh Hồn này trong giới chân tu cũng là một nhân vật có danh tiếng lẫy lừng, lão là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện, có nhiều chiến tích hiển hách trong giới chân tu. Gần như mọi kẻ chân tu đều biết đến đại danh của Liễu Tinh Hồn. Người của Nho Viện buổi chiều đã đến nơi, Liễu Tinh Hồn sắp xếp cho họ nghỉ ngơi tại Thiên Phong Động.

Mặt trời khuất núi, ánh hoàng hôn trải dài trên những tán cây đỏ lừ... Liễu Tinh Hồn nhìn ra phía xa xăm, thần sắc khẽ thay đổi, tự như: "Lại có một phái đến nữa, năm nay xem ra khác xưa rất nhiều. Những người này đều đến rất sớm, họ có mục đích gì? Lại thật!". Ánh mắt của lão hướng nhìn phía chân núi, lặng lẽ trầm tư.

Dưới chân núi Thái Huyền, trên dòng cỏ đạo uyển chuyển đầy thi vị, Huyền Ngọc chân nhân cũng bảy người còn lại đang từng bước tiến đến. Nhìn thấy cảnh tượng hoành tráng tuyệt kỹ của Thái Huyền sơn, Lâm Văn Phong buột miệng: "Sư bá, ngọn núi này quả là kiêu vĩ, thật không hổ danh là Thái Huyền sơn - thiên hạ đệ nhất trong giới chân tu. Nhưng có một điều đệ tử không hiểu, tại sao đã tới đây rồi mà chúng ta vẫn không trực tiếp ngự kiếm phi hành? Tại sao vẫn tiếp tục đi bộ?". Điều này không chỉ hắn không hiểu mà cả Lục Vân, Ngạo Tuyết và Hoành Phi ba người đều không hiểu. Cố nhiên cả ba đều cùng nhìn về phía Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân cười thản nhiên, nhẹ nhàng nói: "Mọi người lần đầu tiên đến đây nên không biết quy định chỗ này. Thiên Kiếm Viện được xưng tụng là Lục Viện chi thủ, cũng là thái sơn bắc đẩu của giới chân tu. Mấy trăm năm nay, để thể hiện sự tôn kính với Thiên Kiếm Viện, ngũ viện còn lại đều nhất trí đề ra một yêu cầu. Đó là bất luận người của viện nào khi đến Thái Huyền sơn đều không được phép ngự kiếm phi hành để đến thẳng chính điện mà phải leo núi bằng chân, để tỏ ý tôn kính".

Bốn vị đệ tử môn hạ nghe thế đều tròn mắt kinh ngạc, Lâm Văn Phong nói ngay: "Thì ra như vậy, thật là có khí phái. Vậy đến khi Dịch Viện chúng ta trở thành Lục Viện chi thủ thì người của viện khác khi đến cũng phải dừng lại từ đằng xa, đi bộ mà đến nhì? Nếu được như vậy thì hay quá. Tới lúc đó chúng ta mới uy vũ làm sao, he he, thật muốn cảm nhận cái ngạo khí đó".

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế, quay nhìn Từ Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, ánh mắt của ba người đều lộ vài nét ngậm ngùi. Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Muốn mong tượng thành sự thật thì các ngươi phải cố gắng thôi. Chỉ cần các đệ tử có thể lập được thành tích trong lần thi này thì chúng ta sẽ có hy vọng. Năm xưa, Thiên Kiếm Viện vốn xếp cuối cùng trong Lục Viện, tuy nhiên, nhờ trưởng giáo kỳ trước - Thiên Kiếm Khách đưa đường chỉ lối mà trong ba mươi năm ngắn ngủi, Thiên Kiếm Viện đã có thể vượt qua mọi người, chễm chệ trên danh vị hạng nhất. Đó thật sự là một truyền thuyết lẫy lừng trong giới chân tu. Dịch Viện có tạo được điều thần kỳ đó không thì phải xem biểu hiện của các ngươi thế nào".

Từ Dương chân nhân đứng gần đó cũng lên tiếng: "Thật ra chúng ta hạ kiếm đi bộ như vậy còn có một nguyên nhân khác nữa. Bởi vì Thái Huyền sơn là cơ địa quan trọng của Thiên Kiếm Viện nên năm xưa người sáng lập Thiên Kiếm Viện - Lăng Thiên đã lập nên một Huyền Thiên Kiếm trận kỳ tuyệt thiên hạ ngay tại Thái Huyền sơn này, để phòng trừ việc ngoại địch xâm chiếm. Bất cứ người nào dám ngang nhiên ngự kiếm phi hành đi vào địa phận của Thái Huyền sơn đều bị trận đồ này đã thương, nghiêm trọng hơn sẽ bị mất mạng. Cho nên mọi danh sĩ trong chân tu giới đều ghi nhớ trong lòng phải thật cẩn thận khi đi qua Thái Huyền sơn. Đa phần đều phải rẽ sang đường khác để tránh đi ngang qua nơi này. Chúng ta không ngự kiếm đi lên, lý do chính cũng là vì nó. Mà sở dĩ Thiên Kiếm Viện danh chấn thất giới, một phần cũng nhờ vào kiếm trận tuyệt thế này".

Bốn vị đệ tử ai nấy đều sững sờ, tỏ vẻ không tin. Đến bây giờ họ mới hiểu, Thiên Kiếm Viện có thể vững danh trên địa vị đệ nhất là có lý do của nó, thật không thể đem so sánh với Dịch Viện tại Tây Thục được.

Đi dọc con đường mòn trên núi, bảy người họ nhanh chóng đã đi hơn nửa đường. Từ xa, Liễu Tinh Hồn của Thiên Kiếm Viện đã đứng chờ sẵn, mặt mày vui vẻ nở một nụ cười thân thiện, nhiệt tình đón chào. Vừa gặp mặt, Liễu Tinh Hồn đã hồ hởi: "Huyền Ngọc đạo huynh từ xa cất công đi tới, tiểu đệ không đón tiếp từ dưới chân núi thì thật thất lễ, mong đạo huynh thông cảm. Tiểu đệ đại diện cho trưởng giáo bốn môn đứng đây đón tiếp chư vị. Lần này Huyền Ngọc đạo huynh hình như đã đến sớm hơn một ngày, đúng là đi trước tiên phong. Xem ra Dịch Viện năm nay có khá nhiều đệ tử kiệt xuất. Thôi thì tiểu đệ chúc cho đạo huynh được toại ước nguyện. A, Từ Dương đạo hữu và Tịnh Nguyệt đại sư vẫn khỏe chứ?". Liễu Tinh Hồn vừa niềm nở

vừa lừ mắt nhìn một lượt bốn vị đệ tử, cả bốn người đều có cảm giác vừa bị ai đó quét một đường chân khí qua cơ thể để thám xét thực hư, cảm giác không dễ chịu chút nào.

Huyền Ngọc mỉm cười nói: "Không ngờ lần này lại làm phiền đến cả Liễu đạo hữu đến đây tiếp đón, chúng tôi thật cảm thấy ái ngại. Không biết là những viện khác có động tĩnh gì không, đừng nói chúng tôi là đợt người đến đầu tiên chứ". Từ Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đứng một bên cũng xã giao qua loa vài câu với Liễu Tinh Hồn xem như là hỏi thăm.

Từ Dương chân nhân quay nhìn bốn vị đệ tử nói: "Bốn người hãy mau kính chào Liễu sư thúc, người chính là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện đấy, là một kỳ hiệp danh vọng lẫy lừng trong giới chân tu. Sau này có gì không hiểu thì nhớ phải thỉnh giáo Liễu sư thúc, các người sẽ học hỏi được nhiều thứ quý báu". Lục Vân, Lâm Văn Phong, Trương Ngạo Tuyết và Lý Hoành Phi bốn người vội vã tôn kính cúi chào Liễu Tinh Hồn. Còn lão thì cẩn thận thám xét từng người, ánh mắt hơi lộ vẻ kinh ngạc.

Quay sang Huyền Ngọc chân nhân, Liễu Tinh Hồn ngạc nhiên thốt: "Huyền Ngọc đạo huynh, có vẻ Dịch Viện lần này đã chuẩn bị thật chu đáo rồi, bốn vị môn hạ đệ tử này ai nấy đều tinh khí dồi dào, linh quang chiếu rọi, toàn là những kỳ tài hiếm có. Lần này, cuộc tranh đấu của Lục Viện, e là do Dịch Viện làm chủ tình thế. Còn về việc ai đến trước thì quả thật các vị không phải là người đầu tiên, nhưng cũng là người tiếp theo rồi. Đợi đến sớm nhất là Nho Viện tại Lạc Dương, họ đến vào buổi trưa hôm nay, tổng cộng có mười người, được trưởng giáo Nho Viện - Hạo Văn cư sĩ dẫn đến. Trong đó thành phần tham dự gồm sáu người, hơn các vị hai người. Nhưng theo như ta thấy, nếu so sánh giữa hai bên thì thật không thể sánh bằng được".

Huyền Ngọc chân nhân cười khiêm tốn, khẽ nói: "Liễu đạo hữu thật quá khen, nếu đem so với Thiên Kiếm Viện thì xứng chọi với đá. Ngoài ra còn có Bồ Đề Học Viện, Đạo Viện, Phụng Hoàng Thư Viện, những viện này đều có thực lực cao hơn chúng tôi. Lần này chỉ cần không phải xếp chót là ta mãn nguyện rồi. Mà không biết người của Nho Viện nghỉ ngơi tại đâu?".

Liễu Tinh Hồn vừa cùng đạo bước với Huyền Ngọc chân nhân lên núi, vừa cười nói: "Lần này họ nghỉ ngơi tại Thiên Phong Động, còn các vị thì ta dự định sắp xếp tại Thiên Hóa Động, không biết Huyền Ngọc đạo huynh cảm thấy thế nào?".

Vừa nghe thế, ánh mắt của Huyền Ngọc chợt hiện dị sắc, nhưng lập tức biến mất, chỉ khẽ cười một tiếng rồi thản nhiên nói: "Liễu đạo huynh đã an bài thì chắc chắn không có vấn đề gì rồi. Chúng tôi sẽ đến đó nghỉ ngơi, đi thôi". Sau lưng, sắc mặt của Từ Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều tỏ ra nặng nề, lặng lẽ đi theo sau.

Vân Phong, Ngạo Tuyết cùng Hoành Phi đều thích thú thưởng ngoạn cảnh sắc tuyệt đẹp trên đỉnh Thái Huyền sơn, không để ý đến những biến hóa trên sắc mặt của Huyền Ngọc chân nhân. Lục Vân tuy mắt nhìn bốn hướng nhưng trong thâm tâm nắm rất rõ từng cử chỉ thái độ của từng người. Từ những thần tình trên gương mặt của Từ Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, Lục Vân dường như đã cảm nhận được điều gì đó.

Khi đến Thiên Hóa Động phủ, Lục Vân cẩn thận xem xét nơi này. Chỉ thấy đây là một sơn động to lớn, trước động khẩu là một sân bãi rộng rãi, đang có vô số những Thiên Kiếm đệ tử đang luyện kiếm. Tiến vào trong động, mới phát hiện động này to lớn đến dường nào. Bên trong động có rất nhiều động khác, trong các động lại có vô số những khoang rộng, mỗi khoang sơn động đều có bố trí giường, ghế, có thể cư trú được.

Liễu Tinh Hồn dẫn bảy người đi vào một sơn động khá lớn, nhẹ nhàng nói: "Huyền Ngọc đạo huynh hãy trú ngụ tại tệt xá này vài ngày. Động này có tám khoang động nhỏ, có thể ở mỗi người một động. Mọi người cứ nghỉ ngơi thoải mái, nếu có việc gì cứ tùy ý dặn dò những đệ tử bên ngoài, họ sẽ tận tình giúp đỡ. Buổi tối, thân mời Huyền Ngọc đạo huynh cùng Từ Dương đạo hữu, Tịnh Nguyệt đại sư đến Thiên Huyền Động để trưởng giáo sư huynh được phép đích thân tiếp đón, hoan nghênh chư vị. Bây giờ mọi người chắc đã mệt rồi, ta không làm phiền nữa. Tối nữa ta sẽ đến đón ba vị. Cáo từ!". Nói xong lão bước nhanh ra khỏi sơn động, biến mất.

Lâm Văn Phong vừa ngắm nghía sơn động vừa lên tiếng hỏi: "Thật là kỳ lạ, Thiên Kiếm Viện được hạo xưng là chân tu giới đệ nhất môn phái mà tại sao toàn ở trong sơn cốc thế này? Làm như là người rừng không bằng. Với lại đệ tử đông nghìn nghịt, chẳng lẽ toàn bộ lũ người ngoài sân lúc này đều ở trong cái sơn động này sao? Chắc điên mất".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ than thở: "Thiên Kiếm Viện sở dĩ làm như vậy là muốn khích lệ môn hạ đệ tử, để họ cảm khó khăn mà quyết chí tu luyện. Thật ra người của Thiên Kiếm Viện không phải ai cũng ở trong sơn động, họ không những có nhà cửa phòng ốc mà còn xa hoa hơn cả Dịch Viện chúng ta nữa. Chỉ có điều... những người ở đó đều không phải người bình thường. Sau này các người sẽ hiểu".

Từ Dương chân nhân lạnh lùng thở dài một tiếng: "Bọn chúng thật quá đáng, trước đây Càn Nguyên sư huynh có nói mà ta vẫn chưa tin. Hôm nay được tận mắt chứng kiến mới thấy chúng xem thường mình như thế nào. Trong mắt của chúng, Dịch Viện chúng ta chỉ là thứ hạng bét không đáng đếm xỉa, cho nên cả nơi ở cũng là nơi tệt hại nhất trong Thiên Kiếm Viện - Thiên Hóa Động, thật là tức chết đi được". Nghe lão nói thế, bốn vị đệ tử đều ngơ ngác ngược nhìn.

Huyền Ngọc chân nhân cũng thở dài: "Đành vậy, ai bảo Dịch Viện chúng ta xếp chót chứ. Lần này nếu không thể mạng về chút thanh thế thì chúng ta vĩnh viễn không còn hy vọng gì nữa. Cho nên, ta cứ mãi nói là bốn đệ tử phải cố gắng hết mình, để mọi người đều biết Dịch Viện của chúng ta không phải là thứ rác rưởi. Bốn người phải vì Dịch Viện mà tranh quang, đừng để người khác khinh khi xem thường. Bây giờ mỗi người hãy chọn cho mình một khoang động để nghỉ ngơi đi. Có thể chúng ta phải ở đây hơn mười ngày, mọi người phải chuẩn bị thật tốt, nghỉ dưỡng đầy đủ". Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Lý Hoành Phi sắc mặt trầm xuống: "Sư bá yên tâm, lần này Hoành Phi nhất định khiến cho lũ người đó không dám miệt thị Dịch Viện nữa. Đệ tử sẽ dùng thanh thần kiếm trên tay này để nói với cả chân tu giới rằng Dịch Viện là nơi lợi hại không kém ai".

Lâm Văn Phong cũng phụ họa: "Chúng thật là ức người quá đáng mà, cho dù ta có đánh không lại thì cũng phải sống chết với chúng, để khỏi mất mặt sư môn. Hừ, ta không tin chúng có thể lợi hại hơn bao nhiêu, tới lúc đó phải thử mới biết". Lục Vân và Trương Ngạo Tuyết thì im lặng không nói, vẻ mặt nghiêm túc, thần tình trịnh trọng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Lục Viện Tề Tụ

Trời đã về khuya, người của Thiên Kiếm Viện mang đến bữa cơm tối thịnh soạn. Cùng lúc, Liễu Tinh Hồn cũng đích thân đến mời ba người Huyền Ngọc chân nhân cùng hai sư đệ. Trong động chỉ còn lại bốn vị đệ tử tham dự luận võ.

Nhìn thấy phần cơm nước được mang đến, Lâm Vân Phong cười xòa: "Xem ra Thiên Kiếm Viện này giàu có hơn Dịch Viện của chúng ta nhiều, nhìn những thức ăn này này, ngon lành lắm sao. Trông thì hấp dẫn thật nhưng không biết có hợp khẩu vị không. Những người xuất thân bản cùng như chúng ta, đồ ăn quý quá lại nuốt không vào, Lục Vân huynh nhĩ?". Hắn cứ nháy mắt lia lia rồi cười ngặt nghẽo một mình.

Lục Vân cười thản nhiên, trong lòng hiểu rằng hắn đang cố tình nói xiên nói xéo Thiên Kiếm Viện. Thấy hai người kia không có thái độ gì rõ rệt, Lục Vân bèn cười nói: "Đệ thật là, cứ hay nói xàm, mau ăn đi nè. Lỡ người ta nghe thấy tưởng chúng ta chê cơm dở, hôm sau không mang tới nữa thì dừng la. Tối nay nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai sẽ đi xung quanh xem tình hình thế nào, sẵn tiện tìm hiểu ưu điểm của Thiên Kiếm Viện. Biết người biết ta, có như thế mới mong vượt trội người ta được, hiểu không? Thôi, ăn cơm đi". Dứt lời, chàng cúi đầu ăn cơm, không ngó ngang đến Vân Phong nữa. Vân Phong nhìn thấy mọi người đều tập trung bổ sung năng lượng, không chú ý tới mình, một hồi sau hắn cũng mất hứng, chỉ lăm bằm vài câu rồi bắt đầu hì hục ăn.

Khi Huyền Âm chân nhân cùng hai sư đệ trở về động thì trời đã là giữa khuya. Đêm đó, Huyền Ngọc chân nhân không nói gì cả, còn Từ Dương chân nhân chỉ nhìn bốn người một lượt, vừa định mở miệng thì lại im lặng, không nói.

Sáng hôm sau, Huyền Ngọc chân nhân đơn độc đến Thiên Huyền Động. Với gợi ý của Vân Phong, Lục Vân xin phép Từ Dương chân nhân được ra ngoài dạo. Từ Dương nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư một lúc rồi gật đầu đồng ý: "Bón đưa đi tham quan và nhớ đừng sinh sự. Ở đây toàn là người của Lục Viện, việc gì cũng phải thận trọng, đừng để trưởng giáo và Dịch Viện phải mất mặt".

Lục Vân mỉm cười: "Sư phụ yên tâm, đệ tử chỉ đi dạo xung quanh đây để ngắm cảnh. Đồng thời xem xét tình hình các viện tham gia thế nào để giúp ích thêm cho cuộc tỉ võ ngày mai mà thôi". Vừa nói xong, Vân Phong đã lôi chàng đi mất tích.

Nhìn theo bóng lưng của bốn vị đệ tử rồi quay sang Huyền Ngọc chân nhân, Từ Dương chân nhân khẽ thở dài: "Lần tỉ võ này xem ra Dịch Viện lại không có cửa xếp đầu rồi. Thật không ngờ, kỳ hội võ năm nay lại xuất hiện nhiều nhân tài kiệt xuất đến như vậy, quả là vượt khỏi tưởng tượng của đệ".

Tịnh Nguyệt đại sư cũng trầm giọng: "Tất cả đều đã định, nói nhiều cũng vô ích. Ta chỉ hy vọng có một người lọt vào được vòng lục cường là mãn nguyện rồi. Thiên Kiếm Viện năm nay có đến sáu nhân tài kiệt xuất. Trong đó, Kiếm Vô Trần là người có tu vi cao thâm như thế nào thì chúng ta đã được chứng kiến, đệ tử của chúng ta... nói thật... không ai sánh bằng. Còn Bồn Nhất của Bồ Đề Học Viện thì nghe nói tu vi cao thâm, bí hiểm khó lường. Tính ra thì... với tình hình của Dịch Viện hiện tại, e là không khả quan". Từ Dương chân nhân cũng thở dài, lặng lẽ lắc đầu.

oOo

Vừa ra khỏi Thiên Hòa động, Lâm Vân Phong đã cười khì: "Cái động quái quỷ này nóng kinh, chả trách người ta gọi nó là Thiên Hòa động. Ở trong đó giống như là bị hành hạ vậy, chắc vậy mà trông sư phụ có vẻ không vui. Đệ cũng thấy nóng... mà nóng trong lòng này, y như có ngọn lửa đang bùng cháy. À mà... sư huynh sư tỷ, bây giờ chúng ta đi hướng nào? Chúng ta mới đến không rành đường, tốt nhất nên tìm một người dẫn đường thì hay hơn".

Lục Vân mỉm cười: "Người nói hết rồi còn hỏi gì nữa nè. Mau đi tìm người để dẫn chúng ta đi xem xung quanh đi. Ở đây có Lục Động, chúng ta thử đi từng nơi xem sao, không chừng sẽ gặp được những người tham dự của viện khác". Lý Hoàn Phi nhìn Lục Vân khẽ gật đầu, nhưng không nói gì. Lục Vân thấy vậy cũng khẽ gật đầu, xem như trả lời.

Trương Ngạo Tuyết vừa đi vừa nhìn ra bãi đất trống trước động. Tại đây đang có rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang quét dọn, chuẩn bị cho đại hội Luận võ ngày mai. Xung quanh bãi đất, chính xác là đấu trường, có sắp xếp một số bàn ghế để dành cho các tiền bối và đệ tử tham dự của các viện ngồi để quan sát. Bởi kẻ chân tu có căn cơ là ngự phong đi lập, cho nên không cần xây đài tháp gì cả mà sử dụng trực tiếp bãi đất trống để lập đấu trường, vừa nhanh gọn vừa tiết kiệm.

Một lúc sau thì Vân Phong trở về với một đệ tử Thiên Kiếm Viện trẻ tuổi, tên là Tiểu Trương, trông khá thanh tú. Sau khi đã trao đổi danh tánh, Tiểu Trương bắt đầu dẫn mọi người đi tham quan khắp nơi. Trên đường đi, Tiểu Trương nói: "Thiên Kiếm Viện tổng cộng có Lục Động, mỗi nơi đều cách xa nhau vài dặm, phải đi bộ rất tốn thời gian. Nhưng ở đây lại không thể ngự kiếm phi hành mà chỉ được phép ngự phong bằng cách thi triển khinh công. Bây giờ chúng ta sẽ đến Thiên Phong Động trước. Các vị cứ đi theo tại hạ". Nói xong xoay người, thân ảnh nhanh như gió lướt, chớp mắt đã ở cách xa đến trăm trượng. Thân pháp lợi hại đến nỗi cả bốn người Lục Vân đều ngạc nhiên quá thế. Họ hoàn toàn không nghĩ rằng, một đệ tử Thiên Kiếm Viện được Vân Phong chọn đại dắt về lại có tu vi đáng nể như vậy. Thiên Kiếm Viện này thật là danh bất hư truyền!

Bốn người nhìn nhau, cùng thét một tiếng, thân pháp cũng nhanh như ánh chớp, thoáng chốc đã mất hút ngay lưng chừng núi. Rất nhanh, họ đã theo ngay sau Tiểu Trương, cùng đến Thiên Phong Động. Ở đây cũng có rất nhiều đệ tử đang chinh đốn đầu trường, chuẩn bị cho đại hội ngày mai.

Vừa đến nơi, họ đã bị thu hút ngay bởi thân ảnh của sáu người ngay trước cửa Thiên Phong Động. Lâm Vân Phong phản ứng nhanh nhạy, mặt cười thật tươi nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt sáu người này. Trông họ đều là những thiếu niên bằng tuổi, Vân Phong cười nói: "Chào các vị đạo hữu, tại hạ là Lâm Vân Phong của Dịch Viện, đang đi dạo xung quanh cùng với ba vị sư huynh sư tỷ. Thật hân hạnh khi được gặp mặt các đạo hữu ở đây. Không biết các sư huynh đây là đệ tử của viện nào?". Thật ra hắn đã biết điều này qua lời nói của Liễu Tinh Hồn hôm qua nhưng vẫn giả bộ không biết để hỏi lại cho phải phép.

Sáu người của Nho Viện nhìn thấy Vân Phong và ba người đang đến gần, họ nhanh chóng nhìn lướt qua để thám xét thực lực của cả bốn, sau đó ánh mắt dừng trên người của Ngao Tuyết. Cả sáu đôi mắt đều thể hiện vẻ ái mộ vô cùng. Chỉ thấy một thiếu niên khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, khôi ngô tuấn tú trong y phục trắng toát lên tiếng: "Thì ra là đồng môn sư huynh muội của Dịch Viện, chúng tôi là đệ tử của Nho Viện, rất vui được quen biết, tại hạ tên là Tất Thiên, còn đây là các sư huynh đệ đồng môn". Tiếp theo, hai bên trao đổi tên họ với nhau, mọi người xem ra rất nhiệt tình và thân thiện.

Sau khi làm quen thân tình, Lục Vân đã biết được danh tánh của cả sáu người. Trong đó, có ba người khiến cho Lục Vân chú ý nhất. Ngoài Tất Thiên ra là một người mặc trang phục màu xanh, trông như một thư sinh nho nhã tên là Tráng Lực; một người ngân y phát phối, thần thái uy dũng tên là Cao Phong. Ba người còn lại tuy là tu vi bất phẩm nhưng so với ba người này thì còn cách một khoảng xa.

Trong bốn người của Lục Vân thì Hoàn Phi luôn giữ một thái độ lạnh lùng ngạo mạn, rất ít mở lời, còn Ngao Tuyết thì thanh tịnh như vị thiên nguyệt tiên tử, cho nên mọi chuyện đều do Vân Phong và Lục Vân thay mặt xuất ngôn. Lục Vân cười nói: "Sáu vị sư huynh mới đến từ hôm qua phải không? Sao không đi ra ngoài tham quan? Nếu sáu vị đồng ý, hay là cùng đi với bọn tại hạ?". Chẳng vừa nói vừa mỉm cười, một ánh nhìn kỳ dị chớp nhoáng hiện trên đôi mắt của Lục Vân.

Tất Thiên nhìn bốn người nhưng ánh mắt cứ hay ngừng lại trên Ngao Tuyết, gãi khề nói: "Nếu Lục sư đệ có ý đó thì ta cũng không tiện từ chối. Nhưng để trường giáo không lo lắng, ba sư đệ sẽ ở lại, ta cùng Trương Lực, Cao Phong sẽ cùng đi với các vị".

Lâm Vân Phong cùng với Trương Lực và Cao Phong vừa đi vừa cười nói vui vẻ, trông họ rất hợp với nhau. Trương Ngao Tuyết thút tha đáng kiều đi ở đằng trước, khiến cho bao cặp mắt phải ngắm nhìn. Còn Lý Hoàn Phi thì lặng lẽ theo sau cùng, thần tình có vẻ cao ngạo nhưng cô độc.

Tất Thiên đi chung với Lục Vân, gãi hỏi nhỏ: "Nghe nói Trương Ngao Tuyết sư muội của Dịch Viện tu vi tinh thâm, vẻ đẹp hơn người. Hôm nay được dịp gặp gỡ mới thấy nàng kiều diễm hơn cả lời đồn đại. Trong cả Lục Viện đông đúc, e rằng chỉ có Thương Nguyệt sư muội của Phụng Hoàng Thư Viện là có thể sánh ngang. Đợi khi Thương Nguyệt sư muội hôm nay đến nơi, hai người đứng chung thế nào cũng tỏa sáng rực rỡ với vẻ đẹp thiên hạ song bích, xứng danh là hai đóa kỳ hoa của giới chân tu. À... Lục sư đệ có thể cho biết điều này không? Không biết là Ngao Tuyết sư muội hiện giờ đã có ý trung nhân chưa?". Gã vừa hỏi vừa nhìn thẳng vào đôi mắt của Lục Vân, hỏi hớp chờ đợi.

Lục Vân nghe thế sắc mặt hơi sùng sốt, nhìn hẩn rồi nhìn sang bóng lưng uyển chuyển của Ngao Tuyết. Rất lâu sau, chàng mới khẽ nói: "Tất sư huynh hỏi thế thật là làm khó đệ. Tuy đệ và Ngao Tuyết sư tỷ đều là môn hạ của Dịch Viện, nhưng một năm gặp nhau không được bao nhiêu lần. Ai nấy đều bận rộn cho việc tu luyện cho nên là đệ cũng không rõ lắm. Nếu huynh muốn biết thì cứ tìm cơ hội hỏi thẳng tỷ ấy xem sao. Đệ thì xin thứ lỗi là không thể trả lời được". Chàng chỉ mỉm cười qua loa rồi vụt người đi lên phía trước, sánh bước cùng Ngao Tuyết. Tất Thiên ngó ngàng người, ánh mắt chợt cuộn lên một ngọn lửa, thôi thúc bước chân đang chần chừ.

Không bao lâu sau, tám người họ đã đi hết bốn động còn lại. Lúc này Lục Vân mới hỏi Tiểu Trương: "Nếu chúng tôi muốn đi đến chỗ lưng núi thì đạo hữu có thể dẫn đường không?".

Tiểu Trương tỏ vẻ khó xử nói: "Cái này thì... tại hạ nghĩ không nên. Bởi vì Liễu sư bá đang ở chỗ đó để tiếp các quý khách của các viện, nếu chúng ta tới đó e là sẽ gây ra phiền phức. Nếu chư vị muốn gặp gỡ đệ tử của các viện khác thì chỉ cần đứng ở ngã rẽ kia là được. Bởi vì khi lên núi, bất luận là được sắp xếp nghỉ ngơi tại động nào cũng đều phải đi qua chỗ phân nhánh này. Tại hạ chỉ có thể dẫn các vị đến đó thôi". Sau đó Tiểu Trương dẫn cả tám người đến ngay giao lộ, nơi rẽ đi đến các động.

Khi đến nơi, họ phát hiện ra Tử Dương chân nhân cũng đang ở đấy, cùng đi còn có Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho Viện. Cả hai quay lại nhìn đám đệ tử của mình, bất giác mỉm cười. Đợi bên sau khi chào hỏi theo lễ nghĩa thì Tử Dương chân nhân lên tiếng: "Sao mà các đệ tử lại đi chung với nhau vậy? Có phải gặp nhau giữa đường rồi đồng hành cho vui không?".

Lục Vân nhẹ nhàng kể lại tình huống khi nãy, rồi hỏi: "Sư phụ, sao sư phụ đến đây? Tịnh Nguyệt đại sư không đi cùng ư?".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải không đợi Tử Dương mở miệng đã trả lời ngay: "Thật ra là do ta buồn chán nên đi tìm sư phụ của người để tâm sự cho khuây khỏa, không ngờ lại gặp các đệ tử tại đây. Còn Tịnh Nguyệt đại sư thì đang đàm đạo với trường giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện".

Tất Thiên lên tiếng: "Sư thúc, người của Phụng Hoàng Thư Viện đến rồi à? Chúng đệ tử đã đến từng động để xem qua mà không thấy ai cả".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải cười nói: "Họ mới đến thôi, chắc là không đúng lúc nên không gặp được. Bây giờ chỉ còn thiếu Bồ Đề Học Viện và Đạo Viện chưa đến. Nhưng chắc họ cũng đến sớm thôi. Khi đã đông đủ thì sẽ cùng họp bàn việc tỷ võ cho ngày mai. Các người có thể tiếp tục đi xung quanh tham quan. Hiếm khi có dịp đến đây, hãy cố gắng học hỏi cho nhiều vào".

Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ dặn: "Các đệ tử cứ làm quen và thắt chặt tình cảm. Sau này trên con đường hành đạo, tình bằng hữu là điều rất quan trọng khi gặp nguy nan. Phải biết hỗ trợ nhau và cùng bảo vệ nhau trước kẻ địch. Đó là quy luật sinh tồn trong giới chân tu. Đơn độc hành sự bao giờ cũng thiệt thòi hơn khi có bằng hữu bên cạnh". Cả đám đệ tử vâng lời gật đầu rồi xoay mình rời khỏi.

Từ Dương nhìn theo bóng hình của Tất Thiên, khẽ nói: "Tất Thiên của Nho Viện quả thật tu vi thâm hậu, là một kỳ tài, kỳ tài. Xem ra Dịch Viện lại mất đi vài phần cơ hội chiến thắng rồi. Đã năm mươi năm, năm mươi năm lúc nào cũng xếp chót, thật cảm thấy mệt quá, không muốn như vậy lần nữa".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải cũng than vãn: "Từ Dương ơi là Từ Dương, chúng ta là hảo bằng hữu lâu năm, trong Lục Viện cũng là hai viện thân tình nhất. Nói thật, cái danh phận cuối cùng đó ai mà muốn gánh chứ? Số phận run rủi, nhị viện chúng ta lúc nào cũng phải gánh những danh phận thấp hèn. Trong lòng ai cũng hiểu, Thiên Kiếm Viện bá tuyệt thiên hạ, năm trăm năm nay địa vị không hề bị lung lay, cho dù là Bồ Đề học viện cũng phải chịu thua, chúng ta thì làm gì được? Lần này, Dịch Viện đào tạo ra được bốn vị kiệt xuất đệ tử đã là điều chưa từng có trước đây, ta vì thế mà cảm thấy vui mừng. Nhưng Thiên Kiếm Viện người ta có đến sáu người, chúng ta biết so sánh thế nào? Nghĩ thông chút đi, đừng cố chấp quá. Theo như ta thấy thì Lục Vân đệ tử của ngươi không chừng sẽ tạo lập thanh thế hiển hách trong lần đại hội này đây".

Từ Dương chân nhân vẫn lắc đầu: "Ta cũng nói thật, lợi hại nhất của Dịch Viện là Lý Hoành Phi và Trương Ngao Tuyết. Đệ tử của ta chỉ mới đến Dịch Viện được hai năm thôi. Trong thời gian ngắn ngủi đó, Lục Vân có thể tu luyện từ một người không biết pháp thuật cho đến thành quả hiện giờ là ta cảm thấy an ủi và mừng rỡ lắm rồi. Lần này ta không tiếc phải tranh cãi với Càn Nguyên sư huynh, làm sứt mẻ tình huynh đệ đồng đạo để được đến đây, đó là tại sao chứ? Đơn giản chỉ vì ta muốn tận mắt chứng kiến vị đệ tử đầu tiên của Dương viện được phép tham dự đại hội luận võ này có thể vì Dịch Viện tranh quang, lọt vào lục cường hay không thôi. Cho dù đứng cuối cùng trong danh sách ta cũng mãn nguyện. Nhưng khi đến đây rồi mới biết... Lần này đệ tử kiệt xuất đông như trẩy hội, sợ rằng không có phước đức đó". Dứt lời, Từ Dương chân nhân lại thở dài, lắc đầu ngao ngán.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải không ngừng an ủi: "Ngươi đừng xụ mặt như thế chứ, bây giờ còn chưa chính thức đấu mà đã vậy rồi, sự đời ai mà biết được? Cũng như ngươi đã nói, Lục Vân có thể tu luyện và đạt được thành quả kinh người trong thời gian hai năm ngắn ngủi. Trong cả giới chân tu, đây là sự kiện kỳ dị chưa từng xảy ra. Nếu Lục Vân đã có bản lĩnh này thì không chừng kỳ tích cũng sẽ xuất hiện trong lần đại hội Luận võ. Đừng lo lắng nhiều quá, cứ cố vũ hết mình cho đệ tử yêu dấu của mình đi, những gì chưa xảy ra vẫn là điều bí ẩn mà". Từ Dương trầm ngâm ngẫm nhìn đường chân trời xa tít mù, nghĩ ngợi những lời nói của lão đạo hữu đang ngồi bên cạnh, tự hỏi: "Sẽ như thế ư? Có thể hay không?".

oOo Bạn đang đọc truyện được copy tại .com

Buổi chiều, Huyền Ngọc chân nhân trở về Thiên Hòa động thông báo với mọi người: "Cho đến lúc này, mọi người của Lục Viện đã đến đông đủ. Hôm nay, trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện, trưởng giáo Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện, trưởng giáo Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện cùng môn hạ đệ tử đã đến nơi. Lần này ngoại trừ Dịch Viện chúng ta chỉ có bốn người tham dự thì ngũ viện còn lại đều có sáu người. Như vậy trong ba mươi sáu người này có hai chỗ trống. Chỗ trống đó sẽ do đệ tử của Thiên Kiếm Viện bù vào.

Chiều nay, trưởng giáo của Lục Viện đã cùng họp bàn với nhau và nhất trí rằng lần đại hội lần này, chúng ta vẫn sử dụng phương thức cũ. Như thông lệ, Lục Viện mỗi viện sẽ chỉ định hai đệ tử đi vào thẳng vòng trong, những đệ tử còn lại thì phải đấu vòng loại để giành quyền tham dự. Cuộc thi võ tạm thời chia làm bốn vòng đấu, sẽ có thay đổi tùy theo tình hình thực tế. Vòng đấu thứ một sẽ bao gồm hai mươi bốn đệ tử còn lại của Lục Viện sau khi mỗi viện đã chọn ra hai đệ tử được tuyển thẳng. Hai mươi bốn người này sẽ một đấu một, tiến hành loại trực tiếp. Như vậy thì sau vòng đấu thứ một sẽ còn lại mười hai người.

Mười hai người này sẽ được trộn lẫn với mười hai người đã được chọn của Lục Viện, sau đó chia thành từng nhóm nhỏ đấu loại trừ. Để đảm bảo thực lực của mỗi viện không bị tiêu hao, những đệ tử cùng một viện sẽ tuyệt đối không gặp nhau trong vòng đấu này. Khi vòng đấu thứ hai kết thúc, Lục Viện đệ tử tổng cộng còn lại mười hai người. mười hai người này tiếp tục đấu chéo với nhau và tiếp tục loại dần. Sáu người còn lại chính là Lục cường của Lục Viện hội võ.

Cuối cùng sẽ tiến hành cuộc chiến xếp loại của Lục cường. Lần này sẽ không phân chia đồng viện hay không mà chỉ tùy ý chọn ra danh sách tỉ võ theo phương pháp bốc thăm. Đây là thời khắc quan trọng nhất của cả đại hội, bởi vì nó liên quan đến cả danh phẩm của Lục Viện. Trong mỗi kỳ tỉ võ, ai được danh hiệu hạng nhất thì trong mười năm tiếp theo, viện đó sẽ là Lục Viện chi thủ. Cho nên, mục tiêu của chúng ta chính là danh hiệu đệ nhất này. Trong bao nhiêu năm qua, ngoại trừ Bồ Đề Học Viện từng ba lần đoạt danh hiệu đệ nhất thì toàn bộ những lần sau đó đều thuộc về Thiên Kiếm Viện.

Có lẽ mọi người cảm thấy hiếu kỳ, tại sao lần nào cũng là Thiên Kiếm Viện. Chẳng lẽ mỗi mười năm họ đều có nhân tài kiệt xuất, tranh hùng thiên hạ? Thật ra bên trong có lý do. Lục Viện hội võ có một quy định, mỗi thành viên tham dự đều có thể tham gia tối đa năm kỳ đại hội. Vì thế suy tính ra, mỗi con giáp, Thiên Kiếm Viện chỉ đào tạo ra một đệ tử kiệt xuất thiên tài, xứng danh đệ nhất. Với thời gian trui rèn lâu dài và có đầu tư, đó là lý do tại sao họ luôn dẫn đầu quần hùng.

Ngoài ra, ta muốn bàn luận với mọi người về hai đệ tử được chọn của Dịch Viện ta là ai. Trong lần tỉ võ này, thực lực của ngũ viện đều vượt hơn dự tính, cho nên ta phải suy nghĩ và tính toán thật cẩn thận. Trong bốn đệ tử, ai sẽ được chọn và ai sẽ phải đấu vòng loại? Ta muốn nghe ý kiến của các vị". Cổ nhiên ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân dừng lại trên người của Từ Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư, chờ đợi.

Nhìn thấy ánh mắt của sư huynh, Từ Dương hiểu rõ đây không phải là đúng tranh giành thế diện cá nhân. Vì sự vinh nhục của Dịch Viện, việc này cần phải thận trọng, không thể quyết định theo cảm tính. Chậm rãi, Từ Dương chân nhân đành nói: "Lần này đệ không có ý kiến về việc đệ tử nào được chọn thẳng vào vòng trong, sư huynh cứ quyết định". Tịnh Nguyệt đại sư cũng chỉ gật đầu, không lên tiếng. Có lẽ người cũng hiểu, lúc này không nên góp ý điều gì.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Nếu đã như vậy thì... Văn Phong và Lục Vân, hai người hãy chịu cực một chút, tham gia đấu vòng loại vậy. Ngao Tuyết và Hoành Phi tạm thời nghỉ ngơi, để dành đầy đủ sức lực cho cuộc đấu vòng trong. Nếu ai có ý kiến phản đối thì đừng ngại nói thẳng".

Từ Dương chân nhân khẽ thở dài, nhìn sang Lục Vân, ánh mắt đầy ái ngại. Lục Vân cũng quay nhìn sư phụ, trong lòng chợt trỗi dậy cái cảm giác như ngày hôm qua, lúc Văn Phong rời khỏi Dịch Viện. Chẳng có thể cảm nhận được trọn vẹn cảm xúc bất khả kháng của tôn sư. Chẳng hiểu, người mà sư phụ muốn chọn để vào thẳng vòng trong là mình nhưng tiếc là người không thể nói lên lời. Bởi vì nếu người tranh biện cho Lục Vân thì sẽ không công bằng cho những người còn lại. Lúc này, sư phụ của Văn Phong và Hoành Phi đều không có mặt, nếu người lên tiếng tức là đang ức hiếp hai vị đệ tử kia.

Điều này thật không nên.

Đối với trận đấu này, thật lòng Lục Vân không để tâm lắm nhưng ngay giây phút ánh nhìn đầy khát khao và kỳ vọng của tôn sư không ngừng nhìn thẳng vào mình, Lục Vân đã quyết định, phải thể hiện và chiến đấu thật tốt để bù đắp cho tấm lòng của vị sư.

Nhìn sư phụ, Lục Vân mỉm cười khẽ nói: "Sư bá và sư phụ yên tâm, đệ tử không xem trọng cái này. Được tham gia đấu vòng loại càng tốt, như thế lại có dịp được đo sức và học hỏi thêm tuyệt kỹ của những vị khác. Cho nên điều này khiến đệ tử càng phấn khích chứ không phiền lòng gì cả, vừa lợi cho mình mà vừa thám thính được tình hình để về báo cho mọi người, giúp cho việc chuẩn bị sách lược đối phó tốt hơn cho vòng đấu sau".

Vân Phong vỗ vỗ vai của vị huynh đệ thân thiết, cười nói: "Nói hay lắm, huynh đệ chúng ta sẽ cùng nỗ lực để cho bọn người kia phải há hốc mồm trước uy danh của Dịch Viện. Hừ, để xem sau này chúng có dám xem thường đệ tử Dịch Viện nữa không".

Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân rạng ngời hẳn, dịu dàng nói: "Được, thôi thì quyết định như vậy. Lát nữa ta sẽ đi báo danh cho những đệ tử tuyển chọn. Lần ti vô này sẽ chia thành sáu điểm đấu, mỗi nơi chính là mỗi động trong Thiên Kiếm Viện, tất cả cùng tiến hành. Cho nên cùng một lúc, các đệ tử sẽ đấu ở những nơi khác nhau, mọi người hãy chuẩn bị tinh thần trước. Thôi, ta đi đây, mọi người nghỉ ngơi lấy sức". Dứt lời, người xoay lưng rời khỏi.

Từ Dương chân nhân quay sang Lục Vân, dặn dò: "Hãy cố gắng nhé, hy vọng là hai đứa sẽ thuận lợi lọt vào vòng trong, vì Dịch Viện ta lấy lại chút thể diện. Tội nay hãy nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai đánh một trận thật hay vào, sư phụ và các sư thúc sư bá sẽ chúc phúc cho hai đứa". Nói xong, lão nhanh chân rời khỏi động, như muốn trốn tránh điều gì.

Lục Vân nhìn theo bóng lưng của sư phụ, khẽ thở dài, âm thầm nói: "Hãy yên tâm, sư phụ sẽ cảm thấy kiêu hãnh vì những gì Lục Vân này làm". Quay lại nhìn mọi người, ánh mắt dịu dàng của Ngao Tuyết như nói lời khích lệ, còn Hoàn Phi thì chỉ nói vồn vện có hai chữ: "Cố gắng". Lục Vân gật đầu cảm tạ rồi nắm lấy tay của Vân Phong, ngao nghe cười, thần thái tự tin mà nói lớn: "Tất cả, ngày mai sẽ rõ".

Đúng vậy, vào ngày mai mọi thứ sẽ rõ ràng, không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Dạ Nguyệt Như Thủy

Sau bữa cơm tối, Lục Vân không đi tìm Vân Phong mà một mình rời khỏi động, chậm rãi đi về phía khu rừng phía bên trái. Sáng nay lúc đi dạo, Lục Vân có chú ý đến phía này có một khu rừng thanh tịnh, rất thích hợp để một mình suy nghĩ.

Chậm rãi bước dưới màn đêm lạnh lẽo, Lục Vân khẽ ngừng đầu ngắm nhìn vầng trăng đang chiếu rọi trên cao. Đêm nay ánh trăng đẹp lạ thường, vàng sáng bàng bạc tỏa xuống bao phủ cả khu rừng. Nhìn từ xa, vô vàn chiếc lá óng ánh sắc bạc rung rinh, reo vui trong gió, dưới gốc cây là làn sương đêm mịn mờ. Chẳng hề cười, miệng ngâm: "Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương. Lý Bạch thật khéo khi miêu tả cảnh đêm dưới trăng như thế này. Tội nay nguyệt quang không phải đã trở thành làn sương lững lờ rồi sao?".

Thu ánh mắt đang lơ đãng với trăng và sương, Lục Vân tiếp tục chậm rãi đi về phía khu rừng. Không bao lâu chàng đã đến nơi, thứ đầu tiên đập vào mắt là một bóng người màu trắng. Dưới ánh trăng huyền ảo, thân ảnh trắng toát, lơ lửng trong gió sương đang đình lập giữa các tán cây, lặng lẽ quay lưng về phía Lục Vân. Dáng áo thướt tha trong gió cùng mái tóc dài đang tung bay, tất cả đều mê người...

Lục Vân ngắm nhìn bóng lưng yêu kiều, đôi mắt biểu lộ vài ánh nhìn lạ lẫm. Bất ngờ, cơ thể của chàng vụt biến ngay sau lưng bóng áo trắng thướt tha. Im lặng, chàng không nói một lời nào mà chỉ đứng đó, dõi theo thân ảnh diễm lệ. Một cơn gió tinh nghịch ghé ngang, mang theo từng lọn tóc tỏa hương đưa vui trên cánh mũi, khiến cho Lục Vân say đắm, ngất ngây.

Nhẹ nhàng xoay mình, bóng ảnh từ từ quay lại nhìn Lục Vân. Hai ánh mắt chạm nhau, một xúc cảm lạ lùng dâng trào trong tim mỗi người. Không âm thanh, không lời nói, hai người cứ thế lặng lẽ nhìn nhau. Ngay lúc này, thời gian như ngừng trôi, gió như ngưng thổi, bốn bề đều trở nên mơ hồ. Giữa đất trời, trong khoảnh khắc lắng đọng, chỉ còn lại bóng hình của đôi phương và đó là điều duy nhất trong tâm khảm của cả hai.

Ánh mắt trong ngần như hàn thủy, cùng đôi mắt đậm nả như tiên sa, hai trái tim thu hút lẫn nhau chính từ ánh mắt của đôi phương đang đắm chìm, đang lơ đãng. Lục Vân bất chợt khẽ cười một cách đắm đắm: "Ngao Tuyết, ở đây một mình suy nghĩ chuyện gì à?". Trong ánh mắt thanh khiết đó ánh lên thần sắc quyến rũ vô cùng.

Trương Ngao Tuyết cũng lặng lẽ thu hồi ánh nhìn say đắm của mình, ngừng nhìn trời cao, khẽ nói: "Tội nay trăng sáng và trong quá. Bao nhiêu năm rồi, lúc nào cũng chỉ tập trung tu luyện, chưa lần nào được ngắm nhìn nó kỹ càng như hôm nay. Xem như giữ cho mình một hồi ức thật đẹp, cất vào trong đáy lòng vậy". Dưới ánh trăng, gương mặt tuyệt sắc của nàng như được phủ một lớp ngân quang nhàn nhạt, càng ngắm càng mê mẩn. Về đẹp cùng khi

chất đậm nhả thanh cao đỏ cũng đang để lại một hồi ức sâu đậm trong đáy lòng của Lục Vân.

Ngẩng đầu, nhìn ngắm mình nguyệt trên thiên tế, Lục Vân từ tốn: "Trắng sáng như gương, trắng trong như nước, lòng người thanh tịnh, thấu rõ mọi việc. Mỗi khi đệ đang suy nghĩ điều gì, đệ đều nhìn lên bầu trời trước mặt. Bởi vì đệ muốn nói với trời cao, cuộc đời này của Lục Vân sẽ không bao giờ chịu khuất phục. Những gì đệ nghĩ là tung hoành thiên địa, tùy tâm tùy ý, thoát khỏi sự ràng buộc của vận mệnh, ý trời. Cho nên, đệ đã chọn con đường chân tu. Vậy còn tỷ thì sao, Ngao Tuyết?"

Ngao Tuyết vừa lắng nghe vừa nhìn Lục Vân, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ dị. Ngắm nhìn gương mặt tuấn tú cùng nụ cười thần nhiên, đầy tự tin của chàng, Ngao Tuyết khẽ nói: "Lý tưởng của đệ xa quá, đó không phải là điều ta có thể tưởng tượng được. Cuộc đời này, ta chỉ mong đi qua một cách bình thản. Chỉ tiếc là có nhiều việc không theo ý nguyện của bất kỳ ai. Những kỷ ức của tuổi thơ, cho đến bây giờ đã trở nên mơ hồ không rõ, những kỷ niệm năm nào, giờ còn nhớ được bao nhiêu? Giấc mơ thuở nhỏ với trăng xanh, mong manh mong mị đẹp mơ màng. Nếu ta phát kiến đũa trăng sáng, chỉ e trăng tàn mờ bóng trăng".

Lục Vân nhìn sâu vào đôi mắt của Ngao Tuyết, tình cảm dạt dào... Chàng khẽ nói: "Trái tim nếu không vết xước thì nước mắt sẽ không rơi. Những chuyện đã qua thì hãy để nó trôi đi, chúng ta còn tương lai mà. Ngày mai Lục Viện hội võ sẽ bắt đầu, tỷ có tâm nguyện hay mục tiêu gì không?"

Trương Ngao Tuyết vừa nhìn thấy ánh mắt đầy yêu thương của Lục Vân, lòng bất chợt run rẩy, như muốn trốn chạy. Quay đầu tránh khỏi ánh nhìn mê người của chàng, trái tim của Ngao Tuyết khẽ thổn thức. Hít thở thật sâu, nàng khẽ nói: "Lần ti võ này liên quan đến niềm vinh nhục của Dịch Viện, cho nên chúng ta cần phải cố gắng hết mình. Kết quả thế nào thì không phải muốn là được. Chiều này ta có nghe sư phụ nhắc đến Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện. Sư phụ nói tu vi của Thương Nguyệt cao hơn ta một bậc, gần như đã đạt đến hạ tầng của Bất Diệt. Đó là điều cực kỳ hiếm có đối với một người tu luyện trẻ tuổi như vậy. Lần này nếu ta gặp phải đối thủ là nàng thì e là không qua được ải này. Thông qua lời nói của sư phụ sau khi trở về, ta có thể cảm nhận được điều gì đó bất ổn. Trước đó, trưởng giáo cùng sư phụ, sư bá đều rất tự tin, nhưng từ khi họp mặt các trưởng giáo trở về thì họ thay đổi hẳn thái độ của mình. Xem ra lần này chúng ta không có lợi thế lắm..."

Lục Vân cũng khẽ giọng: "Điều này đệ cũng nhìn thấy được từ những biểu hiện trên gương mặt của sư phụ. Từ thái độ không dám nhìn thẳng mặt khi nói chuyện với đệ thì đệ đã biết rằng, lần Lục viện hội võ này, ngũ viện kia đã xuất hiện những nhân tài vô cùng kiệt xuất. Nếu thật như vậy thì việc Dịch Viện muốn có được thành tích tốt trong cuộc ti võ kỳ này là điều cực khó. Nhưng cho dù thế nào thì chúng ta vẫn phải thử một phen mới biết được, đúng không Ngao Tuyết?"

Ngao Tuyết khẽ gật đầu: "Đúng thế, cố gắng thử thôi, hy vọng sẽ có kỳ tích xuất hiện". Giọng nói dịu dàng uốn lượn theo gió, hòa điệu với tiếng lá rung. Trên bầu trời thăm thẳm, một ngôi sao băng vụt qua như tô thêm nét vẽ cho bức tranh đêm thêm hoàn mỹ, sinh động.

Cả hai người ngừng nói, chăm chú ngắm nhìn, thưởng thức bức tranh đêm tuyệt đẹp, cùng nhau lặng lẽ hòa mình vào sự tĩnh lặng của đêm không. Đột nhiên quay đầu, vừa ngắm nhìn gương mặt diễm lệ, Lục Vân vừa khẽ nói: "Lững thững ánh trăng huyền soi tỏ, kết đôi bàn tay dạo bước cùng. Đêm nay trăng đẹp thế, chúng ta không nên phá tan vẻ đẹp vui vẻ của nó mà nên cùng nhau thưởng thức một cách không lo lắng và ưu phiền. Ngao Tuyết, tỷ có muốn cùng đệ đi dạo một lúc không? Chỉ một lúc thôi?"

Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, ánh mắt đậm nhả như nước suối trên rừng, đôi nét bình thản hiển hiện trong đôi mắt xa xăm. Không trả lời, nàng chỉ lặng lẽ dịch chuyển cơ thể, chậm rãi đi vào rừng. Lục Vân nhìn theo dáng người yêu kiều quyến rũ, khẽ cười rồi phi người đi theo. Dưới ánh trăng, hai bóng người, từng bước đi chuyển nhẹ nhàng, từ từ mất hút trong rừng thẳm.

Họ cứ thế im lặng đi bên nhau, không nói một lời nào. Ánh trăng luồn lách qua kẽ lá, nhẹ nhàng hắt lên hai cơ thể đang tần ngần dạo bước, tạo nên hai bóng người dài thượt phía sau. Hai bóng hình dựa vào nhau, thật gần gũi, như muốn ám chỉ điều gì đó... nhưng đôi bóng lại không biết nói năng!

Hai người đi được một lúc, chợt nghe từ xa có tiếng nước chảy, cuộn cuộn dữ dội. Thanh âm giữa đêm khuya lại càng rõ ràng và vang dội. Lục Vân ngược nhìn: "Nghe nói Thái Huyền sơn gần Hoàng Hà, hóa ra là ở phía này. Từ tiếng nước chảy, đệ có thể biết được thủy lưu của Hoàng Hà dữ dội như thế nào. Đã từng tuổi này nhưng đệ chưa hề được nhìn thấy dòng Hoàng Hà vang danh hùng vĩ thiên hạ là ra sao cả. Tối nay rảnh rồi, Ngao Tuyết tỷ có đồng ý cùng đệ đi xem thử không?". Một lời mời thật trịnh trọng được thốt lên bằng giọng nói dịu nhẹ hết mực.

Ngao Tuyết nhìn chàng, khẽ gật đầu: "Ta cũng chưa từng xem qua, tối nay cứ đi thử xem thế nào. Trước đây, ta có nghe nói Hoàng Hà là nơi chứa đựng nên văn minh mấy ngàn năm của Trung Hoa, đã muốn đến tìm hiểu từ lâu lắm rồi".

Lục Vân mỉm cười: "Đúng vậy, chúng ta đi thôi. Theo như tiếng nước chảy thì Hoàng Hà cách đây khoảng vài dặm, hay là ta sử dụng khinh công đi cho nhanh nhé!". Dứt lời, một bóng áo xanh nhạt vụt đi, làm rung rinh cả cành lá hai bên con đường mòn. Ngao Tuyết nhìn theo thân ảnh của chàng, bất chợt có một cảm giác lạ lùng làm xôn xao tâm trí, dường như Lục Vân đang ẩn giấu trong người điều gì đó, nhưng lại không thể biết rõ đó là gì. Nhẹ nhàng nhìn vàng trắng trong sáng, cơ thể của nàng chợt lơ lửng rồi lướt nhanh như một bóng tiên huyền ảo, đuổi theo Lục Vân.

Tại nơi bờ vực cao vút, có hai bóng người nhẹ nhàng hạ xuống. Dưới đó là dòng nước vàng đục đang cuộn cuộn chảy, từng hạt thủy châu văng tung tóe, phản chiếu dưới ánh trăng, lấp lánh tuyệt đẹp. Ngắm nhìn dòng chảy không lồ đang lồng lộn gầm thét, Lục Vân chợt cảm thấy mình thật nhỏ bé. Giấy phút này, khi đứng trước thiên nhiên hùng vĩ, con người chỉ là một hạt bụi nhỏ trong trần ai, hoàn toàn không thể so bì. Đồng thời, một cảm giác kỳ lạ khác đang trỗi dậy trong lòng. Khí thế ngút ngàn, huy hoàng tráng lệ của Hoàng Hà như khơi gợi và làm bùng phát khí thế hùng hực đang ẩn tàng trong cơ thể, như thổi thúc đẩy rạo rực. Lúc này, Lục Vân chỉ muốn gào lên thật lớn để hòa vào bản hùng ca của dòng chảy đang điên cuồng hòa tấu, khoáng khác hào hứng lên đến cực điểm, lồng ngực như muốn nổ tung. Thật không thể cưỡng lại những cảm xúc dồi dào đang ngập tràn trong từng kinh mạch khi đứng trước con sông Hoàng Hà đầy uy vũ, một cảm giác mong lung trôi nổi nhưng nhiệt huyết sôi sục giữa thiên địa thương nằng.

Trong khi đó, Trương Ngao Tuyết nhìn ngắm Hoàng Hà trong phong thái bình lặng. Có lẽ tính cách khác nhau, hay là nàng không biểu lộ ra ngoài? Không ai biết. Chỉ là, Ngao Tuyết lúc này tỏ ra rất thần bí, khiến cho người khác không thể thấu hiểu được. Dưới ánh trăng dịu nhẹ, hai người lặng lẽ đứng trên vực đá, như đôi tinh linh trong gió e ngại cách nhau ba thước, tần ngần.

Trong tiếng nước gầm như trống trận, hai người đột nhiên nghe thấy một loại âm thanh kỳ lạ từ đâu đó truyền đến. Hai bên nhìn nhau, Lục Vân chụp tay lên miệng nói lớn: "Ngao Tuyết, tỷ có nghe thấy tiếng động lạ gì không? Hình như âm thanh này truyền đến từ phía dưới vực đá, chúng ta xuống xem không?". Nhìn Ngao Tuyết, Lục Vân khẽ chau mày vì tiếng nước quá ồn, rất khó nghe thấy nhau.

Ngao Tuyết nhìn sắc trời nói: "Lúc này chỉ mới là đầu canh Tí, vẫn còn sớm, chúng ta cứ đi xem thế nào. Cần thận chút, coi chừng nguy hiểm. Vách núi này không phải dễ đi". Tuy nói thế nhưng Ngao Tuyết lại không nhìn Lục Vân mà chỉ nhìn xuống dòng chảy đang cuộn trào... dường như nàng đang cố che giấu điều gì.

Lục Vân thấy thế cũng không nói gì, bước một bước rời khỏi vách đá, cơ thể nhẹ nhàng hạ dần xuống dưới. Trên đỉnh đầu, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm không ngừng xoay chuyển, một đạo ánh sáng màu đỏ nhẹ bao phủ lấy Lục Vân, nhìn từ xa giống như đang có một cụm mây hồng đang lơ lửng bên vách núi. Ngao Tuyết dõi theo bóng người của chàng, trên gương mặt rạng ngời như tiên đó vẫn giữ một phong thái tĩnh lặng. Đôi tay đang rộng, nâng từ từ hạ xuống. Thiên tư tuyệt mỹ quyện hòa với ánh trắng cùng những hạt thủy châu lấp lánh đang reo hò từ phía, trông nàng như một vị tiên nữ giáng trần, khẽ khàng, lướt theo thân ảnh của Lục Vân, hạ dần xuống.

Sau khi đã xuống được khoảng mười bảy, mười tám trượng thì hai người bất ngờ dừng lại, cẩn thận quan sát xung quanh để tìm kiếm nơi phát ra âm thanh lạ. Lúc này Lục Vân và Ngao Tuyết chỉ cách mặt nước khoảng hai trượng, nước và sương mù tỏa lên mù mịt. Những hạt thủy châu mang theo loại âm hàn khí âm thấp không ngừng tập kích cả hai. Lục Vân phải nói to: "Ồ đây hơi lạnh, âm hàn khí rất nhiều, Ngao Tuyết, tỷ nên hấp thu nhiều một chút, rất có ích cho việc tu luyện đấy. Còn âm thanh kỳ lạ đó tuy đã rõ ràng hơn nhưng rất khó xác định được vị trí cụ thể, không biết nó truyền đến từ đâu...".

Ngao Tuyết quan sát bốn bề một lượt: "Ồ đây âm hàn khí đúng là rất nặng, nhưng đối với ta vẫn chưa cần thiết lắm. Âm thanh đó thật quái lạ, hình như nó không phải cố định một chỗ mà giống như được tạo ra từ một loại gió lốc lưu động".

Lục Vân nghe thế, bèn đóng tai lên nghe lại cho rõ, chân khí toàn thân lập tức lưu chuyển, phát ra tứ phía, cẩn thận chú ý động tĩnh của vùng âm thanh. Đồng thời, Lục Vân cũng thi triển Ý Niệm Thần Ba, cùng lúc phát ra sáu đạo ý niệm để thăm xét thật kỹ xung quanh.

Không lâu, Ý Niệm Thần Ba đã có phản hồi. Trong tiềm thức của Lục Vân lập tức hiện lên hình ảnh dưới vực đá, nơi có một dãy thạch động kỳ quái ở ngay dưới mặt nước một đoạn ngắn. Những thạch động này không to, tất cả nằm trong phạm vi vài thước. Khi nước sông dao động lên xuống, đập vào vách đá, nước đánh mạnh và chảy vào trong động, tạo nên những âm thanh kỳ lạ này. Dãy thạch động gồm bảy cái, kỳ lạ là chúng lại được xếp theo đồ hình của Thất tinh.

Ánh mắt của Lục Vân lập tức nhìn xuống khu vực đó, trong lòng suy nghĩ về huyền cơ của những thanh âm quái lạ, tự hỏi làm sao chúng lại phát ra và có mục đích gì. Theo đúng thì thạch động nằm hoàn toàn ở dưới nước nên không thể nào phát ra tiếng động. Mà cho dù có phát ra tiếng động thì cũng không thể vang vọng giữa tiếng sóng nước gào thét dữ dội như thế này. Nhìn sang Ngao Tuyết, chàng nói: "Đệ đã tìm ra nguồn gốc phát sinh của thanh âm kỳ quái, chính là nơi nằm dưới mặt nước khoảng bốn thước, ngay trên vách đá này. Tại đó có bảy thạch động cổ quái được xếp thành họa đồ của Thất tinh, rất bí hiểm. Tuy nhiên đệ vẫn chưa hiểu âm thanh trên thạch động được phát ra như thế nào".

Ngao Tuyết ngạc nhiên nhìn Lục Vân, cảm thấy nghi hoặc về những gì chàng vừa phát hiện được. Nàng suy nghĩ mãi cũng không biết làm cách nào mà Lục Vân có thể tìm ra trong khi mình hoàn toàn không có một chút manh mối. Ngao Tuyết đành gật đầu: "Nếu đã tìm thấy thì hãy xuống xem cho rõ. Dù sao cũng đã đến đây rồi, cũng nên tìm hiểu xem nó có huyền cơ gì ẩn tàng bên trong". Dứt lời, khắp người nàng bùng lên vàng sáng huyền thanh chói lòa, nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước. Cơ thể nhún nhẹ, nàng xuống đến đâu, dòng nước sùng sục dạt ra đến đó. Nước sông vàng đục bị nàng ép dòn ra, cách xa đến sáu thước.

Lục Vân cũng thi triển chân khí hộ thể, cùng Ngao Tuyết từ từ tiếp cận vách đá phía dưới mặt nước. Khi hai người đến gần, âm thanh kỳ quái đó lại phát ra. Đồng thời có những luồng cuồng phong phóng ra, xé nát vòng chân khí hộ thể của hai người. Điều này thật sự kinh hồn, họ lập tức lùi ra xa một trượng, nhìn thất động với ánh mắt hãi hùng. Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân lại tiếp tục được phát ra. Với tần suất chín ngàn sáu trăm lần mỗi thức, ý niệm tiến sâu vào để thăm xét kết cấu của thạch động.

Đôi mắt của Ngao Tuyết phảng phất vài ánh nhìn kỳ dị, toàn thân ánh sáng huyền thanh bùng phát, ản ản một đạo từ quang bên trong. Một lần nữa tiếp cận, vừa phát ra những âm thanh kỳ quái, thạch động lại phóng ra những đạo cuồng phong, đánh trúng ngay vòng chân khí hộ thể của Ngao Tuyết. Nhưng lần này nàng đã có chuẩn bị, vòng khí không bị cuồng phong làm vỡ nát.

Lục Vân cũng đến gần, cảm nhận tỉ mỉ sức mạnh, vị trí, số lượng và thời gian ngắt quãng của các đạo cuồng phong. Thật lạ, tất cả đều như theo một quy luật định sẵn. Vị trí của chúng chỉ tập trung vào nơi đứng của Lục Vân và Ngao Tuyết. Kinh lực cường mãnh, số lượng rất nhiều, thời gian ngắt quãng cực ngắn. Lục Vân nghĩ ngợi, hình như những thanh âm cùng những đạo cuồng phong này đang ẩn tàng một bí mật khó giải.

Đột nhiên toàn thân Ngao Tuyết bùng sáng, chuyển động thần tốc trong phạm vi vài thước. Đồng thời đôi tay thay thế kiếm thần, thi triển ra vô số kiếm khí, đón lấy từng đạo cuồng phong. Thời gian càng trôi đi, cơ thể của Ngao Tuyết càng rực rỡ ánh huyền quang, ánh mắt trở nên căng thẳng. Lúc này đôi tay của Ngao Tuyết di chuyển nhanh đến nỗi không còn thấy được từng động tác nữa. Từ vầng quang khí xung quanh cơ thể, Lục Vân có thể đoán được nàng không những đã vận dụng đến tám tầng nội lực mà còn đang tăng dần.

Lục Vân đứng gần đó cảm thấy khó hiểu. Tại sao Ngao Tuyết lại đột nhiên động thủ? Chàng nhanh chóng sử dụng Ý Niệm Thần Ba để tìm hiểu nguyên do bên trong. Bất ngờ, một ánh mắt lóe lên, Lục Vân đã hiểu, thì ra Ngao Tuyết đã tìm ra bí mật của những đạo cuồng phong nên mới làm thế. Đối với tư chất thông minh của nàng, Lục Vân không thể không phục. Truyện Tiên Hiệp - Truyện Y-Y.com

Vừa nhìn cơ thể của Ngao Tuyết đang dịch chuyển thần tốc, Lục Vân vừa nói: "Ngao Tuyết, thất động này mỗi nơi đều phát ra những đạo cuồng phong có cường độ, vị trí, số lượng, thời gian khác nhau. Tỷ sử dụng cách này để phân tích đệ nghĩ là sẽ phải tốn nhiều thời gian. Cách tốt nhất là tỷ hãy chú ý đến thạch động thứ nhất, xong rồi mới đến cái thứ hai. Sau khi hiểu rõ cả bảy thạch động thì mới tổng hợp lại những gì vừa tìm hiểu, từ đó sẽ nắm được

bí mật bên trong".

Ngao Tuyết ngừng lại, nghiêng đầu nhìn Lục Vân khẽ nói: "Phương pháp của đệ ta hiểu, nhưng cái ta phát hiện được là những đạo cường phong này giống như một loại kiếm khí. Nếu lưu ý lắng nghe những âm thanh kỳ dị của nó, phối hợp với đường dịch chuyển thì đệ sẽ cảm giác được, cái này giống như một bộ kiếm quyết. Bây giờ thời gian không còn nhiều, e là sau canh Tí, âm thanh sẽ biến mất, lúc đó chỉ còn trông chờ ngày mai xem hiện tượng này còn tái hiện hay không mà thôi. Bây giờ chúng ta phải tranh thủ, không chừng lại học hỏi được điều hay". Cơ thể đang đứng yên của nàng lại bắt đầu chuyển động.

Lục Vân ngơ ngẩn người, những gì Ngao Tuyết vừa nói chàng không hề liên tưởng đến. Bây giờ suy nghĩ lại, quả thật có khả năng như vậy. Ý niệm nhất động, một bức họa đồ lại xuất hiện trong tâm trí. Cơ thể của Lục Vân bắt đầu chuyển động thần tốc, dùng tay thay kiếm để thử đón lấy những đạo cường phong, nhanh chóng phân tích sức gió và lộ trình vận hành. Không tốn bao lâu, nhờ có Ý Niệm Thân Ba, Lục Vân đã nắm được điều huyền diệu của nó.

Lục Vân khẽ huýt sáo một tiếng, cơ thể đột nhiên mờ đi, nhòe nhoẹt, thật sự là cơ thể của chàng đang di chuyển với tốc độ cực cao trong phạm vi vài thước. Tiếng huýt sáo đã gây sự chú ý của Ngao Tuyết, nàng quay lại và cảm thấy sững sờ với những gì diễn ra trước mắt. Ngay trong khoảnh khắc đó, bất chợt bên tai văng vẳng giọng nói của Lục Vân: "Ngao Tuyết, tỳ dừng dừng lại, hãy chú ý thân ảnh của đệ và dịch chuyển theo, rồi tỳ sẽ hiểu được bí mật của nó. Đệ sẽ giảm tốc độ, tỳ nhìn cho kỹ, bắt đầu nhé!". Dứt lời, từng nhịp di chuyển của cơ thể dần dần hiện ra rõ ràng hơn trước mặt của Ngao Tuyết.

Nàng không kịp hỏi gì hơn, chỉ biết nhanh chóng quan sát và bắt chước theo từng động tác di chuyển của Lục Vân. một lúc sau, Ngao Tuyết bắt ngờ sững sờ, nàng phát hiện ra những động tác của Lục Vân hoàn toàn khớp với âm thanh và những luồng cường phong từ thất động. Càng nhìn thân ảnh điều luyện của Lục Vân, Ngao Tuyết càng hiểu ra một điều, Lục Vân hoàn toàn không đơn giản như những gì chàng đã biểu lộ ra ngoài. Có thể tu luyện pháp quyết Dịch Viện đến trình độ như thế này chỉ trong vòng hai năm, đó nào phải điều ai cũng làm được? Có lẽ Lục Vân còn nhiều điều bí mật nữa không ai biết.

Dưới ánh trăng sáng tỏa, trên sóng nước thét gào của dòng Hoàng Hà hoành tráng, hai vầng ánh sáng với hai sắc thái khác nhau đang di chuyển với tốc độ cực cao. Nhìn từ xa, hai quang ảnh một đỏ một tím đỏ không ngừng thi triển những động tác kỳ lạ trong phạm vi một trượng ngay giữa dòng nước cuộn chảy. Tốc độ của hai vầng sáng tiếp tục tăng cao, ánh sáng phát ra càng rực rỡ, chiếu rọi cả một vùng nước rộng xung quanh, hơi nước phản chiếu sắc quang, tạo ra những vầng sáng quyen giữa đỏ và tím, đẹp huyền ảo mê người. Đồng thời, sau lưng của hai đạo quang đó bất ngờ xuất hiện hai thủy trụ, dần dần hình thành hai con cự long, uốn mình phi thẳng lên trời cao.

Bóng trăng chậm rãi dời sang hướng đông, đã qua canh Tí. Âm thanh kỳ lạ đó cũng từ từ yếu dần rồi mất đi. Hai thân ảnh đang cao tốc dịch chuyển lập tức cùng lúc phát ra một tiếng hét đầy khí thế, vang vọng tứ bề. Cơ thể của Lục Vân và Ngao Tuyết chớp hiện ngay giữa không, hai vầng ánh sáng rực rỡ, nổi bật trong đêm khuya.

Sau lưng, hai con cự long bay vút lên cao, mang theo phong thái oai phong thần dũng, rồi vụt tan ra thành một cơn mưa rào kèm gió bão gầm rú ngay trên đỉnh Thái Huyền sơn. Cơn mưa to đột nhiên đổ nước rầm rầm khiến cho vô số đệ tử trong viện đều giật mình tỉnh giấc, ai cũng cảm thấy kỳ lạ về cơn mưa bất chợt khi trăng vẫn tròn và sáng vàng vạc trên cao.

Giữa không, Lục Vân và Ngao Tuyết nhìn nhau mỉm cười rồi nhẹ nhàng hạ xuống vực đá bên cạnh Hoàng Hà. Đưa tay hứng lấy những giọt nước mưa, Lục Vân cười nói: "Hôm nay trời nóng quá, chúng ta giúp hạ nhiệt cho mọi người, cũng được xem là một việc công đức nhỉ".

Ngao Tuyết chỉ cúi đầu nhìn vào Hoàng Hà, khẽ nói: "Đạo kiếm quyết vừa rồi vô cùng bá đạo thần kỳ. Đệ thấy chúng ta nên đặt tên là gì?".

Lục Vân ngơ ngẩn nhìn Ngao Tuyết, trong cơn mưa phùn, nàng ẩn hiện một vầng từ quang nhân nhật trông lại càng đẹp và huyền bí, giống như một u linh trong đêm tối. Sau đó chàng lại ngẩng nhìn lên trời, trầm tư: "Chuyện đêm nay sẽ là hồi ức của riêng hai ta. Đối với đạo kiếm quyết, xem như là thứ chỉ thuộc về chúng ta mà thôi. Nó xuất phát từ dòng Hoàng Hà, vô tình mà có được. Điều quan trọng là chúng ta có được dưới ánh trăng tuyệt đẹp của đêm nay, cho nên, đệ định đặt là: 'Dạ nguyệt trăm pháp', tỳ thấy sao?".

Ngao Tuyết khẽ đọc lại hai lần, gương mặt nở một nụ cười thật duyên dáng. Nàng ngẩng đầu ngắm trăng, khẽ ngâm: "Dạ nguyệt trăm, dạ nguyệt trăm, trên đỉnh Thái Huyền, bên bờ Hoàng Hà. Tình cờ gặp gỡ nên cơ pháp, hồi ức ghi đậm trong tim ta". Sau khi trao cho Lục Vân một ánh nhìn khó hiểu, nàng bất chợt vụt người phi thân trở về Thiên Hòa Động.

Lục Vân cũng phi người theo với nụ cười phiêu lãng. Giữa không, một giọng hát vang lên thanh khiết: "Thái Huyền sơn, giữa đất trời, tu chân đến bao giờ thì thành tiên? Thiếu niên tâm, ham trần duyên, cường kiếm tung hoành vì hồng nhan!". Tiếng hát lan tỏa trong tiếng mưa cùng tiếng gió, vang vọng.

Giữa rừng đêm, hai đạo quang ánh một đỏ một tím, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm đen đặc. Gió khẽ vi vu, vài tiếng thỏ thẻ vương vẩn trong gió, múa may dưới ánh trăng, chỉ tiếc rằng... không ai nghe thấy.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Lục Viện Hội Võ

Sáng sớm tinh mơ, khi ánh hùng đồng đầu tiên bùng đỏ trên nền trời, cả Thái Huyền Sơn như được bao phủ trong một tầng hà quang huyền bí. Tiếng chim ríu rít hát ca, vui mừng chào đón một ngày mới bắt đầu. Thanh âm vui tai đó như đang ca ngợi thế gian thật hoàn mỹ và xinh đẹp.

Sáng nay, mọi người trong Dịch Viện đều dậy rất sớm, ai cũng tinh thần hùng hỏ, vẻ mặt nghiêm nghị tập trung tại khoang động của Huyền Ngọc chân nhân. Đối với lần tỉ võ này, trong lòng ai cũng hiểu rõ đó là một sự việc cực kỳ quan trọng. Vì thế ai cũng thật thận trọng, không một chút lơ là.

Ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân lướt qua bốn vị môn hạ đệ tử, cuối cùng dừng tại hai người Lục Vân và Lâm Vân Phong. Người khẽ nói: "Tối hôm qua, sau khi Lục Viện trưởng giáo đã nhất trí quyết định thì sáng nay vào đầu canh Thìn, tất cả môn phái tham dự cùng đệ tử phải đến tập hợp tại Thiên Huyền động. Canh Thìn tam khắc sẽ cử hành lễ khai mạc Lục Viện luận võ đại hội. Đến lúc đó, các trưởng giáo của mỗi viện sẽ có mặt trên bàn chủ tịch hội. Lục Viện trưởng giáo sẽ cùng tuyên bố luật lệ của đại hội, sau đó vào cuối canh Thìn, cuộc tỉ võ sẽ chính thức bắt đầu. Các cặp đấu đã được quyết định hết rồi".

Lâm Vân Phong vừa nghe thế đã vội vàng hỏi: " Sư bá, vậy hôm nay đối thủ của Vân Phong và Lục Vân huynh là đệ tử Viện nào ạ? Đối phương như thế nào, có đặc điểm gì nổi bật không?". Trông hán rất nôn nóng. Lục Vân đứng cạnh bên, thần sắc vẫn bình thản, chỉ đứng mỉm cười, thật không thể biết được chàng đang nghĩ gì.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Lần này, qua tình hình của Lục Viện cho thấy thì mọi thành viên tham dự đều là những đệ tử có tu vi thâm hậu. Theo như phân tích thì Lục Viện đại hội kỳ này là lần hoành tráng nhất trong các lần đại hội. Lý do đơn giản là các đệ tử tham dự có trình độ cực cao, hơn cả trình độ trung bình của hai kỳ, thậm chí ba kỳ trước. Cho nên lần này Dịch Viện cuối cùng đạt được kết quả gì, không ai có thể tiên đoán được. Theo những gì ta biết thì Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện có tu vi cực kỳ thâm hậu, gần như là vượt qua cả vị trưởng giáo Thiên Kiếm Khách năm trăm năm trước của Thiên Kiếm Viện. Nghe nói hiện tại, tuy chỉ mới hai mươi tuổi, chàng thiếu niên này đã luyện đến trung tầng của Bát Diệt, nội công không hề thấp hơn trưởng giáo của Lục Viện, thật là một thần tích của giới chân tu! Ngoài ra còn có Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Tắt Thiên của Nho Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện, lần này Dịch Viện muốn ghi được thành tích thì trăm sự nhờ cậy các đệ tử".

Huyền Ngọc chân nhân ngừng một lúc, nhìn mọi người rồi nói tiếp: "Còn trận đấu hôm nay, hai đối thủ của Vân Phong và Lục Vân thì một người là Thiên Kiếm Viện đệ tử, người kia là Nho Viện đệ tử. Thiên Kiếm Viện Thiên Phong động đệ tử kiệt xuất Mộc Hoa chính là đối thủ của Vân Phong. Từ tin tức của Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện, lần này Thiên Kiếm Viện tổng cộng có sáu vị đệ tử tham dự, mỗi động một người. Trong đó đứng đầu là Kiếm Vô Trần của Thiên Huyền động, thứ hai là Triền Ngọc của Thiên Kiếm Động, Lãnh Gia Hào của Thiên Bảng Động xếp thứ ba. Còn đối thủ của Lục Vân chính là Lý Minh của Nho Viện, người này tại Nho Viện được xem là vị đệ tử khá yếu. Cho nên Lục Vân khá may mắn trong trận đấu vòng loại này, sẽ qua dễ dàng thôi. Chỉ có trận của Vân Phong có phần hơi trắc trở. Tới lúc đó nhớ cẩn thận. Được rồi, chúng ta đi thôi. Kết quả thế nào tới đó sẽ biết". Mọi người nghe xong lời nói của trưởng giáo, sắc mặt biểu lộ vài phần lo lắng. Ngược lại đôi mắt của Lục Vân ánh lên những tia nhìn quái dị, trong lòng bất chợt trỗi dậy một cảm giác mạnh động, muốn đụng độ với Kiếm Vô Trần một phen.

oOo

Ra khỏi sơn động, Huyền Ngọc chân nhân dẫn mọi người đến Thiên Huyền động để tập hợp. Lục Vân tỉ mỉ quan sát xung quanh, ở đây thật náo nhiệt! Không ít đệ tử của Thiên Kiếm Viện đang đi đại lại trong hội trường, bùng trà rót nước, vội vã bận rộn. Quan sát một lúc, Lục Vân phát hiện ra vị trí ngồi của Lục Viện đã được phân cấp rõ ràng. Cả quảng trường được chia thành sáu hướng, mỗi viện một hướng, tất cả đều có bố trí bàn ghế, để tiện cho mọi người nghỉ ngơi.

Do ở đây quá nhiều người, với lại đây là lần đầu tiên Lục Vân đến tham dự nên ngoại trừ sáu vị đệ tử của Nho Viện gặp hôm qua thì không còn quen biết ai nữa. Sau khi dẫn mọi người đến chỗ ngồi dành cho Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân nói: "Một lát nữa ta sẽ lên ngồi ở bàn chủ tịch, những người còn lại cứ ngồi tại đây. Khi trận đấu bắt đầu, ta sẽ trở về. Nếu muốn biết mặt những nhân vật danh tiếng trong mỗi viện thì có thể hỏi Từ Dương sư đệ". Nói xong người quay lưng rời khỏi.

Vừa thấy Huyền Ngọc chân nhân đi mất hút, Vân Phong vội tí lia: "Không ngờ ở đây đông người quá, nhìn họ ai cũng thần khí dồi dào, có vẻ không dễ đối phó. Nhưng được xem những trận đấu gay cấn hay ho thì có khó mấy cũng đáng. Khà khà!".

Lý Hoành Phi nhìn một lượt những người xung quanh rồi hỏi: "Sư thúc, thúc có thể giới thiệu cho đệ tử biết mặt các tiền bối của Lục Viện là những ai không? Để sau này còn biết cách chào hỏi".

Từ Dương chân nhân cũng đưa mắt nhìn xung quanh rồi khẽ nói: "Mọi người nhìn kỹ nhé, nơi trước cửa Thiên Huyền động là toàn bộ môn hạ của Thiên Kiếm Viện. Ở giữa, vị lão gia khoảng lục tuần, mặt đầy chính khí chính là nhân vật vang danh trong giới chân tu, trưởng giáo Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện. Người bên trái thì chắc ai cũng biết, đó là đệ nhị cao thủ của Thiên Kiếm Viện - Liễu Tinh Hồn. Bên phải chính là thủ tọa của Thiên Huyền động, sư phụ của Kiếm Vô Trần - Quán Bát Hối, là cao thủ xếp thứ ba. Sau lưng ba người có một hàng đệ tử mặc xiêm y màu trắng, người đứng giữa là Kiếm Vô Trần". Vừa nói đến đây, cả tám cặp mắt của bốn đệ tử Dịch Viện đều chăm chú nhìn vào người mà Từ Dương vừa giới thiệu là Kiếm Vô Trần.

Nhìn từ xa chỉ thấy người này là một gã thiếu niên mặt mày sáng sủa, anh tuấn thông minh. Trang phục trắng toát cùng với một cơ thể cường tráng cao ráo, trông y thật oai dũng, phong thái bất phàm. Đôi mắt hơi ngước nhìn lên cao, tạo ra một vẻ mặt đầy ngạo khí. Nhìn một lúc, Lục Vân bất chợt giật mình rồi tự thốt lên: "Tu vi cao thâm quá!". Từ cái nhìn đầu tiên, Lục Vân đã cảm nhận được người này cực kỳ ghê gớm, là đối thủ thật sự khiến chàng phải kinh ngạc. Tuy Lục Vân không cho rằng bản thân yếu hơn y, nhưng chàng hiểu rằng, tu vi mà mình có được là do những lần kỳ ngộ, vô tình sở hữu và tu luyện mà thành. Còn Kiếm Vô Trần này có được tu vi cao thâm như vậy, không biết do tự luyện thành hay cũng có những lần duyên ngộ như mình?

Không biết được.

Lúc này, Lục Vân đã sơ suất một chuyện. Đó là trong giới chân tu, điều quan trọng nhất của việc học nghệ là chú trọng tinh thông chứ không phải biết nhiều học rộng. Đối với kẻ chân tu, dốc hết thời gian cả đời cũng khó mà luyện đến đại thành của một pháp quyết, nói chi đến nhiều loại pháp quyết có thuộc tính khác nhau. Cho nên việc tu luyện tập nham như vậy là điều cấm kỵ của chân tu. Mà Lục Vân chính là kẻ đã phạm kỵ. Cho nên chàng không hề nghĩ tới việc Kiếm Vô Trần thiên tư tuyệt giai, chuyên công nhất môn nên tốc độ và thành quả hơn người, hơn hẳn cả những gì Lục Vân đang tu luyện bây giờ.

Từ Dương chân nhân dừng một lúc, tiếp tục chỉ sang hướng bên trái của Thiên Kiếm Viện: "Bên đó, chắc không cần nói mọi người cũng đoán được, họ chính là những cao thủ của Bồ Đề Học Viện. Vị đại hòa thượng ngồi ngay chính giữa, trên cổ đang đeo một sợi Phật châu to tướng chính là trưởng môn Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện. Người ngồi kế bên ông ta là sư đệ Pháp Giới đại sư và Bản Tánh đại sư. Vị hòa thượng trẻ, khoảng ba mươi tuổi đứng sau lưng đó là vị đệ tử kiệt xuất nhất kỷ này của Bồ Đề Học Viện - Bản Nhất. Người đứng cạnh Bản Nhất là cao thủ thứ hai - Giới Thiên, cũng là người rất nổi tiếng". Mọi ánh mắt đều di chuyển theo từng người mà Từ Dương chân nhân đang giới thiệu.

Tiếp theo, Từ Dương chân nhân giới thiệu đến trưởng giáo Thất Huyền chân nhân và Thanh Nhất chân nhân của Đạo Viện, cùng với đệ tử kiệt xuất của Đạo Viện: Vô Vong, Vân Hoa. Sau đó là Hạo Vân cư sĩ và đệ tử Tất Thiên của Nho Viện. Cuối cùng, Từ Dương chân nhân mới nhìn sang Phụng Hoàng Thư Viện, mọi ánh mắt đều dừng lại trên một người.

Váy áo màu tím nhạt làm nổi bật dáng người quyến rũ, vừa dịu dàng vừa kiên quyết. một gương mặt đẹp đến khó tả, phảng phất thần thái thần nhiên, khí chất thanh khiết, đậm nhả nhưng nổi bật, vẻ đẹp thanh tân tỏa sáng, khiến cho mọi ánh nhìn đều phải dồn về, đầy sức hút mê người. Không cần Từ Dương chân nhân giải thích, mọi người đều biết đây chính là đệ tử kiệt xuất nhất của Phụng Hoàng Thư Viện, là một kỳ tài trăm năm hiếm thấy - Thương Nguyệt.

Thương Nguyệt thần nhiên nhìn về đầu đó, tay trái đang cầm thanh trường kiếm tinh xảo, trông nàng như một tiên tử Thiên giới, giáng phàm hồng trần. Nụ cười nhả nhận đó, sự tự tin tràn ngập đó thật sự khiến cho mọi người phải ngả gục. Ngạo Tuyết nhìn nàng, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ lạ. Còn Lục Vân thì quay nhìn Ngạo Tuyết, lúc này chàng mới phát hiện, thì ra trên thế gian còn có người có vẻ đẹp có thể sánh bằng được với nàng.

Bất ngờ, Lâm Vân Phong kêu lên làm mọi người đều ngoái đầu nhìn: "Thật không ngờ, Phụng Hoàng Thư Viện lại có một mỹ nữ như thế này, thật so được với Ngạo Tuyết sư tỷ. Nếu hai người đứng chung với nhau, chắc chắn sẽ là hai đại tuyệt thế mỹ nhân của chân tu giới. Hi hi, lúc đó mọi ánh mắt sẽ dồn cả về, thú vị thật".

Lục Vân gõ cái cốp vào đầu hấn, mắng: "Tên này, biết thế nào cũng nói xàm, đệ tử chúng ta đến để xem cuộc thi mỹ nhân à? Người ta là đệ tử kiệt xuất của Phụng Hoàng Thư Viện, có chọc giận người ta thì đừng trách, lúc đó xem đệ có sung sướng gì không. Huynh sẽ không giúp đâu, cho đệ tự xử". Vân Phong nghe thế, khẽ nhìn Ngạo Tuyết rồi quay sang Lục Vân lè lưỡi trêu đùa.

Từ Dương chân nhân nói tiếp: "Người đó là Thương Nguyệt, là đệ tử của trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện. Người thiếu phụ xinh đẹp khoảng ba mươi tuổi ngồi ở chỗ kia chính là trưởng giáo. Sau lưng, thiếu nữ kế bên Thương Nguyệt cũng rất nổi tiếng, là đệ tử xếp thứ hai trong Phụng Hoàng Thư Viện - Hứa Khiết. Cả hai người đều là đệ tử được tuyển chọn, các đệ tử hãy cẩn thận". Lục Vân dịch chuyển ánh nhìn sang Ngọc Vô Song, chàng cảm thấy ngạc nhiên bởi vì thật sự Ngọc Vô Song rất đẹp, một vẻ đẹp mặn mà, hấp dẫn lạ thường. Thật không hổ danh là Ngọc Vô Song, thiên hạ vô song. Chắc hẳn lúc bà còn trẻ, người đã từng làm đảo điên cả giới chân tu.

Sau khi đã giới thiệu tình hình của ngũ viện, thời gian cũng đã hết. Từ Dương chân nhân dặn dò bốn đệ tử đứng thật chỉnh tề, còn mình và Tịnh Nguyệt đại sư ngồi đường hoàng, tập trung nhìn về phía bàn chủ tịch. -

Cả quảng trường bắt đầu bớt tiếng ồn và dần trở nên yên ắng, trưởng giáo của Lục Viện đều tiến về phía đài chủ tịch, mỗi người yên vị tại chỗ ngồi của mình. Lý Trường Xuân cùng với Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện ngồi ở chính giữa. Bên trái của Lý Trường Xuân là Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện, cùng với Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện. Còn bên phải của Pháp Quả đại sư là Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện và Huyền Ngọc chân nhân của Dịch Viện.

Nhìn xung quanh một lượt, sáu vị trưởng giáo trao nhau một ánh nhìn, khẽ gật đầu, rồi Lý Trường Xuân đứng dậy, đại diện nói: "Hôm nay là một ngày đáng ghi nhớ của giới chân tu. Tại đây, Lục Viện tề tụ, kiệt xuất nhân tài của mỗi viện đều có mặt để triển hiện thành quả trong mười năm qua của Lục Viện. Bây giờ, ta đại diện cho Thiên Kiếm Viện hoan nghênh mọi người đã đến đông đủ. Tại đây ta xin chúc cho các đệ tử thi đấu thật tốt, có thể phát huy hết khả năng và tài nghệ của mình. Vì chúng ta, vì thiên hạ bá tánh trăm yêu trừ ma, cùng nhau bảo vệ gia viên của chân tu giới. Ngoài ra, thay lời tâm nguyện của Lục Viện, hy vọng mọi người trong lúc thi võ có thể ngừng trận đấu khi đã phân thắng bại, giữ vững tôn chỉ hòa bình hữu ái. Chỉ đấu để thể hiện tài năng, thể hiện năng lực bản thân".

"Cũng như bao lần đại hội đã tổ chức, chúng ta sẽ tiến hành các trận đấu tại sáu địa điểm cùng một lúc. Trận đấu hôm nay sẽ được phân thành hai lượt, sáng một lượt, chiều một lượt. Ngày mai cũng sẽ như vậy, cho đến khi tìm ra Lục cường, tiến hành cuộc chiến xếp hạng. Trận đấu Lục cường sẽ được tổ chức tại đây. Lần này, để khích lệ mọi người, ai có thể lấy được danh vọng đệ nhất sẽ có được phần thưởng đặc biệt của đại hội năm nay - Túi càn khôn".

Vừa nghe Lý Trường Xuân nói thế, khắp hội trường rần rần tiếng reo hò. Gần như ai cũng kinh ngạc đến sững người. Ngay cả năm vị trưởng giáo cũng biến đổi sắc mặt. Hiên nhiên họ không thể ngờ rằng lần này Thiên Kiếm Viện lại gửi tặng một món bảo vật quý giá như vậy để làm quà thưởng khích lệ. Những lần trước tuy Thiên Kiếm Viện đã lấy ra vô số những bảo vật quý giá nhưng đều không giá trị bằng túi càn khôn lần này.

Nhìn thấy thần tình ngạc nhiên của chúng nhân, Lý Trường Xuân chỉ cười thần nhiên, khẽ lướt nhìn Kiếm Vô Trần của bốn viện rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Người vừa ngồi thì Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện lập tức đứng dậy, nhìn mọi người, đồng đạc: "Lần này, nhân lúc Lục Viện hội tụ, bốn tọa có đôi điều muốn nói. Những điều này đều liên quan đến đại sự của giới chân tu. Đầu tiên là vài tháng trước, nhân gian đột nhiên xuất hiện dị vật của Ma

vực và Quỷ vực, chúng tàn ra khắp nơi gây nguy hại cho bá tánh, tàn sát sinh linh. Sau đó, nhờ võ số chân tu cao thủ ra tay thì mới tạm thời trấn giữ được tình hình nhưng vẫn chưa diệt trừ được ngọn nguồn gốc rễ. Là lực đại môn phái của giới chân tu, chúng ta có nghĩa vụ phải người đi tiêu diệt lũ tà ma yêu vật đang làm hại chúng nhân".

"Việc thứ hai là cách đây không lâu, đệ tử bốn môn đã phát hiện ra vị trí của linh mạch thứ ba trong thiên hạ cửu đại linh mạch. Điều kỳ lạ là khi đến nơi, linh khí trong đó đã hoàn toàn tiêu tan, chỉ còn lại ma khí tà ác đang điên cuồng bành trướng. Bốn môn phải hy sinh tính mạng của ba vị cao thủ mới có thể tạm thời phong ấn được xuất khẩu của Ma vực tại nơi này".

"Thứ ba, trong truyền thuyết có nhắc đến một loại binh khí chí âm chí tà chí độc. Binh khí này được mệnh danh là Thiên Tà Ma Hồn Dao, tương truyền nó đã hút máu tươi của mười vạn sinh linh, là một trong tam đại tà ác hung khí bá đạo nhất trong Ma vực. Gần đây không biết tin tức được đồn đại từ đâu mà nghe nói loại binh khí dã man này đã tái xuất nhân gian. Do đó, bốn tọa hy vọng mọi người hãy đề cao cảnh giác, đề phòng trường hợp bất trắc xảy ra. Nếu như có phát hiện gì thì hãy nhanh chóng hồi báo, chúng ta sẽ cùng nhau đối phó".

"Ta chỉ có ba điều cần nói trên muốn thổ lộ cùng chúng nhân đồng môn. Bây giờ thời gian đã gần hết, ta xin nhường lại cho đại hội Luận võ". Dứt lời, người ngồi xuống, ra hiệu cho các trưởng giáo khác là mình đã nói xong.

Sáu vị trưởng giáo cùng lúc đứng dậy, tuyên bố trước toàn thể đệ tử: "Lục Viện Luận Võ Đại Hội bây giờ chính thức khai mạc, sau một nén hương thời gian, các cuộc tỉ võ sẽ bắt đầu. Các vị đệ tử tham dự hãy đi đến địa điểm thi đấu, tiến hành tỉ thí. Tại đấu trường sẽ có cao thủ Lục Viện làm trọng tài phán xét, mỗi nơi ít nhất có hai cao thủ trở lên". Sau khi thông báo hoàn tất, sáu vị trưởng giáo rời khỏi bàn chủ tịch, trở về vị trí ban đầu.

Huyền Ngọc chân nhân đi đến bên bốn đệ tử khẽ nói: "Sáng nay, trận đầu tiên sẽ là trận của Vân Phong và Mộc Hoa, địa điểm thi đấu là Thiên Phong động. Bây giờ hãy chuẩn bị, chúng ta sẽ di chuyển qua đó". Nói xong, người dẫn tất cả rời khỏi Thiên Huyền động.

Trên đường đi, Lục Vân hỏi: "Sur bá, tại sao vừa rồi, khi Lý tiên bối - trưởng giáo Thiên Kiếm Viện vừa nhắc đến phần thưởng là Túi cần khôn thì mọi người lập tức reo hò đầy kích động? Có phải túi cần khôn này có điều gì đặc biệt không? Tại sao mọi người lại tỏ ra thất kinh như vậy?". Thật ra lời này cả ba đệ tử còn lại cũng muốn hỏi mà chưa kịp lên tiếng.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn bốn người một lúc rồi nói: "Túi cần khôn, danh tánh đã thể hiện tất cả, nó có khả năng dung nạp cần khôn vạn vật. Tất cả mọi thứ đều có thể để vào mà túi không bao giờ đầy, rất tiện lợi. Ngoài điểm thần kỳ này, điều thần kỳ nhất đó là... Nếu như nó đã có thể dung nạp vạn vật, vậy chỉ cần biết sử dụng pháp quyết thì có thể lợi dụng nó để thu phục mọi kẻ thù, đem nhốt chúng trong túi cần khôn. Đó là một thần khí vô cùng thần kỳ, trước đây không hề có ai biết tung tích của nó, không ngờ lại nằm trong tay của Thiên Kiếm Viện".

Lúc nào cũng thế, Vân Phong luôn là người có ý kiến đầu tiên: "Thật lợi hại quá đấy, nếu như Dịch Viện chúng ta đạt được danh hiệu đệ nhất thì thứ quý báu đó sẽ thuộc về chúng ta, nhỉ? Hà hà, tốt quá, ta sẽ cố gắng, không chừng lại lấy được bảo vật này. Ai biết được nè, he he". Nói xong hắn tự cười một mình, khiến cho mọi người cũng bật cười theo.

Lục Vân vừa cười vừa trách: "Đệ thật là, làm như trong đầu thiếu mất một sợi thần kinh hay sao vậy?! Nếu dễ dàng để đệ lấy được thì những người khác trở thành vô hình hết rồi à? Sao đệ không nghĩ xem có đối phó được với Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện không? Người ta sở dĩ hào phóng như vậy, không chừng cũng đã có tính toán hết rồi. Nếu như Kiếm Vô Trần đoạt được danh hiệu đệ nhất, bảo vật đó không phải lại lọt về tay của Thiên Kiếm Viện sao? Đệ không phát hiện ra à?"

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật gù: "Lục Vân nói cũng có lý, lần này Thiên Kiếm Viện đưa ra thứ báu vật quý giá như vậy, một mặt là để nâng cao hứng thú của mọi người, mặt khác là muốn phô trương thực lực của bản thân. Hơn nữa, họ đoán trước kết quả thế nào Kiếm Vô Trần cũng vô địch đại hội nên cố tình tỏ ra hào phóng, để mọi người nể sợ Thiên Kiếm Viện hơn. Dụng tâm khéo léo là thế".

Từ Dương chân nhân tỏ vẻ không phục: "Sur huynh nói vậy thì hơi quá khen kẻ thù mà nhục chí bản thân rồi. Chẳng lẽ đệ tử của ngũ viện không một ai có thể so sánh với Kiếm Vô Trần sao? Cho dù Dịch Viện chúng ta không dám lên tiếng, nhưng còn Bán Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện? Ba người này cũng đâu phải là loại tầm thường. Chưa ăn cơm chưa biết cơm khê hay sòng, kết quả cuối cùng thế nào, bây giờ nói vẫn còn quá sớm".

Huyền Ngọc chân nhân chỉ thờ dãi: "Ba người mà đệ nói ta có gặp qua, tu vi của họ quả thật rất thâm hậu. Nhưng nếu đem so với Kiếm Vô Trần thì e là không khả quan lắm. Thôi không nói những điều này nữa, kết quả vài ngày nữa sẽ rõ thôi. Chúng ta bây giờ không phải tham muốn danh vị đệ nhất, chỉ cần bốn người họ có một người lọt vào Lục cường là ta mãn nguyện rồi". Mọi người nghe thế đều trở nên trầm lặng, một cảm giác nặng nề đè lên tâm trí của từng thành viên...

Lục Vân ngẩng nhìn trời cao, trong lòng lưỡng lự... không biết nên quyết định thế nào, tiếp tục ẩn tàng thực lực hay là thi triển hết bản lĩnh để có thể đấu một trận hoành tráng với Kiếm Vô Trần? Trên nền trời xanh thẳm, một đám mây trắng nhẹ nhàng trôi đi xa, Lục Vân thu hồi ánh mắt, gương mặt bình lặng như mặt hồ, không một gợn sóng. Không ai có thể đoán biết được bây giờ chàng đang nghĩ gì, đã có quyết định gì.

oOo

Từ Thiên Huyền động đến Thiên Phong động không cách bao xa, chỉ có vài dặm đường. Khoảng cách này đối với kẻ chân tu mà nói thì chỉ vài bước chân là đến nơi. Khi đến Thiên Phong động, ở đây đã tập hợp khá đông các đệ tử của Kiếm Viện. Có vẻ họ muốn tạo thanh thế cho đồng môn, gây áp lực đối với các thành viên của viện khác. Vừa thấy đội người của Huyền Ngọc chân nhân xuất hiện, cả đám đệ tử này đều dồn mắt về phía Ngạo Tuyết, ánh mắt lộ rõ vẻ ái mộ khôn cùng.

Từ xa, Liễu Tinh Hồn niềm nở chạy đến tiếp đón. Vừa gặp mặt lão đã tươi cười: "Huyền Ngọc huynh quả thật đúng giờ. Không ngờ hôm trước mới gặp mặt mà hôm nay đệ tử hai viện đã phải đối đầu tại đấu trường rồi, nhanh thật".

Huyền Ngọc chân nhân chỉ cười thân nhiên: "Liễu đạo hữu nói sao thế, lần này chúng ta đến tham dự Luận võ đại hội, cho dù trước đó có gặp ai thì cũng không tránh khỏi phải gặp nhau trên đấu trường. Lần này là nhị viện chúng ta, lần sau phải đối mặt với lão bằng hữu (ý nói Hạo Văn cư sĩ) thì cũng vậy thôi, nghĩ thông một chút là được. Thời gian sắp đến rồi, ta nên để họ chuẩn bị một chút nhỉ?".

Liễu Tinh Hồn vẫn cười: "Huyền Ngọc huynh nói phải, bất luận là ai thì cũng khó tránh khỏi. Được rồi, thời gian không còn bao nhiêu, hai bên hãy chuẩn bị rồi bắt đầu ngay. Mời". Nói xong, lão dẫn đoàn người của Huyền Ngọc chân nhân đi vào đấu trường.

Sau khi đã an tọa, Huyền Ngọc chân nhân quay nhìn Vân Phong dặn dò: "Chú ý một chút, kẻ địch lần này không đơn giản, nhớ là phải cẩn thận. Bây giờ người hãy đi vào sân đấu để quen với địa hình của đấu trường, Lục Vân sẽ đi cùng để cả hai cùng chuẩn bị. Ghi nhớ! Bất luận kết quả thế nào, chỉ cần cố gắng hết sức là được. Đi đi!".

Lâm Văn Phong nhìn mọi người, nghiêm giọng nói: "Hãy yên tâm, đệ xông đất trận đầu tiên của Dịch Viện nên tuyệt đối không khiến mọi người thất vọng đâu. Đệ nhất định sẽ chiến thắng, mọi người cứ chờ xem!". Vân Phong đã tạm thời cất đi cái tính cách quậy phá của mình, thay vào đó là một vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc. Lục Vân chỉ nhẹ nhàng vỗ vai hắn, ánh mắt đầy tin tưởng và khích lệ.

Ngao Tuyết khẽ gật đầu, không nói gì. Lý Hoành Phi thì trầm giọng: "Cẩn thận, chỉ cần cố gắng là có hy vọng". Ánh nhìn đầy lo lắng đó lần đầu tiên biểu lộ trong đôi mắt lạnh lùng vô cảm của Hoành Phi. Điều này thật sự khiến cho Vân Phong cảm thấy khích lệ vô cùng.

Hắn gật đầu một cái thật mạnh, nhìn mọi người lần cuối rồi kéo tay Lục Vân xồng xộc ra đấu trường. Nhìn theo bóng lưng của hắn, ánh mắt của Huyền Ngọc, Từ Dương, Tịnh Nguyệt cùng hai vị đệ tử đều tràn đầy yêu thương và tin tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Vân Phong Dương Uy

Cầm chặt lấy bàn tay của Vân Phong, Lục Vân tỉ mỉ quan sát đối thủ đang đứng bên ngoài đấu trường. Vừa nhìn, Lục Vân đã cảm nhận được con người này không đơn giản, Vân Phong muốn thắng trận này, chắc phải tận toàn lực mới mong có hy vọng. Lục Vân nhẹ nhàng nói: "Vân Phong, lần đầu tiên ra trận, đệ đừng cảm thấy bị áp lực. Nhớ là thả lỏng toàn thân, điều tức để tâm thần đạt đến trạng thái tối ưu, có như vậy thì mới phát huy hết thực lực của mình được. Trong lúc tỉ võ, ghi nhớ là không được xem thường đối thủ, nếu không sẽ dễ dàng rơi vào cạm bẫy của đối phương. Huynh không nhắc nhở gì nữa, vì ta tin là đệ nhất định sẽ chiến thắng, huynh còn muốn cùng đệ tranh cái túi càn khôn nữa mà". Một nụ cười thật tươi nở trên gương mặt anh tuấn của Lục Vân, không ngờ lúc này chàng lại đùa vui với Vân Phong như vậy.

Vân Phong nhìn chàng, ánh mắt đầy cảm kích: "Yên tâm đi huynh, đệ sẽ cố gắng cùng vào vòng trong với huynh mà. Tin đệ, đệ sẽ thắng". Bốn mắt nhìn nhau, hai trái tim như đang trời dấy một ngọn lửa quyết tâm hùng hực. Đôi tay vẫn nắm chặt, Lục Vân khẽ nói: "Ta tin mà, đệ sẽ chiến thắng. Bây giờ, đệ cứ quan sát địa hình thật tỉ mỉ, huynh lui về trước đây. Đối thủ của đệ đã bước lên võ đài rồi, xem ra thời gian đã đến, trăm sự nhờ cẩn thận". Nói xong, chàng quay lưng, từng bước lui về.

Nhìn theo bóng lưng của Lục Vân, Vân Phong khẽ nói theo: "Cảm tạ huynh, Lục Vân". Không cần nhiều lời, chỉ vờn vện năm chữ đó đã đủ thể hiện trọn vẹn tấm chân tình và sự cảm kích trong nội tâm của Vân Phong. Quay lại võ đài, hắn quan sát cẩn thận đối thủ rồi nói lớn: "Dịch Viện Lâm Văn Phong, xin thỉnh giáo!".

Đối thủ của Vân Phong là một thiếu niên mặc bộ y phục màu xanh, trông khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, tướng mạo khá khôi ngô. Lúc này gã cũng đang quan sát và ước lượng trình độ của Vân Phong, thấy Vân Phong lên tiếng, gã cũng tự xưng: "Thiên Kiếm Viện Mộc Hoa, mời chuẩn bị". Dứt lời, thanh trường kiếm đang đeo trên lưng lập tức vút bay lên cao, xoay chuyển không ngừng ngay trên đỉnh đầu. Xung quanh, vô số Thiên Kiếm đệ tử đang hò reo tên của gã, để cổ vũ và tạo thanh thế áp đảo.

Vân Phong ngấm nhìn thanh trường kiếm trên đầu của Mộc Hoa, một vầng thanh quang lưu động, tên này hiển nhiên không dễ đối phó. Hít thở nhẹ nhàng, Vân Phong lấy lại bình tĩnh, thanh Trảm Phong tiên kiếm cũng ánh lên ngân quang, bay thẳng ra quay một vòng to giữa đấu trường rồi mới dừng lại trên đầu của hắn, xoay chuyển cực nhanh. Cùng lúc, hai bên đều chăm chú quan sát đối phương, cố gắng tìm ra sơ hở. Còn phía ngoài, sáu người của Dịch Viện đều cùng nhìn về Vân Phong, thậm chí vũ cho hắn. Phía bên kia, Liễu Tinh Hồn cũng nhìn về Mộc Hoa, tâm trạng không khác bao nhiêu. Mộc Hoa bất chợt lên tiếng: "Chú ý đây, ta xuất chiêu, xem kiếm". Vừa nghe tiếng, thanh trường kiếm trên đầu đang chiếu rọi thanh quang đã xuất hiện ngay trước mặt Vân Phong. Tốc độ nhanh như chớp, sức mạnh cường mãnh, khiến cho Vân Phong giật mình, vừa tránh né vừa hét lên: "Ta cũng xuất chiêu đây, cẩn thận". Nhón chân đẩy lực từ mặt đất, cơ thể xoay vòng như chong chóng. Mỗi một vòng xoay, thanh Trảm Phong kiếm trong tay lại quét ra chín đường kiếm, chín đạo ngân quang tạo thành một vòng kiếm khí hình cánh quạt, như sóng biển dâng trào, tầng tầng lớp lớp liên tiếp đổ ập vào Mộc Hoa.

Mộc Hoa chỉ cười lạnh nhạt, tay phải cầm trường kiếm xuất chiêu: "Phong vân tề tụ", không khí bốn bề lập tức cuộn về phía gã, phút chốc hình thành

một con lốc xoáy ngay trước mặt. Gã khẽ phát tay, con gió lốc di chuyển rất nhanh về phía Vân Phong. Từng đợt sóng kiếm khí của hắn vừa đụng vào gió lốc lập tức tan ra không còn tăm hơi. Chỉ thấy vùng đất xung quanh xuất hiện vô số vết xước, đất đá nứt toạc. Ngay lúc này, cơ thể của Mộc Hoa dịch chuyển với tốc độ cực cao, tạo ra vô số trùng ảnh và ảo ảnh, bao vây lấy Vân Phong, không ngừng chạy vòng, khiến cho người khác không thể phát hiện đâu là người thật đâu là giả. Tốc độ di chuyển của Mộc Hoa ngày càng tăng nhanh, mọi người bên ngoài đấu trường bắt đầu không thể nhìn thấy rõ thân ảnh của Vân Phong nữa, chỉ còn thấy một vòng thanh quang được tạo bởi vô số bóng ảnh đang di chuyển của Mộc Hoa.

"Cheng!". Một tiếng kiếm ngân chói tai vang ra khắp sơn động. Một vầng kiếm quang màu bạc phóng thẳng lên trời, dài đến hơn mười trượng, bỏ mạnh xuống. Khí thế hùng hổ uy dũng, khiến cho sáu người của Dịch Viện mỉm cười mừng thầm, còn đám đệ tử Thiên Kiếm Viện thì la ó thất kinh. Ngay khi đạo kiếm quang không lồ chém xuống, những bóng ảnh đang di chuyển của Mộc Hoa đột nhiên ngừng lại, một đạo kiếm mang màu xanh lập tức phóng to và kéo dài đến vài trượng, trực diện đón lấy đường kiếm cương mãnh của Vân Phong.

Quang ảnh mờ tỏ bất định, sau một tiếng vang rầm trời, hai bóng ảnh văng ngược ra hai hướng khác nhau. Mặt đất bụi bay mù mịt, một lúc sau khi thấy rõ hiện trường thì mọi người đều kinh ngạc khi phát hiện một hồ to xuất hiện ngay giữa sân đấu. Giữa không trung, Vân Phong đang rực sáng ánh xanh thẳm, thanh Trảm Phong kiếm cầm chặt trên tay, sắc mặt nghiêm trọng nhìn Mộc Hoa. Còn Mộc Hoa thì khắp người bùng lên một vòng chân khí màu tím nhạt, nét mặt kinh hãi liếc nhìn Vân Phong. Mọi người trên mặt đất đều chăm chú quan sát hai người đang lơ lửng, trong lòng không ngừng so sánh và tính toán, xem ai sẽ có cơ hội thắng nhiều hơn.

Mộc Hoa cười lạnh: "Hào tu vi, thật không hổ danh là nhân tài kiệt xuất của Dịch Viện. Bây giờ ta sẽ trở hết tài nghệ để đánh một trận thật hay, xem tuyệt kỹ của ai lợi hại hơn". Vừa dứt lời, thân ảnh của Mộc Hoa đã xuất hiện ngay phía trên của Vân Phong, cùng lúc chín mươi chín đạo kiếm quang như cơn mưa xanh xả xuống đầu của Vân Phong.

Thần sắc của Vân Phong đại biến, cơ thể lập tức chóp động, trường kiếm trong tay nhanh chóng xoay vòng lên trên, đỡ ngay cơn mưa kiếm đang rào rào phủ ập xuống. Sức mạnh của cơn mưa màu xanh quả lợi hại, cơ thể của Lục Vân đang phải chịu một sức ép như ngàn cân phủ đầu, dần dần hạ xuống. Những tiếng va chạm leng keng liên tục phát ra, tia lửa tung tóe. Sức ép đẩy kinh lực đó đã khiến cho Vân Phong phải chạm đất một tiếng rầm, làm rung chuyển mặt đất. Chưa hết, từ thân ảnh đang xoay chuyển của Mộc Hoa, bắt ngờ xuất hiện một luồng sáng màu xanh tím, toàn lực công kích vào Vân Phong. Vân Phong hoảng hồn, thét lên một tiếng, cơ thể buộc phải gần gộc, bùng phát vòng ngân quang để cố sức đỡ lấy đòn công kích bất thành linh của Mộc Hoa.

Hai nguồn nội khí kinh nhau kịch liệt, tạo thành những luồng khí lưu phóng ra xung quanh, lập tức mặt đất bị giằng xé, nổ bùng ra sáu hồ to đến vài thước. Vân Phong gần người gấp xuống, phóng vọt ra ngoài chỉ trong chớp mắt, rơi văng cách đó đến ba trượng. Chỉ thấy hân hồn hên ngồi dậy, quần áo đã bị khí lưu xé nát, đầu tóc rối tung, gương mặt trắng bệch, khoe miệng vương máu. Mộc Hoa tĩnh lập giữa không, hừ giọng: "Tốc độ né tránh cũng khá đây, không tệ". Lời nói đầy ý nhạo báng, mọi người của Dịch Viện nghe thế đều thù người.

Đôi mắt của Vân Phong rực lên một ánh lửa giận dữ, gào lên một tiếng, hân bay thẳng đến Mộc Hoa. Ngay giữa không trung, Vân Phong thi triển tuyệt kỹ của Dịch Viện, Trảm Yêu Diệt Ma kiếm quyết. Chỉ thấy vô số kiếm khí tung hoành gào rú xung quanh, từ trên không trung kết tụ thành một màn thiên la địa võng, bao vây lấy Mộc Hoa. Lúc này Vân Phong đang bị thiêu đốt trong lửa giận điên cuồng nên bất chấp tất cả, toàn lực thi triển kiếm quyết, quyết tâm đánh bại đối phương.

Mộc Hoa khẽ thét một tiếng, thanh trường kiếm trong tay xoay chuyển thần tốc, kiếm quang nhanh chóng hình thành một vòng bảo vệ vững chắc, đánh bật những đòn tấn công của Vân Phong. Tiếp ngay đó, cơ thể của gã vừa chóp đã biến mất khỏi vòng vây của Vân Phong, xuất hiện ngay sau lưng của hắn. Chiêu này vừa thi triển, đám đệ tử Thiên Kiếm Viện xem đến há hê, cùng hô to cổ vũ, còn nhóm người của Dịch Viện thì đến thấp thỏm lo sợ. Mọi người đều không ngờ đệ tử Thiên Kiếm Viện lại biết Đại Na Dịch Thân pháp kỳ diệu như vậy, thật là ngàn cân treo sợi tóc.

Khi Vân Phong phát hiện ra dị khí sau lưng thì hắn đã hiểu tên Mộc Hoa này biết sử dụng Tứ Thời Dịch Chuyển đại pháp. Như vậy, muốn đối phó với gã đã khó lại càng thêm khó. Một tia mắt lạnh lùng thoáng hiện, Vân Phong khẽ niệm: "Cần khôn vô cực, Âm dương mượn pháp, ần!". Thật hù hồn, ngay lúc kiếm của Mộc Hoa vừa đâm vào thì Vân Phong đã biến mất. Chỉ cách không tới một phân.

Mộc Hoa sừng sốt, cứ tưởng là chiêu Tứ Thời Dịch Chuyển chỉ mỗi Thiên Kiếm Viện có, hóa ra Vân Phong cũng biết và sử dụng nhuần nhuyễn như vậy, thật quá sức tưởng tượng. Gã đảo mắt nhìn quanh, mặt mày thất sắc bởi vì không còn thấy thân ảnh của Vân Phong ở đâu nữa. Trong lúc này, không chỉ Mộc Hoa mà mọi người của Thiên Kiếm Viện đều tái mặt. Đôi mắt của Liễu Tinh Hồn chớp hiện một ánh nhìn kỳ dị, trùng mắt nhìn về phía nhóm người của Dịch Viện. Trong sáu người họ, ngoại trừ Trương Ngao Tuyết và Lục Vân ra thì những người còn lại đều có đôi phần ngờ ngác, có vẻ mọi người đều không hề biết Vân Phong có bản lĩnh này.

Một đạo ngân quang đột nhiên lóe sáng sau lưng Mộc Hoa, ngay tức thì, Vân Phong phá không xuất hiện, thanh Trảm Phong kiếm rực sáng ngân quang, nhanh chóng tạo thành một vòng sáng bao vây lấy Mộc Hoa, nhốt gã bên trong. Gã vừa kinh hãi vừa giận dữ, toàn thân bùng lên một nguồn từ quang, thanh trường kiếm xoay chuyển với tốc độ kinh hồn, bỏ mạnh để phá giải vòng vây kiếm ảnh đồng thời tự tạo một vòng kiếm khí bảo hộ để đỡ đòn công kích của Vân Phong. Ánh ngân quang chói lòa chiếu rọi cả sân đấu, khí thế đầy cuồng nộ của Vân Phong phút chốc đã kích phá vòng phòng ngự của Mộc Hoa, kích một đòn khá nặng lên cơ thể của gã. Từ phía lập tức nổi dậy tiếng la hét cùng chửi rủa của bọn Thiên Kiếm Viện đệ tử, lời lẽ không hề dễ nghe chút nào.

Mộc Hoa ứ hự vài tiếng đau đớn, cơ thể lập tức chóp hiện trên không trung, thi triển phép Tứ Thời Dịch Chuyển để tránh khỏi đòn công kích liên hoàn. Vân Phong nhìn gã, cười nhạt: "Tốc độ né tránh của ngươi cũng đâu có tệ, đâu thua kém gì ta".

Lần này đến Mộc Hoa xiêm y rách nát, đầu tóc rối bời, trước ngực còn hoen vài vết máu, hậm hực liếc nhìn Vân Phong với nét mặt căm phẫn. Gã thét lên điên dại: "Đừng vội đắc ý, tiếp Lâm Trần Quyết của ta", rồi phóng người lên cao, đứng ngang bằng với Vân Phong. Chỉ thấy thanh trường kiếm trên tay phải rung lên bần bật, một tiếng kiếm ngân như long gầm chấn động bốn bề, khí quang tỏa chiếu phùng phùng xung quanh. Tiếp ngay sau đó đột nhiên xuất hiện vô số kiếm quang tụ hội ngay trên đỉnh đầu, hơn trăm hơn ngàn kiếm khí tụ lại thành một đạo kiếm quang màu tím, tĩnh lập ngay trên đỉnh đầu của Mộc Hoa. Sau một tiếng hét vang dội, cột kiếm quang khổng lồ, cao to hơn mười trượng đó bỏ một nhát như trời giáng xuống đầu Vân Phong.

Trong lúc Mộc Hoa thi triển Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ nhất quyết - Lâm Trần quyết - thì Vân Phong cũng bắt đầu thi triển Trảm Yêu Diệt Ma kiếm quyết của Dịch Viện. Chỉ thấy ngân quang chói lòa, đôi tay của Vân Phong múa may với tốc độ nhanh đến nghẹt thở, trong tích tắc có thể phóng ra một trăm chín mươi sáu đường kiếm quang. Số kiếm quang này cũng tập trung trên đỉnh đầu, từ từ dung hòa vào nhau, tạo thành một cột kiếm quang hoành tráng, rực sáng sắc huyền thanh. Vân Phong cũng thét một tiếng như sấm gầm, cột kiếm quang bỗng xúng như ngọn Thái Sơn nghiêng ngả, chém một phát đầy uy lực và cương mãnh vào cột kiếm quang màu tím của Mộc Hoa.

Dưới đất, ai nấy đều hồi hộp ngược nhìn. Lúc này chỉ thấy hai bên đang giằng co kịch liệt, đôi bên đều đang vận hết công lực để điều khiển cột kiếm quang. Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Cuộc đấu này cho dù Vân Phong đánh thắng thì e là trận sau sẽ không trụ nổi". Mọi người im lặng, trong lòng thâm hiểu lời nói của trưởng giáo. Lục Vân vừa nhìn vừa thì thầm trong miệng: "Vân Phong, cố lên, huynh đang cố vũ cho đệ đây. Tận lực là được, phải trân trọng bản thân".

Bất ngờ, cả hai bùng sáng, sau đó là một tiếng nổ long trời lở đất. hai người lại văng ra xa vài trượng nhưng vẫn giữ được thăng bằng, nhìn nhau với ánh mắt lạnh như băng, không nói một lời nào mà chỉ tiếp tục công kích. Khoảng thời gian tiếp theo cả hai đều không ngừng giao đấu kịch liệt, liên tục tung ra nhiều đòn tấn công và trực diện giao phong, khiến cho đôi bên đều trọng thương. Những người quan sát phía dưới đều cảm thấy kinh hãi khi thấy hai đấu thủ có ý chí và quyết tâm liều mạng như vậy. Cả đấu trường im phăng phắc, chỉ còn tiếng gió cát, tiếng thở và tiếng xuất chiêu ầm ầm của hai người.

Mộc Hoa cũng không nhớ rõ là mình đã bao nhiêu lần xuất chiêu để tấn công và đỡ đòn, nói chung thì cách biệt nội lực của hai người không hơn kém nhau bao nhiêu. Trùng mắt nhìn Vân Phong ở phía xa, Mộc Hoa lớn tiếng quát: "Bây giờ hãy tiếp chiêu mạnh nhất của ta, Xuyên Thiên quyết!". Vừa dứt lời cơ thể của Mộc Hoa đã xoay chuyển thân tốc, hai tay giữ chặt kiếm, chĩa thẳng vào Vân Phong. Khí lưu xung quanh bị cuốn vào cơ thể đang xoay chuyển liên tục của gã, từ từ tạo thành một con lốc xoáy pha trộn hai màu tím và xanh. Trong lúc này, không ai còn nhìn thấy thân ảnh của Mộc Hoa nữa mà chỉ thấy một con lốc tím xanh đang gầm thét, trên đỉnh lốc xoáy là mũi kiếm nhọn, sắc bén đến lạnh người, cũng đang xoay chuyển kinh hồn như một mũi khoan không lồ.

Vân Phong lừ mắt, chau mày, vẻ mặt đầy nghiêm trọng, bởi vì hắn biết đây chính là giây phút quyết định. Chỉ thấy đôi tay của hắn nhanh thoăn thoắt, kết một pháp ấn kỳ lạ trước ngực, miệng lầm bầm niệm phép. một lúc sau, toàn thân của Vân Phong rực rỡ vàng sáng xanh đen, vô số linh khí bắt đầu tụ hội, khí lưu xung quanh ba động không ngừng, cả mặt đất rung lên, bàn ghế chạm nhau lập cập lập cập. Lúc này Vân Phong đang đứng giữa trời với vòng thanh quang bao bọc, chân nguyên tụ hội đã ảo hóa thành vô số phù chú pháp quyết, lượn lờ xung quanh. Càng lúc càng có nhiều những phù chú và pháp ấn ngũ sắc, chúng chồng chất lên nhau, cuối cùng hình thành một đạo Âm dương bát quái khổng lồ ngay trên đỉnh đầu, liên tục xoay chuyển. Mỗi một vòng xoay chuyển, đạo Âm dương bát quái này tự động tung ra hai đạo ánh sáng, một xanh một đỏ, rất kỳ bí.

Dưới đất, ai cũng nghẹt thở ngẩn đầu quan sát nhất cử nhất động của hai đấu thủ. Huyền Ngọc chân nhân vừa nhìn Vân Phong vừa khẽ nói: "Cho dù kết quả lần này thế nào thì Vân Phong cũng rất đáng nể phục. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi mà đã tu luyện Dịch Thiên Trảm Hồn quyết - một trong tứ đại bí kỹ của bốn môn đến mức độ này, quả là thế gian hiếm có".

Lục Vân cũng khẽ nói: "Lần này Vân Phong nhất định chiến thắng, đệ tử tin như vậy". Mọi ánh mắt còn lại trong Dịch Viện đều có cùng một niềm tin - Vân Phong sẽ thắng.

Trên không, mặt trời đã đến đỉnh, chiếu rọi những tia nắng rực lửa, như khích lệ, như đốt cháy bầu không khí đang vô cùng gay cấn của trận đấu hào hứng này. Trong phút chốc, thân ảnh của Mộc Hoa tái hiện giữa tầng khí lưu cuộn cuộn. Đôi tay vẫn cầm kiếm, ánh mắt sắc lạnh liếc nhìn Vân Phong, bất ngờ phóng thẳng đến. Thân ảnh của gã lập tức hóa thành một đạo tử quang, kết hợp với luồng khí lưu cuồng bạo xung quanh, tụ hội thành một con rồng tím dài thượt, há miệng xông thẳng vào Vân Phong, như muốn nuốt chửng đối thủ.

Ngay giây phút Mộc Hoa tiến công, ánh mắt của Vân Phong rực sáng, đôi bàn tay bắt ấn trước ngực chĩa ngay về phía Mộc Hoa. Đạo Âm dương bát quái đang xoay chuyển trên đỉnh đầu tức khắc xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Mộc Hoa, xoay chuyển với tốc độ kinh hồn. Hai đạo ánh sáng một xanh một đỏ phóng ra từ Âm dương bát quái hình thành ngay hai đạo pháp kiếm bén nhọn, bùng phát một uy lực chấn hồn diệt phách thọc thẳng xuống cơ thể tím lịm của trưởng long.

Cùng lúc, con trưởng long cũng nuốt chửng Vân Phong. Giữa trời chỉ còn thấy một đạo Âm dương bát quái liên tục xoay chuyển với hai thanh pháp kiếm, không ngừng cắt xén nát cơ thể của tử sắc trưởng long. Còn trưởng long thì vừa gào lên đau đớn vừa phi thân trốn chạy để né khỏi đòn công kích khiếp đảm của Âm dương bát quái. Tiếc là, nó đi đến đâu, Âm dương bát quái theo sát đến đó, không buông tha. Bên trong vàng sáng tím, một đạo thanh quang đang chớp tắt thoắt thóp, vô số những phù chú đang len lỏi vào cơ thể của tử long, không ngừng phát tán.

Mọi người đang quan sát trên mặt đất đều hoàn toàn bị thu hút bởi cảnh tượng hoành tráng này. Chắc hẳn với cảnh tượng trên, ai cũng có thể đoán được kết quả của trận đấu. Thời gian dần trôi qua, tình cảnh trên không trung đột nhiên có biến hóa. Chỉ thấy tử long sau một hồi tìm cách tránh né không thành, đột nhiên quay lại công kích. một tiếng rống gầm vang dội, tử long cuộn mình phóng thẳng vào Âm dương bát quái. Ngay khoảnh khắc đó, ba vàng sáng xanh, đỏ, tím bùng ra dữ dội, vô vàn những tia sáng sắc sỡ chiếu rọi cả đấu trường, cảnh sắc đẹp đến khó tả. Sau một tiếng nổ rầm giữa không, chỉ thấy hai bóng ảnh rơi phịch xuống đất, đó là Mộc Hoa và Lâm Vân Phong.

Cả hai cùng nhau rơi xuống, loạng choạng đứng trên đôi chân đang run rẩy, yếu ớt. Mộc Hoa mặt mày trắng bệch, áo quần tả tơi, tóc rối như tổ quạ, khóe miệng vương máu, trông thật thảm. Đứng một lúc, cuối cùng cũng không gắng gượng được mà ngã gục trong tiếng gào thét đỉnh tai nhức óc của vô số Thiên Kiếm Viện đệ tử.

Trong khi đó Vân Phong cũng đang run rẩy với bộ dạng không khá tí nào. Đầu óc bung bít, đôi chân đau đến không thể đứng vững, loạng choạng bất lực, nhưng ngay lúc nhìn thấy Mộc Hoa đang gắng gượng để đứng thẳng người thì trong lòng của Vân Phong đột nhiên trỗi dậy một động lực vô hình. Cả hai bây giờ không ai có thể động thủ được nữa. Quan trọng là ai đứng vững, đứng lâu thì xem như là kẻ chiến thắng. Vân Phong hít một hơi thật sâu, toàn thân thanh quang nhất hiện, cơ thể đột nhiên bay lên ba thước, đỉnh lập giữa trời. Trên đỉnh đầu, Trảm Phong kiếm đang lừ đừ xoay chuyển, chứng tỏ chân nguyên của hắn sắp cạn kiệt. Tuy nhiên vẫn tiếp tục kiên trì trụ lại.

Không còn nghe rõ thanh âm xung quanh, mắt cũng mờ dần... nhưng trong tích tắc, Vân Phong bắt gặp ánh nhìn của Lục Vân, một cảm xúc chân tình, một sức mạnh của tình bằng hữu được chuyển giao trong phút chốc. Cả ánh mắt của Huyền Ngọc chân nhân và những người khác, hẳn nhìn thấy những nụ cười khích lệ đầy ấm áp của họ. Vân Phong hiểu rằng, lần này mình tuyệt đối không thể làm mất mặt của Dịch Viện. Những nụ cười mờ dần, mờ dần.

Trong tiếng reo hò mừng rỡ của các thành viên Dịch Viện, Vân Phong cảm giác mình đang nằm trong vòng tay của Lục Vân. Lục Vân nhẹ nhàng đỡ lấy hắn, tay phải vận chân khí, một khối chân nguyên cầu rực sắc huyền thanh xuất hiện. Chàng từ từ áp bàn tay phải lên đỉnh đầu của Vân Phong, trong phút chốc, toàn thân của Vân Phong bùng sáng, vẻ mặt đã tươi tỉnh hơn. Huyền Ngọc chân nhân lúc này đã kịp đi tới, ánh mắt đầy khen thưởng, còn Từ Dương chân nhân thì vội vã nhắc: "Lục Vân, chiều nay ngươi còn phải thi đấu nữa, đừng tốn hao chân nguyên nhiều quá, đề ta". Dứt lời, lão đỡ lấy Vân Phong, mang đi chỗ khác.

Nhìn Vân Phong, Ngao Tuyết mỉm cười khẽ nói: "Vân Phong, đệ thắng rồi đó. Đệ đã mang lại niềm vinh dự đầu tiên cho Dịch Viện chúng ta". Lý Hoành Phi cũng gật gù: "Được lắm, thật không hổ danh là sư đệ của ta. Tiếp tục cố gắng, chúng ta sẽ cùng làm rạng danh Dịch Viện".

Vân Phong nhìn mọi người, rung rung cảm động, hắn trình trọng nói: "Đa tạ mọi người, Vân Phong sẽ cố gắng, vì Dịch Viện chúng ta sẽ cùng nỗ lực. Lần này hãy để mọi người có một cái nhìn hoàn toàn khác về chúng ta, phải khẳng định với họ rằng, Dịch Viện không phải dễ bắt nạt". Ánh mắt của hắn đầy kiên định.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Lát nữa quay về, ngươi hãy nghỉ ngơi cho thật tốt để nhanh chóng hồi phục chân nguyên, trước mắt vẫn còn những trận đấu khó khăn hơn đang đợi. Lần này biểu hiện tốt lắm, nếu như sư phụ ngươi có mặt ở đây, người chắc chắn sẽ rất hạnh diện". Tịnh Nguyệt đại sư và Từ Dương chân nhân đều mỉm cười nhìn Vân Phong, tỏ ý tán thành.

Ngược lại, ở phía bên kia võ đài, đám người của Thiên Kiếm Viện mặt mày đều xụ một đồng, liếc nhìn Vân Phong một cách thiếu thiện ý. Liễu Tinh Hồn vốn niềm nở bây giờ cũng nghiêm mặt, nhìn Huyền Ngọc chân nhân nói: "Trận này Lâm Vân Phong của Dịch Viện đã thắng, chúc mừng Huyền Ngọc huynh, cuối cùng cũng đào tạo ra một đệ tử ưu tú".

Huyền Ngọc chân nhân thân nhiên cười: "Liễu đạo hữu quá lời, lần này Vân Phong cũng chỉ may mắn mà thôi, không đáng để nhắc đến. Bây giờ cũng trễ rồi, chúng tôi xin cáo từ để về liệu thương cho Vân Phong, ngày mai vẫn còn tiếp tục nghênh chiến". Nói xong, người dẫn cả sáu người cùng rời khỏi.

Liễu Tinh Hồn nhìn theo bóng lưng của Huyền Ngọc chân nhân, ánh mắt đầy hàn khí, lão khẽ hừ giọng rồi xoay mình ra lệnh cho đệ tử khiêng Mộc Hoa về động.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Cùng Vào Vòng Trong

Trở về Thiên Hòa động, mọi người lập tức bu quanh Vân Phong, kiểm tra tỉ mỉ thương tích của hắn. Sau một lúc kiểm tra, Từ Dương chân nhân khẽ thở dài: "Lần này Vân Phong tiêu hao quá nhiều chân nguyên, điều này có ảnh hưởng ít nhiều đến sức khỏe cũng như việc tu luyện sau này. Cũng may là Vân Phong có nền tảng tu luyện vững chắc cho nên không nghiêm trọng lắm. Nhưng muốn hồi phục hoàn toàn công lực thì không dễ chút nào".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Vân Phong, khẽ nói: "Từ Dương sư đệ cứ cố gắng liệu thương cho Vân Phong, phải tranh thủ thời gian và nỗ lực hết mình, có như thế thì chúng ta mới mong tạo lập tiếng vang trong lần đại hội luận võ này. Cuộc đấu hôm nay mọi người chắc đã nhìn thấy, nói thật, nếu như Vân Phong xuất hiện trong những kỳ luận võ trước đây thì với trình độ như thế này chắc chắn lọt vào Lục Cường. Tuy nhiên kỳ này tình hình đã khác xưa, khác ra sao thì mọi người cũng đã được tận mắt chứng kiến rồi. Ngoài ra, trước khi chúng ta rời khỏi, thái độ của Liễu Tinh Hồn như thế nào, mọi người cũng đã cảm nhận được. Cho nên nếu chúng ta có đụng độ với Thiên Kiếm Viện đệ tử một lần nữa thì phải đặc biệt cẩn thận. Thiên Kiếm Viện lần này có đến tám người tham gia luận võ, cơ hội gặp mặt khá cao, mọi người cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt. Thôi, bây giờ sư đệ hãy tận dụng thời gian liệu thương cho Vân Phong".

Sau đó mọi người đều tự động rời khỏi động cốc, để Từ Dương chân nhân và Vân Phong có thể tịnh tâm trị liệu.

Nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Cuộc tỉ võ chiều nay, tuy có thể dễ dàng hơn trận sáng nay nhưng ngươi cũng phải cẩn thận, vừa nỗ lực mà vừa phải biết bảo toàn thực lực, không nên hao tổn chân nguyên vô ích. Trong lúc tỉ võ, ngoài việc thi triển tu vi nội lực thâm hậu thì còn phải biết dùng kế sách. Làm sao để tấn công đối thủ với sức sát thương cao nhất mà lại không tốn nhiều sức lực, phải biết suy nghĩ tìm ra điểm yếu của đối phương, canh thời cơ thật chính xác để có thể nhất kích trúng ngay tử huyệt, đó mới là cách chiến đấu thật sự. Trong lần Lục Viện hội võ này, có rất nhiều việc không thể lường trước được. Dịch Viện có vào được Lục Cường không, lúc này xem ra chúng ta phải đương đầu với khá nhiều khó khăn. Nhưng rút lại một điều, ta chỉ mong các đệ tử tận lực thi đấu, không cảm thấy hổ thẹn với bản thân, với mọi người là được". Người vừa nói vừa nhìn vào ba đệ tử, ánh nhìn vừa khẩn thiết vừa có điều gì đó rất khó hiểu...

Lục Vân nhìn thấy ánh mắt suy tư của Ngao Tuyết và Hoành Phi, bất ngờ khẽ cười thần nhiên: "Lần này chúng ta sẽ không để những Viện kia xem thường. Chúng ta sẽ khiến cho mọi người phải nể phục trước thực lực của Dịch Viện". Ngao Tuyết và Hoành Phi cùng gật đầu đồng tình, sự quyết tâm của họ có thể được nghe thấy qua từng nhịp đập mạnh mẽ của những trái tim đầy nhiệt huyết.

Huyền Ngọc chân nhân cảm thấy rất vui mừng, khẽ cười: "Được rồi, lát nữa sẽ đến giờ cơm trưa, ta sẽ đi xem thử kết quả tỉ võ của những Viện khác như thế nào, để hiểu rõ tình hình ngày mai. Có gì thì các đệ tử cứ dùng cơm trước, đừng đợi ta". Dứt lời, cơ thể của người mờ đi rồi biến mất.

oOo

Sau bữa cơm, Lục Vân vẫn ngồi ngay phía ngoài động, nơi Vân Phong đang tỉnh dưỡng để ngắm vào quan sát tình hình. Ngao Tuyết nhẹ nhàng đi đến bên chàng, cũng lặng lẽ nhìn vào, không nói một câu. Trong sơn động yên tĩnh, hai người chờ được một lúc lâu mới thấy Từ Dương chân nhân bước ra, trán lấm tấm mồ hôi. Thấy hai đệ tử đang sốt ruột mong tin, Từ Dương chân nhân vừa thở vừa nói: "Trước mắt Vân Phong đã khôi phục được sáu phần công lực, hy vọng đến ngày mai thì sẽ hoàn toàn khôi phục được chín phần, như vậy thì mới mong có hy vọng. Chúng ta lui ra thôi, để Vân Phong vận công điều tức hỗ trợ thêm cho việc phục hồi".

Khi Huyền Ngọc chân nhân trở về, mọi người đang ngồi với nhau, đàm luận về việc tỉ võ. Tịnh Nguyệt đại sư thấy Huyền Ngọc trở về, vội hỏi: "Sur huynh có tin tức gì không? Các viện khác tình hình thế nào?".

Huyền Ngọc chân nhân từ tốn: "Lần này chỉ có Dịch Viện ta có hai người tham gia đấu vòng loại, các viện khác đều có đến bốn người, Thiên Kiếm Viện thì sáu người. Trận tỉ võ của mười hai vị đệ tử sáng nay có kết quả như sau: Thiên Kiếm Viện sáng nay có ba đệ tử xuất chiến, kết quả một thắng hai bại, thực lực khá, những Viện khác đều là một thắng một bại, giữ trạng thái cân bằng. Đợi đến khi cuộc tỉ võ chiều nay kết thúc thì chúng ta sẽ biết được nhiều hơn và dễ đánh giá tình hình hơn. Tối nay, Lục Viện trưởng giáo sẽ phải thương nghị thật kỹ cho trận đấu ngày mai, chủ yếu là phân chia các đôi đấu sao cho thật hợp lý về sự cách biệt thực lực của các đấu thủ. Không nên để hai đối thủ mạnh gặp nhau, dẫn đến trường hợp lưỡng bại câu thương mà phải cố gắng đào thải những tuyển thủ yếu kém, đúng theo nguyên tắc công bằng công chính".

Lục Vân nghe thế bèn hỏi: "Sur bá, lần thi đấu này kéo dài khoảng bao lâu? Hôm nay là ngày thứ nhất, chỉ mới là đấu vòng loại, ngày mai ngày thứ hai, tiến hành đấu vòng trong. Sau vòng trong sẽ còn lại mười hai người, đến lúc đó sẽ là thời khắc quan trọng để đoạt vị trí lọt vào Lục Cường. Nhưng sau khi có Lục Cường rồi thì các đội sẽ được chia nhau đấu thế nào để xếp loại? Đệ tử vẫn cảm thấy còn khúc mắc".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười: "Đại hội Luận võ đã được tổ chức nhiều lần rồi nên chúng ta có một quy định bất thành văn trong việc xếp loại. Sau khi đã vào Lục Cường, nói thật thì cuộc thi đấu thật sự phức tạp. Bởi vì mỗi người đều bình đẳng, đều có quyền đoạt danh hiệu đệ nhất. Nhưng sáu người thì rất khó chia. Nếu chia thành ba đội thì kết quả sẽ có ba thắng ba thua, vậy ba người chiến thắng đó sẽ đấu tiếp thế nào? Vấn đề này trước đây đã được đề cập. Sau đó, Lục Viện đã đưa ra quy định, tiến hành chế độ khiêu chiến. Tức là ban đầu những tuyển thủ trong Lục Cường sẽ bốc thăm để chia ba đội đấu. Sau khi phân thắng bại, nếu ba kẻ bại trận cảm thấy không phục, cho rằng mình gặp phải đối thủ quá tầm nên mới thất thủ thì có thể khiêu chiến với một trong ba người chiến thắng. Nếu người này thắng, chứng tỏ thực lực cao hơn thì người này sẽ thay thế vị trí của người vừa bị đánh bại. Cứ như thế mà cuối cùng chọn ra người đệ nhất". - <http://.com>

Lục Vân tính toán: "Vậy thì trận chiến xếp loại của Lục Cường sẽ là trận đấu tốn nhiều thời gian nhất?".

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười: "Cũng không hẳn, bởi vì trong trận xếp loại, ai cũng đã dốc toàn lực, cho nên sau trận đấu của ba đội tuyển thủ, chân nguyên của song phương đều đã hao tổn rất nhiều, không ít trường hợp không thể tiếp tục chiến đấu. Do đó, những lời khiêu chiến rất ít khi được đưa ra, nhiều lắm chỉ đấu thêm hai trận. Còn ba người chiến thắng thì sẽ phải tiến hành ba trận đấu, mỗi người một trận, để xếp loại giữa ba người. Tuy nhiên còn phải xem xét tình hình thực tế nên phải đến lúc đó mới biết được. Mỗi lần tổ chức đều có dị biến nên tạm thời không thể khẳng định điều gì. Bây giờ không còn sớm nữa, chúng ta nên đến Thiên Ưng động để chuẩn bị cho trận đấu tiếp theo. Hãy để Vân Phong tiếp tục liệu thương ở đây, chúng ta đi thôi".

oOo

Đến Thiên Ưng động, thời gian vẫn còn sớm, Lục Vân tranh thủ một mình đi lại trên đấu trường để làm quen với môi trường xung quanh. Nhìn tứ phía, có khá nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang bận rộn sắp xếp bàn ghế. Đồng thời, năm người của Nho Viện cũng đã đến. Trong đó, Lục Vân nhận ra Tất Thiên, Cao Phong và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải. Còn lại hai người, một trong hai đệ tử đó chắc chắn là Lý Minh - đối thủ sắp giao đấu. Lục Vân đi lòng vòng được một lúc rồi trở về bên Huyền Ngọc chân nhân, mỉm cười đón chào môn hạ của Nho Viện đang đi đến.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải ngắm nhìn Lục Vân, mỉm cười nói với Từ Dương chân nhân: "Lần này có thể chiêm ngưỡng đệ tử kiệt xuất nhất Dương Viện trở tài, thật là vinh hạnh cho Hứa môn. Đến lúc thi đấu hy vọng vị thiếu hiệp này nương tay, đừng để môn hạ đệ tử của bốn viện phải bị người ta khiêng về, lúc đó thì thật là...".

Từ Dương chân nhân nghe thế bật cười: "Lão Hứa này thật là, đệ tử của ta sơ nhập huyền môn, kinh nghiệm còn kém cỏi mà lão cứ tăng bốc nó lên chín tầng mây là sao hử? Đến lúc đó phải nhờ đệ tử của quý viện chỉ giáo chỉ giáo thì đúng hơn".

Kể đó, Tất Thiên nhanh chóng đến gần Ngao Tuyết, khẽ nói: "Trương sư muội, nghe nói sáng nay Lâm Vân Phong của Dịch Viện đại triển hồng uy, nhất cử đã bại cao thủ Mộc Hoa của Thiên Kiếm Viện, thật là một điều đáng vui mừng. Hãy thay ta gửi lời hỏi thăm, chúc đệ ấy mau chóng bình phục. Ngày mai Trương sư muội cũng phải xuất trận nhì, tới lúc đó sẽ được điểm phúc chiêm ngưỡng kiếm thuật cao siêu của muội rồi. Thật là mong chờ! Hy vọng là huynh không phải đấu trùng thời gian để có thể đến cổ vũ cho muội".

Trương Ngao Tuyết nét mặt bình tĩnh, thần nhiên nói: "Đa tạ lời thăm hỏi của huynh, muội sẽ chuyển lời đến Lâm sư đệ. Bây giờ thời gian sắp đến rồi, muội đi hỏi Lục sư đệ xem có cần gì không, huynh cứ tự nhiên". Nói xong nàng xoay người đi đến chỗ Lục Vân đang đứng.

Lục Vân nhìn thấy Ngao Tuyết, ánh mắt khẽ mỉm cười, không nói gì cả. Ngao Tuyết nhìn chàng, thần sắc vẫn bình thản: "Cuộc tỉ võ sắp bắt đầu rồi, đệ nhớ hãy cẩn thận, ngày mai vẫn còn phải thi đấu". Ánh mắt trong ngần của nàng lặng lẽ nhìn sang nơi khác.

Lục Vân mỉm cười, khẽ nói: "Đệ biết, ngày mai vẫn còn phải đấu nữa, tỷ yên tâm". Phía này, Lý Hoành Phi nhìn theo bóng người của Ngao Tuyết, đôi mắt ánh lên thần sắc kỳ lạ, từ từ đến gần Lục Vân, khích lệ: "Cố gắng, đệ nhất định làm được". Lục Vân khẽ gật đầu cảm kích.

Lục Vân từ từ bước vào đấu trường. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trên tay trái liên tục ẩn hiện vàng hồng quang nhàn nhạt, trông như một dải lụa đỏ, rất đẹp! Đứng nhìn đối thủ của mình, Lục Vân mỉm cười: "Xin chào, ta là Lục Vân của Dịch Viện, mong thỉnh giáo!".

Lý Minh là vị thiếu hiệp khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, tướng mạo thanh tú, khí chất tao nhã, thoạt nhìn bề ngoài, trông y không khác gì một nho sinh. Tay trái cầm chặt thanh trường kiếm, khẽ gật đầu chào lại: "Ta là Lý Minh của Nho Viện, đã từng nghe danh của thiếu hiệp từ Hứa sư bá, được biết người là một thiên tài kiệt xuất nhất của Dương Viện, hồi xưa mong thiếu hiệp nương tay". Trong ngữ khí của người này có hàm ẩn ba phần lễ độ, tạo cho người nghe một cảm giác đây là lời lẽ của một người có học, tri thư đạt lý, thân thiện gần gũi.

Lục Vân chỉ mỉm cười: "Lý sư huynh quá lời, mọi người đều quá khen thưởng tiểu đệ rồi. Lục Vân chỉ là kẻ chân tu mới nhập môn, tài cán không đến đâu... Xem ra thời gian cũng không còn nhiều, chúng ta bắt đầu thôi, mời xuất chiêu". Thanh trường kiếm của Lục Vân tùy ý đóng đưa, mũi kiếm hạ thấp, đôi chân tự nhiên vừa như đang thủ thế vừa như không. Phong thái của chàng khiến cho người khác có một cảm giác khó nắm bắt, giống như một tòa thành phòng bị vững chắc nhưng cũng sẵn sàng tấn công, không dễ hạ thủ.

Thần sắc của Lý Minh trang trọng hẳn lên, đôi mắt không rời khỏi từng động tác của Lục Vân để tìm kiếm điểm sơ hở. Chậm chạp một lúc, Lý Minh vẫn không phát hiện được gì, đành phải cường công. Y khẽ hét một tiếng, toàn thân bùng phát vàng sáng màu đỏ, thi triển tuyệt học Nho Viện - Hạo Nhiên Chính Khí. Nguồn chân khí chí dương chí cương lan tỏa dần trên cơ thể của Lý Minh, như diễm hỏa bao trùm lấy thân thể. Thanh trường kiếm được rút ra, tức thì một tiếng kiếm ngân vang vọng, mở đường cho đạo kiếm quang rực đỏ, dài đến vài trượng chém phăng về phía Lục Vân nhanh như sét đánh.

Lục Vân thản nhiên mỉm cười, thần sắc thể hiện đầy tự tin. Tay phải khẽ rung, một tiếng kiếm ngân trong ngân vang vọng mọi góc ngách trong đấu trường. Đồng thời, Như Ý Tâm Hồn kiếm rung lên bần bật, vô số kiếm ảnh biến động trong cự ly cực ngắn, chớp mắt đã tụ hội thành một đạo kiếm khí rực đỏ chói lòa. Lục Vân giơ tay bỏ một đường kiếm cương mãnh đỡ ngay đường kiếm vừa rồi của Lý Minh. Vừa xuất đòn, cơ thể của Lục Vân đột nhiên lùi về ba thước, xoay chuyển giữa không rồi phi thẳng đến phía trái của Lý Minh. Như Ý Tâm Hồn kiếm nhanh hơn tia chớp, tung ra một khối kiếm quang kết hợp từ một trăm bốn mươi tám nhất kiếm, nhanh chóng phủ xuống từ trên đỉnh đầu của Lý Minh. Tốc độ nhanh đến kinh hồn.

Đòn tấn công vừa bị phá giải, cơ thể còn khẽ loạn choạng thì đã nhìn thấy Lục Vân bất ngờ xuất hiện ở phía tay trái. Lý Minh thất kinh, lập tức quay mình. Thanh trường kiếm phi vũ thân tốc trong tiếng thét vang dội của y. Phút chốc, cả cơ thể cùng trường kiếm đã hóa thành một con lốc xoáy đầy khí thế, cường mãnh xông vào Lục Vân. Nhờ chiêu này mà y không những phá giải được đạo kiếm ảnh trùng điệp mà còn lợi dụng đà tấn công của con lốc, xông thẳng vào Lục Vân để gây sát thương trực tiếp.

Lục Vân nhìn thẳng vào đối thủ, đôi mắt ánh lên một đạo thần quang. Như Ý Tâm Hồn kiếm lập tức chuyển động thần tốc, đồng thời phát ra những thanh âm chói tai cực kỳ. Xung quanh Lục Vân, một đạo ánh sáng nhàn nhạt bắt đầu tụ hội, sắc đỏ của ánh sáng tăng dần theo tốc độ của thanh thân kiếm, cho đến khi trở thành một màu đỏ lừ. Sắc đỏ như dòng máu đang sôi sùng sục, khí thế khiếp hồn.

Khi cơ thể của Lý Minh đến gần, vàng hồng quang xung quanh Lục Vân lóe sáng, Như Ý Tâm Hồn kiếm bùng phát khí thế như thiên địa xoay chuyển, sức mạnh đột nhiên tăng lên gấp ba lần. một đường kiếm đầy uy lực chém ngang một nhất như phá sơn trăm lăm, hóp hóp cả người xem. Ngay sau đó chỉ thấy một vàng sáng chói lòa, tiếng nổ rầm rầm như sấm gào cùng tiếng thét thất thanh đầy đau đớn. Khí lưu xung quanh chịu ảnh hưởng của kiếm quang bị cường kích, cát bụi cuộn cuộn nổi dậy rồi bùng tán ra xung quanh làm mù mịt cả đấu trường.

Lý Minh ở giữa không trung bị đánh bay ra một khoảng xa bởi sức phản quá mạnh của Lục Vân, cả vòng chân khí hộ thể cũng bị chấn nát, lập tức trọng thương. Y vừa chạm đất thì đã không còn đứng vững nữa, nghiêng ngã thoái lui đến bảy bước. Nhìn thấy Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ cũ, không thừa cơ tiếp tục tấn công, Lý Minh không khỏi bất phục khí phách quang minh lỗi lạc của chàng. Y hít một hơi thật sâu, vận toàn bộ công lực, thanh trường kiếm lại phát ra vàng sáng rực rỡ. Khẽ quát một tiếng, cơ thể của Lý Minh lại xoay chuyển và phóng lên, tạo thành một góc ba mươi độ hướng về phía Lục Vân. Mỗi ba vòng xoay chuyển, Lý Minh sẽ chỉ kiếm xuống đất để tạo phản lực cho mình, nhằm tăng tốc cho các vòng xoay. Sau chín lần chỉ kiếm, tốc độ của y đã nhanh đến không còn nhìn thấy rõ thân ảnh. Chỉ thấy một đạo cuồng phong đỏ rực cùng tiếng thét đầy khí thế đang nhắm thẳng vào Lục Vân.

Trường kiếm trên tay phải Lục Vân khẽ phát, toàn lực thi triển Dịch Viện tuyệt kỹ: "Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết". một đạo kiếm ảnh đỏ rực xuất hiện trước cơ thể của chàng, hình thành một vùng xoáy có chiều ngược lại chiều xoáy của Lý Minh. hai nguồn chân nguyên khổng lồ gặp nhau tại một điểm, không cùng tính chất, không cùng phương hướng đã tạo nên một tiếng nổ kinh lôi làm rung chuyển cả đấu trường, vang vọng cả khu vực xung quanh. Uy lực thật không thể tưởng tượng.

Đối với Hạo Nhiên chính khí của Nho Viện, Lục Vân hiểu rõ hơn ai hết. Bởi vì chính chàng đã từng tu luyện Nho gia pháp quyết - Hạo Nhiên Thiên Cang, không khác bao nhiêu so với Hạo Nhiên Chính Khí. Nói đúng hơn, Hạo Nhiên Chính Khí tu luyện đến tầng cuối cùng chính là Hạo Nhiên Thiên Cang. Chỉ là Nho Viện đã thay đổi cách xưng hô mà thôi.

Lý Minh vẫn tiếp tục tấn công với tốc độ cực nhanh. Con lốc xoáy với sức mạnh kinh khiếp đó không ngừng xé nát từng tầng kiếm ảnh của Lục Vân, công kích trực tiếp vào cơ thể của chàng. Chỉ trong chớp lát, Lý Minh đã phá giải được kiếm ảnh mà Lục Vân đã bố trí, thanh trường kiếm vang vọng những âm ghê rợn, rạng ngời vàng ánh sáng rực đỏ, bao vây lấy Lục Vân. Y hét lớn: "Hạo Nhiên Chính Khí, nhân giả vô địch. Tiếp chiêu thứ nhất, Chính Khí Sơn Hà".

Sắc mặt của Lục Vân hơi biến đổi, cơ thể lập tức lui về, tay phải khẽ phát, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên ảo hóa hành tám đạo quang ảnh, phóng ra

tám hướng cản trở bước tiến của Lý Minh. Ngay sau khi phóng ra bát kiếm, Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển nhanh dần theo tay của Lục Vân, một vầng sáng xanh đỏ kỳ dị bất ngờ xuất hiện từ tay của chàng, truyền vào thanh kiếm tạo thành một quang trụ nhắm thẳng vào Lý Minh. Trong tiếng thét chấn thiên động địa, một cột sáng xanh đỏ quyền hòa được tung ra từ thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm của Lục Vân với tốc độ không thể nhìn thấy rõ, nhất kích trúng ngay Lý Minh đang xăm xăm xông tới.

Cơ thể của Lục Vân vừa chớp hiện ngay giữa trời, tránh xa phạm vi bùng nổ của đòn phản công vừa rồi. Nhìn xuống phía dưới, mọi người ở xung quanh ai cũng há hốc miệng nhìn vào đấu trường, hiển nhiên trận đấu gay cấn của hai người đã có sức thu hút rất lớn. Lúc này, trong tiếng nổ rền vang, một đạo hồng quang lóe sáng, một bóng người văng ra, rơi xuống cách đó vài trượng.

Các đệ tử Nho Viện thét lên hãi hùng. Nhìn dáng vẻ thê thảm của Lý Minh, ai cũng ái ngại và đầy lo lắng. Lý Minh quay nhìn đồng môn sư huynh đệ, gương cười, cơ thể trụ lại, thanh trường kiếm lại phừng sáng đạo hồng quang. Y nhìn Lục Vân ở giữa không, trầm giọng: "Chiêu thứ hai - Đan Tâm Chiếu Nhật". Dứt lời, cơ thể của Lý Minh bất ngờ ảo hóa thành tám nhân ảnh. Tám đạo nhân ảnh, tám thanh trường kiếm, tại tám hướng khác nhau tụ hội thành tám cột hồng quang. Tám quang trụ này lại kết hợp thành một thanh kiếm khổng lồ, to đến hơn mười trượng, thân kiếm rực sáng một màu đỏ đầy uy lực, khí thế như khai thiên cự phủ, bỏ xuống Lục Vân.

Ở một bên võ đài, Huyền Ngọc chân nhân cùng những người khác, sắc mặt đều hơi biến đổi. Người khẽ nói: "Với tình hình này, xem ra đối thủ không phải dễ đối phó. Cũng may Lục Vân vẫn chưa bị đả thương, vẫn còn lợi thế".

Từ Dương chân nhân ngẩng nhìn Lục Vân trên cao, đôi mắt rực lửa: "Lần này Lục Viện hội võ gần như không tìm ra kẻ yếu kém. Giống như Lý Minh, chỉ là một đệ tử tầm thường trong Nho Viện mà đã có thực lực cường hoành. Nếu vậy thì đệ tử kiệt xuất của Nho Viện sẽ càng lợi hại hơn nhiều. Những cuộc tỉ võ sau này mới thật sự là gay cấn. Ta chỉ hy vọng Lục Vân có thể phát huy được trạng thái tốt nhất, trở hết tài nghệ là được. Ý niệm muốn vào Lục Cường của ta bây giờ đã tiêu tan rồi. Lục Vân có mệnh thì cũng chỉ là hai năm tu luyện thôi, không phải sao? Có thể đến đây tham dự thi đấu là ta đã vui rồi, chỉ ít trận này Lục Vân sẽ không bị đánh bại, đối với ta như thế đã an ủi lắm".

Tĩnh Nguyệt đại sư quay nhìn Ngao Tuyết, khẽ nói: "Trong kỳ đại hội này, năm viện còn lại đều có tiềm lực thâm hậu. Chúng ta muốn lọt vào Lục Cường thì chỉ mong vào may mắn của bốn đệ tử mà thôi. Trong những trận đấu cuối cùng, đối thủ chính là một phần cực kỳ quan trọng, quyết định đến sự thành bại của mỗi người". Nét mặt của Ngao Tuyết và Hoành Phi trở nên nghiêm trọng hẳn. Đối với những trận tỉ võ sau này, trong lòng ai cũng có áp lực.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhắc: "Được rồi, mọi người đừng xem trọng quá. Mọi việc có ra sao thì vẫn không ai nói rõ được. Cũng như bây giờ, năm viện kia cũng lo lắng cùng một vấn đề như chúng ta thôi. Mọi người không ai có thể dự đoán được kết quả cuối cùng sẽ như thế nào. Chúng ta cứ tập trung quan sát trận đấu này trước đã".

Trong lúc nhóm người của Huyền Ngọc chân nhân bàn luận xôn xao, Lục Vân đang nhìn thanh cự kiếm với sắc mặt nghiêm trọng. Lúc này chàng thật sự cảm thấy bất phục Lý Minh, không ngờ y có tu vi cao thâm như vậy. Mắt nhìn thanh cự kiếm đang hạ xuống, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay nhanh chóng tung ra vô số kiếm ảnh. Những kiếm ảnh chuyển động thần tốc đó cuộn theo khí lưu xung quanh, chớp mắt đã hình thành một đóa sen đỏ đẹp rạng ngời. Đóa hồng liên cuộn cuộn bão lửa, không ngừng xoay chuyển trên đỉnh đầu của Lục Vân. Không khí xung quanh bị thiêu đốt bởi sức nóng của diễm hỏa, đột nhiên bốc lên những vầng khói xanh, một ngọn hỏa diễm màu xanh lượn lờ xuất hiện trong không khí.

Trường kiếm của Lục Vân vừa phát, đóa huyết liên hùng hực cửu thiên chân hỏa lập tức nghênh chiến thanh cự kiếm của Lý Minh. Lục Vân hét lớn: "Xem Liệt diễm Hồng Liên của ta và Đan Tâm Chiếu Nhật của ngươi, ai lợi hại hơn ai". Hồng liên và cự kiếm vừa tiếp xúc đã lập tức bùng nổ, hai vầng quang đỏ xen lẫn giữa không trung, bùng phát ra những vòn khói mây màu đỏ, lừng lờ. Trong cảnh đẹp huyền ảo đó lại ẩn tàng vô vàn nguy cơ.

Cự kiếm phá thiên, hồng liên phi chuyển, hai vầng sáng kỳ dị kinh nhau giữa không trung. Những người bên dưới ngẩng đầu quan sát trong bầu không khí nghẹt thở, không dám thở mạnh sợ làm quấy rối hai đấu thủ đang tập trung cao độ. Trong ánh mắt của mọi người, họ chỉ nhìn thấy thanh cự kiếm bị hồng liên thiêu đốt trong diễm hỏa hùng hực, ngay giữa hai người. Hồng liên xoay chuyển liên tục, mỗi vòng xoay lại tiêu hao một phần nội lực của thanh cự kiếm, còn bản thân hồng liên cũng nhạt màu dần. Kinh nhau một lúc lâu, cả hai đạo hồng quang đều bị tiêu tan.

Cơ thể của Lục Vân bất ngờ xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Lý Minh, một vầng hồng quang sáng rực xoay chuyển cực nhanh trên đỉnh đầu của Lục Vân. Đó chính là thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm. Thân kiếm lúc này đang phát ra một nguồn hồng quang cương mãnh, vây hãm lấy Lý Minh. Như Ý kiếm càng xoay chuyển thì đạo hồng quang càng cường thịnh, cuối cùng tạo thành một quang trụ chói lòa, bao vây Lý Minh.

Lý Minh ở bên trong cảm thấy áp lực không ngừng đè nặng lên cơ thể, nguồn khí lưu mạnh mẽ khóa chặt mọi chuyển động. Trong giây phút này, Lý Minh đang trọng thương nên hoàn toàn không thể chống chọi với kiểu công kích tuần công lực như vậy. Sắc mặt của y trắng bệch, cơ thể co giật dữ dội, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng. Nhìn thấy Lý Minh sắp ngã quỵ, thì đột nhiên cột sáng biến mất, một vầng hồng ảnh lạng lẽ hiển hiện trước mặt Lý Minh, đó chính là Lục Vân.

Lục Vân lượn người xuống, gió thổi tà áo phất phới, thể hiện một phong cách khoan thai. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm ẩn hiện vầng hồng quang nhàn nhạt, từ từ xoay chuyển trên đỉnh đầu một cách thư thái. Lục Vân mỉm cười nhìn Lý Minh, khẽ nói: "Lý sư huynh tu vi tinh thâm, Lục Vân vô cùng bất phục. Bây giờ chúng ta ngừng tay thôi, thế nào?".

Lý Minh ngược nhìn Lục Vân, đôi mắt ánh lên một tia nhìn kỳ dị, ẩn hiện một nụ cười ngay khóe môi. Y đưa tay khẽ nói: "Ngươi rất lạ, tạo cho người khác một cảm giác khó hiểu, nhưng ta biết rõ một điều, ngươi rất mạnh, rất mạnh. Xin đa tạ vì đã nương tay, hy vọng chúng ta có thể kết tình bằng hữu".

Lục Vân cầm chặt bàn tay của Lý Minh, một đạo liệt hỏa chân nguyên được truyền vào cơ thể của y. Chỉ thấy toàn thân Lý Minh bùng sáng, tinh thần hồi phục khá nhiều. Lục Vân cười nói: "Bây giờ, chúng ta là bằng hữu, đúng không?". Lý Minh nghe thế cảm động gật đầu, kích động: "Đúng, chúng ta là bằng hữu, chúng ta đã là bằng hữu". Cảnh tình đó, một số Nho Viện đệ tử vốn đang khó chịu trong lòng cũng cảm động mỉm cười.

Huyền Ngọc chân nhân tỏ ý tán thưởng nói: "Lục Vân thật là một người đặc biệt, thẳng không kiêu, bình dị dễ gần, đó là khí chất của một vương giả. Sau

này mọi người hãy nhớ học tập Lục Vân. Bây giờ chúng ta hãy ra ngoài kia". Rồi mọi người đi về phía Lục Vân. Từ Dương chân nhân mừng rỡ vô cùng vì bao nhiêu năm nay, cuối cùng Dương viện cũng đã có một kiệt xuất đệ tử tài đức hơn người. Thật là vẻ vang!

Ngao Tuyết ngắm nhìn nụ cười thản nhiên của Lục Vân, gương mặt anh tuấn đó, thái độ thản nhiên đáng yêu đó, tất cả đều rạng ngời và khó quên. Trong khoảnh khắc, một thứ gì đó rất lạ lùng đang làm rung động con tim vốn giá lạnh của Ngao Tuyết. một sợi rễ tình vô hình vô ảnh đang nảy sinh.

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải vừa dùng ánh mắt kỳ dị nhìn Lục Vân, vừa thì thầm với lão hữu Từ Dương bên cạnh: "Lúc này ta thật sự phải chúc mừng người đó Từ Dương, đã thu được một hảo đồ đệ. Không những tu vi cao thâm mà quan trọng nhất là có một tấm lòng nhân hậu. Không chừng vị đệ tử này sẽ là người làm rạng danh Dịch Viện, thay đổi lịch sử hăm hiu của người đó. Chắc, người may quá, thật khiến ta ganh tị".

Từ Dương chân nhân mừng rỡ: "Quá lời, quá lời! Chúng ta thì đều là hảo bằng hữu, đừng nói những lời khách sáo như vậy chứ. Lần này có thể phân thắng bại trong tình cảnh hòa bình, hai người lại trở thành bằng hữu, đó là chuyện đáng mừng. Chúng ta phải cùng vui chứ". Từ Dương chân nhân thật sự đang vui mừng đến tột độ. Được lão hữu tán dương đồ đệ của mình, niềm vui đó còn lớn hơn là bản thân mình được khen ngợi.

Huyền Ngọc chân nhân cười nói: "Được rồi, cuộc đấu đã kết thúc, chúng ta không cần đứng ở đây tán dóc dưới ánh mặt trời chói chang như vậy. Quay về rồi hãy trò chuyện tiếp nào".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải mỉm cười quay đầu, bảo môn hạ đệ tử Lý Minh về nghỉ ngơi, bản thân thì đi theo Huyền Ngọc chân nhân rời khỏi. Cùng lúc, Tất Thiên dõi theo bóng ảnh của Ngao Tuyết, vài lần muốn ngỏ lời nhưng lại ngập ngừng không nói, chỉ khẽ thở dài, quay lưng trở về cùng các sư đệ.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Hội Nghị Thượng Đỉnh

Khi mọi người trở về Thiên Hóa động, Lâm Vân Phong đã tỉnh lại. Lúc này trông sắc mặt của hắn đã hồng hào trở lại, có vẻ đã hồi phục được khá nhiều. Vừa thấy mọi người trở về, Vân Phong vội chạy đến ngay bên Lục Vân, hỏi dồn: "Sao rồi? Trận thi đấu của huynh hoàn thành tốt đẹp chứ? Huynh thắng rồi phải không? Sao không ai gọi đệ dậy để đi xem chung vậy? Đệ đệ một mình ở đây hồi hộp chờ đợi".

Lục Vân cầm lấy tay của Vân Phong cười nói: "Chúng ta hy vọng đệ có thể hồi phục nguyên khí thật tốt, ngày mai còn một trận thi đấu gian nan hơn nữa đang chờ đệ mà. Trận đấu của huynh đã xong rồi, may mắn chiến thắng Lý Minh sư huynh của Nho Viện và cũng không bị thương tích gì. Ngày mai tất cả chúng ta sẽ cùng tham gia vòng đấu trong, mong là mọi người đã qua ải. Vì thế mà đệ phải tranh thủ thời gian, hồi phục nhanh chóng công lực đã bị hao tổn. Có như vậy thì ngày mai đệ mới mong tiếp tục chiến thắng được. Tội nay nhớ đừng đi đâu hết nhé, hãy ngồi yên ở đây để vận khí điều tức, khôi phục lại trạng thái uy vũ ban đầu".

Vân Phong vừa nghe tin thắng lợi của Lục Vân, lập tức gương mặt nở rộ một nụ cười rạng rỡ, cầm lấy tay của Lục Vân, cười không ngớt: "Huynh không cần lo cho đệ, đệ đã hồi phục được sáu, bảy phần công lực rồi, chỉ cần tối nay cố gắng thêm nữa thì sáng mai sẽ tốt thôi. Mà huynh lợi hại thật, không bị thương tích gì cả đã chiến thắng đối thủ một cách vẻ vang, hay quá! Không được xem huynh thi đấu đúng là tiếc ghê gớm. Ngày mai đệ nhất định phải có mặt đệ cổ vũ cho huynh".

Lục Vân khẽ cười: "Hy vọng chúng ta không thi đấu cùng thời gian, nếu không thì không thể gặp nhau được. Thôi, không nói nhiều nữa, Hứa đại hiệp của Nho Viện đang đứng ngoài kia, đệ mau ra chào hỏi người ta, kéo lại bị cho là không biết lễ nghĩa". Nói rồi vừa mỉm cười vừa kéo Vân Phong đi ra chào hỏi Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải.

Mọi người chào nhau vài câu rồi cùng đi vào trong động, ngồi xuống bàn chuyện huyền diệu. Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải nhìn bốn vị đệ tử của Dịch Viện, khẽ cười: "Lần này, tuy thi đấu rất kịch liệt nhưng với thực lực của các đệ tử, ta tin rằng Dịch Viện sẽ có được thành tích khả quan. Ta đã xem xét tình hình các viện khác rồi, e là Nho Viện của ta năm nay phải chịu xếp cuối".

Huyền Ngọc chân nhân cười xòa: "Thương Hải đại hiệp quá khiêm tốn rồi, đệ tử Tất Thiên của Nho Viện ta có gặp qua, quả thật tu vi cao thâm, tuyệt đối không dưới Hoành Phi. Nếu như hai người có thể thi đấu với nhau thì khả năng thắng của Nho Viện chiếm đến sáu phần. Đại hội kỳ này, danh phẩm đệ nhất chỉ có hai viện Thiên Kiếm Viện và Bồ Đề Học Viện có khả năng tranh nhau, còn chúng ta, chỉ cố gắng thoát khỏi danh vị cuối chót".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải suy tư: "Bây giờ các cuộc tỉ võ có lẽ đã hoàn tất rồi, tối nay Lục Viện sẽ tiến hành một cuộc họp thảo luận quan trọng về vòng đấu trong. Cuộc họp này đối với Lục Viện là một bước mấu chốt dẫn đến thắng lợi của từng trận đấu. Làm sao để môn hạ đệ tử của mình đấu với đối thủ yếu nhất là điều cần suy tính. Nếu nhờ đó mà vào được Thập nhị cường thì con đường đi tới Lục cường chỉ còn cách vài bước ngắn ngủi mà thôi".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu: "Đại hội lần này quả thật là một cuộc tranh giành quyết liệt. Ai cũng vì môn hạ đệ tử của mình mà tranh thủ cơ hội tốt nhất, để họ dễ dàng tiến vào vòng đấu trong. Bao nhiêu kỳ đại hội đã qua, Dịch Viện đều thua thảm hại trong cuộc tranh giành này. Hy vọng năm nay, tình hình sẽ đổi khác. Bây giờ chúng ta hãy đi nghe ngóng xem tình hình các viện khác ra sao để chuẩn bị đối sách cho tối nay".

Hứa Thương Hải đồng tình: "Đúng đó, phải đi ra ngoài xem xét tình hình các viện. Dù sao thì trận đấu hôm nay đã kết thúc rồi, quan trọng là ngày mai. Đi thôi, chúng ta đi thu thập tin tức". Nói xong Hứa đại hiệp chào tạm biệt mọi người rồi cùng Huyền Ngọc chân nhân rời khỏi.

Từ Dương chân nhân nhìn mọi người khẽ nói: "Lần này Văn Phong và Lục Vân cùng thắng cả hai trận, đã làm rạng danh Dịch Viện chúng ta. Hy vọng ngày mai, các đệ tử có thể càng đánh càng hăng, một lần nữa tạo nên kỳ tích hiển hách, cùng tiến vào vòng đấu sau, mọi người có tự tin không?".

Trương Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, hai ánh mắt lại gặp nhau, cùng truyền cho nhau một thần sắc kiên định, hai người cùng lúc gật đầu, đầy tự tin. Văn Phong thì nhìn mọi người với một vẻ mặt nghiêm trọng, gật đầu thật mạnh, đầy kiên quyết. Còn Hoành Phi thì chỉ nhìn Từ Dương chân nhân, nghiêm túc nói: "Chúng ta nhất định sẽ thành công, ngày mai sư thúc cứ xem". Chỉ một câu nói ngắn, không nói thêm gì hơn.

Từ Dương chân nhân nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư, hai người tỏ vẻ miễn nguyện. Từ Dương chân nhân tâm tưởng: "Tốt, có chí khí, để xem ngũ viện có còn xem thường Dịch Viện không. Chúng ta nhất định phải trở hết bản lĩnh, để họ phải ngưỡng mộ uy danh của Dịch Viện. Tiếp tục cố gắng, ta sẽ ủng hộ tất cả. Bây giờ ai nấy hãy về nghỉ ngơi, chuẩn bị cho trận đấu ngày mai". Nói xong cùng Tịnh Nguyệt đại sư rời khỏi.

Lục Vân nhìn ba người còn lại, khẽ nói: "Văn Phong bây giờ hãy tranh thủ thời gian vận khí điều tức cho mình. Ngày mai, đối thủ mà chúng ta đụng độ không một ai là kẻ xoàng xĩnh. Cho nên ai cũng phải dốc hết toàn lực để thi đấu. Bây giờ chúng ta hãy bàn bạc một chút về tình hình thi đấu của ngày mai, dự đoán trước những sự cố có thể gặp phải để còn biết cách phản ứng". Sau đó bốn người ngồi chụm lại với nhau, bàn tính tình huống cho trận đấu ngày mai.

oOo

Ngoài động, Từ Dương chân nhân đứng nhìn đấu trường đang được các Thiên Kiếm Viện đệ tử dọn dẹp, thu xếp lại cho đàng hoàng. Vừa quan sát những dòng người đi đi lại lại, Từ Dương chân nhân vừa hỏi: "Sư tỷ, đại hội Luận võ này tỷ đã tham gia mấy kỳ nên khá hiểu rõ tình hình của nó. Vậy theo như nhận định cá nhân thì trận đấu ngày mai, bốn đệ tử Dịch Viện có vượt qua hết không?".

Tịnh Nguyệt đại sư nhìn ra phía trước, giọng nói trầm ngâm: "Theo như tình huống phân tích, bốn đệ tử có thể thuận lợi vào đến vòng này đã là điều đáng mừng. Còn lần đấu sau, ta nghĩ chỉ có hai người lọt vòng, hai người sẽ bị loại trừ. Còn trận Lục cường, cho dù vào được một người cũng vô cùng khó khăn. Mỗi kỳ thi võ đều giữ được mức cân bằng, mỗi viện chỉ có một thành viên đi vào vòng Lục cường. Chỉ là trong bao nhiêu năm qua, mỗi mình Dịch Viện là liên tục năm kỳ đại hội, không có một đệ tử nào có thể tham gia vòng đấu Lục cường. Và lần nào cũng là hai đệ tử của Thiên Kiếm Viện có mặt trong trận đấu tranh ngôi vị hạng nhất. Năm nay, kết quả cuối cùng thế nào thì không ai biết trước được. Đệ cũng không nên mong chờ quá nhiều để rồi phải thất vọng".

Từ Dương chân nhân mặt mày khẽ biến sắc, thở dài, không nói một câu nào mà chỉ lặng lẽ nhìn ra xa, trong lòng mong chờ một điều kỳ tích.

oOo

Màn đêm buông xuống dần, đã đến lúc dùng cơm tối. Lúc Huyền Ngọc chân nhân trở về cũng là lúc mọi người đã dùng cơm xong. Huyền Ngọc chân nhân gọi mọi người tập trung rồi nói: "Vừa rồi ta đã thám thính được một số thông tin, kết quả đã có hết rồi. Lần này tham gia thi đấu có hai mươi bốn người, hai người của Dịch Viện đều đã vượt qua vòng loại, Phụng Hoàng Thư Viện bốn người tham gia thì có ba người bị đào thải. Nho Viện thì có hai người lọt vòng, Đạo Viện và Bồ Đề Học Viện cũng vậy. Còn Thiên Kiếm Viện thì sáu người tham dự, ba người vượt ải. Thông qua vòng đấu loại, Thiên Kiếm Viện có thực lực cao nhất, đang xếp ở vị trí đầu bảng".

Từ Dương chân nhân sầm mặt hỏi: "Vậy thì trận đấu ngày mai, họ sẽ có đến năm người tham gia, cơ hội chạm mặt không phải sẽ càng cao sao? Hôm nay nhất chiến, lập trường của họ đã rõ ràng rồi, ngày mai mà đụng độ, e là sẽ rất kịch liệt". -

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Đúng vậy, nhưng cho dù chúng ta có gặp phải ai thì cũng là những những đối thủ cường hoành, muốn yếu hơn cũng không thể nào có. Theo như tin tức thu thập được, những đệ tử tham dự bị đào thải lần này có rất nhiều người đều là đệ tử thực lực khá cao. Trong đó có vài người có công lực không dưới Mộc Hoa. Từ đó có thể thấy được lần thi võ này gay cấn hơn những kỳ trước đến mức nào. Tối nay ta sẽ cố gắng tranh thủ cơ hội cho Dịch Viện, nhưng có thành công hay không thì còn phải xem tình hình. Trong thời gian này, mọi người ghi nhớ là không được rời khỏi sơn động, hãy tọa thiền vận khí, chuẩn bị thật tốt cho trận đấu ngày mai. Đây là trận đấu liên quan đến niềm vinh nhục của viện ta, mọi người cần phải nỗ lực hết mình". Nói xong, người rời khỏi động để đến tham dự đại hội đàm luận của các trưởng giáo.

oOo

Trong Thiên Huyền động, trưởng giáo của Lục Viện đang tề tụ đông đủ để thương nghị cho việc thi đấu ngày mai. Chỉ thấy họ ngồi xung quanh một chiếc bàn bằng ngọc đá hình tròn, bên cạnh có một Thiên kiếm Viện đệ tử im lặng đứng hầu.

Thượng thủ, trưởng giáo Thiên Kiếm Viện Lý Trường Xuân lên tiếng: "Sau khi xem xét tình hình thi đấu của ngày đầu tiên, ta có thể thấy đại hội Luận võ Lục viện lần này hoàn toàn mạnh hơn so với các kỳ trước. Đây là điều đáng mừng, vì chứng tỏ Lục Viện đã xuất hiện nhiều nhân tài kiệt xuất hơn. Đối với giới chân tu, đó là một việc tốt. Để lần thi võ này có thể công bằng công chính, tối nay chúng ta cần phải thương nghị thật kỹ càng và phân tích đúng đắn thực lực của các thí sinh tham dự, cố gắng tránh tình trạng nhị cường đối chọi, lưỡng bại câu thương. Cũng như luật cũ, bây giờ mỗi viện sẽ đề cử hai đệ tử kiệt xuất nhất, chúng ta sẽ bắt đầu xếp loại và lập danh sách".

Năm vị trưởng giáo còn lại nhìn nhau, bắt đầu trầm tư. Huyền Ngọc chân nhân ghi tên của Ngạo Tuyết và Hoành Phi. Rất nhanh, họ đã đặt đầy đủ danh

sách của môn hạ đệ tử lên giữa bàn. Lý Trường Xuân ra lệnh cho đệ tử tổng hợp các danh sách vào một tờ giấy, sau đó đưa trước mặt để các trưởng giáo xem qua.

Sau khi năm người đã kiểm tra xong, Lý Trường Xuân cầm tờ danh sách, khẽ đọc: "Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần, Triển Ngọc; Bồ Đề Học Viện Bản Nhất, Giới Thiên; Đạo Viện Vô Vong, Vân Hoa; Nho Viện Tất Thiên, Đỗ Lục; Phụng Hoàng Thư Viện Thương Nguyệt, Hứa Khiết; Dịch Viện Lý Hoành Phi, Trương Ngạo Tuyết, tất cả mười hai người này sẽ thi đấu với mười hai người vừa lọt vòng đầu loại. Danh sách cụ thể cần được thảo luận tại đây, mọi người thấy thế nào?".

Năm vị trưởng giáo đều khẽ gật đầu, không ý kiến. Lý Trường Xuân thấy vậy bèn ra lệnh cho đệ tử mang đến danh sách của mười hai người còn lại, cùng viết lên bảng danh sách này theo hai hàng đối xứng để dễ quan sát. Sau đó bảo đệ tử chép ra năm bản, phát cho mỗi người một bản.

Sau khi mọi người đã có bảng danh sách, Lý Trường Xuân khẽ nói: "Mọi người có thể vẽ đường liên kết giữa hai nhóm người trên danh sách để tạo thành một cặp đấu. Để cho công bằng liêm minh, mỗi viện trưởng sẽ tự chọn đôi đấu trên bảng danh sách của mình. Cứ mỗi cặp đấu được sáu người chọn giống nhau thì xem như cặp đấu đó đã được quyết định. Còn lại tiếp tục chọn lựa cho đến khi hoàn thành danh sách. Về nguyên tắc không đấu cùng viện thì chắc không cần phải nhắc nhở. Vậy chúng ta bắt đầu".

Trong động im phăng phắc, sáu vị trưởng giáo đều đang suy nghĩ thần trọng, lựa chọn đối thủ. Đây là mấu chốt cực kỳ hệ trọng, liên quan đến trận đấu khó hay dễ của đệ tử môn hạ, cần phải thật chú ý. Trải qua một lúc lâu, sáu vị trưởng giáo mới nộp được tờ danh sách với cái đường nối chằng chịt. Kết quả thống kê chỉ có một đôi đấu được chọn trùng nhau bởi sáu vị trưởng giáo. Vậy qua lần lựa chọn thứ nhất, đã có một đôi được vạch ra. Sau đó, họ tiếp tục chọn lựa trên bảng danh sách còn lại.

Sau nhiều lần chọn lựa, thống kê, cuối cùng sau tám lần vất vả, danh sách đôi đấu cho ngày mai đã hoàn thành. Cầm tờ danh sách trên tay, mỗi vị trưởng giáo đều có biểu tình khác nhau. Lý Trường Xuân bình thần tự nhiên. Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện thì thần sắc tĩnh lặng, khó hiểu. Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện thì sắc mặt trầm trọng. Hạo Văn cư sĩ của Nho Viện lại cười trong đau khổ. Gương mặt như ngọc của Ngọc Vô Song - trưởng giáo Phụng Hoàng Thư Viện thì lộ vẻ phân ưu lo.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn vào bảng danh sách, mặt mày nghiêm trọng. Lần thương nghị này sở dĩ tốn nhiều thời gian là vì trở ngại của Dịch Viện. Do muốn tận lực tranh thủ lợi thế hết mực cho môn hạ đệ tử nên sự lựa chọn của Huyền Ngọc chân nhân lúc nào cũng khác với mọi người, khiến cho cuối cùng chỉ còn lại hai Dịch Viện đệ tử phải đối đầu với Thiên Kiếm Viện đệ tử. Đó là điều mà Huyền Ngọc chân nhân không hề muốn. Tiếc là thế sự vô thường, có cố gắng cũng vô ích.

Lần này, Lý Hoành Phi sẽ gặp Vô Niệm - đệ tử của Bồ Đề Học Viện; Còn đối thủ của Trương Ngạo Tuyết là Thanh Khê của Đạo Viện. Còn lại, Lục Vân phải đấu với Lãnh Gia Hào - đệ tử xếp hạng ba trong Thiên Kiếm Viện, Vân Phong thì đấu với Triển Ngọc - đệ tử xếp hạng hai. Nhìn danh sách trên tay, Huyền Ngọc chân nhân thiếu nào bước ra khỏi Thiên Huyền động. Trong gió khuya lạnh buốt, người một mình đứng trong đêm lạnh lẽo tần ngần thật lâu rồi mới từ từ biến mất dưới ánh trăng.

oOo

Về đến Thiên Hòa động, Tử Dương chân nhân và Tịnh Nguyệt đại sư đều đang chờ. Ba người nhìn nhau, Huyền Ngọc chân nhân bất giác thờ dài, lắc đầu đưa danh sách cho hai người. Xem xong danh sách, Tịnh Nguyệt đại sư vẫn bình tĩnh còn Tử Dương chân nhân thì nghiêm mặt, trầm tư.

Huyền Ngọc chân nhân kể lại quá trình chọn lựa của các trưởng giáo cho hai vị sư đệ sư muội nghe. Cuối cùng chỉ nghe người nói "Lần này có lẽ là ý trời. Ta có cố gắng cách mấy cũng không thoát được cảnh phải đụng độ với Thiên Kiếm Viện. Tạm thời đừng nói cho các đệ tử biết, để họ nghỉ ngơi thật tốt, đợi đến sáng mai hẵng nói". Nói xong người lướt mình đi vào trong động.

Tịnh Nguyệt đại sư quay sang Tử Dương chân nhân, khẽ nói: "Đi nghỉ sớm đi, ngày mai còn nhiều việc phải làm". rồi người lặng lẽ đi vào. Tử Dương chân nhân đứng người tại động khẩu, ngẩng nhìn vầng trăng sáng trên cao, bất động. Từ phía trong, Lục Vân nhìn thấy bóng lưng của sư phụ, cảm giác điều bất lành. Cụ thể thế nào thì chẳng không rõ nhưng chỉ biết một điều, chắc chắn liên quan đến trận đấu ngày mai, nếu không sư phụ sẽ không tỏ vẻ nghiêm trọng như thế này.

Ánh trăng bàng bạc, cả đêm lẳng lặng. Tử Dương chân nhân đứng lặng người cả đêm, không nói không rằng, cho đến khi mặt trời ló dạng người mới đi vào.

Sau bữa cơm, Huyền Ngọc chân nhân nhìn bốn đệ tử, ánh mắt đầy khích lệ: "Hôm nay sẽ là ngày bốn đệ tử cùng tham gia quyết đấu, ta ở đây cầu chúc may mắn cho tất cả. Lần này thi đấu, đối thủ vô cùng lợi hại, cho nên mọi người cần phải cực kỳ thận trọng. Có một điều phải ghi nhớ là phải nỗ lực hết mình, cho dù bại trận cũng không ai trách cứ. Tuy cuộc đấu ngày mai rất quan trọng nhưng an toàn vẫn trên hết, sức khỏe của các đệ tử mới thật sự quan trọng. Phải có một sức khỏe cường tráng thì mới có thể tiếp tục tăng cường tu vi, hiểu chứ?".

Từ những gì Huyền Ngọc chân nhân nói, Lục Vân nghe ra ý nghĩa thâm thúy trong từng lời nói của người. Nhìn sang gương mặt trầm ngâm của sư phụ, Lục Vân hỏi: "Xin hỏi sư bá, không biết lần này đối thủ của chúng đệ tử là ai? Lúc nào thi đấu?". Vừa nghe câu hỏi, cả Vân Phong, Ngạo Tuyết và Hoành Phi đều chăm chú lắng nghe, chờ đợi câu trả lời.

Huyền Ngọc chân nhân nói: "Lần này, Vân Phong và Hoành Phi sẽ đấu buổi sáng, Lục Vân và Ngạo Tuyết buổi chiều. Đối thủ của Hoành Phi lần này là Vô Niệm của Bồ Đề Học Viện, còn Ngạo Tuyết là Thanh Khê của Đạo Viện. hai đệ tử cứ phát huy như bình thường, sẽ giành thắng lợi dễ dàng. Còn về phía Vân Phong và Lục Vân thì... đối thủ của hai người đều là đệ tử Thiên Kiếm Viện". Nói đến đây đột nhiên người khựng lại.

Vân Phong nhìn sang Lục Vân, hai người đều nhìn thấy ánh mắt ngạc nhiên của đối phương. Lúc này Lục Vân đã hiểu tại sao sư phụ lại có vẻ mặt như vậy. Bởi vì người đang lo lắng cho đệ tử của mình. Vân Phong vội hỏi: "Trưởng môn sư bá nói mau nào, đối thủ của đệ tử và Lục huynh là ai? Lợi hại lắm

không?". Ngao Tuyết và Hoành Phi đều nhìn Huyền Ngọc chân nhân, mong ngóng.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Lần này đối thủ đều là những nhân vật khó đối phó. Vân Phong sẽ phải gặp Triển Ngọc, đệ tử xếp hạng hai trong Thiên Kiếm Viện, còn Lục Vân sẽ gặp Lãnh Gia Hào, cao thủ xếp hạng ba. Cả hai đều là cao thủ lấy lòng trong Thiên Kiếm Viện, chỉ kém hơn đôi chút so với Kiếm Vô Trần mà thôi. Cho nên lần này hai người nỗ lực là được rồi. Bất luận kết quả thế nào cũng không nên quá dễ tâm, ta không trách gì cả. Các người không nên tự tạo áp lực cho mình. Bây giờ Vân Phong và Hoành Phi hãy đi chuẩn bị. Địa điểm thi đấu của Vân Phong lần này là Thiên Hòa động, trận đấu chiều này của Lục Vân cũng tại đây. Còn Hoành Phi thì ở Thiên Bằng động, Ngao Tuyết ở Thiên Huyền Động. Lát nữa ta và Từ Dương sư đệ sẽ đến xem Hoành Phi thi đấu, ba người còn lại hãy ở đây chờ vũ cho Vân Phong". Dứt lời, người đứng dậy rời khỏi.

Lý Hoành Phi đến bên Vân Phong, vỗ vai hắn nói: "Đừng bỏ cuộc sớm đấy, chỉ cần nỗ lực là có hy vọng, sư đệ". Đôi mắt tràn đầy tình cảm của Hoành Phi thật sự cảm động.

Vân Phong cũng vỗ vai hắn, trầm giọng: "Đa tạ sư huynh, huynh cũng phải cố gắng, chúng ta sẽ cùng thi đấu hết mình. Trận này bất luận thắng thua, đệ cũng không dễ dàng từ bỏ". Hai người nhìn nhau, lần đầu tiên có cảm giác thân thiết như vậy.

Trương Ngao Tuyết nhìn hai người khẽ nói: "Lý sư huynh, lần thi đấu này muội không đến xem được, đành ở đây gửi lời chúc thuận lợi đến huynh". Lục Vân cũng lên tiếng: "Sư huynh cố lên, huynh nhất định sẽ chiến thắng".

Hoành Phi nhìn Ngao Tuyết, trầm giọng: "Đa tạ muội, ta sẽ không khiến muội phải thất vọng", rồi quay sang Lục Vân: "Đa tạ, hãy chờ tin tốt của ta", sau đó quay lưng đi thẳng.

Từ Dương chân nhân nhìn Vân Phong khẽ nói: "Bất luận lần này kết quả thế nào, chỉ cần đã nỗ lực là được, ta đều cảm thấy hãnh diện. Từ nơi xa, sư phụ của ngươi cũng sẽ cảm thấy như vậy. Cố gắng nhé, đệ tử kiệt xuất của Dịch Viện". Sau đó người cũng lặng lẽ quay người bước đi.

Lục Vân, Vân Phong, Ngao Tuyết cùng Tịnh Nguyệt đại sư cùng ra khỏi động, tiễn đưa ba người họ. Tịnh Nguyệt đại sư chợt lên tiếng: "Thi đấu, ắt sẽ có thắng bại. Không cần biết thắng hay thua, chỉ cần đã cố gắng, đối diện được với bản thân và Dịch Viện thì đã quá đủ rồi. Lần này chúng ta không phải đến để tranh giành điều gì. Và lại danh phẩm hạng chót chúng ta cũng đã mang vác hơn năm mươi năm, mang thêm một lần cũng không hề gì. Hy vọng các đệ tử đừng quá cố chấp. Kẻ chân tu vốn không nên chỉ có trái tim vì danh lợi, nếu không sẽ rơi vào hạ thừa. Mong là ba người hiểu rõ đạo lý này".

Ở phía trời đông, một vùng trời nhuộm đỏ bởi ánh bình minh sắp trời dậy, mảnh đất xinh đẹp trong phút chốc sáng rõ, lung linh dưới ánh nắng, một ngày mới đã bắt đầu, ngày thi đấu của bốn đệ tử của Dịch Viện có thuận lợi gì không? Lần này đến Thái Huyền sơn, Dịch Viện có được thành quả gì?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Thảm Liệt Nhất Chiến

Bên ngoài Thiên Hòa động bây giờ đã tập hợp khá nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử, đa phần là đệ tử của Thiên Hòa động. Bởi vì trận đấu hôm nay có sự góp mặt của Thiên Kiếm Viện nên các đệ tử đều háo hức trông chờ. Ai cũng reo hò vang dậy để trợ uy cho viện mình.

Nhìn vẻ mặt háo hức của đám đệ tử Thiên Kiếm Viện, Lâm Vân Phong cười khi: "Trận này nếu ta thắng, không chừng mỗi tên này cho một cục đá, chôn sống ta mất. Khả khả". Tịnh Nguyệt đại sư và Trương Ngao Tuyết đều vô cùng ngạc nhiên, không ngờ hán đến lúc này mà còn có thể cười đùa như vậy, có lẽ bản tính của hán vô tư tự, không chấp nhất đến những vấn đề phức tạp của thành bại hay danh dự đầy phiền toái.

Lục Vân cười nói: "Yên tâm, nếu sau khi đệ chiến thắng, không còn sức chống đỡ mấy viên đá đó thì còn huynh ở đây. Không cần lo lắng gì cả, chỉ cần cố gắng đấu cho thật tốt vào. Huynh sẵn sàng đứng đây đỡ đá giùm cho đệ". Nói xong Lục Vân vỗ vai hắn và nhìn hắn với một ánh mắt triu mến thật thân thiết.

Đi đến vòng ngoài của đấu trường, hàng ghế bốn người của phía Dịch Viện trông thật vắng vẻ so với phía bên dãy ghế và đám người đông đúc của Thiên Kiếm Viện. Người giám định trận đấu này không ai khác chính là Liễu Tinh Hồn. Còn người tên là Triển Ngọc tham gia đấu với Vân Phong hôm nay lại là đệ tử của lão, thật là oan gia đụng độ! Chính vì thế mà hàng trăm cặp mắt của Thiên Kiếm Viện đệ tử ai nấy đều liếc nhìn Dịch Viện một cách thiếu thiện ý, chứng tỏ chuyện hôm qua vẫn chưa nguôi ngoai.

Ngược nhìn sắc trời, thời gian chuẩn bị sắp hết, Lục Vân khẽ nói: "Cẩn thận đấy, kẻ tên là Triển Ngọc này khá lợi hại, không dễ đối phó đâu". Vân Phong trầm giọng nói: "Đệ biết, huynh yên tâm, có gì đánh không lại thì đệ trốn thôi". Nói xong hán cười khi khi rồi xoay người đi thẳng ra ngoài đấu trường.

Phía bên đối diện, một đệ tử trẻ tuổi đồng thời bước ra, chắc hẳn là Triển Ngọc. Nhìn kỹ thì Triển Ngọc cũng là một thanh niên tuấn mỹ bất phàm, anh

khí hùng hực. Chỉ tiếc là đuôi mắt hơi chếch, tướng mạo ngạo mạn, khiến cho người khác có cảm giác bị miệt thị. Y khoác trên người y phục màu xanh, tay cầm trường kiếm, lặng lẽ nhìn thẳng vào Vân Phong. Vân Phong cũng nhìn lại vào mắt y, thể hiện vài nét cảnh giác.

Đôi mắt của Triển Ngọc phảng phất một ánh nhìn xỏ xiên, trầm giọng nói: "Thiên Kiếm Viện Triển Ngọc. Nghe nói người chính là Lâm Vân Phong, kẻ hôm qua đã đánh bại Mộc Hoa? Hôm nay ta phải lĩnh giáo tuyệt học của người một phen để xem có gì hay ho không, hy vọng người không làm ta thất vọng".

Thần sắc của Vân Phong trở nên nghiêm trọng, nói lại ngay: "Không sai, ta chính là Lâm Vân Phong. Ta cũng nghe nói người chính là đệ nhị cao thủ trong Thiên Kiếm Viện trong kỳ luận võ này. Vân Phong đây thật muốn được chỉ giáo... không biết Triển Ngọc cao thủ có khiến ta thất vọng không?". Ngự khí và cách đối đáp của Vân Phong hoàn toàn đánh bật được những lời nói móc nói méo của Triển Ngọc. Hả dạ!

Sắc mặt của Triển Ngọc chùng xuống, lạnh lùng nói: "Rồi người sẽ thấy, tới lúc đó thì đừng có van xin gì ta. Bắt đầu đi, tới giờ rồi". Dứt lời, bao kiếm cắm pháp xuống đất, một thanh trường kiếm bùng sáng thanh quang, cùng với tiếng long ngâm đầy khí thế, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của Triển Ngọc. Thanh trường kiếm xanh lục rực rỡ ánh hào quang đó không ngừng xoay chuyển theo nhịp, một đạo thanh quang phóng ra từ thanh kiếm, phủ lấy cơ thể của y. Xung quanh, vô số Thiên Kiếm Viện đệ tử hò reo tên của Triển Ngọc để cổ vũ, đồng thời áp đảo tinh thần đối phương.

Tay phải của Vân Phong khẽ động, Trảm Phong kiếm phát ngay một tiếng kiếm ngân trong ngân, rực sáng vàng ngân quang rồi phóng thẳng lên giữa không. Tay phải ra dấu xuất pháp, bao kiếm dựng thẳng rồi rơi ngay kế bên Lục Vân. Lúc này, thanh Trảm Phong kiếm đã dừng lại trên đỉnh đầu của Vân Phong, xoay chuyển thần tốc, xung quanh hình thành một vòng quang ánh bạc, bảo vệ Vân Phong bên trong.

Trong đấu trường, một trận đại chiến sắp diễn ra. Ở phía ngoài, mọi ánh mắt đều tập trung vào hai người, ai nấy đều ra sức cổ vũ và cầu chúc thắng lợi cho phe mình. Tịnh Nguyệt Đại sư nhìn sang Ngạo Tuyết và Lục Vân, khẽ lắc đầu thờ dài. Trong lòng Lục Vân cũng có một cảm giác khó tả đang đè nặng, chàng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng tu vi cường mãnh của Triển Ngọc, mạnh hơn gấp nhiều lần so với Vân Phong. Trận đấu này đối với Vân Phong mà nói, là trận chỉ có thể đánh bằng niềm tin.

Thanh quang chói lòa, ngân quang rực rỡ, trận đại chiến đã bắt đầu. Triển Ngọc cười lạnh nhạt, thân người đột nhiên xuất hiện ngay cánh trái của Vân Phong, cách đó ba thước để xuất đòn đột kích. Trường kiếm vừa phát, vô số kiếm ảnh ảo hóa dày đặc trên không. Thanh trường kiếm chớp nhoáng, khuấy động khí lưu xung quanh tạo nên những thanh âm đinh tai nhức óc, kinh hồn khiếp vía. Thanh quang bùng phát, như một quả đấm hỏa diễm bao trùm lấy Vân Phong. Y vừa xuất chiêu đã muốn ra đòn vật ngã khí thế của Vân Phong.

Nhìn thấy thân ảnh của Triển Ngọc đột nhiên xuất hiện cạnh kề, Vân Phong không một chút nao núng. Biết rõ Thiên Kiếm Viện có chiêu dịch chuyển nên hẳn cũng đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ. Vân Phong lập tức di chuyển sang ngang ba thước, cùng lúc thanh trường kiếm trên tay bùng phát cuộn cuộn hàn khí lấp lánh ngân quang, tạo thành hình dạng của một đóa hoa nở rộ, không ngừng bung nở ngay trước cơ thể của Vân Phong. Những đóa hoa màu bạc tuyệt mỹ đó liên tục xuất hiện với tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy để tạo thành lớp phòng ngự, chống lại đòn tấn công vũ bão của Triển Ngọc. Tiếng va chạm leng keng, xèn xẹt phát ra cực chói tai nhưng vẫn bị thanh âm kỳ dị của Triển Ngọc lấn át. Xung quanh hai người, tia lửa và khí quang quện hòa trong vô số ánh quang kỳ ảo, tạo nên một khung cảnh lúc mờ lúc tỏ, huyền hoặc bất định.

Cơ thể của Vân Phong mượn sức công kích của trường kiếm, đột nhiên vụt xa ba trượng, thay đổi phương hướng với Triển Ngọc. Lặng lẽ nhìn nhau, trên gương mặt của Vân Phong đã lộ vài nét căng thẳng. Trong hiệp đấu đầu tiên, tuy kết quả ngang bằng nhưng nỗi sợ hãi trong thâm tâm của Vân Phong rõ ràng là đã xuất hiện. Chỉ mới một chiêu giao đấu, Vân Phong đã có thể cảm nhận sự cách biệt giữa tu vi của hai người. Bởi vì chiêu vừa rồi, Vân Phong phải vận đến tám phần công lực, trong khi đó, với vẻ mặt bình thản của Triển Ngọc, rõ ràng y chỉ sử dụng nhiều nhất bảy phần công lực mà thôi.

Triển Ngọc hất mắt nhìn Vân Phong, thần thái sung mãn. Vân Phong nhìn thấy thái độ khinh người của y, không chịu được mà phát ngay một đường kiếm, phi người phóng tới. Giữa khoảng không, tay phải của Vân Phong liên tục chớp động bảy mươi chín lần, một trăm bốn mươi tám đường kiếm lập tức tụ thành một mạng lưới kiếm khí chi chít, rực sáng ngân quang, trùm xuống Triển Ngọc. Y chỉ cười nhạt, ngửa tay phát kiếm, tay phải xoay lại. Chỉ thấy thanh kiếm thoát khỏi tay, xoay chuyển thần tốc ngay trước lòng bàn tay mà không rơi xuống, vô cùng kỳ diệu. Cùng lúc, một nguồn khí thể cường đại tán ra từ bàn tay phải, lan rộng và chèn ép bầu không khí trong cả đấu trường.

Khi kiếm ảnh của Vân Phong đến thật gần, Triển Ngọc cười ngạo nghễ, tay phải đột nhiên giơ cao, thanh trường kiếm triệu hồi ngay một nguồn lực cuồng dã, phóng thẳng đến lưới kiếm của Vân Phong. Một tiếng nổ rầm trời vang lên, ngay sau đó là cát bụi mù mịt, vô số đất đá văng vèo ra từ phía một cách kinh hoàng, khiến cho những người đứng xem phải hãi hùng.

Trong khói bụi nghi ngút, hai bóng ảnh phóng ra hai hướng khác nhau, cách nhau hai trượng, nhìn chăm chăm vào đối phương. Triển Ngọc thần sắc thản nhiên, liếc nhìn Vân Phong đang trong bộ dạng... hơi bị thảm hại, ánh mắt đầy ý nghĩ sâu xa. Vân Phong lạnh lùng nhìn thẳng vào mắt của Triển Ngọc với mái tóc hơi rối, y phục bị xé rách vài chỗ, sắc mặt căng thẳng.

Triển Ngọc cười mỉa mai: "Ta cứ tưởng người lợi hại thế nào, hóa ra chỉ có vậy". Thần sắc của Vân Phong khẽ thay đổi, trong lòng vô cùng tức giận khi nghe những lời nói khiêu khích của y, không chịu thua thiệt, Vân Phong nói ngay: "Ta đúng là chỉ có bao nhiêu đó bản lĩnh, nhưng chỉ với chút tài mọn này mà hôm qua ta vẫn thắng được đệ tử Thiên Kiếm Viện của người đấy thôi. Không biết là đệ tử của quý viện thì có tài cán hơn thế nào". Vân Phong có một ưu điểm là cái miệng cái tuyệt vời, đồ ai nói lại hần.

Triển Ngọc hơi tái mặt, lạnh lùng nói: "Rồi người sẽ biết ngay Thiên Kiếm Viện ta cao minh ở điểm nào. Tiếp chiêu!". Một đạo lưu quang đột nhiên giãn dài ra giữa đấu trường, cảnh tượng kỳ dị vô cùng. Chỉ thấy cơ thể của y như được kéo dài, chỉ trong chốc lát đã giãn đến hơn bốn trượng. Một đạo tàn ảnh ẩn hiện giữa không, trong tiếng hét rầm vang của mọi người, đột nhiên hiện hiện ngay trước Vân Phong.

Vân Phong tái mặt, không ngờ tốc độ kinh hồn đến vậy, đến nỗi chỉ để lại một tàn ảnh duy nhất tại không trung. Ngay trong giây phút nguy cấp, Vân Phong không suy nghĩ nhiều nữa mà cơ thể lập tức toàn lực xoay chuyển. Cùng lúc thanh Trảm Phong kiếm bùng phát ra một luồng kiếm khí cường đại,

cứ theo mỗi vòng xoay chuyển thì phóng ra hai mươi bảy đường kiếm quang. Hàng trăm đường kiếm ảnh trong phút chốc tụ lại tạo thành một cột kiếm, liên tiếp phóng ra các đường công kích hiểm hóc, vừa công vừa thủ.

Tốc độ, sức mạnh, cả hai đều được kết hợp, chớp mắt đã bùng phát ra uy lực kinh người. Lần thứ hai giao chiến, cả hai lại tiếp tục sử dụng phương thức đối đầu trực tiếp. Lại một tiếng nổ lớn, cơ thể của Vân Phong bị đẩy lùi hơn một trượng, rồi xuống đất và liên tục thoái lui năm bước. Chưa kịp đứng vững, Triển Ngọc lại một lần xuất hiện ngay trước mặt. Thanh quang ngời tỏ, kiếm khí tỏa rộng, gầm thét với tiếng rít quái dị kinh hoàng cùng với uy lực vô biên, phút chốc đã bao trùm lấy Vân Phong. Chiêu kiếm của Triển Ngọc nhanh như sấm chớp, mỗi đường kiếm đều ẩn tàng một khí thế hùng hổ, uy lực hung mãnh. Mặt đất đã bị kiếm khí của Triển Ngọc đánh cho tan tác, khói bụi phủ mờ.

Phía bên khán đài, ba người của Dịch Viện bất giác thét lên một tiếng kinh hãi khi nhìn thấy Vân Phong rơi vào hiểm cảnh. Mọi người đều vô cùng lo lắng. Lục Vân nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh và nham hiểm của Triển Ngọc là biết ngay tên này vẫn căm hận chuyện hôm qua, muốn mượn cơ hội này để đánh trọng thương Vân Phong, xem như báo thù. Ánh mắt khoải chí của Liễu Tinh Hồn, Lục Vân cũng đã nhìn thấy, khiến cho chàng cảm thấy khá tức giận.

Chàng không thể ngờ rằng Thiên Kiếm Viện là phía chủ nhà mà lại đối đãi với đệ tử viện khác bằng một thái độ địch thị như vậy. Chủ nhà như thế này mà nói ra thì quả là điều sỉ nhục đối với giới chân tu. Trong chân tu giới, ti vô đề làm gì? Chẳng phải để nhắc nhở mọi người ghi nhớ phải khắc khổ tu luyện, cùng nhau đề cao tu vi của bản thân để cống hiến cho nhân gian sao? Tại sao lại trở thành một trận tử thi phân bì thắng thua mà ra đòn hiểm ác như vậy?

Sắc mặt của Vân Phong hốt hải, trong lòng ám hận Triển Ngọc đã hạ độc thủ. Nguy cơ trước mắt, Vân Phong lập tức khẩu pháp quyết ngay trước ngực, niệm "Càn khôn vô cực, âm dương tá pháp, âm". Dứt lời, cơ thể của hắn biến mất tức thì rồi bất ngờ xuất hiện ngay sau lưng của Triển Ngọc, trường kiếm xoáy ngay vào lưng của y.

Ngay lúc Vân Phong mất tích, Triển Ngọc đã cảm giác được. Cao thủ xuất chiêu, bao giờ cũng sử dụng chân khí để xác định vị trí của đối phương, chỉ cần có chút động đậy là có thể phát hiện được ngay. Từ lời kể của sư phụ hôm qua, Triển Ngọc đã nắm rõ những chiêu thức mà Vân Phong sử dụng, cho nên luôn đề cao cảnh giác. Vừa biết Vân Phong ở sau lưng, Triển Ngọc nở ngay một nụ cười hiểm ác.

"Trần Thiên Quyết". Triển Ngọc đột nhiên thét lên ba chữ này. Chỉ thấy cơ thể của y phân ra thành năm, năm Triển Ngọc y hệt nhau xuất hiện trên đấu trường. Một người ở trên, bốn người ở bốn hướng, bao vây lấy Vân Phong bên trong một vòng quang sắc sảo. Thanh kiếm của y tiếp tục vang lên những thanh âm gào rú, vô số kiếm ảnh tung hoành ngang dọc, từ năm hướng đồng thời phát ra những vầng sáng khác nhau nhưng chủ yếu vẫn là màu xanh lá cây. Từ bên ngoài nhìn vào, chỉ thấy năm tên Triển Ngọc cùng lúc phát động công kích, năm luồng kiếm ảnh khác màu cùng tạo thành một không gian dày đặc, giam giữ lấy Vân Phong.

Vân Phong bắt đầu kinh hãi, không ngờ Triển Ngọc lại nắm được chiêu thức đột kích của mình. Khi nhìn thấy năm Triển Ngọc cùng lúc công kích, hắn đã cảm nhận được khí lưu xung quanh không ngừng chèn ép, tạo thành một không gian kín, nhốt mình bên trong. Nhìn thấy tình thế ngặt nghèo, Vân Phong quyết tâm, liều. Trảm Phong kiếm bùng sáng, tuyệt học của Dịch Viện, Trảm Yêu Diệt Ma kiếm được thi triển, phút chốc phát ra hơn trăm đường kiếm, tạo thành vầng ngân quang chói lòa, bảo vệ lấy bản thân.

Kiểm quang xoay chuyển, hai loại quang sắc khác nhau, giao chiến kịch liệt giữa tiếng nổ gầm thét liên miên. Vô số quang ảnh chiếu rọi xung quanh, phát ra những thế khí phát sáng, chớp nháy sắc màu mê người. Tay phải của Vân Phong không ngừng chuyển động, thanh trường kiếm của hắn và thanh kiếm của Triển Ngọc đã loang choang đụng độ hơn trăm lần. Sức mạnh kinh hồn của Triển Ngọc khiến cho khuôn mặt Vân Phong xuống sắc thấy rõ, khóe miệng vương máu. Nhưng ánh mắt của hắn vẫn kiên định, cắn chặt răng, tay phải điên cuồng tiếp lấy đòn công kích bá đạo của Triển Ngọc.

Ngân quang nhạt dần, thanh quang chiếm thế, khi đợt công kích đến hồi cuối, chỉ thấy một bóng người văng ra. Triển Ngọc cười hừ một tiếng, tỉnh lập giữa không ngắm nhìn Vân Phong trong bộ dạng rã rời. Y không truy sát nữa mà chỉ nhìn với ánh mắt khinh khi, xem thường, trong mắt y, Vân Phong chỉ là một hạt bụi nhỏ không đáng chú ý.

Cơ thể của Vân Phong nhào lộn vài vòng giữa không, những giọt máu tươi vung vãi, tạo thành những đóa huyết hoa nhàn nhạt. Vừa chạm đất, cơ thể của hắn lập tức liên tục thoái lui, run lên dữ dội. Đất cát nơi Vân Phong đứng bắt đầu được nhuộm đỏ bởi máu của hắn. Giương mặt trắng bệch, đôi môi cắn chặt, Vân Phong trừng mắt nhìn Triển Ngọc, đề cao cảnh giác. Khẽ nhìn Lục Vân từ xa, ánh mắt của hắn thể hiện đôi nét ưu thương, nhưng rồi lập tức mạnh mẽ trở lại, không chịu khuất phục.

Triển Ngọc lãnh ngạo nói: "Thiên Kiếm Viện của ta tài cán ở điểm nào, bây giờ ngươi đã biết rồi chứ? Nhìn vẻ mặt của ngươi, chắc cũng chưa rõ lắm đâu, để ta giúp thêm cho". Vừa nghe y nói thế, Ngạo Tuyết và Lục Vân đều biến sắc.

Vân Phong cũng không vừa: "Ta còn đứng được, vẫn còn chưa biết ngươi lợi hại chỗ nào. Ta cũng sẽ cho ngươi thấy, Dịch Viện của ta lợi hại ra sao". Nói xong, bất người phi thẳng đến Triển Ngọc. Đến giữa đường, cơ thể lại biến mất. Lúc này, Vân Phong bắt đầu thực thi chiến lược công kích ẩn thân.

Thần sắc Triển Ngọc hơi ngạc nhiên, lập tức vận từ sắc hào quang bảo vệ lấy mình. Trường kiếm rung lên rần rần, cố gắng tìm hơi kiếm của Vân Phong. Ngân quang vừa chớp, Vân Phong xuất hiện ngay trên đầu của y, một đạo kiếm trụ chói lòa bổ thẳng xuống, chém một nhát mạnh bạo xuống trường kiếm của Triển Ngọc, đẩy hắn xuống đất. Vân Phong cười nhạt, cơ thể lại biến mất, chuẩn bị đợt tấn công tiếp theo.

Lúc này, lũ đệ tử của Thiên Kiếm Viện đang lớn tiếng chửi rủa Vân Phong chơi trò ném đá sau lưng. Còn Liễu Tinh Hồn thì sầm mặt, ánh mắt không hề có thiện ý. Phía bên kia, Tịnh Nguyệt đại sư tỏ vẻ khá ngạc nhiên mà chăm chú vào trận đấu. Ngạo Tuyết nhìn sang Lục Vân, không nói gì. Nhưng Lục Vân hiểu ánh mắt của nàng, biết rằng Ngạo Tuyết đang ủng hộ Vân Phong.

Trong đấu trường bây giờ là một tình cảnh vô cùng kỳ dị. Chỉ thấy Triển Ngọc hậm hực né tránh khắp nơi, lúc nào cũng đề cao cảnh giác nhưng y phục cũng đã bị rách vài chỗ. Còn thân ảnh của Vân Phong thì thoát ẩn thoát hiện, hoàn toàn không nắm rõ được vị trí. Cứ sau mỗi đợt công kích, hắn lại ẩn

đi, khiến cho Triển Ngọc rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên, không phải dễ dàng gì mà Triển Ngọc lại được xưng tụng là đệ nhị cao thủ của Thiên Kiếm Viện. Chỉ sau vài lần trúng đòn công kích, thủ pháp của y đã linh hoạt hơn nhiều. Mỗi lần Vân Phong muốn tiếp cận, y đều phát giác được và tránh khỏi đòn hiểm.

Thời gian cứ thế trôi qua. Khi Huyền Ngọc chân nhân, Từ Dương chân nhân cùng Lý Hoành Phi thắng trận trở về, trận đấu của Vân Phong và Triển Ngọc vẫn đang tiếp diễn. Cuối cùng, Triển Ngọc thi triển Thiên Nhân của Đạo gia. Chỉ thấy toàn thân bùng sáng ánh tím, đôi tay khẩu pháp trước ngực, một vết nứt xuất hiện, thiên nhân thân kỳ từ từ mờ ra ngay trên trán. Một đạo thanh quang được phóng ra từ Thiên Nhân, những nơi được văng sáng quét qua, mọi thứ đều hiện hình một cách rõ ràng. Dĩ nhiên, Vân Phong cũng không ngoại lệ.

Nhìn thấy Vân Phong, y cười nhạt: "Ngươi chỉ biết chơi trò trốn tìm con nít đó à? Bây giờ xem ta phá giải cái trò đùa nhắm nhĩ của ngươi như thế nào!". Triển Ngọc đứng giữa không, dang rộng đôi tay, thanh kiếm tự động bay đến đỉnh đầu, xoay chuyển thân tốc. Từ phía, vô số khí lưu bắt đầu tụ hội, cơ thể biến hóa ra những tia sáng sắc sỡ như những tinh vân huyền ảo, bao phủ lấy y, từ từ ẩn mình. Theo sự tụ hội của khí lưu, cả đấu trường như được cách biệt trong một không gian đặc định. Cơ thể Triển Ngọc bùng sáng ánh quang tím, thanh trường kiếm rực sáng không ngừng dịch chuyển qua lại. Mỗi lần dịch chuyển, khí lưu lại mạnh hơn một phần. Vô số kiếm quang ẩn tàng một khí thế kinh hoàng đang tụ hội dần từ xung quanh, mục tiêu của khối khí đang gào rú đó chính là Vân Phong. Triển Ngọc lúc này đang thi triển Phiến Thiên Quyết, chính là quyết thứ sáu trong Thiên Kiếm cửu quyết, uy lực cường hoành, bá đạo vô cùng, là vô thượng tuyệt học danh chấn chân tu giới của Thiên Kiếm Viện.

Vân Phong cố gắng phá vòng vây nhưng liên tiếp vài lần đều bị đánh ngược về. Sắc mặt tái đi, hẳn biết rằng lần này ngoài liều ra thì không còn cách nào khác. Cơ thể khẽ chao đảo, hẳn đã bị trọng thương, công lực đang tụt dần. Khẽ nhìn lên Triển Ngọc, Vân Phong vẫn cắn chặt răng, bất ngờ thi triển "Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết".

Chỉ thấy đôi chân của Vân Phong cách đất ba thước, lặng lẽ đứng tại chỗ. Đôi tay khẩu một pháp ấn kỳ lạ trước ngực, miệng niệm phép, một đạo ánh sáng huyền thanh phát ra từ cơ thể của hắn. Khắp nơi, linh khí ẩn tàng từ từ tụ hội, ảo hóa thành vô số phù chú pháp quyết, lơ lửng xung quanh Vân Phong. Những phù chú pháp ấn sắc sỡ này không ngừng xuất hiện, chồng chéo nhau và tạo thành một âm dương bát quái trên đỉnh đầu, liên tục xoay chuyển. Chiều thức giống y như lần trước, cũng phát ra hai đạo quang một xanh một đỏ, xoay chuyển không ngừng.

Sau đó giờ cao hai cánh tay, đạo âm dương bát quái cùng hai đường ánh sáng chớp nhoáng đầy kinh lực nhanh chóng phóng thẳng về phía Triển Ngọc. Cùng lúc, cơ thể của hắn cũng rời khỏi mặt đất theo sức đẩy của đạo bát quái. Giữa khoảng không, vầng tử quang quyền cùng thanh sắc kiếm quang lập tức tạo nên một cú va chạm cực kỳ dữ dội. Hai nguồn pháp quyết bá đạo gặp nhau mặc nhiên hình thành một tiếng nổ kinh thiên động địa, vô số lưu quang tỏa ra xung quanh. Cả đấu trường sáng rực trong giây lát rồi trở lại như ban đầu.

Trong đợt giao đấu này, đến lượt y phục của Triển Ngọc bị Âm Dương nhị khí của "Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết" chấn nát. Sắc mặt của y xuống sắc rõ rệt. Trong bộ dạng thảm hại của mình, y trừng mắt giận dữ liếc nhìn Vân Phong. Còn Vân Phong thì bị sức nổ đánh bật ra, lặng lẽ gục trên bãi đất đang bị nhuộm đỏ dần bởi vết thương trên người không ngừng chảy máu. Mọi người trong Dịch Viện vừa chứng kiến vừa đau lòng vô cùng trước tình cảnh của Vân Phong. Huyền Ngọc chân nhân cảm thấy rất nề phục ý chí kiên định của Vân Phong. Nhưng kết quả của trận đấu này ai cũng có thể biết rõ, Vân Phong không thể có cơ hội chiến thắng, hà tất phải liều mạng như vậy? Lục Vân nhìn Vân Phong, đôi tay nắm chặt, ánh mắt đầy lo lắng. Ngạo Tuyết và Lý Hoành Phi cũng nhìn Vân Phong, thương cảm. Từ Dương chân nhân chỉ khẽ thở dài, không nói một lời nào mà chỉ lắc đầu...

Trong đấu trường, Vân Phong vẫn gắng gượng đứng dậy, lạnh lùng nhìn Triển Ngọc. Một đạo ánh sáng xanh từ từ xuất hiện xung quanh cơ thể của hắn, chân khí toàn thân bắt đầu hội tụ. Lúc này, Vân Phong không hề muốn từ bỏ, chỉ cần còn một hơi thở, hắn vẫn tiếp tục đánh. Thanh Trảm Phong kiếm tự động bay đến trên đỉnh đầu, nhẹ nhàng xoay chuyển.

Triển Ngọc hất mặt nhìn Vân Phong, khinh miệt nói: "Như vậy đi, còn đánh gì nữa? Sao không chịu thua cho rồi? Để khỏi phải mất mặt". Ngực khí của y như cổ tinh hạ nhục Vân Phong.

Vân Phong chỉ lạnh lùng nói: "Nếu ta còn đứng được ở đây thì tức là vẫn chưa chấp nhận thua cuộc, ngươi gấp gấp cái gì? Bây giờ hãy tiếp chiêu cuối của ta đây". Dứt lời, ánh mắt của Vân Phong bất chợt nhìn ra xa, ngậm ngùi. Cơ thể của hắn vừa bật lên đã phóng thẳng lên không trung, cố giữ thăng bằng. Đối diện với Triển Ngọc, chỉ thấy y đang cười nhạo một cách đáng ghét, thật khó chịu!

Đôi tay khẩu ấn trước ngực, Vân Phong kết ngay một đạo pháp quyết, lập tức một đạo thanh quang bùng sáng, bao trùm lấy cơ thể của hắn. Thanh Trảm Phong kiếm trên đầu xoay chuyển thân tốc, ngân quang chiếu rọi. Ánh mắt sắc lạnh, miệng nhẩm: "Vô cực hỗn độn, thái cực ảo hóa, âm dương lưỡng nghị, thị vi thiên địa. Càn khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, vi ngã hiệu lệnh. Âm dương pháp kiếm, diệt quỷ trảm tiên! Tàn, liệt, phá, diệt!".

Trong lúc này, ai nấy đều tập trung nhìn về phía Vân Phong, bao gồm cả Triển Ngọc. Dưới đó, Lục Vân và Ngạo Tuyết nhìn nhau, không ngờ Vân Phong lại thi triển Âm dương pháp kiếm. Lục Vân khẽ thở dài: "Uy lực có lớn, chỉ e đệ ấy cũng không đủ sức để chống cự đến phút cuối cùng. Nếu như ngay lúc đầu thi triển thì có lẽ còn chút hy vọng".

Huyền Ngọc chân nhân và Liễu Tinh Hồn cùng lúc thốt lên kinh ngạc: "Âm dương pháp quyết, làm sao có thể được? Vân Phong luyện thành pháp quyết này bằng cách nào?"

Triển Ngọc tuy có bất ngờ nhưng vẫn lạnh lùng nhìn Vân Phong. Đến y cũng không ngờ trong phút cuối, Vân Phong lại có thể thi triển một pháp thuật thần kỳ đến vậy, thật không đơn giản. Ngay lúc Triển Ngọc đang do dự, giữa không, khí lưu bắt đầu chuyển động, không gian bị chèn ép dữ dội bởi một sức ép vô hình. Phía trên đỉnh đầu của Triển Ngọc, đột nhiên xuất hiện một đường sáng nứt toạc giữa không, một thanh hư không chỉ kiếm rực rỡ sắc xanh và đỏ, từ từ xuất hiện. Khi đường sáng nứt vừa biến mất, thanh âm dương pháp kiếm đó lập tức bùng sang chói lòa, trong giây lát đã biến thành một pháp kiếm khổng lồ, to đến hơn mười trượng. Thân kiếm ẩn hiện vô số phù chú bí ẩn, di chuyển liên tục và tản ra xung quanh theo vầng sáng phát ra từ thanh kiếm. Hai vầng quang xanh đỏ giao thoa như song kiếm hợp bích, vô số linh quang bao trùm lấy Triển Ngọc, bất ngờ công kích cuồng mãnh.

Triển Ngọc tái mặt, cơ thể nhanh chóng dịch chuyển qua lại để tránh những đòn công kích như bão táp, trong tiếng gào thét kinh hãi của đồng môn. Tiếc là y quên mất một điều, Âm dương pháp kiếm là pháp quyết công kích bá đạo nhất trong Âm dương pháp quyết. Lần này Vân Phong liễu lĩnh thi triển tứ quyết Tàn, Liệt, Phá, Diệt, là muốn trả mỗi hận si nhục mình của Triển Ngọc, đâu dễ để y dễ dàng tránh né.

Triển Ngọc sau mười bảy lần liên tiếp né tránh đều bị chân khí chấn lui, y phục tan nát và bắt đầu hoen đỏ. Ngẩng nhìn thanh kiếm thần kỳ trên đỉnh đầu của mình, Triển Ngọc bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Y hoàn toàn không nghĩ rằng Vân Phong lại có thể thi triển được một chiêu thức lợi hại như vậy, tại sao ngay từ đầu hắn không dùng. Thật ra Vân Phong vốn không muốn thi triển vì sợ Huyền Ngọc chân nhân biết được. Nhưng cứ nhiều lần bị Triển Ngọc xài xê, Vân Phong thật sự không thể nhịn nổi mà liễu mình xuất chiêu cuối cùng này.

Tại không trung, thanh Âm dương pháp kiếm thần kỳ đó rực sáng những tia xanh đỏ, liên tục kinh nhau với thanh trường kiếm của Triển Ngọc. Mỗi lần giao phong, cơ thể của Triển Ngọc đều bị chấn lui vài phần, gương mặt thất sắc dần. Đối diện, gương mặt của Vân Phong cũng không khá quan hơn, cơ thể của hắn đang run lên bần bật, hiển nhiên là đang gắng gượng hết sức và dường như không thể tiếp tục chống chọi được nữa.

Rất nhanh, Triển Ngọc đã bị sức ép đẩy lùi chạm đất. Liễu Tinh Hồn cùng rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử sốt ruột đến la thất thanh, không ai dám tin vào những gì đang diễn ra trước mắt. Đường đường là một đệ nhị cao thủ Thiên Kiếm Viện Triển Ngọc mà lại bị một đệ tử nhai nhép của Dịch Viện đánh cho trọng thương, yếu thế đến nỗi không thể đánh trả, từng bước đi vào cảnh nguy khốn như vậy, chẳng trách tại sao họ lại thất kinh.

Triển Ngọc vừa sợ vừa giận, miệng không ngừng chửi rủa. Cơ thể vừa tiếp đất, toàn thân của y lóe sáng vàng từ quang, xoay mình phóng ngược lên trên, hét lớn: "Phá Thiên Quyết". Chỉ thấy y hóa thân thành một con tử long, hùng hực khí thế, uy lực cực kỳ lợi hại, cuộn mình trong vòng xoáy chuyển của thanh trường kiếm, phóng thẳng đến thanh Âm dương pháp kiếm trên đỉnh đầu. Trong đấu trường, một đạo từ quang chiếu thẳng lên ba trượng, nhưng vừa lên được độ cao này thì lập tức bị vàng quang xanh đỏ đẩy ngược xuống. Từ quang tiếp tục cuộn lên, bùng sáng, nhưng vẫn không đẩy lui được vàng sáng của Âm dương pháp kiếm.

Hai lần cố gắng, Triển Ngọc đã bị trọng thương, miệng học máu. Đồng thời, Vân Phong vốn đã bị trọng thương sau hai lần đấu sức với Triển Ngọc, vết thương càng thêm trầm trọng, cả người hắn run lên, phun ra ngụm máu tươi rồi loạng choạng đứng không vững. Mọi người dưới đó đều chăm chú quan sát trận đấu kịch liệt của hai người, ai nấy đều có những thái độ khác nhau. Hiển nhiên nhóm người của Dịch Viện ai cũng tỏ ra lo lắng cho an nguy của Vân Phong cùng vài phần nuối tiếc.

Triển Ngọc gầm mặt, thanh trường kiếm một lần nữa lại xông lên. Lại một vàng sáng chói lòa như con tử long đang hét gào, cuộn mình điên cuồng dữ dội. Lần thứ ba hai cột quang trụ chạm trán, kinh nhau qua lại được một lúc thì vàng từ quang đã đột phá được Âm dương pháp kiếm, phi thẳng lên trời. Cùng lúc, Vân Phong từ trên cao rơi xuống, Âm dương kiếm pháp tiêu biến.

Triển Ngọc vẫn còn giận dữ về việc bị Vân Phong hạ nhục trước mặt toàn thể đồng môn, y xoay người, xuất hiện ngay bên cạnh Vân Phong. Vừa nhìn Vân Phong đang nằm dưới đất, vừa cất giọng cay độc: "Đứng dậy đi, không phải không phục ta sao? Bây giờ lại nằm vạ ở đây à? Đồ vô dụng, cút qua một bên cho nhõ". Dứt lời, hắn một cước đá bay Vân Phong ra ngoài.

Lục Vân nhìn thấy cử chỉ quá đáng của Triển Ngọc, vừa bất ngờ vừa căm phẫn, cơ thể lập tức xuất hiện ngay trong đấu trường, ôm giữ Vân Phong, ánh mắt lạnh lùng nhìn Triển Ngọc. Cùng lúc, Liễu Tinh Hồn cũng gọi lại, không cho y làm càn. Trước sự giận dữ của Huyền Ngọc chân nhân, lão cố tình lớn tiếng giáo huấn đệ tử của mình để cho ra vẻ.

Phía bên Dịch Viện, ai cũng nhìn Triển Ngọc với vẻ mặt đầy giận dữ. Lục Vân áp tay phải lên đỉnh đầu của Vân Phong, một vàng quang huyền thanh bao trùm lên cơ thể để vận công tạm thời điều hòa nội thương cho hắn. Một lúc sau, Lục Vân nhẹ nhàng thu tay, khẽ nói: "Không sao rồi, đệ thấy thế nào, đỡ hơn chứ?".

Vân Phong lắc đầu ngao ngán, khẽ than: "Lần này về thế nào cũng bị sư phụ rầy la một trận thê thảm, người nhất định sẽ nói ta làm mất mặt Dịch Viện cho coi". Nét âu lo buồn bã thấm đượm trên gương mặt trắng bệch yếu ớt. Sự thất vọng đó tràn trề trong từng câu nói ngắt quãng.

Lục Vân khẽ nói: "Đừng quá để ý, còn có huynh mà. Huynh sẽ đoạt lấy túi càn khôn về cho Dịch Viện, đệ cứ xem và cổ vũ cho huynh nhé". Nói xong chàng quay sang Triển Ngọc, lạnh lùng: "Ngươi tốt nhất thì đừng có gặp lại ta trên đấu trường". Rồi quay lưng đi.

Triển Ngọc mới bị sư phụ mắng cho một trận, trong lòng đang bức bối, nghe Lục Vân nói thế y quát lại ngay: "Gặp lại ngươi thì sao?".

Lục Vân không quay đầu, chỉ cất một giọng nói sắc lạnh: "Nếu gặp ta, ta sẽ đánh cho ngươi không thể đứng lên nổi nữa". Sau đó đỡ lấy Vân Phong, cùng mọi người trở về động.

Trên đấu trường, Liễu Tinh Hồn trừng mắt nhìn Triển Ngọc, khẽ quát: "Ngươi uống nhầm thuốc điên à? Trước mặt bọn chúng, đã thắng rồi đá người ta là sao? Chuyện này họ mà nói lại với trưởng giáo thì ta biết phải nói thế nào? Thật manh động quá, chẳng có khí khái của một cao thủ gì cả. Còn không mau về vận công liệu thương đi, xéo ngay!".

Chương 32: Tam Cường Tiến Cấp

Trở về động, Huyền Ngọc chân nhân dẫn dò Tử Dương chân nhân tiến hành liệu thương cho Vân Phong, còn mình thì cùng mọi người ra ngoài nói chuyện. Nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân hỏi "Ồ đây có ai biết Âm Dương pháp quyết của Vân Phong là học được từ đâu không?".

Lục Vân nhìn sang Ngao Tuyết rồi khẽ nói: "Việc này phải nói từ trong Âm Hồn Lâm. Hôm đó vì để đối phó với Quý tiên, Vân Phong đã từng thi triển Âm Dương pháp kiếm, thiếu chút nữa đã tiêu diệt được Quý tiên. Tiếc là lúc đó Vân Phong cũng thi triển pháp thuật này khi đang bị trọng thương cho nên Quý tiên mới có cơ may thoát nạn. Sau này đệ tử có hỏi, Vân Phong chỉ nói là do Quý đại sư tình cờ có được bí kíp và truyền dạy".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sang Tịnh Nguyệt đại sư, hai người đều tỏ vẻ kinh ngạc. Huyền Ngọc chân nhân nói: "Thì ra như vậy, xem ra trước đó Vân Phong không muốn thi triển pháp quyết này. Có lẽ bị Triển Ngọc làm cho điên người nên mới bất chấp hậu quả, thi triển pháp quyết, khiến cho cơ thể bây giờ bị trọng thương. Đau đầu thật! Lần này đáng lẽ Vân Phong không nên quá dễ tâm như vậy, thắng thua là chuyện thường tình, có chi phải xem trọng như thế".

Lý Hoành Phi trầm giọng: "Trận này đệ ấy tuy thua, nhưng thật sự là đã chiến thắng. Nếu như không phải đang bị thương mà thi triển pháp thuật thì trận này chưa chắc tên đệ tử Thiên Kiếm Viện đó thắng thế".

Huyền Ngọc chân nhân suy nghĩ: "Sáng nay hai trận một thắng một bại, chiều nay các đệ tử phải cố gắng. Ta không muốn có ai giống như Vân Phong bị thương tích trầm trọng như vậy nữa. Thắng lợi, có nhiên có thể làm rạng danh môn nhưng cũng phải biết lượng sức mình. Biết rõ không thể chiến thắng thì không nên cố liều, đợi kỳ sau còn được mà. Bây giờ Lục Vân và Ngao Tuyết hãy chuẩn bị cho trận đấu chiều nay, nhất là Lục Vân. Đối thủ lần này cũng là đệ tử của Thiên Kiếm Viện, mọi người phải cẩn thận".

Tử Dương chân nhân khẽ than thở "Đợt này, trong thời gian hai ngày, sáu trận thi đấu, chúng ta đã có ba trận phải đối đầu với Thiên Kiếm Viện, thật là oan gia ngõ hẹp, cứ đụng nhau hoài. Hy vọng trận đấu ngày mai chúng ta không phải gặp lại viện này nữa". Mọi người nghe thấy ai cũng khẽ gật đầu.

oOo

Đến chiều, Vân Phong đã khôi phục được hai phần công lực, có thể đi lại được. Đối với trận đấu chiều nay, sư bá vốn không muốn Vân Phong có mặt nhưng có nói thế nào hắn cũng không chịu, nhất quyết đòi đi nên mọi người đành chấp nhận. Huyền Ngọc chân nhân sắp xếp cho Tịnh Nguyệt đại sư và Lý Hoành Phi cùng đi với Ngao Tuyết. Tử Dương chân nhân thì dĩ nhiên sẽ ở lại xem Lục Vân thi đấu. Còn bản thân thì ở lại chăm lo cho Vân Phong, đồng thời lưu tâm xem chừng trận đấu của Lục Vân.

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết, khẽ cười: "Cố lên, chúng ta sẽ cùng chiến thắng để tham gia trận đấu tranh Lục cường của ngày mai". Ngao Tuyết nhìn chàng, ánh nhìn e lệ, dịu dàng. Khẽ nhìn sang đầu trường, nàng nói: "Cẩn thận, chúc đệ mọi việc thuận lợi". Sau đó nhẹ nhàng bước đi. - <http://.com>

Nhìn theo bóng người khuất dần, Lục Vân cứ suy nghĩ đến điều thần bí đang ẩn sau ánh mắt của nàng. Vân Phong vỗ vai chàng cái bốp, cười yếu ớt "Đã còn nhìn thấy nữa đâu mà cứ nhìn hoài thế? Có phải đang có một cảm giác kỳ diệu đang trôi dạt trong lòng không nè? Hi hi, về mặt này nhiều ý nghĩa lắm đây".

Lục Vân trừng mắt nhìn hắn, nhưng vừa nhìn thấy gương mặt trắng bệch đang gượng cười, chàng lại không nỡ, đành dịu giọng: "Được rồi, không chọc nữa. Hãy xem huynh làm hả giận cho đệ trong trận này như thế nào nhé. Đi thôi!". Nói xong, mọi người cùng ra khỏi động.

Bên đầu trường, Tử Dương chân nhân nhìn Lục Vân, giọng nói ám áp: "Cố lên, chỉ cần hết sức là được, đừng quá sức!". Lục Vân khẽ cười: "Sư phụ yên tâm, đệ tử nhất định chiến thắng. Sáng nay Vân Phong nằm xuống như thế nào, chiều nay đệ tử sẽ khiến cho người của Thiên Kiếm Viện phải ngã xuống như thế đó". Miệng khẽ cười, một nụ cười thần bí, khó hiểu.

Lục Vân chậm rãi bước vào đầu trường, nhìn Vân Phong và Huyền Ngọc chân nhân, khẽ gật đầu và mỉm cười. Đối diện, một thanh niên mặt mày lãnh ngạo cùng lúc bước vào, hai người cách nhau một trượng, lặng lẽ quan sát đối phương. Đó là Lãnh Gia Hào, đệ tam cao thủ của Thiên Kiếm Viện. Bên ngoài là một thanh niên hăm sáu, hăm bảy tuổi, dung mạo trắng trẻo, khuôn mặt thon dài, đôi mắt rực sáng, thần thái tĩnh lặng, trầm mặc. Y mặc bộ y phục màu xanh nhạt, tay phải cầm thanh trường kiếm, lặng lẽ đứng như một ngọn núi, bất động.

Lục Vân nhìn Lãnh Gia Hào với ánh mắt nghiêm trọng, khẽ nói: "Dịch Viện Lục Vân, xin chỉ giáo". Dứt lời, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm với vầng sáng hồng nhạt lập tức xoay chuyển trên đỉnh đầu.

Lãnh Gia Hào cất giọng cao ngạo: "Thiên Kiếm Viện Lãnh Gia Hào, chú ý!". Y không nhiều lời, vừa nói xong đã xuất chiêu. Chỉ thấy thanh trường kiếm của y khẽ rung lên, lóe sáng rồi phi thẳng lên trời. một đường sáng xanh vụt thẳng xuống, ngừng ngay trên đỉnh đầu của Lãnh Gia Hào, cách ba thước, đứng yên, mũi kiếm chĩa sang Lục Vân.

Lục Vân cười nhạt, thanh Như Ý kiếm phát ra một tiếng kiếm ngân thanh thoát, uy lực, lao thẳng đến Lãnh Gia Hào. Trên không trung, một đạo lam quang vụt sáng phóng ra chống đỡ. Vừa chạm nhau, hai nguồn sáng lập tức bị dội ngược về hai phía. Lãnh Gia Hào hứ giọng, cơ thể nhòe đi, hòa theo kiếm ảnh và lập lờ trong vầng lam quang ảo diệu, chớp mắt đã xuất hiện ngay trước mặt Lục Vân.

Ánh mắt của Lục Vân điềm tĩnh, Như Ý kiếm trên tay phải thuận theo bóng ảnh ảo diệu mà liên tiếp phát công một trăm tám mươi đường kiếm. Những

đường kiếm dày đặc này đồng thời tạo nên một vòng phòng vệ kiên cố bao quanh Lục Vân. Chỉ thấy một vầng sáng đỏ rực đồ lầy đồn tấn công của dòng lam quang đang hùng hổ xông đến. Mỗi lần hai vầng sáng giao phong, hai đầu thủ đều giật mình khi phát hiện ra nội lực cường thịnh của đối phương. Người ảnh giao nhau, những kiếm quang xanh đỏ chớp lóe như những tia sét gầm gừ vang dội. Cứ thế hai phía kinh nhau kịch liệt, bất phân thắng bại.

Phía bên Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói với Từ Dương: "Tu vi của Lục Vân rất kỳ dị, trên cơ thể hình như có một nguồn âm ảnh đang che giấu điều gì đó. Có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt không? Cảm giác đầu tiên huynh cảm nhận được chính là một cảm giác khó tả phát hiện được trên người của Lục Vân, nhưng lại không thể biết rõ nó là gì. Cũng giống như bây giờ, nếu là Vân Phong, người có phương thức xuất thủ và những suy đoán về địch thủ giống như Lục Vân không?". Câu cuối cùng Huyền Ngọc chân nhân có ý hỏi Vân Phong.

Vân Phong nhìn về phía sân đấu chói lóa ánh quang, khẽ nói: "Rất khó nói sự bá ả, Vân Phong cảm thấy có nhiều khi Lục Vân huynh rất thần bí, võ công thâm hậu khó lường. Mỗi lần đối mặt với nguy hiểm hoặc cường địch, huynh ấy đều rất bình tĩnh, không có một chút thái độ sợ hãi hay hoảng hốt như người bình thường. Lần này, huynh ấy có nói là sẽ vì Dịch Viện đoạt lấy tui Càn Khôn. Không chừng Lục Vân huynh có thể làm được. Quan trọng là trận này đây, chỉ cần thắng lợi là có hy vọng". Huyền Ngọc chân nhân chỉ khẽ lắc đầu, thờ dãi, im lặng.

Từ Dương chân nhân chăm chú ngắm nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy quan tâm và kỳ vọng. Bởi đây là đệ tử kiệt xuất đầu tiên được đào tạo ra từ Dương viện trong bao nhiêu năm qua. Nhưng trong trận này, Lục Vân thắng hay thua? Có khi nào thảm bại giống như Vân Phong không? Thật ra từ hành động luôn đề cử Ngạo Tuyết và Hoành Phi trong các trận đấu trước là Từ Dương chân nhân có thể hiểu ra một điều: Lục Vân và Vân Phong là hai đệ tử yếu nhất trong bốn người tham dự. Lần trước Vân Phong đã bại, vậy còn Lục Vân thì sao? Kỳ tích có xuất hiện không? Lục Viện hội võ, sau đợt này sẽ còn lại mười hai người, bình quân mỗi viện hai người. Lý Hoành Phi của Dịch Viện đã chiếm phần thắng, bây giờ chỉ còn Lục Vân và Ngạo Tuyết. Có khi nào... Lục Vân chính là người bị loại không?

Phía bên kia, Liễu Tinh Hồn và Triển Ngọc đều chú ý quan sát trận đấu. Nhìn thấy Lục Vân đang dịch chuyển với tốc độ kinh hồn, Liễu Tinh Hồn sầm mặt nói: "Lần này bốn tuyến thủ của Dịch Viện đều có công lực dị thường. Tên Lâm Vân Phong thì không nói, không biết hần học ở đâu được cái Âm Dương pháp quyết đã thất truyền, đề rồi cuối cùng khiến cho người bị trọng thương thế này. Còn tên Lục Vân trước mắt chỉ là một đệ tử không hề có chút danh tiếng và là người yếu nhất trong Dịch Viện mà lại có tu vi kinh hồn, không hề yếu kém gì so với tên Vân Phong. Cộng thêm hai đệ tử vang danh còn lại, có lẽ đợt đại hội này, Dịch Viện chính là đối thủ số một của chúng ta".

Triển Ngọc nhìn Lục Vân, nhíu mày: "Ngày mai thật muốn gặp lại người này, đến lúc đó đệ tử sẽ cho hần biết lợi hại của Thiên Kiếm Viện là như thế nào. Chỉ tiếc là, hần sẽ không bao giờ có ngày mai, bởi vì trận này, thất bại là kết quả duy nhất mà hần có". Liễu Tinh Hồn khẽ gật đầu: "Mong là vậy, tốt nhất là nên như thế".

Trong đấu trường Lục Vân cùng Lãnh Gia Hào giao đấu cũng đã hơn mười chiêu. Cả hai đều rất cẩn thận. Sau một thời gian so tài, Lục Vân bắt đầu hiểu được Thiên Kiếm Viện có được danh vị trong chân tu giới như ngày hôm nay là có lý do của nó. Họ có thể giữ vững vị trí thống lĩnh Lục Viện năm trăm năm không đổi, một phần phải nói đến Thiên Kiếm cửu quyết - tuyệt kỹ của Thiên Kiếm Viện thật sự bá đạo cực kỳ.

Trong cảm nhận của Lục Vân, đòn công kích của Lãnh Gia Hào vô cùng nhạy bén, tốc độ cực kỳ mãnh liệt, xuất chiêu hoàn hảo không sơ hở. Thật không hổ danh là đệ tam thiếu niên cao thủ trong Thiên Kiếm Viện. Cứ nhìn đường kiếm quang cường thịnh của Lãnh Gia Hào, như lưu vân thiên biến vạn hóa, thật khiến cho đối thủ có một cảm giác choáng ngợp. Lục Vân thì thân thủ nhanh như tia chớp, biến chuyển liên hồi giữa vô vàn kiếm ảnh. Trong tay, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm sáng rực, hùng hực liệt hỏa chân nguyên một cách cường kinh bá đạo, liên tục phát ra từng đóa hỏa diễm khổng lồ, như sóng nham thạch ồm trợn đòn công kích của đối phương.

Lãnh Gia Hào đột nhiên bật người lên trên không trung, chăm chăm nhìn Lục Vân. Trong lòng hiểu rằng nếu chỉ tận dụng tốc độ và huyền quang của chiêu kiếm thì không thể nào chiếm lợi thế. Bây giờ chính là lúc phải đại triển thực lực. Chỉ thấy y toàn thân rực sáng ánh tím. Đồng thời, trường kiếm trên tay cũng bùng phát một khí thế hóp hồn, ánh lam quang tỏa ra từ thanh kiếm phút chốc bao trùm cả đấu trường. Khí lưu xung quanh ngưng tụ, thần bí vô cùng.

Lãnh Gia Hào hét lớn: "Tiếp chiêu Chấn Thiên Quyết của ta". Dứt lời, thanh trường kiếm vừa rung lên, một nguồn lực dữ dội mãnh nhiên bùng phát, mặt đất rung chuyển, bụi cát tung bay mù mịt. Lam quang lập tức bành trướng, chỉ thấy hàng ngàn hàng vạn kiếm ảnh phóng ra từ Lãnh Gia Hào, cuồng trảm tứ phía. Kinh lực bá đạo của nó khiến cho khí lưu xung quanh bị chèn ép dữ dội, những người quan sát xung quanh cũng cảm thấy khó thở. Chấn Thiên Quyết quả đúng là vô thượng tuyệt học của Thiên Kiếm Viện, thật là bất phàm.

Lục Vân phi người lên cao, lờ mắt nhìn vòng vây kiếm ảnh trập trùng, sắc mặt sầm xuống. Tay phải từ chuyển động, Như Ý Tâm Hồn kiếm vung lên hàng ngàn đợt sóng kiếm, tầng tầng lớp lớp kiếm quang tạo thành vòng phòng vệ dày đặc, chống chọi với đòn công kích của đối thủ. Lam quang rực sáng, kinh nhau dữ dội với vầng quang rực đỏ của Như Ý kiếm, hai bên giao phong đến hơn hai trăm chiêu. Sức mạnh bá đạo của lam quang làm rung chuyển cả cơ thể của Lục Vân, khiến chàng không khỏi e ngại thực lực thâm hậu của đối phương.

Lục Vân lùi về, tay trái chưởng xuống đất để lấy lực đẩy, xoay mình giữa không. Thanh Như Ý kiếm liên tục bùng phát luồng hỏa diễm cuồng mãnh, cuốn theo vòng xoáy của Lục Vân, hình thành một cơn hỏa long cuộn cuộn lửa đỏ. Hỏa long gào lên một tiếng vang động đất trời, cơ thể rực lửa xông thẳng vào Lãnh Gia Hào. Hàm rồng há rộng, một vòm lửa đỏ rực to đến vài trượng trong chớp mắt đã nuốt chửng Lãnh Gia Hào. Lục Vân chìm mình vào trong vầng quang lửa đỏ lừ, mơn ánh sáng chói lóa và màu lửa đỏ để che giấu hành tung, bắt thần tấn công Lãnh Gia Hào.

Đứng một bên, Từ Dương mừng rỡ nói: "Đây là chiêu cuối cùng trong Liệt Hỏa Thiên Cang kiếm quyết, Hỏa Long Phẫn Thiên! Không ngờ Lục Vân có thể thi triển một cách khéo léo như vậy, đánh hay, hay lắm!". Vân Phong ngẩng nhìn lên trên, hét lớn: "Lục Vân cố lên, cố lên, đánh bại hần". Trong đôi mắt của Huyền Ngọc chân nhân cũng hé lộ một nụ cười.

Trên không trung, giữa một tiếng gào thét vang dội, chỉ nghe tiếng của Lãnh Gia Hào vọng đến: "Thiên Kiếm Cửu Quyết, quyết thứ năm - Xuyên Thiên Quyết!". Trong vòm sáng rực lửa, một đạo ánh sáng tím đột nhiên bùng phát, khiến cho mọi Thiên Kiếm Viện đệ tử đều reo hò âm vang. Tiếp ngay sau

đó, trong cơ thể của Hỏa long, một đạo nhân ảnh xé lửa phóng ra ngoài trong tiếng gầm chấn động tứ dã, đó chính là Lãnh Gia Hào. Trong vầng sáng mờ nhạt, vài tia máu văng tung tóe như muốn ám chỉ điều gì.

Hồng quang vừa chớp, hỏa long đột nhiên biết mất không để lại dấu vết. Lục Vân tĩnh lập giữa trời, đôi mắt lạnh lùng nhìn Lãnh Gia Hào đang bị thương. Nhìn lướt qua Thiên Ngọc, ánh nhìn của Lục Vân càng lạnh hơn, cơ thể trực chỉ Gia Hào mà phóng xuống. Như Ý kiểm nhanh chóng chiếu rọi một vầng hồng quang chói lòa, tạo thành kiếm trụ rực lửa.

Sắc mặt của Lãnh Gia Hào lập tức biến đổi, vừa rồi đã bị Lục Vân tập kích thành công, bản thể bị tổn thương không nhẹ. Bây giờ lại phải đối đầu với đợt tấn công tiếp theo, trong lòng cảm thấy vô cùng phần nộ. Nhìn bóng Lục Vân đang phi đến, y cười nhạt: "Thiên Kiếm Cửu Quyết, quyết thứ sáu - Phiên Thiên Quyết". Trường kiếm vừa rung, cơ thể lập tức đảo ngược, đầu dưới chân trên, cả người lộn ngược, xoay chuyển. Khí lưu cuồng đại xung quanh từ từ hình thành một cột gió xoáy, trộn lẫn hai vầng quang xanh và tím, xoáy ngược lên trên. Khi cơ thể của Lãnh Gia Hào bay cao cách mặt đất khoảng ba trượng, cả người bất ngờ tăng tốc. Trong chớp lát, một đạo từ quang chiếu thẳng lên trời, khí lưu xung quanh bị gãy xé một nguồn kinh lực dữ dội, hình thành một vòng khí trào, chụp lấy Lục Vân.

Ánh sáng màu tím lam cùng ánh quang rực đỏ không ngừng giao tranh kịch liệt giữa không trung, những bóng ảnh bị xé nát, văng ra tung tóe, tạo thành một cảnh tượng hoành tráng kỳ lạ. Quang cảnh lúc rực rỡ lúc huyền ảo, từ từ tan rã. Trên không trung, Lục Vân xoay chín vòng, đáp xuống đất, loạng choạng hết ba lần mới đứng vững lại. Phía bên kia, Lãnh Gia Hào tĩnh lập giữa trời, nhìn Lục Vân một cách lạnh nhạt, chuẩn bị đợt tấn công thứ nhì.

Lục Vân hít một hơi thật sâu, ngẩng nhìn trời cao, thời gian không còn sớm nữa, nên kết thúc thôi. Như Ý kiểm trong tay Lục Vân rung lên rần rần, một đạo ánh sáng đỏ lừ trôi dạt như phong ba bão táp, rào rào tỏa ra xung quanh. Khí tức mãnh liệt làm chấn động cả mặt đất, thạch đá bị vỡ vụn thành bụi mù, tạo thành một vầng sương dày đặc lượn lờ. Bất dấy một phát, Lục Vân đã ở cách mặt đất ba trượng. Xoáy vòng Như Ý kiểm, phút chốc, từng đạo ánh sáng huyền thanh tụ hội quanh người, cùng với kiếm khí đỏ lừ, tất cả cùng hình thành một khí vồng đặc biệt bao quanh Lục Vân.

Thanh quang bùng phát, một đạo kiếm trụ xanh đỏ chiếu thẳng lên trời. Khí thế bá đạo hùng hổ đó khiến cho mọi người có mặt đều phải rung mình, lùi về hai bước. Trên không trung, Lục Vân ẩn mình trong một khối ánh sáng huyền thanh chói lòa, phía trên là một kiếm trụ xung thiên chiếu rọi ánh quang xanh đỏ, lạng lẹ xuất hiện.

Lúc này, ai cũng tỏ ra kinh ngạc trước cảnh tượng kỳ lạ này. Từ Dương chân nhân há hốc nhìn Huyền Ngọc chân nhân, giọng run lên hỏi: "Đây... đây hình như là... quyết cuối cùng trong... trong Dịch Thiên thập nhị quyết - Di Thiên Hoán.. Hoán Nguyệt, làm sao được vậy? Lục Vân làm sao có thể thủ tu luyện đến cảnh giới này trong... trong hai năm??". Về mặt ngạc nhiên đến tột độ của Từ Dương chân nhân khiến cho Vân Phong cũng phải sửng người.

Huyền Ngọc chân nhân vừa ngẩng nhìn vầng ánh sáng huyền thanh vừa nói: "Có lẽ, lần này, vị đệ tử này sẽ mang đến niềm vui ngoài dự kiến cho chúng ta. Đã bao nhiêu năm rồi, Dịch Viện cuối cùng cũng xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài. Hy vọng lần này chúng ta sẽ có được điều bất ngờ thú vị".

Trong khi đó, sắc mặt của Liễu Tinh Hồn đại biến, thét lên kinh hãi "Quyết cuối cùng trong Dịch Thiên thập nhị quyết - Di Thiên Hoán Nguyệt. Không thể nào, người này còn quá trẻ tuổi để luyện thành được pháp quyết này, thật không thể tin được".

Giữa không, Lãnh Gia Hào cũng không khỏi ngạc nhiên, y không hề nghĩ rằng một người không có chút danh tiếng nào trong Dịch Viện lại có được mức tu vi kinh khủng như thế này, thật quá sức tưởng tượng. Bỏ suy nghĩ qua một bên, Lãnh Gia Hào vận toàn thân công lực, từ quang rực sáng, y quát lớn: "Thiên Kiếm cửu quyết, quyết thứ bảy - Phá Thiên Quyết".

Dứt lời, trường kiếm rung lên bần bật, với tốc độ không thể nhìn thấy bằng mắt thường, hơn ngàn đường kiếm đã được xuất ra. Hơn ngàn từ quang kiếm ảnh tụ lại giữa không, từ từ tạo thành một thanh cự kiếm có từ quang lưu động, bổ một nhát kinh thiên xuống Lục Vân. Từ quang nhuộm tím nền trời xanh, vầng quang ẩn tàng sức mạnh kinh người, phút chốc bao trùm cả đầu trường, tạo nên một bầu sát khí hung mãnh, cuộn chặt lấy Lục Vân.

Cùng lúc, Lục Vân cũng quát lớn, kiếm trụ xung thiên trên đầu, đón ngay nhát chém đầy uy lực của cự kiếm màu tím. Vừa va chạm, một tiếng nổ long trời lở đất âm vang, mọi người đều giật mình bởi thanh âm dữ dội. Giữa khoảng không, chỉ thấy hai đạo quang trụ khác màu, khác tính chất đang kinh nhau, những tiếng nổ liên tục phát ra. Từ trong từng mối nổ, vô vàn tia lửa ngũ quang thập sắc bắn ra tung tóe như cơn mưa cầu vồng, rơi xuống là chã. Hai vầng quang càng giằng co càng nhạt dần, tan nát, rã rời, tiêu biến. Kiên trì được một lúc, từ quang đột nhiên cường thịnh trở lại, xông phá quang trụ của Lục Vân, khiến cho mọi người trong Dịch Viện hết hoảng, đệ tử Thiên Kiếm Viện thì hí hửng.

Còn Lục Vân lại âm thầm lặng lẽ xuất hiện trước mặt Lãnh Gia Hào cách đó ba thước. Trong ánh mắt rối loạn của y, Như Ý Tâm Hồn kiểm nhanh chóng kích phá vòng chân khí hộ thể, kích một đòn thật mạnh vào bản thể của Gia Hào. Ngay tiếp theo, Lục Vân xoáy người, tung ra hai mươi bảy cước đánh trúng ngay mục tiêu, khiến cho Lãnh Gia Hào miệng ứa máu, cơ thể lập tức bị quật ngã. Tiếng thét thê thảm của y như cơn dao sắc, làm tan nát con tim của bao người.

Tất cả đều quá đột ngột, ngoại trừ Huyền Ngọc chân nhân ra, ai cũng thần sắc đại biến. Khi đã giật mình tỉnh người, mọi người lập tức nhìn kỹ lại tình hình trong đấu trường. Lục Vân vẫn nguyên vẹn tĩnh lập trên không trung cách đất một trượng, thanh Như Ý kiếm chói lòa ánh quang đỏ lừ, từ từ xoay chuyển. Phía dưới, Lãnh Gia Hào nằm sóng soài trên mặt đất, sắc mặt xám tái, miệng không ngừng phun máu. Cả người ngoài lồng ngực đang khẽ rung động, còn lại không một động tĩnh.

Đám đệ tử của Thiên Kiếm Viện la ó kinh hãi, thần sắc ai cũng kinh ngạc và đau xót, Liễu Tinh Hồn và Thiên Ngọc đều không thể kềm chế, lừ mắt liếc nhìn Lục Vân đang ở trên cao. Thiên Ngọc chuyển mình, lập tức xuất hiện ngay bên cạnh Lãnh Gia Hào, vội vã kiểm tra thương tích. Còn Liễu Tinh Hồn thì sầm mặt, chậm rãi đi vào trong đấu trường.

Ngay lúc này, từ xa có ba bóng người đang phi đến, nhẹ nhàng dừng bước. Ba người này chính là Tịnh Nguyệt đại sư, Trương Ngạo Tuyết cùng Lý Hoành Phi. Nhìn thấy tình trạng trên đấu trường, ai cũng hiểu được kết quả, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, dường như không ai nghĩ đến một kết cục như vậy.

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn Từ Dương khẽ nói: "Thật không ngờ, Lục Vân lại dễ dàng chiến thắng đối thủ. Chúc mừng đệ, Dương viện cuối cùng cũng xuất hiện một kỳ tài".

Từ Dương chân nhân mừng vui đến nỗi miệng cười không ngớt, khiêm tốn nói: "Cùng vui cùng vui, Ngạo Tuyết cũng đã toàn thắng mà". Giọng nói của Từ Dương cứ ập úng, lưỡi và răng cứ lập cập với nhau, không biết nói gì hơn ngoài... cười.

Ngạo Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân trên cao, lắng nghe lời tường trình đầy hưng phấn của Vân Phong, ánh mắt khẽ cười. Lục Vân nhìn Ngạo Tuyết, hai đôi mắt giao nhau, cùng gửi nhau một nụ cười ngọt ngào, thấu hiểu, khẽ gật đầu. Lý Hoành Phi sau khi nghe Vân Phong kể lại, thần sắc đầy kinh ngạc ngẩng nhìn Lục Vân. Hoành Phi cũng như bao người khác, đều không thể tin rằng Lục Vân chỉ trong hai năm đã có thể luyện thành quyết cuối cùng trong Dịch Viện thập nhị quyết. Rốt cuộc, tu vi của Lục Vân cao thâm đến mức độ nào? Tại sao lại không hề phát hiện?

Liễu Tinh Hồn đi về phía Huyền Ngọc chân nhân, miễn cưỡng nở một nụ cười nhạt nhẽo, khẽ nói: "Chúc mừng Huyền Ngọc huynh, trận này quý viện lại thắng lợi rồi. Không ngờ bốn đệ tử môn hạ của Huyền Ngọc huynh càng ngày càng lợi hại như vậy, thật đáng mừng. Kỳ này, Lục viện đại hội ắt sẽ là thiên hạ của Dịch Viện".

Huyền Ngọc chân nhân cười thần nhiên: "Quá khen, chúng ta một thắng một bại, xem như hòa. Còn về kỳ hội võ lần này, chỉ cần thoát khỏi vị trí cuối cùng là may rồi. Những vấn đề khác chúng tôi không nghĩ nhiều. Quý môn hạ đệ tử lần này hình như bị thương hơi nặng, mong là không sao. Cũng trách Lục Vân học nghệ chưa thông, không giữ được tay, hy vọng quý viện lượng thứ. Bây giờ chúng tôi không làm phiền nữa, cáo từ". Sau đó dẫn mọi người quay lưng đi về.

Trong lúc đó, Vân Phong vui mừng đến khó tả, luôn miệng khen ngợi Lục Vân: "Hay quá! Huynh đã giúp đệ hạ lòng hạ dạ rồi đó. Mong là lần sau gặp lại tên Triển Ngọc, tới lúc đó huynh nhớ dạy cho hắn một bài học, cho hắn khỏi nhúc nhích luôn, giống như Lãnh Gia Hào hôm nay vậy. Đến lúc đó xem hắn có còn đắc ý nữa không, đồ kiêu căng. Thiên Kiếm Viện sẽ biết lợi hại của chúng ta, cho chừa cái thói khinh thường đối thủ".

Lục Vân thần nhiên nhìn Vân Phong, không nói gì, lặng lẽ theo mọi người về động. Trong động, Huyền Ngọc chân nhân tỏ ra vô cùng vui mừng, nhìn ba đệ tử đã vượt ải thành công, cười nói: "Lần này tuy Vân Phong bị trọng thương, đầu không lại Triển Ngọc, nhưng chúng ta có đến ba người cùng lúc tiến vào Thập nhị cường, đây là tin cực vui. Theo như tình hình vốn có thì lần này mỗi viện đáng lẽ chỉ có hai người lọt vòng, nhưng chúng ta lại tạo ra bất ngờ, có đến ba người. Vậy thì một trong những viện còn lại sẽ chỉ còn một người. Như vậy trong mười hai người, Dịch Viện có một phần tư cơ hội tiến vào Lục cường, so với viện khác có lợi thế hơn".

Từ Dương chân nhân rạo rờ: "Trận đấu ngày mai là quan trọng nhất. Chỉ cần các đệ tử toàn lực phát huy thì sẽ có hy vọng lọt vào Lục cường, cố gắng nhé, vì niềm vinh dự của Dịch Viện, vì uy danh của các đệ tử, cố lên!"

Tĩnh Nguyệt đại sư nhìn thấy Huyền Ngọc và Từ Dương phấn khởi hơi quá, vội khẽ nhắc: "Có được kết quả khả quan như thế này cố nhiên nên vui mừng, nhưng... trước mắt vẫn chưa là thời khắc chủ chốt, trận chiến nào thật sự quan trọng, chúng ta đều biết, đó là ngày mai. Đối thủ ngày mai toàn bộ đều là những đệ tử kiệt xuất có tu vi cao cường, ai cũng là những người đứng đầu trong mỗi viện, đều có tu vi tinh thâm, kiếm thuật cao cường, chúng ta có thể vượt qua Lục cường hay không, vẫn còn là một câu hỏi nan giải. Chiều nay nghe được đệ tử của Thiên Kiếm Viện nói rằng, Kiếm Vô Trần chỉ dùng bốn chiêu là có thể toàn thắng, còn Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện thì chỉ năm chiêu là đánh bại đối thủ. Những điều đó so với chúng ta, sự cách biệt như thế nào, mọi người chắc tự hiểu. Cho nên trong trận chiến ngày mai, chúng ta phải lấy hết mọi bản lĩnh, nỗ lực phấn đấu".

Lời đó vừa thốt, tiếng cười trong động chợt lặng dần, im ắng, trầm trọng. Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người một lượt rồi khẽ nói: "Đừng lo nghĩ nhiều quá, chỉ cần cố hết sức, không thẹn với lòng là được. Mọi người cũng mệt rồi, hãy nghỉ ngơi một lúc. Tối nay ta sẽ lại đi dự hội nghị về trận đấu ngày mai, tình hình cụ thể tối nay sẽ rõ". Người rồi khỏi ngay sau đó.

Từ Dương chân nhân vỗ vỗ vai của Lục Vân, nhìn với ánh mắt khích lệ, trầm giọng nói: "Ngày mai, nhớ phải nỗ lực, ta sẽ hãnh diện lắm!". Chỉ vài lời nói ngắn ngủi, nhưng trong đó chứa đựng biết bao nhiêu niềm tin và kỳ vọng.

Lục Vân nhìn sư phụ, khẽ gật đầu: "Chiến thắng, nhất định sẽ thuộc về đệ tử". Từ Dương chỉ im lặng, gật đầu rồi quay lưng bước đi.

Sau lưng, nghe tiếng của Vân Phong nói vọng theo: "Ngày mai, mọi người nhớ cố gắng, trổ hết mọi tài nghệ ra nha, để mọi người phải nể sợ Dịch Viện của chúng ta. Đệ sẽ ủng hộ mọi người, chúng ta chắc chắn sẽ chiến thắng, cố lên, các sư huynh tỷ!". Ánh mắt của ba người đều ngừng lại trên người Vân Phong, bốn đôi mắt kiên định, gửi cho nhau những lời chúc nguyện thân thiết, đầy yêu thương.

Ngày mai, kết quả sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Hắc Liên Đột Hiện (1)

Sắc trời ngả màu, Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải của Nho Viện đến thăm. Vừa vào động, Hứa Thương Hải đã cười to "Từ Dương huynh ơi, lần này ta cố tình đến để chúc mừng đây. Lục Vân đã đánh bại được Thiên Kiếm Viện đệ tam cao thủ Lãnh Gia Hào, thật là nằm ngoài dự kiến của mọi người, phải nói là hã dạ, hã dạ! Dù sao cũng tiêu giảm phần nào ngạo khí của Thiên Kiếm Viện".

Từ Dương chân nhân vui mừng ra tiếp đón: "Đan Thanh hiệp quá lời rồi, xin mời ngồi. Mà sao lại rành rang đến thăm chúng tôi vậy? Tình hình của các viện khác thế nào, chắc đệ nắm rõ hơn, mau nói cho mọi người cùng nghe!".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải nhìn một lượt, không thấy Huyền Ngọc chân nhân, nhưng cũng không quan trọng lắm, người khẽ cười: "Lần này ta chủ yếu đến chúc mừng Lục Vân đại chiến toàn thắng, đồng thời gửi lời hỏi thăm của đệ tử môn hạ - Lý Minh - đến mọi người. Còn về tình hình của Lục Viện, với uy phong hiện tại của quý viện, lần này chỉ mình Dịch Viện là có đến ba đệ tử lọt vòng Thập nhị cường, Phụng Hoàng Thư Viện chỉ có một Thương Nguyệt, tạm thời xếp cuối. Bốn viện khác mỗi viện hai người, giữ thế cân bằng".

Lục Vân đứng cạnh hỏi "Hứa sư thúc, không biết những đệ tử đã vào vòng Thập nhị cường là những ai? Sư thúc có thể nói cho mọi người biết không? Để còn chuẩn bị tâm lý".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải trầm tư một lúc rồi nói "Nho Viện của ta có Tất Thiên, Đỗ Lực, Đạo Viện có Vô Vong và Văn Hoa, Bồ Đề Học Viện có Bán Nhất và Giới Thiên. Riêng Thiên Kiếm Viện thì có Kiếm Vô Trần và Triền Ngọc. Ngày mai là trận đấu mang tính quyết định, ai có thể chiến thắng thì sẽ vào được vòng Lục cường, do đó trận này sẽ rất ác liệt. Đề tranh vị trí trong Lục cường, mỗi đệ tử đều tận toàn thực lực, quyết đấu đến cùng".

Lục Vân, Trương Ngao Tuyết, Lý Hoành Phi ba người nhìn nhau, không nói gì cả, trong lòng nặng trĩu một nỗi niềm. Từ Dương chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Lần thi đấu này, bất luận thế nào, chúng ta cũng đều đã tận lực. Chỉ cần không thẹn với lòng, không hổ với trời cao là được. Còn về kết quả cuối cùng, tất cả tùy duyên". Sau đó, mọi người đàm luận được một lúc, Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải kéo Từ Dương ra ngoài.

Dưới ánh trăng, một bóng ảnh thon thả lướt dài, đứng lặng lẽ ngay cửa động. Lục Vân ngóng nhìn bóng lưng thùy mị đó, dáng người thướt tha đó, khẽ đến gần, nhỏ nhẹ nói: "Trăng đêm nay đẹp thật, cũng giống như trăng hôm trước, thật đáng trân trọng. Có muốn đi dạo một lúc không? Chúng ta có thể đi ngắm Hoàng Hà và xem thử những thanh âm kỳ lạ lúc kia có còn hay không".

Ngao Tuyết nhìn chàng, khẽ gật đầu, cơ thể vừa chớp, phi người như tiên sa trần thế. Lục Vân quay đầu nhìn về phía động cốc một lúc rồi cũng ngượng ngùng đi theo. Ngay động khẩu, bất ngờ xuất hiện một bóng người cao to, lặng lẽ nhìn vào đêm thâu, nhìn vào hai bóng người đang khuất dần đó, thờ dài. Một hồi lâu sau mới quay người rời khỏi. Ngay sau đó lại xuất hiện một bóng người khác, lặng nhìn bóng lưng thiếu nữ vừa rồi, khẽ nói: "Kiếp này, có lẽ ngươi không địch lại Lục Vân. Bởi vì ngươi quá lạnh lùng, còn Ngao Tuyết thì cũng tính lạnh, hai ngươi không thể đến với nhau được". Ngẩng nhìn bầu trời đêm sâu thẳm thẳm, một nụ cười khẽ lướt trên môi, dưới ánh trăng, lung linh, huyền mỹ.

Lục Vân tăng tốc để sánh bước cùng Ngao Tuyết. Trong gió đêm vi vu, vẻ đẹp u hương mê người đó đã thu hút từng tế bào xúc cảm của Lục Vân, khiến cho chàng không khỏi ngẩn ngơ, mê mẩn. Đột nhiên, Ngao Tuyết quay đầu, giọng vẫn lạnh lùng: "Ngày mai thi đấu, đệ nghĩ trong ba chúng ta có ai vào được Lục cường không?".

Lục Vân vẫn không thể dời ánh nhìn khỏi đôi mắt đẹp mơ màng của Ngao Tuyết, khẽ nói: "Chuyện của ngày mai, ai có thể nói rõ được? Bất kể thế nào, đệ tin là trong ba chúng ta, ít nhất có một người vào được Lục cường. Đêm nay nguyệt sắc tựa thủy, chúng ta nói cái khác, được không?".

Ngao Tuyết nghe thế vẫn bình lặng, khẽ ngẩng nhìn trăng đêm sáng trong huyền ảo, dịu dàng nói: "Những ngày tháng tu chân, thật tĩnh lặng, thật đạm nhạt, có gì đáng đề nói? Có lẽ, khi đã có được sức mạnh, có được sự trường thọ như đã mong ước, kẻ chân tu đồng thời cũng mất đi những niềm vui mà người thường vốn có".

Lục Vân trầm ngâm "Nếu như vậy, trường thọ để làm gì? Con người sống là vì sống để tồn tại hay vì niềm vui mà tồn tại? Thật ra chỉ cần vui về thì cần gì đến trường thọ? Kẻ chân tu cũng là người, là người thì sẽ có thất tình lục dục, đó là điều tất nhiên. Nếu như không có những thứ xúc cảm đó, vậy có còn là người không? Nói dễ nghe hơn thì đó là tiên, nói khó nghe, thì nó là gì? Chúng ta còn trẻ tuổi, đang trong giai đoạn phải lựa chọn, nếu như chọn sai, cuộc đời này sẽ không thể thay đổi được nữa, không phải sao?".

Ngao Tuyết có nghe, nhưng chỉ im lặng, lặng lẽ ngắm trăng. Được một lúc, nàng xoay người đi về hướng sông Hoàng Hà. Giữa không, giọng nói của nàng thoang thoang trong gió: "Nếu người nghĩ theo kiểu như vậy thì... tại sao người lại tu chân?".

Lục Vân nhìn theo dáng lưng thon thả, thân tư uyển chuyển của Ngao Tuyết, tha thướt dưới ánh trăng, đẹp một cách thanh thoát, khó tả. Vừa nghĩ ngợi câu nói của nàng, Lục Vân vừa bước lên trước, cất tiếng: "Đệ đến Dịch Viện là vì muốn hoàn thành một tâm nguyện. Chân tu đối với đệ, chỉ là một pháp môn để hoàn thành tâm nguyện đó mà thôi. Cuộc sống này nếu còn tiếp diễn thì đệ nhất quyết không khuất phục ai. Muốn có niềm vui, muốn có hạnh phúc, con đường chân tu này đệ phải đi. Mỗi người theo con đường này đều có mục đích khác nhau. Mục đích của đệ là, được sống một cuộc sống vui vẻ, thỏa thích, tùy tâm tùy ý là được".

Không thanh âm, không hồi đáp, tất cả chìm trong màn đêm lạnh lẽo...

Đột nhiên, thần sắc của Ngao Tuyết biến đổi, thanh Từ Ảnh thần kiếm bất ngờ bay vút ra, chỉ về hướng Tây, hướng đến Hoàng Hà. Ngao Tuyết nhìn sang Lục Vân, khẽ nói: "Phía Hoàng Hà nhất định đã xảy ra chuyện gì, nếu không thần kiếm không tự động chỉ hướng như vậy. Chúng ta mau đến đó xem thử".

Lục Vân nhìn về hướng Tây, trầm giọng: "Nhớ lần tại Âm hồn Lâm, thần kiếm có khả năng nhận biết nhạy bén đối với những loài dị vật như quỷ quái. Bây giờ đột nhiên nó bị kích động, có phải đã xuất hiện yêu ma quỷ quái gì đó không? Đạo gần đây, các nơi trong thiên hạ đều có hình bóng của bọn ma quỷ không ngừng tác quái, chẳng lẽ chúng đã mò lên tới Thái Huyền Sơn? Chúng ta hãy đi xem cho rõ". Dứt lời, Như Ý kiếm ánh lên hào quang đỏ rực, cùng Lục Vân biến mất trong đêm thâu.

Hai người sử dụng khinh công phi người cao đến hai chục trượng, tăng tốc về phía Hoàng Hà. Từ xa, đã thấy một đạo ánh sáng ngũ sắc đang lưu động bên bờ, một nguồn khí tức cuồng mãnh không ngừng lan tỏa ra xung quanh. Cùng lúc, một nguồn ngân quang khác, phản ánh nguyệt quang lấp lánh, rực rỡ, cũng phát ra một nguồn khí tức mạnh không kém. -

Ngao Tuyết thử người, Từ Ảnh thần kiếm như có cảm ứng, lập tức một vầng từ quang chiếu rọi thẳng lên không trung. Chỉ thấy thần kiếm điên cuồng rực chiếu từ sắc hào quang, tỏa ra tứ phía, đất trời từ từ chìm đắm trong vầng từ quang huyền ảo. Lục Vân đột nhiên rung mình, trong tiềm thức ẩn hiện một hình ảnh rõ ràng. Quay sang Ngao Tuyết, chàng nói: "Đây là vầng sáng của Khiếu Nguyệt thần kiếm và Thiên Linh thần kiếm, không ngờ tam đại thần kiếm trong truyền thuyết lại cùng lúc có mặt tại Thái Huyền sơn. Nhanh lên, ở đây xuất hiện yêu vật, chúng ta mau đến đó xem". Cả hai tăng cường khinh công, cơ thể như sao băng phóng vút ra trước, biến mất và xuất hiện tức thì ngay bên Hoàng Hà.

Hào quang vừa chớp, Lục Vân cùng Ngao Tuyết đã đứng bên bờ vực đá. Cúi người quan sát mới phát hiện có hai người, một là Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện, một là Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện. Chỉ thấy phía trên đầu của Kiếm Vô Trần có một thanh thần kiếm đang chiếu rọi ánh quang ngũ sắc, không ngừng xoay chuyển. Lúc này y đang chăm chú nhìn về phía sông nước Hoàng Hà. Còn phía bên kia, trên đỉnh đầu của Thương Nguyệt có một thanh trường kiếm vàng rực cũng đang xoay chuyển liên tục trong vầng quang sáng rỡ như trăng rằm, bao bọc lấy nàng ở giữa trời. Thân ảnh thần bí và diễm lệ đó, giống như tinh linh giữa đêm không, thoát tục phiêu dật, không vướng một chút bụi trần.

Ngao Tuyết nhìn Thương Nguyệt, một tia nhìn kỳ lạ ánh lên trong mắt. Từ Ảnh thần kiếm vừa chớp sáng, cả người Ngao Tuyết phi thẳng lên giữa không, cùng với Thương Nguyệt và Kiếm Vô Trần, hình thành một tam giác, lặng lẽ quan sát mặt nước đang gào thét của dòng Hoàng Hà đang cuồng nộ. Lục Vân đứng một bên, ngẩng nhìn ba người đang lơ lửng giữa không, ánh mắt khẽ mỉm cười kỳ dị, cơ thể di chuyển sang phía vực đá, chú ý quan sát mặt nước.

Dưới ánh trăng, ba đạo ánh sáng khác nhau lặng lẽ lơ lửng bên trên dòng Hoàng Hà, một nam hai nữ không ngừng chăm chú quan sát động tĩnh của dòng nước dữ dội. Lục Vân lúc này dường như cũng đã phát hiện được một vài manh mối. Gần mặt nước, một nguồn yêu khí đen ngòm đang lan tỏa, rất dễ nhận biết. Dòng nước cuộn cuộn chảy, không ngừng gầm rống với từng cơn sóng vùi hải hùng. Từng đợt sóng cuộn hàm hồ, tạo thành vô số những hoa sóng bập bùng, đẹp hùng vĩ. Thế nhưng, cảnh sắc bình dị của Hoàng Hà lúc này đã trở nên khác thường. Chỉ thấy những hoa sóng không ngừng rộ nở, hình thành chín đóa hoa sóng khổng lồ trên mặt nước, giống như chín vùng nước xoáy đang thi triển uy lực vô biên. Cảnh tượng đẹp hoành tráng nhưng đầy quỷ dị.

Kiếm Vô Trần nhìn sang Thương Nguyệt và Ngao Tuyết, ánh mắt bất ngờ. Quay đầu nhìn dòng Hoàng Hà vẫn đang liên tục gào thét, y nói: "Cẩn thận, yêu vật sắp xuất hiện. Nó dám hiện thân dưới uy lực của ba thanh thần kiếm này, hiển nhiên là có đạo hạnh bất phàm. Mọi người phải lưu ý, cẩn thận những âm mưu quỷ kế của nó. Hôm nay nhiệm vụ của chúng ta là phải đuổi tận giết tuyệt yêu vật này, để bảo toàn uy nghiêm của giới chân tu". Thương Nguyệt và Ngao Tuyết đều không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn vào mặt nước, khiến cho Kiếm Vô Trần ngỡ người trong giây lát.

Đột nhiên, mặt nước xuất hiện dị biến. Chỉ thấy ngay tại trung tâm của chín dòng sóng khổng lồ, bất ngờ phụt ra khối đen, phụt chốc ảo hóa thành chín đóa hắc liên, xoay chuyển trên mặt nước với vầng sáng yêu dật lập lòe. Rất nhanh, chín đóa hắc liên chậm rãi lan tỏa nguồn yêu khí dày đặc, ngay giữa bắt đầu xuất hiện liên đài, từ từ xoay chuyển. Theo thời gian, liên đài xoay chuyển càng lúc càng nhanh, tạo thành một cột hắc quang, chiếu thẳng lên trời. Ngay lúc quang trụ chọc thủng thiên cang, một nguồn yêu khí khổng lồ như cơn sóng thần đổ ập, bao trùm cả ngọn Thái Huyền Sơn.

Lúc này Kiếm Vô Trần hét lớn, Thiên Linh thần kiếm rực rỡ ngũ sắc hào quang, hình thành một đạo cự hình kiếm trụ to đến hơn mười trượng, chém bổ xuống cột hắc quang đang sừng sững giữa trời. Bên cạnh, Thương Nguyệt cũng vung kiếm, chặt ngang chín đóa hắc liên. Chỉ thấy ngân quang chiếu rọi, như một đạo hà quang nơi đường chân trời, cán quét một lượt, kích trúng ngay hắc liên. Ngao Tuyết thấy tình hình, lập tức phối hợp. Từ Ảnh thần kiếm rực sáng, hóa thành một cơn từ long, cuộn mình giữa không để khóa chặt luồng yêu khí đang không ngừng tỏa rộng.

Hào quang tung tóe, tiếng gầm thét chấn cửu thiên. Trong màn đêm u linh, đủ loại ánh sáng từ rực rỡ đến huyền ảo cùng lúc khoe sắc trong từng tiếng nổ vang rền, tạo nên một kỳ cảnh hiếm có. Chỉ thấy Kiếm Vô Trần mãnh nhiên tấn công, mục tiêu chính là hắc trụ kỳ bí. Ngay lúc đó, một tiếng nổ khủng khiếp khiến cho sông nước của Hoàng Hà bùng lên cuộn vào không trung. Điều khiến người khác kinh hãi đó là đường kiếm cường lực của Kiếm Vô Trần không những không kích trúng cột hắc quang mà còn bị nước xoáy dội ngược ra đến vài trượng, hào quang tắt lịm. Còn đường kiếm tạt ngang của Thương Nguyệt cũng bị hậu quả tương tự. Tất cả bốn người có mặt tại hiện trường đều không khỏi sửng sò.

Hắc quang trụ sau khi chịu đựng những đợt tấn công uy lực, khê dao động nhưng lại nhanh chóng khôi phục trạng thái ban đầu. Trên mặt nước, chín đóa hắc liên vững như thạch trụ, không hề bị xê dịch, vừa thần bí vừa tà dị. Ngay lúc này, xung quanh hắc quang trụ đột nhiên ngùn ngụt yêu khí, ảo hóa thành hai cơn hắc long khổng lồ, quấn lấy quang trụ, không ngừng cuộn mình, xoay chuyển. Tất cả đều lạ lùng, khó hiểu.

Kiếm Vô Trần cố đứng vững trước sức mạnh phản ngược từ đòn tấn công của mình, ánh nhìn kinh hãi, mông lung bất định. Quay sang Thương Nguyệt và Ngao Tuyết, y lên tiếng: "Hai vị sư muội có thấy quang trụ thần bí này chưa? Có biết lai lịch của nó thế nào không? Vật này quả là tà môn, chúng chẳng hề tỏ ra nể sợ thần binh trong tay chúng ta, thật ra là thứ quái quỷ gì?".

Thương Nguyệt khẽ nhìn sang Lục Vân đang đứng bên vực đá rồi quay đầu nhìn sang quang trụ, thần nhiên nói: "Muội cũng chỉ lần đầu tiên thấy yêu vật này, không ngờ nó lợi hại như thế. Bây giờ, sự cố này chắc hẳn các vị trưởng giáo đã biết, họ sẽ đến ngay thôi. Chúng ta bây giờ chỉ còn việc chờ họ đến xem giải quyết thế nào".

Trương Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Lục Vân, đệ hãy lui ra một chút, coi chừng nguy hiểm. Yêu vật này đến bây giờ vẫn chưa xác định được là gì, chúng ta cần lưu ý cẩn thận".

Ngay khi Kiếm Vô Trần ra đòn vừa rồi, Lục Vân đã tỉ mỉ tra xét lại lịch của hắc quang trụ. Chàng đã phát ra liên tiếp bảy đạo Ý Niệm Thần Ba, chỉ tiếc là hắc quang trụ này có khả năng nuốt chửng mọi sức mạnh âm hồn bao gồm cả Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân. Điều này khiến cho Lục Vân e ngại, không thể tiếp tục phát động ý niệm, chỉ còn cách dùng phương thức khác để phân tích tính chất của yêu vật.

Vừa nghe thấy lời nói quan tâm của Ngao Tuyết, Lục Vân cứ vui thầm, từ từ lùi về ba trượng, nhìn Ngao Tuyết, nhẹ nhàng cười nói: "Nếu Vân Phong có ở đây, không chừng đệ ấy sẽ có cách điều tra ra yêu vật này là quỷ thần phương nào. Chỉ tiếc là Phong đệ đang dưỡng thương, không đến giúp được. Nhưng không sao, cao thủ của Lục Viện đã đến rồi". Dứt lời, cả ba đều có thể phát hiện vài đạo quang ảnh vụt qua trong nền trời đen như nhung. Phút chốc, tám người đã xuất hiện trước mặt.

Tám người này ngoài sáu vị trưởng giáo, còn lại là Vô Vong của Đạo Viện và Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện. Nhìn thấy hắc quang trụ, sáu vị trưởng giáo mặt mày đều biến sắc, khẽ nhìn nhau. Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện khẽ nói: "Không ngờ đã bao nhiêu năm rồi mà Hắc Liên Đài của Bách Thú Yêu Vực lại tái hiện nhân gian. Xem ra lần này, thiên hạ thật sự loạn rồi".

Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện nói: "Trong truyền thuyết, Hắc Liên Đài đã tồn tại hơn ngàn năm mà không hề xuất hiện trong nhân gian, không ngờ lần này, ngay lúc chúng ta tổ chức Lục Viện luận võ đại hội, nó đã bất ngờ xuất hiện tại Thái Huyền Sơn, thật là bất thường. Có lẽ yêu ma quỷ quái trong thiên hạ đều đang muốn trời dậy, thiên hạ sắp lâm nguy".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện cũng góp lời: "Nghe nói, năm xưa khi Hắc Liên Đài xuất hiện, chỉ là trong một phút chớp nhoáng, sau đó, thiên hạ bắt đầu đại loạn. Lần này có giống với lần trước hay không? Thứ yêu vật này không dễ đối phó, không phải vài chiêu là có thể hủy diệt được. Hắc liên được hạo xưng là một trong tam đại kỳ bảo của Bách Thú Yêu Vực, được biết nó chưa bao giờ bị tiêu diệt bởi nhân sĩ trong giới chân tu. Tương truyền rằng thực thể của Hắc liên là vạn niên bất diệt, không vật gì trên thế gian này có thể hủy diệt được nó".

Lý Trường Xuân nhìn mọi người, trầm giọng: "Truyền thuyết này Thiên Kiếm Viện cũng có ghi chú, theo như sách cổ ghi lại, trên thế gian hình như có một vật có thể hủy diệt được Hắc liên, nhưng cụ thể là vật gì thì không ai biết. Bây giờ điều chúng ta nên làm là chú ý đến động tĩnh của Hắc Liên, chỉ cần nó không phát sinh dị biến thì tạm thời không giao tranh".

Phía này, Huyền Ngọc chân nhân gọi Ngao Tuyết và Lục Vân đến, hỏi nhỏ vài việc. Sau khi nghe hai người kể về tình hình vừa rồi, Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài: "Không ngờ tam đại thần kiếm trong truyền thuyết lại cùng tụ tụ tại Thái Huyền Sơn. Nhưng nếu đến cả thần kiếm cũng không thể khắc chế hắc quang trụ thì... e là cho dù cả sáu người chúng ta ra tay cũng không có tác dụng gì nhiều".

Lục Vân nghe thế, nhìn về phía hắc quang trụ, bất ngờ nhớ lại lời của Tử Dương chân nhân khi mới đến Thái Huyền Sơn, người có nhắc đến một kiếm trận thần kỳ rất uy lực đã được bố trí tại đây. Vậy tại sao lại không thấy có cảnh báo gì? Chẳng lẽ nó đã bị trục trặc gì sao? Lục Vân bèn khẽ hỏi Huyền Ngọc chân nhân: "Sư bá, khi lên núi, sư phụ có nói đến Huyền Thiên kiếm trận thần bí khôn lường trên đỉnh Thái Huyền Sơn, tại sao bây giờ lại không có động tĩnh gì vậy? Và cả thần điều đại bàng cũng không thấy tông tích?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, khẽ nói: "Huyền Thiên kiếm trận thật sự có tồn tại, chỉ là trong lúc tổ chức Luận võ đại hội, Thiên Kiếm Viện sợ ngộ thương môn hạ đệ tử của ngũ viện nên tạm thời không kích hoạt kiếm trận. Còn về thần điều trong truyền thuyết, thường thì rất hiếm khi hiện thân. Trừ khi Thiên Kiếm Viện lâm vào cảnh nguy hiểm vô cùng, liên quan đến sinh tử tồn vong thì thần điều mới xuất hiện".

Lục Vân nhìn về phía hắc quang trụ, những đóa hắc liên đã bị che khuất, không còn nhìn thấy được nữa. Lặng lẽ ngắm nhìn quang trụ sừng sững, xuyên thẳng chín tầng mây, Lục Vân đột nhiên nói: "Nguồn yêu khí cuồng mãnh với tên gọi Hắc liên xuất hiện vào lúc này có phải muốn ám chỉ điều gì không? Hay là muốn thị uy với giới chân tu?".

Lời của Lục Vân tuy rất nhỏ nhưng vẫn lọt vào tai của nhiều người, khiến họ khẽ nhăn mày. Lời nói của Lục Vân cũng có phần đúng. Hắc liên này lúc nào không xuất hiện mà lại chọn ngay thời khắc này để hiện thân, nếu như nói rằng nó không hề có ý định khinh thị giới chân tu thì chắc cũng không ai tin. Mà cho dù nó có ý định đó thì bây giờ cũng không ai làm gì nó được, thật đáng xấu hổ...

Trưởng giáo Thiên Kiếm viện - Lý Trường Xuân nhìn mọi người, sắc mặt nghiêm trọng: "Việc này, nếu như đã xảy ra tại Thái Huyền Sơn thì rõ ràng là muốn tỏ ý xem thường Lục Viện. Hiện nay Lục Viện tề tụ, cao thủ của mỗi viện đều có mặt tại đây, nếu không thể xử lý được nó thì sau này... chúng ta còn mặt mũi nào đứng trước thiên hạ nữa? Bây giờ, tam đại thần kiếm trong truyền thuyết đều đã có mặt tại đây, ta nghĩ, chỉ cần tam đại thần kiếm hợp thể thành một, tự nhiên sẽ đủ sức mạnh để ức chế Hắc liên. Ba vị đệ tử hãy thử xem thế nào, tam kiếm hợp nhất, uy lực ắt sẽ tăng cường, đó là tia hy vọng của chúng ta. Vô Trần, ngươi hãy cùng nhị vị sư muội thương nghị một lúc. Muốn tam kiếm hợp nhất, ba người cần phải đồng lòng. Cả ba hãy trao đổi với nhau trong một nén nhang thời gian, sau đó sẽ bắt đầu tiến hành". Nói xong, lão khẽ đưa mắt ra hiệu cho Vô Trần.

Kiếm Vô Trần vừa bắt được tín hiệu, khẽ mỉm cười, gật đầu. Nhìn sang nhị vị sư muội đẹp tựa tiên nữ, Kiếm Vô Trần lấy giọng: "Khà, nhị vị sư muội, chúng ta hãy lùi về một bên để thương nghị, đợi lát nữa liên thủ nhất kích, có thể hủy diệt được yêu vật này".

Thương Nguyệt quay nhìn sư phụ, thấy người gật đầu, nằng im lặng không nói gì, chậm rãi đi theo y. Phía này Huyền Ngọc chân nhân cũng khẽ gật đầu đồng ý, Ngao Tuyết thấy vậy, bất giác nhìn sang Lục Vân rồi quay người đi theo Kiếm Vô Trần. Họ nhanh chóng đi xa vài trượng, rì rầm trao đổi với nhau.

Lý Trường Xuân nhìn sang các vị trưởng giáo, khẽ cười: "Không ngờ lần này, tam đại thần kiếm cuối cùng cũng gặp nhau, có lẽ là ý trời. Chắc trời cao muốn mượn tay ba người họ để ngăn chặn trận hạo kiếp này. Mọi người có thấy ba người rất xứng đôi không? Thần kiếm trời ban tặng, ân duyên tự nó thành, không phải sao? Huyền Ngọc huynh và Ngọc trưởng giáo thấy sao?".

Lời của Lý Trường Xuân vừa xuất đã khiến cho Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song sắc mặt biến đổi, bất ngờ vì điều mà Lý Trường Xuân vừa nói. Nhìn về ba người ở phía xa, nam thì tuấn mỹ, nữ thì diễm lệ, thật là tuyệt phối giai ngẫu. Chỉ là, việc này thật khó trả lời, chỉ cần sơ suất lại mất công

đắc tội với Thiên Kiếm Viện. Tuy nhiên, nếu đồng ý thắng thì đối với Dịch Viện và Phụng Hoàng Thư Viện mà nói, thật sự không phải tự nguyện cho lắm. Dù sao thì Thương Nguyệt và Ngao Tuyết đều là đệ tử kiệt xuất của nhị viện; nếu như đồng ý chuyện này, sau này hai người họ sẽ trở thành người của Thiên Kiếm Viện, ngay cả hai thanh thần kiếm cũng sẽ quy về đó. Như thế chẳng phải tăng thêm quyền uy cho Thiên Kiếm Viện? Sau này, Thiên Kiếm Viện chẳng phải sẽ luôn giữ được danh vị đệ nhất viện trong giới chân tu sao?

Ngọc Vô Song khẽ cười, thể hiện vài nét âm ừ khó nói: "Những việc này nói thật thì... không phải lão bối chúng ta có thể quyết định được. Với môn hạ đệ tử, họ ắt sẽ tuân lời, nhưng về lâu về dài, nếu có gì bất trắc, họ lại oán hận chúng ta. Cho nên cách tốt nhất vẫn là để họ tự chọn lựa, chúng ta chỉ đứng bên cạnh gợi ý mà thôi. Huyền Ngọc trưởng giáo đồng ý chứ?". Sau đó nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân hiểu ý, thân nhiên nói ngay: "Bản nhân cũng có cùng suy nghĩ với Ngọc trưởng giáo. Kẻ chân tu vốn không nên đàm luận tình cảm, nhưng nói sao thì nói, kẻ chân tu cũng là người, cũng có thất tình lục dục, cần phải từng bước trải nghiệm. Nhưng đối với họ, đây cũng là một loại lịch kiếp hồng trần, mỗi người học hỏi thụ ích khác nhau. Hơn nữa, Dịch Viện chú trọng tu tâm, cho nên đối với chuyện tình cảm, tốt nhất vẫn nên để đệ tử tự quyết định. Cửa ải khó khăn nhất của kẻ chân tu là ái tình, cần phải cực kỳ thận trọng. Chúng ta là trưởng bối, có thể góp ý nhưng không thể cưỡng ép, Trường Xuân huynh thấy đúng chứ?". Dứt lời, cả hai cùng nhìn Lý Trường Xuân.

Ánh mắt của Lý Trường Xuân chớp lạnh nhưng nhanh chóng trở lại bình thường, nở một nụ cười tươi: "Huyền Ngọc huynh nói chí phải, ta thật lo lắng thái quá, thôi vậy, tất cả tùy duyên. Nếu như họ đã có thần kiếm thì có một số việc đã là thiên định, thế thì cần gì phải lo lắng. Bây giờ điều chúng ta cần quan tâm là tìm cách nào để đối phó với Hắc liên".

Mọi người nghe thấy đều trở nên trầm tư. Lục Vân ngược nhìn Ngao Tuyết ở phía xa, trong lòng bất chợt có một cảm giác bất an. Có lẽ lời nói của Lý Trường Xuân đã gây ảnh hưởng chăng? Chẳng thật sự lo sợ, nếu như... Ngao Tuyết sau này sánh đôi cùng với Kiếm Vô Trần, thì mình sẽ không còn cơ hội nữa...

Thời gian lặng lẽ trôi đi trong bầu không khí trầm ngâm của nhiều người. Kiếm Vô Trần, Trương Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đã trao đổi xong và quay về. Đứng nhìn hắc quang trụ, cảm nhận nguồn yêu khí bất tận của nó, ba người lặng lẽ nhìn nhau, ai nấy đều toàn lực chuẩn bị. Ba thanh thần kiếm cùng lúc rực sáng hào quang, xoay chuyển trên đỉnh đầu của ba người, từ từ lan tỏa ba nguồn khí lực cương mãnh. Nguồn lực phóng tỏa một khí thế mạnh mẽ đến choáng ngợp, đẩy lùi bóng tối trên cả ngọn Thái Huyền Sơn.

Dưới ánh trăng mờ ảo, trên đỉnh Thái Huyền uy nghiêm, bên dòng Hoàng Hà cuồn cuộn, một trận giao tranh giữa chính và tà đang sắp bắt đầu, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào? Hắc liên xuất hiện, có ám chỉ điều gì chăng?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Hắc Liên Đột Hiện (2)

Ánh trăng trong như dòng nước suối, bao phủ lấp lánh cả đỉnh Thái Huyền sơn, nhìn từ xa, thật là một bức họa sơn thủy thần bí, đẹp rạng ngời. Tuy nhiên, trong cảnh sắc tuyệt mỹ lại sừng sững một trụ hắc quang, không ngừng bùng tỏa yêu khí, tạo nên một cảnh tượng rừng rợn, khiếp đảm. Không ai dám tin rằng đây là sự thật. Thiên Kiếm Viện - đệ nhất môn phái trong giới chân tu lại lâm vào cảnh này.

Dưới ánh trăng bàng bạc, bên dòng Hoàng Hà cuộn chảy, cao thủ của Lục Viện tề tụ, ai cũng tập trung ánh mắt về phía ba người Kiếm Vô Trần, Trương Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Chỉ thấy họ ai nấy tự phát ra chân khí khác nhau, hình thành những vòng sáng hộ thể khác màu. Cơ thể của Kiếm Vô Trần được bao phủ bởi hào quang từ sắc; còn Thương Nguyệt thì lại rực đỏ một vòng sáng như liệt hỏa; về phía Ngao Tuyết thì khắp người bùng sáng một vòng huyền thanh hào quang, nhưng lại quện hòa từ sắc, lung linh huyền ảo.

Trên đỉnh đầu của ba người, thần kiếm đồng thời phát sáng, từ từ bay lên. Trên không trung, ba thanh trường kiếm xếp ngang nhau, cùng chỉ về hướng Hắc liên, rực sáng. Kiếm Vô Trần hét một tiếng, thân người nhanh chóng phi lên cao. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt nhìn nhau rồi cùng phi thân, kết hợp với Vô Trần tạo thành một hình tam giác, tĩnh lập giữa trời. Ánh mắt của ba người như thấu hiểu, cùng thét một tiếng, thần kiếm bất ngờ cùng lúc phát động công kích. Chỉ thấy trên không trung, ba thanh thần kiếm xếp theo hình chữ "phẩm" - tam khẩu cân bằng, rực rỡ ánh hào quang mà hướng thẳng lên trời. Vàng sáng kết tụ, tạo thành một quang trụ ngũ sắc bổ xuống trụ hắc quang đang sừng sững, u linh.

Mọi người đều nín thở hồi hộp ngược nhìn ba người đang toàn lực thi triển công pháp. Đòn tấn công này không nằm trong vấn đề thắng hay thua mà liên quan đến cuộc chiến giữa chính và tà, là danh dự của chính đạo và yêu vực. Trên không, quang trụ được tạo bởi tam đại thần kiếm nhanh chóng kích trúng hắc quang trụ. Hai cột sáng một đen một sáng, giao tranh theo góc vuông. Chân khí và ngũ quang bùng nổ liên tục, tia lửa tung tóe. Cảnh tượng giống như hai thiên thạch vừa va chạm với tốc độ kinh hồn, bùng nổ vô số mảnh vỡ rực rỡ.

Ngay trong khoảnh khắc va chạm, một luồng sáng chói lòa lan tỏa ra không trung, rồi lại vụt tắt. Vàng sáng quá cường thịnh khiến cho mọi người phải nhắm mắt, không dám trực thị. Khi mở mắt nhìn, Kiếm Vô Trần, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đang gồng mình dồn lực vào ba thanh thần kiếm, cổ

gắng tiếp cận hắc quang trụ. Trong khi đó, hai con hắc long đang cuộn mình trên quang trụ há to hai cái mõm kinh tởm của chúng, gầm gừ phun ra những luồng hắc hỏa diễm, chống lại đòn công kích của ba người. Cùng lúc, Hắc liên vốn bị quang trụ che khuất, bây giờ đột nhiên hiện ra rõ mồn một trước mặt bầy dân thiên hạ.

Nhìn thấy Hắc liên tái hiện, ai cũng hồi hộp lo lắng, không biết rồi sẽ xảy ra chuyện gì. Hơn nữa, điều đáng kinh ngạc là phía trên Hắc liên có một người đang ngồi chễm chệ. Đây là một thiếu niên anh tuấn trong bộ trang phục màu đen huyền ảo, đôi mắt màu xanh lục, ánh lên vàng sáng yêu mị. Ai cũng hiểu rõ thanh niên này tuyệt đối không phải là người, mà là do yêu vật ảo hóa. Chỉ có điều không ai biết đó là yêu vật gì, tại sao lại xuất hiện trên Hắc liên?!

Vị thiếu niên nhìn một lượt mọi người rồi dừng mắt trên ba người Kiếm Vô Trần, thần sắc kinh dị. Cảm nhận nguồn công thể cường đại, hắc y nam tử đó khẽ háng giọng: "Thì ra là giới chân tu với tam đại thần kiếm trong truyền thuyết, ta còn tưởng cái gì có thể ép ta hiện thân. Cũng được, để xem tài cán của ba người các ngươi như thế nào, có phá nổi pháp giới của Hắc liên này không". Nói xong hắn chỉ nhếch mép cười lạnh nhạt, thân ảnh và Hắc liên từ từ khuất vào trong hắc quang trụ.

Phía dưới, Pháp Quả đại sư - trưởng giáo của Bồ Đề Học Viện lên tiếng: "Gã hắc y đó là ai? Tại sao lại xuất hiện? Chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ, xem ra tình hình lần này không khả quan".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện nói: "Thiên tượng đạo gần đây có dị biến, thất tinh đã bắt đầu dịch chuyển rồi. Điều đáng lo ngại là... theo như Quan Thiên thần thuật của bốn môn, ta có được một kết quả tiên đoán rất khủng khiếp. Đề cẩn thận, ta đã thử đi thử lại đến chín lần, nhưng lần nào cũng có chung một kết quả. Ta vốn không muốn nói ra nhưng với tình hình hiện tại, điều này không thể giữ kín được nữa. Ta nên nói để mọi người có thể cùng nghĩ cách ứng phó. Kết quả có được đó là trong thời gian sắp tới, sẽ xuất hiện hiện tượng Thiên Cầu Thực Nguyệt. Lúc đó, chính dương khí trong thiên địa sẽ yếu nhất. Đồng thời âm tà khí sẽ trở nên cường thịnh. Ngay lúc này, thiên hạ sẽ phải đối mặt với một trận kiếp nạn máu lửa, từ đó nhân giới tán loạn, sinh linh đồ thần". Ngũ vị trưởng giáo nghe thấy, sắc mặt tái màu, thần thái kinh hãi.

Trên cao, đợt công kích của ba người đã tiến vào giai đoạn cuối. Cột sáng thần diệu kết hợp từ tam đại thần kiếm đang kịch liệt công kích vào hắc quang trụ, từng tiếng sấm gầm vang dội cả Thái Huyền sơn cùng với những bức tường sóng dồn dập, dữ dội của dòng Hoàng Hà không ngừng gào thét. Trên không, cả ba cùng hét lên một tiếng, ba đạo hào quang bùng sáng tức thì, một lần nữa giao phong quyết liệt với hắc quang trụ. Vô số lưu quang dị ảnh sắc sỡ nhiều màu xuất hiện, xua tan màn đêm tăm tối, làm sáng rõ cả một vùng trong khuôn viên hơn trăm trượng.

Giữa trời đêm, hắc quang trụ bắt đầu chấn động dữ dội, vô số yêu khí bị hóa thành những vàng khói xanh, tan biến. Ánh hào quang phát ra từ quang trụ của Tam đại thần kiếm cũng nhanh chóng yếu đi, nhạt dần. Thời gian càng lâu, khí thế của hai bên càng trở nên sút kém.

Cuối cùng, sau khi trải qua một trận đối kháng giằng co dữ dội lâu dài, hắc quang trụ đã bị phá hủy. Tương ứng, thần kiếm quang trụ cũng hoàn toàn tiêu biến. Lúc này, mọi người có thể nhìn thấy rõ hắc y nam tử đang lừ mắt nhìn một lượt. Hắc liên mà hắn đang thượng tọa vẫn tiếp tục xoay chuyển. Dưới đóa đại Hắc liên, chín đóa Hắc liên còn lại liên tục cung cấp yêu khí, giúp nó duy trì nguyên trạng.

Phía này, Vô Trần, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt ba người bị sức mạnh phản ngược đẩy bật ra xa, rơi xuống bãi cỏ cách đó vài trượng. Vừa chạm đất, cả ba ói máu, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên đã bị thương không nhẹ. Lục Vân cùng Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện lập tức dịch chuyển đến chỗ của họ, đỡ lấy người của mình.

Lục Vân nhìn sang Thương Nguyệt, bất ngờ phát hiện trong ba người, Ngao Tuyết bị thương nặng nhất. Điều này chứng tỏ tu vi của nàng yếu thế hơn so với Thương Nguyệt và Kiếm Vô Trần. Bất chợt nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ngọc Vô Song, Lục Vân cười thần nhiên, khẽ gật đầu rồi đi. Ngao Tuyết trở về. Ngọc Vô Song thầm nghĩ: "Lục Vân của Dịch Viện, nghe nói chàng trai trẻ này chỉ tu luyện có hai năm mà đã đạt đến cảnh giới tu vi cao cường như vậy, thật khó tin! Có lẽ, người này sẽ là một đối thủ cường mãnh trong tương lai".

Thương Nguyệt bất giác nhìn theo bóng lưng của Lục Vân, ánh mắt nghi hoặc như vừa phát hiện điều gì. Còn Kiếm Vô Trần thì sầm mặt ủ rũ, bởi vì từ lúc chạm đất đến giờ, chưa ai nhìn y được một lần nào. Điều này khiến cho lòng tự tôn của Vô Trần bị tổn thương. Với thân phận đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm Viện cùng với một gương mặt tuấn tú tinh anh, theo lẽ thường tình thì Vô Trần chính là đối tượng trong mơ của hầu hết nữ đệ tử đồng môn. Thật không ngờ, hai người đẹp Thương Nguyệt và Ngao Tuyết lại không hề để ý đến y, làm sao mà không cảm thấy ê mặt cho được?!

Phía này, ngũ vị trưởng giáo ai cũng tập trung về phía hắc y nam tử, chú ý từng cử động của hắn. Lý Trường Xuân liếc nhìn Vô Trần rồi quay đầu, ra oai với nam tử trên Hắc liên: "Ngươi là yêu vật phương nào, tại sao lại xuất hiện trên đỉnh Thái Huyền của ta? Ngươi có mục đích gì, nói ngay!".

Vị hắc y nam tử cười nhạt "Ta đến từ đâu các ngươi không biết thật à? Còn về tên của ta thì... nói ra cũng chẳng sao, ta tên là Dạ Hồn".

Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện lập tức lên tiếng: "Dạ Hồn, Hắc liên này là một trong tam đại kỳ bảo của Bách Thú Yêu Vực, chẳng lẽ ngươi đến từ nơi đó? Trong bao nhiêu năm nay, thông đạo giữa nhân gian và yêu vực của ngươi đã bị phong ấn, làm cách nào ngươi có thể xuất hiện ở đây?".

Dạ Hồn cười khanh khách: "Bao nhiêu năm qua, nhân loại các ngươi luôn luôn tự nhận mình là kẻ thống trị thế giới, là vạn vật chi linh, là chủ nhân của tất cả. Rồi dựa vào những lý lẽ rác rưởi đó mà truy cùng giết tận các loài dị linh khác để bảo vệ lợi ích riêng tư của mình. Bây giờ, cơ hội đã đến, nhân gian sẽ bị bao trùm trong bóng tối. Đến lúc đó, đất trời đảo điên, chúng ta sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về mình. Lần này ta đến chỉ để báo tin, mọi thành viên trong Bách Thú Yêu Vực sẽ trở về nhân gian, trở về vương quốc cổ xưa mà chúng ta vốn là kẻ thống trị. Khi đó, tất cả các ngươi sẽ bị dày đạp những tên nô lệ yếu ớt, bất lực, hãy từ từ mà tận hưởng cảm giác bị dị tộc kỳ thị là như thế nào".

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện hừ giọng: "Ngông cuồng vô tri, trước đây chúng ta có thể phong ấn các ngươi thì lần này vẫn sẽ như vậy. Tuy các ngươi dựa vào thiên thời mà lọt vào nhân gian nhưng tà không thể thắng chánh. Âm mưu của lũ yêu ma quỷ quái các ngươi đừng mong thực hiện được".

Dạ Hồn cười nhạt: "Kẻ vô tri không phải là ta mà là các ngươi. Lần này không chỉ Bách Thú Yêu Vực của ta mà cả Quỷ Vực và Ma Vực cũng sẽ cùng lúc tấn công vào nhân gian. Để xem các ngươi có thoát nạn được hay không. Cũng như vừa rồi, tam đại thần kiếm của những tên đệ tử tệ hại đây có làm

gi được ta? Những kẻ nhân loại vô tri! bây giờ không như xưa nữa, rồi các ngươi sẽ biết". Dứt lời, thân ảnh đột nhiên ẩn vào trong hắc quang trụ.

Trên dòng Hoàng Hà, hắc quang trụ lại xuất hiện, chỉ là lần này không cường thịnh như lúc đầu. Bên bờ vực, cao thủ của Lục Viện đang vô đầu bút tại để suy nghĩ ra cách đối phó. Đối với Hắc liên, muốn tiêu diệt nó quả thật là vọng tưởng, chỉ ít là vào lúc này. Niềm hy vọng duy nhất là tiêu diệt Dạ Hồn, xem như một thành tích để lấy lại thể diện cho chính đạo.

Lục Vân một tay diu Ngao Tuyết, một tay nhẹ nhàng truyền chân nguyên vào cơ thể của nàng để giúp nàng phục hồi nguyên khí. Ngắm nhìn gương mặt thanh tú như dòng suối mùa thu của Ngao Tuyết, Lục Vân mỉm cười nhỏ nhẹ "Đừng nghĩ nhiều quá, giữa chúng ta, không cần phải dùng đến lời nói". Ngao Tuyết nhìn chàng, ánh mắt dịu dàng, khẽ gật đầu. Lúc này, lời nói quả thật dư thừa, không phải sao?

Đi đến bên Huyền Ngọc chân nhân, ngược nhìn hắc quang trụ, Lục Vân hỏi: "Sur bá, lời nói của Dạ Hồn đó, chúng ta có thể tin được không? Hẳn đến đây chỉ để phô trương thanh thế như vậy thôi sao? Để từ cảm thấy hẳn vẫn còn ẩn giấu mục đích khác. Hoặc giả hẳn đang đợi thời cơ hay đang tìm thứ gì đó. Đúng như lẽ thường thì chúng chắc chắn biết rằng chúng ta đang tổ chức Luận võ đại hội, tại sao chúng lại dám chọn thời khắc này xuất hiện? Chẳng lẽ hẳn không sợ Lục Viện sẽ hợp sức hủy diệt hẳn? Hẳn tự tin đến vậy sao? Để từ chỉ sợ là bên trong vẫn còn ẩn chứa huyền cơ".

Huyền Ngọc chân nhân nghe lời nói của Lục Vân, vừa như sực tỉnh: "Ừm, ngươi phân tích đúng lắm. Nếu hẳn chỉ muốn thị uy thì bây giờ mục đích đã đạt được, hẳn nên rời khỏi mới phải. Đằng này, hẳn vẫn ở lại, điều này chứng tỏ hẳn đang có âm mưu gì khác. Còn việc chọn lựa đỉnh Thái Huyền sơn để xuất đầu lộ diện, e cũng là có nguyên nhân sâu xa. Không chừng tại đây đang có thứ hẳn cần nên cố gắng nán lại để tước đoạt vật đó. Chúng ta thứ nhất là phải nắm rõ mục đích của hẳn, thứ hai là tiêu diệt hẳn hoặc tống cổ hẳn đi". Nói xong, người quay sang ngũ vị trưởng giáo, ánh nhìn hơi lướt qua gương mặt của Lý Trường Xuân.

Sắc mặt Lý Trường Xuân khẽ thay đổi, ánh mắt dao động, cứ một mực nhìn chăm chăm về phía Hắc liên, im lặng không nói. Bên cạnh, Hạo Văn cư sĩ - trưởng giáo của Nho Viện lên tiếng: "Thật là thiếu thực tế nếu muốn hỏi được điều gì từ Dạ Hồn. Ta nghĩ tốt nhất vẫn là đuổi hẳn ra khỏi đây trước, sau đó mới tính đến việc tiêu diệt hay không. Tuy hiện tại không thể hủy diệt Hắc liên nhưng nếu chỉ buộc hẳn rời khỏi thì chắc không có vấn đề gì".

Pháp Quả đại sư nhìn sang Lý Trường Xuân rồi khẽ nói: "Cũng được, chúng ta trước mắt tạm thời tống hẳn ra khỏi chỗ này để tránh gây ra tai họa, khiến mọi người nom nớp không yên. Bản Nhất, hãy thay ta ra tay, nhất định phải công kích tận lực". Dứt lời, Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện và Huyền Ngọc chân nhân của Dịch Viện đều dẫn dò môn hạ đệ tử thay mặt. Đạo Viện có Vô Vong, Dịch Viện có Lục Vân. Ba vị trưởng giáo còn lại thấy vậy, sắc mặt thoáng lạnh, thân người bất ngờ tiến ra phía trước vài thước.

Chỉ thấy, Lý Trường Xuân đoạt lấy thanh Thiên Linh thần kiếm trong tay của Kiếm Vô Trần, Ngọc Vô Song cũng giữ trong tay thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm của Thương Nguyệt. Duy chỉ có Lục Vân là không sử dụng thanh Tử Ảnh thần kiếm của Ngao Tuyết mà dùng thanh Như Ý Tâm Hồn Kiếm của mình. Bản Nhất thì oai dũng cầm trên tay xâu Phật châu màu vàng kim, Vô Vong cũng không thua thiệt, bảo kiếm trên tay y cũng tỏa hào quang tứ phía. Riêng Hạo Văn cư sĩ của Nho Viện thì tay không đối địch, lặng lẽ nhìn vào không trung.

Lý Trường Xuân khẽ hét một tiếng, sáu bóng ảnh lập tức phóng lên, mục tiêu chính là hắc quang trụ. Dưới màn đêm, những vầng sáng giao nhau, kết thành một đạo thiên vòng, vây hãm lấy hắc quang trụ. Thiên Linh thần kiếm trong tay Lý Trường Xuân cùng Khiếu Nguyệt thần kiếm trong tay của Ngọc Vô Song bùng tỏ ánh quang cường thịnh, dùng mãnh kích vào hắc quang trụ. Lục Vân lại có phương thức công kích khác người, chàng một thân một mình quyết định công kích vào một đóa trong số chín đóa Hắc liên phía dưới đại liên.

Ngay lúc mọi tập trung ánh mắt về trận đánh hoành tráng phía trên hắc quang trụ, Lục Vân đã xuất hiện ngay kế bên đóa Hắc liên. Trước đó chàng đã có quan sát Thương Nguyệt công kích thứ này, biết rằng nó rất tà dị cũng như không thể sử dụng tu vi chân nguyên để công kích. Cho nên Lục Vân đã quyết định đến thật gần, dùng một phương thức hoàn toàn khác để tiêu diệt. Chỉ thấy tay trái của Lục Vân chậm rãi tiếp cận Hắc liên, lòng bàn tay cuộn cuộn một vầng hắc quang rất khó phát hiện.

Khi bàn tay vừa chạm vào vòng yêu khí màu đen đó, Lục Vân lập tức thi triển "Hóa hồn đại pháp" của Quỷ tông. Bởi vì công pháp này khi thi triển cũng có màu đen nên bị vòng yêu khí của Hắc liên che khuất, không ai phát hiện. Ngay lúc Hóa hồn đại pháp được thi triển, lập tức Hắc liên rung lên dữ dội. Cả đóa Hắc liên được tạo thành bởi yêu khí bất ngờ phát ra tiếng rên quý nị, phút chốc đã bị Hóa hồn đại pháp của Lục Vân hóa giải không còn tăm hơi. Còn yêu khí thì bị luyện hóa thành luồng khói nhạt, tiêu biến giữa không trung.

Trong lúc Lục Vân thi triển Hóa hồn đại pháp, phía trên kia, hắc đại liên đột nhiên hiển hiện. Chỉ thấy một luồng sóng đen ngòm bùng thẳng ra ngoài, đẩy lùi năm người đang hợp sức công kích. Trong lúc năm người này bị văng ra, hắc y nam tử Dạ Hồn bất ngờ phát ra một tiếng rống kinh thiên động địa, Hắc liên và bản thể của hẳn lập tức xuất hiện trước mặt Lục Vân.

Dạ Hồn thần sắc cuồng nộ, lừ mắt nhìn chàng, quát "Ngươi, ngươi là ai? Tại sao có thể tiêu diệt ảo thể Hắc liên của ta, không thể nào! Không thể nào! Ta phải giết chết ngươi để báo thù cho Hắc liên ảo thể bị tổn hại, đồ đáng chết!". Vừa hét xong, Hắc liên đài nỏ to, vây hãm lấy Lục Vân dưới cánh hoa khổng lồ của nó. Lúc này, mọi người đều thất kinh, Huyền Ngọc chân nhân và Ngao Tuyết lại càng hét hoảng, phóng người đến ngay phía Hắc liên đài, mong cứu giúp Lục Vân.

Đồng thời, Lý Trường Xuân và năm người còn lại nhanh chóng xuất hiện ngay phía trên đầu của Dạ Hồn, mãnh liệt công kích. Trong năm luồng hào quang đó, có một đạo hồng quang rực đỏ, kích trúng Dạ Hồn. Hẳn cười lên ghê rợn, Hắc liên đài phủ ngay một vòng bảo hộ màu đen, bao bọc lấy Dạ Hồn. Cùng lúc, hai đóa Hắc liên kỳ dị chớp hiện ngay trước những luồng hào quang, đỡ lấy mọi đòn công kích của đối phương.

Sau một tiếng nổ vang trời, hắc y nam tử rùng mình, há miệng phun ra một ngụm máu tươi. Hắc liên đài vừa hơi nhạt màu thì lập tức trở về nguyên trạng. Tuy nhiên, phía dưới liên đài đã bị Lục Vân hủy mất một Hắc liên nên trông nó có vẻ không ổn định. Cả liên đài chao đảo, xem ra tên Dạ Hồn đó cũng đang phải chịu trận. Ngay sau tiếng nổ, các cao thủ vẫn tiếp tục thế công. Xâu Phật châu sáng chói ánh vàng kim của Bản Nhất - đệ tử kiệt xuất của Bồ Đề Học Viện - phát ra vô số những phù chú Phật pháp. Những phù chú này từ từ hình thành một đạo kết giới giữa không trung, giam giữ lấy Dạ Hồn. Thanh bảo kiếm của Vô Vong cũng rực rỡ thanh quang, hàng ngàn kiếm quang kết tụ, tạo thành một tầng kiếm mạc, càng lúc càng thu hẹp, liên tục gò ép

Dạ Hồn.

Bộ mặt thanh tú của Dạ Hồn lúc này như vừa lột xác, hiển hiện một gương mặt hung ác, ghê tởm, hắt rướn người, há miệng phun ra một ngụm máu tanh. Cùng lúc, hai cánh tay uy lực giơ ra, xoáy vòng tạo thành những quỹ tích kỳ dị, cuối cùng song thủ hợp nhất, nắm lấy vũng máu vừa phun. Giữa không trung, giữa tiếng sấm gầm rung chuyển đất trời, một luồng quang ba rực đỏ màu huyết bùng ra từ phía từ trung tâm của Dạ Hồn. Luồng yêu khí cuộn cuộn cực kỳ âm tà độc ác, với khí thế phá sơn liệt dương, công kích một đòn kinh lực vào đối thủ.

Trong giây phút đầy kịch tính, cả khoảng không rực sáng chói lòa, ngũ quang thập sắc, rực rỡ nhưng quỷ dị. Trước công thế cường đại, vòng chân khí hộ thể của Bàn Nhất và Vô Vong bị bí pháp tà ác của Dạ Hồn phá hủy, đánh bật hai người ra xa đến vài trượng. Tương tự, những người còn lại cũng bị huyết ba công kích, lùi xa một quãng.

Tuy nhiên, cường lực của nhất kích vừa rồi cũng khiến cho Dạ Hồn bị trọng thương. Chỉ thấy cơ thể của hắn biến dạng, ẩn hiện bất định, rồi gương nhìn mọi người. Sau đó cả Dạ Hồn và Hắc liên đột nhiên biến mất. Tất cả đều diễn ra một cách đột ngột, không ai nghĩ nó lại kết thúc nhanh chóng như vậy. Sau khi Hắc liên tiêu biến, cơ thể của Lục Vân cũng xuất hiện tại giữa không. Với sắc mặt hơi tái, hiển nhiên Lục Vân cũng đã phải chịu đựng những giây phút kinh khủng bên trong Hắc liên.

Thu mình trở về bờ vực, Lục Vân nhìn một lượt mọi người, xem ra tình hình không mấy khả quan. Tuy không ai bị thương nhưng ai cũng thở hồng hộc. Rõ ràng, để đẩy lùi Dạ Hồn, tất cả cao thủ đã phải hao tổn rất nhiều công lực. Huyền Ngọc chân nhân và Ngao Tuyết đều nhìn Lục Vân mỉm cười, vui mừng vì chàng bình an vô sự.

Thất Huyền chân nhân cất tiếng trong vẻ mặt đầy lo âu: "Bây giờ tuy đã tổng cô được Dạ Hồn và khiến cho hắn bị trọng thương, nhưng chúng ta cũng đã hao tổn quá nhiều tinh lực. Mà lần này, những người ở đây đã bao gồm một phần ba tổng số cao thủ trong giới chân tu. Vậy mà cũng phải vất vả lắm mới trục xuất được hắn. Vậy sau này, nếu như một lượng lớn yêu ma quỷ quái xuất hiện, chúng ta e là không thể chống cự nổi".

Lý Trường Xuân nhìn mọi người, trầm giọng: "Nếu như ta không đoán sai, Dạ Hồn này tuyệt đối không phải hạng tiểu bối trong Bách Thú Yêu Vực. Hắn có thể cùng xuất hiện với Hắc liên, chứng tỏ thân phận của hắn không đơn giản. Lần này nếu không phải có Hắc liên hộ thể thì hẳn đừng mong sống sót mà rời khỏi Thái Huyền sơn. Nếu như so về bản lĩnh, những người ở đây không ai thấp kém hơn cả. Chủ yếu là Hắc liên, có Hắc liên hộ thể, chúng ta mới phải chịu trận thế này. Dạ Hồn chỉ nhờ có Hắc liên nên mới có thể tùy ý đi lại giữa thất giới, và thoát nạn trong gang tấc. Còn về tương lai, cho dù có xuất hiện số lượng lớn yêu ma quỷ quái thì chúng chỉ là lũ trâu bò, không khó đối phó, cho nên mọi người không cần quá lo lắng về vấn đề này".

Pháp Quả đại sư trầm tư: "Trận chiến tối nay, sáu vị đệ tử có mặt đều đã nguyên khí đại tổn, cuộc thi đấu ngày mai đối với họ sẽ không công bằng. Ta nghĩ, thừa lúc này trời vẫn chưa sáng, chúng ta hãy mau chóng về điều tức nghỉ ngơi, để trận đấu ngày mai không gặp trục trặc gì. Mọi người thấy sao?".

Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện đưa ra ý kiến: "Ta nghĩ hay là thế này, chúng ta cũng chỉ có mười hai người tham gia tỉ võ, vậy hãy dời trận đấu đến trưa mai. Như vậy họ sẽ có thêm thời gian để điều tức và khôi phục chân nguyên. Còn về sự cố này, mong Trường Xuân huynh phái người canh chừng thật kỹ. Trận thi đấu lần này quyết không được đình trệ bởi bất kỳ lý do nào, chúng ta phải tiếp tục".

Mọi người đều tỏ ra tán thành đề nghị của Hạo Vân cư sĩ. Lý Trường Xuân nhìn một lượt rồi khẽ nói: "Vậy cũng được. Để giữ sự công bằng trong trận đấu Luận võ, chúng ta sẽ dời lại nửa ngày. Bây giờ tất cả hãy trở về nghỉ ngơi, ta sẽ phái môn hạ đệ tử cẩn thận xem xét, tuần tra động tĩnh của yêu vật. Nếu có tình hình gì mới sẽ báo cáo ngay lập tức". Dứt lời, lão dẫn Kiếm Vô Trần rời khỏi trước.

Nhìn theo dòng Hoàng Hà vẫn đang gầm thét không ngừng, Lục Vân khẽ nói: "Kỳ hội võ của Lục Viện lần này có lẽ sẽ không được thuận lợi. Theo như tình hình hiện tại cho thấy, thi đấu đã không còn quan trọng nữa. Thế nhưng mọi người vẫn chấp nhất về vấn đề danh phẩm. Không chừng có một ngày, đây sẽ là sự hối tiếc của Lục Viện, không phải sao?".

Ngao Tuyết nhìn chàng, nhẹ nhàng nói: "Có rất nhiều việc không nên quá để tâm. Đệ không phải từng nói là muốn theo đuổi niềm vui sao? Nếu tâm quá nhiều tạp niệm thì sẽ khó có được niềm vui. Sự việc này sớm hay muộn cũng sẽ xảy ra. Những gì phải đối mặt thì cũng sẽ đến thôi. Nhưng trước khi phải đối mặt với những điều tệ hại, chúng ta nên nắm bắt từng niềm vui đang hiện hữu, đúng không?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn hai đệ tử, đôi mắt suy tư, nghĩ ngợi. Thấy mọi người đã rời khỏi, Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Chúng ta nên về thôi, ngày mai hai người cũng phải tham gia thi đấu, nên về sớm để điều tức chân nguyên để ứng phó với trận đấu nay mai. Vụ việc của Hắc liên thì hãy cho qua một bên, đi thôi!". Nói xong, thân ảnh vừa chớp, người đã biến mất giữa màn đêm.

Lục Vân quay mình ngắm nhìn Hoàng Hà, khẽ thở dài. Dãy kỳ động với những thanh âm huyền diệu mà hai người tình cờ phát hiện tối qua đã bị tiêu hủy trong trận chiến vừa rồi. Từ nay về sau, sẽ không ai còn nghe thấy những thanh âm tuyệt diệu đó nữa.

Nhìn Ngao Tuyết, Lục Vân khẽ nói: "Dạ Nguyệt Trâm đã không còn tồn tại nữa, trừ hai chúng ta ra, sẽ không còn ai có thể biết đến chiều thức này. Sau này có nói cũng không ai tin. Vậy cũng tốt, cứ xem như đây là thứ đặc biệt, chỉ thuộc riêng hai ta".

Ngao Tuyết nhìn chàng, váy áo khẽ tung bay trong gió, đẹp tựa tiên sa. Một nụ cười ẩn hiện, nét kiều diễm làm choáng ngợp cả màn đêm, nàng khẽ nói "Dạ Nguyệt Trâm, dạ nguyệt duyên, tình cờ có được, đã thành mây khói. Lúc tỉnh mộng, con đường về, dạ nguyệt như thủy, trần duyên như mộng". Dứt lời, nàng khẽ xoay mình, cơ thể dần lượn lên cao, như đóa hoa tiên trong gió, bay đi.

Lục Vân ngóng theo bóng lưng của Ngao Tuyết, ngẩn ngơ nghĩ ngợi lời nói của nàng. Đoạn trước là nói về Dạ Nguyệt Trâm, vừa may mắn có được giờ lại không tồn tại nữa. Nhưng đoạn sau là ý gì? Lúc tỉnh mộng, con đường về là ám chỉ điều gì? Trần duyên như mộng là ý thế nào?

Ngẩng nhìn trời đêm, Lục Vân trầm tư, cuộc đời của mình rốt cuộc là thế nào? Có phải sẽ gánh chịu lời nguyện của trời cao không? Nếu như vậy, ta sẽ khiến cho đất trời vì ta mà thay đổi, vạn vật vì ta mà rực rỡ.

Dưới ánh trăng, một thân ảnh cô độc, tĩnh lập bên dòng Hoàng Hà, chơ vơ ngóng nhìn bầu trời tối đen như mực. Trong gió thoảng, ý vị một sự ngao nhiên bất khuất. Là ai, đang gào thét với trời, là ai, bất kính với thần linh, là ai, đang đứng một mình trong gió?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đại Chiến Chi Sơ

Sáng sớm hôm sau, Huyền Ngọc chân nhân thông báo lại một lần nữa về thời gian thi đấu đã được dời vào buổi chiều. Thời gian buổi sáng sẽ tranh thủ để ba đệ tử vận công điều tức, nhất là Ngao Tuyết và Lục Vân. Hai người đã hao tổn khá nhiều chân nguyên nên càng cần phải có thời gian để hồi phục.

Huyền Ngọc chân nhân gọi Từ Dương và Tịnh Nguyệt qua một bên, thờ dài nói: "Danh sách của trận đấu hôm nay được chọn ngẫu nhiên, không ai được phép có dị kiến. Chỉ cần không phải đồng môn với nhau, cứ chọn ai thì người đó được xếp vào danh sách thi đấu. Và lần chọn lựa này... vô cùng bất lợi cho Dịch Viện chúng ta. Ài...".

Tiếng thờ dài thườn thượt đó của Huyền Ngọc khiến cho hai sư đệ muội lo lắng vô cùng. Từ Dương sốt ruột khi thấy Huyền Ngọc im lặng, đành buột miệng hỏi: "Sư huynh, tình hình thật ra là thế nào? Huynh cứ âm ừ như vậy, đệ lại càng như ngồi trên lửa, huynh mau nói cho mọi người biết nào".

Huyền Ngọc chân nhân vẫn thờ dài, khẽ ngẩng đầu ngắm trời, nói "Lần này, mười hai người chia thành sáu nhóm. Cụ thể là Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện đấu với Vân Hoa của Đạo Viện, Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện đấu với Giới Thiên của Bồ Đề Học Viện, Vô Vong của Đạo Viện đấu với Đồ Lực của Nho Viện, Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện đấu với Hoành Phi, Triền Ngọc đấu với Ngao Tuyết, Tất Thiên của Nho Viện đấu với Lục Vân".

Từ Dương và Tịnh Nguyệt vừa nghe thế, lập tức sững người. Kết quả xếp bảng này quả thật khiến mọi người không khỏi ngạc nhiên. Đầu tiên, với tu vi của Lý Hoành Phi, nếu đối đầu với Kiếm Vô Trần, e rằng chỉ có một kết quả --- thua; ngoài ra, Lục Vân phải chạm trán với Nho Viện đệ nhất cao thủ - Tất Thiên, chắc kết quả cũng không khá hơn bao nhiêu. Niềm hy vọng duy nhất đó là trận của Ngao Tuyết và Triền Ngọc. Như vậy Dịch Viện chỉ có một người có xác suất lọt vào Lục cường cao nhất.

Từ Dương chân nhân sầm mặt nói: "Tại sao lại như vậy, lần nào cũng chạm trán với Thiên Kiếm Viện là sao? Đầu tiên là Vân Phong với Triền Ngọc, sau đó là Lục Vân với Lãnh Gia Hào, bây giờ lại đến Hoành Phi và Ngao Tuyết. Cả hai đều phải chạm trán với đệ tử Thiên Kiếm Viện. Đại hội Luận võ lần này chẳng phải trở thành đấu trường của Dịch Viện và Thiên Kiếm Viện rồi hay sao? Những viện khác toàn đứng ngoài hưởng lợi, để mặc cho chúng ta phải đối đầu với viện mạnh nhất, thật là vô lý, tức chết đi được". - <http://.com>

Tịnh Nguyệt đại sư chỉ khẽ thờ dài: "Sự cố này có lẽ cũng là ý trời thôi. Kẻ chân tu nên tùy duyên, nếu như đã như vậy thì hãy dừng cảm mà đối mặt. Lần này bất luận kết quả thế nào, thực lực của Dịch Viện ai cũng có thể chứng kiến. Những trận đấu như thế này, vốn không thể hoàn toàn công bằng hợp lý, bị thiệt thòi là điều khó tránh khỏi".

Từ Dương chân nhân vẫn tức giận, hừ giọng "Cho dù là sẽ có người bị thiệt thòi nhưng không lẽ nào người đó luôn luôn là Dịch Viện? Mấy viện kia sao không ai đấu với Kiếm Vô Trần đi mà lại để cái khó nuốt nhất cho chúng ta? Rõ ràng là muốn loại bỏ tất cả đệ tử của viện ta, để Dịch Viện tiếp tục xếp cuối. Hừ! Ta cứ thấy bức mình thế đấy!". Từ Dương chân nhân có vẻ khá kích động.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn sư đệ của mình với ánh mắt thông cảm, khẽ nói: "Thôi, mọi việc đã là định cục rồi, đệ có tức giận thì có ích gì? Chưa đấu thì vẫn chưa biết kết quả. Tuy là ai cũng cho rằng trong đại hội lần này, Kiếm Vô Trần sẽ đoạt quán quân, nhưng thế sự vô thường, chưa đến phút cuối cùng cũng chưa ai biết kết quả thế nào. Bây giờ thay vì âm ức bức mình, sao không đến thăm Lục Vân và khích lệ đệ tử của mình? Theo như tình hình trận đấu hôm qua, ta tin là trận hôm nay cũng sẽ rất hoành tráng".

Từ Dương chân nhân nghe vậy, tâm thần đã tạm bình tĩnh, khẽ nhìn hai người rồi quay lưng đi vào trong động. Nhìn theo bóng lưng đã khuất của sư đệ, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Lần này, trong ba đệ tử, có lẽ Ngao Tuyết là người có cơ hội vào Lục cường cao nhất. Với thần kiếm trên tay và tu vi thâm hậu, Ngao Tuyết sẽ hạ được Triền Ngọc. Về Hoành Phi thì chúng ta có thể khẳng định là... không có cơ hội. Còn Lục Vân, không hiểu sao, ta cứ có một cảm giác kỳ lạ, trận chiến với Tất Thiên lần này, rất khó đoán trước kết quả".

Tịnh Nguyệt đại sư trầm ngâm: "Thật ra trận giữa Hoành Phi và Kiếm Vô Trần có một ý nghĩa rất quan trọng. Chỉ ít đệ tử của chúng ta có thể dốc toàn lực nhất chiến, thám thính được thực lực của Vô Trần xem y mạnh đến mức độ nào. Đồng thời, cho dù Hoành Phi bại, cũng có thể khiến cho Vô Trần bị hao tổn nguyên khí, không chừng sẽ bị thương. Vậy thì trận chiến cuối cùng của ngày mai, Thiên Kiếm Viện khó có thể giữ vững danh hiệu đệ nhất. Đến lúc đó, quả ngọt vào tay ai, không ai biết trước được".

Huyền Ngọc chân nhân bắt đầu suy tư. Một lúc lâu sau người mới lên tiếng: "Ta thử đoán thế này, những người có khả năng nhiều nhất lọt vào Lục

cường có thể là Kiếm Vô Trần, Bản Nhất, Vô Vong, Thương Nguyệt, Ngao Tuyết và Tất Thiên. Giả sử hôm nay Lý Hoành Phi đã thương Kiếm Vô Trần, vậy thì ngày mai năm người còn lại, ai sẽ được hưởng lợi? Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện hay Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện?"

Tĩnh Nguyệt đại sư im lặng, chăm chú phân tích lời nói của sư huynh. Đối với những người nêu tên vừa rồi, thực lực của họ vẫn chưa nắm rõ nên tất cả vẫn chỉ là suy đoán, không ai có thể khẳng định được điều gì. Bà đột nhiên ngừng đầu, nói với Huyền Ngọc chân nhân: "Đến lúc đó rồi sẽ biết, không phải sao?", rồi xoay người đi vào động.

Lặng lẽ thần thờ trước cửa động một lúc, Huyền Ngọc chân nhân thở dài, rồi rời khỏi.

oOo

Trong động, Lục Vân không có luyện công gì cả mà đang chuyện trò với Vân Phong. Khi Từ Dương chân nhân bước vào, thấy hai người đang hàn huyên, ông bất giác vận hỏi: "Sao không tranh thủ hồi phục chân nguyên mà lại ngồi nói chuyện thế này? Bàn gì đó? Sao có vẻ gay cấn vậy?." Sau đó quay nhìn Lục Vân, ánh mắt nặng trĩu tâm tư.

Lục Vân nhìn thấy nét ưu phiền trong ánh mắt của sư phụ, cũng đoán được là vì trận đấu sắp tới. Khẽ mỉm cười, Lục Vân bình thản nói: "Sư phụ, mời ngồi, đệ tử đang đàm luận về trận đấu chiều nay. Vân Phong vừa mới đùa là đệ tử phải đoạt được túi càn khôn, phải hạ được ngao khí của Thiên Kiếm Viện, để Dịch Viện chúng ta trở thành Lục Viện chi thủ, như vậy thì không ai dám xem thường nữa".

Vân Phong đứng bên cạnh cũng cười khì: "Đúng rồi, tốt nhất là cho tên Kiếm Vô Trần đó phải lò dò lượm rã, vậy mới hay chứ! Lúc đó, chắc Thiên Kiếm Viện xấu hổ đến không còn chỗ dung thân mất. Hi hi, hơn nữa, Dịch Viện của chúng ta cũng sẽ oai phong bát diện". Vừa nói hân vừa cười hí hửng giống như Lục Vân đã đoạt được danh hiệu đệ nhất rồi vậy.

Từ Dương chân nhân cười... méo, khẽ thở dài: "Đừng nghĩ quá, bây giờ cách trận đấu cuối cùng vẫn còn một quãng xa. Muốn tranh cao thấp với Kiếm Vô Trần, chỉ ít phải qua được trận đấu chiều nay, từng bước hạ hết mọi đối thủ thì mới mong trở thành đệ nhất Lục Viện. Nếu hôm nay không qua được thì làm sao nói đến trận đấu ngày mai?".

Lục Vân nghe thấy giọng buồn não của sư phụ, trong lòng cũng hơi hướm đoán được đối thủ chiều nay của mình ắt không phải hạng tầm thường, dễ đối phó. Nếu không sư phụ không tỏ ra lo lắng như vậy. Nhìn thấy nụ cười miễn cưỡng trên gương mặt phong sương, bất giác một nguồn khí thể ngấm ngấm lan tỏa trong không gian, thể hiện sự quyết tâm tuyệt đối, kiên định. Khí thể cường đại đó khiến cho mọi vật trong động rung lên rần rần, những viên đá nhỏ trên nền đất lập tức bị nát vụn, hóa thành một tầng sương mờ, lơ lửng trên mặt đất.

Lâm Vân Phong và Từ Dương chân nhân hoàn toàn bất ngờ, sững người nhìn Lục Vân. Từ từ hai người cũng cảm nhận được ý chí quyết tâm vô bờ bến cùng nghị lực phi thường đang lan tỏa trong từng khí thể xung quanh. Họ bất giác mỉm cười. Từ Dương chân nhân lấy lại khí thế, nhìn thẳng Lục Vân trầm giọng nói: "Được lắm, quyết tâm và lòng tự tin này thật khiến ta cảm thấy vui lòng. Bao nhiêu năm rồi Dương viện ta mới có được một Lục Vân như vậy. Hãy cố gắng tranh quang cho Dương viện, cho Dịch Viện. Mọi người đều cảm thấy rất hạnh diện vì điều này. Cố gắng lên, ta tin rằng chiều nay quân ta sẽ chiến thắng".

Lục Vân cảm thấy xúc động khi nhìn thấy thần sắc của sư phụ. Đối với nguyện vọng "Vọng tử thành long" của Từ Dương chân nhân, đến giây phút này, Lục Vân mới có thể cảm nhận một cách trọn vẹn. Không ngờ dưới bề ngoài của một con người như vậy lại ẩn tàng một tâm lòng bất phục mạnh mẽ. Bao nhiêu năm thất bại cùng những u uất đã khiến cho người trở nên trầm mặc, thiếu tự tin, luôn lo lắng, nhưng lúc này, với sự ảnh hưởng từ Lục Vân, người đã thể hiện tất cả sự cố chấp đã cố kềm nén bao năm qua.

Lục Vân gật đầu quả quyết, trịnh trọng nói: "Yên tâm, đệ tử sẽ không khiến sư phụ thất vọng, bất luận đối phương là ai, đệ tử cũng sẽ chiến thắng. Dịch Viện sẽ danh chấn tứ hải, Dương viện sẽ vang danh vô hạn, mọi người cứ chờ xem!". Giống như một lời thề, Lục Vân cũng đã bị ý niệm cố chấp của Từ Dương chân nhân ảnh hưởng, quyết chí giành thắng lợi. Nếu đã đến thì không để người thất vọng mà về.

Từ Dương chân nhân cảm động nhìn Lục Vân, vui mừng nói: "Tốt, tốt, không hổ danh là đệ tử Dương viện. Chiều nay hãy cố hết sức đánh một trận thật hay, đối thủ là Tất Thiên của Nho Viện, ta hy vọng người sẽ toàn công toàn lực, cho dù kết quả có thế nào, Lục Vân vẫn là niềm tự hào trong lòng ta". Dứt lời, như muốn giấu đi những giọt nước mắt kích động, người vội vàng quay lưng, lặng lẽ rời khỏi.

Nhìn theo bóng lưng của sư phụ, Lục Vân đột nhiên suy nghĩ. Trước giờ bản thân không hề xem Từ Dương như là sư phụ thật sự, nhưng trong khoảnh khắc này, Lục Vân mới phát hiện: thật ra, hình bóng của người đã khắc ghi trong tâm trí. Tuy sư phụ không truyền thụ bao nhiêu pháp quyết, nhưng tâm lòng mà người giành cho mình thật sự là quý giá và khó quên trong hai năm học đạo ngắn ngủi.

Vân Phong bất ngờ khẽ nói, giọng ngập ngừng: "Lục Vân huynh, trận chiều nay có vẻ khó nuốt lắm. Tất Thiên đó là đệ nhất cao thủ của Nho Viện, không phải dễ ăn đâu. Tu vi của gã cực kỳ cao thâm, e là phải vất vả chiến đấu đấy. Huynh có nắm chắc phần thắng không?". Ánh mắt của gã không ngừng nhìn sang Lục Vân, quan tâm vô cùng.

Lục Vân cũng hơi suy ngẫm, nói thật, chàng không muốn giao tranh với Tất Thiên. Lý do có rất nhiều, chủ yếu là vì mối giao hữu giữa Nho Viện và Dịch Viện. Với lại nếu mình thắng, Nho Viện xem như không có khả năng lọt vào Lục cường. Điều này quả thật là một sự đã kích rất lớn đối với họ. Nhìn Vân Phong, chàng khẽ nói: "Chỉ tiếc không gặp Triển Ngọc, nếu không thì huynh có thể trả thù cho đệ. Còn về Tất Thiên, nói thật, huynh sẽ không thua". Ngờ khí bình thản, khiến cho Vân Phong cảm thấy đôi phần khó hiểu.

Trông thấy thái độ ngán tò te của Vân Phong, Lục Vân nhanh chóng thay đổi đề tài: "Được rồi, bây giờ không còn sớm nữa. Chúng ta đi ra ngoài thôi, cứ ngồi ở đây hoài chắc bị đờ người mất. Đi nào". Dứt lời nắm tay Vân Phong lôi ra khỏi động.

oOo

Bước quanh đấu trường, có rất nhiều Thiên Kiếm Viện đệ tử đang bận rộn đi qua đi lại để chuẩn bị cho giải đấu. Họ nhìn thấy Lục Vân, nhưng ánh mắt tỏ ra không thiện ý. Có lẽ do trận đấu đánh bại Thiên Kiếm Viện đệ tam cao thủ Lãnh Gia Hào hôm qua nên mọi người đối với Lục Vân không được tử tế cho lắm.

Nhìn quanh một lúc, Lục Vân mỉm cười: "Nếu như thật sự đánh bại Kiếm Vô Trần, chắc ở đây không ai hoan nghênh huynh quá. Tuy đó là tâm lý phản kích của mỗi con người, nhưng ở đây nó lại được hiển lộ một cách quá lộ liễu". Vừa nói xong, ánh nhìn bất chợt nhìn theo vài bóng người đang đi đến.

Lâm Vân Phong cười theo: "Thế thì có sao, lần tới họ mà đến Dịch Viện, chúng ta cứ thế xào lại một bản y chang, cho mà biết mùi. Huynh cứ cố gắng đánh bại y, cần chi phải nghĩ đến đệ tử của họ có thỏa lòng hay không, ai dám phản đối chứ? Mà cho dù họ bất mãn thì đó họ dám nói toạc ra đấy".

Lục Vân khẽ cười: "Thôi, được rồi, người của viện khác đã tới, chúng ta ra chào hỏi đi nào". Dứt lời, chàng khoan thai đi về phía đối diện. Vân Phong nghe thế vội ngừng đầu, đi theo.

Nhìn thẳng vào những người trước mặt, Lục Vân chào hỏi thân tình: "Tất Thiên huynh, Bản Nhất huynh và Vô Vong huynh, sao các huynh lại có nhã hứng qua bên đây dạo vậy, những người khác không đến sao?". Chỉ thấy Tất Thiên của Nho Viện, Vô Vong của Đạo Viện, Bản Nhất của Bồ Đề Học Viện đang lững thững đi tới.

Tất Thiên nhìn Lục Vân một lúc, ánh mắt hơi kỳ lạ như đang ẩn giấu điều gì, một lúc sau mới lên tiếng: "Ta vốn tưởng là thi đấu buổi sáng nên mới sáng sớm đã thức dậy để chuẩn bị, không ngờ đã chuyển sang buổi trưa. Vì không gì làm nên đành đi ra ngoài dạo một lúc, không ngờ lại gặp Bản Nhất và Vô Vong. Không biết Lục Vân đệ có chuẩn bị gì cho trận đấu trưa nay chưa?".

Lục Vân nghe thế, khẽ gượng cười rồi nói: "Đệ biết chuẩn bị gì cơ chứ, dù sao cũng đã nước tới chân rồi, nửa buổi thì có thể thay đổi được gì. Thôi, nếu như mọi người đã đến thì không nhắc những chuyện này nữa. Không biết là các vị đạo huynh có chuyện gì không? Nếu có thời gian thì Lục Vân mạn phép mời ba vị cùng tìm chỗ hàn huyên tâm tình một chút".

Tất Thiên nghe thế bất giác lướt nhìn động khẩu của Thiên Hòa động, khẽ hỏi: "Sao không thấy Lý huynh và Trương sư muội, họ không có ở đây à? Ta vốn định dẫn Bản Nhất cùng Vô Vong đến tìm gặp hai người họ để trò chuyện thôi". Lời đó vừa buột miệng, Vân Phong bèn nhìn gã với cặp mắt toé lửa, hình như biết được gã muốn gì.

Lục Vân cũng hơi bất ngờ, nhìn Bản Nhất và Vô Vong rồi nói: "Họ đang ở trong động, đệ đệ nhờ Vân Phong vào báo tin. Trong lúc chờ đợi, chúng ta cứ nói chuyện ở đây một lúc vậy. Bản Nhất huynh, nghe nói huynh đã luyện thành toàn bộ vô thượng pháp quyết 'Vô Tướng Ban Nhược' của Phật môn, chắc lần này đệ nhất danh phẩm của Lục Viện sẽ nằm chắc trong tay huynh. Còn Vô Vong huynh lại là đệ nhất học tử của Đạo Viện, đệ nắm chắc mọi đạo pháp thông thần cùng tất cả pháp quyết Đạo gia huynh cũng đã nắm rõ như lòng bàn tay rồi, phải không?". Dứt lời, chàng ra hiệu cho Vân Phong đi thông báo cho hai sư huynh tỷ của mình.

Bản Nhất khiêm tốn nói: "Lục sư đệ quá lời, Bản Nhất tu vi còn kém, đệ nhất danh phẩm ư là thuộc về Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện. Bản Nhất có thể lọt vào Lục cường là đã may mắn rồi. Được biết Lục Vân sư đệ tuy mới gia nhập Dịch Viện có hai năm ngắn ngủi nhưng đã có tu vi thâm hậu, có thể luyện được đến trình độ tuyệt hảo như thế này, quả khiến cho tại hạ cảm thấy xấu hổ".

Vô Vong cũng tán thành: "Bản Nhất nói đúng, đệ nhất danh phẩm lần này chỉ có Kiếm Vô Trần là có triển vọng nhất. Nói thật, nếu ta gặp phải người này, không cần đấu ta cũng tự động thoái lui. Nếu hỏi ai có khả năng đối đầu với Vô Trần thì ta nghĩ chỉ có Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện hay đệ tử kiệt xuất của Dịch Viện mà thôi. Về phần ta, tuy là biết được một số đạo pháp nhưng không thể nói là tinh thông, so với Dịch Viện thì còn thua xa lắm". Nói xong khẽ mỉm cười.

Lục Vân cũng cười đáp lễ: "Nhị vị sư huynh khiêm tốn thật, mọi người nói như vậy thì đệ làm gì còn dám đứng ở đây nữa. Lý sư huynh và Trương sư tỷ đến rồi, chúng ta nên tìm một chỗ ngồi thoải mái hay là cứ đứng trò chuyện ở đây?". Chàng nhìn ba người với dấu chấm hỏi, chờ đợi, nhưng cũng không quên khẽ nhìn sang Ngao Tuyết.

Bản Nhất nhìn Vô Vong rồi quay sang Tất Thiên, nói: "Hay là để Tất Thiên quyết định đi". Tất Thiên vừa nghe thế vội giật mình, tạm thu lại ánh nhìn đắm đuối về phía Ngao Tuyết mà nhẹ nhàng nói: "Ở đây toàn là đệ tử của Thiên Kiếm Viện, chúng ta nên đi vào khu rừng bên kia để dễ bàn luận, mọi người thấy sao?". Bản Nhất, Vô Vong khẽ gật đầu, không có ý kiến.

Vân Phong dẫn theo Ngao Tuyết và Hoành Phi đi đến, mọi người chào hỏi nhau một lúc rồi cùng đi về phía khu rừng do Tất Thiên gợi ý. Từng bóng người dần khuất vào những tán cây rậm rạp, mất hút.

Ánh nắng xuyên qua những kẽ lá, tạo thành vô vàn những tia sáng như kiếm quang, chiếu rọi khoảng không phía dưới những tán cây, lung linh, lấp lánh. Trên một bãi đất trống, bảy người họ cùng ngồi với nhau để bàn luận đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, ai nấy đều rất thân tình. Bất chợt, Bản Nhất lên tiếng hỏi: "Lý huynh, không biết huynh có nắm rõ đối thủ lần này của mình không?" Câu hỏi này quả thật khiến cho bốn người của Dịch Viện sững người. Cả bốn nhìn nhau, khẽ lắc đầu, họ đều chưa biết rõ, đối thủ của mình là ai...

Lục Vân thấy Lý Hoành Phi ngập ngừng đến tội nên buột miệng nói: "Trận đấu trưa nay, đệ chỉ biết mình sẽ phải quyết đấu với Tất Thiên huynh, còn những người khác thì đệ không rõ".

Vừa nghe chàng nói thế, Hoành Phi và Ngao Tuyết đều tỏ ra bất ngờ, lặng lẽ nhìn Lục Vân, không biết nói gì. Tất Thiên thì khẽ thờ dài: "Đúng vậy, trưa nay chính là trận đấu của hai chúng ta, thật là không muốn phải đụng độ, nhưng tiếc là... danh sách đã định. Nói thật, với mối quan hệ giữa hai viện tốt đẹp như thế này, trận đấu của hai bên thật sự là điều không nên có. Tuy nhiên, chúng ta đành phải làm đúng theo luật mà thôi. Lục Vân, trong trận đấu, chúng ta cứ làm tốt bổn phận của mình, bất kể kết quả ra sao, về cá nhân thì chúng ta vẫn là hảo bằng hữu, đệ đồng ý chứ?".

Lục Vân khẽ cười gật đầu, nhìn mọi người khẽ nói: "Nói đúng lắm, bất luận kết quả trận đấu có thế nào thì chúng ta vẫn là hảo bằng hữu. Gặp được tại đây, âu đó cũng là duyên phận, chúng ta nên trân trọng mối phải, có đúng không, chư vị sư huynh?". Ai nấy đều gật đầu, ngoại trừ Ngao Tuyết.

Lý Hoành Phi đột nhiên hỏi: "Bản Nhất huynh, huynh có thể nói sơ về tình hình các trận đấu được không? Hình như chưa ai nhận được thông báo của các Trưởng môn sư bá thì phải...".

Bản Nhất nhìn một lượt, khẽ thở dài: "Nói thật, lần tỷ võ này đối với Dịch Viện mà nói, tương đối bất lợi. Lục Vân phải đấu với Tất Thiên, Trương sư muội gặp gỡ Triển Ngọc, còn đệ thì sẽ đụng phải người mà không ai mong muốn phải đụng - Kiếm Vô Trần. Ta thì sẽ thi đấu với Vân Hoa của Đạo Viện, Vô Vong thì gặp Đỗ Lực của Nho Viện, Thương Nguyệt sẽ đấu với sư đệ Giới Thiên của ta".

Vừa nghe những lời này, cả bốn người của Dịch Viện đều ngó người, thần sắc đại biến, họ thật sự bất ngờ trước kết quả lập danh sách như thế này. Ánh mắt của mọi người tỏ ra lo âu. Vân Phong giọng nói không được vui: "Thật là kỳ quái, sao lần nào viện ta cũng cứ phải đụng độ với Thiên Kiếm Viện vậy. Đầu tiên là đệ, rồi đến Lục Vân huynh, bây giờ thì cả sư tỷ và sư huynh đều chung số phận. Nhảm thật!". Lục Vân cũng chỉ khẽ thở dài, im lặng nhìn bà người.

Nhìn sang Lý Hoành Phi, Lục Vân khích lệ: "Sư huynh hãy cố lên, trưa nay cả ba chúng ta sẽ cùng nhau nỗ lực để đạt kết quả tốt nhất. Không cần phải lo lắng gì cả, chúng ta luôn ủng hộ nhau mà. Rồi sẽ thắng, nhất định sẽ thắng!". Ánh nhìn đầy an ủi.

Lý Hoành Phi mau chóng trở về phong thái tĩnh lặng ban đầu, nhìn Lục Vân rồi khẽ vỗ vào vai chàng, khẽ nói: "Ta sẽ không chịu thua đâu, cho dù có thất bại thì đệ và Ngao Tuyết cũng không được lo nghĩ mà phải tận lực chiến đấu, nhất định phải vào được Lục cường, rạng danh cho Dịch Viện chúng ta. Thi đấu, bản chất của nó vốn là tàn nhẫn, không cho phép rút lui, trừ phi là tự mình bỏ cuộc, nếu không thì phải dùng cảm liều đánh hết mình. Cho dù có thua thì cũng biết được trình độ còn thiếu kém ở như thế nào, để còn tiếp tục cố gắng tu luyện". Dứt lời, y nhìn mọi người một lượt rồi khẽ cúi đầu, trầm tư.

Trương Ngao Tuyết nhìn Hoành Phi, vài nét thương cảm hiện hiện trong ánh mắt, dường như đang lo ngại cho trận đối đầu giữa Hoành Phi và Kiếm Vô Trần. Đối với tu vi của sư huynh, Ngao Tuyết rất rõ, chỉ cần không gặp phải Kiếm Vô Trần, chắc chắn Hoành Phi sẽ lọt vào vòng Lục cường. Bởi vì y là đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch Viện! Đáng tiếc, đáng tiếc!

Vô Vong nhìn Lý Hoành Phi khẽ nói: "Dịch giả, biến hi, kẻ chân tu không nên quá cố chấp đối với thế sự. Sở dĩ tổ chức Lục Viện luận võ đại hội, tuy bề mặt chỉ là phân cao thấp nhưng đó chính là cửa ải của mỗi kẻ chân tu. Muốn vượt qua tam giới, ngoài việc phải có thực lực cường đại, điều quan trọng đó là tâm, là ngộ, là sự kiên cường cùng nghị lực không ngừng theo đuổi chân lý. Nếu như hôm nay đệ bại dưới tay Kiếm Vô Trần, nhưng lại lĩnh ngộ được bài học cho mình thì chính đệ đã có thu hoạch rồi. Nếu như đệ chiến thắng nhưng không lĩnh ngộ được điều gì cả thì đó chỉ là hư danh, vậy thì có lợi ích gì?".

Mọi người lắng nghe và trầm tư suy nghĩ. Lục Vân bất chợt phát hiện, Bản Nhất và Vô Vong đều có một khí chất đặc biệt, hơn người. Trong thân thể của họ đều cùng tồn tại một thứ. Đó là tinh túy của Phật đạo, là sự lĩnh ngộ sâu sắc đối với Phật đạo. Có lẽ tu vi của họ không bằng mình, nhưng về phương diện khác, mình lại không bằng người ta.

Trong khi đó, Tất Thiên không hề quan tâm những gì Vô Vong đang nói mà chỉ khe khẽ ngắm nhìn Ngao Tuyết, ánh nhìn như ngọn lửa, đầy cuốn hút, say mê. Còn Vân Phong kể bên thì không ngừng chú ý đến thái độ của gã. Nhìn cái mặt như vậy, làm sao mà không biết gã đang nghĩ gì cơ chứ. Vân Phong cười thầm trong bụng: "Này, người hết hy vọng rồi. Ngoài Lục Vân ra, ta nghĩ không còn ai xứng đáng nữa. Hi hi, sư tỷ của ta xinh đẹp muốn phần như vậy, bộ nghĩ Lục Vân huynh của ta là thằng ngốc hay sao mà không chớp liền chứ. Đầu để người có cửa".

Trở lại Lý Hoành Phi, sau khi nghe những lời tâm huyết của Vô Vong, y rung mình, đứng lặng, hai đôi mắt nhìn nhau, bất động không nói nên lời, chỉ lặng lẽ nhìn vào mắt đối phương. Đột nhiên, Lý Hoành Phi nở một nụ cười - một nụ cười chưa từng thấy trên gương mặt lạnh như băng này, cầm lấy tay của Vô Vong, gật đầu cảm tạ.

Mọi người rất ngạc nhiên, dường như cảm thấy giữa họ đã xảy ra chuyện gì nhưng lại không biết rõ cụ thể.

Ngẩng nhìn trời, Ngao Tuyết cất tiếng dịu dàng: "Trời sắp đứng ngọ rồi, mọi người nên về thôi, trưa nay phải thi đấu cho thật tốt". Dứt lời, nàng xoay mình lướt đi trong gió, tà áo trắng muốt tung bay dịu dàng. Đáng người tuyệt mỹ cùng tư thế quyến rũ, như có một sức hút mãnh liệt, giữ chặt lấy đôi mắt của Tất Thiên.

Lục Vân nhìn sang Tất Thiên, đôi mắt ánh lên những tia nhìn kỳ dị, như ám chỉ điều gì. Khi quay đầu lại, Lý Hoành Phi và Vô Vong đã rời khỏi. Lục Vân khẽ cười, ra hiệu với Vân Phong rồi cùng mắt hút giữa rừng cây ngút ngàn.

Bản Nhất nhìn theo bóng ảnh của Lục Vân, suy tư. Ngẩng đầu, nhìn thấy Tất Thiên đang đứng thờ thần, Bản Nhất khẽ thở dài, vỗ vai một phát để hấn tỉnh người. Sau đó cả hai như dòng nước chảy, nhẹ nhàng rời khỏi rừng sâu.

Chương 36: Trận Chiến Quan Trọng

Sau bữa cơm trưa, Huyền Ngọc chân nhân từ tốn nói lại với các đệ tử về bảng đấu, rồi nhìn mọi người với thái độ lo lắng, khó xử. Nhưng người vô cùng ngạc nhiên khi thấy bốn đệ tử có vẻ đã biết rõ tình hình, bình thản một cách kỳ lạ. Nhìn sang Tử Dương và Tịnh Nguyệt, cả hai cũng ngỡ người không hiểu tại sao, Huyền Ngọc chân nhân đành hỏi "Tình hình thi đấu của ngày hôm nay hình như các đệ tử đều nắm rõ thì phải?".

Lý Hoành Phi gật đầu bảo: "Đúng vậy, sáng nay Bản Nhất, Vô Vong cùng Tất Thiên đều có đến đây. Họ đã cho biết bảng danh sách của các đệ tử. Do đó mọi người đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, bất luận thắng thua, chỉ cần có thể rút được bài học từ những trận tỉ võ thì đã không uổng chuyến đi này, không phải sao sư bá?".

3Bà vợ phụ nghe thế đều cảm thấy bất ngờ, dường như không ai có thể nghĩ rằng những lời này lại được nói ra bởi Hoành Phi - một đệ tử vốn trầm mặc ít nói. Cả ba đệ tử đều rất bình tĩnh, Huyền Ngọc chân nhân thở phào khẽ nói "Các đệ tử có được những suy nghĩ này thì thật là quá tốt, ta rất vui mừng. Tuy những trận đấu này liên quan đến danh dự của viện ta, nhưng mọi người có thể giữ được tâm thái điềm tĩnh của bậc tu sĩ chân chính, quả đáng khen ngợi. Cho dù sau này muốn trở thành hiệp sĩ trừ ma vệ đạo hay vũ hóa thành tiên, đều cần đến một trái tim bình lặng, không nhiễm bụi hồng trần. Ta vốn đang rất lo lắng nhưng bây giờ nhìn thấy các đệ tử như vậy, ta không còn gì để dằn dò hơn nữa. Hãy cố gắng hết mình, đừng quá cưỡng cầu là được".

Dứt lời, người dẫn mọi người ra khỏi động. Nhìn về phía xa xăm, Huyền Ngọc chân nhân nói: "Lần này, trận đấu của Hoành Phi và Kiếm Vô Trần sẽ được tổ chức tại Thiên Huyền động, còn trận của Ngao Tuyết và Triển Ngọc thì ở Thiên Kiếm động. Chỉ có trận của Lục Vân và Tất Thiên là diễn ra ở Thiên Phong động. Bây giờ, ta sẽ đi với Hoành Phi, còn Vân Phong, muốn xem ai thi đấu thì cứ tự chọn". Phân công xong, người dẫn Hoành Phi ngự phong khởi hành, chớp mắt đã mất bóng.

Sau khi hai người đã rời khỏi, Tử Dương chân nhân khẽ nói với Tịnh Nguyệt đại sư: "Chúc Ngao Tuyết mã đáo thành công, thắng lợi trở về". Rồi dẫn Lục Vân đi trước. Lục Vân chỉ vội quay lại khẽ gật đầu với Ngao Tuyết, im lặng. Nhưng trong đôi mắt anh tuấn của chàng lại thể hiện sự quan tâm và tình cảm nồng nàn, cảm động hơn cả muôn vạn lời nói gió bay.

Ngao Tuyết nhận được ánh nhìn đó, từng nỗi niềm thương nhớ, từng mối quan tâm sâu sắc, giống như dòng suối đang róc rách chảy vào trái tim khô cằn sỏi đá của nàng, mát dịu cả một trời mây. Ngao Tuyết khẽ cười, một vẻ đẹp ngượng ngùng tuyệt mỹ hiện hiện trong đôi mắt của Lục Vân. Chỉ trong tích tắc, vẻ đẹp rụng rời tim gan đó đã khắc ghi thành những khoảnh khắc đẹp nhất, vĩnh hằng nhất trong ký ức của chàng. Chỉ một nụ cười rồi Ngao Tuyết quay lưng, phiêu du trong gió một thanh âm vang vọng, thanh khiết: "Hãy bảo trọng!".

Tịnh Nguyệt đại sư nhìn sang Lục Vân với ánh nhìn kỳ lạ, bất chợt khẽ thở dài rồi quay lưng rời khỏi. Quay lại nhìn Vân Phong, Lục Vân hỏi: "Đệ thi sao? Có muốn xem Ngao Tuyết đánh cho tên Triển Ngọc đó một trận toi bồi để báo thù cho đệ không?".

Vân Phong ngóng theo bóng lưng của Ngao Tuyết, xoa cằm: "Lúc này Ngao Tuyết tỷ vừa cười đó, huynh thấy không? Đẹp quá, thật là hơn cả tiên nữ trên trời. Nếu ngày nào tỷ ấy cũng cười thì hay biết mấy. Tiếc là nụ cười đó... có tẹo". Quay sang Lục Vân, bất chợt nhớ đến câu hỏi của chàng nên bèn nháy mắt tinh ranh: "Thôi, đệ không đi xem đâu, đệ có nói nhỏ với tỷ ấy là nhờ tỷ dạy cho tên Triển Ngọc một bài học nhớ đời rồi, đệ cho phép đó, khỏi nương tay. Hi hi, đệ vẫn thích xem trận của huynh đấu hơn. Để xem huynh đánh bại Tất Thiên như thế nào". Nói rồi ái ngại nhìn Lục Vân.

Lục Vân không quan tâm lắm, chỉ nhìn về phía sư phụ ở xa. Bất ngờ vụt người đã xuất hiện ngay kế cạnh. Vân Phong há hốc mồm, tự nhủ: "Sao nhi, huynh ấy sao tự nhiên thi triển thuật dịch chuyển không gian vậy? Dịch Viện đâu có thuật này, làm sao mà huynh ấy tu luyện được, lạ thế?". Dứt lời, hần cũng nhảy cái vèo, vượt qua hơn trăm trượng, nhẹ nhàng xuất hiện kế bên Lục Vân, đi sát theo chàng.

oOo

Khi đến Thiên Phong động, người của Nho Viện đã đến đủ và đang chờ. Bởi vì Nho Viện nghỉ chân tại động này nên mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm. Vừa gặp mặt, Tử Dương chân nhân dẫn ngay Lục Vân và Vân Phong đến ra mắt chào hỏi trưởng giáo Hạo Vân cư sĩ cùng Đan Thanh Kiếm hiệp Hứa Thương Hải. Sau vài câu kiến lễ, Tử Dương chân nhân bắt đầu nói: "Lần này, không ngờ chúng ta phải đụng độ trên đấu trường, thật là khó xử, mà... không đấu lại không được".

Hạo Vân cư sĩ khẽ cười: "Cái này quả khó thật, nhưng bất luận là ai thì chúng ta vẫn phải đấu. Cho nên không cần phải lo nghĩ gì về vấn đề này, kết quả có ra sao thì tình hữu nghị của hai viện vẫn sẽ không thay đổi. Bây giờ, chúng ta hãy cùng xem các đệ tử đã học được những gì trong những ngày tháng tu luyện trong viện. Các đệ tử cứ xem như là đang tập huấn như các sư huynh đệ với nhau, đừng quan tâm đến kết quả. Bên nào thắng cũng phải đối mặt với trận tiếp theo thôi".

Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải khẽ vỗ vai của Tử Dương, mỉm cười nói: "Giữa chúng ta thì cần nói gì nữa chứ. Biểu hiện của Lục Vân lần trước ta đã được chứng kiến, ta tin là họ sẽ biết cách xử lý đúng đắn. Được rồi, chúng ta hãy an tọa và để họ tiến hành thôi". Sau đó người tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Vân Phong đứng sau Tử Dương chân nhân, đứng cùng có Cao Phong, Lý Minh của Nho Viện, tất cả cùng hướng về phía đấu trường, hồi hộp quan sát và suy đoán kết quả trận đấu. Chỉ nghe Lý Minh hét lên rõ to: "Tất Thiên cố lên, Lục Vân cố lên". Lời nói này khiến cho Vân Phong cảm thấy cực kỳ thú vị.

Vân Phong vỗ vào vai anh chàng một cái rồi hỏi: "Sao cổ vũ cho cả hai vậy? Kỳ lạ thế?".

Lý Minh cười nói: "Tất Thiên là đệ tử kiệt xuất nhất của Nho Viện, ta cổ vũ là vì muốn huynh ấy tranh quang cho bản viện. Về phía Lục Vân, bởi vì là bằng hữu với nhau nên ta cũng cổ vũ luôn".

Vân Phong nghe thế mỉm cười, vỗ vai hẳn thêm cái nữa: "Hay, không hổ là bằng hữu của Lục Vân huynh. Sau này ngươi cũng sẽ là bằng hữu của ta. Nào, chúng ta hãy cùng cổ vũ cho họ thêm sung sức đi!". Nói xong cả hai gấn cổ lên trợ uy cho hai vị thí sinh trong đấu trường. Tình cảnh này khiến cho Từ Dương chân nhân, Hạo Vân cư sĩ và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải gật đầu mỉm cười. -

Trong đấu trường, Lục Vân nhìn Tất Thiên, khẽ cười: "Tất Thiên sư huynh, còn nhớ lời nói sáng nay không? Bất luận thắng hay thua, chúng ta vẫn là bằng hữu. Bắt đầu thôi". Dứt lời, thanh Như Ý Tâm hồn kiếm đang tĩnh lập trên đỉnh đầu bắt đầu chuyển động, vàng hồng quang từ từ rực đỏ.

Tất Thiên khẽ nói: "Ta sẽ tận lực để đấu trận này, mong ngươi hãy cẩn thận. Chú ý!". Nói xong, thanh bảo kiếm trên lưng bay vút ra, một tiếng kiếm khiếu vang dội. Chỉ thấy một đạo hồng quang chói mắt xoay vòng giữa không rồi quay trở về đỉnh đầu của Tất Thiên, cách ba thước. Chỉ một chiêu này đã có thể biết được, Tất Thiên không phải là một người tầm thường.

Đôi tay của Tất Thiên tách ngang, một nguồn kinh lực long trời lở đất bùng phát ra xung quanh. Nguồn lực cường đại đó nhanh chóng hình thành một cơn gió lốc, cuốn bay tất cả đất đá, cát bụi mặt mớ cả một vùng rộng lớn. Sức gió mạnh đến nỗi khiến cho y phục trên người va nhau phồng phực, tóc rối tung bay. Khí thế kinh người đó thật không hổ danh là đệ nhất cao thủ của Nho Viện. Vừa xem mà Từ Dương chân nhân cùng Vân Phong vừa lo lắng, thấp thòm.

Lục Vân trông vẫn bình thản, cơ thể từ từ lan tỏa một nguồn khí quang huyền thanh, đẩy lùi dòng gió xoáy cách xa đến một trượng. Khí quang dần kết tụ thành một vòng khí thể phòng hộ, bao bọc xung quanh. Nhìn thấy Tất Thiên đã sẵn sàng tiếp chiêu, một ánh chớp lóe lên trong mắt, cơ thể của Lục Vân vừa biến mất, giữa không để lại một tàn ảnh, cả người lần Như Ý kiếm thân tốc phóng về phía Tất Thiên. Tốc độ cực nhanh, như đang truy đuổi vàng quang vút sáng, mới chớp mắt đã xuất hiện trước mặt đối phương.

Ánh nhìn của của Tất Thiên lạnh nhạt, trong lòng cảm thấy kinh ngạc vô cùng, cơ thể lập tức ảo hóa thành ba đạo nhân ảnh chia làm ba hướng đột kích Lục Vân. Giữa không, tay phải của Tất Thiên chụp ngay thanh Liệt Hỏa bảo kiếm trên đỉnh đầu, chớp mắt đã tung ra một trăm bốn mươi bảy đường chém sức nóng như thiêu như đốt, cuộn thành ba khối kiếm mang, vây hãm lấy Lục Vân.

Cơ thể Lục Vân uốn lượn khéo léo để tránh đòn, thanh Như Ý kiếm cũng lập tức phóng ra một trăm năm mươi bốn đường kiếm sắc bén, công kích trực diện vào Tất Thiên. Kiếm quang chiếu rọi, vô số thanh âm loang choang tạo thành những giai điệu lạ lẫm, lan tỏa trong gió. Thân ảnh vừa hợp lại phân, hai đạo nhân ảnh nhanh như tia chớp, rực rỡ trong ánh đỏ lữ, chạm trán với nhau một cách kịch liệt. Những người quan sát chỉ có thể nhìn thấy hai khối quang cầu đang công kích nhau liên hồi giữa muôn vàn vàng quang chói lọi, cảnh tượng vừa hoành tráng vừa ẩn tàng nhiều hiểm nguy.

Từ Dương chân nhân vừa chăm chú vừa nắm chặt tay, hồi hộp theo dõi. Tuy vừa rồi miệng thì nói không quan tâm nhưng đến khi trận đấu đã đến hồi quyết liệt thì tâm trạng khó có thể bình thản mà lơ đãng được. Người của Nho Viện cũng không khác gì hơn, sắc mặt ai cũng sầm lại, căng thẳng, chỉ là không ai lên tiếng mà chỉ im lặng dán mắt vào đấu trường. Vân Phong dõi theo những nhân ảnh đang dịch chuyển thần tốc, trong lòng thầm cầu chúc may mắn cho cả hai người. Hắn nắm chặt bàn tay của Lý Minh, bất giác, cả hai bàn tay đã ướt đầm mồ hôi.

Đột nhiên, một tiếng quát làm mọi người giật mình. Chỉ thấy cơ thể của Tất Thiên bất ngờ xuất hiện cách mặt đất năm trượng, tay phải giữ trường kiếm, tay trái khấu kiếm quyết trước ngực, miệng quát: "Tiếp chiêu của ta, Hạo Nhiên Sơn Hà!". Dứt lời, toàn thân Tất Thiên bùng phát vàng hồng quang đỏ rực, bao bọc lấy y bên trong. Ngay sau đó, sau một vòng xoáy lầy đà, cả cơ thể lật ngược, đầu dưới chân trên, trường kiếm chìa thẳng xuống phía Lục Vân, xoay chuyển với tốc độ kinh hồn. Nhìn từ xa, Tất Thiên đã hóa thành một đạo kiếm trụ đỏ chói, khoanh vùng Lục Vân trong phạm vi tấn công cực kỳ hiểm hóc. Từ lúc xuất chiêu cho đến khi công kích, quá trình chỉ là vài giây ngắn ngủi, so với Lý Minh ngày trước thật sự là cao minh hơn gấp nhiều lần, quả không hổ danh là Nho Viện đệ nhất.

Lục Vân vừa nhìn thấy Tất Thiên tiến hành công kích tại thượng phương của mình đã lập tức cảm giác được khí lưu xung quanh đang bị tản ra một cách kinh hãi. Trong lòng không khỏi nể phục. Trường kiếm vừa vung, một tiếng long gầm làm rung chuyển cả mặt đất, chân phải đẩy nhẹ, cơ thể lập tức xoay chuyển điên cuồng như trái bóng vù đã được kéo căng dây, từ từ tạo thành một cơn lốc xoáy dữ dội. Hồng quang bùng phát, vô số kiếm ảnh tung ra từ giữa những vòng xoáy kinh mãnh. Hình dạng dần chuyển thành một cơn hỏa long rực đỏ, gầm rống xung thiên.

Một trên một dưới, hai nguồn chân khí dữ dội với khí thế dồi dào non lấp bề tiếp cận nhau tại vị trí cách mặt đất hai trượng. Hai nguồn lực trái ngược nhưng đều rực chiếu một màu đỏ như lửa đã giao phong giữa không, làm bắn ra tung tóe những tia ánh quang bị nát vụn, những tiếng nổ lùm rùm, chấn động cả một vùng không khí rộng lớn xung quanh; những vầng khí phản ngược bùng ra từng đợt, từng đợt như sóng vỗ, mạnh mẽ, dữ dội, lan tỏa, tan biến. Tuy nhiên, tâm khí của mọi người đều bị sức ép lan tỏa đó làm cho nghẹt thở. Ở giữa sân đấu, một hố to và sâu bốc khói mù mịt dần hiện ra trước mặt mọi người trong làn khói bụi đất lừng lờ.

Quan sát đợt công kích kinh khiếp vừa rồi, không ai không vuốt mồ hôi hột, ai cũng quan tâm, lo lắng cho đệ tử môn hạ của mình. Từ Dương chân nhân toàn thân như bị ai trời chặt, song quyền thủ vì giữ quá khít nên đã trắng toát, trên cánh tay nổi lên rần rần những sợi gân xanh, hiển nhiên người đã rất kích động. Vân Phong cũng siết chặt tay của Lý Minh đến đỏ lừ nhưng cả hai đều không cảm thấy đau do quá tập trung vào trận đấu. Tình hình bên Nho Viện cũng giống như vậy, ánh mắt của mọi người đều bất động, mở banh mà nhìn vào đấu trường như sợ vượt mắt dù chỉ một giây của trận đấu.

Quang ảnh dần tiêu tan, nhân ảnh chia tách. Lục Vân hạ mình cách đó ba trượng, cơ thể loạng choạng, gương mặt hơi thất sắc. Qua lần tiếp chiêu này, Lục Vân đã có thể nắm rõ tu vi cương mãnh của Tất Thiên là đến mức nào. Phía đối diện, Tất Thiên sau khi chạm đất cũng hơi nghiêng ngả, ánh mắt đầy kinh ngạc khi nhìn sang Lục Vân, sừng sốt.

Lúc này, cả đấu trường rơi vào sự im lặng trầm mặc, mọi người nín thở nhìn vào hai vị đệ tử. Trong đấu trường, áp khí bắt đầu tăng dần, thoáng thoáng

hơi nóng như một con sóng hỏa nhiệt, tỏa ra tứ phía. Lục Vân vừa giữ được thăng bằng đã lập tức phóng người tạo một góc ba mươi độ với mặt đất, cùng Như Ý kiểm phóng thẳng vào Tất Thiên.

Nhìn thấy Lục Vân như một mũi tên đang bốc lửa hùng hục phóng đến, Tất Thiên tái mặt. Lập tức, y dang rộng hai chân, vững vàng đứng tại chỗ, miệng hét lớn: "Hạo Nhiên Chính Khí, Nhân Giả Vô Định. Tiếp Hạo Nhiên đệ nhị thức của ta, Đan Tâm Chiêu Nhật". Dứt lời, trường kiếm trong tay rung lên bần bật, vô số kiếm mang tạo thành nhiều lớp chấn sáng đỏ, nhằm đỡ đòn tấn công của Lục Vân. Cùng lúc, sau khi lập xong vòng phòng vệ, y nhanh chóng ảo hóa thành tám đạo nhân ảnh. Chỉ thấy tám nhân ảnh cùng tám thanh bảo kiếm phóng ra từ tám phương hướng khác nhau, tụ thành tám đạo kiếm trụ đỏ rực. tám đạo kiếm trụ này kết hợp thành một siêu đại cự kiếm to đến hơn mười trượng, chói lòa vàng quang đỏ đầy uy lực, bổ một phát kinh lực xuống Lục Vân.

Vòng khí hộ thể kiên cố cùng đòn tấn công cường đại của Lục Vân, kích và đỡ nhát chém uy mãnh vô biên, bá đạo tuyệt luân của Tất Thiên. Lần thứ hai tiếp chiêu, khí trảo hộ thể của Lục Vân lần này bị kiếm khí cường mãnh đó xé nát, đòn công kích dễ dàng tiếp cận ngay chính thực thể của chàng. Trong lúc nguy cấp, một ánh nhìn sắc lạnh lóe lên, cơ thể thật lụi, chớp mắt đã dời ra xa hơn bốn trượng. Tốc độ nhanh đến nỗi không ai phát hiện, ngay cả Tất Thiên.

Sau một tiếng nổ làm rung chuyển cả mặt đất, Tất Thiên phóng người lên khỏi lớp bụi đất dày đặc, quanh người bao phủ một vòng hồng quang, phía trên, Liệt Hỏa kiếm đang xoay chuyển thần tốc hình thành một đạo quang trụ bảo vệ xung quanh. một nguồn khí thể chói ngợp chiếm lĩnh hoàn toàn vùng không gian phía trên Thiên Phong động, đè nén lên tất cả những người đang có mặt trong đó. Ngay cả Tử Dương chân nhân và Vân Phong đều đồng thời rung mình, cơ thể run lên một cách không thể kiềm chế. Trong mắt của những người đang quan sát, Lục Vân đã trúng đòn nhưng lại không hề phát hiện Lục Vân đã thoát khỏi đòn tấn công diện rộng đầy kinh lực đó trong gang tấc.

Nhìn thấy phản ứng của sư phụ và Vân Phong, Lục Vân không khỏi cảm động. Cơ thể vừa chuyển động đã xuất hiện ngay phía trên cao, ngang bằng với Tất Thiên. Trên đầu, Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển theo chiều dọc, khác với hướng xoay theo chiều ngang của Liệt Hỏa kiếm. hai tay dang ngang, một tư thế ưu mỹ được thi triển trên hư không rồi tiếp theo là một luồng tinh văn màu đỏ chậm rãi tụ hội trên cơ thể của Lục Vân, hình thành một khối quang lưu động, xoay chuyển quanh người.

Giữa đất trời, ngay trong khoảnh khắc này đột nhiên xuất hiện dị biến. Bầu trời vốn trong xanh bất ngờ ửng đỏ. Khí tức cường đại bá tuyệt thiên địa của Lục Vân đẩy lùi hần khí thể vốn đang chiếm lĩnh tình hình của Tất Thiên. Cả đấu trường chìm ngập trong một khối khí tức bá đạo cuồng liệt, như đang ngập ngụa trong dòng biển lửa cuộn cuộn cháy, như muôn thiêu rụi mọi thứ trên thế gian.

Ngoài đấu trường, mọi khán giả đều hoàn toàn kinh hãi và ghê sợ trước sức ép bá đạo phát ra từ Lục Vân. Trong đó, Tử Dương chân nhân cùng Vân Phong là sững sờ nhất, họ không thể nào hiểu được tại sao Lục Vân lại có một nguồn liệt hỏa chân nguyên cường đại, hung mãnh như muốn nuốt chửng mọi sinh linh, cuồng liệt một cách đáng sợ. Với tư cách là đối thủ, Tất Thiên cũng thật sự bàng hoàng trước khí thể trảo hồn của Lục Vân. Y không dám tin rằng liệt hỏa chi khí trên người của chàng lại có thể dữ dội hơn hạo nhiên chính khí chí dương chí cương của bản thân gấp nhiều lần. Thật không thể tưởng tượng.

Một khối lửa rực cháy trong ánh mắt của Lục Vân, toàn thân của chàng cuộn cuộn bão lửa, trông như một hỏa diệm tinh linh. Hồng vân xung quanh xoay chuyển càng lúc càng nhanh, tạo thành một đóa hỏa liên yêu diễm ngay dưới cơ thể. Phía trên, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm đang thụ lập xoay chuyển, cứ mỗi vòng xoay sẽ tung ra một khối hồng quang rực rỡ, cuộn thành một cột kiếm quang xuyên thẳng lên chín tầng mây, đốt cháy cả bầu trời. Đất trời trong giây phút này đều bị nhuộm đỏ bởi vàng sáng mạnh mẽ. Mọi người trên Thái Huyền sơn đều vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Lục Vân tịnh lập trên đóa hồng huyết liên, như một vị hòa sứ giả đầy thần bí và quý dị. Trong đôi mắt rực lửa, ẩn chứa một thần sắc lạnh lùng, Lục Vân cuối cùng cũng thi triển liệt hỏa chân nguyên đã hấp thụ từ Hắc vực bí cảnh. Điều khiến bản thân chàng không ngờ đó là Liệt hỏa chân nguyên khi thi triển ở đây lại có uy lực dữ dội như vậy, thật khác xa so với lúc còn trong Hắc vực bí cảnh.

Phía bên kia, Tất Thiên sững người trước tu vi cường đại của Lục Vân. Nhưng y là một người không dễ dàng chịu nhường bước. Đối với tu vi của mình, Tất Thiên có một niềm tin vững chắc, rằng nếu dốc toàn lực sẽ có thể đánh bại được Lục Vân. Khẽ nhìn sang Hạo Vân cư sĩ, Tất Thiên vận toàn thân công lực để hội tụ khí tức với tốc độ nhanh gấp mười lần. Y xuất hiện ngay trước Lục Vân, cách ba trượng, đôi tay bắt đầu khấu ấn trước ngực, thi triển pháp quyết. Liệt Hỏa kiếm lập tức phát ra một khối hồng quang, bao quanh Tất Thiên, giúp y ẩn mình giữa vàng sáng chói lòa.

Giữa không, Tất Thiên quát lớn: "Hạo nhiên chính khí, nhân giả vô định, tiếp hạo nhiên thức thứ ba - hạo khí trường tồn". Dứt lời, khối quang cầu phình to, trong phút chốc hình thành một quang cầu to đến vài trượng và không ngừng bành trướng. Khi đã đạt được kích thước khoảng mười trượng thì đột nhiên thu nhỏ, chớp mắt đã thu nhỏ lại thành một huyết quang cầu cỡ một thước trở lại, lặng lẽ ngưng tụ trước ngực của Tất Thiên. Lúc này Tất Thiên đã xuất hiện trở lại trong phạm vi nhìn thấy của mọi người, đôi bàn tay hướng vào nhau, khổng chế khối quang cầu, quát lớn một tiếng, đẩy quang cầu nhằm thẳng về phía Lục Vân.

Ngay trong lúc Tất Thiên phát động công kích, Tử Dương chân nhân và Vân Phong đều sợ hãi hét lên, hiển nhiên họ đang lo lắng Lục Vân có tiếp nổi đòn tấn công đầy uy lực của Tất Thiên hay không. Tuy khối quang cầu có kích thước bé nhỏ nhưng ai cũng hiểu rằng, nó ẩn tàng một nguồn lực kinh hồn, e rằng trên thế gian không mấy ai có thể tiếp chiêu này được.

Vừa quan sát Tất Thiên ra đòn, Lục Vân vừa phát động Ý Niệm Thần Ba để thám xét thực hư của quang cầu. Quả thật nó ẩn tàng một nguồn lực vô cùng cường đại, hoàn toàn vượt trội hơn tổng lực công kích của hai lần trước, sức mạnh gấp nhiều hơn không dưới năm lần. Hỏa diệm rực cháy trong mắt, gào lên một tiếng, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên ảo hóa thành một con hỏa long dài khoảng ba trượng, cơ thể sáng lấp lánh như muôn vàn ánh sao, cuộn người uy dũng trước mặt Lục Vân, miệng há to nuốt chửng quang cầu của Tất Thiên.

Ngay lúc này, bầu trời xuất hiện một cảnh tượng kỳ thú. Hỏa long không ngừng lượn quanh Lục Vân, ngược chiều với đóa huyết liên phía dưới, từ từ tăng tốc. hai hướng xoay chuyển ngược nhau tạo nên hai vòng hồng quang khác biệt ở tứ phía, cuộn thẳng lên nền trời trong xanh, nhuộm đỏ cả một vùng

rộng lớn. Vòm trời như trở thành một lò sưởi ửng hồng, lấp lánh hà quang, cảnh tượng đẹp đến khó tả.

Tất Thiên và mọi nhân sĩ có mặt đều sững sờ, ngỡ người mà nhìn chăm chăm về phía Lục Vân cùng vòm trời đỏ lừ, gần như quên mất, trận đấu vẫn còn đang tiếp diễn. Khi Lục Vân xuất hiện bất thành linh trước mặt Tất Thiên, y chưa kịp mở miệng đã bị một nguồn lực nhu cường đè nén thẳng xuống lớp đất phía dưới. Lục Vân vốn không có ý làm tổn thương Tất Thiên nên chỉ dùng phần nhu kinh để ép y lún xuống mặt đất. Thật sự Tất Thiên đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên, đã không đủ sức để phản kháng.

Cùng lúc, các đệ tử Nho Viện toàn bộ đứng bật dậy, "Aaa" lên một tiếng rõ to. Trên gương mặt của họ là những những nét lo lắng, hồi hộp, kinh hãi. Cả Hạo Vân cư sĩ và Đan Thanh kiếm hiệp Hứa Thương Hải đều rung mình, ngỡ người nhìn Lục Vân đang tĩnh lập giữa không. Bên cạnh, Tử Dương chân nhân cũng đứng dậy, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc. Khắp người run lên vì xúc động, bất giác quay nhìn Vân Phong, giữ chặt lấy đôi vai của hắn, kích động mà nói không nên lời. Vân Phong cũng nhìn Tử Dương chân nhân với ánh mắt tràn đầy niềm vui và hãnh diện, dĩ nhiên cũng có đôi phần ngỡ ngàng.

Lúc này, đột nhiên có rất nhiều bóng người đang phi thân tới, có mặt gần đầu trường. Họ đều là những cao thủ của các viện khác hoặc một số đệ tử đã hoàn thành trận đấu của mình đến để xem chuyện gì xảy ra khi phát hiện dị biến trên bầu trời. Chỉ trong thoáng chốc, mọi người trong Lục Viện đã tề tụ, ai cũng vô cùng kinh ngạc khi ngắm nhìn Lục Vân đang lơ lửng trong cảnh tượng hiếm thấy như thế này.

Khi Huyền Ngọc chân nhân dời Lý Hoành Phi đang trong tình trạng trọng thương trở về, Tử Dương chân nhân đã vội nắm lấy tay của người, mừng rỡ không biết nói gì. Tịnh Nguyệt đại sư cũng có mặt ngay sau đó. Mọi người đều chú ý lắng nghe lời tường thuật của Vân Phong về cảnh đầu kinh thiên địa vừa rồi. Ai nghe xong cũng sững người, ngạc nhiên.

Ngao Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân, ánh nhìn dịu dàng triu mến, vài lời hỏi thăm đã được gửi đến Lục Vân qua ánh mắt đầy ngụ ý đó. Còn Lý Hoành Phi thì vừa nhìn Lục Vân vừa khẽ nói: "Có lẽ đệ mới chính là Dịch Viên đệ nhất, cố gắng nhé, hãy tranh quang cho Dịch Viện".

Từ xa, Kiếm Vô Trần, Bán Nhất, Vô Vong, Thương Nguyệt đều đã thắng trận mà chạy đến. Nhìn thấy Lục Vân trên không, mọi người mới phát hiện, thì ra Lục Vân mới chính là kẻ mấu chốt của Dịch Viện, tu vi của chàng không ai nắm rõ được. Ánh mắt của Kiếm Vô Trần rực sáng, một ý niệm kiên nghị bùng cháy, như muốn thốt lên điều gì. Thương Nguyệt thì khẽ nhìn Ngao Tuyết một cách nghi hoặc, dường như nàng đã hiểu ra gì đó.

Lúc này Lục Vân đã khiến cho Tất Thiên nằm bẹp trên mặt đất, không thể cử động. Bản thân và hòa long thì không ngừng xoay chuyển, phi vũ, tương giao quang ảnh với hồng huyết liên. Hai đạo hồng quang cuồn cuộn xoáy đó không ngừng tỏa chiếu, phóng thẳng lên cao. Mây trời càng lúc càng đậm màu, trông như một đại dương đầm máu, đỏ ục xuống, bao phủ cả khoảng không gian trên đỉnh Thái Huyền.

Lục Vân dõi theo hòa long đang múa lượn, ánh quang rực rỡ trên người ngày càng chiếu rọi, biết rằng nó sắp "tiêu hóa" được khối quang cầu cường đại của Tất Thiên. Chỉ cần thêm một chút nữa là mọi thứ có thể kết thúc. Bất chợt nhìn xuống dòng người đang chăm chú ngắm nhìn, Lục Vân bất giác mỉm cười đang ẩn tàng trong ánh mắt của Ngao Tuyết, thật ngọt ngào và vui sướng. Cơ thể vừa chớp, Lục Vân thả lỏng cho Tất Thiên, cơ thể lui về phía gần huyết liên. Nhìn hòa long đang xoay mình, Lục Vân quyết định giúp nó một phát để mau chóng kết thúc trận đấu.

Đôi tay dang rộng, toàn thân Lục Vân bùng sáng đỏ rực. Nguồn Liệt hỏa chân nguyên vô tận trong cơ thể khiến chàng như biến thành một mặt trời ngời tỏ, chói lọi trên cao. một khối hỏa diễm màu sắc thuần khiết đột nhiên phóng ra từ cơ thể của Lục Vân, nhập vào Huyết liên. Ngay tức thì, thiên địa bùng sáng, hòa long mượn thế, ẩn long thể mà ảo hóa ngay thành một đạo hào quang. Giữa không, hồng quang tứ phía tập trung vào đạo hào quang đó. Các cụm mây ửng đỏ chậm rãi lượn gần bên đỉnh Thái Huyền Sơn, vô số ánh quang đỏ tụ hội vào huyết liên, bầu trời dần trở lại màu xanh trong vốn có.

Cuối cùng, trong sự kinh ngạc tột cùng của mọi người, trời quang mây tạnh. Hào quang quanh huyết liên cũng nhạt dần, sau đó bị hòa long hấp thu toàn bộ, không còn dấu vết. Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, tất cả đã hoàn nguyên, còn lại một khối quang cầu càng lúc càng thu nhỏ, thấp thòm, biến dạng không ngừng. Lục Vân quan sát Như Ý kiếm, thăm biết Long hồn đã thụ ích khá nhiều sau khi hấp thụ khối chân nguyên chí dương chí cương cường đại của Tất Thiên. Vì thế mà Như Ý kiếm phát sinh dị biến.

Hồng quang tiêu tan, bóng dáng của Như ý kiếm dần dần hiện rõ. Bất chợt Lục Vân mỉm cười. Chỉ thấy Hồng quang vừa chớp, mọi ánh hào quang đều biến mất. Giữa không, Như ý kiếm nhẹ nhàng lơ lửng, một luồng hồng quang khẽ lưu động dọc thân kiếm, đẹp rạng ngời. Điều khiến người ta kinh ngạc đó là, thân kiếm vốn màu đỏ bây giờ đã trở nên trong suốt. Một con thân long đang phi vũ hiện rõ trên thân kiếm, theo từng vòng xoay chuyển, hình dạng biến đổi liên tục, thần kỳ vô cùng. Trên phần tay cầm thì râu rồng bảo vệ phần cổ kiếm, vây rồng bảo vệ chuôi kiếm, đường nét tinh tế, bất mất ấn tượng.

Lục Vân ngắm nhìn thanh Như Ý kiếm trong hình hài mới lạ, trong lòng trỗi dậy một niềm vui khó tả. Chàng không ngờ sau trận này, Như ý kiếm lại có sự thay đổi thần kỳ như vậy. Lục Vân khẽ cười: "Hào chiến hữu, không ngờ người cũng muốn được phát huy thần lực. Được, từ lúc này trở đi, chúng ta sẽ cùng dương uy thiên hạ. Ta sẽ khiến cho mọi người, mọi thần phải biết đến danh tiếng của Lục Vân". Dứt lời, chàng ngẩng nhìn thiên tế một cách ngạo nhiên, như muốn thể hiện điều gì.

Dưới đất, môn hạ của Nho viện đã dời Tất Thiên về nghỉ ngơi. Y chỉ tiêu hao quá nhiều chân nguyên chứ không có mệnh hệ gì. Đây là điều khiến cho người của Nho Viện cảm thấy rất an ủi. Trong khi đó, Huyền Ngọc chân nhân và môn hạ của Dịch Viện, ai nấy đều lặng người. Giây phút này quả thật là niềm kiêu ngạo quý báu của họ. Lục Vân, một đệ tử mới nhập môn được hai năm mà có thể dễ dàng đánh bại đệ tử kiệt xuất nhất của Nho Viện, mang lại niềm vinh dự lớn lao cho Dịch Viện. Giây phút này sẽ là thời khắc đáng nhớ nhất và chắc chắn được ghi nhận vào sử sách của Dịch Viện.

Huyền Ngọc chân nhân và Tử Dương chân nhân nắm lấy tay nhau, cùng nghĩ về một hy vọng - trận tranh danh vị đệ nhất của kỳ đại hội lần này, có lẽ không chỉ dành cho Kiếm Vô Trần. Với thực lực cường hoành của Lục Vân, phong độ dữ dội được thi triển hôm nay đủ chứng tỏ chàng có đủ tư cách để đánh một trận phân cao thấp với Kiếm Vô Trần. Thật là một điều đáng mừng. Bao nhiêu năm rồi, Dịch Viện cuối cùng cũng xuất hiện một kỳ tài tuyệt thế, có thể thay đổi lịch sử lâu đời hẩm hiu của Dịch Viện, khởi tạo một thời kỳ huy hoàng vô thượng.

Những người khác thì sao? Họ nhìn Lục Vân với nét âu lo không thể che giấu. Kỳ đại hội này thật có quá nhiều bất ngờ. Lý Trường Xuân vừa nhìn Lục Vân vừa sầm mặt, nỗi lo lắng đang gặm nhấm tim gan của lão. Khẽ nhìn sang Kiếm Vô Trần, lão thở dài, quay mình bước đi.

Lão vừa đi, mọi người cũng thấy không còn gì đáng xem nữa nên mạnh ai nấy về. Rất nhanh, cảnh tượng náo nhiệt đã trở về bầu không khí tĩnh lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Trước Trận Đại Chiến

Trước Thiên Phong động, Lục Vân tĩnh lập giữa không, hùng dũng ngẩng nhìn trời xanh với đôi mắt tràn đầy những tâm tư thần bí và ngạo nghễ. Trên mặt đất, Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy Hạo Văn cư sĩ đang đi tới nhưng tâm trạng vẫn chưa thể bình tĩnh lại được. Người kích động hỏi: "Hạo Văn huynh, đệ tử Tất Thiên của huynh có sao không? Lần này thật không biết nên nói thế nào. Kết quả này, nói thật, đệ không hề nghĩ tới. Lục Vân mới gia nhập Dịch Viện có hai năm, thật khó mà tin được".

Hạo Văn cư sĩ cười gượng: "Thật ra cũng không có gì khó tin, thắng thua là chuyện thường tình, ta không xem trọng lắm. Nhưng mà, lần này Nho Viện chắc chắn phải mang vác cái danh hiệu Lục Viện... bết bết rồi. Ngược lại, Dịch Viện của đệ trong kỳ đại hội này lại tạo nên một sự kiện kinh hồn, uy chấn chân tu giới. Trong sáu vị trí Lục cường thì Dịch Viện đã giữ đến hai vị trí. Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự kiến của tất cả các viện tham dự. Lão bằng hữu à, hãy tiếp tục cố gắng, không chừng danh hiệu đệ nhất sẽ rơi vào tay Lục Vân".

Huyền Ngọc chân nhân bình tĩnh lại, nhìn Lục Vân đang lơ lửng trên cao, trong đôi mắt suy tư lại xen lẫn vẻ rạng rỡ ngời tỏ nhìn chàng. Người nói một cách nhẹ nhàng: "Hy vọng là vậy, nếu như lần này Lục Vân có thể tranh giành vị trí đệ nhất, Dịch Viện của đệ sẽ lập lại lịch sử năm xưa của Thiên Kiếm Viện, một bước trở thành Lục Viện chí thủ. Chỉ có điều... có thành hiện thực được hay không vẫn còn là ẩn số. Lục Vân vốn dĩ là kỳ tài với nhiều bí mật khó lường, e rằng còn nhiều điều chúng ta vẫn chưa biết được".

Bên cạnh, Từ Dương chân nhân hồi hã chen vào: "Ta tin là Lục Vân sẽ làm được. Bởi vì chính miệng đệ tử ta đã nói thế, nên ta rất tin tưởng". Lời nói kiên định, khí thái quả quyết vô cùng, xem ra tấm lòng của người dành cho Lục Vân sâu đậm vô cùng.

Huyền Ngọc chân nhân phần nào thấu hiểu nỗi lòng của Từ Dương, niềm vui cùng sự tin tưởng đó làm sao có thể che giấu được. Nhìn Từ Dương, người khẽ gật đầu: "Chúng ta sẽ toàn lực ủng hộ cho Lục Vân. Nhưng bây giờ phải bảo Lục Vân lui xuống, chúng ta cũng nên về thôi, mặt công Thiên Kiếm Viện lại nói ta cố tình thị uy". Dứt lời, liếc khẽ Lục Vân như có ý nhắc nhở.

Giữa không trung, Lục Vân nghe rõ mồn một lời nói của từng người. Vừa nghe Huyền Ngọc chân nhân bảo lui về, chàng bèn nhìn Như Ý kiếm, tay phải xuất chiêu, thanh kiếm ngoan ngoãn trở về chỗ cũ. Ngắm nhìn thân kiếm trong suốt với long ảnh rực sáng, Lục Vân bất giác mỉm cười, hiểu rằng, Long ảnh trên thân kiếm chính là chân thân của Long Hồn.

Lần này thần kiếm Như Ý hấp thu chân nguyên chí dương chí cương của Tất Thiên, đối với bản thân thần kiếm và Long hồn đều mang lại lợi ích rất lớn. Điều quan trọng là đôn tán công của Tất Thiên không chỉ hàm chứa chân nguyên chí dương chí cương, mà trong quang cầu cường đại còn chứa đựng một nguồn thiên địa chính khí. Long hồn vốn là thần vật, do bản thể bị diệt nên chỉ còn thực lực của hồn phách, vì thế mà yếu kém hơn hẳn. Nhờ thiên địa chính khí giúp cho Long hồn kết hợp với Như Ý kiếm, hai vật do đó mà uy lực gia tăng gấp mười lần, đến cả Long hồn cũng không ngờ.

Tay phải Lục Vân vừa phát, một nguồn liệt hỏa chân nguyên ngùn ngụt cuộn vào kiếm thần, một tiếng kiếm rú long gầm lập tức vang dội, kinh hồn nhiếp phách giữa không trung. Chỉ thấy trên trời lúc này xuất hiện một con thần long phóng ra từ thân kiếm, rực đỏ đến khiếp đảm. Liệt hỏa thần long gầm lên một tiếng rung chuyển đất trời, khí thế cường hoành chấn động đến từng ngõ ngách trên đỉnh Thái Huyền. Sau khi bay lượn vài vòng giữa khoảng trời đồ lự, hỏa long quay trở về Như Ý kiếm.

Lục Vân mỉm cười hài lòng rồi hạ mình xuống đất. Chàng dịu dàng nhìn Ngạo Tuyết, hai người nhìn nhau một lúc, miệng khẽ cười rồi nhẹ nhàng rời xa. Khi thấy thần sắc kinh ngạc xen lẫn vui mừng của mọi người, Lục Vân vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh như thường, tức khắc thu hồi khí tức đang hùng hực lan tỏa từ cơ thể. Thay đổi nhanh đến nỗi như vừa biến thành một người hoàn toàn khác, thật khiến mọi người sửng sốt!

Vân Phong hồi hã kéo lấy tay chàng, hỏi vồn vã: "Lục Vân, thật ra huynh còn có bao nhiêu tuyệt chiêu bí kíp mà đệ chưa được thấy nữa vậy? Tại sao huynh có tu vi cường đại như thế mà trước đây đệ không hề phát hiện nhỉ? Huynh xấu bụng thật, lợi hại vậy mà cứ giấu hoai. Làm đệ cứ lo nom nớp, tưởng huynh bị đo ván bởi chiêu Hạo Khí Trường Tồn của Tất Thiên rồi".

Từ Dương chân nhân đứng kế bên vội góp lời: "Thì đó, con cũng thiệt là... thật khiến ta hủ hồn. Tuy nói vậy nhưng những gì con thể hiện ngay sau đó đã khiến cho Dịch Viện chúng ta nở mày nở mặt. Mọi người trong viện đều hành diện về con lắm. Tiếp tục cố gắng nhé Lục Vân, hy vọng con đạt được thành tích cao trong Lục cường là việc không khó khăn nữa rồi". Dứt lời, người nhìn Lục Vân tràn đầy tình yêu thương, khiến chàng cảm động vô cùng.

Quay sang mọi người, chàng thấy ai nấy cũng có cùng một tâm trạng, vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ. Lục Vân mỉm cười, trong lòng mừng vui không kém: "Cám ơn sự ủng hộ của tất cả, tôi không có sao, chúng ta hãy về thôi". Chàng không nói gì nhiều, chỉ cười cùng mọi người rồi thi triển kinh công lướt

minh trong gió.

Đôi theo bóng của Lục Vân, Hạo Vân cư sĩ khẽ nói "Trên cơ thể của người này có một nguồn khí tức vương giả. Nhưng lạ một điều là loại khí tức kỳ dị này lại kết hợp từ vương đạo và bá đạo, thần bí khôn lường. Lục Vân lại không hay biểu hiện mình, trong lòng ắt đang ẩn chứa những bí mật không thể để ai biết đến". Nói xong khẽ quay người nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân rồi xoay mình rời khỏi.

Nhìn theo bóng dáng khuất dần của Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân cũng trầm tư một lúc rồi nói: "Được rồi, chúng ta cũng nên về thôi. Về phần Lục Vân, nếu đệ tử ấy không muốn nói thì mọi người đừng nên vặn hỏi. Tất cả hãy đợi sau khi kết thúc kỳ đại hội, mọi chuyện rồi sẽ rõ ràng". Dứt lời, người diu Hoành Phi đang bị trọng thương lui về.

oOo

Trở về Thiên Hóa Động, mọi người ngồi lại với nhau, hỏi han. Huyền Ngọc chân nhân khẽ nhìn Lục Vân và Ngao Tuyết, nói: "Lần này, cả Lục Vân và Ngao Tuyết đều đã lọt vào vòng Lục cường, đây là một việc đáng mừng và vượt ngoài dự kiến của tất cả. Đối với địa vị của Dịch Viện trong chân tu giới, nhờ đó mà nâng cao một bậc đáng kể. Ngày mai sẽ là trận Lục cường cực kỳ quan trọng, cũng là thời khắc phân cao thấp giữa các viện và bản thân các đệ tử. Trận đấu này sẽ được tổ chức tại Thiên Huyền Động, mọi cao thủ đều có mặt để cùng quan sát và theo dõi từng trận đấu một. Sáu người sẽ chia thành ba nhóm, người chiến thắng của mỗi nhóm sẽ giành vị trí Thượng tam danh, người thất bại sẽ thuộc Hậu tam danh. Trận đấu này sẽ là mấu chốt trong việc quyết định sự xếp loại của Lục Viện trong vòng mười năm tới, đồng thời cũng liên quan đến kỳ đại hội lần sau sẽ được tổ chức tại viện nào. Cho nên, ta hy vọng Lục Vân và Ngao Tuyết hãy nỗ lực hết mình". Nói xong ông nhìn hai người đầy khích lệ.

Lục Vân nhìn Huyền Ngọc chân nhân khẽ hỏi: "Đệ tử muốn hỏi một việc, nếu như hai người lợi hại nhất của kỳ đại hội này lại không may gặp nhau ngay vòng đầu, vậy chẳng phải sẽ chỉ được xếp hạng tư thôi sao? Như vậy thì không được công bằng".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ cười: "Điểm này không lo lắm, đại hội đã có quy định. Trong đợt ti vô cuối cùng này, người nào cảm thấy bất bình có thể đưa ra lời thách đấu với ba người trong Thượng tam danh. Chỉ cần đánh bại được người đó thì có thể chứng tỏ thực lực cường đại của mình và thay thế vị trí của họ. Trận đấu sẽ kéo dài cho đến khi tất cả đã tâm phục khẩu phục. Đương nhiên, nếu trường hợp tự cho rằng trình độ của mình và đối thủ có sự chênh lệch quá cao thì có quyền bỏ cuộc và xét phần thắng cho phía đối phương. Với ba người đứng đầu cuối cùng, để công bằng, ba người sẽ bốc thăm xem hai người nào sẽ đấu trước, người còn lại sẽ đấu sau. Người đấu trước nếu bị thương trong lúc thi đấu thì trận đấu sau sẽ được dời lại sau một hay hai ngày để có thể hồi phục chân nguyên, tiếp tục tiến hành ti vô công bằng, cho đến khi tìm ra người đệ nhất".

Lục Vân nghe thế, hiểu được phần nào quy tắc của giải đấu, quay sang nhìn Ngao Tuyết, rồi lại lướt mọi người một lượt, hỏi: "Vậy ai sẽ là người bốc thăm? Trong giới chân tu, chỉ cần tu vi đạt được một trình độ nhất định thì có thể dễ dàng biết được trong thăm có nội dung gì. Phương thức bốc thăm e rằng cũng chưa đủ công chính".

Tất cả sững người, ngẫm lại lời chàng nói thì thấy cũng hợp lý. Từ Dương và Tịnh Nguyệt mỉm cười nhưng không lên tiếng. Còn Ngao Tuyết, Văn Phong và Hoành Phi đều bất giác chăm chăm nhìn Huyền Ngọc chân nhân, trong lòng đầy nghi vấn. Huyền Ngọc chân nhân nói khẽ: "Lục Vân hỏi hay lắm! Điều này chứng tỏ con có quan tâm và chuẩn bị khá tốt cho trận đấu, lại thần trọng ti mỉ, không lộ một chút sơ suất nào. Thật ra điều này trước đây đã có người từng hỏi, cho nên Lục Viện trưởng giáo đều đã tính đến khả năng này. Để có thể thật sự công chính minh bạch, khi chọn lựa, chúng ta sẽ khắc tên của sáu tuyển thủ vào sáu mảnh ngọc thạch giống nhau y đúc. Việc chọn lựa sẽ giao cho một môn hạ đệ tử bất kỳ. Vị đệ tử này trước khi tiến hành sẽ bị sáu vị trưởng giáo phong ấn toàn bộ tu vi để công bằng. Như vậy kết quả bốc thăm sẽ không thể giả mạo hay có gian trá, đồng thời mọi người đều đã thông qua giải pháp này. Kỳ đại hội năm nay chúng ta cũng sẽ áp dụng cách thức tương tự. Do đó mọi người có thể yên tâm về tính xác thực của kết quả. Tuy nhiên, ta vẫn sẽ cân nhắc khi quan sát".

Nghe xong, cả bốn người Lục Vân Ngao Tuyết giờ mới hiểu rõ quy định của giải đấu, xem ra cũng khá công bằng. Cuối cùng, Huyền Ngọc chân nhân dặn dò thêm vài điều rồi đến Thiên Huyền động để tham dự hội thảo. Lý Hoành Phi vì bị trọng thương nên không nói gì chỉ lặng lẽ mình trở về động để liệu thương. Từ Dương chân nhân cũng chỉ nói vài câu khích lệ rồi vội vào động để giúp Hoành Phi mau chóng hồi phục.

Từ Dương chân nhân vừa rời khỏi, Văn Phong lập tức hỏi Ngao Tuyết: "Sur tỷ, hôm nay tỷ có báo thù cho đệ không? Tỷ có thay đệ dạy cho tên Triền Ngọc đó một bài học không? Hấn lão lăm tỷ ă! Tỷ không cần phải nể tình ai đâu, cứ cho hấn biết thế nào là lễ độ".

Ngao Tuyết thần nhiên: "Tỷ đã dạy cho người này một bài học mà hấn sẽ không bao giờ quên được, ít nhất cũng phải nằm nghỉ dưỡng vài ngày mới có thể hồi phục được. Trước giờ tỷ ra tay đều không nể tình nên đệ không cần phải ghi nhớ mối thù này nữa". Dứt lời, Ngao Tuyết liếc qua sư phụ, trong mắt như ẩn chứa điều gì đó.

Tịnh Nguyệt đại sư cũng quay người lại, nhẹ nhàng nói: "Ngày mai hãy cố gắng, ta không có gì để nói vào lúc này nữa. Hãy đợi khi trận đấu có kết quả rồi hãy tính sau". Rồi người chợt nhìn sang Lục Vân một cách kỳ dị, sau đó bà mới quay mình rời khỏi.

Trong sơn động, Văn Phong tinh nghịch vừa liếc nhìn Lục Vân vừa ngo sang Ngao Tuyết, bất chợt phá lên cười: "Ai cũng đi hết rồi, xem ra đệ ở lại cũng chỉ là kỳ đà cản mũi mà thôi... E hèm, thôi đệ đi dạo một lúc đây, hi hi". Hấn vừa nói xong là vút người phóng ra xa.

Lục Vân và Ngao Tuyết cùng nhìn theo bóng dáng của hấn, định nói lời tạm biệt. Ngay lúc tưởng chừng như tên quỷ nhỏ này đã biến mất thì đột nhiên lại thấy hấn ló ra ngay trước mặt, nhìn hai người nhe răng cười nham nhóc: "À, quên mất! Lục Vân huynh! Huynh phải chăm nom Ngao Tuyết tỷ thật tốt nha! Cố gắng lên! Đệ ủng hộ huynh nè". Rồi hấn nháy nháy mắt: "Tôi lúc đó huynh chớ quên cảm ơn đệ đây, mà hình như nhờ đệ mà hai người mới gặp nhau hồi lần đầu tiên á! Ha ha, thôi không nói nữa, đệ đi đây!". Hấn lại biến mất nhanh như con gió.

Lục Vân nghe thế, chàng chỉ cười ngượng ngùng, vừa ngẩng đầu nhìn Ngao Tuyết thì bất gặp ngay ánh mắt dịu dàng của nàng cũng đang hướng về phía mình. Hai ánh mắt truyền cho nhau nhịp đập của hai con tim đang rung rộng, lúc này hai người cảm thấy thời gian như ngừng trôi. Mãi một lúc lâu sau, Lục Vân mới lên tiếng: "Ngao Tuyết, chúng ta cùng đi dạo nhé". Chàng đứng dậy, nhìn thẳng vào đôi mắt trong ngần của Ngao Tuyết, chàng lặng yên

chờ đợi với một niềm tin khắp khởi.

Ngạo Tuyết mở to đôi mắt xinh đẹp dịu dàng của mình, khe khẽ gật đầu. Nàng đứng dậy, chậm rãi đi bên cạnh. Một làn hương nhẹ nhàng, phảng phất quện rũ từ trên người của Ngạo Tuyết tỏa ra khiến cho Lục Vân mê mẩn. Lặng lẽ đi bên cạnh, dáng người đầy quện rũ của Ngạo Tuyết khẽ dao động nhịp nhàng, nàng tròn xoe mắt hỏi: "Chúng ta... chúng ta đi đâu?".

Lục Vân vừa ngắm nhìn đôi mắt trong sáng đó, tim chàng vừa rộn ràng đầy ắp niềm vui cứ tung tăng không ngừng trong từng đoạn kinh mạch, trở dậy thứ cảm giác như muốn ôm chầm lấy nàng không muốn lìa xa. Tiếc là, Lục Vân đang cố gắng kiềm chế, không thể hiện ra ngoài. Chàng chỉ nói: "Tỷ cứ tin đi, đi theo là được". Đôi mắt lúc này nhìn Ngạo Tuyết đầy yêu thương.

Nàng khẽ động lòng, cảm giác như có một luồng điện chạy dọc cơ thể, một xúc cảm mà nàng chưa từng được cảm nhận trước đây. Nhìn Lục Vân, Ngạo Tuyết cười ngượng ngạo, vẻ đẹp đó càng rạng ngời thêm trên khuôn mặt như trăng sao ấy. Trong giây phút này, nàng chợt hiểu ái tình trong nhân gian là gì, đó thật là một điều kỳ diệu, là một sự quyến luyến khó rời, là xúc cảm khắc cốt ghi tâm không thể nào quên. Mỗi xinh khẽ động, giọng nói thanh và ngọt của Ngạo Tuyết khẽ vang lên trong gió...

"Chân trời góc biển, người ở trong tim ta!". Trong thanh âm thoang thoảng là sự kiên định khiến cho Lục Vân rùng mình. Đôi mắt rực sáng sự hân hoan, chàng nhìn Ngạo Tuyết đầy yêu thương, nhẹ nhàng đưa ra lời thề cho đôi lứa: "Luân hồi trăm kiếp, ngàn đời thay đổi, biển cạn đá mòn, lòng ta bất biến".

Nụ cười hé nở trên môi như hoa đào nhất hiện, đẹp rực rỡ, nàng khẽ nói: "Đi thôi, trời sắp tối rồi".

Dưới ánh trăng lung linh, Lục Vân và Ngạo Tuyết cùng ngồi bên nhau, lặng lẽ ngắm nhìn trời đêm với muôn vì sao lấp lánh. Gió khuya rì rào, cuốn lấy từng lớp vải trắng tinh, phất phới từng điệu dạ vũ mê người. Lục Vân bị hấp dẫn bởi vẻ kiều diễm, kiều sa của vũ điệu thướt tha cùng mái tóc dài uốn lượn nhẹ xỏa, chàng bắt gặp ngấm.

"Dưới trăng朦胧 lung giai nhân vũ, mắt trong như nước tóc như mây.

Ta hỏi thương nguyệt tại sao cười, giữa ánh trăng nay trùng nhị ảnh".

Vừa ngâm vừa chỉ lên bóng người trên mặt đất, không phải đang chồng vào nhau sao?

Ngạo Tuyết che miệng khẽ cười, nét dịu dàng lơ thơ trong gió... Lục Vân nhìn thẳng vào đôi mắt sáng trong của Ngạo Tuyết, mỉm cười rồi nhẹ nhàng đưa bàn tay ra trước mặt. Ngạo Tuyết hơi lưỡng lự, đôi má khẽ ửng hồng, đẹp ngỡ ngàng dưới ánh trăng. Nàng từ từ đưa bàn tay của mình khẽ đặt vào bàn tay ấm áp của Lục Vân. Hai người không nói, cũng không cử động, lặng lẽ tận hưởng cảm xúc đang lan tỏa từ đôi bàn tay nắm chặt.

Lúc này, ngay dưới ánh trăng đêm nay, thiên địa làm chứng, dạ nguyệt làm mai, trái tim của hai người lần đầu tiên cảm nhận được sự rung cảm của đối phương, thông qua nhịp đập rộn ràng trên đôi tay không rời ấy. Họ nhìn nhau, Lục Vân tỏ ra phần khởi muôn phần, còn Ngạo Tuyết lại thoáng nét e thẹn, đáng yêu. Giữ chặt lấy đôi tay mềm dịu của Ngạo Tuyết, Lục Vân cảm giác tim mình rộn rã, ngọt lịm biết dường nào. Ngạo Tuyết vốn lạnh lùng như băng giá, lúc này lại trở nên ấm áp, dịu dàng như vậy, làm sao mà chàng không cảm thấy mừng vui hoặc kinh ngạc muôn phần?

Nắm lấy bàn tay nhỏ xinh của Ngạo Tuyết, Lục Vân dẫn nàng đến bên vách núi, nhẹ nhàng bày tỏ những lời nói đã giấu kín trong lòng bấy lâu. Ngạo Tuyết cúi đầu e thẹn, đôi mắt chỉ nhắm mỗi đôi bàn tay đang kết vào nhau mà im lặng lắng nghe. Cảm nhận, sự trân trọng trong từng cái siết tay thật vững vàng, thật ấm áp của Lục Vân. Ngạo Tuyết khẽ run người, chìm đắm trong xúc cảm kỳ diệu đang không ngừng thăng hoa... có lẽ, đó chính là cảm xúc yêu thương...

Dưới ánh trăng, Ngạo Tuyết càng duyên dáng và thanh khiết như nguyệt cung tiên tử, càng ngắm càng đẹp. Lục Vân như sợ vuốt mất bàn tay mềm dịu mà cứ giữ chặt lấy, nhẹ nhàng vuốt ve một cách thần trọng. Chàng ngừng đầu, chỉ thấy vàng trắng như một lưỡi liềm nhợt nhạt, treo lơ lửng trên cành cây. Ánh trăng bạc tỏa xuống, xuyên qua những kẽ lá, tạo thành những tia trắng nhảy nhót lung linh giữa rừng...

Lục Vân khẽ ngâm:

"Mỹ nhân như ngọc, trắng như lưỡi liềm, thiên địa vô cực, tự ta ngao du".

Dứt lời, cơ thể đột nhiên bùng sáng, một nguồn khí thể hùng dũng tỏa ra tứ phía, tràn ngập cả khu rừng. Nhìn về mặt thoáng nét ngạc nhiên của Ngạo Tuyết, Lục Vân mỉm cười, thu tay phải về, thuận thế ôm trọn Ngạo Tuyết vào lòng.

Ngạo Tuyết ngượng đỏ cả mặt, đôi tay nhẹ nhàng đặt trước ngực, khẽ chạm vào Lục Vân. Nàng chỉ e thẹn lác đác, không nói nên lời. Lục Vân hít một hơi thật mạnh, khẽ nói: "Ngạo Tuyết, nàng rất đẹp, rất hấp dẫn, nàng biết không? Bất cứ ai gặp đều không khỏi bị thu hút bởi khí chất lãnh ngạo, thanh khiết đến thoát tục của nàng. Trong số những người đó có ta". Ánh mắt rạo rực, nhìn thẳng vào Ngạo Tuyết.

Nàng khẽ nhìn lại, rất lâu, rồi khẽ nói: "Chàng cũng rất đặc biệt, tính cách biến đổi kỳ lạ. Bình thường thì hiền hòa nho nhã nhưng có lúc lại bá đạo vô cùng với một nguồn khí phách cương mãnh ngút trời. Cũng giống như trong trận đấu với Tắt Thiên vậy, thật khiến người ta khó đoán về con người thật của chàng. Khi cố gắng thăm xét, mọi người chỉ có thể nhìn thấy một tầng mây mù bao quanh, không thể phát hiện được bất kỳ điều gì. Tuy nhiên, cho dù chàng thư sinh nho nhã hay bá đạo thanh cường thì đều có điểm gì đó cuốn hút, khiến ta không khỏi nghĩ về chàng". Ngạo Tuyết vừa nói vừa khẽ đặt tay lên vùng ngực, nơi trái tim của Lục Vân đang đập từng hồi mạnh mẽ.

Lục Vân nhìn đắm đuối vào đôi mắt sáng như vàng trắng của Ngạo Tuyết, tràn đầy yêu thương... Trong khoảnh khắc này, có rất nhiều lời nhưng không biết phải nói ra sao... Có lẽ, im lặng là điều tốt nhất để giữ lấy những giây phút tuyệt vời.

Gió đêm nhẹ nhàng, hai bóng người dựa vào nhau chìm đắm trong vòng tay ấm áp. Trên cao, vầng trăng như e thẹn phải tạm thời trốn vào mây, dành riêng khoảng không vắng lặng cho hai người, để cho hai người cùng lắng nghe nhịp đập đều đặn, hòa hợp của hai con tim đang tràn ngập hạnh phúc. Đột nhiên, Lục Vân giật mình. Trước ánh mắt kinh ngạc của Ngao Tuyết, từ người chàng bùng bùng phát ra một nguồn khí thể cường hoành tuyệt đỉnh, một đạo ánh sáng rực rỡ xé nát cả màn đêm thăm thẳm.

Từ thái độ đột ngột của Lục Vân, Ngao Tuyết biết rằng có gì đó không ổn. Nhưng tại sao không phát hiện được gì cả? Lục Vân vội vàng kéo nàng lui về phía sau mình, trừng mắt nhìn về khoảng không xa xăm trước mặt. Vừa khẽ buông tay, Lục Vân vừa nói: "Cẩn thận, có tà vật quỷ dị xâm nhập vào Thái Huyền sơn. Cách thức rất kỳ lạ, khó ai có thể phát hiện được". Dứt lời, cơ thể lập tức phi lên giữa không, toàn thân rực sáng vàng sáng xanh đỏ.

Giữa không, vầng sáng xanh thẳm và vầng sáng đỏ thắm liên tục thay phiên đổi màu, tốc độ ngày càng tăng cao. Ngao Tuyết đứng ở phía sau nên không phát hiện, lúc này đôi mắt của Lục Vân đang phát ra hai vầng sáng một đỏ một đen, thần bí và quỷ dị vô cùng. Trong thâm tâm Lục Vân lại đang cảm thấy sững sờ, chàng không ngờ Ý Niệm Thần Ba lại phát hiện ra một nguồn khí tức kỳ dị. Vấn đề là khi vừa phát hiện thì nguồn khí tức đó lập tức có phản ứng, tức thì sử dụng phương thức tâm linh để công kích Lục Vân.

Cố gắng nhìn xuyên qua màn đêm dày đặc, nhưng do khoảng cách quá xa nên không thể nhìn rõ hào quang hắc ám đó là vật thể gì. Tuy nhiên, nhờ có Ý Niệm Thần Ba, cảnh vật trong đêm dần hiện rõ trong tiềm thức... Đó là một khối hắc quang cầu đang xoay chuyển thần tốc, xung quanh có rất nhiều chân khí với tần số khác nhau, số lượng lên đến hàng ngàn, khiến cho bất kỳ đạo Ý Niệm Thần Ba nào tiếp cận đều bị đánh bật về.

Ngay trong lúc Lục Vân tập trung thám xét hắc quang cầu thì bất ngờ bảy đạo tinh thần dị lực dưới dạng sóng ba với tần suất cực cao tấn công vào Lục Vân. Tốc độ kinh hồn cùng với tần suất khiếp đảm này lần đầu tiên Lục Vân gặp phải. Vì khoảng cách hai bên quá xa nên công kích theo dạng thường sẽ không có tác dụng, đành phải phòng ngự. May là Lục Vân thông thạo vô thượng pháp quyết "Thiên Địa Vô Cực", lại biết cách vận dụng Ý Niệm Thần Ba cho nên kiểu công kích này đối với chàng đúng là cá gặp nước. Sau khi bố trí tầng tầng lớp lớp phòng ngự vững chắc, Lục Vân nhanh chóng phát ra mười sáu đạo Ý Niệm Thần Ba, với tần suất mỗi tức là một vạn tám ngàn lần đến chín vạn sáu ngàn lần, phản kích mãnh liệt. Ý Niệm Thần Ba vô ảnh vô hình, có thể xuyên qua không gian, không chịu sự hạn chế của khoảng cách.

Hai nguồn lực thần bí này âm thầm giao phong từ phía xa, phút chốc bùng phát một nguồn lực phóng tỏa với sức hủy diệt đáng sợ. Chỉ thấy vầng sáng quanh người của Lục Vân dao động dữ dội, nguồn lực bá đạo xung quanh lập tức bùng nổ quanh cơ thể, ngay cả cây cối trong vòng mười trượng xung quanh ngã rạp như rạ. Thanh thần kiếm của Ngao Tuyết lập tức phóng ra tạo vòng phòng ngự chống lại đòn phản lực vô hình.

Đôi mắt của Lục Vân rực sáng, chân nguyên toàn thân phút chốc tăng vọt, chín đạo Ý Niệm Thần Ba tiếp tục được phát ra với tần suất mười tám vạn ba ngàn sáu trăm lần mỗi tức, kích trúng ngay hắc quang cầu. Từ giữa nền trời đen thẳm, bất ngờ một đường sét đánh ngang, chiếu rọi cả khoảng trời. Lục Vân cười nhạt, hình ảnh hắc quang cầu hiện rõ trong tâm thức. Sau khi bị kích trúng, vòng ngoài của nó đã bị nứt, để lộ dị vật phát sáng ánh xanh quái dị.

Đó là một quang cầu xanh ngắt to khoảng một trượng. Dù không thấy rõ hình dạng của vật thể nhưng Lục Vân cảm nhận được ma khí kinh khủng của nó. Bất chợt, Lục Vân phát hiện, đòn công kích ban đầu của dị vật chính là pháp quyết "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông. Ra thế mà đối phương có thể công kích mình từ một khoảng xa với威力 như vậy. Qua hai lần giao tranh, Lục Vân có thể khẳng định, dị vật này nếu là ma vật của Ma Vực thì ít nhất cũng thuộc cấp Ma Thần, nếu không thì sống tính thần không thể đạt đến tần suất vượt hơn bảy vạn chín ngàn lần mỗi tức.

Trong lúc Lục Vân đang phân tích tình hình thì một nguồn ma khí cường đại bất thành linh xuất hiện trong tâm trí của Lục Vân. Cùng lúc, phía Thiên Huyền động của Thiên Kiếm Viện phát ra tiếng nổ rung chuyển cả rừng núi. Tiếp theo là một đạo ánh sáng ngũ sắc phóng vút lên trời, trông từ xa giống như năm con thần long, phi vũ uy nghi, lưỡng lự như tìm kiếm thứ gì đó. Vừa lúc ngũ sắc hào quang thăng thiên, lập tức có vài nhân ảnh vọt lên giữa không, phi thẳng về phía ma vật.

Lục Vân vội thu hồi hào quang quanh người, tĩnh lập giữa không, phiêu du nhưng u linh trong gió, hòa lẫn vào bóng đêm. Phía dưới, Ngao Tuyết cũng thu hồi thần kiếm, bay lên cùng Lục Vân, nhìn ra phía có thanh âm kỳ dị.

Nhàn nhạt, Ngao Tuyết hỏi: "Tại sao chàng thu hồi hộ thể chân khí? Có phải không muốn họ phát hiện chúng ta ở đây, hay...hay còn có lý do gì khác?". Vừa hỏi nàng vừa nhìn thẳng vào Lục Vân, ánh mắt lộ vài nét nghi hoặc.

Lục Vân nhìn nàng, khẽ nói: "Đây là Thái Huyền sơn, có nhiều chuyện chúng ta không tiện nhúng tay vào. Hơn nữa, khi chưa chính thức giao đấu với Kiếm Vô Trần, ta cũng không muốn thể hiện quá nhiều. Điều quan trọng là ta không muốn họ biết quá nhiều chuyện. Bây giờ, cao thủ như mây, chúng ta tốt nhất nên rời khỏi đây, tiếp tục dạo bước dưới trăng". Lục Vân bất chợt mỉm cười, gương mặt anh tuấn với nụ cười rạng ngời đó thật khiến cho Ngao Tuyết sững người.

Lục Vân nắm ngay bàn tay nhỏ nhắn của Ngao Tuyết, hai lòng bàn tay áp vào nhau nhẹ nhàng, ánh mắt thương yêu đầy lời cuốn như đang kêu gọi, hỏi thúc. Không đợi Ngao Tuyết lên tiếng, Lục Vân lại ngâm:

"Gió thanh trăng sáng bên cạnh, giai nhân tay ngọc trong tay, chân trời góc biển ta cùng dạo, hai tâm lòng mãi mãi không đổi thay".

Ngâm xong chàng cười lớn, tiếng cười như nổ tung niềm hạnh phúc đang dâng tràn, theo gió vang xa...

Dưới màn đêm lờ lờ ánh trăng bạc, hai bóng người nhạt tủa trong rừng sâu... Giữa gió vi vu rung rinh lá xen lẫn vài tiếng cười khúc khích. Trên đỉnh Thái Huyền lúc này giữa đạo quang kiếm ánh lại có cả nhi nữ nhu tình... Màn đêm lướt qua... Khi hùng đồng tỏa sáng, tất cả lại trở nên bình lặng, như chưa hề xảy ra điều gì...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Biến Cố Bất Ngờ

Khi Huyền Ngọc chân nhân quay về Thiên Hòa động thì trời đã sáng rõ. Trong động, người gọi mọi người tập hợp lại với thần sắc ngưng trọng rồi trầm giọng nói: "Đêm qua Ma tiên từ Ma Vực bỗng xuất hiện tại Thái Huyền Sơn, khiến cho cả Lục Viện chúng ta phải tốn rất nhiều công phu mới xua đuổi được chúng. Thật không may hai môn hạ đệ tử của Thiên Kiếm Viện bất hạnh ra đi, một số khác lại bị trọng thương. Vì thế, chương giáo Lục Viện quyết định tạm hoãn cuộc ti vi cuối cùng này lại."

Vừa nghe thế, Từ Dương chân nhân lập tức tỏ ra bất bình: "Vậy là sao? Có phải lão sợ danh hiệu đệ nhất trong kỳ đại hội này sẽ lọt về tay chúng ta nên đòi tạm ngừng trận đấu? Từ lúc Lục Viện Luận võ đại hội được thành lập cho đến bây giờ, chưa từng xảy ra vụ này".

Tĩnh Nguyệt Đại Sư ngồi kế bên nhỏ nhẹ nói: "Đệ khoan nóng vội, hãy nghe sư huynh nói hết đã rồi phản ứng cũng chưa muộn. Thật khó hiểu, tại sao lần này Ma tiên lại xuất hiện ngay tại nơi tổ chức đại hội? Đây là Thái Huyền Sơn, là đệ nhất môn phái của giới chân tu chứ đâu phải chốn hoang dã, chúng chọn thời điểm này để thị uy, phải chăng có nguyên do đặc biệt gì?". Mọi người nghe vậy, mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Huyền Ngọc chân nhân đợi câu trả lời. - <http://.com>

Huyền Ngọc chân nhân nét mặt trầm trọng, khẽ thở dài, nói: "Việc này, tạm thời chúng ta chỉ có thể suy đoán, không thể biết chắc được. Chính buổi tối hôm trước, bên dòng Hoàng Hà đã xuất hiện Hắc Liên - yêu vật của Bách Thú Yêu Vực, làm chúng ta hao tổn không ít công sức mới giải quyết ổn thỏa tình hình, cũng may là chưa có thương vong. Vậy mà chỉ cách có một đêm, bọn Ma tiên lại đột nhiên xuất hiện. Chúng sử dụng pháp quyết quỷ dị nhất của Ma Tông là Tâm Dục Vô Ngân bắt thần tập kích một lúc chín đệ tử của Thiên Kiếm Viện, trong đó có hai người mất mạng tức thì. Cùng lúc đó, chương giáo Lục Viện đang bàn bạc chuẩn bị danh sách cho trận ti vi hôm nay thì đột nhiên nghe một tiếng nổ chói tai, mọi người lập tức đi ra ngoài, phát hiện sự cố do lũ Ma tiên ở Ma Vực gây ra. Các chương giáo nổi cơn thịnh nộ, lập tức truy đuổi, phải đến hơn trăm dặm mới bắt kịp được chúng. Lục vị chương giáo thoát tiên muốn tiêu diệt toàn bộ, nhưng hai tên Ma tiên này có đạo hạnh cao thâm, thật ngoài sức tưởng tượng. Chúng vận dụng Tinh Thần Lục - một dạng pháp quyết đặc thù để công kích, khiến cả sáu người đều bị thương. May là sau một hồi giao đấu, chúng ta phát hiện được có một Ma tiên bị thương nặng, nên tập trung toàn lực vây hãm tấn công nó. Tên Ma tiên còn lại đành dốc sức để tương cứu, cuối cùng chúng đành phải rút lui để bảo toàn lực lượng. Nếu như không phải có một Ma tiên vì bị trọng thương như vậy, chắc chắn việc xua đuổi chúng ra khỏi Thái Huyền Sơn là một việc cực kỳ khó, có lẽ chúng ta đã phải trả giá đắt cho việc này".

Mọi người nghe xong, tâm trạng ai nấy đều thấy nặng nề, lo lắng. Ngạo Tuyết khẽ nhìn Lục Vân, lúc này nàng chợt hiểu ra, tối hôm qua, chính Lục Vân đã đã thương tên Ma tiên ấy. Nghĩ lại những gì Huyền Ngọc chân nhân vừa kể, nàng cảm thấy Lục Vân càng lúc càng bí ẩn, càng khiến người ta khó hiểu thấu. Trên người chàng đang ẩn tàng những bí mật gì, không một ai biết. Thử nghĩ xem, lục vị chương giáo liên thủ tấn công Ma tiên mà còn phải vất vả trầy trật, nhưng một mình Lục Vân lại có thể đối phó được với Ma tiên mà không bị gì cả, lại còn đã thương được nó? Chẳng lẽ thực lực của chàng cường đại đến mức này sao? Thật khó mà tin được.

Lục Vân khẽ nhìn sang Ngạo Tuyết, thấy ánh mắt suy tư nghĩ ngợi, liền hiểu rằng nàng đang thầm phán đoán sự việc tối qua. Chàng bất giác rung mình, có phải mình quá sơ suất? Vì lúc đến Dịch Viện học nghệ Lục Vân đã tỏ ra mình là người bình thường chưa có tu vi gì. Nếu chẳng may lại lịch thực sự bị bại lộ, chàng không ngại phải rời khỏi Dịch Viện nhưng... mối tình với Ngạo Tuyết sẽ vì thế mà đứt đoạn sao? Chàng đưa mắt nhìn mọi người, chợt nghĩ việc Lục cường tạm hoãn tranh tài biết đâu chẳng là điều may...

Tĩnh Nguyệt Đại Sư hỏi: "Sư huynh, người thấy hai sự kiện vừa rồi có ẩn tàng huyền cơ gì không? Vì sao cả bọn yêu tà của Bách Thú Yêu Vực lẫn Ma Vực đều đến đây? Hai nơi đó đều đã bị giới chân tu phong ấn trấn yểm từ cả mấy nghìn năm trước đây, sao giờ đây chúng đều phá vỡ phong ấn, lừng lững đến đây. Theo lý, nếu chúng phá được phong ấn thoát ra thì nhất định Lục Viện phải biết. Huynh nghĩ xem, Dịch Viện chúng ta trấn thủ ở tây nam, chính là thông đạo của Quỷ Vực. Trong khi đó, Bồ Đề Học Viện giữ lối ra vào Ma Vực, Đạo Viện cũng trấn thủ lối ra của Bách Thú Yêu Vực, bọn yêu tà ấy thoát ra ngoài, chúng ta chắc chắn phải nắm được động tĩnh, tại sao chúng ta không hề nhận được một chút cảnh báo nào từ các khu vực canh giữ này? Rốt cuộc thì việc này là như thế nào, bọn yêu tà của Yêu Vực và Ma Vực đến đây là vì lẽ gì?". Mọi người nghe qua lý luận của Tĩnh Nguyệt Đại Sư, ai nấy đều trầm tư suy nghĩ.

Từ Dương chân nhân nhìn Huyền Ngọc chân nhân, trầm giọng nói: "Bọn yêu tà ở Quỷ Vực và Ma Vực cùng đến đây, nhất định là có nguyên nhân. Nếu như chúng thực sự muốn thị uy với chúng ta thì hẳn đã tùy ý giết người phóng hỏa, hoặc làm bất cứ việc gì để biểu lộ thân phận. Đằng này chúng lặng lẽ tìm đến, không ai hay biết. Chẳng lẽ chúng ngông cuồng đến mức độ chạy đến đây chỉ để tìm đường chết? Điều này thật vô lý. Mà cho dù là như vậy thì cũng không thể nào phải những nhân vật thuộc đẳng cấp Ma Tiên". Nói rồi, người đưa mắt nhìn khắp một lượt.

Lục Vân hết nhìn Ngạo Tuyết lại nhìn mọi người, thấy ai nấy đều trầm tư, bất chợt chàng tự nói lên vài điều đang suy nghĩ: "Đệ tử đoán chắc, lần này bọn yêu tà của Quỷ Vực và Ma Vực đến đây, rất có khả năng là có vật gì đó ở Thái Huyền Sơn này hấp dẫn được chúng. Có lẽ là vật đó sắp có biến hóa lớn, nên bọn chúng phải gấp rút đến đây cho kịp lúc. Bọn chúng vốn chẳng ngờ nghịch chi, hẳn phải biết Lục Viện chúng ta đang cử hành đại hội Luận võ ở đây. Thế nhưng chúng vẫn kéo đến, đủ chứng minh một điểm, vật này không tầm thường. Chi tiếc là Thiên Kiếm Viện có lẽ không muốn tiết lộ sự tình, nên chúng ta đành phải đoán mò mà thôi".

Huyền Ngọc chân nhân vừa nghe liền biến sắc, năm người còn lại cũng đều hơi sững người. Rõ ràng, những lời Lục Vân vừa nói, rất có thể là nguyên nhân đích thực của sự cố lần này. Ngoài ra, mọi người chẳng nghĩ được cách giải thích nào hợp lý hơn.

Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Những lời Lục Vân vừa nói, nghe rất có lý. Chỉ là sự việc này chúng ta không tiện mở miệng hỏi thẳng, chỉ sợ toàn thể Lục Viện cùng bị hãm vào thế bí. Hiện tại chúng ta tạm thời hiểu rõ sự tình, nhưng chớ nên tiết lộ ra ngoài. Đợi đến khi Thiên Kiếm Viện đưa ra giải pháp rồi, chúng ta sẽ nương theo đó mà tìm ra chân tướng sự việc. Nếu quả như lời Lục Vân vừa đưa ra, bọn yêu tà từ Ma Vực và Bách Thú Yêu Vực kia nhất định sẽ lại đến đây trong đôi ba ngày nữa. Chúng ta so tài đã nhiều ngày rồi, mọi người hẳn đã mệt mỏi, hiện tại có chút thời gian, tất cả hãy tranh thủ nghỉ ngơi cho hồi sức. Hãy nhớ, đây là thời khắc tối quan trọng, mọi người chớ nên đi đâu xa, phòng khi gặp phải bọn yêu tà kia".

Từ Dương chân nhân chợt hỏi: "Trên đời này, vật gì có thể thu hút bọn yêu tà ở cả Ma Vực lẫn Bách Thú Yêu Vực như vậy, đến nỗi chúng bất kể sống chết mà đến đây? Thiết nghĩ những vật như thế cũng không nhiều lắm. Sư huynh có manh mối gì không?".

Huyền Ngọc chân nhân nghe thế liền trầm tư suy nghĩ, suy xét những khả năng có thể. Lục Vân bất chợt góp lời: "Theo như tình hình này, nếu quả như đệ tử đoán, thì tại sao tối qua bọn yêu tà ở Bách Thú Yêu Vực lại không để lộ bất kỳ hình tích gì? Hay là ngay cả Thiên Kiếm Viện cũng không may mắn biết được vật này đang tồn tại trên Thái Huyền Sơn? Hoặc giả trong Thiên Kiếm Viện cũng chỉ có một hai người biết? Còn bọn yêu tà kia lại không muốn chúng ta biết bí mật đó nên cũng đã cố gắng mai thanh ẩn tích?".

Lâm Vân Phong nghe thế bèn tiếp: "Mà huynh, theo như giả thuyết của huynh thì bọn tà yêu ở Yêu Vực không dám đề cập đến vụ việc, có thể hiểu rằng chúng sợ ta biết ý đồ của chúng. Thế tại sao bọn ma quái ở Ma Vực lại chủ động tấn công người ở đây để gây ra sự chú ý nhỉ? Cái này đệ thấy không hợp lẽ thường cho lắm".

Câu hỏi này thật khiến cho mọi người ló ngó, không biết lần mò ra sao. Hồi lâu, Ngao Tuyết mới lên tiếng: "Có thể nào tối qua bọn yêu tà Ma Vực đến đây không chỉ có hai tên. Có lẽ chúng cho rằng vật mà chúng muốn tìm hẳn phải ở tại nơi trọng yếu của Thiên Kiếm Viện, cho nên đã dùng kế 'điệu hổ ly sơn' để dẫn dụ sáu vị chương giáo rời khỏi, nhằm giúp cho đồng bọn len lút thâm nhập, tìm đến chỗ có báu vật một cách an toàn?".

Tịnh Nguyệt đại sư gật gù: "Xem ra giả thuyết này của Ngao Tuyết khá hợp lý. Hiện giờ chúng ta cũng chỉ suy đoán mà thôi, chưa ai rõ đúng sai thế nào. Kết quả ra sao, cuối cùng mọi người cũng sẽ biết. Đây là Thiên Kiếm Viện, chúng ta chỉ đến để so tài, dù có xảy ra chuyện gì cũng không tiện hỏi han nhiều, lỡ bị hiểu lầm thì thật không hay".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu: "Không sai, chuyện này tạm thời chúng ta cũng không cần phải suy đoán nhiều. Ta nghĩ chẳng bao lâu sẽ có kết quả, lúc đó chúng ta sẽ nghiên cứu kỹ lại vấn đề này. Được rồi, giờ ta sẽ đi xem thử có động tĩnh gì không, mọi người cứ tùy tiện nghỉ ngơi hoặc tu luyện gì cũng được". Dứt lời người đứng dậy, rời khỏi.

oOo

Trong Thiên Huyền động, sáu vị chương giáo đã có mặt đông đủ, sắc mặt ai nấy đều lộ vẻ suy tư lo lắng. Lý Trường Xuân nhìn năm vị chương giáo còn lại, khẽ thở dài nói: "Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp phải sự việc như thế này. Chư vị có ý kiến gì hãy nêu ra để chúng ta cùng nghiên cứu".

Từ bệ im phăng phắc, mọi người đều trầm tư không nói, ai nấy đều ngẫm nghĩ lại sự việc đã diễn ra. Mãi lâu sau mà vẫn không một ai lên tiếng, Huyền Ngọc chân nhân sốt ruột nhìn mọi người, buột miệng: "Mọi người đều hiểu rõ, việc này thật không đơn giản. Bọn yêu tà ở lưỡng Vực đột nhiên xuất hiện tại Thái Huyền Sơn này, chắc chúng không chỉ để thị uy với chúng ta chứ?". Dứt lời, ông chăm chú quan sát thần sắc của Lý Trường Xuân, nhưng đáng tiếc không phát hiện được gì.

Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện nói: "Lần này, bọn yêu ma của cả Ma Vực và Yêu Vực đều hiện thân ở nhân gian, quả là điều bất ngờ. Bàn đạo đã cùng Pháp Quả đại sư bàn bạc kỹ lưỡng, cho rằng bọn yêu tà này đều không phải đến từ thông đạo chính, nhất định là chúng đã tìm ra một bí đạo khác xâm nhập chốn nhân gian, nhưng chúng tôi còn một điểm chưa rõ. Mục đích của chúng đến đây để làm gì, điểm này tạm thời chúng tôi không tiện suy đoán. Xét theo tình hình, có lẽ Trường Xuân đạo hữu là thông hiểu hơn cả".

Lý Trường Xuân nhìn năm vị rồi nhẹ giọng nói: "Đối với sự việc này, ta cũng đã suy xét cẩn thận. Tạm thời vẫn chưa thể tìm ra lời giải. Chỉ cho rằng bọn chúng đến đây để gây hấn với giới tu chân chúng ta mà thôi, nhằm cho biết chúng đã trở lại nhân gian, và sẽ mau chóng có hành động kinh thiên động phách".

Hạo Vân Cư Sĩ của Nho Viện lên tiếng: "Ta cảm thấy sự việc này chỉ sợ không đơn giản như thế. Bọn chúng nếu muốn giương oai, hẳn trước tiên phải làm náo loạn chốn nhân gian trước, rồi mới đến đây sinh sự, vậy mới phải lẽ. Đằng này, chúng trực tiếp đến đây, trong khi ở nhân gian lại không có mây may xáo động nào, như thế đủ hiểu chúng không đến để thị uy, mà có một ý đồ khác. Hai loại yêu tà trước sau một ngày cùng đến, ta có một suy đoán, nói ra mong Trường Xuân huynh đừng giận. Ta cho rằng bọn chúng đến đây, rất có khả năng là vì Thái Huyền Sơn này có một vật gì đó mà chúng nóng lòng muốn chiếm lấy. Cứ theo như sự việc trước mắt, bọn yêu quái ở cả Ma Vực và Yêu Vực đều muốn tranh giành nhau ra tay trước, vì vậy dù gặp lúc Lục Viện chúng ta đang tề tựu nhưng vẫn không màng mà mạo hiểm tìm đến. Không biết mọi người nghĩ thế nào, suy đoán của ta có hợp lý chăng?".

Ánh mắt của Lý Trường Xuân thoáng dao động, nhưng chỉ trong tích tắc, lại bình thản như cũ. Ông đưa mắt nhìn mọi người, thấy ai nấy đều có vẻ tán đồng, đành lên tiếng: "Lời nói của Hạo Vân huynh cũng có vài phần hữu lý, chỉ là không rõ trên Thái Huyền Sơn của chúng ta đây có vật gì khiến bọn yêu tà ấy thêm muốn như vậy? Ai nấy đều biết rõ phương pháp tu luyện của bọn chúng không giống với chúng ta, vậy thì chúng ta có thể có vật gì cần cho chúng chứ?".

Ngọc Vô Song của Phương Hoàng Thư Viện đưa mắt nhìn Lý Trường Xuân, nét mặt kiêu mỹ đầy phong vận làm mê đắm lòng người, nhẹ giọng nói: "Thái Huyền Sơn đây vốn là nơi thiên địa linh khí hội tụ, chu vi hàng trăm dặm cũng có khả năng ẩn tàng linh vật của đất trời mà ta chưa biết được. Mà những linh vật đó thì không chỉ hữu ích đối với giới tu chân chúng ta mà càng hữu dụng hơn đối với bọn yêu ma tà vật, vì thế, ta nghĩ sắp tới, Thái Huyền Sơn có lẽ sẽ xuất hiện linh vật hiếm có nào đấy".

Nghe xong những lời này, trừ Lý Trường Xuân ra, ánh mắt của bốn người còn lại đều bừng sáng như vừa phát hiện ra điều gì. Pháp Quả đại sư của Bồ Đề Học Viện nhìn Lý Trường Xuân, khẽ nói: "Lời nói của Ngọc chương giáo tuy chỉ là suy đoán, nhưng ngẫm ra cũng có lý lắm. Lý chương giáo tự nhiên rành rẽ Thái Huyền Sơn hơn tất cả chúng ta, chẳng hay đã nghĩ ra manh mối gì chưa? Việc này có quan hệ với toàn thể chân tu giới, chẳng phải tầm thường, vì vậy nếu ai có biết được điều gì thì xin hãy thẳng thắn nói ra".

Lý Trường Xuân nghe vậy, thoáng biến sắc, bèn nhìn mọi người một lượt, nhẹ giọng nói: "Nói thật tình, những lời của huynh cố nhiên hữu lý, chỉ là mọi người phải biết rằng, nếu như thật có thiên địa linh vật thì từ hai ngàn năm nay sớm đã về tay bốn phái rồi, đâu lẽ còn để cho bọn Yêu Vực và Ma Vực tới cướp được?" Mọi người nghe thế, nét mặt vẫn bình tĩnh, nhưng trong ánh mắt đều có vẻ không vui, hẳn nhiên là không hài lòng với lời giải thích đó.

Nên biết những vật được gọi là thiên địa linh vật tất nhiên có linh tính, người phát hiện được chúng, chưa chắc đã lấy được, người lấy được chưa chắc đã thu dụng được. Vật càng thần kỳ mà nếu chưa đến thời điểm thích hợp, có lấy được cũng uổng công. Bọn yêu tà ở Ma Vực và Yêu Vực kia tại sao chẳng sớm chẳng muộn lại đến đây đúng vào lúc này? Chắc hẳn chúng đã phát hiện ra động tĩnh gì nên mới đến do la tình hình. Lý Trường Xuân thoái thác không chịu tiết lộ, năm người kia tuy khó nói ra miệng, nhưng trong lòng thật sự ngón ngàng.

Chính vào lúc ấy, Liễu Tinh Hồn tiến vào. Thần sắc bất định, lão nhìn mọi người nói: "Các vị, không biết cuộc hội thảo đã có kết quả chưa? Vừa rồi có môn hạ đệ tử hồi báo, phía hậu sơn ngọn Tổng Tiên Linh phát hiện yêu nhân từ Quỷ Vực đến, bản đạo đã phái người đến tra xét, Vô Trần cũng đã đi xem".

Lý Trường Xuân nghe qua thoáng biến sắc, ánh mắt lộ vẻ hoảng sợ nhưng chỉ trong phút chốc, lại được che đậy một cách khôn khéo. Sắc mặt của năm vị chương giáo cũng chấn động không kém, mọi ánh mắt đổ dồn về Lý Trường Xuân, xem lão sẽ nói gì. Đầu tiên là bọn Yêu Vực rồi đến Ma Vực, giờ là Quỷ Vực, đúng là càng lúc càng quý dị phức tạp, khiến người ta không thể không nghi hoặc.

Lý Trường Xuân nhìn mọi người nói: "Chúng ta cũng cùng đi xem xem, xem rốt cuộc là chuyện gì? Hy vọng có thể tìm ra manh mối, để mọi người đỡ phải suy đoán lung tung, nói ra nói vào". Nói rồi, ông cùng năm vị chương giáo lập tức rời khỏi Thiên Huyền Động. Ra khỏi động rồi, Lý Trường Xuân đột nhiên bảo: "Sấn có quý vật hiện thân ở đây, ta cũng nên gọi vài đệ tử môn hạ đến để mở rộng tầm mắt. Sau này có gặp phải khi trừ yêu diệt ma, cũng không lung ta lúng túng".

Năm vị chương giáo nghe thế, đều khẽ gật đầu, chớp mắt họ đã hóa thành năm luồng sáng, biến mất không tăm hơi. Đợi khi năm vị chương giáo đã đi khỏi, Lý Trường Xuân nhìn sang Liễu Tinh Hồn, lạnh lùng hỏi: "Bọn quý vật ở Quỷ Vực đó, làm thế nào lên được ngọn Tổng Tiên Linh? Đó là cấm địa của Thiên Kiếm Viện chúng ta, lúc nào cũng có phòng vệ cẩn mật, ta đã sai Vô Tâm trấn thủ ở đây rồi cơ mà, tại sao chúng có thể xâm nhập được? Sư đệ thử nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Nét mặt Lý Trường Xuân nặng nề, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng Liễu Tinh Hồn.

Liễu Tinh Hồn nghe qua, ra vẻ sợ hãi, nhìn quanh bốn phía, khẽ nói: "Việc này, đệ cũng không rõ lắm, chỉ biết, quý vật đến xâm phạm lần này là những Quý tiên lợi hại bậc nhất ở Quỷ Vực. Còn như vì sao chúng lại chọn Tổng Tiên Linh thì đệ thật không biết". Nói xong, y né tránh ánh mắt của Lý Trường Xuân, trong đáy mắt thoáng hiện nét âm trầm.

Lý Trường Xuân gằn dữ, hừ giọng: "Lát nữa nhớ là không được lảm lời, điều gì không nên nói thì chớ nói ra, hãy giả như không biết. Được rồi, đã có người quay về kia". Nói rồi, lão lấy lại nét mặt thản nhiên như trước. Liễu Tinh Hồn cũng mau chóng khôi phục thái độ như cũ, mỉm cười đón những người vừa đến.

Bấy giờ, Pháp Quả đại sư của Bồ Đề học viện dẫn theo Bốn Nhất trở lại sớm nhất. Tiếp theo lần lượt là Thất Huyền chân nhân và Vô Vọng của Đạo Viện, Hạo Vân cư sĩ và Tất Thiên của Nho Viện, Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện đi cùng với Thương Nguyệt và Hứa Khiết, cuối cùng là Dịch Viện, Huyền Ngọc chân nhân dẫn theo Lục Vân, Ngạo Tuyết và Lâm Vân Phong bốn người cùng đến. Đợi mọi người đều đã đến đông đủ, Lý Trường Xuân đưa mắt nhìn mọi người khắp lượt, cuối cùng dừng lại trên người Lục Vân trong thoáng chốc rồi nhìn đi nơi khác, lão nói: "Mọi người đến cả rồi, chúng ta nên đi ngay kéo lại phát sinh đại biến, tất cả hãy ngự kiếm phi hành!". Dứt lời, lão liền phi thân lên không, dùng thuật ngự phong, nhanh chóng bay về phía trước. Theo sau là đủ loại hào quang rực rỡ, kiếm quang chói lòa, ai nấy đều ngự phong ngự kiếm mà đi.

Lục Vân nhìn Tất Thiên, chuyển hướng dần đến bên cạnh, khẽ nói: "Tất huynh, huynh ổn chứ? Hôm qua quả thật bất đắc dĩ, xin chớ để trong lòng". Tất Thiên có vẻ hơi mất tự nhiên, khẽ liếc nhìn Ngạo Tuyết một thoáng, thờ dãi nói: "Cảm ơn đệ đã quan tâm, ta không sao, vẫn còn chưa cảm tạ đệ hôm qua đã nương tay". Dứt lời, gã liền tăng tốc độ, vượt lên trước hết thấy mọi người.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân, khẽ nói: "Có rất nhiều việc từ từ sẽ giải quyết được thôi, người hãy cứ để cho mọi sự tự nhiên là được. Lần này so tài, bất kể đối phương là ai, cũng không nên quá để tâm". Nói xong, ông khẽ gật đầu, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Lục Vân đưa mắt nhìn về phía chân trời, trong lòng trầm nghĩ, có lẽ lần này trời xanh có ý cho mình tự khảo nghiệm bản thân, hoặc có lẽ đây là một kiếp nạn chẳng. Trải qua hai năm học nghệ, điều mong muốn đã đạt được, sau này, cần phải làm như thế nào? Cứ thuận theo tự nhiên à? Mọi việc đều do trời cao sắp đặt sao? Không, đó không là con đường mà Lục Vân muốn theo, đời này kiếp này, chàng nhất quyết không để trời cao kia quyết định số phận cho mình, chàng nhất định phải tranh đấu cho bản thân, để cho thiên địa thần linh đều biết, Lục Vân không bao giờ chịu sự trói buộc của định mệnh.

"Chàng nghĩ gì mà một mình nhìn trời như thế?". Một thanh âm dịu dàng êm ái đã cắt ngang luồng tạp niệm của Lục Vân, Ngạo Tuyết quan tâm nhìn chàng, ánh mắt lộ vẻ yêu thương. Lục Vân quay nhìn nàng, bất chợt thấy Vân Phong bên cạnh đang bụm miệng cười khúc khích, bèn trừng mắt nhìn hán một cái, rồi nhẹ nhàng trả lời Ngạo Tuyết: "Ta đang nghĩ đến việc tại sao Quý tiên lại xuất hiện tại Tổng Tiên Linh này, có phải ở đây có ẩn tàng bí mật gì chăng? Có thể vật mà bọn chúng muốn tìm đang ở trên đó?".

Ngạo Tuyết thản nhiên nói: "Ta cứ đi rồi sẽ biết thôi. Thanh tĩnh vô vi, chính là phương cách tốt nhất để tu luyện thành công. Chàng cứ luôn nghĩ quá nhiều chuyện, sẽ gây trở ngại cho việc tu hành đấy".

Lâm Vân Phong ở bên cạnh cười nói: "Sư tỷ nói đúng rồi, hề hề, thanh tịnh vô vi, chính là phương pháp duy nhất để tu tiên. Như Lục Viện chúng ta đây, cho dù đã là những bậc tu hành tinh thâm, nhưng nghe nói là so với đệ tử của Ngũ Phái trong giới tu chân vẫn còn cách xa lắm. Đệ tử của họ tương truyền ai ai cũng có tu vi cao thâm, đạo pháp thông thần, tâm vô tạp niệm, so với chúng ta chỉ lo việc trăm yêu trừ mà, thật là cao minh hơn nhiều".

Nghe Vân Phong nói qua về Ngũ Phái, thần sắc của Lục Vân có chút dao động, trong lòng bất giác nảy sinh hứng thú. Chàng đang định lên tiếng hỏi thêm về chuyện của Ngũ Phái, thì đúng lúc đã đến Tổng Tiên Linh. Lục Vân lập tức tập trung tinh thần, cẩn thận quan sát, nhận thấy ngọn Tổng Tiên Linh này quả thật rất đặc biệt, một mặt là một hẻm núi sâu nghìn trượng, tựa hồ như bị một thần khí nào đó che ra làm đôi, chung quanh mây mù che phủ. Sau khi xem xét bốn phía, Lục Vân đột nhiên có một cảm giác kỳ quái. Nơi đây dường như ẩn giấu một vật gì đó, mơ hồ huyền hoặc, chỉ là trong tiềm thức cứ gợn lên chút cảm giác lạ lẫm, khó nắm bắt. Vật ấy dường như mang hai dạng thức, vừa hàm chứa một linh khí sung mãn khó sánh, lại vừa mang một khí tức vô cùng kỳ dị, tựa như là một người nào đó đang mang trong mình một đạo khí tức thần bí, khó hiểu.

Đưa mắt quan sát mọi người chung quanh, thấy họ đều tập trung chú ý vào trận đấu ở phía trước, Lục Vân bèn nhẹ nhàng phát động Ý Niệm Thần Ba. Tức thì, tình hình trận đấu ở phía xa kia hiện rõ mồn một trước mắt, rõ ràng vô cùng. Trong cảnh tượng thấy được chính là hình ảnh Kiếm Vô Trần tay cầm Thiên Linh thần kiếm, rực rỡ hào quang ngũ sắc, một mình chiến đấu với hai Quý tiên. Còn hai Quý tiên thì tỏ ra rất e sợ thanh Thiên Linh thần kiếm trong tay y, không dám trực tiếp đối đầu, chỉ không ngừng tránh né. Phía bên kia, một gã tuổi độ trên dưới ba mươi cũng đang giao đấu với một Quý tiên khác. Người này thần sắc lạnh lùng kiêu ngạo, ánh mắt cuồng liệt dữ dội, trong tay cầm một trường kiếm vô cùng sắc bén. Gã tấn công kịch liệt đến nỗi tên Quý tiên chỉ biết thoái lui liên tục, người xem nhìn đến ngơ ngàng.

Lục Vân lúc này đã hiểu ra vì sao mình lại cảm nhận được đạo khí tức kỳ dị, thì ra chính là luồng khí tức hiển lộ từ thân thể của người này. Lục Vân thâm kinh hãi, luồng khí tức thần bí phát ra từ người này quả thật kỳ dị và cường đại đến choáng ngợp, chỉ sợ tu vi của y còn cao hơn Kiếm Vô Trần vài ba phần, thật là khó tin!

Lúc này, mọi người đã đến đủ, ai nấy đều dán mắt vào trận đấu đầy kinh hiểm của hai người kia. Còn Lục Vân thì nhân lúc mọi người không ai chú ý bèn phát ra mười hai đạo Ý Niệm Thần Ba, tỉ mỉ dò thám cả ngọn Tổng Tiên Linh, tìm xem kỳ vật gì phát ra linh khí sung mãn đến vậy. Một đạo ý niệm phản hồi, không có kết quả, đạo thứ hai, vẫn không có kết quả. Trong phút chốc, cả mười đạo Ý Niệm Thần Ba đã có phản hồi nhưng vẫn không tìm được gì. Giờ chỉ còn lại hai đạo Ý Niệm Thần Ba cuối cùng, đang lúng lúng từng ngó ngách với tốc độ điên cuồng.

Đồng thời, Lục Vân cũng lặng lẽ theo dõi trận đấu, không nói năng gì. Trong khi đó, Vân Phong ở bên cạnh chàng khi trông thấy Quý tiên liền tỏ ra hết sức hưng phấn, nét mặt tiếu rỏ vì không được xông ra biểu hiện một phen để chứng tỏ bản lĩnh thật sự của mình. Ngao Tuyệt liếc nhìn Thương Nguyệt đang đứng ở đằng xa, ánh mắt ẩn hiện vài nét thần thái kỳ dị, rồi ánh nhìn lặng lẽ dừng lại ở thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm.

Đến đây, Lý Trường Xuân thấy tình thế tạm thời ổn định, nét mặt cũng tươi trở lại. Ông nhìn mọi người, rồi nói: "Các vị chương giáo có biện pháp gì có thể bắt sống lũ Quý tiên kia để hỏi xem chúng đến đây vì mục đích gì không?".

Nghe vậy, năm vị chương giáo đều nhìn nhau, trong lòng thật sự khó chịu. Họ không hề nghĩ rằng Lý Trường Xuân lại có thể đề xuất một việc trời ơi đất hỡi như thế, Quý tiên nếu có thể dễ dàng bắt sống, thì còn được gọi là Quý tiên nữa sao? Huyền Ngọc chân nhân đối việc này lại càng hiểu rõ hơn hết, ngày trước Vân Phong và Ngao Tuyệt gặp phải Quý tiên ở Âm Hồn Lâm đã phải trải qua một trận kịch chiến thảm liệt, kinh hồn động phách. Tiêu diệt bọn Quý tiên đã khó như vậy, bắt sống chúng còn gian nan hơn gấp nhiều lần.

Huyền Ngọc chân nhân lên tiếng: "Khả năng bắt sống bọn chúng, so với việc thẳng tay giết đi, quả thật còn nhỏ hơn cả hạt cát, chuyện đó nào có dễ dàng? Thiết nghĩ Quý tiên là loại quý vật cao cường nhất Quý Vực, ngay giữa ban ngày ban mặt thế mà chúng không hề sợ hãi thì đủ biết tu vi cao dường nào, thật khó đối phó vô cùng. Chúng ta muốn moi được tin tức từ miệng chúng, e rằng chỉ là điều mơ tưởng".

Thất Huyền chân nhân đứng bên cạnh nói: "Huyền Ngọc đạo hữu nói không sai, muốn bắt sống chúng quả thật rất khó, cơ hồ như không thể làm được. Thế nhưng, việc trên thế gian không có chi là tuyệt đối, nếu thực sự muốn bắt sống chúng, thì vẫn có biện pháp. Từ xưa trong giới tu chân đã có lưu truyền rằng có một dạng thần khí có thể làm được việc này. Loại thần khí đó mọi người đều đã biết, chính là trấn sơn chi bảo của Vô Vi Tiên phái - Thu Hồn Phiến".

Lời đó vừa xuất, các vị chương giáo đều sầm sặc mặt lại, như vậy chẳng khác nào nói suông? Lý Trường Xuân khẽ thở dài một tiếng, nói: "Cách đó thì không được rồi, nhưng cũng phải có đường khác chứ. Lần này chúng ta cùng có mặt ở đây, hy vọng có thể tiêu diệt được ba tên Quý tiên to gan vì phạm cấm địa kia, xem như là có chút thu hoạch". Mọi người đều trầm tĩnh, ánh mắt không dời, dõi theo động tĩnh của trận đấu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Hoàng Hôn Đại Chiến

Lúc ấy, trên ngọn Tổng Tiên trong dãy Thái Huyền Sơn, Thiên Kiếm Viện đệ tử là Kiếm Vô Trần đang cùng một người thần bí khác đánh nhau chí tử với

ba gã Quý tiên. Rất nhiều đệ tử của Thiên Kiếm Viện cùng những nhân vật trọng yếu của sáu viện đều đứng xung quanh theo dõi trận đấu.

Lý Trường Xuân khi ấy đang thấp giọng bàn bạc với năm vị chương giáo kia làm sao tiêu diệt được ba gã Quý tiên. Với những ai chăm chú quan sát tình hình trận đấu, họ không khỏi thán kinh hãi trước sức mạnh của ba gã Quý tiên. Lục Vân mất thì vẫn quan sát trận đấu nhưng lại âm thầm chú tâm lưu ý tìm hiểu lực lượng linh khí thần bí đang ẩn tàng tại ngọn Tổng Tiên này.

Đột nhiên, sắc mặt của Lục Vân thoáng khác lạ, chàng vừa nhận được một trong hai đạo Ý Niệm Thần Ba phát ra cuối cùng đã quay trở lại. Hiện lên trong đầu Lục Vân là hình ảnh một đóa hắc sắc liên hoa lại một lần nữa xuất hiện bên bờ sông Hoàng Hà, âm thầm tiến về phía ngọn Tổng Tiên Linh này. Không những vậy, lại còn hai vầng sáng đen ẩn chứa đầy ma khí cũng đang bay về hướng Thái Huyền Sơn với một tốc độ kinh hồn.

Lục Vân đưa mắt nhìn xung quanh, phát hiện chưa ai có chút cảnh giác nào, trong lòng chàng không khỏi than thầm. Lục Vân nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân, ông đang mãi cùng Lý Trường Xuân và những người khác bàn luận sự tình, Lục Vân cảm thấy khó bề mở miệng. Xoay sang Ngao Tuyết và Văn Phong, Lục Vân bảo: "Hai người qua đây một chút, ta có việc này muốn bàn hai người".

Ngao Tuyết thoáng ngạc nhiên, nàng đưa mắt nhìn Văn Phong, rồi nhẹ nhàng đến bên cạnh Lục Vân. Đợi hai người đến gần, Lục Vân mới thấp giọng nói: "Hiện giờ ở ngay phía dưới chúng ta đây vừa có quái sự phát sinh, không cần phải hỏi vội, hai người sẽ biết ngay bây giờ". Nói tới đó, Lục Vân lại dừng lại vì chàng đã nhận được đạo Ý Niệm Thần Ba cuối cùng.

Sắc mặt Lục Vân đại biến, trong đầu chàng hiện ra một cảnh tượng hết sức thần bí. Chàng thấy trong một hang động sâu thẳm, có một hồ nước sáng lấp lánh. Cái hồ đó không lớn, đường kính khoảng ba trượng nhưng lại chiếm hết phân nửa diện tích sơn động. Trong hồ chứa chất lỏng đặc sánh màu trắng sữa. Nhưng thần kỳ nhất là trên đồ được khắc trên mặt đất bao quanh cái hồ nhỏ. Cao trên mặt hồ khoảng một trượng là một đóa kỳ hoa ngũ sắc rực rỡ. Từ đóa hoa thần kỳ ấy tỏa ra năm màu không ngừng xoay chuyển, nhìn từ xa có cảm giác như các màu sắc ấy đang nhảy múa, huyền ảo vô cùng. Lại thấy đóa kỳ hoa đó có năm cánh, mỗi cánh hoa một màu, tạo thành cả thấy năm màu, màu sắc chung quanh chính là phát ra từ những cánh hoa này.

Phía bên dưới, cuống hoa được hình thành từ chất lỏng màu trắng sữa, tạo nên một cảnh sắc mỹ lệ thần bí vô cùng. Ánh sáng ngũ sắc phát ra từ cánh hoa phía trên không ngừng xoay chuyển lại được phản xạ bởi hồ nước trắng ngần tạo nên khung cảnh rực rỡ tuyệt đẹp. Đóa kỳ hoa đó không lớn, đường kính chỉ khoảng một thước, nhưng với cảnh tượng đẹp đến thần kỳ ấy như báo trước một bí mật được ẩn chứa bên trong khó mà lường được.

Sau khi xem xét kỹ vật thần bí này, Lục Vân trong lòng hoảng sợ, cuối cùng chàng đã hiểu ra vì sao tất cả bọn yêu ma quỷ quái đều tụ hội về Thái Huyền Sơn này. Đưa mắt liếc qua Lý Trường Xuân, Lục Vân than thầm một tiếng, thầm nghĩ mọi người trong Thiên Kiếm Viện này ai nấy đều có ý đồ riêng. Lục Vân dám khẳng định là trong hang sâu hàng trăm trượng dưới ngọn Tổng Tiên Linh này là một báu vật thần kỳ, bản thân Lý Trường Xuân nhất định hay biết việc đó, chỉ là chưa nói ra thôi.

Bấy giờ, sáu vị chương giáo đã bàn xong biện pháp đối phó với Quý tiên, đột nhiên Lục Vân nhìn thấy từ chân trời một tòa hắc sắc liên hoa đang bay đến, thông thả đáp xuống đồng thời với hai luồng sáng đen từ phương khác cũng cùng xuất hiện trên ngọn Tổng Tiên Linh. Hắc Liên và Ma tiên vừa xuất hiện trên đỉnh Tổng Tiên Linh thì chúng lập tức xuất vô số đạo Tinh Thần Ba cao tốc toàn diện công kích mọi người.

Kiểm Vô Trần và thần bí nam tử đang lúc chiến đấu, đột nhiên bị Tâm Dục Vô Ngân công kích, thân thể liền bị chấn động mạnh, sắc mặt chuyển sang tái ngắt. Nhân lúc hai người bị Tinh Thần Ba làm chậm lại một chút, ba gã Quý tiên thừa cơ trốn thoát, bay lên không trung tránh thoát sự công kích của hai người. Phía ngoài, đệ tử của Thiên Kiếm Viện thay nhau phát ra tiếng kêu thảm thiết, còn những nhân vật trọng yếu của Lục Viện cũng không tránh khỏi chuyện thân thể bị chấn động, chứng tỏ bọn Ma tiên Hắc Liên quyết dùng Tinh Thần Ba công kích tất cả mọi người.

Lý Trường Xuân lúc này toàn thân phát ra ánh tử quang rực rỡ, la lớn: "Tất cả hãy vận công bảo hộ thân thể, đây chính là pháp quyết Tâm Dục Vô Ngân của Ma Tông thập phần bá đạo, có thể công kích âm thầm không hình không bóng, rất khó phòng bị".

Dứt lời, ông lắc mình một cái hóa thành một vệt tử quang rực rỡ bay tới trước mặt Ma tiên tấn công mãnh liệt. Thấy Lý Trường Xuân động thân, năm vị chương giáo kia cũng đồng thời xuất động tấn công vào lũ yêu ma quỷ quái.

Phản Lục Vân, ngay lúc Ma tiên dùng Tinh Thần Ba công kích, chàng tức thì phát ra chín đạo Ý Niệm Thần Ba để chống lại. Vì thế cả Ngao Tuyết lẫn Văn Phong đang đứng cạnh chàng đều không bị Tinh Thần Ba kích trúng. Nhìn trận đấu trên không trung, Lục Vân nói: "Văn Phong, đệ không định xuất thủ sao? Đây chính là lúc đệ giúp bọn họ đối phó bọn yêu ma quỷ quái ấy. Chỉ cần nhớ kỹ một điểm là không nên đụng vào đóa hắc sắc liên hoa ấy, đó là một vật thể bất diệt, nếu mà ráng đánh cũng chỉ phí công vô ích mà thôi". -

Văn Phong nghe xong, cười hèn hèn nói: "Được, đệ biết rồi, đệ sẽ đi thu thập gã Quý tiên đó. Hừ, một sống, hai chết, có gì đáng sợ, hừ... lần này quyết phải thu thập cho bằng được, phải so tài cao thấp một phen, cơ hội hiếm có đây...". Dứt lời, Văn Phong lắc mình biến mất rồi xuất hiện bên cạnh Quý tiên, trong tay hắn Trảm Phong kiếm ngân quang rực rỡ, toàn lực tấn công đối phương.

Nhóm Bốn Nhất, Vô Vọng, Thương Nguyệt, Kiểm Vô Trần năm người cũng không đứng yên, đồng loạt phát động tuyệt học bản môn phi thân lên không trợ giúp sáu vị chương giáo đối phó ba gã Quý tiên, hai gã Ma tiên cùng tên Hắc Liên thần bí. Ngao Tuyết nhìn sang Lục Vân, chuẩn bị xuất thủ nhưng lại nghe Lục Vân lên tiếng: "Ngao Tuyết, tỷ đến giúp sư bá đối phó gã Quý tiên kia, để đệ tới xem tên Hắc Liên kia thế nào". Rồi, Lục Vân ném cái nhìn lạnh lẽo về phía gã thanh niên thần bí của Thiên Kiếm Viện.

Trên không trung, Kiểm Vô Trần Thiên Linh thần kiếm phát chiếu hào quang sáng rỡ cùng giúp Lý Trường Xuân đối phó với một gã Ma tiên; Thất Huyền Chân Nhân của Đạo Viện cùng Vô Vọng cũng xuất toàn lực đấu với gã Ma tiên thứ hai. Ngọc Vô Song ở Phụng Hoàng Thư Viện và Pháp Quả đại sư ở Bồ Đề Học Viện cùng ba người bọn Bốn Nhất liên thủ đối phó với Hắc Liên. Huyền Ngọc chân nhân, Ngao Tuyết, Văn Phong ba người chiến đấu với một Quý tiên. Hạo Vân Cư Sĩ của Nho Viện và Tất Thiên cùng đối phó với một Quý tiên, còn tên Quý tiên còn lại thì đánh nhau với Thương Nguyệt và hai người nữa. Những người vẫn chưa xuất thủ là Lục Vân, nhân vật thần bí của Thiên Kiếm Viện và Liễu Tinh Hồn ba người. Ba người họ lặng lẽ quan sát trận đấu dường như không hề có ý định xuất thủ.

Trên trời lúc này cảnh tượng hết sức ngoạn mục với ngũ quang thập sắc, hào quang rực rỡ. Trong các cặp đấu thì Huyền Ngọc chân nhân, Ngao Tuyết, Vân Phong ba người cùng đối phó với một Quỷ tiên nên dễ dàng chiếm thượng phong, khiến cho tên Quỷ tiên ấy hết đỡ đỡ đành đứng lại né tránh, dần dần lâm vào tuyệt cảnh. Từ Ảnh thần kiếm trong tay Ngao Tuyết chói lòa, uy lực của thanh Dịch Thiên Xích trong tay của Huyền Ngọc chân nhân lại càng khỏi phải bàn, cộng thêm Âm Dương pháp quyết của Vân Phong, tất cả đều là những thần khí có tác dụng khắc chế rất mạnh đối với quỷ vật, nên gã Quỷ tiên kia dù cố gắng liều mạng đến mấy cũng khó có thể đào thoát.

Tương tự thế, nhóm người Nho Viện dễ dàng đối phó với một gã Quỷ tiên khác, Thương Nguyệt các người cũng không gặp khó khăn gì. Khó xoi nhất chính là hai gã Ma tiên và Hắc Liên. Hắc Liên vốn dĩ có tâm thần bất hoại, không cách chi tiêu diệt được nên có công kích mạnh hơn nữa cũng chẳng có tác dụng chi. Ma tiên sử dụng Tinh Thần Ba pháp quyết tấn công vô ảnh vô hình lại càng thần bí khó lường, khiến cho các cao thủ phải đề phòng mọi lúc mọi nơi. Thiên Kiếm Viện, Bồ Đề Học Viện, và Đạo Viện đều gặp cường địch, chiến đấu rất vất vả.

Lúc bấy giờ, từ cơ thể của Hắc Liên bỗng nhiên phát ra hào quang chói lòa, cùng lúc đột phá vòng vây của Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, và ba người bọn Bồn Nhất, trong chớp mắt vọt thoát sang phía tây. Pháp Quả đại sư, Ngọc Vô Song, Bồn Nhất lập tức đồng loạt đuổi theo. Liễu Tinh Hồn đang đứng trên mặt đất trông thấy hướng tẩu thoát của Hắc Liên liền biến sắc, đưa mắt liếc nhìn vật thần bí kia rồi không chần chừ, lập tức vọt bay đi ngăn lại.

Hắc Liên đi rồi, hai tên Ma tiên kia cũng không ham tham chiến nữa, cùng rống lên một tiếng thật lớn, dốc toàn lực, phát hào quang sáng chói, đột phá vòng vây, nhắm hướng tây bắc vọt đi, trong chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng nữa. Lý Trường Xuân của Thiên Kiếm Viện chỉ đưa mắt nhìn nhân vật thần bí nọ một cái rồi cùng Kiếm Vô Trần hóa thành luồng sáng đuổi theo bọn Ma tiên. Thấy thế, hai cao thủ của Đạo Viện cũng đuổi theo. Thế là, trên đỉnh Tổng Tiên Linh chỉ còn Dịch Viện, Nho Viện và Thương Nguyệt ba nhóm ở lại chiến đấu cùng ba gã Quỷ tiên.

Lúc này, ba gã Quỷ tiên cũng phát giác ra sự cố, bắt đầu cố sức phản kích. Rống lên một tiếng đinh tai nhức óc, chúng bắt đầu biến hóa ra vô số quỷ ảnh khiến cho đỉnh Tổng Tiên Linh trong phút chốc bị bao phủ trong lớp hắc khí dày đặc âm u. Ba tên Quỷ tiên lợi dụng bóng quỷ che mắt đối phương chia ra ba hướng chạy trốn. Tuy nhiên không may cho chúng, cao thủ của Lục Viện đầu phải tay mơ mà dễ dàng để chúng đào thoát.

Ngao Tuyết với Từ Ảnh thần kiếm sáng rực, sắc tím chập chùng, bủa vây bốn phía không để tên Quỷ tiên thứ nhất có cơ hội trốn thoát. Lại thêm Vân Phong thi triển Âm Dương pháp nhân phối hợp với Âm Dương pháp quyết chặn mất đường chạy có thể có. Hạo Vân cư sĩ và Tắt Thiên hai người cũng cùng lúc thi triển pháp môn Hạo Nhiên Chánh Khí của Nho Viện, Liệt Hỏa Chánh Khí chí dương chí cương tạo thành thiên la địa võng không cho Quỷ tiên thứ hai bất kỳ cơ hội trốn chạy nào.

Quanh người Thương Nguyệt được bao bọc bởi ngân quang màu vàng chói mắt trông tựa như ánh trăng rực rỡ, tay nàng cầm Khiếu Nguyệt thần kiếm phát với uy lực hết sức cương mãnh tấn công vào tên Quỷ tiên thứ ba, nhìn xa trông gần đẹp tựa thiên thần vậy.

Hứa Khiết cầm bảo kiếm tỏa sắc vàng nhẹ. Thần kiếm hợp thể như hóa thành phượng hoàng lửa múa lượn giữa không trung.

Giữa vùng hào quang sắc sỡ đó, chợt vang lên một tiếng thất thanh. Chỉ thấy thân hình của Hứa Khiết khễ rung lên, rồi loáng một cái, một đạo hắc quang phóng xuống mặt đất nhanh như điện chớp. Bóng đen đó vừa chạm đất đã bay vút về hướng vách núi cao nghìn trượng của ngọn Tổng Tiên Linh. Thương Nguyệt thốt lên một tiếng kêu khê, nói: "Sư muội hãy nghỉ ngơi một lúc, để tỳ đuổi theo giết hắc". Dứt lời, nàng đã hóa thân thành một luồng sáng bạc, ngự lên Khiếu Nguyệt thần kiếm cấp tốc đuổi theo.

Trên mặt đất, Lục Vân phát hiện ánh mắt của thần bí nam tử chợt thay đổi, thân thể bất ngờ biến hóa, trong chớp lát không còn thấy đâu nữa. Lục Vân thần sắc đại biến, tên thần bí này thật sự là ai, tu vi của hắn cao thâm không tưởng được, so với sáu vị cường giả thật không thua sút chút nào. Tại sao ban nãy Lý Trường Xuân không hề đề cập đến danh tính của y, bên trong liệu còn có điều gì bí mật?

Lục Vân cũng không kịp nghĩ ngợi lâu, liếc nhìn mấy người đang chiến đấu trên không trung một cái thăm nghĩ cũng không có chuyện gì nguy hiểm, rồi thân thể nhanh chóng hóa thành một luồng sáng, trong phút chốc đã biến mất.

Bên dưới vực sâu mây mù dày đặc, Thương Nguyệt dừng lại lưng chừng không, tỉ mỉ dò tìm hành tung của Quỷ tiên. Thương Nguyệt thám xét đáy vực u ám, trên đỉnh đầu nàng, thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm tỏa ra ngân quang sắc vàng nhàn nhạt không ngừng xoay chuyển. Thình lình, một luồng sáng ập tới, một bóng người bất chợt xuất hiện ngoài ba trượng bên phía tả của Thương Nguyệt, chính là thần bí nam tử. Gã ném một cái nhìn lạnh lẽo qua phía Thương Nguyệt, rồi thân thể đột nhiên hóa thành một luồng tử quang và biến mất trong lớp mây mù.

Ánh mắt Thương Nguyệt lộ rõ vẻ nghi hoặc, thanh thần kiếm trên đỉnh đầu vẫn không ngừng xoay chuyển nhẹ nhàng truy tìm bốn phía, rồi nhanh chóng biến thành một tia sáng mỏng như tơ. Trong lúc Thương Nguyệt đang dò thám, Lục Vân chợt hiện thân bên cạnh nàng. Chàng đưa mắt nhìn nàng, khẽ hỏi: "Thương Nguyệt sư tỷ, không rõ tỳ có nhìn thấy thần bí nam tử đã đánh nhau với Quỷ tiên lúc nãy chăng?"

Thương Nguyệt liếc nhanh chàng một cái, thoáng có vẻ kỳ dị, nhẹ nhàng gật đầu: "Y vừa đến đây, nhưng chỉ trong chớp mắt đã biến thành một luồng tử quang, không còn tung tích, thật chẳng biết y đã đi về chốn nào. Người này tu vi thật sự thâm hậu, chỉ sợ trong tất cả sáu viện đều không thể có người như thế".

Lục Vân ngấm nhìn dung nhan tuyệt mỹ của nàng, con tim thoáng rung động, nhẹ giọng nói: "Người ấy rất thần bí, tu vi cực cao, so với Kiếm Vô Trần không thua sút chút nào, chỉ sợ còn cao hơn cả y. Tỳ đuổi theo Quỷ tiên, nhưng tới đây thì mất dấu phải không? Nói rồi, thấy nàng khẽ gật đầu, Lục Vân bắt đầu dò xét tứ phía.

Thế là, chàng liền xuất các đạo Ý Niệm Thần Ba với tần suất cao nhất, phân tích kỹ, đến từng xó xỉnh, từng điểm khả nghi cho dù nhỏ nhất cũng không bỏ qua. Lục Vân nhanh chóng tìm được lối vào, chính ở dưới sâu ba trượng trong một khe núi hết sức nhỏ hẹp, cho dù người tỉ mỉ như Thương Nguyệt dò xét này giờ cũng không thể tìm ra. Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, nói: "Lối vào ở phía dưới, chúng ta cùng xuống đi". Dứt lời, chàng bắt đầu hạ thân

xuống dưới ba trượng, chăm chăm nhìn vào vách đá.

Thương Nguyệt nhìn theo thân ảnh của Lục Vân, tuy trong lòng đầy vẻ nghi hoặc. Nàng không thể giải thích được tại sao Lục Vân vừa đến đã tìm ra ngay lối vào. Nàng cũng hạ thân xuống ba thước bên phải Lục Vân, hỏi: "Khe núi này nhỏ như thế, chúng ta làm sao vào được?"

Mục quang của Lục Vân lộ ra một tia kỳ dị, chàng không trả lời vào câu hỏi của Thương Nguyệt mà nói: "Thần bí nam tử kia đã đánh nhau với Quý tiên rồi, tu vi của y quả là cao cường, thật sự bá đạo. Theo đệ thấy tu vi của y quả nhiên đã đạt đến mức tối hậu của tu chân, là cảnh giới Quý Tiên rồi. Rốt cuộc thì y là ai mới được, làm thế nào đạt được mức độ tu vi cao cường đến thế, chỉ nghĩ đến thôi cũng cảm thấy thật đáng sợ!". Nói rồi, chàng nhìn Thương Nguyệt, sức nhớ đến câu hỏi của nàng, vội nhẹ giọng nói: "Chúng ta chỉ cần hóa thành luồng sáng biến thành nguyên thần là có thể vào được rồi. Chúng ta đi mau đi, còn chậm trễ nữa, vật đó sẽ bị thần bí nam tử đoạt mất". Dứt lời, chung quanh bỗng sáng rực lên, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe lên, Lục Vân đã biến thành một luồng sáng biến mất vào trong vách đá.

Thương Nguyệt ngẩn ngơ, không rõ Lục Vân vừa nói về vật gì, mắt dõi theo Lục Vân đã tiến vào trong vách đá, nàng cũng vội hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại trường.

Thế rồi, trong sơn động âm u bỗng xuất hiện hai luồng sáng, Lục Vân và Thương Nguyệt cùng hiện thân một lúc. Nhờ hào quang tỏa ra từ hai thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm và Như Ý Tâm Hồn kiếm, sơn động mau chóng được chiếu sáng. Thương Nguyệt đưa mắt nhìn quanh, thấy nhiều ngã rẽ, nhất thời phân vân chưa biết phải đi theo lối nào. Lục Vân bèn phát xuất Ý Niệm Thần Ba thăm dò mọi chỗ trong động, Ý Niệm Thần Ba vừa phát xuất lập tức có phản hồi.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt điềm đạm mỉm cười: "Su ty xin hãy mau theo sát đệ, chúng ta vào thôi". Nói rồi, Như Ý kiếm phát xuất hồng quang sáng rực, chiếu sáng cả một góc trái sơn động. Hai người đi qua chín ngã rẽ, cuối cùng đến được một sơn động to lớn rộng rãi. Vừa dừng lại, đôi nhân thần của Lục Vân đã phát xuất hai đạo thanh quang và hồng quang, Ý Niệm Thần Ba lập tức được phát xuất ở tần suất ba mươi sáu nghìn vòng, phân tích tình hình ở tại mỗi ngã rẽ. Tức thì, trong đầu chàng hiện ra hai cảnh tượng. Một là thần bí nam tử đang giao thủ với Quý tiên, hai là Hắc Liên cùng một Ma tiên đang cùng lúc xuất hiện không xa đóa ngũ sắc kỳ hoa thần bí kia.

Lục Vân biến sắc, thân thể liền hóa thành một đạo hồng quang, ngự lên Như Ý kiếm, bay vọt vào trong động. Thương Nguyệt thấy vậy liền hóa thành một luồng sáng màu vàng, cũng ngự kiếm phi hành đuổi theo Lục Vân tức thì. Trong nháy mắt, Lục Vân đã hiện thân bên cạnh hồ nước lạ lùng trong sơn động thần bí nọ. Chàng vừa hiện thân, Thương Nguyệt cũng vừa đến.

Trong sơn động, đóa hắc liên đang xoay tít, cách đó ba trượng là một gã Ma tiên. Cả hai cùng với đóa ngũ sắc kỳ hoa lập thành một tam giác lơ lửng trên không. Bọn Lục Vân hai người vừa tới liền thu hút sự chú ý của cả Hắc Liên lẫn Ma tiên. Chỉ thấy hắc quang đại thịnh, Hắc Liên đã ở sát bên, tấn công Lục Vân cực kỳ mãnh liệt. Lục Vân trước khi tiến vào động đã hiểu rõ tình hình, nên nhẹ nhàng tránh được công kích của Hắc Liên.

Tuy Lục Vân tránh được, nhưng Thương Nguyệt thì không. Nàng vừa hiện thân đã bị Ma tiên thỉnh linh công kích, thân hình chấn động, sắc mặt nhợt nhạt, kêu thảm một tiếng. Thần kiếm phát xuất hào quang chói lòa, Thương Nguyệt đánh ra một kiếm đã đẩy được Ma tiên lùi lại, nhưng thân thể cũng chấn động, không ngớt run lên, khóe miệng rỉ máu. Ma tiên vốn là sinh vật mạnh nhất ở Ma Vực nên khi xuất thủ uy lực mạnh vô cùng. Ma tiên vừa bị đẩy lùi một bước thì lại khởi xuất hắc quang sáng lòa, tấn công Thương Nguyệt lần nữa. Thương Nguyệt tay cầm thần kiếm, phát xuất hào quang chiếu sáng cả sơn động, nghênh đón đòn tấn công mãnh liệt của Ma tiên. Tức thì, nghe một tiếng thất thanh, thân hình Thương Nguyệt bị chấn động dội ngược lại, miệng nàng phun ra một ngụm máu.

Bên này, Lục Vân đã chín lần dùng thân pháp thần kỳ tránh thoát những đòn công kích của Hắc Liên, cuối cùng thanh Như Ý kiếm với uy lực trăm thiên diệt địa đã đánh trúng vào bốn thể của hắc liên. Trong sơn động chỉ nhìn thấy một hỏa long phun lửa đỏ rực phủ chụp lấy Hắc Liên. Hắc Liên phát ra một tiếng kêu đau đớn, tức thì hắc quang đại thịnh, trong chớp mắt đột phá khỏi vòng kiềm tỏa của hỏa long, lại xuất hiện trước mặt Lục Vân.

Lục Vân trong lòng chấn động, Hắc Liên bất diệt chi thể này quả thật danh bất hư truyền, đã tưởng diệt được nó rồi mà không hiểu sao lại nó lại thoát được. Thấy Hắc Liên tiến lại gần, đôi mắt của Lục Vân lóe lên luồng hắc quang, trong phút chốc một luồng khí tức cực kỳ tà dị bắt đầu lan tỏa. Lục Vân đã có chủ ý, thân thể đột nhiên biến mất. Rồi nhân ảnh của chàng lại xuất hiện ở phía trên Hắc Liên, song thủ cùng đánh ra một lúc, một luồng hắc quang nhanh chóng xuất hiện đánh mạnh xuống phủ trùm lên Hắc Liên. Lục Vân vừa thi triển pháp quyết tối độc Hóa Hồn Đại Pháp của Quý Tông. Pháp quyết này vốn có thể thấu tóm hồn phách của dị vật, đem ra thi triển với Hắc Liên là kẻ có thân bất diệt, không rõ sẽ có kết quả sẽ như thế nào?

Từ giữa từng không, Hắc Liên gầm lên một tiếng cực kỳ phẫn nộ, toàn thân xoay chuyển cực nhanh, không ngừng di động khắp nơi, khi đông khi tây, lúc trên lúc dưới nhằm tránh né sự công kích của Lục Vân. Nhưng Lục Vân đâu dễ buông tha cho y, chàng cũng không ngừng dịch chuyển theo y, sang trái lại sang phải, nhất nhất đuổi theo, khiến cho y vô phương đào thoát. Hắc quang do Hóa Hồn Đại Pháp phát xuất ra quấn chặt lấy Hắc Liên không ngừng xoay chuyển cực nhanh trong sơn động.

Bên kia, Thương Nguyệt do bị Ma tiên tập kích, rồi lại thọ thương khi đối chiêu với hắn nên dần dần rơi vào thế hạ phong. Ma tiên lại dùng pháp quyết Tinh Thần Lực vô cùng quỷ dị công kích, khiến cho vầng hào quang bảo vệ quanh thân Thương Nguyệt càng lúc càng lu mờ hẳn đi. Lúc ấy, Ma tiên lại một lần nữa phát xuất Tinh Thần Lực vô ảnh vô thanh kích trúng đại não khiến cho Thương Nguyệt thân thể chấn động, ngã văng vào vách đá. Ma tiên bật lên một tiếng cười lạnh, hắc ảnh xuất hiện trước mặt Thương Nguyệt, gươm chưởng đánh vào tâm khẩu của nàng.

Trong mắt của Lục Vân, hắc quang càng thêm mạnh mẽ, quyết ý hóa luyện hồn phách của Hắc Liên, sức mạnh thấu hồn đoạt phách của Hóa Hồn đại pháp quả thật cực độc, điên cuồng công phá. Lục Vân hiểu rằng chàng tuy không thể hoàn toàn tiêu diệt được bốn thể của Hắc Liên, nhưng chỉ ít cũng làm cho hồn phách của y bị thương tổn nặng nề, như vậy việc truy đuổi hồn phách của y cũng không còn quá khó nữa. Chính lúc Lục Vân chuẩn bị gia tăng công lực thì chợt trong đầu chàng hiện lên hình ảnh Thương Nguyệt thọ thương.

Lục Vân sắc mặt đại biến, thân thể lập tức biến mất. Chàng liền phát ra Ý Niệm Thần Ba ở tần suất cực cao là mười sáu vạn bốn ngàn lần để kích phá hắc khí hộ thể của Ma tiên, trực tiếp tấn công vào bốn thể của y. Đoạn, chàng hiện thân bên vách đá, vòng tay đỡ lấy thân hình kiều diễm yếu đuối của

Thương Nguyệt. Nhìn vào gương mặt mỹ lệ đang thất sắc vì đau đớn của nàng, Lục Vân bỗng cảm thấy đau nhói trong tim, cảm giác ấy thật mãnh liệt, chỉ trong phút chốc đã xâm chiếm cả tâm hồn chàng.

Lục Vân cúi xuống bế Thương Nguyệt vào lòng, rồi đứng giữa hư không, mắt phát xạ hắc quang chiến đấu với Ma tiên. Hiển nhiên, Lục Vân đang trong cơn giận dữ nên phát xuất một đạo Ý Niệm Thần Ba cực mạnh để đả thương y. Bên này, Hắc Liên sau khi thoát khỏi sự kềm chế của Lục Vân, hào quang cũng đã hồi phục ít nhiều, bèn cùng Ma tiên lập thành thế thủ, vừa gồm gồm dè chừng Lục Vân, vừa giám sát đóa ngũ sắc kỳ hoa thần bí.

Thương Nguyệt nằm trong lòng Lục Vân, trong lòng chợt dậy lên một cảm giác kỳ quái khó tả. Nhìn gương mặt anh tuấn của Lục Vân, lần đầu tiên Thương Nguyệt cảm thấy thắc mắc, nghe nói Lục Vân chỉ mới đến Dịch Viện khoảng hai năm, tại sao lại đạt được tu vi cao thâm như thế này? Gã Ma tiên nọ đột nhiên lui lại, hắc quang vẫn không ngừng phát ra công kích, không rõ có liên quan gì với Lục Vân không? Còn Hắc Liên kia vừa mới thốt lên một tiếng kêu thảm thiết đầy phẫn nộ, rõ ràng là có liên quan đến Lục Vân, vậy rốt cuộc chàng đang mang trong mình những bí mật gì? Đoạn, nàng nhớ lại lúc này đã từng cùng Kiếm Vô Trần và Ngao Tuyết liên thủ đối phó với Hắc Liên cũng chưa gặp qua tình huống như thế. Thế mà lúc này, Lục Vân gần như một mình đối phó với Hắc Liên lại khiến y hoảng sợ như thế, nghĩa là thế nào?

Nhìn sang đóa ngũ sắc kỳ hoa rực rỡ kia, trong đầu Thương Nguyệt chợt lóe lên một chuyện. Lúc này, nàng hiểu ra vì sao bọn yêu quái kia đột nhiên tụ hội tại Thái Huyền Sơn này. Mười phần chắc chính là do đóa kỳ hoa này, nhưng vì sao người của Thiên Kiếm Viện lại không tự nói ra sự tình này? Đồng thời, sau khi vào trong sơn động, làm thế nào mà Lục Vân lại có thể phân biệt đường đi tại những ngõ rẽ mà đến thẳng chỗ này chứ? Đây thật sự là một câu đố hiểm hóc.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, chỉ thấy đôi mắt đẹp của nàng đang đắm đắm nhìn mình, bất chợt nhoèn miệng cười, khẽ nói: "Tỷ không sao chứ? Đừng lo, có đệ đây thì tỷ sẽ không việc gì đâu. Đệ quyết sẽ không để bọn chúng làm hại tỷ!" Dứt lời, chàng giờ hữu chưởng đặt nhẹ lên đỉnh đầu nàng và lập tức trút vào người nàng một luồng chân nguyên để giúp nàng trị thương.

Đôi má của Thương Nguyệt thoáng ửng đỏ, trong khi ánh mắt lại có vẻ thẹn thùng. Trong hoàn cảnh hai người hiện giờ, dường như có phần bất tiện, thế nhưng động tác của Lục Vân rất tự nhiên, không có vẻ gì ngượng. Cử chỉ nhẹ nhàng, giọng nói trầm ấm của chàng vô hình trung đã để lại một ấn tượng sâu sắc khó phai trong lòng Thương Nguyệt.

Nhìn nét mặt cảm động của nàng, ngẩng cao đầu?Lục Vân lạnh lùng nhìn Ma tiên và Hắc Liên. Trên đầu chàng, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm phát ra hồng quang chói mắt, vừa xoay chuyển nhẹ nhàng. Cách đó không xa, thanh Khiếu Nguyệt thần kiếm cũng phát ra ngân quang, nhẹ nhàng lay động.

Trong sơn động lúc ấy cực kỳ yên tĩnh cách biệt với bên ngoài, không vang lên bất kỳ một thanh âm nào, các bên đều trầm trầm mặc mặc. Chỉ có mỗi đóa ngũ sắc kỳ hoa là không ngừng biến hóa, càng lúc càng phát ra hào quang rực rỡ. Rốt cuộc thì đóa kỳ hoa này đang ẩn tàng bí mật gì đây? Vì sao tất cả bọn yêu ma quỷ quái đều muốn giành lấy nó?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tranh Đoạt Kỳ Hoa

Trong sơn động thần bí dưới lòng đất, đóa hoa ngũ sắc rực rỡ kỳ lạ, tất cả đều khiến mọi người khó tin vào mắt mình. Trong giây phút tĩnh lặng ấy, Lục Vân nhẹ nhàng ôm thân thể mềm mại kiều diễm của Thương Nguyệt, thoang thoảng trong không khí một chút hương nhẹ như mùi lan rừng đậm nhả. Đóa hoa kỳ lạ trước mắt đang từ từ tỏa sáng thêm nữa, không hiểu ánh sáng chói lòa ấy đang ám thị điều gì.

Hắc Liên nhẹ nhàng di chuyển, còn Ma tiên thì lại ẩn thân trong đám khí đen, hiển nhiên đang nhìn sự biến hóa của đóa kỳ hoa. Lục Vân chăm chú nhìn đóa hoa ngũ sắc kỳ lạ, mắt chàng chợt sáng lên rồi tầm lặn như chưa từng xảy ra chuyện gì, khoé miệng chàng khẽ nở nụ cười thần bí. Lục Vân cúi đầu nhìn Thương Nguyệt, thấy nàng nằm yên trong lòng mình, Lục Vân nhẹ giọng: "Tỷ hãy an tâm nghỉ ngơi chút đi, nhớ là phải thả lỏng toàn thân, chuyện gì cũng đừng nghĩ ngợi gì hết. Bây giờ đệ muốn thử xem Hắc Liên ở Yêu Vực này rốt cuộc có lợi hại hơn Ma tiên ở Ma Vực hay không?. Tỷ nên cẩn thận quan sát, nhưng cũng không nên nghĩ ngợi nhiều". Nói xong, chàng triu mến nhìn thẳng vào ánh mắt như làn thu thủy làm động lòng người của nàng để giúp nàng được an tâm. Trong tim Thương Nguyệt thoáng chút rung động, trên gương mặt xinh đẹp của nàng còn vương đọng một nụ cười.

Lục Vân lại nhìn đóa kỳ hoa, chỉ trong phút chốc ánh mắt chàng lộ vẻ thâm trầm thần bí. Liếc nhìn Hắc Liên và Ma tiên, thân thể Lục Vân bỗng nhiên biến chuyển, hóa thành một luồng sáng rồi biến mất. Liên sau đó, không còn nhìn thấy thân thể của chàng nữa, thật ra bởi tốc độ quá nhanh nên khó có thể nhìn thấy rõ chàng đang bay đến bên đóa kỳ hoa, trông xa chỉ như một đạo ánh sáng lướt qua mà thôi. Trong động lúc này, Hắc Liên gầm lên đầy phẫn nộ, Ma tiên thì rống lên điên cuồng. Chỉ thấy Hắc Liên, Ma tiên trong lúc khẩn cấp cũng không kịp tính toán, toàn lực nhảy đến bên đóa kỳ hoa, ngăn cản không cho Lục Vân chớp lấy.

Như một tia chớp bạc lóe lên, thân hình Lục Vân với thân pháp tuyệt diệu đã xuất hiện lại chỗ cũ, mắt chàng lãnh đạm hướng về đóa hoa cũng như Hắc Liên và Ma tiên. Mặt Thương Nguyệt lúc này lộ vẻ khó hiểu tột cùng, ngoài việc ngạc nhiên trước thân pháp thần kỳ của Lục Vân, nàng lại càng không

thế nào hiểu nổi vì sao Lục Vân lại lùi lại phía sau. Lý do khiến Lục Vân phải dừng lại tưởng chừng không ai biết, nhưng đột nhiên câu trả lời lại có tức thì...

Trong động lúc ấy, cục diện đột nhiên phát sinh dị biến. Chỉ nhìn thấy Hắc Liên và Ma tiên toàn lực bay vọt hướng đến kỳ hoa, ai cũng muốn giành lấy đóa hoa trước, chiếm làm của riêng. Ngay trong lúc cả hai còn cách đóa hoa khoảng một trượng, ngũ sắc kỳ hoa đột ngột phát tán ngũ sắc hào quang, một khí thế cường hoành tuyệt thế trong nháy mắt lan tràn khắp các xó góc của sơn động. Quanh bờ ao, tám con thú thần lập lánh thành linh xuất hiện.

Chỉ thấy giữa không gian, ánh hào quang từ tám con thú thần tỏa ra khắp động. Tám con thú thần này bao gồm rồng, phượng hoàng, kỳ lân, rùa, rắn, voi, hổ và chim ưng. Tám con thú thần, mỗi con trấn giữ một phương vị của bát quái kỳ trận gồm Càn Đoài Ly Chấn, Tốn Khảm Cấn Khôn. Mỗi con thú thần lại phát ra một màu khác nhau, thành ra trong động lúc này huy hoàng rực rỡ, có thể nói là ngũ quang thập sắc, tuy vậy các màu sắc ấy không đứng riêng rẽ mà lại hợp cùng nhau, tạo thành kết giới, đẩy lùi Hắc Liên và Ma tiên ra xa. Hắc Liên và Ma tiên vừa chạm vào kết giới thì liền la thất thanh, cả thân hình bị chấn động về phía sau, toàn thân thoát ra khí đen, đích thực là đã bị trận pháp đánh trọng thương, nguyên khí đại tổn.

Thương Nguyệt ngược nhìn Lục Vân, đột nhiên hiểu ra, chẳng đã có ý dẫn dụ Hắc Liên cùng Ma tiên xông vào nhằm làm hao mòn nguyên khí của hai kẻ đó, đồng thời chờ đợi cơ hội thăm dò uy lực của trận pháp, kẻ nhất tiễn song điêu này thật là thông minh. Lục Vân cảm nhận được Thương Nguyệt đang nhìn mình, bất giác cười dịu dàng với nàng, tay phải nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, truyền vào cơ thể Thương Nguyệt một luồng chân nguyên, giúp cho nàng dần hồi phục.

Lúc này, hào quang của bát thần thú loáng qua rồi mất tích không còn chút tông tích nào. Tuy vậy trong bát quái đồ án trên mặt đất, nhìn sao cũng không thấy giống bát thần thú, chuyện này thật sự lạ lùng. Lục Vân nhìn vào đóa kỳ hoa, trầm tư suy nghĩ, làm sao có thể vượt qua được trận pháp thần kỳ này mà giành lấy đóa ngũ sắc kỳ hoa này đây?

Trong sơn động tĩnh lặng, Lục Vân trầm tư suy nghĩ. Đột nhiên thân thể chàng chớp động, không hiểu tại sao lùi lại hai trượng, lúc này nhân vật thần bí của Thiên Kiếm Viện chợt xuất hiện. Cùng lúc đó, Lục Vân cũng nhận ra, Quý tiên đã thoát khỏi sự công kích của Nho Viên Hạo Vân cư sĩ và Tắt Thiên, xuất hiện ngoài động đang tiến về phía chàng. Từ đằng xa, chuông giáo của Lục Viện, tất cả cũng từ từ di chuyển về hướng chàng, rõ ràng mọi người đã cảm nhận ra điều gì đó.

Nhìn nhân vật thần bí, trong mắt Lục Vân xuất hiện một cái nhìn cảnh giác. Người này còn quá trẻ, nhưng đã tu luyện đến tầng thứ mười "Quy Tiên", cảnh giới cuối cùng của giới tu chân, đây là chuyện khó mà tin được. Tự nghĩ bản thân nhờ có thiên bẩm mới tu luyện được đến tầng thứ chín "Bất Diệt", đằng này người này lại luyện được đến tầng thứ mười, vì thế Lục Vân tự bảo với lòng phải hết sức cẩn thận.

Nhân vật thần bí nhìn Lục Vân và Thương Nguyệt, ánh mắt thập phần khác biệt, hừ nhẹ một tiếng. Người đó lại quay đầu, nhìn Hắc Liên và Ma Tiên. Nhân thần người đó thoáng qua một tia sáng màu tím, thật là thập phần quý dị. Đứng im bất động như pho tượng, cũng không nói một câu nào, người thần bí đột nhiên hóa thành hai cái bóng, giống như u linh, thật khiến người ta sợ hãi. Chỉ thấy lúc ấy xuất hiện hai cái bóng, chia ra tấn công Hắc Liên và Ma tiên.

Lúc này trong lòng động, ở giữa có hào quang ngũ sắc thập phần rực rỡ, chung quanh lại là bốn khối khí đen là hai vòng bóng của thần bí nhân, Hắc Liên, Ma tiên tạo thành khung cảnh cực kỳ lạ mắt. Hình ảnh là vậy, nhưng giữa không trung, tiếng va chạm của bốn khối khí đen nghe như tiếng sấm chớp đến mức ù tai. Bốn khối khí đen, hợp nhau rồi lại phân ra.

Người thần bí hiện ra lại bên phải cách Lục Vân khoảng mười trượng nhanh như ánh chớp, toàn thân sáng lấp lánh nhưng thập phần kỳ dị. Hắc Liên thất kinh sợ hãi, hỏi: "Thật sự người là ai, lại có thể tu tập pháp quyết 'Ám Ảnh Lưu Quang' thượng cổ đích truyền? Chuyện này thật không thể nào, pháp quyết này đã thất truyền hơn hai ngàn năm, lại thập phần quý dị, không dễ luyện tập, tại sao người lại luyện được? Tại sao...". Trong ngữ khí của Hắc Liên có thể thấy sự chấn động tột cùng.

Ma tiên đứng bên cạnh cũng kinh hãi không kém, nói: "Tại Thái Huyền sơn này, người làm sao có thể có được 'Ám Ảnh Lưu Quang' pháp quyết? Trong giới tu chân, muốn luyện được 'Ám Ảnh Lưu Quang' pháp quyết thiết tưởng phải cần đến tiên thiên chí âm chí nhu, là người sinh vào ngày âm, tháng âm, năm âm mới có thể luyện thành. Nhưng như vậy cũng chưa đủ, người đó phải là nữ nhân nữa, việc này thật khó như lên trời. Làm sao... làm sao người có thể tu luyện được?"

Lục Vân và Thương Nguyệt nghe những lời đó, khuôn mặt cả hai đều có chút biến đổi. Mặc dù cả hai không hiểu Ám Ảnh Lưu Quang pháp quyết có điều gì đặc biệt nhưng qua lời nói của Hắc Liên và Ma tiên, hai người thấy có một sự kỳ lạ. Pháp quyết bị thất truyền hai ngàn năm này là một pháp quyết chí âm chí nhu, giành riêng cho phái nữ tu tập, tại sao người đàn ông thần bí này lại có thể luyện được? Hơn nữa chuyện này lại xảy ra tại đệ nhất môn của tu chân giới, Thiên Kiếm Viện, lại càng không khiến người ta cảm thấy bất thường hay sao?

Người thần bí cười nhếch mép cười một tiếng, nói: "Các người biết cũng khá nhiều, chỉ tiếc là các người đã quên mất một điều, đáng lẽ các người không nên đến đây. Chỗ này là chỗ nào, tự các người phải biết rõ, nếu cứ ngoan cố ở lại chốn này thì cũng như là đi vào chỗ chết... Giờ thì các người nên rời khỏi nơi này, ta còn có thể hạ thủ lưu tình, ngược lại, nếu các người không muốn rời khỏi...". Nhân thần của người đó hàm chứa nét âm hàn nhìn thẳng vào Hắc Liên và Ma tiên

Hắc Liên khề hừ mũi: "Tuy rằng người đã luyện được pháp quyết thất truyền đã lâu, nhưng điều đó hoàn toàn không phải là người đã hoàn toàn lẩn át được chúng ta. Hắc Liên ta tuy rằng chưa luyện được tám thần bất tử bất diệt, cho dù người xem ra cũng lợi hại lắm, cũng chưa thể làm ta bị trọng thương, lại càng không thể hạ được ta, thì đừng nên nghĩ đến chuyện giết chết ta!"

Đứng bên cạnh, Ma tiên nói với vẻ ròn rọt: "Lúc đầu không hề biết người luyện được Ám Ảnh Lưu Quang pháp quyết, giờ đây tuy biết, nhưng ta vẫn không hiểu nổi làm sao người có thể đã thương được ta. 'Tâm Dục Vô Ngân' đích thực là ma giáo thần kỳ pháp quyết, người có muốn chiếm được tiện nghi thì e rằng cũng không dễ dàng đâu. Giờ đây lại có thêm Quý tiên tiến vào động, đối lại người chỉ một thân một mình, ai sống ai chết cái đó khó nói trước được lắm!"

Ma tiên vừa dứt lời, một luồng khí đen thổi ào vào động. Quý tiên đích thực đã xuất hiện trong động này. Quý tiên tiến vào trong động, không thèm để ý đến mọi người xung quanh, đôi mắt xanh mà quái áy chỉ một mực nhìn vào đóa hoa thần bí giữa động mà thôi.

Lục Vân ôm thân thể của Thương Nguyệt, toàn thân thì dùng Ý Niệm Thần Ba bố trí một bức màn vô hình, lặng lẽ lùi vào góc tường, tránh những ánh sáng nhọn sắc từ bốn hướng tràn lại. Chú ý nhìn đóa hoa ngũ sắc thần kỳ ấy, Lục Vân hiểu rằng thời điểm then chốt càng lúc càng đến gần. Bởi vì ánh sáng ngũ sắc của đóa hoa càng lúc càng sáng cho nên toàn bộ lòng động đều được bao phủ bởi ánh sáng ngũ sắc, đẩy lùi mọi thứ ánh sáng khác.

Thương Nguyệt nhìn đóa hoa, khẽ hỏi: "Người có thật sự biết đó là hoa gì hay không, tại sao lại nhìn thần kỳ như vậy? Bọn yêu ma quỷ quái tất cả đều vì đóa hoa đó mà đến đây. Không biết bọn chúng có mưu đồ gì, chẳng lẽ đóa hoa đó lại có thể gia tăng đạo hạnh hay sao?". Nói xong, Thương Nguyệt nhìn Lục Vân, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Lục Vân nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, trong lòng hai người đều cảm nhận được điều gì đó thật khác thường nhưng lại khó có thể nói thành lời. Nhẹ nhàng khẽ siết vòng tay, thân hình kiều diễm đó đang nằm trong lòng chàng. Tận đáy lòng Lục Vân cũng không hiểu tại sao, bản thân chàng lúc này dường như khác hẳn ngày thường. Ngẩng đầu nhìn đóa kỳ hoa. Lục Vân tức thì khởi động Ý Niệm Thần Ba. Người ngoài thật khó có thể tưởng tượng nổi tốc độ của sự thay đổi tần suất của các đạo Ý Niệm Thần Ba mà Lục Vân đang sử dụng, chàng cẩn thận tỉ mỉ dò xét động tĩnh của đóa hoa.

Trong lòng động, người thần bí kia nhìn Quý tiên, nhãn thần lộ vẻ âm lãnh, rồi lại quay sang nhìn vào đóa kỳ hoa, thân hình nhẹ nhàng di chuyển tiến đến bên hồ. Dừng lại cách bờ hồ chừng một trượng, gã tập trung nhìn đồ hình bát quái xung quanh. Đồ hình thần kỳ ấy đúng lúc này đang bắt đầu lấp lánh tỏa hào quang ngũ sắc, vô cùng kỳ lạ. Hắc Liên, Ma tiên, Quý tiên nhìn người thần bí đứng cạnh hồ, trong lòng tất cả đều hiểu rằng đóa kỳ hoa kia nhất định sẽ biểu lộ sự biến hóa, vì thế liền di động thân mình, cùng thần bí nhân chiếm cứ bốn phương, cẩn thận quan sát kỳ hoa dị biến.

Lúc này, ngũ sắc kỳ hoa đột nhiên trướng lên, bát thần thú lại xuất hiện một lần nữa, tạo thành kết giới trận pháp. Tám con thú thần đứng yên trong không trung, ngũ sắc hào quang xoay chuyển chung quanh, trông cực kỳ đẹp mắt nhưng cũng không kém phần huyền bí. Trận pháp xuất hiện làm cho Ma tiên, Hắc Liên, Quý tiên sợ hãi cùng cực, ba đạo hắc ảnh vội vã lùi về sau mấy thước, cẩn thận giới bị. Trong mắt của Lục Vân lại ánh lên hào quang, chàng dùng Ý Niệm Thần Ba để công kích nhưng phần lớn bị phản hồi, chỉ lọt qua được một phần nhỏ mà thôi. Chàng không ngừng thay đổi tần số, liên tục công kích pháp trận, nhằm thu thập thêm thông tin về trận pháp này.

Đột nhiên thân người Lục Vân di động cực nhanh, trong chớp mắt đã di chuyển hơn trăm lần. Thương Nguyệt thần sắc chấn động. Mặc dù Lục Vân không hề nói ra, nhưng nàng cảm nhận được chàng đã thử công kích một cách dữ dội. Chỉ nhìn thấy trong động lúc này vô số hào quang di chuyển. Thần bí nam tử, cặp mắt hiện lên ánh sáng kỳ dị, ám ảnh hai màu đen tím càng lúc càng mạnh. Bốn phía xung quanh, luồng chân khí vô hình phân tán khắp nơi, bắt đầu công kích.

Ánh sáng từ thân thể Ma tiên, Quý tiên, Hắc Liên cũng mạnh lên, toàn thân lấp lánh với màu đen chủ đạo, xen kẽ trong đó là những tia sáng sắc nhọn màu xanh, màu đỏ mờ, màu nâu xám, trong son động hình thành một kỳ quan mười phần tráng lệ. Toàn thân thần bí nhân lấp lánh những tia sáng sắc nhọn hai màu một đen - một tím, thân thể từ từ bốc cao lên khỏi mặt đất sáu thước, ánh mắt tà dị nhìn mọi người trong động.

Trong son động, dưới bóng của ngũ sắc quang hoa, hai màu một đen một tím dần dần sáng lên một cách mạnh mẽ. Thần bí nhân hiện tại dòng khí tím lưu động toàn thân, phát tán bao bọc chung quanh thân thể của gã, xen lẫn màu đen màu tím. Gã đột nhiên phát khếch vô số khí lưu, toàn lực công kích mọi người xung quanh. Trong số đó, có một đạo ánh sáng màu tím xuất hiện cực kỳ quý dị hướng đến công kích ngũ sắc kỳ hoa. Trong động lúc này, không khí thật phần quý dị.

Lục Vân chuyển động thân người càng lúc càng nhanh, dần dần hai đạo ánh sáng đỏ xanh xen lẫn, hòa quyện vào nhau, hình thành nên một dải sáng, xuyên qua son động ra cả phía bên ngoài. Lục Vân cảm giác được đòn tấn công dữ dội bằng chân khí của thần bí nhân, chàng liền cảm thấy kinh hãi. Luồng chân khí cực nhanh, không thể tưởng đã đạt đến một ngàn tám trăm vòng mỗi thức, đây quả thật là một chuyện nằm mơ cũng không ngờ.

Lục Vân trong lòng hiểu rằng loại pháp quyết này thật sự tu luyện thập phần gian khổ, khác hẳn Ý Niệm Thần Ba và Tinh Thần Ba. Trong khi Ý Niệm Thần Ba và Tinh Thần Ba hai loại pháp quyết có thể đạt đến hàng chục ngàn, thậm chí hàng trăm ngàn vòng mỗi thức. Loại pháp quyết này có thể mang theo lực công kích huyền kỳ, là lực công kích thuộc về mặt tinh thần dị lực, khác xa với các loại pháp quyết bình thường. Thần bí nhân thì lại khác, loại pháp quyết gã sử dụng đích thực phát ra chân khí, mà loại chân khí này không như bình thường, sắc bén như đao kiếm, uy lực tốt cùng, một khi trúng chiêu ắt hẳn thọ trọng thương. Điều này thì Ý Niệm Thần Ba lẫn Tinh Thần Ba miễn cưỡng có thể so sánh, chỉ có điều Ý Niệm Thần Ba không phải chân khí, mà là ý niệm. Ở khoản này thì cả hai không thể so sánh vì hai loại pháp quyết có khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Trong lúc thần bí nhân toàn lực công kích, thì đột nhiên trong động xuất hiện một nhóm người. Tổng cộng có năm người tiến vào son động, đó chính là Lý Trường Xuân, Huyền Ngọc chân nhân, Trương Ngạo Tuyết, Thất Huyền chân nhân, và Bốn Nhất Phát hiện có người xuất hiện, thần bí nhân liền phát ra mấy luồng chân khí tấn công dữ dội. Chỉ thấy năm người thân hình rung động, cấp tốc di động thật nhanh, nhưng vẫn không tránh khỏi đòn tấn công ấy.

Lý Trường Xuân nhìn người thần bí, rồi lại liếc nhìn đóa ngũ sắc kỳ hoa, thần tình đột nhiên đại biến. Ông ta lặng yên quan sát mọi người bị buộc phải xuất hiện cùng với dị vực tam yêu ma. Lý Trường Xuân thần sắc bất định, hiển nhiên đang xem xét trọng yếu sự tình.

Lúc này, khi năm người vừa xuất hiện, trong đầu Lục Vân đã hiểu rõ tình cảnh của họ. Lại thấy Ngạo Tuyết đang toàn lực tránh những luồng chân khí cổ quái công kích, thân ảnh của nàng nhanh như điện, khiến người ngoài chỉ nhìn thấy một thân ảnh màu trắng mờ ảo. Lục Vân chợt động ý niệm, chớp mắt đã nghĩ ra cách bảo vệ cho nàng. Chỉ nhìn thấy Lục Vân xoay người một cái, cả thân hình biến mất lại thành linh xuất hiện bên cạnh Ngạo Tuyết, đồng thời xuất hiện một quang sáng màu đỏ, bao bọc cả hai người vào trong, bảo vệ không cho nàng bị thụ thương bởi đòn tấn công bằng chân khí mãnh liệt đó.

Phản ứng của Ngạo Tuyết cũng thập phần nhanh chóng. Từ Ảnh thần kiếm trong nháy mắt đã phát một quang sáng như ngọc bích, bao bọc bảo vệ mọi người bên trong. Đồng thời nhìn kỹ quang sáng màu đỏ đột ngột xuất hiện bên cạnh mình. Định thần nhìn cho rõ, Ngạo Tuyết kinh hãi thốt: "Lục Vân là

ngươi... Ngươi! Cô ta, ... cô ta, sao...". Nói rồi, Ngao Tuyết nhìn Lục Vân đang bế Thương Nguyệt trong lòng, trong ánh mắt có những tia sáng kỳ lạ, thật khiến người ta khó hiểu.

Thương Nguyệt thấy sự xuất hiện bất ngờ của Ngao Tuyết, trong lòng chấn động mạnh, thân thể mềm mại xinh đẹp run lên một chút. Bất gặp ánh mắt của Ngao Tuyết, nét mặt của Thương Nguyệt cũng thoáng chút thẹn thùng, nhãn thần cổ quái, chú mục nhìn Ngao Tuyết xem có biểu hiện gì hay không. Hai người bốn mắt chạm nhau, trong lòng đồng thời xuất hiện cảm giác mà không biết xuất phát từ đâu, lại càng không thể diễn tả được, chỉ muốn che giấu được chừng nào hay chừng ấy mà thôi.

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết, rồi lại cúi đầu nhìn Thương Nguyệt, nói nhỏ: "Thương Nguyệt sư tỷ bị Ma tiên tập kích, thọ trọng thương, nay tỷ đã đến đây thì đệ giao lại cho tỷ chăm sóc. Đệ phải để ý động tĩnh của kỳ hoa". Nói xong, chàng nhẹ nhàng giao Thương Nguyệt vào tay Ngao Tuyết, rồi khẽ lác mình dịch người ra xa.

Ngao Tuyết nhìn Thương Nguyệt, nhẹ giọng hỏi: "Tỷ không sao chứ, bây giờ cảm thấy thế nào?". Thương Nguyệt lúc này ánh mắt đã trở lại bình thường, mỉm cười trả lời: "Đa tạ đã quan tâm, mười giờ đã không sao. Tỷ nên cẩn thận, chú ý động tĩnh xung quanh. Cái tên thần bí kia thật là lợi hại, tu vi cao thâm vọt vọt. Còn bọn yêu ma quỷ quái đó, tất cả đều vì đóa kỳ hoa ngũ sắc mà đến. Đến giờ thì bông hoa ngũ sắc kỳ dị kia đã bắt đầu có biến đổi, chắc hẳn chỉ giây lát nữa là sẽ có đại biến... lúc ấy chỉ e đại chiến sẽ diễn ra". Nói xong, Thương Nguyệt nhìn chăm chăm vào đóa kỳ hoa tại giữa lòng động.

Lúc này, Lục Vân đã đến bên cạnh Ngọc Huyền chân nhân, chàng nói: "Sư bá, chúng ta phải làm như thế nào đây? Đóa hoa kia nhất định không phải là vật tầm thường, nhưng con không biết nó là vật thần kỳ gì? Khi đóa hoa ấy phát sinh biến hóa, chúng ta có nên xuất thủ ngăn cản Hắc Liên và Ma tiên, hay là chúng ta chủ động đoạt đóa kỳ hoa ấy?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn người thần bí, hỏi nhỏ Lục Vân: "Khi con vào trong động, con có biết được người thần bí kia là ai chăng? Có phải Hắc Liên, Ma Tiêu cùng Quý tiên cùng lúc tiến vào?".

Lục Vân đi chuyển theo sau Huyền Ngọc chân nhân, cúi thấp người khẽ nói: "Khi con vào, thì thấy người thần bí đang quyết đấu với Quý tiên, lúc đó Hắc Liên và Ma tiên cũng đã xông vào rồi. Con cùng Thương Nguyệt đến đây, khi cả hai vừa vào trong động, con thì bị Hắc Liên tập kích. Còn Thương Nguyệt trong lúc không phòng bị, đã bị Ma tiên đánh trọng thương. Còn người thần bí kia, sau khi vào trong động thì liền tấn công Hắc Liên và Ma tiên, đánh trọng thương cả hai người. Nghe Hắc Liên nói chuyện với Ma tiên thì hình như người thần bí kia đã luyện được pháp quyết thất truyền hơn hai ngàn năm nay, có tên là Âm Ảnh Lưu Quang, con chưa bao giờ nghe đến pháp quyết đó...".

Huyền Ngọc chân nhân nghe những lời đó thì kinh hãi nhìn vào người thần bí ở giữa không trung. Lúc này Lý Trường Xuân đã mở miệng nói với người thần bí rằng: "Là Khiếu Vô Tâm con! Tốt, dừng tay lại! Tại sao ngay cả chúng ta mà con cũng tấn công? Thật sự đã có chuyện gì xảy ra? Tại sao nơi này lại có kỳ hoa thần bí mà lâu nay ta lại không biết? Yêu ma quỷ quái dám tới đây cướp đoạt kỳ hoa. Trong phạm vi núi này vẫn còn thuộc môn phái ta, tự nhiên là toàn lực bảo hộ, không thể để yêu ma cướp đi được...".

Trong sơn động, vàng sáng chung quanh người thần bí tên Khiếu Vô Tâm kia đột nhiên ảm đạm, tựa như là gã đã thu hồi chân khí, không còn công kích nữa. Lạnh nhạt nhìn từ phía, Khiếu Vô Tâm lãnh đạm đáp: "Chuyện này bản thân con cũng không biết, con đang truy đuổi Quý tiên thì đến được đây, tất cả mọi chuyện ở đây thập phần thần bí, con cũng không hề biết thật sự đóa hoa kia là vậy chi, tại sao nó có thể phát ra thứ ánh sáng kỳ diệu như vậy?".

Nói xong, gã chậm chậm hạ thân thể xuống đất. Huyền Ngọc chân nhân, Lục Vân, Ngao Tuyết, và Thương Nguyệt, bốn người cùng với Thất Huyền chân nhân tất cả đều lộ vẻ hoài nghi cùng cực, đặc biệt đối với lời nói của gã Khiếu Vô Tâm, có thể nói là nửa điểm cũng không tin, nhưng cũng khó mà nói nên lời. Nhìn Lý Trường Xuân, Thất Huyền Chân nhân hỏi: "Lý huynh, không biết trong Thiên Kiếm Viện của ngươi lại có một cao nhân như thế này, có thể nói cho mọi người được biết được không?"

Thoáng qua trong mắt của Lý Trường Xuân một tia sáng đầy vẻ hãnh diện. Nở nụ cười trên môi, Lý Trường Xuân đáp: "Nói ra chỉ sợ mọi người cười chê, đây chính là Thiên Kiếm Môn đại đệ tử, là sư huynh của Kiếm Vô Trần, tên là Khiếu Vô Tâm. Nó đã đến Thiên Kiếm Viện lâu năm, thường vào hậu sơn tu luyện, nhân tiện cũng trấn thủ hậu sơn để bảo vệ cho an toàn. Vô Tâm tính tình lạnh lùng ít nói, lại không hề giao thiệp cùng ai, cũng chính vì thế mà ta đã sắp xếp nó trấn thủ tại nơi vắng vẻ này bao năm qua...".

Thất Huyền chân nhân nghe xong, nhìn Khiếu Vô Tâm, ánh mắt đầy vẻ nghi ngờ, lại nhìn sang bên Huyền Ngọc chân nhân. Cả hai nhìn nhau, ngẫm như hiểu ý, nhẹ nhàng gật đầu. Thất Huyền chân nhân lại đưa mắt nhìn sang đóa kỳ hoa đang tỏa sáng khắp động, hỏi: "Lý huynh có biết chân nguyên của đóa hoa này không?". Nói rồi lại liếc sang bên bọn Hắc Liên, rồi sau đó chú mục nhìn Lý Trường Xuân.

Trong sơn động, ánh ngũ sắc càng lúc càng rực sáng, cả động từ từ biến chuyển. Mọi người cùng với Hắc Liên và tam đệ linh, tất cả đều chú mục nhìn kỳ hoa dị biến, không khí chung quanh đột nhiên trầm hẳn xuống. Lý Trường Xuân nhìn vào ngũ sắc kỳ hoa thần kỳ, nhẹ giọng nói: "Thật ra, thì đây là lần đầu được nhìn thấy, ta cũng không rõ cho lắm. Tuy nhiên trong cổ thư của Thiên Kiếm Viện có nhắc đến ba loại kỳ hoa, là vua của loài hoa. Rất có khả năng, đóa hoa này chính là Ngũ Thái Tiên Lan, đứng thứ hai trong truyền thuyết, đạo huynh nghĩ sao?".

Thất Huyền chân nhân nhẹ gật đầu đáp: "Trường Xuân trưởng giáo đã nói tất nhiên là không sai, ta cũng nghĩ tới truyền thuyết này, nhất định đây chính là Ngũ Thái Tiên Lan, mười phần không sai. Lại nói Tiên Lan đối với người tu chân như chúng ta thì thập phần hữu dụng, nếu như ai có thể hấp thụ được nó, có thể lánh xa thiên kiếp, lại có thể trực tiếp vượt lên Tiên phẩm chi giới, tiến nhập vào Văn chi pháp giới thần bí khôn lường. Chỉ là không biết truyền thuyết này có thật hay không mà thôi...".

Huyền Ngọc chân nhân nói: "Truyền thuyết thì thật sự đã từng nghe qua, nhưng đóa hoa này đích thực là Tiên Lan, chỉ là lần đầu tiên mới gặp, có điều công dụng ra sao thì chẳng ai biết được. ".

Lý Trường Xuân cùng Thất Huyền chân nhân hai người nhìn về phía bát quái đồ, trầm tư suy nghĩ. Quay đầu lại, nhìn mọi người, Thất Huyền chân nhân

mở miệng nói: "Bát quái trận đồ này thật là kỳ lạ, nhìn lại bát thần thú trên không, theo ta đoán thì phần lớn trận pháp này chính là thượng cổ trận pháp 'Bát Thú Liệp Tiên trận'. Không biết ý của mọi người thế nào?".

Lý Trường Xuân nhìn Huyền Ngọc chân nhân, nhẹ nhàng gật đầu nói: "Rất giống với 'Bát Thú Liệp Tiên trận', tương truyền trận pháp này rất đáng sợ, ngay cả thần tiên bị giam trong đó thì cũng không thể nào thoát ra được, đồng thời cũng hoàn toàn ngăn cản mọi vật từ bên ngoài tiến nhập vào, thật phần ảo diệu. Giờ đây Ngũ Thái Tiên Lan dưới sự bảo hộ của trận pháp này, không chỉ yêu ma quỷ quái vô phương hạ thủ, mà ngay cả chúng ta cũng không biết bắt đầu từ đâu...". Nói rồi Lý Trường Xuân thở dài nhẹ nhàng.

Lúc này, mọi người bao gồm Lục Vân, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt cùng Bốn Nhất tất cả đều im phăng phắc, chú mục nhìn vào Ngũ Thái Tiên Lan, trong lòng thầm tự hỏi làm cách nào để phá giải trận pháp thần kỳ kia để đoạt được Tiên Lan?

Trong động, mọi người im lặng không nói nên lời, đứng lặng yên chung quanh đóa Tiên Lan. Đúng lúc đó, ngay tại trung tâm đóa hoa đã phát sinh dị biến. Xét cho cùng, đóa Tiên Lan thần bí cùng cực, truyền thuyết về nó lại càng thần kỳ hơn, hoặc giả vẫn còn bí mật nào khác mà thế nhân không biết hay sao? Tất cả đều là một câu đố đang chờ bọn họ đi giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Ngũ Thái Tiên Lan

Tĩnh lặng, vô thanh, trong động lúc này dường như ngay cả tiếng hít thở nhỏ xíu cũng có thể nghe được. Tất cả mọi người cùng Hắc Liên, Ma tiên, Quý tiên đều đang chú mục nhìn vào đóa kỳ hoa, ai nấy đều cảm thấy ánh sáng ngũ sắc ấy càng lúc càng mạnh lên, biết rằng thời khắc quyết định sắp đến. Tất cả đều bí mật chuẩn bị.

Trong lòng son động, trong thủy trì, từng đợt sóng màu bạc nhấp nhô, vô số ánh sáng ngũ sắc lấp lánh ẩn hiện, xung quanh Ngũ Thái Tiên Lan được bao bọc bởi ánh sáng ngũ sắc, ánh sáng chuyển động càng lúc càng nhanh, làm cho cả son động sáng bừng lên với ánh sáng chói lòa, mười phần diễm lệ. Xung quanh ao, trận pháp kỳ ảo "Bát Thú Liệp Tiên Trận" tự nhiên chuyển động. Tám con thú thần hiện lên, chuyển động quanh ao, từ từ nhanh dần, nhanh đến nỗi không còn phân biệt được con nào với con nào nữa, mà chỉ còn nhìn thấy một vệt sáng thần kỳ mà thôi. Ở ngay chính giữa, ngũ sắc kỳ hoa càng lúc càng rực rỡ. Phía bên ngoài trận, mọi người chăm chú quan sát Tiên Lan dị biến cũng như kỳ trận ngàn năm khó gặp này. Thất Huyền chân nhân hỏi: "Trường Xuân trưởng giáo có biết cách nào phá giải trận pháp này không? Nếu như chúng ta không có cách phá giải, chỉ e rằng chúng ta chỉ có thể ngắm nhìn Tiên Lan ngàn năm này mà không thể có được".

Lý trưởng giáo khẽ động dung, vô thức nhìn xung quanh, rồi trầm giọng đáp: "Hiện tại gặp phải thượng cổ kỳ trận này, thời gian lại cấp bách, bốn nhân không có cách nào tìm hiểu được trận pháp này, hoàn toàn vô phương. Mọi người có cách chi chăng?". Nói rồi ông ta nhìn về Thất Huyền và Huyền Ngọc chân nhân, trong ánh mắt hiện lên vẻ chờ đợi. Thất Huyền chân nhân khẽ lắc đầu, nói: "Cũng không dám giấu, kiến thức cao thâm khôn lường như Trường Xuân chân nhân đây mà còn không có cách, thì bản đạo sao dám múa rìu qua mắt thợ chứ. Hiện tại, cách duy nhất là chúng ta hy vọng. Tiên Lan ngàn năm khó gặp, thượng cổ trận pháp lại không dễ phá, chúng ta chỉ có thể nhìn chứ không thể nào có được, thật đáng tiếc ...".

Huyền Ngọc chân nhân trầm ngâm một lúc, đột nhiên lên tiếng: "Tôi nghĩ... hay là chúng ta tập hợp hết sức lực, may ra... may ra có thể đột phá được trận pháp. Chỉ có điều...". Nói đến đây mắt ông hướng nhìn về phía bọn Hắc Liên, ba tên yêu ma: "... Nếu mà thành công thì người được lợi không phải là chúng ta, mà chính là ba tên yêu ma kia, chúng ta phải bàn tính cho kỹ càng mới được".

Trong khi mọi người còn đang nói chuyện qua lại, thì Ngũ Thái Tiên Lan lại phát sinh dị biến. Thanh, hồng, tử, kim, bạch năm màu phát sáng cực mạnh, lại bắt đầu chuyển động, quay vòng quanh đóa hoa nằm ở chính giữa, dần dần tăng tốc độ. Rồi lại tiếp tục xuất hiện năm màu, cũng là thanh hồng tử kim bạch, cũng lấy đóa hoa làm trung tâm, nhưng lại quay theo chiều ngược lại. Giữa không trung, lúc này cả hai vòng sáng hình thành từ ngũ sắc, lấy Tiên Lan làm trung tâm, tạo thành một cảnh tượng vô cùng huyền bí. Bỗng nhiên xuất hiện một con chân động, vô số tảng đất đá trên đỉnh động bị nứt ra rơi xuống, cảnh tượng giống như cảnh thần Phật chiến đấu. Tiên Lan từ từ bay lên, hòa quang đại thịnh. Từ ngay chính giữa phát ra một luồng ánh sáng cực mạnh, phá vỡ trần động, chiếu thẳng lên trời. Mọi người đứng ngoài ba trượng cũng cảm nhận được kinh lực mạnh mẽ vô cùng từ luồng sáng kia. Ánh mặt trời xuyên qua nóc động vừa bị phá vỡ, chiếu thẳng lên Tiên Lan, hội tụ cùng với hai vòng sáng kia, tạo thành một đạo ánh sáng kỳ dị vô cùng, rọi thẳng lên trời cao.

Từ Tổng Tiên Linh, quang trụ do Tiên Lan phát ra, chiếu thẳng lên trời cao, trực chỉ mặt trời mà hướng tới, tạo thành một quang cảnh tuyệt đẹp, làm chấn động cả chân giới. Tại son động lúc này, mọi người đều e dè trước cảnh tượng kỳ lạ, đều rời khỏi Tổng Tiên Linh thật nhanh, kinh hãi chú mục nhìn thần bí quang trụ. Dưới mặt đất chấn động liên hồi. Sau đó một lúc, chấn động nhỏ dần rồi từ từ dừng lại. Lúc này, mọi người mới lấy lại được cảm giác bình tĩnh. Giữa không trung, Ma tiên, Quý tiên, Hắc Liên ba tên yêu nhân phát ra những âm thanh kỳ lạ, tựa như muốn triệu tập yêu vật. Còn cao thủ các phái thì đứng chôn chân nhìn cảnh thần bí trước mắt, tất cả bị sự việc phát sinh ngoài ý muốn làm cho ngây dại. Mọi người không hề nghĩ rằng, Ngũ Thái Tiên Lan lại có sức mạnh khùng khiếp như vậy, chớp mắt đã trải dài hàng trăm trượng trên mặt đất, tạo thành một đường ánh sáng với đường kính ba trượng, hướng thẳng về phía chân trời.

Trong mắt của Lục Vân lại phát ra ánh sáng kỳ lạ, chàng đang vận dụng Ý Niệm Thần Ba pháp quyết, muốn thăm dò "Bát Thủ Liên Trật" để tìm cách phá giải, chỉ ít cũng phải xâm nhập qua trận pháp, tiến vào bên trong. Lúc này, biết thời gian càng lúc càng ít dần, thân thể chàng nghiêng sang một bên, nhằm tránh các vị cao nhân như Thất Huyền, Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy mắt của mình. Ý Niệm Thần Ba được chàng liên tục thay đổi tần số, đã gần đạt đến hai trăm ngàn vòng mỗi thứ.

Trong mắt Lục Vân lúc này, bảy màu sắc khác nhau hòa quyện, huyền diệu vô cùng. Bởi vì Ý Niệm Thần Ba pháp quyết với tần số cực cao quét khắp mọi nơi, nên rất nhiều thông tin hiện lên trong đầu của chàng. Lúc này, phải nói Lục Vân suy nghĩ cực nhanh, hàng loạt các kết quả hiện lên, chàng liên tục lựa chọn nhằm lọc ra các thông tin không cần thiết và giữ lại những thông tin tốt nhất. Diễn tả thì chậm chứ sự thực thì mọi chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt mà thôi.

Trong sơn động, một đạo ám ảnh lại xuất hiện, chỉ thấy Vô Tâm thân thể biến đổi trông âm đạm, rồi nhanh chóng dịch người bay đến gần Tiên Lan. Xung quanh Tiên Lan, ngũ quang lại xuất hiện, liền sau đó thì thần kỳ trận pháp lại tái khởi. Vô Tâm hét lên một tiếng, chỉ trong chốc lát, "Ám Ảnh Lưu Quang" pháp quyết đã được gã vận dụng cực độ, để thân phi thăng lên cao, rồi nhắm hướng "Bát Thủ Tiếp Liên Trật" lao đến.

Mọi người la lên thất thanh, Huyền Ngọc chân nhân cùng Thất Huyền chân nhân sắc mặt đại biến. Hai người quay sang nhìn Lý Trường Xuân, mục quang của hai người trong nháy mắt hiện lên tia nhìn sắc lạnh trước việc Lý Trường Xuân không hề ngăn cản hành động của đồ đệ của mình. Nhất Bàng, Ngao Tuyết, Bồn Nhất, Thương Nguyệt nhìn về phía quang trụ, tâm lý đầy nghi hoặc, không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo đây. Bên ngoài, tam ma gồm Ma tiên, Hắc Liên, quý tiên lộ vẻ lo lắng không yên, chúng có lẽ đã cảm giác được thời khắc quan trọng đang gần kề, không thể để phí thời gian được nữa, nếu không thì lỡ mất thời cơ.

Lục Vân quay sang nhìn Thương Nguyệt, thấy nàng nằm yên tĩnh trong lòng của Ngao Tuyết, cả hai đang lặng im quan sát quang trụ thần bí. Nhìn thấy cảnh đó, trong lòng Lục Vân đột nhiên trầm xuống, thật khó giải thích được. Phóng mắt nhìn quanh, Lục Vân kêu lên một tiếng, đầu đầu trong sơn động cũng nhìn thấy thân ảnh của Vô Tâm. Trong lòng chàng lúc này thập phần bội phục trước thần pháp nhanh như điện chớp ấy, tuy nhiên, chàng hoàn toàn nắm rõ vị trí cũng như hướng di chuyển của Vô Tâm, cho dù người ngoài chỉ nhìn thấy thân ảnh của gã mờ mờ ảo ảo mà thôi. Tất cả là nhờ vào pháp quyết thần kỳ "Ý Niệm Thần Ba" của Lục Vân.

Lúc ấy, Ngũ Thái Tiên Lan quang hoa lại phát mạnh mẽ đến không ngờ, thật nằm ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Lúc ấy đóa kỳ hoa bắt đầu chuyển động, quay tròn rồi từ từ bay lên. Ánh sáng ngũ sắc phát xuất từ tiên càng lúc càng mạnh, càng lúc càng chói lòa, chiếu sáng cả sơn động. Ngũ sắc quang hoa lúc này tạo thành quang cầu, đích thực hình thành pháp giới kết trận, hắt văng Vô Tâm ra phía ngoài.

Trong động Hắc Liên, Ma tiên, quý tiên đồng loạt rống lên. Chỉ thấy ba đạo hắc ảnh, toàn lực nhắm hướng ngũ sắc quang cầu bao quanh Tiên Lan mà lao đến. Trên không trung, Vô Tâm sau khi liên tục công kích một ngàn tám trăm lần, lại một lần nữa bị đẩy bay ngược ra sau. Cùng lúc ấy, Lý Trường Xuân lập tức bay lên không, đỡ lấy thân hình Vô Tâm lớn tiếng nói: "Ồ đây không thể xông bừa lên được, lên bên trên mau". Nói dứt lời, thân hình trên không trung chỉ thấy chớp lên một cái, đã không thấy đâu nữa. Thất Huyền cùng Huyền Ngọc chân nhân sắc mặt chợt biến, trong động chỉ còn lại Lục Vân, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt ba người cùng nói: "Đi, vẫn còn ba tên yêu ma đó, xuống dưới đất rồi nghĩ biện pháp". Rồi cùng Bồn Nhất, ba người biến mất trong không trung. Bây giờ chỉ còn lại lũ yêu ma quỷ quái.

Lúc này, "Bát Thủ Tiếp Liên Trật" lại sáng lên, ầm một tiếng như sấm nổ, tam ma cũng bị hắt văng ra đằng sau. Ma tiên thì bị rơi xuống phía sơn động, ngay phía trên đầu của Lục Vân. Hắc Liên cùng Quý tiên thét lên một tiếng, thân thể âm đạm, hắc khí toát ra, hẳn đã bị thương, rơi bắn về phía sau, biến mất. Thương Nguyệt nhìn Lục Vân, nói: "Chúng ta đi thôi, chỗ này chẳng có chuyện gì để làm". Ngao Tuyết cũng nhìn Thương Nguyệt, trong mắt ánh lên vẻ kỳ dị, rồi lại nhìn Lục Vân, nàng nói: "Thương Nguyệt nói phải, chúng ta đi thôi...".

Lục Vân nhìn vào trận pháp thần kỳ, rồi lại chú mục nhìn vào thủy tri, phát hiện được trong ấy linh khí ẩn tàng cực mạnh, chàng chợt hiểu ra rằng đóa Ngũ Thái Tiên Lan này tuy thần kỳ, nhưng cốt lõi nằm ở linh khí được tích tụ cực kỳ sung mãn trong Tiên Lan, linh khí ấy chẳng phải thu thập được từ thủy tri này sao? Đáng lý ra thủy tri phải khô cạn mới phải, nhưng điều đó không hề có, điều đó ... điều đó cũng có nghĩa là Tiên Lan không hấp thu được hết linh khí trong thủy tri, nghĩa là trong thủy tri vẫn còn nhiều linh khí.

Lục Vân nhìn hai cô gái, dung mạo cao khiết mỹ lệ thật khiến người khác động lòng, tựa như hăng nga tiên tử. Lục Vân tâm hồn khẽ dao động, thầm khen: "Vẻ đẹp của Ngao Tuyết và Thương Nguyệt vừa quý phái, vừa cao nhã! Trong thế giới này, khó tìm ra được người thứ ba nữa!". Nhảy lên bên cạnh hai người, nhìn hai người, chàng nói nhẹ: "Vào lúc này muốn rời khỏi sơn động, e rằng đã muộn mất rồi. Bây giờ hai người toàn thân thả lỏng, chuyện gì cũng đừng nghĩ. Tôi sẽ đưa hai người xuyên qua pháp giới kết trận kia, tiếp cận Tiên Lan." Nói rồi, hai tay chàng nắm chặt lấy ngọc thủ của hai nàng, mắt chàng dị quang lóe sáng, rồi tung mình hướng về quang cầu.

Lục Vân kéo hai người đi, trong chớp mắt đã đến gần được quang cầu. Rồi chàng khởi động Ý Niệm Thần Ba tạo ra một quang cầu bảo vệ, bao trùm lấy cả ba người. Lục Vân lúc này đã điều chỉnh tần suất cho phù hợp với tần suất của quang cầu của pháp giới kết trận. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, cả ba người đã vượt được kết giới, rơi vào bên trong quảng sáng, tiến đến bên Tiên Lan bên trong thủy tri.

Thương Nguyệt và Ngao Tuyết hai người nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc vô bì. Đối với Lục Vân, trong lòng hai người đầy áp sự nghi vấn không tài nào giải thích nổi. Chẳng phải chương môn của đệ nhất môn phái trong giới chân tu Lý Trường Xuân đã chẳng nói rằng vô phương xuyên qua pháp trận này hay sao, giờ đây Lục Vân lại cùng hai người phá được kết giới, chuyện này ... chuyện này có thể được hay sao. Lục Vân đã làm cho hai người vừa kinh hãi, vừa chấn động.

Lục Vân quay đầu nhìn lại, trong mắt ánh lên nét nhu tình. Chàng nói: "Thời khắc quyết định đã đến, cả hai người nên vận dụng toàn lực, bay đến chỗ Tiên Lan cho thật nhanh, tôi sẽ ở lại phía sau đợi hai người. Hy vọng hai người không phụ lòng của tôi, chúc hai người thuận lợi". Nói rồi chàng hai tay vận toàn lực, xuất ra một cỗ kinh lực vô bì đẩy hai người đi về phía trước.

Giữa không trung, Thương Nguyệt và Ngao Tuyết hai người quay đầu muốn nhìn Lục Vân thêm chốc nữa. Hai người lúc này vô cùng cảm động, không

sao nói lên lời. Ngao Tuyết quay qua nhìn Thương Nguyệt, bỗng nhiên mỉm cười, nắm lấy tay nàng. Thương Nguyệt cũng cảm giác được cái nắm tay ấy không mang chút gì thù hận hay ghen ghét, mà tràn đầy tình bạn. Nàng khẽ gật đầu, chăm chú nhìn Ngũ Thái Tiên Lan phía trước, cùng Ngao Tuyết nỗ lực bay tới.

Giờ đây, Lục Vân nhìn hai người rời khỏi mình, lặng lẽ cẩn thận quan sát động tĩnh chung quanh. Chăm chú nhìn thủy trì, Lục Vân hay tay khẽ động, lập tức một luồng sức mạnh khủng khiếp xuất hiện, chớp mắt làm cho toàn bộ nước trong hồ cuộn lên. Chỉ thấy làn nước trắng như sữa đổ ngay lập tức bao bọc toàn bộ thân thể Lục Vân trong đó, nước trong hồ bỗng chốc khô cạn.

Lục Vân lúc này toàn thân rực sáng. Hiển nhiên "Vạn Nguyên Quy Nhất" pháp quyết đã được chàng vận dụng đến mức cực hạn. Ngay lúc đó, từ bốn phương tám hướng, ngũ sắc quang hoa khai thủy hiện lên, hình thành lên một quả cầu ngũ sắc. Lục Vân ở ngay trung tâm, vận dụng toàn lực, tức tốc dẫn nhập linh khí bốn phương, hòa nhập vào cơ thể của mình. Lúc ấy nhìn trong quang cầu, Lục Vân toàn thân quang hoa lưu chuyển, còn phía bên ngoài ngũ sắc quang hoa đột nhiên bạo phát, dồn áp lực xuống bên dưới. Tuy nhiên áp lực ấy chỉ duy trì được trong phút chốc rồi dần tan biến trong không gian.

Lục Vân thân hình lơ lửng trên không trung, trong mắt chàng ngũ sắc quang hoa đang luân chuyển hòa quyện cùng nhau đang dần dần chậm lại, rồi dừng hẳn. Chăm chú nhìn thượng cổ kỳ trận "Bất Thủ Liệp Tiên Trận", chàng khẽ mỉm cười, rồi lặng yên nhìn trời cao. Lục Vân hai mắt phát ra một cỗ bá khí, toàn thân ần ần hiện hiện thất sắc quang hoa lưu chuyển không ngừng. Chàng lại mỉm cười, như cười nhạo thế gian, đột nhiên chàng biến mất trong không gian.

Ngao Tuyết toàn lực thi triển thân pháp, chỉ trong chớp mắt đã tiếp cận được Ngũ Thái Tiên Lan. Khi hai người Thương Nguyệt, Ngao Tuyết gần chạm tới Tiên Lan liền bị một luồng kinh lực cực mạnh ngăn cản, khiến cho cả hai không thể tiến thêm được chút nào. Ngao Tuyết lên tiếng: "Cẩn thận đó, muốn đến gần đóa Ngũ Thái Tiên Lan này ngàn lần khó khăn, chúng ta phải suy nghĩ tìm cách mới được". Thương Nguyệt nhìn xung quanh bất chợt phát hiện ra quang trụ thần bí đột ngột thất tung. Cả hai nhìn xuống phía bên dưới, phát hiện ra mình đã cách chừng trên trăm trượng rồi. Trên Tổng Tiên Linh lúc này, các nhân vật hàng đầu của Lục Viện đã tề tụ đầy đủ, ngược nhìn Ngũ Thái Tiên Lan. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, Lục Viện trưởng giáo đồng thời xuất hiện trên không trung, ánh mắt nhìn chăm chăm vào đóa kỳ hoa. Mấy người đó gồm Bốn Nhất của Bồ Đề Học Viện, Vô Vọng thuộc Đạo Viện, Thiên Kiếm Viện thì có Vô Trần và Vô Tâm, Dịch Viện là Lâm Văn Phong, cuối cùng Nho Viện là Tất Thiên. Trên không trung chỗ Tiên Lan có thêm Thương Nguyệt, Ngao Tuyết. Thành ra trên không trung lúc này, người của Lục Viện gồm mười bốn cao thủ. Ngay lúc các cao thủ Lục Viện xuất hiện trên không, thì nhanh như cắt, yêu đạo cũng đồng loạt xuất hiện. Tam yêu bao gồm Hắc Liên, Ma tiên và Quý tiên không hẹn mà gặp, toàn lực hướng Tiên Lan mà lao đến, tốc độ nhanh không tưởng, so với Lục Viện cao thủ cũng không chênh lệch là bao nhiêu.

Lý Trường Xuân nhìn thấy tam yêu xuất hiện, nhãn thần lộ vẻ âm lãnh, liếc nhìn phía sau một cái nhìn Vô Tâm, rồi cất tiếng nói với mọi người "Chúng ta phải hết sức cẩn thận, Ngũ Thái Tiên Lan là thiên địa tối thần kỳ chi vật, đối với giới chân tu chúng ta lại càng là kỳ bảo ngàn năm khó gặp, nếu để rơi vào tay tà ma yêu đạo thì ... Giờ ta cùng ngũ vị chương giáo liên thủ hợp lực, cản ba tên yêu ma đó. Hơn nữa Tiên Lan có quang trụ bảo vệ, nên tạm thời cứ để đó, chúng ta sau khi đã đuổi được ba tên yêu ma kia, sẽ cùng nhau hợp lực tìm cách phá kết giới sau". Nói xong, toàn thân lão ta từ quang bạo trướng, quay đầu chọn ngay Ma tiên, toàn lực hướng đến.

Năm vị chương giáo nghe xong đã đổi sắc, biết được Lý Trường Xuân xảo trá. Trên không trung lúc này, ngoài Thiên Kiếm Viện có hai người, kỳ dư các phái còn lại đều có một người, họ không tính đến Thương Nguyệt và Ngao Tuyết vì họ không nhìn thấy. Trong số đó, thần bí nam tử Vô Tâm lại là người có thực lực không thể xem thường, còn Vô Trần thì đã đạo hạnh thâm sâu khôn lường không cần phải nói, nghĩ vậy nhưng người ít không tiện lên tiếng. Lý Trường Xuân coi như đã an bài mọi thứ, giờ có muốn thay đổi cũng là hữu tâm vô lực mà thôi, chỉ có thể nhìn Thiên Kiếm Viện độc chiếm Tiên Lan mà thôi. Giờ lại có yêu ma trước mặt, các vị trưởng giáo của ngũ phái cũng không thể lên tiếng làm khác được, thật là ý trời ...

Trong lòng đã rõ ý đồ của Lý Trường Xuân, lại không tiện lên tiếng, sắc mặt của ngũ vị chương giáo thập phần cổ quái. Năm người bắt đầu dĩ phải hướng về phía tam yêu mà bay đến, trong lòng tràn đầy oán hận. Giữa không trung lúc này, tuy không cần phải nói nhưng lục vị chương giáo đã phân làm ba nhóm, mỗi nhóm chọn một tên yêu ma mà toàn lực ngăn cản. Trong lúc ấy, đệ tử của Lục Viện thì thi triển thân pháp đến mức cao nhất, hướng đến Tiên Lan mà chiếm lấy. Chỉ vì mọi người cùng là giới chân tu chính đạo, lại càng không tiện mở miệng, chỉ một mực hướng đến đóa kỳ hoa thần kỳ kia. Lúc này trên bầu trời cao, ánh mặt trời càng lúc càng sáng, càng lúc càng nóng hơn. Ánh sáng từ mặt trời bao trùm Tiên Lan, cảnh tượng thật là đẹp mắt. Từ đằng xa, mọi người có thể nghe được tiếng la hét của tam yêu, hiển nhiên lúc này bọn chúng đã bị lục vị chương môn ra tay ngăn cản, không cho tiến bước. Trong tiếng la hét có thể nhận thấy chúng phần nộ cùng cực, có lẽ do lục vị chương môn xuất thủ không hề nương tay, không biết là do chính tà bất lưỡng lập hay vì lòng oán hận vì nhìn thấy kỳ trận dị bảo lọt vào tay kẻ khác đây ... nhưng có một điều chắc chắn đó là trong tiếng la hét của tam ma, ngoài việc phần nộ còn có sự tuyệt vọng nữa.

Lục Viện bát đệ tử, đã vận toàn lực bay đến. Lúc này Thiên Kiếm Viện Vô Trần quay qua nhìn Vô Tâm. Khẽ gật đầu hiểu ý, Vô Tâm thân thể đột nhiên biến hóa mờ ảo, lúc này mọi người đã ở rất gần Tiên Lan, chỉ cách khoảng hơn sáu thước mà thôi, gã đột nhiên vượt qua bảy người còn lại tiến lên phía trước. Nhãn thần Vô Tâm quang hoa xuất hiện, hữu thủ tạo thành trảo hướng đến Tiên Lan định chụp lấy. Gã khẽ nhếch mép cười tưởng như đã đoạt được, cũng chính ngay lúc đó, gã kêu lên thất thanh, thân thể bị chấn động mạnh, bị hất ra đằng xa. Năm người còn lại bao gồm Kiếm Vô Trần, Bốn Nhất, Vô Vọng, Tất Thiên và Lâm Văn Phong thấy gã bị hất ra xa, cả năm người không thém lưu ý mà vận toàn lực vào song thủ, lao đến Tiên Lan chụp lấy. Kết quả của năm người cũng không khác gã Vô Tâm bao nhiêu, tất cả đều bị chấn động lại phía sau.

Ngao Tuyết, Thương Nguyệt hai người nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ một điều: phía bên ngoài Ngũ Thái Tiên Lan vẫn tồn tại kết giới pháp trận bảo vệ. Nếu như không phá vỡ kết giới này, hoàn toàn không có cách nào lọt vào bên trong được. Bỗng một nhân ảnh hiện rõ, đó chính là Lâm Văn Phong, hắn nhìn thấy Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người bên trong kết giới, hắn nói lớn: "Ngao Tuyết sư tỷ, tỷ có gặp Lục Vân hay không, có biết huynh ấy đang ở đâu không? Tỷ có biết không?"

Ngao Tuyết nhìn hắn, đáp khẽ: "Lục Vân hiện đang ở phía bên dưới kia. Hãy cẩn thận, Ngũ Thái Tiên Lan này thập phần thần bí, phía ngoài lại có kết giới pháp trận cực kỳ hùng mạnh, phải cẩn thận đó. Nếu như không phá giải được kết giới này, vô phương có thể lọt vào được bên trong. Ủa, cái gì thể kia?... A... Có cái gì đang bay lên thế kia?..."

Thương Nguyệt nhìn Ngũ Thái Tiên Lan đang bay lên, nói: "Thiết nghĩ đóa Ngũ Thái Tiên Lan này cũng giống như giới chân tu chúng ta, hiện tại đã tu

thành đắc đạo, phi thăng thành tiên rồi chăng? Còn nếu không, thì tại sao lại có chuyện như thế". Nghe đến đó, Lâm Vân Phong và Ngao Tuyết tâm thần chấn động, tự hỏi sao mình lại không hề nghĩ đến chuyện này...

Trong lúc ba người còn đang nói chuyện, thì ngũ sắc quang hoa đại thịnh, lại thấy Kiếm Vô Trần tay cầm thần kiếm, từ thân kiếm phát ra ngũ sắc quang rực rỡ, nhắm vào Tiên Lan mà chém xuống một kiếm như điện. Mọi người xung quanh la lên thất thanh, đầy phần nộ trước một kiếm của Vô Trần muốn hủy đi kỳ bảo. Kiếm Vô Trần lúc này thân sắc lãnh mạc, hoàn toàn bỏ ngoài tai tiếng chúng nhân kinh khiếp, một kiếm đó cứ thẳng hướng Tiên Lan mà chém xuống.

Ngay lúc Thiên Linh thần kiếm chém phải Ngũ Thái Tiên Lan, từ đóa kỳ hoa xuất hiện ngũ quang thập sắc, vô số quang hoa tại không trung tán xạ, cảnh tượng như thiên nữ tán hoa, thập phần mỹ lệ động nhân. Một đạo ánh sáng cực mạnh từ mặt trời hợp cùng với ánh sáng phát xuất từ Tiên Lan, hợp nhất thành một, giống như một tiếng hô được vạn người hưởng ứng, uy thế mãnh liệt vô bì, hất văng Vô Trần cả người lẫn kiếm ra xa hàng mấy trượng. Tuy nhiên, kỳ hoa lúc này ngũ sắc bất định, lúc tỏ lúc mờ, hiển nhiên là sau một kiếm đầy uy thế đó, hộ thể kết giới pháp trận đã bị suy tổn ít nhiều. Khi Vô Tâm bị hất văng ra sau, thì gần như cùng một lúc, một bóng mờ xuất hiện, đích thực là Vô Tâm đã xuất thủ. Lúc này toàn thân gã, ánh xám ảm ảm hiện hiện, cường thịnh vô cùng. Nếu so với từ sắc đồng nhất của Kiếm Vô Trần thì ánh xám của Vô Tâm thập phần khác biệt, ảm trong đó là sát khí mãnh liệt, nhưng cũng rất khó nhận biết.

Giữa không trung, Tiên Lan bắt đầu quay tròn, sau mỗi vòng quay, vòng sáng chung quanh lại càng sáng chói hơn một ít. Chúng nhân nhìn Vô Tâm toàn lực đối phó Tiên Lan, không một ai có bất cứ hành động gì. Hai bên, một bên là màu xám ảm tàng sát khí, ảm ảm hiện hiện, nhưng thập phần mạnh mẽ; một bên là ngũ sắc quang hoa kỳ diệu nhưng lúc mờ lúc tỏ, đối đầu với nhau lúc này, chẳng ai có thể nói trước được kết quả sẽ như thế nào. Kiếm Vô Trần nhìn Vô Tâm, trong mắt lộ một tia lãnh ý, thân thể lại xuất hiện bên cạnh đóa kỳ hoa, tay cầm thần kiếm, mắt nhìn Tiên Lan, đề phòng những người chung quanh, sợ mọi người ra tay phá hoại.

Lâm Vân Phong nhìn Vô Tâm, loáng một cái, đã bay đến gần gã. Đồng thời Bồn Nhất, Tất Thiên cũng cùng một mục tiêu mà bay đến. Mọi người có mặt lúc này đều có chung một cảm giác rằng Vô Tâm gã đang sử dụng một phương pháp thập thần tà dị, đang cố gắng phá nát Tiên Lan bản thể, lại càng không thể chịu được sự quá quất của gã, phải làm mọi cách để ngăn cản. Tuy nhiên, khi họ tới gần Vô Tâm, Vô Trần hét lên: "Đừng tới gần! Đại sư huynh đang thi triển pháp quyết để phá kết giới pháp trận bên ngoài Tiên Lan, các người tới gần chỉ làm huynh ấy không tập trung thi triển pháp quyết mà thôi. Quay lại đi". Lời vừa nói dứt thì giữa không trung, quang hoa bạo phát, ngũ sắc hóa thành thần long, xuất hiện trước mặt bọn họ, bức bọn họ lùi lại phía sau.

Lâm Vân Phong nói lớn: "Người chỉ nói toàn chuyện vô lý, kẻ kia đang thi triển pháp quyết gì, tại sao ta chưa nghe qua. Với lại trong pháp quyết đó khi thi triển, ảm giấu một luồng khí cực kỳ tà ác, người cho rằng bọn ta không cảm nhận được sao? Ta nghĩ Thiên Kiếm Viện các người muốn độc chiếm Ngũ Thái Tiên Lan, nên mới ngăn cản không cho bọn ta đến gần, không phải như vậy sao?".

Bồn Nhất, Vô Vọng, Tất Thiên, không xa nơi đó là Ngao Tuyết, Thương Nguyệt năm người im lặng cùng nhìn về hướng Kiếm Vô Trần, chờ đợi xem hắn trả lời thế nào. Vô Trần thân sắc băng lạnh, hừ nhỏ rồi nói: "Các người chỉ được cái nói cản, cái gì là chúng ta độc cứ chiếm hữu chứ, thật là bậy bạ. Tiên Lan đích thực xuất hiện ở hậu viện của Thiên Kiếm Viện, thì thuộc quyền sở hữu của Thiên Kiếm Viện, cái đó còn phải bàn cãi hay sao? Nếu như Tiên Lan này xuất hiện tại Dịch Viện, ta thân là môn hạ của Thiên Kiếm Viện quyết chỉ có ý định thương ngoạn, không có ý định đoạt lấy, thật không giống như ai đó, khi ý đồ chiếm đoạt không thành, thì mở miệng mắng chửi người khác". Nói rồi, y nhìn Lâm Vân Phong, mắt tóe ra sự phần nộ.

Lâm Vân Phong nghe xong, hét lên một tiếng, toàn thân kích động, người gã rung lên không ngớt. Lời nói cứng rắn của Vô Trần vừa dứt, Ngao Tuyết đứng bên cạnh Lâm Vân Phong đã lên tiếng: "Không được lỗ mãng, gã kia đã tập trung thần khí vào tay, hơn nữa tu vi của gã hơn hẳn đệ. Sự tiến bộ của đệ là điều không cần phải bàn cãi, nhưng phải bình tĩnh, cũng không nên chọc giận gã kia. Lục Vân đã nói, ngoài huynh ấy ra có thể chiếm thượng phong trước gã ta, kỳ dư chúng ta đều không phải là đối thủ của gã".

Vân Phong nghe những lời ấy của Ngao Tuyết, thân sắc có phần đỡ hơn chút đỉnh, hẳn lại liếc nhìn Kiếm Vô Trần hừ một tiếng, mắt lộ dị quang, chú mục nhìn Ngũ Thái Tiên Lan. Bên cạnh là Bồn Nhất, Vô Vọng và Tất Thiên ba người đều lộ vẻ coi thường, chăm chú nhìn Kiếm Vô Trần. Họ hoàn toàn không nghĩ đến tại sao Thiên Kiếm Viện lại xuất hiện một nhân tài đến chừng đó, lại càng không thấy hổ thẹn cho bản thân của mình.

Lúc ấy, giữa không trung Vô Tâm la lớn một tiếng, thân thể bị chấn động mạnh, văng ra xa., miệng học máu. Còn Tiên Lan thì ngũ sắc quang hoa càng lúc càng sáng, cộng thêm với ánh sáng từ mặt trời, Tiên Lan bay lên không càng lúc càng nhanh. - <http://.com>

Vân Phong tâm thần đột nhiên cảm thấy hoan hỉ, tựa hồ như muốn nhảy lên hoan hô Tiên Lan đắc thắng. Thấy Tiên Lan bay lên, mọi người không ai bảo ai lại tiếp tục truy đuổi, đồng loạt quyết tâm lao theo cố giành cho bằng được.

Chân trời, ánh sáng ngũ sắc đầy khắp Thái Huyền Sơn, ánh sáng chói mắt như dưới mặt trời nóng gắt, toàn bộ Thái Huyền Sơn bị bao phủ trong một cảnh sắc thần bí. Ngay trong khi Ngũ Sắc Tiên Hoa gia tăng tốc độ bay lên, một luồng khí tanh mùi máu chợt xuất hiện trên đỉnh Thái Huyền Sơn, một đám mây đen chợt che phủ phần nửa Thái Huyền Sơn, xuất hiện trước mắt mọi người một cách dường như rất bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 42: Tam Đầu Linh Xà

Trên Thái Huyền sơn, Lục Viện chuông giáo liên thủ cản trở Hắc Liên, Ma tiên cùng Quỷ tiên giữa không trung, không cho chúng có cơ hội tiếp cận được Tiên Lan. Cùng lúc ấy tám cao đồ của Lục Viện cũng không chần chừ dùng toàn lực đuổi theo Tiên Lan nhằm bắt lấy đóa hoa thần kỳ ấy. Nhưng dường như trời không chiều lòng người, tuy đã gắng sức nhiều phen nhưng kết giới pháp trận ấy vững chãi bền bỉ, mọi người không thể nào tìm ra phương cách xuyên phá qua bức tường kiên cố ấy, nên cơ hội chiếm lấy Tiên Lan càng lúc càng xa vời.

Mọi người ở đó thấy đều minh bạch, kết giới này thật khó phá, nhưng không một ai chịu từ bỏ ý định ban đầu. Trên trời lúc này đột nhiên xuất hiện một hắc ảnh. Hắc ảnh ấy trùng trùng huyết tinh chi khí, thân thể to lớn gần như che kín nửa bầu trời khiến cho ngọn Tổng Tiên Linh phía dưới bị che khuất ánh mặt trời, trông thật âm u âm đạm. Từ trong đám cao thủ Lục Viện bất chợt nổi lên một tiếng kêu thất thanh, đến khi mọi người nhận ra việc gì thì thập phần kinh sợ, gào thét không ngừng.

Vầng hào quang bao quanh Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên lại bùng sáng một cách khó hiểu. Lục vị chuông giáo nghe tiếng la hét của đám đệ tử, quay đầu nhìn lại, liền thất kinh, đồng thời ngừng tay không công kích tam ma nữa. Lúc này, Hắc Liên, Ma tiên cùng quỷ tiên cũng đã nhận ra trên trời lúc này xuất hiện dị biến. Ba nhóm hắc ảnh đột nhiên ụp ụp tụ lại, cảnh tượng này hiển nhiên gây chấn động tất cả những ai có mặt tại đó.

Chuyện gì đang xảy ra trên trời vậy? Sự thật thì lúc này trên bầu trời xuất hiện một đạo hắc ảnh to lớn hàng trăm trượng, có thể to bằng cả một thị trấn, chính là một con rắn ba đầu vô cùng to lớn, tựa như một quả núi ba ngọn vậy. Sáu con mắt to cô cô của nó phát ra những tia màu đỏ như máu, khủng khiếp vô cùng. Thân thể của con rắn ấy ẩn trong mây, đám mây màu trắng giờ đã chuyển thành màu đen, màu của thân thể con rắn ấy. Con vật to lớn chừng ấy, có lẽ trong đời những người có mặt tại đây chưa từng bao giờ được nhìn thấy, chỉ biết là trước cảnh tượng kinh hãi như thế, mọi người chẳng ai nói được tiếng nào, cũng chẳng ai động dấy chút nào hết!

Lý Trường Xuân mặt mày méo mó, sắc diện trắng bạch, run rẩy nói: "Có lý nào... trong trời đất thiên địa vạn vật, chỉ có nó... Đây chính là Tam Đầu Linh Xà... Nhưng con quái vật này, sao lại lớn gấp trăm lần so với truyền thuyết, có thể nào như vậy được... có thể nào...". Hiển nhiên ngay cả đường đường đại danh Thiên Kiếm Viện trưởng giáo như Lý Trường Xuân cũng kinh hãi thì khỏi cần phải nhắc đến những người khác! Năm vị chuông giáo còn lại trước cảnh tượng hãi hùng này thần tình cũng không khá hơn là mấy.

Giữa không trung, bát đại đệ tử cùng la lên kinh hoàng, có năm người cấp tốc lao người quay xuống mặt đất, né tránh con quái vật ấy. Lúc này chỉ còn lại ba người, đó là Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt cùng Vân Phong mà thôi. Nhìn quang hoa phát xuất từ Ngũ Thái Tiên Lan, Vân Phong sắc mặt đại biến, nói: "Đệ chưa bao giờ tưởng tượng đóa Tiên Lan này lại hấp dẫn như thế. Xem chừng vật đang đến không thể đối phó được, đệ chạy đây, hê hê, nhị vị sư tỷ mỹ lệ ơi, các tỷ cũng chạy mau đi thôi, loại quái vật này không phân biệt được ai là mỹ nữ đâu!". Nói xong, hắn liền biến mất, trong chớp mắt đã hạ thân xuống bên cạnh Tử Dương chân nhân và Tinh Nguyệt đại sư.

Trong khi Ngạo Tuyết cùng Thương Nguyệt cả hai người chuẩn bị nghiêng mình tránh sang một bên, một luồng sáng chợt xuất hiện, Lục Vân hiện thân ra bên cạnh hai nàng một cách hết sức huyền diệu. Nhìn thấy con quái vật trên không, sắc mặt Lục Vân trở nên trầm trọng, chàng bèn phát xuất cao tốc Ý Niệm Thần Ba. Trong chớp mắt, chàng đã nhận thức rõ tình hình.

Lục Vân nhìn hai nàng, nói: "Hai người phải cẩn thận, con quái vật này không dễ tiêu diệt được đâu. Nó chính là dị vật của trời đất, chỉ e rằng trừ phi có thần vật siêu nhiên nào đó, không thì không ai có thể dễ dàng giết chết nó. Quái vật này trước đây đệ đã thấy qua rồi, nhưng không tưởng nổi giờ nó đã to lớn ngàn ấy, thật bất ngờ! Nhị vị sư tỷ hãy mau lánh xuống dưới đi, đóa Tiên Lan này không có nhiều hy vọng đoạt được đâu". Nghe chàng nói xong, cả Ngạo Tuyết lẫn Thương Nguyệt cùng biến sắc, nghĩ mãi không ra tại sao chàng lại có thể thấy qua dị vật không ai biết rõ này.

Ngạo Tuyết liếc nhìn Lục Vân với vẻ quan tâm, rồi nhìn sang đóa Ngũ Thái Tiên Lan, nói: "Bên ngoài đóa Tiên Lan này có một tầng kết giới rất vững chắc, ngay cả Kiếm Vô Trần và Thiên Linh thần kiếm cũng không đột phá nổi, không rõ con quái vật Tam Đầu Linh Xà này liệu có thể chiếm nổi Tiên Lan không?".

Thương Nguyệt thân nhiên: "Cũng khó nói lắm, Tam Đầu Linh Xà to lớn như thế, có thể nuốt được cả trái núi, huống chi chỉ là một đóa Tiên Lan nhỏ bé kia. Nếu nó ra oai, chỉ sợ toàn bộ Thái Huyền Sơn cũng bị nó hủy diệt. Chúng ta nên xuống cả đi thôi". Nói xong, nàng liếc nhìn Lục Vân, trong mắt ánh lên chút dịu dàng.

Thình lình, một tiếng gầm khủng khiếp vang lên chấn động cả không gian khiến mọi người ròn tóc gáy. Một số đệ tử Thiên Kiếm Viện có tu vi thấp đang đứng trên mặt đất liền bị tiếng gầm ấy đã thương, có người chết ngay tại chỗ. Tiếng gầm ấy làm cho mặt đất của cả Thái Huyền Sơn rung động, người người kêu la thất thanh, thần tình hết sức khẩn trương. Lục viện chuông giáo đang ngự trên không, thân thể cũng bị chấn động, ai nấy nhìn nhau, ánh mắt tràn đầy khủng khiếp.

Lý Trường Xuân la to: "Chạy mau, lập tức hạ thân đưa bọn môn hạ tránh đi nơi khác kéo nguy hiểm!". Nói xong, ông lập tức biến mất, năm vị chuông giáo kia cũng biến theo, rồi lập tức hiện thân trên mặt đất. Ba tên yêu ma vốn muốn tranh đoạt Tiên Lan, lúc này cũng đã nhận thấy tình hình không ổn, thân thể cũng lập tức biến mất.

Trên không trung lúc ấy, vừa khi tiếng gầm rống phát ra, toàn thân Lục Vân liền bộc phát thanh quang, Huyền Thanh chân khí hóa thành một tầng khí giáp hộ thể che chở bản thân cùng với Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết. Tầng huyền thanh khí giáp ấy không ngừng rung động, chứng tỏ tiếng gầm kia có uy lực hết sức mãnh liệt, không thua gì đòn tấn công của một siêu cao thủ. Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết được tầng khí giáp ấy bảo vệ, thân thể chỉ khẽ rung lên, nhưng cũng cảm nhận được uy lực kinh thiên của thanh âm đó. Nhìn xuống đất thấy không ít đệ tử bị thương ngay tại trường, hai nàng không khỏi kinh hãi thất sắc.

Hai nàng cùng lặng nhìn Lục Vân, ánh mắt biểu lộ sự kinh ngạc giống nhau. Lục Vân nhìn hai nàng, thở ra nhẹ nhõm: "Đi nào, chúng ta mau tránh đi thôi!". Dứt lời, chàng lập tức hạ thân xuống bên cạnh Huyền Ngọc chân nhân. Bấy giờ, các cao thủ của Nho Viện và Đạo Viện đều đã rời khỏi, bọn đệ tử Thiên Kiếm Viện cũng đã nhanh chóng phi hành về hướng tiền sơn. Trên đỉnh Tổng Tiên Linh lúc này chỉ còn lại mấy người của Dịch Viện, Bồ Đề Học Viện và Phụng Hoàng Thư Viện.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn thấy Lục Vân liền quát lớn: "Còn không mau đi đi! Quái vật này không phải là hồn phách hư ảo kết tinh đâu, mà chính là một quái vật bằng xương bằng thịt đó. Theo tình hình này, chúng ta hiện không có cách nào đối phó với nó, nếu còn chần chừ có thể bị nó giết chết hết".

Vân Phong nhìn đóa Tiên Lan đang tỏa hào quang ngũ sắc, nuối tiếc hỏi: "Chúng ta đành để cho yêu vật kia chiếm được Tiên Lan sao? Chẳng lẽ không có biện pháp nào sao?".

Huyền Ngọc chân nhân thở dài: "Nếu như có biện pháp, người của Thiên Kiếm Viện chịu buông tay dễ dàng vậy sao? Việc này có lẽ họ cũng đã tiên liệu đến rồi, chỉ là không tiện tiết lộ, nên mới lặng lẽ bỏ đi như vậy, theo đó cũng đủ biết. Thôi đi mau, chậm sẽ sinh biến đó". Nói xong, ông cùng mọi người liền ngự kiếm bay về hướng tiền sơn.

Bên kia, người của Bồ Đề học viện lẫn Phụng Hoàng Thư viện cũng đã rời khỏi. Trên đỉnh Tổng Tiên Linh, chỉ còn mình Lục Vân vẫn đứng yên tại chỗ. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đột nhiên phát hiện Lục Vân không cùng đi, cũng không nỡ bỏ, bèn quay lại. Ngạo Tuyết gọi với theo Huyền Ngọc chân nhân: "Mọi người cứ đi trước đi, đệ tử gọi Lục Vân rồi sẽ theo sau". Dứt lời, nàng lập tức chuyển thân, Từ Ảnh thần kiếm bộc phát hào quang, trong nháy mắt đã quay lại bên cạnh Lục Vân. Nàng vừa đặt chân xuống đất, đã thấy Thương Nguyệt xuất hiện ngay bên cạnh, lặng lẽ nhìn Lục Vân.

Lục Vân nhìn hai nàng với ánh mắt quan tâm tha thiết, khẽ nói: "Nhị vị sư tỷ cứ đi trước đi, đừng lo cho đệ. Đệ đang suy nghĩ xem có cách nào đoạt được đóa Ngũ Thái Tiên Lan này không. Đệ nghĩ có thể phá được kết giới của kỳ hoa, nhưng vấn đề bây giờ là tranh đoạt thế nào với con Tam Đầu Linh Xà kia. Thôi chết rồi, nó đã động thân rồi kia, mau!". Vừa dứt lời, không kịp nghe hai nàng trả lời, chàng vội vàng mỗi tay chụp lấy một nàng kéo hai người cấp tốc lùi ra ngoài trăm trượng, khiến cả hai nàng đều kinh ngạc.

Bấy giờ trên trời phát sinh dị biến. Thân thể của quái thú Tam Đầu Linh Xà thôi không phình to ra nữa, trông hết như một đám mây đen khổng lồ, che khuất cả nửa vòm trời. Ba cái đầu khổng lồ của nó cùng lúc phát động, thè lưỡi dài hàng mười trượng, bất ngờ phát ra một thứ âm thanh vô cùng kỳ dị. Từ một cái đầu phát ra một tiếng gầm rống cương mãnh quái dị kinh người nhắm xuống Tổng Tiên Linh công kích. Ngay lập tức, toàn thể ngọn núi bị chấn động, vô số tảng đá to nhỏ vỡ ra như vừa trải qua một cơn địa chấn, thật kinh khủng. Lục Vân, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt đang đứng trên mặt đất, toàn thân rung động, hào quang hộ thể tức thời lưu chuyển, vận công chống lại luồng khí lưu cường đại đó.

Bấy giờ đóa Ngũ Thái Tiên Lan ở giữa không trung vẫn không ngừng xoay chuyển, tuy nhiên vầng hào quang phát ra đã mờ đi ít nhiều, chừng như là vì vầng thái dương đã bị che khuất. Phía trên, Tam Đầu Linh Xà bỗng vươn chiếc đầu bên trái xuống, há to mồm ra nhắm hướng Tiên Lan phun ra một luồng lửa nóng cực kỳ mãnh liệt, trông xa như một quang trụ đỏ thẫm dài hơn ba mươi trượng phủ chụp lấy đóa Tiên Lan. Quang trụ màu đỏ thẫm đó lại chứa đựng một luồng sáng u ám bên trong trông thật quý dị.

Luồng liệt hỏa đó xuyên qua đóa Tiên Lan, phá xuống ngọn Tổng Tiên Linh, làm bùng lên một ngọn lửa đỏ rực thiêu đốt mọi vật trong tầm không chế của nó. Cây cỏ xanh tươi trong thoáng chốc đã bị thiêu rụi thành tro bụi. Nhìn thấy cảnh tượng đó, bọn Lục Vân ba người đang đứng cách đó không xa không khỏi hoảng sợ trước uy lực kinh thiên của Tam Đầu Linh Xà. Con quái vật này quả thật không dễ đối phó chút nào.

Trên không trung, đóa Tiên Lan bị ngọn lửa cường mãnh kia phủ chụp liền phát huy linh lực cực đại, phát xuất hào quang ngũ sắc rực sáng rọi khắp chung quanh trong nháy mắt. Năm cánh hoa phát ra ánh sáng ngũ sắc không ngừng xoay chuyển để kháng cự lại liệt hỏa do Tam Đầu Linh Xà phun ra.

Tuy nhiên, luồng liệt hỏa này vốn chẳng phải tầm thường, mà vốn là Cửu Thiên Huyền Hỏa do Tam Đầu Linh Xà tu luyện hơn ngàn năm mới đạt thành, có khả năng dung hóa mọi vật trên thế gian.

Năm đạo hào quang ngũ sắc do Tiên Lan phát ra càng lúc càng mạnh hình thành năm đạo quang trụ giữa không trung không ngừng xoay chuyển, hào quang càng lúc càng cường thịnh, toàn lực chống chọi với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà.

Tam Đầu Linh Xà phát giác ra Tiên Lan phản kháng, phần nộ gầm lên một tiếng, phun ra một luồng lửa lớn hơn mười trượng về phía Tiên Lan. Luồng lửa này từ đỏ rực, chuyển sang màu xanh lè, chứng tỏ nhiệt độ cao gấp mấy lần bình thường. Không khí chung quanh khô khốc lạ thường, chắc hẳn nước trong không khí đã bị ngọn lửa kỳ dị đó làm bốc hơi hết. Tuy rằng cột lửa này không to lớn lắm so với thân hình đồ sộ của Linh Xà, đường kính của nó chỉ khoảng mười trượng, nhưng lại là Cửu Thiên Huyền Hỏa được phát ra từ ba cái đầu to như ba trái núi, đích thực đã ép được Tiên Lan phải lùi về phía sau. Ngũ Thái Tiên Lan cũng không chịu thua, liền phát quang rực rỡ, nhằm đối địch với ngọn lửa thần kỳ đó. Lục Vân đứng bên cạnh, nhìn thấy cảnh tượng kỳ lạ liền hiểu rõ sự tình.

Nguyên lai đóa Ngũ Thái Tiên Lan đó cũng giống như Tiêu Nguyệt Thiên Lang ngày trước, đã phải trải qua thiên nan vạn nan tu luyện để rồi đến ngày hôm nay đã đến lúc phi thăng thành tiên. Mặc dù Tiên Lan không hề nói ra, nhưng Lục Vân hoàn toàn có thể hiểu được nỗi khát khao muốn vượt qua trở ngại sinh tử cuối cùng này để có thể tiến nhập Thiên Chi Đới trong truyền thuyết. Đọc Truyện Kiếm Hiệp Hay Nhất: <http://.com>

Lục Viện tu chân cao thủ tụ tập nơi đây, có thể đoán là trong mười người thì hết chín người có ý định tranh đoạt Tiên Lan làm của riêng, nhưng lúc này xuất hiện hồng hoang dị thú Tam Đầu Linh Xà. Nhìn thấy sức mạnh đáng sợ của Linh Xà, các cao thủ tu chân phần lớn đã từ bỏ ý định độc chiếm Tiên Lan, chỉ đứng coi sự việc phát sinh mà thôi.

Lúc này Ngũ Thái Tiên Lan phát sinh dị biến, từ bản thể đột nhiên phát ra năm luồng sáng năm màu, tỏa đi năm hướng khác nhau. Năm cánh hoa từ từ lớn lên. Lúc đầu mỗi cánh hoa chỉ khoảng ba trượng nhưng lớn dần thành mười trượng, rồi xoay nhanh dần. Năm luồng sáng phát xuất từ bản thể hoàn toàn không tương đồng với màu cánh hoa, năm luồng sáng lớn dần rồi tạo thành năm quang trụ thanh hồng từ kim bạch với khí thế ngút trời. Tiên Lan dùng năm quang trụ ấy, xuất cường lực cùng với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Linh Xà tranh hơn kém. Trên trời, hào quang tỏa sáng, mây bay lất phất,

cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

Ngạo Tuyết nhìn thấy dị biến ấy, đỡ đỡ cả người, thần sắc ngờ nghệch hẳn đi. Liếc mắt nhìn Thương Nguyệt thấy nàng ta kinh ngạc không khác gì mình, nàng hướng về Lục Vân đang ở trên cao, khẽ nói: "Ngũ Thái Tiên Lan quả nhiên thần kỳ vô cùng, không biết còn ẩn chứa bao điều bí mật nữa...".

Thương Nguyệt tiếp lời: "Mặc dù Ngũ Thái Tiên Lan thần bí vô song, nhưng con Tam Đầu Linh Xà cũng quý dị vô cùng. Thật đáng tiếc, chúng lại ở cùng xuất hiện nơi đây, có lẽ đây là ý trời... ý trời!". Dứt lời nàng chăm chú nhìn Lục Vân.

Lục Vân thần thái biến chuyển bất định, ngưng thần nhìn chăm chăm vào hai dị vật thần kỳ của đất trời đang lơ lửng giữa không trung, chẳng dường như đang đứng trước một lựa chọn rất khó khăn. Cảm giác được cả Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết đang chờ đợi nơi mình một quyết định, Lục Vân ngẩng đầu nhìn trời như muốn hỏi rằng thật ra ông muốn gì, có phải muốn đùa giỡn với các sinh mệnh nhỏ bé nơi đây chăng? Chẳng cất tiếng: "Chúng ta đã mắc một sai lầm, thực tâm tất cả mọi người ở đây đều muốn chiếm được Ngũ Thái Tiên Lan, hấp thụ tiên khí ắt hẳn tu luyện đại thành, đạt đến cảnh giới phi thăng thành tiên. Nhưng cho dù như thế, ngay cả những người tu đạo chúng ta hay bọn Ma tiên, Quỷ tiên, Hắc Liên mà con Tam Đầu Linh Xà kia cũng chẳng ngoại lệ, đến lúc chúng ta đạt được cảnh giới ấy, chắc cũng không khác tình trạng này bao nhiêu, cũng trở thành miếng mồi ngon cho mọi người tranh giành mà thôi... phi thăng thành tiên... làm sao đây...".

Lời vừa dứt thì Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt hai người thần sắc đại biến, nhìn Lục Vân một cách lạ lùng như không thể nào hiểu nổi chàng. Ngạo Tuyết ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ nhàng nói: "Cảnh tượng này khiến ta nhớ lại cảnh Tiểu Nguyệt Thiên Lang phi thăng lúc trước, cứ ngỡ đời này khó mà có cơ hội được nhìn thấy cảnh thần vật phi thăng nữa, không ngờ hôm nay lại được chứng kiến". Rồi nàng tỏ vẻ ân hận lẫn thương xót tiếp lời: "Chỉ tiếc rằng nếu không có kỳ tích để ngăn chặn con Tam Đầu Linh Xà lẫn những kẻ đang muốn tranh đoạt kia thì e rằng Tiên Lan khó mà phi thăng thành công được...".

Lục Vân khẽ gật đầu: "Chính là như thế, nếu khi xưa không có sấm chớp trên trời thì Tiểu Nguyệt Thiên Lang đã không thể phi thăng thành công. Nếu giờ mà còn chần chừ nữa, chỉ e Ngũ Thái Tiên Lan mười phần chắc chín năm gọn trong bụng con Linh Đầu Tam Xà đó mà thôi, chứ đừng nói đến chuyện người khác có thể tranh đoạt được. Hơn nữa... hơn nữa để muốn trợ giúp Tiên Lan phi thăng thành công". Nói rồi, chàng ngẩng đầu nhìn Ngũ Thái Tiên Lan.

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nghe xong thất kinh nhìn Lục Vân ngạc nhiên vô cùng. Nhưng thấy thần sắc Lục Vân nghiêm nghị, hoàn toàn không hề có ý đùa giỡn thì hai người đồng thanh nói: "Nếu đã là như vậy thì chúng ta nguyện cùng đệ trợ giúp Tiên Lan phi thăng".

Lục Vân quay lại nhìn hai cô gái, tuy rằng cả ba im lặng không nói một lời nhưng dường như họ đã quyết tâm đứng chung trên một con thuyền, quyết định trợ giúp Ngũ Thái Tiên Lan. Tam Đầu Linh Xà đang chuẩn bị mở một cuộc công kích lần thứ ba. Lúc ấy, mọi người nhìn thấy một quang trụ màu xanh biếc tuyệt đẹp bao chung quanh Ngũ Thái Tiên Lan chiếu thẳng lên trời cao. Phía bên trong quang trụ ấy, Tiên Lan đang xoay vòng càng lúc càng nhanh, phát ra ánh sáng rực rỡ, tỏa sáng khắp cả vùng Thái Huyền Sơn. Cảnh tượng tuyệt đẹp, huyền bí hút hồn những người đang quan sát.

Tam Đầu Linh Xà đột nhiên phóng tới, cái thân thể to lớn của nó che lấp đi ánh sáng rực rỡ của Tiên Lan. Không dừng lại ở đó, Linh Xà cố gắng dồn ép Tiên Lan về phía mặt đất. Tam Đầu Linh Xà đang ở trên không trung tựa như một con rồng cực lớn rồng lên điên cuồng. Tiếng rồng ấy không chỉ làm khiếp hãi những ai có mặt tại đó mà còn mang theo một luồng đại lực ép Tiên Lan không cho bay lên.

Tuy đứng ngoài trăm trượng, nhưng Lục Vân cũng bị sốc khi cảm nhận được sức mạnh to lớn của đòn tấn công vừa rồi của Tam Đầu Linh Xà. Chỉ thấy Tiên Lan càng lúc càng lép vế trước Linh Xà, Lục Vân nói "Chỉ với sức lực của ba chúng ta thì hoàn toàn không có khả năng đánh đuổi con Tam Đầu Linh Xà này. Chỉ còn có một cách duy nhất là chúng ta hợp cùng với Tiên Lan, cả hai người trong tay đều có thần binh lợi khí lợi hại vô song, có thể nhờ đó mà giúp Tiên Lan tránh khỏi các đợt công kích, hy vọng Tiên Lan có linh tính hiểu được việc làm của chúng ta, từ đó xuất thần lực tương trợ, chỉ cần vượt được ải Tam Đầu Linh Xà thì việc phi thăng không còn gặp nhiều trở ngại nữa...

Chuyện này thập phần nguy hiểm, hai người phải cẩn thận vô cùng. Phần đệ... phần đệ thì đệ sẽ cố gắng đánh lạc hướng Tam Đầu Linh Xà để hai người có thể hành động. Thời gian không còn nhiều nữa, hai người nên chuẩn bị, chúng ta cần phải hành động thật nhanh mới được". Lục Vân sau khi dứt lời lập tức thi triển Dịch Chuyển Không Gian chỉ thuật do Tiểu Nguyệt Thiên Lang truyền thụ biến thân đến bên cạnh Linh Xà tức thì.

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt nắm chặt tay, quyết tâm cùng Lục Vân làm một chuyện mà người ngoài sẽ cho là ngu ngốc khi trợ giúp Tiên Lan phi thăng. Hai người tay cầm thần kiếm, dồn lực khiến thần kiếm sáng rực lên, từ từ bao phủ toàn thân. Ngạo Tuyết ngưng tụ công lực toàn thân, song thủ bắt thành pháp quyết. Từ thân nàng, thanh quang sáng dần lên rồi từ từ lấp màu tím của thần kiếm. Trên đầu nàng, Từ Ảnh thần kiếm xoay tròn, sắc tia không còn lan tỏa nữa mà tập trung lại tạo thành một quang trụ sáng rực. Ở phía dưới, Ngạo Tuyết tay vẫn không ngừng bắt pháp quyết, chỉ một lúc sau thì quang trụ phát xuất từ Ngạo Tuyết đã sáng hết mức, Nàng liền hướng về phía Tam Đầu Linh Xà, toàn lực xuất thủ.

Thương Nguyệt đứng bên cũng không hề đứng yên mà song thủ cũng huy động, toàn thân nàng thoát tiên được bao phủ bằng một màu đỏ lợt, rồi từ từ chuyển thành màu đỏ đậm rồi thành màu đỏ hừng hực. Người ngoài nhìn Thương Nguyệt lúc này sẽ cảm thấy nàng như một ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội. Khiêu Nguyệt thần kiếm trên đầu nàng thì tỏa ra màu vàng óng ánh lẫn trong đó là màu bạc dịu dịu bên trong lại lẫn những tia màu đỏ như máu, thật thần kỳ vô cùng. Thần kiếm hướng thẳng lên trời hướng ngay vào Tam Đầu Linh Xà đang hung hãn như con heo bị chọc tiết. Trên Tổng Tiên Linh, khắp bốn phương tám hướng như bị tê liệt, thời gian như ngừng trôi. Hai người bạch y phơi phới, được bao bọc trong hai quang trụ một tím một vàng từ từ cất mình bay lên không trung rồi tăng tốc, lao thẳng về phía Tam Đầu Linh Xà.

Tuy bị Tam Đầu Linh Xà xuất đại lực cường ép nhưng Tiên Lan nào khoanh tay chịu chết. Trong vầng sáng bảo hộ, Tiên Lan quay nhanh hơn, năm cánh hoa cũng phát sáng hết mức. Lúc này năm màu hòa quyện vào nhau, khó mà nhận ra được riêng rẽ từng màu nữa, nhưng nhìn sơ cũng biết khối cầu bảo hộ Tiên Lan đã được gia tăng sức mạnh đáng kể nhằm đối kháng với Cửu Thiên Huyền Hóa của Tam Đầu Linh Xà vừa phun về phía Tiên Lan. Tuy rằng Tiên Lan kiên cường đối địch nhưng trước áp lực to lớn của Linh Xà cũng đành phải lùi bước. Cái đầu thứ ba của Linh Xà đang lăm le đón lấy Tiên Lan thì đột nhiên bị khựng lại, nguyên lai đang bị hai cột quang trụ là Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt tấn công rất dữ dội.

Từ Ảnh thần kiếm phát ra tiếng kêu như tiếng long ngâm, từ trên cao bổ xuống một đường sấm sét vào cái đầu đang phun ra Cửu Thiên Huyền Hóa.

Khiếu Nguyệt thần kiếm cũng phát ra tiếng kêu như tiếng phượng hoàng ngân nga, cũng hướng ngay cái đầu đó mà chém xuống. Cùng lúc nhận phải hai đòn tấn công như vũ bão, Linh Xà cũng phải lùi lại một chút. Ngao Tuyết Thương Nguyệt cả hai người ngay sau khi toàn lực tấn công, vàng sáng hộ thể cũng mờ đi, chứng tỏ họ đã dồn toàn lực vào đòn tấn công vừa rồi, và đang cố gắng phục hồi công lực càng nhanh càng tốt. Linh Xà bị trúng một chiêu phải lùi lại, chỉ vì không hề phòng bị, lúc này lại gằm lên như trời long đất lở, chuẩn bị phun tiếp Cửu Thiên Huyền Hỏa. Cả hai cô gái đều biết Linh Xà lợi hại, nhưng không thể ngờ lại dữ dội như vậy, mới bị trúng một chiêu như thế mà có thể ngay lập tức phản công, chỉ sợ hai người lúc này cố gắng hết sức cũng chỉ có thể giữ mạng chứ đừng nói đến chuyện trợ giúp Tiên Lan.

Tuy chỉ làm cho Linh Xà khựng lại trong một thời gian ngắn, đòn tấn công của hai cô gái đã giúp cho Tiên Lan có thời gian hồi phục, hào quang chung quanh đã phát sáng trở lại. Thương Nguyệt nhìn qua Ngao Tuyết, ánh mắt đánh lại, hai tay bắt lại thành pháp quyết, miệng lầm bầm khẩu quyết, đề tụ công lực toàn thân, hiển nhiên nàng đang thi triển pháp quyết trấn môn của Phụng Hoàng học viện "Phụng Vũ Cửu Thiên" pháp quyết.

Ngao Tuyết thấy Thương Nguyệt chuẩn bị xuất tuyệt học thì cũng không chịu đứng yên, cũng lầm bầm khẩu quyết. Tức thì từ bốn phương huyền thanh hội tụ lại trên người nàng. Gió càng lúc càng thổi mạnh, hai cô gái lúc này trên không phiêu hốt như cây liễu đang phát phơ trước cuồng phong bão tố. Lại nghe thấy một tiếng ngậm đĩnh tai nhức óc, vang vọng đến tận trời xanh, làm chấn động cả bốn phương xung quanh ngọn Tổng Tiên Linh. Thương Ngao Tuyết hai tay phát lên, tựa như phượng hoàng tung cánh. Trên đầu nàng, Từ Ảnh thần kiếm xoay chuyển cực nhanh, từ thần kiếm xuất hiện hình ảnh thần long màu tím chói lọi, lượn quanh thần kiếm. Từ long xuất hiện, há miệng gằm lên, toàn lực nhắm hướng Linh Xà công tới.

Cạnh bên, Thương Nguyệt thấy Ngao Tuyết dùng pháp quyết kỳ dị thì trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng, liền nhanh tay bắt kết các pháp quyết kỳ lạ, tức thời bốn phương tám hướng từng luồng hồng quang không ngớt hội tụ quanh người nàng.

Hồng quang càng lúc càng đậm, tựa như một ngọn lửa hừng hực cháy, nhốt Thương Nguyệt bên trong. Với ngọn lửa càng lúc càng mạnh, Thương Nguyệt đưa tay bắt pháp quyết tập trung toàn bộ hỏa diễm về một, bao chung quanh thần kiếm. Đồng thời lúc đó lại xuất hiện một con phượng hoàng rực lửa to lớn bao chung quanh nàng. Hỏa phượng hoàng tung cánh, nhắm hướng Linh Xà bay nhanh đến. Thương Nguyệt lúc này đang thi triển tuyệt học của Phụng Hoàng Thư Viện, "Phụng Hoàng Niết Bàn". Cảnh tượng từ long hỏa phượng đang toàn lực lao đến Linh Xà khiến mọi người chung quanh bị cuốn hút theo nhìn không chớp mắt.

Khi từ long hỏa phượng đồng loạt xuất hiện cùng lúc tấn công Linh Xà, Tiên Lan ở đằng sau như đã nhận được hào ý của hai vị cô nương xinh đẹp đang vì mình mà toàn lực tấn công, cũng không ngừng phát ra tiên khí hỗ trợ, đồng thời phát đại lực tấn công Tam Đầu Linh Xà.

Gần đó, trên ngọn Thái Huyền Sơn, ba người Huyền Ngọc Chân nhân, Tinh Nguyệt đại sư cùng với Phụng Hoàng Thư Viện Ngọc Vô Song ba người không ngớt kinh hãi trước các hành động của hai đệ tử yêu, hoàn toàn không thể hiểu nổi hai người trẻ tuổi đó đang nghĩ gì lại hành động quái đản như vậy. Họ hoàn toàn không nhận ra được mục đích của hai người là trợ giúp Tiên Lan khi toàn lực công kích Tam Đầu Linh Xà. Các cao thủ của Lục Viện hiện diện trên núi lúc này cũng giống như ba người bọn họ, hoàn toàn không thể nào lý giải nổi hành động khó hiểu kia.

Lúc này, Kiếm Vô Trần cùng Vô Tâm đứng bàng quan một bên, quan sát các sự kiện đang diễn ra trên trời, nhưng không ai trông thấy bóng dáng của Lý Trường Xuân đâu cả. Kiếm Vô Trần nắm chặt Thiên Linh thần kiếm trong tay, đột nhiên mất dạng. Không một ai biết, ngay trong thời khắc tối quan trọng này, Thiên Kiếm Viện chuông giáo đột nhiên biến mất, không biết là vì sao, lại vô cùng bất hợp lý... ai biết vì sao...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Huyền Thiên Kiếm Trận

Thái Huyền Sơn, trời đất tối sầm, dương quang âm đạm, mặt trời không biết đang ẩn tàng ở phương nào. Thịnh không xuất hiện sắc màu quỷ dị, hào quang ngũ sắc rất kỳ ảo, ánh sáng chiếu lên rực rỡ mười phần diễm lệ. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người thân ở giữa không trung, trên đầu họ hai thanh Từ Ảnh và Khiếu Nguyệt thần kiếm tỏa xuất hào quang thành hình từ long và hỏa phượng. Cách đó không xa, Ngũ Thái Tiên Lan cũng phát ra luồng quang hoa cường thịnh, kết hợp với hai nữ nhân toàn lực công kích Tam Đầu Linh Xà.

Từ trên cao, Tam Đầu Linh Xà giương sáu con mắt to lớn đầy ánh sáng đỏ máu yêu dị. Nhắc thấy từ long và hỏa phượng tấn công đến, Tam Đầu Linh Xà rống lên một tiếng giận dữ, phun mạnh một dòng khí lưu cuồng bạo từ trên lao thẳng xuống. Đồng thời Tam Đầu Linh Xà há to hai cái đầu còn lại, phun ra đạo huyền băng cương khí tạo thành bạch sắc quang trụ với sức mạnh có thể phá hủy được trời đất, nhắm ngay phượng hoàng phóng tới.

Từ long phát xuất từ thần kiếm của Ngao Tuyết hợp cùng năm đạo quang sắc phát ra từ Ngũ Thái Tiên Lan, cùng lúc đánh tới cột ánh sáng lam sắc của Cửu Thiên Huyền Hỏa. Song phương tái khởi giao phong, đất trời đá bay cát chạy, từng lượt khí sắc phát tán như thiên nữ tán hoa, xoay tròn giữa không trung, vừa cuồng loạn, vừa diệu kỳ, không có gì sánh được.

Lúc đó Thương Nguyệt cũng vận dụng hỏa phượng hoàng, uy vũ giương cao đôi cánh, di chuyển cực nhanh, biến thành một mũi tên ánh sáng đánh thẳng vào bạch sắc quang trụ. Hai khối khí lưu với sắc màu và chân nguyên khác biệt lao thẳng vào nhau. Chỉ nghe nổ ầm một tiếng kinh thiên động địa, toàn

bộ Thái Huyền Sơn đều rung động. Trong tiếng nổ lớn đó, chỉ thấy hai tia sáng màu đỏ và trắng cùng lúc đối chọi nhau, tiêu diệt nhau quyết liệt giữa không trung. Khi gặp nhau, huyết sắc phượng hoàng lập tức bị phá diệt. Bạch sắc quang trụ cường mãnh nhắm Thương Nguyệt bắn tới. Thân thể Thương Nguyệt lập tức rung lên, ánh mắt âm đạm, Khiếu Nguyệt Thần Kiếm quay trở về thân thể, thân người văng ngược về phía sau rơi vào Ngũ Thái Tiên Lan ở gần đó.

Phía bên kia, tứ long nhanh chóng đánh đến chòm sáng lam sắc Cửu Thiên Huyền Hòa. Vừa tiếp cận đã đấu nhau dữ dội, trên không chỉ thấy một thể khí sắc tím cường thịnh. Tứ long xoay chuyển như gió, ngoan cường từng chút từng chút một dung hóa từng luồng Cửu Thiên Huyền Hòa. Cùng lúc đó, từng luồng ngũ sắc quang trụ cũng toàn lực đối kháng với đạo lam quang. Âm thanh vang lừng, vọng đến trời cao. Quang sắc tỏa ra vô cùng đẹp mắt, giống như sao băng rơi rụng trên trời vô cùng mỹ lệ. Tuy nhiên, đạo quang trụ màu lam xét cho cùng chỉ tiến chứ không thoái, toàn lực chống lại. Nhìn trên không trung, thân thể Ngao Tuyết không ngừng rung động, miệng phun ra một tia máu tươi, sắc mặt nhanh chóng biến thành hắc ám vô thần. Từ Ảnh Kiếm trên đầu xoay tròn, tạo thành một đạo tứ quang, quay về kết hợp với thân thể.

Trên bầu trời, ngũ sắc quang hoa đột nhiên bạo phát, nhanh chóng đánh tới Cửu Thiên Huyền Hòa. Do tứ long, hỏa phượng cùng lúc thất bại thoái lui, Ngũ Thái Tiên Lan một lần nữa rơi vào tình cảnh khốn đốn, bị Linh Xà ba đầu ép cho lùi dần. Thời gian chậm chậm trôi, năm cánh hoa xoay tròn của Ngũ Thái Tiên Lan cũng từ từ chậm lại, ngũ sắc quang hoa từ từ âm đạm. Tất cả như đã đến thời điểm an bài, mệnh yếu cuối cùng đã rõ, không gì phải đắn đo nữa. Vào lúc này, Ngũ Thái Tiên Lan chỉ gượng nhẹ phát ra chùm ánh sáng ngũ sắc yếu ớt đỡ lấy hai thân thể bị trọng thương của Ngao Tuyết và Thương Nguyệt rồi nhắm phía dưới từ từ lui xuống.

Từ trên cao, Tam Đầu Linh Xà gầm lên một tiếng vô cùng đặc ý. Thân thể khổng lồ lẹ làng lao xuống, hơi thở mang mùi huyết tanh bao trùm cả Thái Huyền Sơn. Những người có mặt ở đó lúc này thấy đều giật mình, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì. Nếu quả Tam Đầu Linh Xà chỉ vì Ngũ Thái Tiên Lan mà tới, thì dù sao cũng không có can hệ gì. Nhưng nếu sau khi có được Ngũ Thái Tiên Lan, lỡ nó nhất thời cao hứng quay đầu đối phó với người của Lục Viện đang hiện diện ở đây thì quả là kinh khủng.

Hiện tại mọi người đã sức cùng lực tận, nếu tiếp tục nhảy vào trợ giúp, chỉ sợ không có ý nghĩa gì, trừ phi là rút lui. Chỉ là kể từ đây, tiếng tăm mặt mũi của Lục Viện trong giới chân tu coi như đánh mất hoàn toàn.

Trên trời, Tam Đầu Linh Xà giương sáu con mắt cò cò nhìn chăm chăm vào Ngũ Thái Tiên Lan với vẻ thèm thuồng khoái trá. Nó từ từ chuyển thân đến gần Ngũ Thái Tiên Lan. Tất cả mọi người có mặt trên Thái Huyền Sơn lúc này chỉ có thể nhìn Tam Đầu Linh Xà một cách bất lực, không có cách nào đối phó. Trong số họ, lo lắng nhất là Huyền Ngọc, Tinh Nguyệt và Ngọc Vô Song ba người. Bởi vì Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đang ở cùng một chỗ với Tiên Lan, một khi Tiên Lan bị Tam Đầu Linh Xà nuốt chửng, không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho số phận hai người.

Mặc dù ba người có lo lắng đến thế nào, họ thực sự không dám bay tới giải cứu. Bởi vì tất cả bọn họ đều biết, tốt nhất là không nên ra tay tương cứu, bằng không sẽ chọc giận Tam Đầu Linh Xà. Một khi nó nổi giận, ai cũng đoán biết được thảm cảnh gì sẽ xảy ra. Hiện tại, họ chỉ cầu mong thượng thiên bảo vệ hai người, còn ngoài ra mọi chuyện khác đều lực bất tòng tâm. Quả thật, cảm giác ấy không gì khó chịu bằng!

Trong tình thế thập phần nguy hiểm, trên cao đột nhiên xuất hiện âm thanh kỳ lạ. Các cao thủ trên Thái Huyền Sơn đều bị hấp dẫn bởi âm sắc này, ngẩng đầu nhìn lên không trung. Giữa trời xanh lúc đó hào quang ngũ sắc đột nhiên xuất hiện vô cùng đẹp mắt. Những tướng đó là từ Ngũ Thái Tiên Lan phát ra, nhưng khi cẩn thận nhìn lại, mọi người liền biết ánh sáng không phải chỉ do Ngũ Thái Tiên Lan phát ra, bởi vì từ phía trên hiện ra một khí thể màu xanh khác biệt với tất cả màu sắc còn lại.

Cùng với sự xuất hiện của luồng hào quang đó, vô số kiếm ảnh hiện ra hình thành một tầng kiếm võng bao trùm cả Thái Huyền Sơn. Kiếm võng này bao gồm hàng nghìn thanh kiếm bay lượn giữa không trung, âm thanh rít lên chói tai, thanh thể rất mạnh mẽ, làm kinh động lòng người. Trên không, một đạo nhân ảnh đứng trên đóa ngũ sắc hà vân từ từ xuất hiện. Người đó là một đạo nhân, đang đứng nhẹ nhàng trên rặng mây màu hồng, toàn thân được bao bọc bởi hào quang ngũ sắc. Tận mắt chứng kiến cảnh này, mọi người phát hiện ra ngay đây là Thiên Kiếm Viện trưởng giáo Lý Trường Xuân.

Ở dưới đất, khi phát hiện ra Lý Trường Xuân, mọi người liền hiểu ra kiếm võng do ai khởi tạo, lập tức vui mừng hân hân, cất tiếng hoan hô dậy đất. Nguyên đây là tuyệt kỹ vang lừng trong giới chân tu, Huyền Thiên kiếm trận của Thiên Kiếm Viện. Hào quang ngũ sắc đang lan tỏa trên không trung kia chính là do thân bình lợi khí được liệt hàng thứ năm trong tu giới tên Thiên Linh thần kiếm phát xuất ra. Lục Viện cao thủ khi ấy đều toàn thần chú mục lên bầu trời nơi Lý Trường Xuân đang đứng, nhằm có chút hiểu biết về Huyền Thiên kiếm trận danh chấn thất giới, đang dùng uy lực vô song của nó đối đầu cùng Tam Đầu Linh Xà. Cuối cùng dường như cũng đã có biện pháp chống lại yêu vật hung tàn này.

Tại không trung, Lý Trường Xuân song thủ ngang ngực ấn giữ kiếm quyết, hai môi chậm chậm lén nhếch, rõ ràng là đang đọc kiếm quyết thần kỳ. Trên đầu ông, Thiên Linh thần kiếm xoay vòng với tốc độ cực nhanh, trung tâm phát ra hào quang ngũ sắc đẹp mắt, mang theo khí thể cực thịnh, phát ra bốn hướng không ngừng nghỉ. Vô số kiếm ảnh tung hoành giữa không trung, hình thành một đạo kiếm võng dày đặc, toàn lực nhắm Tam Đầu Linh Xà phát khởi thể công. Mọi người tại đương trường tận mắt chứng kiến một số lượng vô tận pháp kiếm, bao gồm xanh, đỏ, tím, vàng, lam ngũ sắc quang hoa, nhắm hướng Tam Đầu Linh Xà bắn tới. Kiếm quang đẹp mắt hình thành từ năm màu sắc bao trùm cả không gian, hợp thành một cột sáng dài sáng lóa bắn tới Tam Đầu Linh Xà.

Ở phía trên, Tam Đầu Linh Xà khi gặp phải kiếm trận công kích, tức thì nổi giận gầm lên một tiếng, biểu lộ thập phần phẫn nộ. Từ thân người nó đột nhiên phát ra một luồng hắc khí bao bọc lấy thân thể chống lại luồng pháp kiếm đang bắn tới. Luồng khí tanh hôi độc địa này chứa đầy yêu khí tuần hoàn lưu động hộ trụ thân thể. Con mắt to lớn của yêu vật quét qua Lý Trường Xuân, mục quang xuất hiện luồng huyết sắc yêu diễm, thể hiện sự giận dữ cùng cực. Tam Đầu Linh Xà lúc lắc ba cái đầu to lớn, gầm lên những tiếng kinh thiên động địa. Nguyên nó định trấn áp Ngũ Thái Tiên Lan lần cuối cùng bằng Cửu Thiên Huyền Hòa, giờ đột nhiên chuyển hướng, phun ra một luồng lửa lớn đối mặt với Lý Trường Xuân. Chỉ thấy một luồng lam sắc quang trụ chứa chất nhót có thể xói mòn vạn vật bắn về hướng Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân nhìn đạo quang trụ to hơn mười trượng đang đánh tới, cảm nhận được khí thể bức nhân của nó, không nén nổi hoảng sợ, hét lên một tiếng trầm trầm, hai tay nhanh chóng vẽ một vòng trước ngực rồi phân khai, kiếm quyết đồng thời biến đổi. Ngay lập tức, Thiên Linh thần kiếm bắn ra một luồng hào quang ngũ sắc, nhắm ngay cột quang trụ phóng tới. Đồng thời, kiếm võng tung bay mù trời hợp lại làm một, hình thành một thể thức giống

như long kiếm, toàn thân phát xuất hào quang, xa xa trông giống như một con rồng thật sự. Kiếm long đó dài khoảng trăm trượng, quanh thân thể có hào quang lưu chuyển, được sự hướng dẫn của Thiên Linh thần kiếm, nhắm đối thủ Cửu Thiên Huyền Hòa phóng đến công kích.

Hai cột quang trụ xoay tròn đẹp mắt mang sức mạnh kinh hồn và đập vào nhau, bắt đầu một cuộc tranh đấu điên cuồng. Chỉ thấy giữa không trung hai cột sáng màu sắc khác nhau cùng đột kích, đối đầu và công phá nhau không hề nhân nhượng. Cả hai đều phát xuất bằng tất cả sức mạnh vốn có của mình, mong muốn nuốt gọn đối phương. Ở dưới đất, tất cả mọi người cùng hô lên một tiếng trợ uy cho Lý Trường Xuân, hy vọng ông ta có thể đánh lui Tam Đầu Linh Xà. Hiện tại, ánh mắt của tất cả mọi người đều hướng về cuộc chiến giữa Tam Đầu Linh Xà và Lý Trường Xuân, tạm thời quên đi sự có mặt của Ngũ Thái Tiên Lan. Tuy nhiên, Ngũ Thái Tiên Lan vào lúc đó lại phát sinh dị biến. Bị Tam Đầu Linh Xà dùng sức mạnh trấn áp, Tiên Lan tại không trung đã hạ xuống cách hàng liễu dưới đất khoảng trăm trượng. Vào lúc này, khoảng cách giữa Tiên Lan và Tam Đầu Linh Xà thực sự đã khá xa. Khi Lý Trường Xuân bắt đầu phát động Huyền Thiên kiếm trận, dẫn dụ sự chú ý của Tam Đầu Linh Xà, Ngũ Thái Tiên Lan tận dụng cơ hội thoát khỏi sự tấn công của Tam Đầu Linh Xà, năm cánh hoa tức thời gia tăng tốc độ xoay tròn. Trong khi tự mình xoay chuyển, không ngờ Ngũ Thái Tiên Lan cũng cuốn theo Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người xoay chuyển theo.

Năm cánh hoa của Ngũ Thái Tiên Lan gồm các màu xanh, đỏ, tím, vàng, và trắng hợp lại ở trên cùng. Một đạo hào quang xanh phóng ra cuốn lấy Ngao Tuyết, kéo nàng xoay theo với nó. Một cánh hoa khác cũng đang phát ra một đạo hào quang màu đỏ bao bọc lấy thân thể của Thương Nguyệt rồi cùng xoay tròn với bốn cánh hoa còn lại. Cảnh tượng này thật kỳ lạ, liền thu hút sự chú ý của mọi người hiện có mặt bên dưới.

Đang đứng trên mặt đất, mục quang của Ngọc Vô Song chợt lay động khi đột nhiên phát hiện Ngũ Thái Tiên Lan ở gần đó đang xoay nhanh kéo theo hai người Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đang bị trọng thương. Ngọc Vô Song vô cùng ngạc nhiên, liền quay sang Huyền Ngọc chân nhân ở gần đó, mở lời nói: "Huyền Ngọc chương giáo, hãy nhìn xem, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người không ngờ đã được Ngũ Thái Tiên Lan bao bọc. Không biết điều này là tốt hay xấu? Tự nhiên xảy ra như thế, thật là kỳ bí? Nói cho cùng, tất cả mọi sự việc xảy ra ở đây ngày hôm nay, thực sự có thể nói là rất lạ lùng cổ quái, thực sự chấn động mọi người".

Huyền Ngọc Chân Nhân cùng Tinh Nguyệt Đại sư hai người, đồng thời chuyển mục quang nhìn về phía Ngao Tuyết ở trên. Thần tình hai người đồng thời đại biến, cùng nhìn nhau kinh dị. Quay qua Ngọc Vô Song, Huyền Ngọc chân nhân khẽ nói: "Tình cảnh này rất lạ, ta cũng không biết sự việc sẽ đi đến đâu, chỉ cầu mong trời cao phù hộ. Hôm nay, ở đây xảy ra quá nhiều việc, mỗi thứ đều vượt qua ngoài vòng định liệu, không ai có thể đoán trước được kết cục gì sẽ xảy ra. Chúng ta chỉ có thể nhẫn nại quan sát sự thay đổi kỳ diệu này, xem xem trận đấu giữa Trường Xuân chương giáo và Tam Đầu Linh Xà kết quả thế nào đã!". Nói rồi mục quang chuyển lên không trung một lần nữa, cẩn thận chú ý cuộc chiến kinh thiên động địa có tầm cỡ vô cùng trọng đại này.

Tuy Ngọc Vô Song và Huyền Ngọc Chân Nhân trao đổi với nhau bằng âm thanh không mấy lớn, vẫn đủ gây sự chú ý của mọi người. Họ đồng thời quay nhìn Ngũ Thái Tiên Lan cùng Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Khi thấy hình ảnh kỳ lạ đó, họ không nén được những tiếng kêu biểu lộ sự kinh dị. Được quan sát một đấu trường hoành tráng trên không trung, lại chiêm ngưỡng cảnh tượng kỳ lạ bên dưới, quả là điều chưa từng có ghi trong sử sách, làm cho người chứng kiến đại khai nhãn giới.

Lại nói về Tam Đầu Linh Xà, lúc này dường như cũng cảm nhận sự thay đổi của Ngũ Thái Tiên Lan, nên lộ vẻ giận dữ dị thường. Không biết nó nghĩ gì, nhưng tự thấy mọi hành động đều có người ngăn cản, lại phí công tốn sức nửa ngày trời, hao tổn không biết bao nhiêu tâm huyết, cuối cùng đã không chiếm được đóa Ngũ Thái Tiên Lan như lòng mong ước; ngược lại, đóa kỳ hoa lại bị Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hưởng dụng, bất giác nó đột nhiên đại nộ. Chỉ thấy sáu con mắt trong ba đầu rắn đầy huyết sắc quang mang, từ miệng đột nhiên phun ra một luồng huyền hỏa đánh tới cực nhanh với sức mạnh kinh thiên.

Ở giữa không trung, Kiếm Long đang từng bước áp chế Cửu Thiên Huyền Hòa, lần này lại bị đẩy lùi với tốc độ rất nhanh. Kiếm Long từ từ bị ăn mòn dần bởi Cửu Thiên Huyền Hòa, bắt đầu từ long đầu rồi từ từ lan đến toàn thân. Sắc mặt của Lý Trường Xuân đại biến, không ngờ Tam Đầu Linh Xà lại lợi hại như thế, Cửu Thiên Huyền Hòa của nó thực sự có thể khắc chế Kiếm Long, làm tan chảy dần dần những pháp kiếm phát xuất ra. Nhìn thấy Cửu Thiên Huyền Hòa hình thành một quang trụ khổng lồ, tốc độ đánh tới cực nhanh, nuốt chửng Kiếm Long vừa xuất phát, Lý Trường Xuân hoảng sợ khôn xiết. Cửu Thiên Huyền Hòa trên không trung hầu như đã nuốt trọn thân hình Kiếm Long, chỉ chừa lại khúc đuôi, và thực tế vẫn còn tiếp tục đánh tới nữa.

Tình cảnh như thế không qua con mắt của những người ở dưới đất, tất cả không nén được bật ra một tiếng hét cảnh báo, đầu tiên là lo lắng cho Lý Trường Xuân, kế nữa là với sự việc vừa diễn ra, ai nấy đều cảm thấy kinh hồn. Nếu ngay cả Lý Trường Xuân cũng không thể dùng Huyền Thiên kiếm trận chế ngự Tam Đầu Linh Xà, chỉ sợ không còn cách nào khả quan hơn nữa. Con Tam Đầu Linh Xà đó một khi đã bắt đầu hóa cuồng nộ, chỉ sợ hơn một nghìn người ở đây không có một ai sống sót.

Giữa không trung, Lý Trường Xuân thu kiếm quyết, thân thể ly khai ngoài năm mươi trượng lách tránh Cửu Thiên Huyền Hòa của Tam Đầu Linh Xà. Nhìn vào con vật to lớn đó, thần sắc Lý Trường Xuân vô cùng nghiêm trọng. Thân thể ông cấp tốc tránh phải né trái, hữu thủ nắm chắc đầu của Thiên Linh thần kiếm, bắt đầu thi triển một thức kiếm thập phần thần bí quái dị. Bốn phương, hào quang ngũ sắc lập tức hội tụ, khí thế hủy thiên diệt địa, bao phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn, khiến cho chúng nhân cảm thấy đây hẳn là một chiêu thế uy lực vô song.

Ở bên trên, Tam Đầu Linh Xà sau khi đã đẩy lui Lý Trường Xuân, liền háo hức lao tới, muốn nuốt trọn Ngũ Thái Tiên Lan vào miệng, nhưng nó đột nhiên cảm thấy một luồng khí thế hùng mạnh từ phía dưới công lên. Linh Xà lập tức né tránh, con mắt to lớn nhìn chăm chăm vào Lý Trường Xuân đang ở giữa trời, chỉ thấy toàn thân ông ta có hào quang ngũ sắc bao bọc che khuất cả dáng người. Luồng hào quang ngũ sắc đó cuốn tới như cuồng phong, tốc độ bành trướng, nhanh như chớp, che phủ toàn bộ Thái Huyền Sơn. Bầu trời lập tức được bao phủ bởi ánh sáng ngũ sắc, mười phần lớn mạnh. Bốn phương tràn ngập bóng pháp kiếm, chừng thực Huyền Thiên kiếm trận tiếp tục được triển khai. Cùng lúc, các pháp kiếm phân khai hình thành năm quả cầu xếp theo phương vị ngũ hành, đầu mũi kiếm nhất loạt cùng hướng Tam Đầu Linh Xà sẵn sàng lao đến với tốc độ chóng mặt.

Đột nhiên, một âm thanh vang rền vọng đến, chỉ nghe trên không truyền lại âm thanh vang trời: "Thiên Kiếm cửu quyết - thức thứ mười một: Thiên Quyết!". Kèm theo thanh âm này, từ trung tâm của năm quả cầu ngũ sắc đột nhiên bắn ra năm đạo hào quang đẹp mắt bắn vào không trung. Năm luồng hào quang này biến thành năm con rồng nhỏ tất cả đều có thể đằng vân giá vũ, bay lượn qua lại giữa không trung không ngớt. Cùng một lúc, Lý Trường Xuân hiện thân tại không trung, toàn thân mang hào quang tím sẫm, tay nắm kiếm quyết giữ Thiên Linh thần kiếm hướng lên trên liên tục xoay tròn. Âm

thanh kinh dị kia một lần nữa lại vang lên, khí thế rõ ràng có thể hủy diệt mọi thứ. Đột nhiên bùng ra một bạch sắc quang trụ vô cùng đẹp mắt, do Thiên Linh thần kiểm phát xuất, nhắm phía trên đánh lên.

Nhân thần của Lý Trường Xuân bắn ra thần quang, hữu thủ toàn lực phách ra một kiếm. Bên trên lập tức xuất hiện một cột quang trụ dài trăm trượng, nhắm ngay đầu Tam Đầu Linh Xà công kích. Ngũ Điều Thần Long cùng gầm lên một tiếng cuồng nộ, phóng tới từng chùm pháp kiếm nhắm ba đầu của Linh Xà mà chém tới. Toàn bộ cảnh tượng diễn ra thật hoành tráng kinh nhân, hào quang ngũ sắc chói lòa nhảy múa giữa các tầng mây, tạo thành một đóa kỳ hoa vô cùng mỹ lệ, nở ra trên Thái Huyền sơn.

Cùng lúc đó ba cái đầu của Tam Đầu Linh Xà há rộng, gầm lên ba tiếng kinh lôi chấn động trời đất. Kết hợp với tiếng vang vọng dội lại từ trên không, toàn bộ Thái Huyền sơn lập tức chấn động nghiêng ngả. Mọi người ai cũng kinh sợ về sức mạnh của Tam Đầu Linh Xà. Với yêu vật mạnh bạo này, liệu những con người bằng xương bằng thịt bình thường có thể đấu lại với nó không? Mọi người tại đương trường kinh khủng quan sát Tam Đầu Linh Xà, chứng kiến ba cái miệng mở rộng phóng ra ba đạo quang trụ hồng, đen và trắng. Cả ba đạo quang trụ này đều hướng Lý Trường Xuân công kích. Đạo quang trụ màu đỏ chạm ngay đạo quang trụ màu trắng do Lý Trường Xuân bắn tới. Hai đạo đen - trắng còn lại cùng giao phong mãnh liệt với Ngũ Điều Thần Long.

Khắp nơi lan tỏa hồng quang đẹp mắt, bạch quang chói lọi. Ngũ Thái Tiên Lan lúc này lại phát ra các loại ánh sáng khác nhau, tựa như ngân hà tinh tú cùng tinh vân, phát tán những chùm tia sáng mỹ lệ. Cường lực bên trên chạm nhau, tiếng nổ như sấm sét muốn đánh thủng cả màng nhĩ, khiến toàn bộ Thái Huyền Sơn chìm trong phong vũ phiêu diêu, lăng lăng rung chuyển như sóng động ba đào. Cảm giác đó vừa khủng bố, vừa như không thật, khiến con người ta hầu như không thể nào tin. Truyện Tiên Hiệp - TruyệnY-Y.com

Khi Lý Trường Xuân dồn tất cả sức mạnh thi triển thức cuối cùng Thiên Kiếm Cửu Quyết tới hậu với sức mạnh diệt thiên diệt địa thì Tam Đầu Linh Xà cũng đáp trả bằng ba đạo quang trụ, cùng lúc va chạm, toàn bộ trời đất lập tức biến thành cảnh tượng thần kỳ. Khi mọi người đều chú mục vào trận đấu kỳ bí, Ngũ Thái Tiên Lan lại phát sanh một biến hóa lớn.

Chỉ thấy Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người toàn thân đang xoay tròn đột nhiên ngừng lại lơ lửng cách mặt đất khoảng năm sáu trượng đối diện nhau. Cánh hoa màu xanh lúc này đã lách tránh một cách tài tình để Ngao Tuyết lơ lửng giữa không trung. Chỉ trong chớp mắt, nó đột nhiên biến thành chùm thanh sắc bao trùm lấy cơ thể của nàng rồi từ từ hòa nhập vào thân thể. Phía bên kia, Thương Nguyệt cũng gặp tình trạng tương tự, cánh hoa màu đỏ cuối cùng cũng biến đổi thành một chùm linh khí cường thịnh, toàn bộ đều được hấp thụ vào thân thể của Thương Nguyệt.

Bị mất hai cánh hoa, Ngũ Thái Tiên Lan yếu đi thấy rõ. Vô số lưu quang dị thái cùng nhau rơi xuống, trông vô cùng hấp dẫn. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người áo quần bay lất phất theo gió nhẹ giữa thình không, trên đầu có thần kiếm chói lọi hào quang, trông giống như những tiên nữ giáng trần, cảnh tượng khó mà diễn tả thành lời được. Cả hai dung nhan tuyệt thế, tại thời khắc tối tăm u ám này lại mang dáng vẻ thanh khiết vô cùng, phiêu dật như tiên.

Ở dưới đất, mọi người đều bị choáng váng vì cảnh tượng lạ lẫm này, họ không nghĩ là hai nữ nhân đó lại có vận khí may mắn đến thế. Bởi vì, trước biết bao là kinh địch hùng mạnh, họ lại nhận được Ngũ Thái Tiên Lan, loại trừ những kẻ đại kinh địch bao gồm cả Tam Đầu Linh Xà hung mạnh trong đó. Họ thật sự là không có ý gian, xảo ngộ mà có được cơ duyên hiếm có. Đệ tử Lục Viện thấy đều nhìn họ bằng đôi mắt hâm mộ, tuy trong thâm tâm vẫn âm thầm tức tối. Còn Ngọc Vô Song cùng Huyền Ngọc chân nhân cùng người của hai viện thì cao hứng dị thường.

Khi mọi người còn đang vui mừng sùng sốt, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên gượng dậy một lần nữa. Ba cánh hoa còn lại, phân biệt thành ba màu trắng, tím và vàng, lại toàn lực xoay tròn rồi đột nhiên ngừng lại. Ánh sáng tím ở đài hoa to nhất phình to khoảng một trượng, đột nhiên lệch khỏi quỹ đạo gốc, bắn về phía Ngao Tuyết. Một cách hoa khác, màu trắng, cũng phân khai bay về phía Thương Nguyệt. Hai đài hoa di động, trong chớp lát đồng thời tự động xoay tròn chung quanh hai thiếu nữ. Quang hoa thanh khiết màu trắng, kết hợp với tia sắc tím thần bí, cùng bao bọc thân mình hai nữ nhân, xoay nhanh không ngừng. Vòng xoay có tốc độ tăng dần, che khuất thân thể hai nữ nhân, từ từ hình thành hai quang cầu một trắng một tím đẹp mắt lạ thường. Hai vòng quang cầu đó không biết xoay bao nhiêu vòng rồi từ từ co lại thành hai thể khí đậm đặc bao phủ thân thể hai nữ nhân. Hai nữ nhân dần dần hiện ra trước mắt mọi người. Lần này, mọi người ngạc nhiên phát hiện ra rằng, trên cơ thể của hai nữ nhân mọi thứ đều như cũ, duy chỉ có Ngao Tuyết đột nhiên xuất hiện thêm một áo giáp màu tím, giống như thần tiên trên thiên giới với bộ chiến giáp cực kỳ mỹ lệ. Khối khí tức màu tím do quang hoa thêm động xoay quanh thân thể Ngao Tuyết, đã hình thành một bộ quang giáp vừa vận tuyệt mỹ. Ở bên kia, thân hình Thương Nguyệt cũng được che phủ bởi một áo giáp màu trắng, vừa khít với thân người tuyệt mỹ của nàng, không che vào đâu được. Bộ bạch sắc chiến giáp này phối hợp với Thương Nguyệt tạo nên dung mạo phiêu dật như tiên, so với Ngao Tuyết mỗi người một vẻ.

Trong khi mọi người trên mặt đất còn đờ đẫn nhìn hai thiếu nữ thì trên không đột nhiên lại phát sinh diễn biến mới. Ngũ Thái Tiên Lan còn lại cánh hoa màu vàng cuối cùng đang đồng thời cùng toàn thân của nó tự xoay tròn với tốc độ chóng mặt. Ánh sáng vàng lấp lánh, hoàn toàn bao bọc thân của Ngũ Thái Tiên Lan vào trong, bên ngoài không thể nhìn thấy gì. Nó cứ xoay nhanh không ngừng, bao nhiêu con mắt cứ chú mục vào mong đợi một sự thay đổi nào đó. Bên cạnh đó, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt trao nhau ánh mắt chứa chan tình bằng hữu thâm sâu, mỗi người đều vận trên mình một giáp trụ xoay vòng với hào quang bảo vệ của Ngũ Thái Tiên Lan.

Tốc độ quay càng lúc càng nhanh, chùm sáng vàng lần này đã vươn hẳn lên trên các luồng ánh sáng, giống như mặt trời mọc, thẳng khỏi giữa không trung, đẹp mắt lạ thường. Bầu trời lúc này tràn đầy kim sắc, bốn phương bao phủ bởi những đám mây ngũ sắc hùng hực ánh vàng mười phần thần bí.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà đang cùng Lý Trường Xuân đang tận lực chiến đấu đến lúc tối hậu quan đầu. Chỉ thấy Lý Trường Xuân toàn lực phát ra một kiếm, tạo ra một luồng quang trụ bạch sắc hùng mạnh, đối lực với Cửu Thiên Huyền Hỏa của Tam Đầu Linh Xà. Hai đạo cường lực đồng thời đột kích mãnh liệt với nhau tạo những đợt xung kích mãnh liệt trên không. Ánh sáng chói lòa, quang trụ bạch sắc của Cửu Thiên Huyền Hỏa tiêu tán tức thì. Tương tự, thiên kiếm của Lý Trường Xuân và sức mạnh nguyên thủy của nó cũng tiêu tán. Chiêu thế này, hai bên đều cân bằng. Nhưng hai tia quang sắc còn lại của Tam Đầu Linh Xà lại thực sự dễ dàng đối phó với ngũ long, đột phá chúng tan tành, ăn mòn từng lớp từng lớp một.

Lý Trường Xuân thân thể chấn động, miệng thổ ra một ngụm máu tươi, sắc mặt nhợt nhạt. Nhìn thấy Ngũ Điều Thần Long đã bị hai quang trụ một đen một đỏ của Tam Đầu Linh Xà bức chạy tán loạn, Lý Trường Xuân nhân thần kinh hãi, còn Tam Đầu Linh Xà vô cùng đắc ý. Lý Trường Xuân cố trấn

định thân hình, toàn thân công lực cố gắng hội tụ. Ông dựng đứng Thiên Linh thần kiếm trong tay, kiếm quyết xoay vòng, từ thân kiếm lại lập tức phát ra một luồng hào quang.

Ngũ Điều Thần Long cũng được triệu hồi, quay về quần quít xung quanh thần kiếm. Trong chớp mắt, Ngũ Điều Thần Long thân ảnh tiêu tán, hòa nhập vào thân kiếm, biến thành một con rồng lớn, hung mãnh xuất hiện tại không trung. Thân thể của cự long này cực kỳ to lớn, từ đầu tới đuôi dài đến hai trăm trượng, dù không bì kịp với Tam Đầu Linh Xà, nhưng nó mang luồng khí tức cương mãnh, thực sự là một thứ kinh nhân dị thường.

Ở dưới đất, tất cả mọi người đều hướng mắt lên trời. Luồng kim quang của Ngũ Thái Tiên Lan cùng Thiên Linh thần kiếm lúc này đã hóa thân long giao hòa ánh sáng với nhau tại không trung, hình thành hai loại kỳ quang vô cùng thần bí. Tam Đầu Linh Xà lúc lắc thân mình to lớn, sáu con mắt hung hiểm bắn ra một thứ tia sáng màu máu vô cùng yêu dị, bình thần nhìn chăm chăm vào cự long đột nhiên xuất hiện, tựa hồ cảm giác được một chủng khí tức nào đó, toàn thân liền co lại dè chừng, cẩn thận chuẩn bị ứng phó.

Trên Thái Huyền Sơn, thời khắc này quả thực thần kỳ, mọi thứ đều động tới tâm can của các đệ tử Lục Viện. Liệu Huyền Thiên kiếm trận có khả năng đánh bại Tam Đầu Linh Xà không? Đó là nghi vấn đặt ra ở trong tâm mỗi người. Cuộc chiến này thập phần quan trọng, quyết định sinh tử tồn vong của Thiên Kiếm Viện. Ngũ Thái Tiên Lan cũng có đột biến cuối cùng, liệu có đóng góp gì cho cuộc chiến này không? Không ai biết cả. Chỉ là trong tâm họ thấy đều tràn trề hy vọng. Tất cả mọi chuyện rồi cũng sẽ đi đến kết cục. Họ không còn biết trông mong gì hơn, chỉ lo lắng pháp phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thần Điều Hiện Thân

Trên Thái Huyền Sơn, thiên địa kỳ quan, lúc này ở giữa không trung hiện ra một con ngũ sắc thần long, toàn thân lưu quang chớp nháy. Thần long gầm lên một tiếng chấn động không gian, toàn lực nhắm Tam Đầu Linh Xà lao đến tấn công. Hào quang chói lòa, những luồng khí lưu xoay chuyển cuồng loạn, tốc độ kinh hồn, chỉ trong phút chốc thần long đã xáp lại gần Tam Đầu Linh Xà.

Tam Đầu Linh Xà co mình thủ thế, từ xa nhìn giống như một tòa hắc sơn hùng vĩ lừng lừng giữa tầng không. Trùng trùng nhìn thần long đang nhe nanh múa vuốt phóng tới, Tam Đầu Linh Xà nào chịu kém cũng phùng mang trợn má gầm lên một tiếng đáp trả. Hai cái đầu của linh xà há rộng phun ra hai quang trụ một trắng một đỏ xoáy tròn đến chóng mặt, mang theo sức mạnh hủy thiên diệt địa, một trên một dưới, cùng lúc hướng về ngũ sắc thần long đánh tới.

Hai luồng cường lực va chạm nhau tạo thành một tiếng nổ lớn chấn động trời đất. Khắp trong không gian lúc này nhuộm màu kỳ dị, giống như đang có người bắn pháo hoa rực rỡ đầy màu sắc hoành tráng, nhưng trong đó màu đỏ lờ mờ như màu máu thì rõ ràng hơn cả, vì thế nhìn toàn cục có thể tưởng tượng giữa thiên không lúc này như bày ra một đồ án bằng máu dị thường. Hai đạo quang trụ đỏ - trắng cùng với Ngũ Sắc Thần Long tranh nhau giữa trời thật không khoan nhượng, có thể nói hai bên Thần Long và Linh Xà đang công kích đối phương bằng tất cả sức mạnh vốn có. Những người có mặt trên Thái Huyền Sơn lúc đó giống như đang bị giam cầm giữa hai luồng sóng âm thanh hủy diệt hãi hùng, âm thanh do sự va chạm giữa Thần Long và Linh Xà chấn động khắp trời đất, khiến cho cả ngọn núi không ngừng rung chuyển, càng làm mọi người run sợ.

Lúc này mọi người mới chứng kiến được uy lực thật sự của Huyền Thiên kiếm trận và Thiên Linh thần kiếm toàn lực nhất kích, nếu dùng bốn từ kinh hãi thể tục để diễn tả thì cũng không hề quá đáng tí nào. Tuy nhiên, mọi người vô cùng kinh ngạc khi nhìn Tam Đầu Linh Xà không hề chùn bước mà lại ngang nhiên chống lại Huyền Thiên kiếm trận đang được vận dụng đến mức tột cùng. Sau khi hai cổ cường lực va chạm vào nhau, phát sinh một tiếng nổ cực lớn, gần như ngay lập tức, hai quang trụ một đỏ một trắng kia lại phân ra ngàn cân và tiêu hóa dần Ngũ Sắc Thần Long, ép nó quay ngược trở xuống với tốc độ nhanh dần. Trên không trung, Ngũ Sắc Thần Long điên cuồng tranh đấu, tuy thực sự có thể chống lại sức mạnh của hai cột hắc bạch quang trụ nhưng toàn thân của thần long cũng dần dần bị đẩy xuống dưới.

Phía trên cao, Lý Trường Xuân kịch liệt chiến đấu, lúc này sắc mặt chuyển dần sang trắng bệch, tuy vậy hai mắt ông ta vẫn xa ra các luồng mực quang kinh nhân. Lại nghe ông ta gầm lên một tràng dài, song thủ toàn lực nắm giữ pháp quyết, vận dụng pháp kiếm tới mức chót, Lý Trường Xuân hội tụ công lực toàn thân lại rồi phát ra một luồng hào quang ngũ sắc, toàn lực chỉ viện cho Thần Long nhằm chống lại sức công kích Cửu Thiên Huyền Hóa của Tam Đầu Linh Xà. Có Huyền Thiên kiếm trận toàn lực chi trì, Ngũ Sắc Thần Long lại mạnh mẽ giáp công, vùng mình thoát khỏi thế hạ phong khi này.

Cùng lúc đó, ở không trung bên dưới, Ngũ Thái Tiên Lan đã hoàn toàn biến thành một vầng hào quang kim sắc. Toàn bộ đài hoa đang xoay chuyển đã biến thành một chùm ánh sáng màu vàng, từ từ dung nhập vào chủ thể của Ngũ Thái Tiên Lan. Điều này làm những hào quang đẹp mắt ở không trung từ từ tiêu tán. Ngay khi toàn bộ ánh sáng đẹp mắt này biến mất, bản thể của Ngũ Thái Tiên Lan tái xuất hiện. Đầu tiên, mọi người ở đương trường bị hấp dẫn bởi màu xanh thẫm kỳ bí của nó. Kế đến, họ nhận thấy bản thân dài một thước của Tiên Lan giờ lại thun lại biến thành một đoá kỳ hoa ngũ sắc dài một tấc. Đoá hoa này có năm cánh với màu sắc đồng dạng như trước kia, mỗi cánh phát ra một thứ hào quang riêng biệt. Điểm khác nhau là, chúng được bao bọc bởi một luồng kim sắc hào quang, vô cùng thần bí. Sau khi biến đổi hoàn tất, đoá hoa rung lên nhẹ nhàng không biết biểu lộ điều gì... phải chăng Tiên Lan đang chờ đợi điều gì thần kỳ sẽ xảy ra...

Cả Trương Ngao Tuyết lẫn Thương Nguyệt đều cảm thấy kỳ quái, hai người hướng về Ngũ Thái Tiên Lan, lúc này trong thâm tâm hai người không hề cảm thấy chút hối hận nào về quyết định của mình, tất cả đều vì Lục Vân trước sau quá tốt, không hề có chút tà tâm chiếm đoạt như những người khác. Ngũ Thái Tiên Lan đích thị tương có thể vượt thoát mọi chướng ngại để phi thăng thành tiên... chỉ là, thế sự vô thường, không ngờ có Tam Đầu Linh Xà xuất hiện ngăn cản, âu cũng là ý trời, Tiên Lan đã bỏ lỡ cơ hội cả đời có một. Tuy vậy, điều này lại là điểm khởi đầu phát sinh một chuỗi biến cố kỳ diệu, hơn nữa người được lợi nhất lại là Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Trong giây phút này, hai người đều mang một cảm giác kỳ lạ, hai người nghĩ thầm dường như Lục Vân đã đoán định trước mọi sự, vì thế chủ động nhường cho hai nàng toàn lực tương trợ Ngũ Thái Tiên Lan. Kết quả đã rõ, họ thu được những lợi ích không thể nào nói ra được. Ngao Tuyết Thương Nguyệt đều cảm nhận được từ Lục Vân toát ra vẻ thâm cao khó lường, ẩn chứa nhiều bí mật không thể hiểu hết được. Đối với mỗi một sự kiện sắp xảy ra, chẳng đâu có thể đoán biết trước, thật khó có thể nhìn thấu được con người chàng..

Trong khi hai nữ nhân đang nghĩ ngợi lung tung, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên rung động, năm cánh hoa bộc phát những luồng hào quang ngũ sắc cực đẹp. Chúng bùng cùng lúc mở ra, phóng xuất năm luồng hào quang với màu sắc khác nhau. Năm luồng ngũ sắc này hội tụ thành một đạo quang trụ nhỏ đường kính khoảng một thốn, quang mang cực thịnh, bắn thẳng lên trời. Thời điểm này, tại Thái Huyền Sơn, tất cả mọi người đều nhìn thấy cột quang hoa chói lòa khiến họ buộc phải nhắm mắt lại, trong tâm rung động không gì có thể mô tả được. Cùng lúc đó, toàn bộ giới chân tu ở các giới cũng bị cột quang trụ này hấp dẫn nên đều quay đầu nhìn.

Đột nhiên Tam Đầu Linh Xà gầm lên một tiếng giận dữ, hậu thân bị đạo quang trụ đánh trúng. Sự đau đớn ấy khiến toàn thân nó giật lên một cái dữ dội, chân thân rung động không ngừng. Tựa như hận thù chất chứa từ này giờ được phát tiết, Ngũ Thái Tiên Lan toàn lực xuất một đạo quang trụ u u uất uất mang theo toàn bộ sức mạnh vốn có của mình hướng thẳng vào Linh Xà. Có lẽ trong giây phút này đây, sự căm hận đối với Tam Đầu Linh Xà của Tiên Lan đã lên đến cùng cực vì con cự thú này đã năm lần bảy lượt cản trở việc phi thăng, làm uổng công hơn một ngàn năm không ngừng tu luyện, sắp đạt thành sở nguyện, hưởng tiên phúc vững bền, nào ngờ giờ tan thành bọt biển... Sự phẫn nộ này quả thực không gì so sánh được, Ngũ Thái Tiên Lan phát ra một chiêu công kích hết sức bình sinh. Tuy vậy dường như sau khi đã thương được Tam Đầu Linh Xà, hào quang của Tiên Lan ảm đạm dần không còn rực rỡ như lúc trước nữa, giống như con người bị thấm mệt sau khi tung hết sức vậy.

Toàn bộ cao thủ Lục Viện trên đỉnh Thái Huyền Sơn này đều bị cuốn hút bởi cảnh tượng kỳ dị hấp dẫn ở trên không. Liền sau khi hào quang ngũ sắc của Ngũ Thái Tiên Lan ảm đạm, trên không trung lại xuất hiện một dòng khí, một đóa hắc liên không hơi không tiếng xuất hiện cách Tiên Lan khoảng ba trượng. Ma tiên toàn thân màu đen cũng nhanh chóng hiện thân một lần nữa, xét về tốc độ so với Hắc Liên chỉ hơn chứ không thua. Ngay khi Ma tiên, Hắc Liên hiện thân, Quỷ tiên cũng từ hư không dần hiện hình. Ngay khi xuất hiện, ba tên yêu ma quỷ quái này toàn lực bắn về phía Ngũ Thái Tiên Lan, phát khởi cuộc chiến chiếm đoạt đóa Tiên Lan đang kiệt quệ này.

Ngao Tuyết Thương Nguyệt thần sắc chấn động. Từ Ảnh thần kiếm cùng Khiếu Nguyệt thần kiếm trên đầu không chút chậm trễ phát xuất hào quang. Hai đạo hào quang một tím một trắng đẹp mắt cùng phát xuất từ hai nữ nhân. Hai chiến giáp tinh mỹ trên cơ thể họ giờ này cũng hiển hiện uy lực. Hết lên một tiếng, Ngao Tuyết với thân pháp nhanh như điện, hữu thủ nắm chặt Từ Ảnh Thần Kiếm, một đạo hào quang từ sắc lập tức phát xuất đánh tới Hắc Liên ở trên không, đồng thời, một kiếm chiêu khác chém xuống dưới chặn đường đáp xuống của nó. Thương Nguyệt cũng cùng lúc phát động công kích, Khiếu Nguyệt Thần Kiếm hiện hào quang kim sắc, kết thành một đạo Di Thiên Kiếm Vồng bao bọc xung quanh Ngũ Thái Tiên Lan, không cho phép Ma tiên và Quỷ tiên tiếp cận.

Hắc Liên bật cười lạnh lùng, từ chân thân phát ra một luồng khí hình hoa sen màu đen nhắm hướng Từ Ảnh thần kiếm của Ngao Tuyết đánh tới. Mất Ngao Tuyết chiếu rọi thần quang, hữu thủ tăng thêm ba thành công lực, nhắm ngay đóa Hắc Liên đột nhiên công kích. Quang hoa thoát ần thoát hiện khiến người xem hoa cả mắt, chỉ mường tượng thấy thần kiếm cùng đóa sen màu đen kia ngay khi tiếp xúc, lập tức hào quang chói lòa khắp đất trời. Vô số hắc sắc quang hoa dưới sức mạnh của Từ Ảnh thần kiếm lập tức bị phá diệt. Một đạo kiếm quang đẹp mắt của Từ Ảnh thần kiếm lóe lên chém tới đài sen. Một tiếng thét kinh sợ cất lên, chỉ nghe Hắc Liên đau đớn thốt lên: "Không, không...không thể nào, người... một con người... một...". Chưa kịp nói hết câu đã nhanh chóng bị nhận chìm bởi một tiếng nổ lớn. Đọc Truyện Online Tại

Nhìn kỹ lại, chợt thấy bản thể đen tuyền của Hắc Liên đột nhiên hào quang ảm đạm, đài hoa màu đen trước đây dài hơn một trượng, giờ bị thần kiếm Từ Ảnh phân làm hai đoạn, cấp tốc rút xuống, nhìn lại chỉ còn dài khoảng ba thước. Ngao Tuyết xuất một kiếm, tuy không thể hủy diệt Hắc Liên, nhưng đã làm nó bị trọng thương, đặc biệt lại phát hiện có một Dạ Hồn ở bên trong, đó là một điều không thể ngờ đến. Ngao Tuyết lúc này, tu vi hiển nhiên trong thời gian ngắn đã thăng tiến gấp bội, cũng là một điều không hợp lẽ thường. Ngao Tuyết tựa hồ không hề ý thức được điều này, chỉ tự biết tu vi bản thân tự nhiên đột biến mãnh tiến, thực sự mỗi liên hệ liên quan đến việc này như thế nào nàng cũng không ngờ đến.

Phía bên cạnh, Thương Nguyệt dưới sự hợp công của Ma tiên và Quỷ tiên toàn thân đang rơi vào khốn cảnh. Trước đó nàng vốn đã bại dưới tay Ma tiên. Chiêu thức quý dị của Ma tiên đã khiến nàng bị trọng thương, vì thế lúc này, nàng đặc biệt cẩn trọng đối với cách đánh từ xa của nó. Còn đối với Quỷ tiên, do nàng đang nắm giữ thần kiếm có thể trực tiếp khắc chế nó, nên đây không phải là vấn đề lớn. Lúc này, Thương Nguyệt hoành thân chắn trước Ngũ Thái Tiên Lan, xuất một kiếm bức thoái Quỷ tiên, thân thể đồng thời lách mình tránh một chiêu công kích của Ma tiên. Chỉ nghe Ma tiên phát tiếng cười the thé, một chiêu "Âm Tiểu Kỹ Thanh" có tác dụng công kích tinh thần cùng lúc ập tới, đây đích thực là đại pháp "Tâm Dục Vô Ngân" của Ma Tông uy lực kinh người.

Thương Nguyệt sắc mặt hơi biến đổi, hội tụ công lực toàn thân, chuẩn bị phòng ngự chiêu công kích tinh thần của Ma tiên. Tuy nhiên, bộ bạch giáp trên cơ thể nàng đột nhiên phát xuất một luồng quang hoa, bảo hộ khắp bốn thể. Chỉ thấy toàn thân Thương Nguyệt bạch sắc lưu chuyển. Khi chiêu công của Ma tiên đánh tới, đột nhiên bị những tia bạch sắc này ngăn chặn và phản hồi lại. Thương Nguyệt vô cùng mừng rỡ, trên thân phát sinh cảm giác huyền diệu khôn tả. Nàng không ngờ bạch sắc chiến giáp này có hiệu năng kỳ diệu như vậy. Quả thật là ngoài sự mong đợi. Nhấn thân lạnh băng, Thương Nguyệt sau khi xem xét toàn thân một lúc, thân thể đột nhiên chuyển động. Khiếu Nguyệt thần kiếm hiện kim quang sáng lòa, đánh ra một kiếm, chém thẳng ngay Ma tiên.

Một âm thanh kinh nộ vọng đến, chỉ thấy vòng khí chu chuyển màu đen xung quanh Ma tiên bị diệt, xuất lộ bản thể. Khiếu Nguyệt thần kiếm của Thương Nguyệt còn vương những giọt máu màu xanh, theo gió bay tủa ra những tia li ti nhỏ khắp không trung. Cảnh tượng nhìn rất lạ mắt. Sau khi Ma tiên thét lên đau đớn, thân thể đột nhiên vụt tránh xa ra ngoài ba mươi trượng, ánh mắt lo sợ nhìn Thương Nguyệt, thần sắc rất khó coi. Cũng giống như Hắc Liên, Ma tiên thật sự không dám tin vào sự thật này. Trước đây, nó đã dễ dàng đánh bại Thương Nguyệt, giờ không nghĩ chỉ trong một thời gian ngắn, mọi thứ trái ngược lại. Khí lưu màu đen nhạt bớt, bản thể của Ma tiên hiện ra rõ hơn, bên ngoài còn có một bộ áo choàng màu đen yếm trợ.

Ngao Tuyết nhìn Thương nguyệt, nhẹ nhàng thốt: "Hiện tại chúng ta nên toàn lực bảo hộ Ngũ Thái Tiên Lan, tin rằng với thực lực tu vi hiện tại của chúng ta, ba tên yêu ma quỷ quái này chẳng làm gì được". Nói xong quay nhìn lên phía trên đề phòng Quỷ tiên. Thương Nguyệt cũng xoay ngang hai trượng, cùng Ngao Tuyết tụ lại một chỗ, cẩn trọng thủ hộ Ngũ Thái Tiên Lan. Hai nữ nhân nhìn nhau mỉm cười, hai thanh thân kiếm cùng phát xuất hào quang, một trái một phải canh giữ trước sau Tiên Lan.

Sau sự xuất hiện của ba tên yêu, ma, quỷ quái, Tam Đầu Linh Xà dường như cũng nhận ra, toàn thân nó đột nhiên khuấy động tại không trung, biểu lộ sự phản nộ tột độ. Nó gầm lên một tiếng hung dữ tạo thành một dòng khí lưu kinh thiên động địa bao trùm xuống Thái Huyền Sơn cũng như những cao thủ có mặt tại đương trường. Trên không trung, Tam Đầu Linh Xà gia tăng thể công khiến hai cột quang trụ một đỏ một trắng hào quang đại thịnh, đánh thẳng tới Ngũ Sắc Thần Long lúc này đang cố gắng chi trì cục diện phân tranh. Thần Long ngay lập tức rơi vào thế hạ phong. Sáu con mắt to cổ chớp chớp lấp lánh ánh sáng yêu dị, Tam Đầu Linh Xà lại xuất ra một cỗ cường lực nữa, tạo thành hồng bạch quang trụ chấn động thiên địa, trấn áp Ngũ Sắc Thần Long dần xuống phía dưới.

Chủ trì phía trên, thân thể Lý Trường Xuân chấn động mạnh, hồ khẩu tê buốt, miệng thổ ra một ngụm máu, sắc mặt đỏ bầm, toàn thân hào quang ảm đạm, chân khí hộ thể hoàn toàn tiêu tán. Tình cảnh này ảnh hưởng trực tiếp đến uy lực của Ngũ Sắc Thần Long và Huyền Thiên kiếm trận. Chứng kiến hồng bạch quang trụ đang đánh xuống với tốc độ kinh hồn, cao thủ Lục Viện tất thấy đều táng đăm kinh tâm. Mọi người không những lo cho Lý Trường Xuân, họ hiểu rằng, ngay khi Lý Trường Xuân bị đánh bại, mọi người tại Thái Huyền Sơn lập tức rơi vào khốn cảnh, khả năng tử nạn về tay Tam Đầu Linh Xà là rất lớn.

Tình cảnh hiện tại chỉ sợ Lý Trường Xuân tình lực cạn kiệt, vô pháp lật ngược tình thế. Giờ khắc này, mọi người đều có tâm tình trầm trọng, không ngừng ước đoán sự tình gì sẽ phát sinh. Họ thậm chí không có tâm tư nào chú ý đến Ngũ Thái Tiên Lan đang xảy ra chuyện gì. Cho dầu có chuyện có thần kỳ kinh thiên động địa chẳng nữa họ cũng chẳng có tâm tư nào để thưởng thức, tình cảnh thật sự bi đát nguy hiểm vô cùng...

Liễu Tinh Hồn của Thiên Kiếm Viện đưa mắt nhìn ngũ vị chương giáo một lượt rồi trầm giọng nói: "Ngũ vị chương giáo, vào thời khắc quan trọng này, hy vọng các vị tề tâm hiệp lực, cùng nhau xuất thủ chống lại Tam Đầu Linh Xà, bảo toàn cho vinh dự của môn phái chúng tôi cùng các môn nhân đệ tử. Hiện tại bốn chương giáo đã mang hết tuyệt kỹ cùng công lực tu vi ra, hy vọng ngũ vị chương giáo cùng Thiên Kiếm Viện mật thiết phối hợp, chúng ta cùng nhau đối phó con dị thú to lớn này, tìm ra biện pháp ngăn cản nó. Thiết tưởng ngũ vị chương giáo đồng ý với lời này của ta?". Nói xong mục quang lướt qua gương mặt của năm vị chương giáo chờ đợi.

Nhìn cục diện đang ngày càng nguy hiểm, Bồ Đề Học Viện - Pháp Quả Đại sư mở miệng: "Sự tình này phía lão nạp tự nhiên không thể tự thủ bàng quan, nhưng Tam Đầu Linh Xà đó quả thực uy lực kinh người, mọi người đều thấy, nếu cộng hết tất cả chúng ta, có lẽ chỉ giống như mang thân đi cống miệng cọp. Huyền Thiên kiếm trận ở trên cùng Thiên Linh thần kiếm cũng không thể đối phó với nó, có lẽ chúng ta cũng vậy thôi. À... tin rằng mọi người đều hiểu chứ?".

Đạo Viện Thất Huyền chân nhân nói: "Đại sư nói chẳng phải vô lý. Liễu đạo hữu, ta nghĩ người nên phái người an bài mọi chuyện, chuẩn bị khi Tam Đầu Linh Xà phát động công kích chúng ta, mọi người lập tức rút lui, trước hết phải bảo toàn thực lực...các chuyện khác tính sau. Như quả Tam Đầu Linh Xà đến đây chỉ vì Tiên Lan, thì chúng ta không chẳng cần chọc gậy捣蜂窝, tốt nhất nhanh chóng rút khỏi, mọi người cũng tránh khỏi phải để tâm lo sợ làm gì. Mấy lời lam bàn, ý kiến mọi người thế nào?". Nói rồi quay qua nhìn bốn vị chương giáo còn lại, thấy bốn người cùng gật gật đầu, biểu tình sự đồng ý. Chỉ riêng Liễu Tinh Hồn sắc mặt cứng cỏi, hiển nhiên không hề thấy đồng tình chút nào.

Tạm thời không nói tới việc thảo luận của các vị chương giáo, mà quay về với Lục Vân hiện đang ẩn thân trong tầng mây tít trên cao, chăm chú quan sát Tam Đầu Linh Xà. Ngay từ lúc đầu, Lục Vân đã thi triển thuật "Không Gian Khiêu Việt" chuyển thân đến một cự ly cách khá xa đấu trường, xuất hiện phía bên trên Tam Đầu Linh Xà. Chẳng cần trọng quan sát con cự thú không gì sánh bằng này với tâm lý buồn buồn vô lực. Thông qua việc thăm dò bằng "Ý Niệm Thần Ba", Lục Vân phát hiện chân thân của Tam Đầu Linh Xà có một tầng hắc quang tuy mỏng manh nhưng lại rất kỳ quái có thể cản trở tất cả các luồng ý niệm thăm sát của chàng. Đồng thời, luồng hắc quang này lại vững chắc lạ thường, tốc độ quang lưu hộ thể không hề dưới một trăm lần. Lục Vân thử vận dụng Ý Niệm Thần Ba công kích, kết quả tất cả đều bị chiết xạ, không có chút tác dụng nào.

Lục Vân trước nay vẫn dựa vào Ý Niệm Thần Ba để quan sát trước rồi mới ra tay công kích, giờ không thể sử dụng được thì chàng phân vân vô cùng không biết nên ra tay công kích từ đâu... thấy toàn cảnh tranh đấu này giờ mà vẫn chưa tìm ra biện pháp, chàng thật sự buồn rầu. Nếu tấn công bằng kiếm, vốn dĩ không thể nào đã thương nó, Ý Niệm Thần Ba cũng vô dụng... liệu còn đâu pháp nào khác có thể khả dĩ chiến thắng nó đây? Lục Vân nghĩ rằng trừ phi thi triển các loại pháp quyết cấm kỵ, nếu không hoàn toàn không có khả năng chế ngự được con hồng hoang cự thú này. Tuy nhiên, ở đây có quá nhiều người, Lục Vân không muốn dùng Tam Đầu Linh Xà làm mục tiêu để thử nghiệm pháp quyết. Điều đó có thể làm mọi người hoài nghi về thân phận của chàng, hơn nữa kết quả ra sao không thể đoán định được.

Cuộc chiến bên dưới đối với Lục Vân mà nói hiện ra rõ ràng như bày ra trước mắt mặc dù chàng ở phía trên Tam Đầu Linh Xà, đó là kết quả thần kỳ của "Thiên Địa Vô Cực". Thông qua pháp quyết Ý Niệm Thần Ba huyền diệu, tất cả mọi việc diễn ra chàng đều biết, thậm chí còn rõ hơn việc nhìn bằng mắt thường. Liên quan đến kỳ ngộ của Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, Lục Vân mỉm cười, trong thâm tâm chàng đã tạm dẹp đi sự ích kỷ tầm thường. Nguyên lúc đầu chàng hy vọng hai nữ nhân đó có thể đạt được một chút tiện nghi, không ngờ cả hai người họ quả thật là phúc duyên không nhỏ, chân chính được Ngũ Thái Tiên Lan tuyển chọn, đạt được kết quả mà người thường có mộng cũng không được. Đối với những dị biến xảy ra đối với Ngũ Thái Tiên Lan, Lục Vân khẽ thở dài, đột nhiên nhớ đến Tiểu Nguyệt Thiên Lang trước kia. Ngày đó nếu không có mình, liệu Thiên Lang có thể thành thiên thành tiên hay không? Hay kết cục cũng giống như Ngũ Thái Tiên Lan, uống đi công lao tu luyện ngàn năm?

Đối với Huyền Thiên kiếm trận trấn yếu của Thiên Kiếm Viện, Lục Vân thập phần kinh ngạc. Tuy không thể chế trụ Tam Đầu Linh Xà, nhưng uy lực quả thật mạnh mẽ khiến không một người nào trong giới chân tu có thể chống cự. Với Thiên Linh thần kiếm và Diệt Thiên Quyết, khi hiểu rõ uy lực của chúng, Lục Vân trong lòng tự nhủ nếu gặp phải thì việc ứng phó tất sẽ rất khó khăn, ngàn vạn lần không được khinh địch. Thiên Kiếm Viện có thể dẫn đầu trong Lục Viện, không phải là chuyện ngẫu nhiên, thực lực của họ hùng mạnh, vượt xa năm viện khác là điều không còn nghi ngờ gì nữa.

Lúc này, thế bại của Lý Trường Xuân đã định, Lục Vân đối với vấn đề này thần sắc thập phần trầm trọng. Tam Đầu Linh Xà đó đến đây chủ yếu là vì

Ngũ Thái Tiên Lan, muốn hưởng dụng linh khí của nó. Nhưng lần này một phần linh khí của Tiên Lan đã bị Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hấp thụ. Những diễn biến sau đó của Ngũ Thái Tiên Lan không ngờ lại khiến Linh Xà chú ý. Một khi con quái thú ấy nổi giận thật sự, chỉ sợ ở đây không một ai có thể thoát khỏi kiếp nạn.

Trong lúc Lục Vân đang trầm tư mặc tưởng, đột nhiên một cảm giác kỳ quái phát sinh. Lục Vân không thể nói đây là thứ gì, chỉ cảm giác hình như có một vật gì đó sắp sửa xuất hiện, nhưng bản thân chàng cũng không chắc lắm. Đây là lần đầu tiên Lục Vân có loại cảm giác này, khiến chàng cảm thấy vô cùng kỳ quái. Bằng vào Ý Niệm Thần Ba của bản thân, theo lẽ mọi sự xảy ra ở xung quanh sẽ tự động bị phát hiện dễ dàng, tại sao hiện tại có sự tình xuất hiện thành linh mà chàng cũng không tài nào giải thích được? Lục Vân nhũu mày thắc mắc. Ý Niệm Thần Ba lại được vận dụng đến cực độ tìm kiếm khắp nơi. Tuy nhiên, khi đang tìm kiếm cẩn thận bốn phương tám hướng thì một tình huống lạ kỳ xảy ra, nguyên trời đất đang âm âm ám ám đột nhiên tối sầm. Lục Vân ngẩng đầu nhìn lên, lập tức toàn thân kinh ngạc đến thất thần, hoàn toàn không dám tin vào vào mắt mình nữa...

Hiện giờ, Linh Xà đã phát ra hồng bạch quang trụ, rốt cục đánh tan toàn bộ Ngũ Sắc Thần Long, khiến nó trở về nguyên dạng ban đầu. Chỉ thấy Thiên Linh thần kiếm với những tia sáng ngũ sắc bây giờ rất yếu nhược quay về dưới chân Lý Trường Xuân. Ông ta ngay lập tức hiện thân trở lại trên Thái Huyền Sơn, thân người rơi nhanh xuống đất. Liễu Tinh Hồn nhanh chóng phái Kiếm Vô Trần đón lấy thân thể bị trọng thương của ông ta, đưa về phía sau cứu chữa và nghỉ ngơi. Ở trên không trung, Tam Đầu Linh Xà đặc ý gầm lên một tiếng điên cuồng, thân thể đột nhiên bay xuống, làm chúng nhân trong tâm kinh sợ, nhiều đệ tử tu vi yếu kém vội vã ngự kiếm chạy trốn.

Cùng lúc đó, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đang toàn lực thủ hộ Ngũ Thái Tiên Lan, không cho ba tên yêu, ma, quỷ quái tiếp cận. Lúc này, Hắc Liên, Ma tiên cùng Quý tiên thấy Tam Đầu Linh Xà đã đánh bại Lý Trường Xuân, liền biết thời gian còn lại không còn nhiều nữa. Chúng đột nhiên toàn lực tấn công điên cuồng, hoàn toàn không thiết đến chiêu thức tu thế gì cả, lao tới với tất cả sức mạnh, khiến áp lực lên hai nữ nhân tăng mạnh, nhất thời dường như không chống nổi.

Trong khi ba tên yêu - ma - quỷ đang ráo riết toàn lực tấn công, thì Tam Đầu Linh Xà đột nhiên trầm hạ thân thể, ba cái đầu to lớn cùng hướng lên trời, gầm lên ba tiếng vang trời, khí thế long trời lở đất, làm chấn động những người đang có mặt tại đương trường. Tam Đầu Linh Xà miệng không ngớt gầm gừ, thân thể trên không đột nhiên uốn lượn, khiến mọi thứ xung quanh như hăm nhập vào biển sóng ghenh. Ánh sáng mờ tỏ bất định, thập phần cổ quái.

Lúc này, trên trời có một đóa hắc vân xuất hiện ở đằng xa, không gian hiện đang u ám của Thái Huyền Sơn đột nhiên tiến nhập vào tình trạng tối đen. Mọi người chăm chăm nhìn vào Tam Đầu Linh Xà đang nộ hồng liên miên, nghe rõ mọi thứ, nhưng ngẩng đầu nhìn. Khi nhìn vào đó, một số người sợ hãi nhảy dựng lên. Chỉ thấy trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một con thần điêu cực kỳ to lớn. Thân thể nó to lớn đến nỗi Tam Đầu Linh Xà hiện nay chỉ là một điểm nhỏ nhoi. Sự xuất hiện của nó đã che hết nửa bầu trời, khiến ánh sáng đang từ u ám chuyển sang tối đen như mực, cảnh tượng giống như đêm ba mươi không trăng không sao.

Mọi người ngờ ngác nhìn sự xuất hiện bất ngờ của đại bàng. Họ không ngờ rằng hôm nay lại có quá nhiều điều kỳ lạ xảy ra như thế. Do ánh sáng thay đổi, mọi người cũng phát giác, ở phía trên Tam Đầu Linh Xà có một tầng hắc sắc quang hoa, thập phần mơ hồ, nhưng sau đó lại đột nhiên xuất hiện ở phía trên của thần điêu một đạo ngũ sắc quang hoa nhanh như điện, thập phần thanh tịnh đẹp mắt.

Đại bàng phát ra một âm thanh cực lớn, giống như Cửu Thiên Thần Âm, thập phần dễ nghe. Thân thể của nó to lớn nhưng cực kỳ linh hoạt, lại có lợi khí là móng vuốt sắc bén, lập tức một đạo hào quang ngũ sắc nhắm hướng Tam Đầu Linh Xà bắn tới. Tam Đầu Linh Xà gầm lên một tiếng cuồng nộ, hai cái tả hữu cùng phóng xuất hai đạo Huyền Băng Liệt Diễm Hỏa một hồng một trắng bất đồng sắc thái và tính chất, nghênh đón ngũ sắc quang trụ của đại bàng. Chúng nhân chứng kiến hai cự thú đầu voi với nhau tại không trung, ba đạo quang trụ bất đồng sắc thái cùng lúc chạm nhau, phát xuất ra một tiếng như oanh lôi kinh mãnh chấn động màng nhĩ, vô số kỳ quang dị túa ra không trung, tán phát những tia sáng rực rỡ sắc màu.

Quang hoa vụt tắt, thân thể Tam Đầu Linh Xà đột nhiên co lại thành một khối, sáu con mắt to lớn phát ra mực quang ghê rợn, chăm chăm liếc nhìn động tĩnh của đại bàng. Nhưng dường như con đại bàng này đối với Tam Đầu Linh Xà cũng thập phần cổ kỳ, nên trong con mắt màu xanh thủy lục của nó cũng xuất phát hai đạo kỳ quang. Lúc này đại bàng hai cánh cất lên, hai luồng gió lập tức cuốn tới, cuồng loạn đánh vào người Tam Đầu Linh Xà, nhưng Linh Xà cũng gầm lên một tiếng, cái đuôi lớn đập đập và uốn éo qua lại điên cuồng, nghênh đón hai cánh của đại bàng.

Hai cự thú giao chiến với nhau giữa không trung nhưng gây nhiều khổ ải cho cao thủ Lục Viện ở bên dưới. Chỉ thấy những luồng phong ba với sức mạnh không gì so sánh được thổi tốc vào mọi người giống như tạo lập oai phong, khiến họ căn bản không thể kèm chế được bản thân khỏi ngã nghiêng theo gió. Tất cả mọi người cùng vận dụng chân khí hộ thể, tạo thành một vòng bảo vệ chế trụ các luồng cuồng phong. Chỉ thấy đây đó hào quang sáng lóa giữa màn đêm, nhiều trái cầu sáng lóa hiện ra dưới đất trông rất đẹp, nhưng cũng thực sự rất hung hiểm.

Lúc này, ba tên yêu - ma - quỷ quái đang ra sức cướp đoạt Ngũ Thái Tiên Lan thất kinh. Chúng không nghĩ rằng hiện thời lại đột nhiên xuất hiện một thần điêu to lớn như thế, lại thêm có ngũ sắc quang hoa, không biết từ đâu mà tới. Cảm giác nguy cơ tới gần, ba tên yêu ma đồng thời nhìn nhau, giữa chúng đạt thành một hiệp nghị, chỉ thấy chúng đồng thời biến thành một cổ quang cầu.

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt tựa hồ đã cảm giác điều gì đó, cùng liếc nhìn lên trên đầu, sắc mặt hai người lập tức đại biến. Cùng nhìn vào mắt nhau, hai người đứng thành hàng ngang, hai thanh thần kiếm phát ra hào quang, canh chừng mọi động tĩnh của ba tên yêu ma. Vào thời điểm này, điều đáng quan tâm nhất trong lòng họ là bảo vệ cho tốt Ngũ Thái Tiên Lan, quyết không nhân nhượng ba tên yêu ma kia. Sự tình như thế này, tự chung cũng có lý do.

Trên Thái Huyền Sơn, dị biến phát sinh, mọi sự rơi vào cục diện không thể dự đoán. Thực tế thần điêu to lớn này xuất hiện vì mục đích gì, lại càng không thể đoán định được. Nếu không liên quan gì thì đã không tới, tới rồi tất phải có nguyên nhân. Sự xuất hiện của thần điêu mang tới kết quả gì trên Thái Huyền Sơn? Ngũ Thái Tiên Lan kia cuối cùng rơi vào tay ai?... Lúc này chưa ai trả lời cho rõ ràng được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Di Quang

Trên Thái Huyền Sơn, hào quang ngũ sắc lấp lánh đầy trời. Hắc Liên, Ma tiên, Quỷ tiên ba đạo hắc ảnh đột nhiên hợp thành một hàng dọc giữa không trung cùng hướng về Ngao Tuyết và Thương Nguyệt phát động công kích. Ba luồng hắc sắc quang trụ mang theo một lực lượng vô cùng hùng hậu toàn lực đột phá thế phòng thủ của Ngao Tuyết và Thương Nguyệt.

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cùng thét lên một tiếng, âm thanh vang rền, Từ Ảnh cùng Khiếu Nguyệt thần kiếm liền hóa thành một rỗng một phượng hoàng, tập trung cường lực toàn thân, nhắm hướng bọn yêu ma phát công ngăn chặn. Từ long hỏa phượng hiện thân với hào quang đẹp mắt, quần quít nhau tạo thành một cột sáng màu tím đỏ kỳ dị, phóng thẳng lên trên chống lại hắc sắc quang trụ đang vu vu lao xuống.

Hai đạo quang trụ không đồng tính chất, không cùng sắc thái tương kích nhau giữa không trung. Hào quang tóe ra vô cùng kỳ dị, chói mắt. Trong không gian âm ám, chùm quang tuyến này dĩ nhiên khiến mọi người chú ý. Hai đạo quang trụ chạm nhau, do bản chất của chúng vốn dĩ như thủy hỏa không thể dung hợp được nên bài xích nhau cực mạnh. Vô số tiếng nổ phát ra tại không trung tạo những âm thanh bạo liệt vang vọng khắp Thái Huyền Sơn.

Ngay khi song phương đối kháng quyết liệt, đột nhiên Hắc Liên lắc mình né tránh tách ra khỏi hai yêu ma kia, vọt ra xuất hiện cách Ngũ Thái Tiên Lan khoảng ba xích, tưởng có thể nhân cơ hội chớp lấy dóc tiên lan này. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt lúc này đang toàn lực chống lại đợt công kích của Ma tiên và Quỷ tiên, nhất thời căn bản không thể phân thân cứu ứng, tình huống hiển nhiên thập phần nguy hiểm cho Tiên Lan. Tuy nhiên, tác động tâm lý lớn nhất đối với biến hóa của Hắc Liên lại không phải là Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, hay Ma tiên và Quỷ tiên, mà là Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng đang chuẩn bị bước vào cuộc chiến kịch liệt ở bên trên.

Nguyên Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng đang trong thế giằng co quyết liệt, chợt phát hiện ý đồ của Hắc Liên, nên đột nhiên gầm lên giận dữ, cùng quay đầu phóng về phía Ngũ Thái Tiên Lan. Hành động của chúng khiến những kẻ đang giao đấu gồm Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Quỷ tiên cùng Ma tiên vô cùng sợ hãi, không hẹn mà cùng lúc dừng tay, toàn lực bay thoát ra ngoài. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt chỉ trong một cái chớp mắt đã thoát khỏi vòng ảnh hưởng của hai con thú to lớn này. Trong khi đó ở không trung, Hắc Liên cố gắng mở hết tốc lực rượt đuổi Ngũ Thái Tiên Lan, tưởng có thể đắc thủ riêng cho bản thân. Nào ngờ khi sắp tiếp cận được thì Tiên Lan đột nhiên xoay tròn, chỉ một chốc đã bay ra cách xa ba trượng, tránh khỏi cuộc truy đuổi của Hắc Liên.

Đồng thời, ở phía trên, cái đầu to lớn của Tam Đầu Linh Xà chợt há rộng, phóng xuống một đạo lam sắc Cửu Thiên Huyền Hỏa, nhắm ngay Hắc Liên đánh tới. Cửu Thiên Huyền Hỏa được xưng là có thể dung luyện bất cứ vật nào trong thế gian này, vốn là một trong tam đại kỳ bảo của Hắc Luyện Bách Thú Yêu Vực. Trong khi đó Hắc Liên lại có bản thể bất diệt, không có gì phạm được. Rốt cuộc khi hai thứ này gặp nhau, ai thắng ai bại rốt cục sắp có lời giải đáp.

Chỉ thấy khói khí thể màu đen lóe lên một cái né tránh nhưng không kịp. Toàn thân Hắc Liên ngay lập tức bị cột sáng lam sắc bao phủ. Dạ Hồn phía trong Hắc Liên đột nhiên phát ra một tiếng hú thê thảm vô cùng, hiển nhiên đã bị Cửu Thiên Huyền Hỏa gây tổn thương.

Khi Hắc Liên bị Cửu Thiên Huyền Hỏa đánh trúng, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên di chuyển sang ngang mười trượng, toàn thân có vàng kim quang cực kỳ thần bí bao phủ bảo vệ.

Đang toàn lực so kè với Tam Đầu Linh Xà, Đại Bàng thấy Ngũ Thái Tiên Lan đã thoát hiểm, con mắt liền chuyển động, đột nhiên phát động chiêu công kích Tam Đầu Linh Xà. Chỉ thấy vuốt sắc của nó vươn ra, phát xuất một đạo quang trụ ngũ sắc mãnh liệt hướng tới thân thể của Tam Đầu Linh Xà mà tấn công.

Tam Đầu Linh Xà kỳ thật lúc nào cũng đề phòng Đại Bàng, do đó ngay khi thấy nó bắt đầu tấn công, liền gầm lên một tiếng cực lớn lấy uy, hai cái đầu to lớn cùng lúc trương khai, hai đạo quang trụ một đen một lục cùng lúc phóng xuất, nhắm hướng Đại Bàng ở bên trên phản kích.

Ở dưới đất, cao thủ lục viện thần sắc thấy đều hiện vẻ bất an, kinh hoàng nhìn chằm chằm vào cuộc đã đấu ở trên không. Lúc này, Lâm Văn Phong đột nhiên nhớ tới Lục Vân, không nhịn được lên tiếng hỏi: "Lục Vân đâu? Sao không thấy thân ảnh của huynh ấy? Huynh ấy đang ở nơi nào, không biết có gặp nguy hiểm gì không?". Ngay khi nghe hẳn hỏi vậy, Từ Dương chân nhân lập tức tìm đáp thỉnh thình, tâm lý vô cùng lo lắng, khó chịu.

Huyền Ngọc chân nhân trong lòng cũng mười phần lo lắng cho Lục Vân, nhưng ông ta hiểu, thời khắc này mọi lo lắng đều tuyệt không thể lộ xuất, nếu không thì trong tình huống nguy hiểm trước mắt, mọi người sẽ lập tức hỗn loạn, mỗi nguy hiểm lại càng tăng thêm.

Nhìn lên không trung ngay chỗ Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, Huyền Ngọc chân nhân tận lực giữ nét bình tĩnh, trầm giọng nói: "Ngao Tuyết, Thương Nguyệt cùng Lục Vân cùng ở một chỗ. Hiện tại ở trên đó có hai người nhưng không ai thể hiện sự bất an hay lo lắng gì, đủ thấy Lục Vân tình không gặp nguy hiểm. Lúc này có khả năng hẳn đang ẩn náu ở đâu đó mà chúng ta không thể nhìn thấy, nhất định đang quan sát trận đấu kịch liệt ở trên không. Mọi người không cần lo cho hẳn! Hiện tại cái cần lo là sự xuất hiện của hai con cự thú này. Chúng đối với năng lực tu chân của chúng ta không ai có khả năng đối địch. Vậy chúng ta cần hành động theo tình hình, lấy an toàn làm chủ". Từ Dương chân nhân nghe thấy thế, lại nhìn Huyền Ngọc chân nhân, thấy ông ta biểu tình trấn định, nên tâm lý bất an cũng dần dần trở lại bình thường.

Cách đó không bao xa đột nhiên Liễu Tinh Hồn hét lên một tiếng la chói tai, ngữ khí biểu lộ sự kích động dữ dội. Tiếng hét của ông ta đặc biệt gây sự chú ý đối với mọi người có mặt trên hiện trường, khiến ai ai cũng phải dời mắt về phía ông ta quan sát và lắng nghe.

Pháp Quả Đại Sư của Bồ Đề Học Viện mở miệng hỏi: "Liễu đạo hữu, không biết ông hà có gì mà thốt lên kinh ngạc như thế? Liệu có thể nói cho mọi người biết để lấy lại chút cao hứng. Hiện tại, trong tình huống này, Liễu đạo hữu dường như có thần sắc vui mừng, tưởng nhất định đã phát hiện ra điều gì đó thập phần có ích?".

Những lời này, đối với chúng nhân quả thực đáng lưu tâm. Mọi người cùng phân tích lời nói này, cảm thấy thập phần hữu lý. Trong tình huống hiện nay, tâm tình của mọi người đều khẩn trương, liệu kết quả sẽ thu được trong cao hứng? Nhưng Liễu Tinh Hồn biểu tình quả thực vừa kinh vừa vui, vạn phần cao hứng, thì tuyệt đối không phải vô duyên mà có.

Liễu Tinh Hồn nhìn mọi người một lượt, thần sắc hưng phấn, tay hữu chỉ lên thiên không, ngay chỗ Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng đang giao chiến. Vừa chỉ, ông ta vừa nói: "Các đạo hữu chắc đều có nghe về lai lịch bất phàm của Đại Bàng này rồi. Nguyên lai Thiên Kiếm Viện của chúng tôi, khi tổ sư đương thời khai sơn lập phái có sở ngộ Thần Điều Đại Bàng, sau đó nó trở thành sơn thần thủ hộ Thái Huyền Sơn. Không tưởng sau hơn hai nghìn năm, cuối cùng nó lại tái xuất hiện trên Thái Huyền Sơn này, phò trợ Thiên Kiếm Viện". Vừa nói, châu thân ông ta run run biểu lộ sự hưng phấn cực kỳ.

Mọi người nghe thấy, thần sắc đều đại biến. Hầu hết đều không nghĩ đến những điều ông ta vừa nói. Nhìn Đại Bàng, mọi người hồi tưởng lại các truyền thuyết của Thiên Kiếm Viện liên quan đến Thần Điều Đại Bàng. Theo truyền thuyết mà họ nghe được, chính thị là chuyện khó tin nhất về Đại Bàng, giờ lại đột nhiên xuất hiện tại đây.

Sự xuất hiện của Thần Điều Đại Bàng cũng đồng nghĩa Thiên Kiếm Viện đang gặp nguy cơ diệt môn. Có lẽ Tam Đầu Linh Xà đối với Thiên Kiếm Viện quả là nỗi nguy hiểm rất lớn, có khả năng làm cho họ hăm nhập vào tình trạng vạn kiếp bất phục. Thần Điều Đại Bàng, khi cảm nhận được điều này, liền đột nhiên hiện thân đến cứu Thiên Kiếm Viện.

Trước sự hung dữ và sức mạnh của Đại Bàng, chúng nhân lúc này tâm tình bất nhất. Nếu có Thần Điều tương trợ, tin rằng hiểm nguy sẽ qua. Lúc này Tam Đầu Linh Xà vẫn phân thân tiếp tục công kích Thiên Kiếm Viện dù đang chịu sự tấn công của Thần điều. Tuy nhiên, hầu hết mọi người đã đỡ lo phần nào, ít nhất là tình trạng nguy hiểm nhất cũng đã qua rồi.

Tiếng hoan hô vang dậy từ miệng của đệ tử Thiên Kiếm Viện, tức thời truyền qua những người khác. Thời khắc này mọi người đều hết lòng trợ uy cho Thần Điều Đại Bàng, hy vọng nó sẽ chiến thắng Tam Đầu Linh Xà.

Trên Thái Huyền Sơn, thời khắc này tạm thời hiển lộ một chút sinh khí, một chút phấn khích, hoan hỷ tràn ngập không gian từ tâm khảm chúng nhân. Ở phía bên kia, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt song kiếm đại triển thần uy, đánh cho Ma tiên và Quỷ tiên lùi lại đằng sau. Ngũ Thái Tiên Lan giờ đã tái xuất hiện ở phía sau hai nữ nhân hơn trượng, toàn thân xoay chuyển nhẹ nhàng, cũng đã tránh khỏi mặt giáp công của Ma tiên và Quỷ tiên.

Ngay khi Tam Đầu Linh Xà toàn lực đấu với Đại Bàng, Hắc Liên cũng nhân cơ hội tránh thoát khỏi sự tấn công của Tam Đầu Linh Xà. Nếu như Ma tiên cùng Quỷ tiên còn tràn đầy sức lực, thì hiện giờ Hắc Liên hào quang âm đạm, liên đài đã giảm đi thêm một thước, hiển nhiên đã bị Cửu Thiên Huyền Hòa đánh trọng thương, lực lượng giảm thiểu rất nhiều.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà đột nhiên đại nộ, ba cái đầu to lớn cùng lúc há rộng, phóng xuất ba đạo quang trụ bất đồng màu sắc đầy lui được sự công kích của Đại Bàng. Đại Bàng chống trả rất cật lực, có lẽ đây là lần đầu tiên nó gặp con rắn ba đầu to lớn kinh khủng như thế này. Tuy bản thân tiên thiên khả dĩ có thể khắc chế Tam Đầu Linh Xà, nhưng sức mạnh của Tam Đầu Linh Xà quả thật quá lớn, gần như vượt quá gấp mười lần giới hạn có thể tương đương được. Vì thế vào lúc này, Thần Điều ứng phó cực khổ vô cùng, chỉ lo chống đỡ là chính.

Ở dưới đất, tiếng cười mừng rỡ của mọi người tắt dần, thay vào đó là những ánh mắt nhìn kinh ngại. Mọi người ở đây đều là cao thủ có tu vi bất phàm, tự nhiên đều thất thần quan sát trận xà - điều giao chiến. Thần Điều kinh nhập khốn cảnh, rơi vào thế hạ phong, thế thì làm sao không khiến họ lo ngại cho được?

Sắc mặt mọi người tại đương trường đều chấn kinh, không tưởng Tam Đầu Linh Xà lại quá mạnh bạo như thế, ngay cả thần thủ hộ của Thiên Kiếm Viện Thần Điều Đại Bàng cũng không phải đối thủ. Thế thì nó thực sự mạnh đến cỡ nào, khắp thế gian này có vật nào khả dĩ khắc chế được nó không?

Liễu Tinh Hồn mặt mày lo lắng đi tới đi lui, thần tình biểu lộ sự kinh hoảng bất an. Nhìn lên trời cao, rồi cúi đầu trầm tư suy nghĩ, rồi lại ngược nhìn lên cao. Nhìn đi nhìn lại không biết bao nhiêu lần, Liễu Tinh Hồn đột nhiên khai khẩu nói lớn: "Nhanh. Gọi gấp Kiếm Vô Trần đến đây. Bảo hắn nhất định phải mang Thiên Linh Thần kiếm tới. Trong quá khứ thần kiếm từ miệng Thần điều mà đến, tưởng thần kiếm nhất định đối với nó có gì đó liên hệ, cùng nhau tương trợ. Hiện giờ chúng ta chính là lúc dựa vào vận khí. Nhanh lên". Vừa nói xong, một cao thủ Thiên Kiếm Viện ngự kiếm bay đi, chỉ nháy mắt đã mất dạng.

Khi Liễu Tinh Hồn khai khẩu, lập tức hấp dẫn sự chú ý của chúng nhân. Trên không trung, Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên lại xuất hiện dị biến. Chứng kiến Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt hai người liên thủ, cùng nhau tạo thành một bức tường không cho ba tên yêu ma một cơ hội đột nhập nào. Giữa không trung, hào quang kỳ dị bay lượn mịt trời thập phần mỹ lệ. Hai đạo quang hoa một tím một vàng ở phía trước Ngũ Thái Tiên Lan tung hoành qua lại, kết thành một lớp thiên la địa võng, tầng tầng bảo vệ trước Ngũ Thái Tiên Lan.

Tuy nhiên ngay lúc này, tại phụ cận Ngũ Thái Tiên Lan phía sau Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đột nhiên xuất hiện một đạo lưu quang. Ở không trung, một cửa không gian không hơi không tiếng vô cùng thần bí đột nhiên xuất hiện, một đạo mây mù muôn sắc tím hồng xuất hiện phía trên Ngũ Thái Tiên Lan.

Đám mây thần bí này xuất hiện không có một dấu hiệu gì báo trước, nên hai khủng vật cường đại Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng không phát hiện ra. Sau

khi xuất hiện, cửa không gian trong chớp mắt biến mất không để lại bóng hình, giống như là không có thật vậy.

Phát hiện đám mây màu hồng đỏ xuất hiện, hào quang bao quanh Ngũ Thái Tiên Lan lập tức đại thịnh, toàn bộ đài hoa toàn lực xoay nhanh, từ từ tránh xa đám mây đỏ. Ẩn ước trong đám mây, Ngũ Thái Tiên Lan tựa hồ phát giác có yêu khí. Giữa không trung, nhìn từ xa xa, đám mây to ước một trượng, hình trạng thiên biến vạn hóa, nhắm hướng Ngũ Thái Tiên Lan từ từ tiếp cận.

Hắc Liên là kẻ đầu tiên phát hiện sự tình, liền phát ra một quái thanh, nhanh chóng hóa thành một vệt màu đen, nhoáng lên một cái nhắm hướng cụm mây hồng sắc bay tới, phóng ra một đạo ánh sáng đen bắn tới. Cử động của Hắc Liên khiến Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Ma tiên, và Quý tiên đồng loạt chú ý. Họ đồng thời lưu ý sự xuất hiện của đám mây kỳ lạ. Ma tiên cùng Quý tiên gầm lên một tiếng, ngay lập tức phân khai Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, hoành thân phóng tới chặn đám mây. Hiên nhiên, chúng cũng cảm giác được ẩn bên trong đó có luồng khí tức kỳ lạ. Sự xuất hiện đám mây thần bí này, rốt cục cũng là vì Ngũ Thái Tiên Lan?

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cùng nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ kinh hãi. Ai có thể nghĩ được đám mây kỳ bí này làm sao lại đột nhiên xuất hiện, cũng có thanh tức, cũng có yêu khí làm cho hai người kinh hoàng vô cùng. Đối với Ngũ Thái Tiên Lan, hai nữ nhân không nhận được cùng nhìn lại nó một cái thần phục cái mỹ lực hấp dẫn vô số kỳ vật yêu ma ở khắp nơi kéo đến tranh đoạt. Mà không riêng gì hai nàng, ở đương trường mọi người ai cũng ngạc nhiên về mỹ lực hấp dẫn này.

Ngao Tuyết mở miệng thốt: "Chúng ta đã cố gắng hết sức rồi, chỉ sợ là không giúp được nó. Thôi thì chúng ta hãy tận nhân lực lần nữa. Thành hay bại thì chúng ta cũng tự vấn lương tâm mình bạch, không thẹn với lòng, đã làm một việc tốt đối với bản thân chúng ta và nó". Thương Nguyệt dụng lực gât đầu, trong chốc lát chân nguyên toàn thân gia tăng gấp bội, mãnh liệt phát ra. Ngao Tuyết toàn thân công lực cũng đề tựu đến mức cao nhất, hào quang lưu chuyển, ở trên người từ sắc chiến giáp hiện ra một luồng quang hoa màu tím, kết hợp với bạch sắc chiến giáp của Thương Nguyệt, tạo thành hai đạo kỳ quang đẹp mắt. Hai tiếng thét lớn cùng lúc bật ra, hai đạo nhân ảnh đẹp mắt cùng hướng đến thần bí vân thái công đền, cản trở nó xâm phạm Ngũ Thái Tiên Lan.

Ở trên, Tam Đầu Linh Xà cùng Thần Điều Đại Bàng hiện đã phát giác đám mây thần bí đột nhiên xuất hiện. Chúng không hèn mà cùng đình chỉ giao chiến, toàn lực hướng xuống dưới, tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan. Cử động của chúng khiến mọi người ở dưới đất chấn động, không tưởng Ngũ Thái Tiên Lan lại có sức hấp dẫn như thế, đã có tam yêu phải tranh, Tam Đầu Linh Xà cùng Đại Bàng phải đoạt, lại thêm đám mây ẩn ẩn hiện hiện mang đầy tà khí quái dị đột nhiên đến một cách vô thanh vô tức. Tất cả bao phủ một màn thần bí mịt mịt, quả thật cổ kim kỳ sự, khó khiến mọi người tin được.

Lúc này, Hắc Liên đã phát xuất đột công kích, nhắm chính giữa đám mây mà giáng xuống. Chỉ thấy đám mây thần bí kia hình thể nhẹ nhàng dao động một cái, bị luồng hắc sắc quang mang của Hắc Liên đánh trúng nội thể. Tuy nhiên, khi chạm vào thể nội của nó, luồng hắc sắc biến mất, ở phía bên kia đám mây đột nhiên có luồng sáng phản xạ nhắm Hắc Liên bắn tới. Chỉ nghe Dạ Hồn ở giữa liền đại phát lên một tiếng cả kinh, liền xoay người né tránh ngay lập tức. Hắc Liên vừa công xong, Ma tiên và Quý tiên cũng kích đến.

Chứng kiến hai tia quang sắc một lục một đen mang theo uy lực cường đại mãnh nhiên bắn tới đám mây thần bí. Tuy nhiên quả thực kỳ quái, đám mây đó đột nhiên toàn thân hào quang thiểm động, làm cho hai cô cường lực dạt về một phía. Thế rồi ngay sau đó, hai đạo quang hoa đồng dạng cùng phát xuất từ thể nội của đám mây cùng lúc nhắm hướng Ma tiên và Quý tiên phản hồi lại.

Giữa không, cùng nghe tiếng Quý tiên và Ma tiên hét lên một tiếng kinh khiếp, chứng tỏ chúng tự bản thân đã toàn lực công kích, rồi cũng tự chúng bị trúng chiêu thức với toàn bộ sức mạnh của mình. Ngay khi chúng lùi lại, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cùng đột ngột xuất chiêu, cuốn tới đóa vân thái. Trong chiêu công này, hai thanh thân kiếm cùng hợp nhất công lực hai người đánh tới với uy lực cực đại, vốn là ác mộng đối với Ma tiên và Quý tiên. Chính kiến giữa không trung, hào quang đẹp mắt một tím một vàng, hợp thành một luồng kiếm quang lớn hàng trượng, mãnh nhiên công kích thần bí vân thái.

Chiêu tấn công này tập trung toàn bộ thực lực của hai nữ nhân, họ tin nhất định có thể khả dĩ đối địch với đám mây thần bí, tạo thành thế uy hiếp nhất định. Tuy nhiên trái với tưởng tượng của hai người, khi luồng kiếm quang đẹp mắt vừa chém tới trung tâm, thì đột nhiên đám mây biến mất không để lại chút tung tích nào tại không trung. Vì sự biến mất này, một kích toàn lực của hai nữ nhân thành ra công cốc. Ở lần xuất hiện kế tiếp, đám mây thần bí dường như không xuất hiện ngay kế trên Ngũ Thái Tiên Lan, phát xuất một vùng hào quang ngũ sắc, bao phủ Ngũ Thái Tiên Lan vào giữa.

Hai nữ nhân bốn mắt nhìn nhau, muốn tái phát động công kích, đột nhiên cách đó trong tai văng vẳng thanh âm nữ nhân truyền tới: "Hai người hành động rất tốt, quả thật kỳ duyên thiên định, đã cố gắng hết sức. Nhưng Ngũ Thái Tiên Lan ở đây, không phải chỉ dựa vào hai người thì có thể bảo vệ được, nếu đi với ta, có thể thoát khỏi nhân giới không lúc nào an định. Tương lai nếu hữu duyên, ta hy vọng sẽ có cơ hội là bằng hữu tốt của hai người. Hãy nỗ lực lên, hồi hai cô nương mỹ lệ!". Âm thanh biến mất, cùng lúc đó Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên quang hoa đại thịnh, toàn thân lung linh một sắc huyền ảo, biến mất vào giữa đám mây thần bí.

Dị biến xảy ra khiến mọi người nhìn như trời trồng, không tưởng rằng Ngũ Thái Tiên Lan thần bí khó lường cuối cùng cũng bị đám mây nuốt trọn. Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt đối mắt nhìn nhau, rồi ngẩng đầu nhìn đám mây thần bí, nhân thần lộ xuất về kinh hãi. Nhờ cái nhìn này, hai người cùng phát hiện Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng đã đến rất gần. Hai người thần sắc đại biến, không hèn mà đồng chuyển thân, hóa thành hai đạo hào quang đẹp mắt, trong chớp mắt quay về mặt đất.

Ở mặt đất, gần Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song hai người, hai đạo hào quang bay tới, thân thể Ngao Tuyết và Thương Nguyệt xuất hiện từ thinh không. Huyền Ngọc chân nhân thần sắc vô cùng hoan hỉ. Nhìn thấy hai người vô sự, mọi người đều biểu lộ vui mừng. Ngọc Vô Song kích động nắm chặt tay Tinh Nguyệt Đại Sư, hai người nhãn trung hàm chứa thần sắc hoan hỉ, nhìn đôi người ngọc tuyệt mỹ giai nhân, hiên nhiên kích động dị thường.

Khi mọi người định lên tiếng vấn an, ở trên không đột nhiên Tam Đầu Linh Xà và Đại Bàng cùng gầm lên giận dữ, làm cho họ một lần nữa ngược mắt nhìn lên. Chỉ thấy đám mây thần bí lúc này bay theo một quỹ đạo thập phần kỳ dị, luồn lách giữa hai con cự thú. Mỗi lần thoát khỏi công kích là mỗi lần nó khiến hai con cự thú đối địch lẫn nhau. Hai con cự thú dần dần nổi khùng, quay ra công kích lẫn nhau. Đám mây thần bí tựa hồ không vội lý khai, chỉ

quanh đi quẩn lại, tựa hồ nó muốn nhìn cho kỹ hai con cự thú lợi hại như thế nào.

Giữa không trung, vô vàn thể khí muôn màu muôn sắc, vô số lưu quang dị thái giao hội tạo thành các dạng đồ án khác nhau thập phần đẹp mắt. Tam Đầu Linh Xà cử ba cái đầu to lớn, bắt giác phun xuất ba đạo ánh sáng bất đồng một công kích đám mây, hai công kích Đại Bàng. Đại Bàng cũng cùng lúc đối phó với Tam Đầu Linh Xà, lại nhảy đến tấn công đám mây. Tựa hồ chúng đều không nguyện ý để Ngũ Thái Tiên Lan bị dị vật bất minh này cướp đi mất.

Ở dưới đất, lúc này Kiếm Vô Trần đã mang Thiên Linh thần kiếm đi đến. Khi gặp mặt, Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Vô Trần, con đưa Thiên Linh thần kiếm lên trên đó, hy vọng khả dĩ hỗ trợ thêm một chút sức lực cho Thần Điều Đại Bàng. Hãy cẩn thận, chú ý không để cho Tam Đầu Linh Xà phát hiện sớm". Kiếm Vô Trần dụng lực gạt đầu, ánh mắt bắn ra một đạo kỳ quang, toàn thân hào quang từ sắc đại thịnh, thần kiếm Thiên Linh cũng phát xuất hào quang ngũ sắc đẹp mắt, theo thân thể y nhanh chóng hướng tầng không bay lên.

Trên không, Tam Đầu Linh Xà đang toàn lực cùng Đại Bàng giao chiến, đối với việc đột nhiên bay lên của Kiếm Vô Trần, nó chỉ lờ mắt liếc một cái, không thêm để ý gì. Trong ý thức của nó, đối với con người nhỏ nhoi thể này thì vô pháp tạo thành uy hiếp. Vì thế nó không cần tốn sức công kích Kiếm Vô Trần. Nó muốn tập trung toàn bộ tinh lực hướng vào Ngũ Sắc Đại Bàng và đoá vân thái thần bí ở trên.

Lúc này, Kiếm Vô Trần xuất hiện cách đám mây khoảng ba trượng. Nhìn thấy Đại Bàng quả thật đang rơi vào thế hạ phong, bèn hét to một tiếng, dưới chân Thiên Linh thần kiếm đột nhiên bay lên trên đầu, hào quang ngũ sắc tức thì phát ra mạnh bạo, tại không gian hóa thành Ngũ Sắc Thần Long. Dưới sự ngự sử toàn lực của Kiếm Vô Trần, đột nhiên đánh tới Tam Đầu Linh Xà. Hào quang nhấp nháy, biến đổi huyền ảo, vô số kỳ quang dị thái tại giữa trời cao chuyển dịch thật nhanh.

Kiếm Vô Trần toàn lực ngự xuất Ngũ Thái Thần Long, hào quang lấp lánh phát ra đầy trời, nhanh chóng đánh tới Tam Đầu Linh Xà. Con mắt to của Tam Đầu Linh Xà khẽ liếc một cái, nhìn thấy Ngũ Sắc Thần Long tuy hình thể không lớn nhưng khí tức thì không khác lúc trước bao nhiêu. Cái đầu giữa của Tam Đầu Linh Xà ngóc lên, một đạo lục sắc quang mang mang theo luồng khí tức tuyệt độc biến thành một cột quang trụ bề ngang ba trượng, kịp lúc nghênh đón Ngũ Sắc Thần Long.

Hai cổ cường lực chạm nhau, lục sắc quang trụ với khí thể hãm thiên, trong chớp lát đã hóa giải Thần Long. Ở phía bên kia, Đại Bàng khi phát hiện Thiên Linh thần kiếm xuất hiện, tinh thần đột nhiên phấn chấn, miệng phát ra âm thanh chói tai. Đại bàng giương cao vuốt sắt, hào quang ngũ sắc phóng ra khí thể kinh thiên, toàn lực nhắm đánh Tam Đầu Linh Xà, thoáng chốc đã đè bẹp hắc sắc quang trụ của Tam Đầu Linh Xà phóng tới trước đó, ngoài ra dư lực còn nhằm đầu linh xà mà bắn tới. Tam Đầu Linh Xà thất kinh, miệng rống lên liên hồi, thân thể đồng thời dụng lực né tránh, may mắn nhất thời tránh thoát được sự công kích của đại bàng.

Trong lúc này, dưới sự thôn tính của lục sắc quang trụ, Thiên Linh thần kiếm lúc này đã trở về nguyên trạng. Hào quang ngũ sắc trên kiếm giờ đây âm ảm, từ từ quay về nơi xuất phát. Ngay lúc đó ở giữa không trung, Kiếm Vô Trần toàn thân chấn động, miệng thổ ra một ngụm máu, thân thể rung động rơi xuống đất. Ngũ Sắc Thần Long được tạo ra dưới sự dẫn hạ của khí tức bản thân, do đó một khi nó bị trọng thương, bản thân y cũng tổn thương không kém. Sức mạnh khủng khiếp của Tam Đầu Linh Xà giờ đã được Kiếm Vô Trần lãnh hội hoàn toàn. Khi thân thể y và Thiên Linh thần kiếm đồng thời rơi xuống, từ bên trên Đại Bàng quạt mạnh đôi cánh, một dòng khí với cường lực cực đại nhanh chóng cuốn lấy Kiếm Vô Trần và Thiên Linh thần kiếm. Chỉ thấy Kiếm Vô Trần thân thể được dòng khí lưu hỗ trợ, từ từ rơi trên vào thân thể to lớn của Đại Bàng. Thiên Linh thần kiếm thì lại bị Đại Bàng ngậm phải.

Từ lúc Kiếm Vô Trần xuất hiện, đám mây thần bí tựa hồ cảm giác sự dị dạng. Toàn bộ thân thể của nó lưu quang chớp nháy, trong chớp lát đã biến mất khỏi nguyên địa. Khi xuất hiện lại, nó đã cách xa nơi đó nghìn trượng, và đang nhanh chóng di chuyển ra xa. Ngay khi vân thái ly khai, ba tên Hắc Liên, Ma tiên, Quỷ tiên hiện giờ đã thụ trọng thương cũng nhân cơ hội mọi người không lưu tâm vội vàng lần mất.

Lúc này, Tam Đầu Linh Xà hoảng hốt phát hiện đám mây đã đi xa, trong miệng không kềm được nộ hồng một tiếng thật to, một mặt truy cản, một mặt phát tiết nộ khí đến Thần Điều Đại Bàng ở phía trên. Ba cái miệng to lớn của nó đồng thời há rộng, ba đạo quang sắc hồng, lục, đen cùng hợp lại thành một đạo quang trụ đường kính mười trượng bắn tới Đại Bàng. Lúc này Đại Bàng đang trong thế hạ phong, giờ đột nhiên không cam chịu kém, không thêm né tránh nhắm ngay Tam Đầu Linh Xà công thẳng tới.

Vuốt sắc của Đại Bàng vươn ra, một đạo ngũ sắc quang hoa ngăn gió chặn mây lập tức xuất hiện biến ngay thành Ngũ Sắc Thần Long to lớn. Thần Long gầm lên một tiếng chấn thiên, hóa thành một đạo quang trụ rực sáng, hình thành long hình chi trạng, nhắm hướng Tam Đầu Linh Xà sắp chiến. Trong một khắc thời gian, cảnh tượng kỳ quái này phát sinh làm cho những người tu chân ở dưới đất kinh hãi. Tam Đầu Linh Xà cũng mang sắc thái chấn kinh, không tưởng tượng được là con Đại Bàng này lại đột nhiên từ miệng thổ xuất thần long. Sự tình quả thực quái dị. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chấm com](#)

Chỉ thấy thân thể của thần long to lớn lên mau chóng, bản thể như sợi dây thừng tết lại bằng tre dài hàng trăm trượng, hai bộ long bào sáng ngời ánh sáng ngũ sắc. Thần long miệng gầm lên một tiếng vang trời, thân thể uốn lượn đầy vẻ uy nghiêm ngạo thị thế gian. Mang theo khí thể bạt trời địch đất, thần long nhắm Tam Đầu Linh Xà phóng tới. Cảnh tượng kỳ vĩ đó khiến mọi người tu chân ở dưới đất đại khai nhãn giới. Thứ sở kiến này trước đây họ chưa bao giờ được kinh qua.

Tam Đầu Linh Xà cấp tốc co người thủ thế, ba cái đầu to lớn gầm lên những tiếng gằn dữ, tạo ra ba

đạo quang trụ hướng tới cự long giao chiến. Hai bên đánh nhau phát ra các tiếng nổ lớn chấn động thế gian, kèm theo bao nhiêu lưu quang dị thái, giống như mây đẹp ở sông lưu hà, càng xem càng đẹp, phản chiếu toàn bộ lên Thái Huyền Sơn.

Trên trời, ba đạo quang trụ không cùng sắc thái tương hội với Thần Long. Hai bên toàn lực đối kháng, một điểm cũng không buông. Giữa những lần tương hỗ, ma sát lẫn nhau, năng lượng tự nhiên bị tiêu hóa. Cảnh tượng đó cũng giống như hai đại cao thủ võ lâm tỉ thí nội công, xem công lực của ai thâm hậu hơn.

Hào quang ngũ sắc chợt động, Thần Long huy động song trào, sau khi bỏ lại phía sau những ngăn trở, đã gầm lên một tiếng giận dữ, mạnh mẽ xuyên qua trở lực cường mạnh của Tam Đầu Linh Xà, bắt đầu tiến công vào thực thể của nó. Sáu con mắt lớn của Tam Đầu Linh Xà ẩn hiện thần sắc kinh hãi, nó không thể minh bạch tại sao Đại Bàng vốn đã bị dồn vào thế hạ phong, giờ lại đột nhiên thật lực đại tăng, thậm chí mạnh hơn trước đó.

Thần long không đánh vào được thân thể to lớn của Tam Đầu Linh Xà, vì nó đột nhiên hóa thành một vầng hào quang màu đen, nhanh chóng lẩn tránh sự công kích của thần long, rồi xuất hiện ở phía ngoài hàng trăm trượng. Thần long cũng không vừa, tự động dùng thuật truy tung, nhanh chóng đuổi theo. Ngay khi nó truy đuổi, Đại Bàng cũng gấp rút bám theo, mang theo luôn thân thể của Kiếm Vô Trần, chốc lát đã đi xa.

Bầu trời đột nhiên hồi phục minh quang, tất cả giống như trong mộng, không thực, khiến người ta khó mà tin nếu không tận mắt chứng kiến. Trên Thái Huyền Sơn, mọi người vẫn đang còn trong tình trạng chấn kinh, nên không có lấy một phản ứng.

Đột nhiên, Ngao Tuyết cất giọng hỏi quanh: "Lục Vân đâu? Không phải huynh ấy bây giờ đi cùng với Tam Đầu Linh Xà chứ?". Lời nói ra, mọi người đột nhiên giật mình sức tỉnh. Thương Nguyệt nhìn lên thiên không, nhẹ giọng nói: "Không lẽ nào, huynh ấy ở trên kia, tỷ nhìn xem, ở trên đầu chúng ta đấy". Người của Dịch Viện nghe thấy, cùng lúc ngẩng đầu nhìn. Quả nhiên, một thân ảnh từ trời xuống, chính thị Lục Vân. Vào lúc này, tư thế của Lục Vân tại giữa không thần thái an lạc, biểu hiện một nét gì đó cách ngoại thần bí. Xem ra trong cơ thể hần ẩn tàng điều bí mật gì đó mà mọi người khác đều không thể hay, không thể biết.

Bên phía Thiên Kiếm Viện, các đệ tử cũng bắt đầu hỏi: "Vô Trần sư huynh ở đâu? Huynh ấy không sao chứ sư phó? Người nói sư huynh không sao chứ?" Trong ngữ khí họ có chứa ba phần bất an. Liễu Tinh Hồn nhìn lên bầu trời, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, có Thần Điều Đại Bàng thủ hộ, hần sẽ không gặp chuyện gì đâu. Mọi người dọn dẹp nơi này, thuận tiện làm cho Tổng Tiên Linh khôi phục nguyên trạng". Nói xong, song mục tập trung vào đạo thần bí quang thái đang từ từ biến mất.

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt một cái, mục quang không nhìn được lưu luyến trên cơ thể họ, trong tâm thầm tán thưởng hai người quá đẹp. Hai bộ chiến giáp hoàn toàn vừa khít với thân hình tuyệt mỹ động lòng người của họ. Vòng eo nhỏ xíu tôn thêm vòng ngực đầy đặn, dáng người thon chắc làm tôn thêm dung nhan tuyệt thế như ngọc, quả thật là tuyệt thế giai nhân, thể gian khó tìm. Cảm thụ ánh mắt cảm kích và nhu tình của hai người, Lục Vân cười mỉm nhẹ giọng thốt: "Cung hi nhị vị sư tỷ. Dịp này hại vị sư tỷ kỳ duyên thiên thành, quả thật đáng chúc mừng!". Nói rồi khẽ mỉm cười nhìn hai nữ nhân.

Tuy nhiên trong thâm tâm Lục Vân lúc này, chàng tự phát hiện cái nhìn của mình vào hai nữ nhân không ngờ cũng giống như những người khác. Trong tim chàng có lẽ cũng giống như những nam nhân khác, mang trong lòng những ước muốn ích kỷ. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Từ Dương sư đệ đứng kế bên mỉm cười nói: "Hiện tại đã tốt, không cần phải luôn lo lắng cho hần. Chẳng phải hần trở về an toàn rồi sao? Sự tình lần này rất thần kỳ quý dị, tâm ý mọi người đều đang ở mây gió, không minh bạch điều gì. Giờ ta nên trở về trước để tránh ảnh hưởng Thiên Kiếm Viện xử lý sự tình. Ngọc chương giáo không biết có nguyện ý ghé thăm Thiên Hóa Động không? Nếu không trách, xin thỉnh cùng chúng tôi đến đó cùng ngồi đàm luận". Nói xong, mục quang nhìn thẳng vào khuôn mặt đẹp động lòng người của Ngọc Vô Song.

Ngọc Vô Song liếc nhìn xung quang một cái, thần tình hàm tiếu nói: "Cũng tốt. Thương Nguyệt cùng Ngao Tuyết của quý viện đạt thành kỳ duyên, chúng ta cũng cần nghe qua cảm nhận của họ". Nói xong, cùng Thương Nguyệt theo Huyền Ngọc Chân nhân ly khai. Sau khi họ đi khỏi, người các viện khác cũng lần lượt rời khỏi. Chỉ trong chốc lát, toàn bộ Thái Huyền Sơn chỉ còn lại môn hạ của Thiên Kiếm Viện thanh lý mọi thứ. Cuộc chiến kỳ dị làm chấn động lòng người cuối cùng cũng kết thúc trong tình huống đó.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Luận Sự

Quay trở lại Thiên Hóa động, chờ khi mọi người đều đã an vị, Lục Vân ngắm nhìn thân hình tuyệt mỹ của Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người, đột nhiên nói: "Hai vị sư tỷ vẫn còn mang chiến giáp mới trên mình à, cứ mặc mãi như vậy cũng không tốt lắm đâu, thật là người ta lóa cả mắt mất rồi!".

Hai người nghe thấy thế, quay đầu nhìn chàng, cùng nghĩ thầm: "Cái gì làm lóa mắt chứ, không biết chàng đang nói về chiến giáp hay là người đây? Hay là cả hai...". Nhìn ánh mắt tán thưởng của chàng, trong lòng cả hai thiếu nữ cùng cảm thấy thẹn thùng pha lẫn hãnh diện, chợt hiểu ra hàm ý trong câu nói của chàng. Thật ra, hai người khi mặc chiến giáp trên mình hoàn toàn không cảm thấy nặng nề hay vướng víu chi cả, nhưng cả hai vốn đã xinh đẹp tuyệt vời, xưa nay vẫn là tâm điểm của sự chú ý, giờ lại mang trên mình chiến giáp thần kỳ nữa thì càng trở thu hút người khác hơn nữa. Chính lẽ đó mà hai người cảm thấy không được tự nhiên cho lắm.

Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, nhẹ nhàng lên tiếng "Bộ chiến giáp đẹp dễ này, chúng ta cũng mới có được lần đầu, vẫn còn chưa biết cách sử dụng, sư đệ có biết dùng chăng?". Nàng nói xong, mọi người đều ngạc nhiên, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Lục Vân, chờ đợi câu trả lời. Mọi người không hiểu tại sao Ngao Tuyết lại phải hỏi Lục Vân câu này.

Lục Vân điềm đạm mỉm cười, rồi đưa mắt nhìn mọi người "Chỉ là chuyện vặt... đệ đoán rằng vật này đã xuất hiện trên người nhị vị sư tỷ một cách thần kỳ như vậy, chắc chắn phải có mối liên hệ tâm linh với hai vị sư tỷ rồi. Chỉ cần hai vị sư tỷ tập trung tinh thần, tin chắc chuyện cảm ứng với áo giáp không phải là chuyện khó. Đệ chỉ phỏng đoán thế, đúng hay sai, nhị vị sư tỷ cứ thử đi, rồi sẽ biết ngay mà?". Nói xong, chàng cười cười nhìn mọi người.

Ngao Tuyết, Thương Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, cả hai đồng thời tập trung tinh thần, truyền tâm ý đến chiến giáp như lời Lục Vân vừa nói... Trong sơn động chợt bùng lên hai vầng sáng một trắng một tím. Cùng lúc ấy, chiến giáp trên người Thương Nguyệt cùng Ngao Tuyết cũng hóa thành hai vầng hào quang màu trắng và tím rồi từ từ ẩn vào trong cơ thể của hai người. Hai bộ chiến giáp vừa biến mất, hai nàng lại xuất hiện trong bộ váy áo trắng tinh khiết, trông vẫn không kém phần thu hút khiến mọi người không thể rời mắt ra được. Mọi người chứng kiến sự việc diễn ra trước mắt không khỏi ngỡ ngàng cả người. Vân Phong không nén được, buột miệng kêu "ồ" lên một tiếng. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hớn hờ ra mặt, mừng rỡ đưa mắt liếc nhìn Lục Vân, đáng vẻ vô cùng diễm lệ làm say đắm lòng người.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người: "Thật không ngờ vật này lại thần kỳ đến vậy. Động tĩnh tùy tâm, chuyện này quả thực quá tốt rồi. Lần này hai con có được tiền duyên, là được ông trời chúc lành cho, ta mong hai con chăm chỉ hơn nữa, tin rằng sẽ có ngày đắc đạo thành tiên. Lần này, hai con tu vi đại tiến, đối với vòng đầu Lục cường thì hai con có lợi thế lớn rồi... ha ha ha". Ông vừa nói vừa nhìn Ngọc Vô Song.

Ngọc Vô Song nhìn hai cô gái, nhẹ nhàng nói: "Hai con có được chiến giáp thần kỳ thì thật tốt, nhưng ta chỉ sợ vật này là Thần Cương Soa trong truyền thuyết. Hai con giờ đã hợp thể với chiến giáp, trong tương lai cho dù có gặp phải cường địch thì cũng không cần phải lo ngại. Ta hy vọng rằng sau này các con có thể vì giới tu chân mà lập nên những chiến công thần kỳ, dương danh thiên hạ, uy chấn Thất giới... Giờ thì những chuyện này hãy để sau hẵng bàn, ta muốn hai con nói cho ta nghe tại sao hai con lại nghĩ đến việc tương trợ Tiên Lan như vậy, hơn nữa khi tiên khí của Ngũ Thái Tiên Lan nhập thể, hai con có cảm giác gì không?".

Hai cô gái nghe hỏi, bất giác cùng đưa mắt nhìn Lục Vân lúc này đang lặng yên quan sát hai người. Lục Vân cười nhẹ, khẽ gật đầu. Thương Nguyệt nhìn Ngao Tuyết, nói: "Muội nhường sư tỷ nói nha, muội chắc chúng ta phải có cùng một cảm giác, đúng không tỷ?".

Ngao Tuyết gật đầu xác nhận: "Phải, muội còn nhớ rất rõ lúc đó, muội có thể cảm nhận được tiếng tim đập của tỷ, thật sự kỳ diệu. Lúc này, chúng ta đã tâm ý tương thông, nếu như có thể đạt được tâm linh giao hòa, thì tuyệt diệu hết chỗ nói".

Mọi người kinh ngạc lặng yên nghe hai cô gái kể chuyện. Ngao Tuyết ngừng lại một lúc rồi lại tiếp tục: "Thật ra, lúc đầu chúng đệ tử cũng như mọi người định đoạt lấy Tiên Lan, nhưng Tiên Lan lại được một tầng kết giới rất kiên cố bảo vệ, không cách nào vượt qua được. Sau thấy mọi người nhiều lần thử vượt qua kết giới mà không ai đắc thủ, chúng đệ tử cũng nản lòng định bỏ đi. Nào ngờ Tam Đầu Linh Xà đột nhiên xuất hiện. Lúc đó, Lục Vân sư đệ chợt nói đóa Ngũ Thái Tiên Lan này bỗng dưng xuất hiện tại đây có lẽ là vì đã đến lúc phải đột phá quan đạo, phi thăng thành tiên. Chúng đệ tử nghe thế liền hiểu ra chính chúng đệ tử từ đầu đã cản trở Tiên Lan phi thăng. Chính lúc đó, chúng đệ tử ba người bèn quyết định đem chút sức lực nhỏ nhoi của mình, hy vọng có thể giúp đỡ Tiên Lan phi thăng. Lúc ấy chúng đệ tử cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ bằng chút dũng khí mà cố gắng chống chọi. Còn sau đó, việc xảy ra thế nào thì mọi người đều đã tận mắt chứng kiến".

Mọi người nghe tới đó thì ánh mắt dồn về phía Lục Vân. Từ Dương chân nhân cất vấn "Lục Vân, làm sao con có thể xác định chính thời khắc đó là giây phút Ngũ Thái Tiên Lan phi thăng thành tiên? Từ đầu đến cuối, không hề có một biểu hiện nào, hơn nữa đường lối tu luyện của linh vật và chúng ta hoàn toàn bất đồng, làm sao con có thể hiểu được? Hơn nữa, nhìn vào biểu hiện bên ngoài thật sự, theo ta thấy, không thể nào đoán ra được. Không muốn giấu các con chứ ngay như chúng ta đây, tuy có mặt ở đó cũng không nhìn ra chút manh mối nào. Con dựa vào đâu để có thể xác định cái thời khắc quan trọng đó?".

Lục Vân bình tĩnh trước ánh mắt chăm chăm của mọi người, chàng nói: "Thật ra thì với tình hình lúc đó, đệ tử hoàn toàn không dám khẳng định, nhưng với những gì xảy ra, đệ tử đã phỏng đoán Ngũ Thái Tiên Lan phát sinh dị tượng có thể chỉ là hiện tượng tự nhiên. Cho dù cùng lúc đó có nhiều thế lực tranh đoạt, nhưng khi Tiên Lan lại phát ra lực lượng thần kỳ thần kỳ thì việc đảo tảo nào có khó gì. Nhưng Tiên Lan lại không muốn đảo tảo, trong trường hợp đó chỉ có thể tin chắc đó là thời khắc Tiên Lan đại thành, phi thăng thành tiên mà thôi...".

Mọi người nhất thời á khẩu không nói nên lời, lặng im suy nghĩ những lời vừa rồi của chàng. Một lúc lâu sau, Ngọc Vô Song lộ vẻ tán thưởng, nói với Lục Vân: "Nghe ra thì sự phân tích của con vô cùng hợp lý, trong tình huống ác liệt như vậy, mà từ đầu đến cuối Ngũ Thái Tiên Lan vẫn không chịu trốn chạy, đủ biết quyết tâm phi thăng thành tiên nó, chỉ tiếc là cuối cùng không thành công, thay vào đó lại thành toàn cho Thương Nguyệt và Ngao Tuyết hai con, thật là ý trời...".

Lục Vân nhìn Ngọc Vô Song, thầm ước đoán tuổi tác của bà ta. Nhìn bề ngoài, vị chương giáo của Phụng Hoàng Thư Viện này chỉ vào độ ba mươi, sắc diện tươi thắm, mười phần xinh đẹp. Vẻ đẹp của bà không giống như Ngao Tuyết hay Thương Nguyệt vốn là thiếu nữ mới lớn, vừa thanh kỳ vừa cao khiết, tựa như trăng rằm lồng lẩy nhưng lạnh lùng xa cách. Trong hai người thì Ngao Tuyết trông thanh nhã như thiên tiên, phiêu dật xuất trần, còn Thương Nguyệt thì dịu dàng yếu điệu như đóa lan rừng thanh khiết, hai nàng mỗi người một vẻ, khó phân cao thấp. Còn Ngọc Vô Song thì khác, vẻ đẹp của bà mặn mà thành thực, mỗi một cái liếc mắt, mỗi một nụ cười đều mang một phong vị tuyệt diệu khó tả, quả thật là phong độ của một tuyệt thế mỹ nhân, khiến cho bất kỳ ai khi tiếp xúc với bà, cũng không màng đến thân phận hay niên kỷ của bà mà đều bị bà thu hút, không tự chủ được.

Lục Vân thần nhiên dời mắt nhìn đi nơi khác, nhưng trong lòng không khỏi thầm kinh ngạc. Chàng không thể không nhận ra rằng với sắc đẹp tuyệt thế của mình Ngọc Vô Song dễ dàng khuất phục vô số nam nhân trong giới tu chân. Nhìn thấy thần thái của Huyền Ngọc chân nhân và Từ Dương chân nhân lúc này, Lục Vân chợt hiểu ra một số việc, bất giác không nén được tiếng thở dài.

Lục Vân nhìn mọi người, nói tiếp: "Vào lúc đó, quái thú Tam Đầu Linh Xà kia là trở lực lớn nhất đối với Tiên Lan. Ngũ Thái Tiên Lan không cách thoát thân, đã gần như vượt mất thời khắc quan trọng phi thăng. Sau đó, chính lúc sức cùng lực kiệt thì được nhị vị sư tỷ ra tay tương trợ, đối với Tiên Lan mà nói, điều đó có ý nghĩa rất lớn. Tuy rằng cuối cùng không thành công, nhưng Tiên Lan cũng đã hiểu rõ hai vị sư tỷ đã dốc hết sức rồi. Vì vậy đến phút cuối sắp sửa bị Tam Đầu Linh Xà nuốt lấy, Tiên Lan biết mình không còn sức đào thoát, bèn quyết định bồi đắp cho nhị vị sư tỷ để báo đáp. May là sau đó Thần Điều Đại Bàng xuất hiện cản trở Tam Đầu Linh Xà. Đó chính là lúc Ngũ Thái Tiên Lan tích trữ đầy linh khí tinh tú trong năm cánh hoa của nó,

bền chuyển tặng toàn bộ cho nhị vị sư tỷ. Nhị vị sư tỷ hấp thụ linh khí của Tiên Lan, tu vi chắc chắn sẽ gia tăng gấp bội. Sau đó, hai cánh hoa hóa thành chiến giáp, đó cũng là món quà cuối cùng của Tiên Lan".

Thấy Lục Vân phân tích hợp tình hợp lý, mọi người đều chịu phục, ai nấy đều gật gù biểu đồng tình. Vân Phong hỏi: "Thế còn cuối cùng tại sao Ngũ Thái Tiên Lan đột nhiên biến mất, vì sao vậy?".

Lục Vân cười nhẹ: "Huynh có phải thần tiên đâu mà cái gì cũng đoán ra được. Nếu việc chỉ chúng ta cũng đoán ra được thì Ngũ Thái Tiên Lan còn gì là thần bí nữa. Huynh đang nghĩ đến việc này, lúc chúng ta còn ở trong bí động, Lý chương giáo của Thiên Kiếm Viện có nói qua là đóa Ngũ Thái Tiên Lan này đứng hàng thứ hai trong ba loại kỳ hoa thần bí nhất trong truyền thuyết. Vậy không rõ hai loại kỳ hoa kia là gì, chẳng hay sư bá có thể nói qua cho chúng đệ tử nghe được không?"

Nghe thế, mọi con mắt đều đổ dồn về phía Huyền Ngọc chân nhân. Ông ngẫm nghĩ một chút rồi nhẹ nhàng nói: "Truyền thuyết ấy có từ lúc nào, ta cũng không biết chắc lắm, nói chung thì những truyền thuyết dạng này được lưu truyền rất nhiều. Theo như ta nghe kể lại thì có ba loài hoa thần kỳ hiếm gặp nhất trong nhân gian, mà trong đó Ngũ Thái Tiên Lan được xếp vào hàng thứ hai. Đứng hàng thứ ba là loài Tam Sắc U Liên. Nghe nói loài hoa này hình dạng như hoa sen, nhưng lại chiếu ra hào quang tam sắc, thường sống ở chỗ có nhiều khí âm hàn. Loài hoa này có thể làm cho yêu ma quỷ quái, cho chí đến thần tiên đạo phật hiện hình, lại cũng có thể giúp người ta tăng tiến hình thể. Thật hết sức thần kỳ. Chỉ tiếc là chưa từng nghe nói có ai gặp qua nó, nên cũng không biết thật giả thế nào".

Vân Phong nghe mấy lời ấy, trong lòng cảm thấy kỳ quái, buột miệng hỏi: "Nếu như chưa ai thấy qua làm sao mà biết được nó có hình dạng như hoa sen, vậy chẳng hóa ra là lừa phỉnh, gạt người người à?". Mọi người nghe thế không khỏi ngẩn ra nhìn lẫn nhau như một gã ngốc.

Lục Vân thờ dài: "Vân Phong, đệ nghe rõ rồi mà, đó là truyền thuyết, đâu ai có thể khẳng định với đệ đó là sự thật hay không. Vì vậy, đệ chớ thắc mắc làm gì, hãy để sư bá kể cho nghe về đệ nhất kỳ hoa đi đã. Chúng ta đang nghe kể chuyện xưa, cũng chẳng nên để tâm thái quá. Lần này, Ngũ Thái Tiên Lan đã xuất thế, nói không chừng, sắp tới sẽ đến phiên hai loại kỳ hoa kia đó".

Lâm Vân Phong thấy vẻ mặt mọi người như vậy, bèn cười hề hề chữa thận, rồi nhìn Lục Vân, vội nói: "Lục Vân sư huynh nói phải, sư bá mau kể tiếp đi, đừng để ý lời nói của đệ tử, chỉ là đệ tử buột miệng suy nghĩ thành tiếng mà thôi".

Huyền Ngọc chân nhân tiếp: "Còn loài kỳ hoa thần bí đứng hàng thứ nhất thì có người nói tên là Cừu U Tinh Lan, cũng có người nói là Như Ý Tâm Lan, cho đến giờ vẫn chưa biết rõ thật tên là gì. Trong truyền thuyết kể rằng loài kỳ hoa này toàn thân phát ra ánh sáng bảy sắc cầu vồng, hết sức kỳ bí. Loài hoa này có bảy cánh hoa bảy màu khác nhau, vô cùng mỹ lệ. Còn như loài hoa này có công dụng gì thì cũng chưa ai biết qua. Nghe nói đây chính là thể gian đệ nhất kỳ hoa, là linh vật thần bí đệ nhất".

Mọi người đều thờ dài, nét mặt kinh dị, tựa như đang ngẫm nghĩ về loài hoa thần kỳ đệ nhất đó. Một lúc lâu sau, Lục Vân lại lên tiếng phá vỡ không khí trầm mặc. Chẳng nhìn Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song rồi thấp giọng nói: "Lúc ở dưới sơn động thần bí, lúc chư vị sư phụ, sư bá còn chưa vào, đệ tử và Thương Nguyệt sư tỷ từ miệng của Ma tiên và Quý tiên nghe được một chuyện có liên quan đến Thiên Kiếm Viện, vì thế đệ tử phân vân không biết có nên nói ra hay không. Nói ra, đệ tử chỉ sợ làm mất hòa khí vốn có giữa Lục Viện với nhau, mà vấn đề này, ngay lúc bấy giờ, đệ tử cũng đã có nói qua với sư bá, không rõ sư bá còn nhớ chăng? Sư bá cho rằng đệ tử có nên nói việc ấy ra hay không?".

Huyền Ngọc chân nhân nghe Lục Vân hỏi vậy bèn trầm mặt suy nghĩ như cố nhớ lại tình cảnh lúc bấy giờ. Đột nhiên, ông biến sắc mặt, đưa mắt nhìn Ngọc Vô Song, Từ Dương và Tinh Nguyệt ba người, thần tình có vẻ chấn động, rồi nói với Lục Vân: "Con nhắc đến ta mới nhớ ra. Hiện giờ ở đây chỉ toàn là người nhà, con hãy nói lại sự việc ấy lần nữa cho rõ, đừng bỏ sót chi tiết nào. Hãy nhớ kể lại cho thật chính xác, vì việc này quan hệ trọng đại, không được khinh suất. Con nói ra rồi mọi người cùng nhau bàn bạc xem thế nào".

Lục Vân thấy mọi người chú mục nhìn mình, bèn suy nghĩ một chút, rồi nói: "Đệ tử nhớ lại lúc bấy giờ, gã đệ tử thần bí của Thiên Kiếm Viện mà Lý chương giáo gọi là Vô Tâm ấy đột nhiên xuất hiện trong sơn động ra tay đã thương Ma Tiên và Hắc Liên. Dạ Hồn ẩn trong Hắc Liên bị trọng thương, vô cùng kinh hãi hỏi Vô Tâm làm sao mà tu luyện được pháp quyết 'Ám Ảnh Lưu Quang' đã thất truyền hơn hai ngàn năm trước. Ma tiên cũng kinh hãi nói rằng loại pháp quyết Ám Ảnh Lưu Quang ấy chỉ âm chỉ như, chỉ có người sinh vào giờ âm ngày âm tháng âm năm âm mới có khả năng luyện thành, nhưng mà một người như vậy... dù là nữ nhân chăng nữa, cũng khó sống tới mười tuổi".

Nghe Lục Vân kể qua sự việc, Ngọc Vô Song biến sắc mặt, ra chiều kinh hãi. Huyền Ngọc chân nhân cũng mặt mày trầm trọng. Những người kia nhìn thấy thần tình của hai người như thế thì đều hoảng hốt. Ai nấy đều hiểu việc này đích thực ẩn giấu một sự việc hết sức trọng đại. Từ Dương chân nhân bần thần hỏi: "Sư huynh à, nhìn nét mặt của huynh thì chắc là huynh đã biết qua cái pháp quyết Ám Ảnh Lưu Quang ấy là gì rồi. Vậy xin hãy nói qua cho mọi người hiểu biết thêm, kéo đến khi gặp phải lại không ai biết gì hết".

Huyền Ngọc chân nhân và Ngọc Vô Song nhìn nhau như ngẫm trao đổi ý kiến. Rồi, Ngọc Vô Song quay sang Thương Nguyệt, trầm giọng nói: "Lúc đó con cũng có ở đó, con cũng nghe đúng như vậy chứ? Việc này hết sức quan trọng, không được sai lầm, cho nên chúng ta phải hỏi cho rõ ràng. Con biết được điều gì thì hãy nói hết ra cho mọi người nghe".

Thương Nguyệt liếc nhìn Lục Vân, rồi quay sang sư phụ, dịu dàng đáp: "Những lời của Lục Vân đều đúng cả, lúc ấy Vô Tâm không hề đề cập vào vấn đề, chỉ nói một câu với Ma Tiên và Hắc Liên rằng 'các người biết cũng khá nhiều đó'. Ngoài ra y không nói thêm gì nữa". Rồi nàng đem nguyên văn những lời Ma Tiên, Hắc Liên và Vô Tâm đối thoại với nhau thuật lại một lần nữa.

Huyền Ngọc Chân nhân đứng dậy nói: "Việc này hãy để Ngọc Vô Song chương giáo nói tiếp với mọi người, ta phải lập tức đến gặp ba vị chương giáo kia bàn bạc một chút". Vừa dứt lời, ông đã hóa thành một luồng sáng rồi biến mất.

Ngọc Vô Song nhìn mọi người rồi nhẹ giọng nói: "Việc này kỳ thật cũng rất khó nói. Pháp quyết Ám Ảnh Lưu Quang này nghe nói đã thất truyền hơn hai ngàn năm rồi, nhưng điều đó không quan trọng. Quan trọng là theo truyền thuyết kể lại, đã từng có hai vị tu chân cao nhân luyện thành pháp quyết này.

Có điều sau khi luyện thành, hai vị này đang là đại hiệp đỉnh đỉnh được mọi người vô cùng kính trọng trong giới chính đạo, đã biến đổi tâm tính sa vào ma giới, rốt cuộc đều chết bởi pháp quyết ấy. Pháp quyết ấy lại vô cùng quý dị, như Ma Tiên đã nói, không phải là nữ nhân có thuần âm chi thể thì không tu luyện được. Không hiểu sao gã đệ tử Vô Tâm của Thiên Kiếm Viện đó lại có thể tu luyện thành công được, thật là kỳ quái! Nếu như đúng như lời các con kể lại, tu vi của gã Vô Tâm đó hẳn đã đạt mức siêu việt, đứng vào hàng đệ nhất ở Thái Huyền Sơn này rồi. Như trong Lục Viện chúng ta, tính đến nay, người đạt tu vi cao nhất cũng chỉ đến cấp thứ chín là Bất Diệt, còn thấp hơn cấp thứ mười là Quy Tiên một bậc. Gã Vô Tâm đó nếu quả thật đã luyện thành được pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang thì tu vi của hắn nhất định đã vượt qua cấp thứ chín và đã tiến vào cấp thứ mười rồi. Thật đáng kinh ngạc".

Bầu không khí trở nên trầm lắng, không một ai lên tiếng. Trước sự việc như thế, ai mà không cảm thấy chấn động, nhưng rồi phải giải quyết ra sao đây? Cuối cùng, Lục Vân lên tiếng: "Theo như thế thì, chúng ta sẽ phải tính toán thế nào? Ý đệ tử là làm sao đối phó với việc của gã Vô Tâm đó, hay là ta hội người của ngũ viện đem việc này ra hỏi thẳng Thiên Kiếm Viện, xem họ trả lời ra sao?"

Lời nói của Lục Vân kéo mọi người ra khỏi cơn trầm mặc, ai nấy đều nhìn về phía Ngọc Vô Song như chờ đợi. Ngọc Vô Song khẽ thở dài: "Việc này thật khó xử, vì thế mà Huyền Ngọc chân nhân phải đi tìm ba vị chương giáo kia thương lượng trước một chút rồi mới có thể quyết định được. Thực ra mà nói, pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang này tái hiện lại ở chốn nhân gian, đối với giới tu chân là may hay rủi, còn chưa ai nói chắc được. Chỉ sợ về sau lại phát sinh dị biến, toàn bộ giới tu chân đều phải chịu nạn kiếp. Chúng ta ngoài việc lo nghĩ đến tương lai, cũng phải tính chuyện trước mắt. Dù gì thì đây cũng là Thiên Kiếm Viện, nếu như chúng ta làm quá, thì thể diện của Thiên Kiếm Viện đứng đầu trong Lục Viện sẽ thế nào. Còn nữa, nếu gã Vô Tâm kia có tu vi cao như thế thật, thì liệu người của Thiên Kiếm Viện có không chế được hắn không?"

Mọi người nghe qua đều công nhận là hữu lý, đường đường là danh môn, ai lại chịu để cho người ngoài xen vào chủ trì việc xử lý môn hộ của mình. Như thế thì sau này còn mặt mũi nào nữa. Hơn hết, hiện giờ Vô Tâm đâu đã làm phương hại gì cho ai, tương lai sau này ra sao, có xảy ra tình trạng giống như đã nói trong truyền thuyết hay không thì cũng không ai biết chắc. Nên bây giờ mà đòi xử phạt Vô Tâm, có phải là vội vã quá chăng? Nói ra sự việc lúc này, không khéo chỉ làm cho Thiên Kiếm Viện tin rằng mọi người có ác ý muốn liên thủ đối phó với họ. Như vậy, hòa khí bấy lâu giữa Lục Viện có cơ bị phá vỡ.

Lý Hoành Phi từ đầu vẫn im lặng, lúc này bỗng lên tiếng: "Gã Vô Tâm tu luyện pháp quyết lợi hại thần kỳ Âm Ảnh Lưu Quang gì gì đó, chưa biết chừng bọn người Thiên Kiếm Viện đều đã biết cả rồi. Nếu đã biết, sao họ không ngăn cản gã tu luyện? Giờ nếu chúng ta đến hỏi, chỉ sợ Thiên Kiếm Viện không chịu thừa nhận hoặc giả đã chuẩn bị cách đối phó, thì chúng ta chỉ công cốc mà thôi..."

Mọi người ngẫm nghĩ, Lý Hoành Phi nói cũng có lý. Nếu như Thiên Kiếm Viện một mực phủ nhận thì người của ngũ viện cũng đâu có cách nào xử trí được. Đây quả là một cuộc đấu trí. Cứ như lời giải thích của Lý Trường Xuân tại hiện trường, thì rõ ràng là ông ta đối với việc Vô Tâm tu luyện Âm Ảnh Lưu Quang đã biết rõ mười mươi. Ông ta đã biết việc này từ trước mà chẳng ngăn cấm chi, như thế đủ rõ.

Tình Nguyệt đại sư nói: "Thôi hãy tạm gác việc này lại. Chúng ta ở đây bàn luận tới lui cũng chẳng có cơ sở nào để làm cho ra lẽ. Hãy đợi chương giáo sư huynh về rồi tính tiếp".

Ngọc Vô Song điểm nụ cười nhẹ: "Nói cũng đúng, dù gì thì đây cũng là chuyện riêng của Thiên Kiếm Viện, chúng ta quan tâm thái quá, họ sẽ phiền lòng. Nói trở lại việc Tam Đầu Linh Xà và Ngũ Thái Tiên Lan, ta vẫn nghe kể rằng Tam Đầu Linh Xà vốn là một loại dị thú thể gian khó gặp, chúng rất khó sinh tồn, dù có cũng không chỉ nhỏ thôi. Truyền thuyết nói loài thú này tuy rất thần kỳ, nhưng cùng lắm cũng chỉ lớn độ hơn trăm trượng. Như vậy cũng đã đáng sợ lắm rồi. Không hiểu sao lần này lại xuất hiện một con Tam Đầu Linh Xà khổng lồ nhường ấy, quả thật là kinh thế hãi tục!"

Câu hỏi của nàng cũng là điều mà mọi người đang thắc mắc. Việc này, ngoài Lục Vân còn hiểu biết chút ít, những người khác đều là lần đầu tiên trông thấy loài dị thú này, làm sao có thể giải thích được. Về phần Lục Vân, tuy chàng có thể đưa ra giả thuyết, nhưng lại không tiện mở miệng, vì như thế, chàng có thể lộ thân phận và những bí mật của mình, điều mà chàng hoàn toàn không mong muốn.

Mọi người lại im lặng một lúc lâu, cuối cùng, Lâm Văn Phong không nhịn nổi, buột miệng nói: "Đệ tử mạo muội đoán càn, dị thú Tam Đầu Linh Xà đó chắc đã ăn nhầm linh hoa tiên thảo nào đó nên mới có sức mạnh kinh người, thân thể mới to lớn dường ấy. Bằng không, sao có thể làm cho Thần Điều Đại Bổng chiến đấu hết hơi mà cũng không thắng được? Nhưng kỳ lạ là ở chỗ, Thần Điều Đại Bổng lại có thể bất ngờ khẩu xuất thần long, thật hết sức thần kỳ, làm cho mọi người không ai dám tin vào mắt mình nữa".

Lục Vân cười nhẹ: "Đệ đoán vậy sao? Có mỗi việc đơn giản thế mà cũng nói không ra. Đừng nói đến dị thú Tam Đầu Linh Xà kia chúng ta chưa thấy qua bao giờ nên không đoán chắc được; còn việc Thần Điều Đại Bổng lúc đầu bị Tam Xà Linh Đầu dồn ép, là vì Tam Đầu Linh Xà quả thật có sức mạnh kinh người. Lúc sau, việc Thần Điều Đại Bổng có thể khẩu xuất thần long là có liên quan đến Kiếm Vô Trần. Lúc đó huynh đang ẩn thân trong đám mây, nhìn thấy rất rõ ràng, Kiếm Vô Trần sử Thiên Linh thần kiếm giúp Thần Điều Đại Bổng đấu với Tam Đầu Linh Xà rồi bị trọng thương, Thiên Linh thần kiếm được Đại Bổng nuốt vào trong miệng. Nếu như ta đoán không sai, sau khi Thần Điều nuốt được Thiên Linh thần kiếm rồi, thần lực gia tăng gấp bội, khẩu xuất được Thần Long, mà thực chất chính là Thiên Linh thần kiếm hóa thành. Truyền thuyết xưa nay chẳng đã lưu truyền rằng, người sáng lập ra Thiên Kiếm Viện được Thần Điều tương trợ, từ miệng của Đại Bổng mà có được thần kiếm đấy sao? Thanh thần kiếm đó chắc hẳn là Thiên Linh thần kiếm, vốn đã có quan hệ sâu xa mật thiết với con thần thú ấy. Chỉ ít thì Đại Bổng đã có thể dựa vào Thiên Linh thần kiếm mà gia tăng thực lực".

Văn Phong khen ngợi: "Chà chà, sư huynh khéo đã trở thành bán thần tiên rồi đó, bao nhiêu sự việc thần kỳ như vậy mà huynh cũng có thể phân tích đầu ra đó. Hề... hề...! Quả không hổ là đệ nhất nhân tài của Dịch Viện chúng ta, so với kẻ ngu muội như đệ, lợi hại hơn bội phần. Từ giờ đệ nhất quyết đi theo sư huynh học hỏi thôi, hề... hề...". Về mặt hơn hờ của hắn hết như đưa trẻ vui mừng khi bắt được quả khiến cho mọi người không nhịn được đều phải bật cười.

Văn Phong thấy mọi người cười ầm lên, không nhịn được cũng bật tiếng cười vang. Trong thoáng chốc trong sơn động vang ầm tiếng cười, từ từ truyền ra xa.

Chương 47: Âm Ảnh Phong Ba

Khi Huyền Ngọc chân nhân quay về thì thấy mọi người đang cười cười nói nói. Thấy Huyền Ngọc chân nhân cùng đồng hành với ba vị chưong giáo, mọi người đều đứng dậy nghênh đón. Sau khi nói vài câu khách sáo, mọi người thần tình nghiêm túc ngồi lại một chỗ luận bàn về sự tình liên quan đến pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang.

Để biểu thị sự tôn kính, Huyền Ngọc chân nhân đề cho Lục Vân và Thương Nguyệt kể lại sự tình diễn ra trong sơn động lúc trước cho mọi người nghe. Sau khi hai người tường thuật xong, Thất Huyền chân nhân của Đạo viện mở miệng nói: "Nhớ lúc đó chúng ta tiến nhập động khẩu, gặp phải một luồng khí lưu kỳ quái công kích, uy lực lại rất lớn, thần bí dị thường. Sau đó ta có hỏi Trường Xuân chưong giáo về đạo thuật của Vô Tâm, thì thần sắc của ông ta lộ vẻ không tự nhiên. Giờ nhớ lại, pháp quyết Vô Tâm sử dụng để công kích chúng ta lúc đó nhất định là Âm Ảnh Lưu Quang rồi".

Hạo Vân cư sĩ của Nho Viện gật đầu nói: "Lời của đạo huynh rất hữu lý, lúc đó Trường Xuân chưong giáo đích xác thần sắc rất quái dị. Có lẽ lúc đó ông ta đã biết rõ pháp quyết mà Vô Tâm tập luyện chính là Âm Ảnh Lưu Quang vốn dĩ thập phần cổ quái và tà dị. Hiện tại sự tình này mười phần có thể khẳng định đây là sự thực, nhưng chúng ta nên xử lý như thế nào cho hợp tình hợp lý đây? Nếu không khéo, có thể ảnh hưởng quan hệ nhiều năm của Lục Viện thì thật không hay chút nào. Hiện tại, thiên hạ khắp nơi xuất hiện yêu ma quỷ quái cuồng bạo, Lục Viện chúng ta thân là trụ cột của giới tu chân chánh đạo, tất yếu phải liên hợp lại để đối phó. Ta chỉ sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến đại cục sau này mà thôi.

Thất Huyền chân nhân nhìn mọi người một lượt rồi nói: "Sự kiện này do môn hạ của Huyền Ngọc đạo huynh phát hiện, không biết Huyền Ngọc đạo huynh có ý kiến gì xin cứ nói ra, mọi người sẽ cùng nhau thương nghị trước rồi sau đó sẽ ra quyết định cách thức xử lý".

Huyền Ngọc chân nhân nghe vậy, quay sang nhìn Pháp Quả đại sư rồi mới mở miệng nói: "Sự tình phức tạp dường này, ta tạm thời không nghĩ ra phương pháp xử lý nào cho thỏa đáng, vì thế mới phải mời mọi người đến đây cùng thương lượng. Không biết Pháp Quả đại sư có cao kiến gì xin nói cho mọi người rõ?

Trầm tư một lúc lâu, Pháp Quả đại sư cuối cùng cũng khai khẩu: "Chuyện này đúng hay sai theo ý lão nạp chúng ta tự biết trong tâm là đủ rồi, không cần đề xuất ra làm gì. Cho dù hiện tại chúng ta có thể phán định Vô Tâm tu luyện Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết, nhưng chúng ta lại không thể đưa ra chứng cứ nào. Bởi vì nếu lúc đó Vô Tâm trước mắt Lục Vân và Thương Nguyệt không thừa nhận sự tình, chúng ta có hỏi nữa thì Thiên Kiếm Viện cũng dễ dàng phủ nhận sự việc. Còn nếu như quả chúng ta nói biết được sự việc qua miệng của hai tên Ma tiên và Hắc Liên, thì họ lại nói đó là kế ly gián... Theo ta thấy chất vấn kiểu đó mười phần không phải là cách làm cao minh. Hơn nữa nếu chúng ta truy bức đến cùng, chỉ sợ mọi người mất mặt rồi trở mặt không chừng. Hiện tại việc Vô Tâm tu luyện pháp quyết không nguy hại đến ai, chúng ta nếu cứ dùng dùng xông vào truy vấn, mà chuyện này lại có liên quan đến mặt mũi của Thiên Kiếm Viện chưong giáo, hậu quả thế nào ta nghĩ mọi người đều tưởng tượng được... Thay vì cố gây chuyện không vui, chúng ta có thể để lại sau khi kiếp nạn này qua khỏi, quay lại hỏi han cũng không muộn. Mọi người thấy lão nạp kiến nghị như thế nào?"

"Lời của đại sư thập phần hữu lý, Phụng Hoàng Thư Viện của chúng tôi hoàn toàn tán thành. Trường Xuân chưong giáo biết chuyện nhưng không thề nói ra, sao chúng ta lại phải buoi móc chuyện này lên làm gì? Nếu trong tương lai Vô Tâm thực sự có làm việc gì không phải, chúng ta bắt Thiên Kiếm Viện đập đầu thỉnh tội cũng không muộn. Nếu hãn không có biểu hiện gì xấu, bắt tất phải đề tâm làm gì. Chỉ bằng chúng ta để tâm tư vào việc trừ yêu trừ ma lên trên hết, mọi người nghĩ thế nào?". Mục quang xinh đẹp khẽ chớp, Ngọc Vô Song điềm nhiên hỏi.

Thất Huyền chân nhân nói: "Ta nghĩ điều này tuy hợp lý, nhưng chúng ta nên dùng cách đối phó tích cực với sự tình này. Hiện tại tuy chưa phát sinh sự tình gì, nhưng chúng ta đều biết đó là nguy cơ trùng trùng, nếu không tích cực chủ động khống chế, tương lai nếu phát sinh sự tình, lúc đó có hối cũng không kịp... Cho dù không quan tâm nhiều thì ít nhất chúng ta cũng phải có sự chuẩn bị trước, không bị lúng túng tránh làm hỏng chuyện..."

Hạo Vân cư sĩ cũng rất tán thành cách nhìn của Huyền Ngọc, liền nói: "Đạo huynh nói phải lắm... Tuy vậy bây giờ Vô Tâm hoàn toàn không đề lộ một điểm gì nguy hại cho nhân gian, còn tại nhân gian rộng lớn, khắp nơi yêu ma quỷ quái lại hung hiểm vô cùng đang lục đục nổi dậy khiến chúng ta phải xuất toàn lực ứng phó. Nếu hiện tại Thiên Kiếm Viện vì chuyện này này mà không vui, tất sẽ ảnh hưởng đến quan hệ của Lục Viện, từ đó đối với công cuộc trừ yêu trừ ma, bảo vệ hòa bình của nhân gian sẽ bị ảnh hưởng rất nhiều. Nếu điều này xảy ra dĩ nhiên thật không tốt, không biết đạo huynh nhận thấy thế nào?". Thất Huyền chân nhân nghe thế trầm tư không nói, cẩn thận suy nghĩ.

Nhìn vẻ trầm tư của Thất Huyền chân nhân, Huyền Ngọc chân nhân mở lời: "Vấn đề này đích thực rất khó giải quyết, ta thấy mọi người nên tùy nghi hành sự. Chờ khi kỳ Lục Viện hội võ này kết thúc, ta sẽ bãi kiến Trường Xuân chưong giáo chất vấn sự tình, để xem ngữ khí và phản ứng của ông ta thế nào rồi quyết định cũng không muộn. Hiện giờ tạm thời cứ để qua một bên vấn đề này, chúng ta trong tâm đều biết là được rồi".

Thất Huyền chân nhân trầm ngâm một lúc lâu, rồi cũng không nghĩ ra biện pháp nào hay hơn, bèn nhẹ giọng nói: "VẬY theo lời của Huyền Ngọc đạo huynh, chờ cho cuộc luận võ kết thúc, chúng ta sẽ quay lại vấn đề này. Có lẽ lần này chúng ta sẽ tìm ra giải pháp, đúng không?". Nhẹ nhàng gật đầu, mọi người biểu thị tán đồng, vấn đề này tạm thời chưa quyết định vội.

Khe khẽ mỉm cười, Hạo Vân cư sĩ đột nhiên chuyển đề tài nói chuyện: "Lần đầu tiên Lục Viện hội võ, nói thật, cho đến lúc này ta xin chúc Huyền Ngọc

huynh cùng Dịch Viện lần này thắng lợi. Nho Viện chúng tôi lần này danh phận xếp cuối đã được định, nhưng Dịch Viện của huynh có hy vọng lớn đạt được đệ nhất danh. Hôm nay Ngao Tuyết và Thương Nguyệt gặp phải kỳ duyên, mọi người đều thấy, hai người họ chẳng mấy chốc có thể khai triển thân thù, mang thanh danh về cho hai viện". Đọc Truyện Online Tại

Thất Huyền chân nhân nghe thế, quay nhìn môn hạ của Dịch Viện cười nói: "Tốt, lần đầu tiên bốn người của Dịch Viện tham gia có tới hai người tiến nhập vào vòng Lục cường. Trong Lục cường, Dịch Viện chiếm hai, vậy là có một phần ba cơ hội tiến vào vòng trong, cơ hội cao hơn bốn viện còn lại, ta thật lòng chúc mừng Huyền Ngọc đạo huynh".

Huyền Ngọc chân nhân gương mặt rạng rỡ, khiêm tốn nói: "Hai vị lão hữu nói quá rồi, bất quá vận khí của hai đứa nó tốt, tài năng chỉ miễn cưỡng tiến vào vòng Lục cường. Có lẽ khi khởi tranh Lục cường, chúng là những người bị đào thải đầu tiên, chỉ sợ đến lúc đó các vị lão hữu lại cười cho".

Pháp Quả đại sư cười nói: "Mọi chuyện trước mắt mọi người đều thấy, ngài không cần khiêm tốn làm gì. Lần này, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người gặp được tiên duyên, tu vi đại tăng, điểm này tin rằng mọi người đã rõ như ban ngày. Hiện tại có thể nói môn hạ đệ tử của chúng tôi lỡ mà gặp quý môn, có lẽ không thể chiếm một chút tiện nghi nào. Ngoài ra, hai người họ còn có bộ chiến giáp thần kỳ hộ thể, có lẽ ba viện còn lại cùng chịu nhận bại thôi".

Thất Huyền chân nhân cũng phụ họa: "Đại sư nói chí phải, nếu hai người họ không có được kỳ duyên, môn hạ đệ tử của chúng tôi còn có một chút cơ hội. Nhưng còn hiện nay, cơ hội đó đã trở nên xa vời. Bản đạo nghĩ lần này cơ hội chiếm đệ nhất danh nghiêng về một trong ba người sử dụng tam đại thần kiếm. Người khác muốn tranh đoạt, chắc không dễ dàng gì. Chỉ tiếc là thần khí nan cầu, cho nên không phải ai cũng có được".

Ngọc Vô Song cười nhẹ nói: "Chân nhân quá lời rồi, môn hạ của ngài - Vô Vọng - cùng môn hạ của đại sư - Bồn Nhất - đều tu vi thâm hậu, có lẽ một điểm Thương Nguyệt cũng không sánh được. Lần này ai thắng ai bại, chỉ có thể chờ đến lúc đó mới biết thôi. Giờ bàn về chuyện đó liệu có sớm quá chăng? Hiện Trường Xuân chương giáo bị trọng thương, hơn nữa phụ cận của Thiên Kiếm Viện cũng bị Tam Đầu Linh Xà phá hủy nghiêm trọng, có lẽ việc tranh định Lục cường phải tạm dừng một thời gian".

Pháp Quả đại sư nhẹ giọng nói: "Điều này là tất nhiên. Hiện tại lão nạp dự định xem xét thương thế của ông ta, thuận tiện hỏi về chuyện tranh tài, xem ông ta an bài thế nào. Các người không đi thì thôi, có đi thì cùng đi". Bốn người còn lại nghe thế, đều gật đầu biểu thị muốn đi, vì thế năm vị chương giáo trước sau cùng nhau đến Thiên Kiếm Viện xem xét thương thế của Lý Trường Xuân.

oOo

Trong Huyền Thiên động, lúc này Lý Trường Xuân sắc mặt đã khá hơn rất nhiều. Bên cạnh, Liễu Tinh Hồn đang thuật lại những sự việc sau khi ông ta rời khỏi, đem những gì phát sinh nhất thiết kể hết một lượt. Sau đó Liễu Tinh Hồn nói: "Hiện giờ Vô Trần vẫn chưa quay về, đệ tử hân chỉ đi chốc lát, cũng không biết hân lần này cùng Thần Điều Đại Bồng đi đâu, có sự tình gì xảy ra không? Đệ nghĩ rằng Thần Điều tương có thể tiêu diệt Tam Đầu Linh Xà, nhưng xem ra không phải sự thật, khả năng tối đa chỉ là đánh đuổi nó chạy trốn. Nếu hiểu theo cách đó, Kiếm Vô Trần đã sớm quay về. Lần này, Trương Ngao Tuyết của Dịch Viện và Thương Nguyệt của Phụng Hoàng Thư Viện hai người đạt được một bộ phận linh khí của Ngũ Thái Tiên Lan, tu vi đại tăng, nếu như xảy ra cuộc so tài, chỉ sợ nhất định ảnh hưởng. Giờ chỉ mong trước hết Vô Trần phải quay về, sau đó phải cẩn thận lắm mới được".

Lý Trường Xuân sắc mặt trầm xuống, thấp giọng nói: "Tu vi của Vô Trần đệ đã biết, cho dù tính cả tu vi đã tăng tiến của Trương Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, ta nghĩ muốn thắng Vô Trần cũng khó có khả năng. Điều ta hiện đang lo nhất là ở Vô Tâm, lúc gã tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan đã thi triển Âm Ảnh Lưu Quang pháp quyết, sự tình này có thể dẫn khởi sự chú ý của ngũ viện. Như quả ngũ viện khởi sự trách vấn, chúng ta quả thật khó hồi đáp cho tốt được, thật là không hay, có khả năng sự tình lộng xáo thành chân".

Liễu Tinh Hồn nghe thế sắc mặt liền biến đổi, nhãn thần biến chuyển vô thường, ẩn giấu bên trong một chút âm hiểm. Cúi nhìn Lý Trường Xuân, Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Sự tình này thiết nghĩ nếu chúng ta không thừa nhận, tin rằng ngũ viện cũng chẳng dám làm gì. Đệ nghĩ Vô Tâm tuy thi triển pháp quyết, nhưng gã không đại gì mà nói ra. Ngũ viện tuy là có hoài nghi, cũng không thể đưa ra chứng cứ xác thực gì, do đó nếu chúng ta tỏ thái độ cứng rắn, kiên quyết bất thừa nhận sự việc, họ cũng chẳng làm được gì. Huống hồ họ có đề khởi vấn đề này hay không, ta cũng chưa biết được. Điểm này sư huynh tạm thời không cần dụng tâm lo lắng, nên chú ý đến vấn đề tranh danh định phận thôi".

Lý Trường Xuân nhẹ gật đầu minh bạch, vừa định mở miệng nói, đột nhiên cảm giác có chuyện, mục quang liền nhìn Liễu Tinh Hồn, hai người đồng thời quay nhìn hướng của động. Chẳng mấy chốc, đã thấy một văn sĩ trạc ngũ tuần dần dần năm vị chương giáo đi vào. Khi gặp nhau, năm vị chương giáo lần lượt thăm hỏi thương thế của Lý Trường Xuân, nét mặt mỗi người đều thể hiện sự quan tâm.

Lý Trường Xuân cười nói: "Đa tạ các vị lão bằng hữu, thương thế của ta giờ không còn ngại nữa, mọi người xin mời ngồi". Nói rồi, nhìn vị văn sĩ nói: "Bất Hối sư đệ, mọi việc do ta cùng Liễu sư đệ tiếp đãi ngũ vị chương giáo là đủ, đệ hiện tại còn nhiều chuyện phải xử lý dùm ta". Nguyên văn sĩ này chính là sư phụ của Kiếm Vô Trần tên là Quân Bất Hối. Chỉ thấy ông ta gật đầu nhẹ, chuyển thân quay người đi ra.

Sau một hồi khách sáo, Pháp Quả đại sư nói: "Lần này, chúng lão nạp đến chủ yếu xem xét thương thế của lão hữu, bây giờ thấy lão hữu không có gì đáng ngại, chúng lão nạp yên tâm rồi. Nhân tiện, lần này đến cũng muốn hỏi, kỳ tranh Lục cường sắp tới không biết lão hữu dự định khi nào tiến hành?".

Lý Trường Xuân thoáng trầm tư, rồi nói: "Lần này nhân vì chuyện của Ngũ Thái Tiên Lan, dẫn tới việc yêu ma quỷ quái xuất hiện, buộc chúng ta tạm thời dừng cuộc tranh tài. Hiện giờ Ngũ Thái Tiên Lan đã bị diệt thân bí mang đi, lũ yêu vật cũng rút hết. Ta nghĩ cuộc tranh tài cũng có thể tiếp tục. Chỉ là vào lúc này, Thái Huyền Sơn của bản đạo bị Tam Đầu Linh Xà hủy hoại rất nhiều nơi, đệ tu bổ lại chỉ sợ phải mất hai ba ngày. Bản đạo nghĩ chúng ta có thể bắt đầu cuộc tranh tài vào ba ngày sau. Bản đạo sẽ sai người dọn dẹp xung quanh, công việc tạm xong là ta có thể tái khởi cuộc tranh tài. Đồng thời với những biến cố phát sinh, ta nghĩ mỗi viện đều có người bị thương, khoảng thời gian ba ngày hy vọng mọi người có thể khôi phục được, quý lão hữu thấy thế nào?".

Năm vị chương giáo cùng nhìn nhau gật đầu tỏ vẻ tán đồng. Pháp Quả đại sư nói: "Cũng tốt, việc này chúng ta quyết định với sự đồng thuận của mọi

người, quả là rất tốt. Ba ngày sau sẽ tiếp tục thi tài. Sau khi kết thúc, chúng ta sẽ lại cùng thương lượng một lần nữa liệu xem nên ứng phó với bọn yêu ma như thế nào, mọi người nghĩ sao?"

Mục quang nhìn quanh một cái, Thất Huyền chân nhân của Đạo Viện tiếp lời: "Đại sư nói rất hay, hiện thời yêu ma quỷ quái cùng tác quái khắp nơi trong thiên hạ, tàn hại không biết bao nhiêu bách tính lê dân. Sau khi kỳ hội võ kết thúc, chúng ta phải xuất động nhân mã, dụng thủ kiếm trăm yêu trừ ma, làm cho nhân gian thái bình. Nhân gian đã yên ổn nhiều năm, lần này đột nhiên bị yêu ma cùng lúc hiện thân quấy rối khắp nơi, ta nghĩ không khéo lại sắp rơi vào một trường họa kiếp, chúng ta phải nhập thế trừ ác vệ đạo thôi. Thời kỳ yên bình vừa qua khiến chúng ta cũng có phần sao lãng, sau lần đại hội ta nghĩ cũng là lúc chúng ta hành động".

Hạo Văn cư sĩ của Nho Viện cũng tán đồng, nói: "Lời này thập phần chí lý, có câu 'thiên hạ loạn lạc, yêu nghiệt tất xuất'. Tại nhân gian mà nói, nếu như giới chân tu của chúng ta không mạnh dạn tiến lên, ngăn chặn cơn họa kiếp này, lẽ dân bá tánh sẽ hăm nhập vào cơn nước lửa. Vì thiên hạ thái bình, ta hoàn toàn tán thành lời nói của Thất Huyền đạo huynh, chờ khi cuộc luận võ kết thúc, Lục Viện của chúng ta sẽ cùng liên hợp hành đạo thiên hạ, trăm yêu trừ ma".

Nghe hai người nói thế, cả bốn vị chương giáo còn lại cũng đầy nhiệt huyết gật đầu đồng ý. Như vậy là cả Lục Viện cùng quyết định hợp lực, chờ cuộc luận võ kết thúc sẽ lập tức hành đạo thiên hạ, du nhập các địa phương tiêu diệt yêu ma. Sau đó, mọi người cùng đàm luận một số việc nhỏ khác, rồi thì năm vị chương giáo ly khai.

oOo

Sau khi rời khỏi Huyền Thiên Động, năm vị chương giáo bắt gặp Quân Bát Hồi đi cùng Kiếm Vô Trần mới trở về. Ngay khi nhìn thấy Kiếm Vô Trần, sắc mặt của năm vị chương giáo cùng biến đổi, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc vô cùng. Chỉ thấy lúc này toàn thân trên dưới của Kiếm Vô Trần không thấy dấu vết cho dù nhỏ nhoi của việc bị thương, lại thêm một đạo hào quang ngũ sắc lưu động toàn thân. Hai mắt của y chớp lóe hào quang ngũ sắc, toàn thân linh quang sung mãn lộ rõ ra ngoài.

Nhìn thân ảnh của Kiếm Vô Trần đang nhanh nhẹn rời khỏi, Thất Huyền chân nhân sắc mặt trầm trọng nói: "Nhìn hiện trạng của y bây giờ, chắc hẳn đã gặp được kỳ ngộ gì đó, nếu không trong một khoảng thời gian ngắn quyết không có khả năng thành tựu như vậy. Tu vi hiện giờ của y đã tiến triển một bước rất dài, các vị thấy thế nào?".

Pháp Quả đại sư của Bồ Đề học viện nói: "Lời này khá hữu lý, biến hóa trên người y quá rõ ràng, khiến người ta mới nhìn đã thấy ngay. Có thể đoán rằng y trong tình huống cực hiểm ở trên thân Thần Điều Đại Bàng đã gặp được hảo sự lớn. Truyền thuyết nói rằng Đại Bàng là thần thủ hộ của Thiên Kiếm Viện, có mối quan hệ mật thiết sâu xa vô cùng. Theo lão nạp đoán với tu vi của Kiếm Vô Trần, lại thêm việc y dùng Thiên Linh thần kiếm, nên khiến Đại Bàng xem y là chương giáo tương lai của Thiên Kiếm Viện, từ đó đã cho một số biệt đãi, điều này nhất định là như vậy...".

Huyền Ngọc chân nhân cùng Ngọc Vô Song nhìn nhau thoáng lộ sự ngạc nhiên, rồi thất vọng. Nguyên kỳ duyên của Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt có thể giúp hai người đối với việc tranh Lục cường nuôi hy vọng lớn, hiện giờ gặp lại Kiếm Vô Trần, tâm tư hai người không hẹn mà cùng trầm xuống.

Hạo Văn cư sĩ mắt nhìn hai người, nhẹ giọng nói: "Thôi thôi, chúng ta đến thăm Lý trưởng giáo, mọi chuyện đã xong, giờ thì về thôi. Người tu chân trọng nhất chữ duyên, nhất thiết phải dựa vào số mệnh, cầu cường làm chi cho khổ? Kỳ thật mỗi lần Lục viện hội võ, kết quả đều không thể đoán định trước, hà tất phải để ý làm chi? Thiên Kiếm Viện có Thiên Linh thần kiếm, ngũ viện chúng ta không có chút hy vọng nào đâu". Nói xong, rời đi trước nhất.

oOo

Về tới Thiên Hóa động, Ngọc Vô Song cùng đi với Thương Nguyệt, để lại bảy người của Dịch Viện. Nhìn các môn hạ cùng hai vị sư đệ muội, Huyền Ngọc chân nhân nhẹ giọng nói: "Chuyện tranh tài đã có quyết định, ba ngày sau sẽ tiếp tục cử hành. Đây là lần đầu tiên Dịch Viện chúng ta có hai người tiến nhập vào vòng Lục cường, vì thế chúng ta trở thành tiêu điểm của sự chú ý. Kỳ tranh tài này, ta hy vọng Ngạo Tuyết và Lục Vân toàn lực ứng phó, cần nhất là phải tận lực, còn kết quả thế nào thì không quan trọng". Nói xong thần sắc lại có chút không vui.

Nhìn thấy thần sắc kỳ quái đó, Tử Dương chân nhân hỏi: "Sư huynh, đệ nhận thấy huynh đi về tâm sự có vẻ không được vui? Lần này Dịch Viện chúng ta có hai người tiến nhập vòng Lục cường, đó là chuyện xưa nay chưa từng có. Đệ nghĩ lần này chúng ta vô luận như thế nào cũng phải dùng toàn lực nhất định trong kỳ tranh tài này đạt được thành tích lý tưởng nhất. Chưa lần nào Dịch Viện chúng ta có cơ hội tốt như vậy, nếu không có biểu hiện tốt nhất, trong tương lai biết chừng nào có cơ hội tuyệt hảo như vậy nữa?".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân và Ngạo Tuyết một cái, nhẹ giọng nói: "Lúc này khi từ Huyền Thiên động trở về, ta có gặp Kiếm Vô Trần. Hiện tại y so với trước kia có sự khác biệt rất lớn, toàn thân hào quang ẩn hiện, linh khí sung túc, tu vi hiển nhiên đã gia tăng mãnh liệt cách xa trước rất nhiều. Tu vi của y, nếu tính ra lúc trước, khả dĩ được xếp đệ nhất trong sáu người. Khi Ngạo Tuyết xảo hợp kỳ duyên, tu vi đại tăng, ta nghĩ thực lực cũng ngang bằng Kiếm Vô Trần. Nhưng hiện tại mà nói, Kiếm Vô Trần và Ngạo Tuyết đã hơn kém nhau một trời một vực, điều này chỉ nhìn qua đã biết. Sở dĩ có chuyện tranh Lục cường, là nhằm tìm ra người đứng đầu mạnh nhất, ngoài ra tranh đấu để làm gì? Vì thế không cần danh phận cuối cùng thì làm như vậy cũng là tốt rồi".

Son động một thoáng trầm mặc, hoàn toàn tĩnh lặng. Lục Vân nhìn Tử Dương chân nhân, trong tâm dậy lên một cảm xúc nhề nhề khó tả. Tử Dương chân nhân ánh mắt thất thần, sâu trong đó lộ xuất sự quan tâm sâu sắc đến kỳ tranh tài. Nhưng hiện tại, khi nghe hy vọng tranh đoạt đệ nhất không còn, trông thần tình ông ta xuất hiện sự tức giận, uất ức cùng thất vọng, vừa tang thương vừa xa cách hụt hẫng. Chẳng lại nhìn xung quanh mọi người, lúc đó Vân Phong vốn hoạt bát cũng trầm tư không nói, Lý Hoành Phỉ thì sắc mặt trầm trọng, Ngạo Tuyết tuy biểu hiện bình tĩnh nhưng ánh mắt lo lắng không yên. Tĩnh Nguyệt đại sư lúc này lặng lẽ nhìn Ngạo Tuyết, vừa yêu thương vừa tiếc nuối. Tựa hồ mọi người đang cảm nhận sự trôi chảy của ông trời khi vừa cho họ niềm hy vọng lại dập tắt nó một cách tàn nhẫn, họ chỉ cần tưởng tượng tới lúc người của Dịch Viện đối mặt Kiếm Vô Trần cũng đủ thất vọng rồi.

Lục Vân quay sang Huyền Ngọc Chân nhân, nhẹ giọng hỏi: "Sư bá nói Kiếm Vô Trần toàn thân ngũ sắc quang hoa ẩn hiện, chắc nhất định biết rõ thông qua việc nhìn một cái là biết. Không biết sư bá đối với sự tình đó lý giải như thế nào, tại sao trong một thời gian ngắn y lại có biến hóa lớn như vậy?".

Quay nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc chân nhân trầm giọng nói: "Chính là năm vị chương giáo cùng phát giác, sự thay đổi của y nhất thiết liên quan đến Đại Bằng chẳng nghi ngờ gì nữa. Y chắc chắn phải đạt được kỳ ngộ gì đó, nếu không tu vi làm sao có thể gia tăng mạnh mẽ như vậy chỉ trong một thời gian ngắn cơ chứ. Với tu vi hiện tại của y, đối với việc tranh đoạt danh hiệu đệ nhất thì ngũ viện chúng ta hoàn toàn không có bất cứ cơ hội nào". Nói xong, đem nhận xét của Pháp Quả đại sư kể lại cho mọi người nghe.

Nghe lời ông ta nói, Vân Phong không phục hỏi: "Nếu cho rằng tu vi của y tăng tiến như vậy, chẳng phải y đã trở thành một vị thần tiên rồi sao? Hiện tại cuộc tranh tài chưa diễn ra, ai dám khẳng định y nhất định thắng? Có lẽ vào một thời điểm nào đó y đột nhiên thất cơ, bị thua vào tay người khác cũng không chừng. Thời của chúng ta đã đến, vậy chúng ta nên sung mãn tự tin bản thân, tập trung toàn lực, để mọi người biết Dịch Viện chúng ta tụ trung không phải là đồ bỏ đi. Chúng ta tuyệt không phải là thứ yếu đuối chưa đấu đã hàng!".

Huyền Ngọc chân nhân nhẹ gật đầu, nói: "Đúng, nói đúng lắm. Hiện tại chúng ta không cần quan tâm đến chuyện đó nữa. Khi thời gian đến, Lục Vân và Ngao Tuyết cứ toàn lực đối phó, tranh đoạt vị trí thứ hai quay về cũng là tốt rồi. Mọi người ở đây ngồi đây nghỉ một chút, rồi tranh thủ tu luyện. Nếu có mệnh thì cứ về phòng nghỉ. Vào sáng sớm ngày thứ ba, cùng đến Thái Huyền Sơn, ngày mai mọi người cũng có thể đi vòng vòng xem chơi cho biết đó biết đây một chút". Nói xong quay người bỏ đi.

Lục Vân vô ý nhìn thấy trong lúc Huyền Ngọc chân nhân chuyển thân, khóe miệng lộ xuất một nụ cười thiếu nữ. Nhìn sau lưng ông ta, Lục Vân đột nhiên cảm thấy, có lẽ có một lúc nào đó, ông ta xem chẳng phải là con người quan trọng nhất cho cuộc đấu này. Ông ta là Dịch Viện chương giáo, vinh nhục của Dịch Viện đều đặt trên đôi vai của người. Vì danh dự của Dịch Viện, ông ta cố nhiên không nhìn lầm, nhưng khi Dịch Viện có khả năng không đạt được danh vị cuối cùng, ông ta cũng không muốn sự đùa cợt hay thờ ơ của người khác, điều này quả thực là không dễ chịu chút nào.

Nghĩ đến đây, trong đáy mắt Lục Vân phát ra một luồng hào quang màu xanh ngọc, toàn thân xuất một cỗ khí thế cường đại dần dần tỏa ra rồi bao trùm cả khoảng không gian trong lòng sơn động. Mục đích của việc đến đây là cùng Kiếm Vô Trần quyết phân cao thấp, để tìm ra ai là Lục Viện đệ nhất nhân. Thời khắc này, Lục Vân đã hạ quyết tâm, hiện tại mọi người ở đây sầu muộn không vui như vậy, tất cả là do bị Thiên Kiếm Viện áp bức, nếu như cùng Kiếm Vô Trần đại chiến một trận, có thể đem lại sự cao hứng cho mọi người.

Khi ra đến cửa động khẩu, Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên dừng phát lại, quay người nhìn Lục Vân,

trong mắt lộ xuất sự kinh ngạc. Những người khác, thời điểm này bị khí thế cường đại của Lục Vân làm cho kinh hãi, không nhận được ngay ngốc nhìn chàng.

Lục Vân toàn thân hào quang lưu chuyển, hai mắt lộ xuất thần quang, thần sắc ngạo nhiên nói lớn: "Việc tranh đoạt Lục cường là nhằm tìm ra đệ nhất danh, đệ tử nguyện mang hết sức cùng Kiếm Vô Trần quyết tranh cao thấp, để xem coi liệu truyền thuyết Thiên Kiếm Viện lợi hại, vĩnh viễn bảo trì bất bại có thật hay không. Lần này, đệ tử muốn xem kỷ lục bất bại của y bị biến thành thất bại. Xin mọi người hãy ủng hộ cho đệ tử, con sẽ không để mọi người thất vọng. Đệ tử quyết đưa Dịch Viện vượt lên trên năm viện khác". Nói xong, cỗ khí thế cường đại đột nhiên gia tăng gấp bội, toàn bộ sơn động tức thì hồng quang bạo xạ, giống như đang rơi vào một biển máu không cùng.

Từ Dương chân nhân nghe thấy thế, toàn thân huyết khí dâng trào, hai mắt phát ra thần quang kích động, miệng cười ha hả không ngừng. Riêng Huyền Ngọc chân nhân thì sắc mặt đại biến, trong mắt ẩn hiện một chút hy vọng. Ngao Tuyết bên cạnh mỉm cười chúc phúc cho chàng. Vân Phong hò hét phụ họa, miệng la "tốt tốt" liên tục. Lý Hoành Phi chan chứa sự cổ vũ, riêng Tĩnh Nguyệt Sư Thái thái độ vừa có một phần kinh dị, vừa có điều gì đó rất khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Thần Bí Kính

Nhân việc còn ba ngày nữa mới đến kỳ so tài, sáng sớm hôm sau, bọn Lục Vân bốn người rời Thiên Hóa động đi du ngoạn xung quanh. Trên đường đi, Vân Phong liên tục than phiền là không được chơi đùa thoải mái, Lục Vân hết cách buộc phải lên tiếng hỏi: "Đệ không cần phải than phiền như vậy, đệ nghĩ coi phải thoải mái như thế nào? Ở đây là Thiên Kiếm Viện, không phải Dịch Viện của chúng ta. Có rất nhiều chuyện chúng ta phải để ý quan tâm lẫn nhau, nếu không sẽ mang đến nh?ng phiền nhiễu không đáng. Lần này Dịch Viện cùng Thiên Kiếm Viện giao phong, việc chúng ta chiếm tiện nghi đã khiến họ có bất mãn. Sau này đệ không cần ra mặt yêu cầu làm gì, cứ để chương giáo sư bá ra mặt lo liệu mọi sự là được".

Lâm Vân Phong khẽ đỏ mặt, nhìn đi chỗ khác cười xòa: "Đệ nói bất quá là được đi du ngoạn, thôi như thế này cũng tốt rồi. Chúng ta đến chỗ của Phụng Hoàng Thư Viện rù Thương Nguyệt sư tỷ ra ngoài du ngoạn, huynh thấy sao? Ngao Tuyết sư tỷ cũng cao hứng muốn đi, đúng không nào? Tốt, không nói nữa, mau đi thôi". Nói xong cười gió bay đi, thân ảnh nhanh chóng tiến về phía trước. Lục Vân nghe vậy, mắt lộ hào quang kỳ dị, liếc nhìn

Ngao Tuyết, nhẹ gật đầu, rồi cùng theo Lâm Văn Phong mà đi.

Một hàng bốn người cùng nhanh chóng tiến tới nơi tạm cư của Phụng Hoàng Thư Viện. Do có Ngao Tuyết ra mặt, nên họ nhanh chóng gặp được Thương Nguyệt. Cùng ra với Thương Nguyệt còn có sư muội Hứa Khiết, ngay sau khi sáu người diện kiến, Lục Vân nhìn Thương Nguyệt cười nói: "Cuộc đấu chỉ còn ba ngày nữa là bắt đầu, chỉ bằng chúng ta cùng nhau đi dạo một chuyến để thư giãn trước khi bước vào trận đấu, được không? Thái Huyền Sơn này vô cùng hùng tráng, là địa phương phong cảnh tú lệ, hứa hẹn có nhiều nơi để thưởng ngoạn".

Thương Nguyệt nhìn Lục Vân rồi mục quang chuyển sang phía Ngao Tuyết, tĩnh lặng nhìn nàng như muốn hỏi ý. Thấy Ngao Tuyết nhẹ gật đầu, Thương Nguyệt từ tốn nói: "Vây cũng tốt, hiếm có dịp như thế này, mọi người cùng nhau du ngoạn ngắm cảnh cũng hay". Nói xong nháy mắt với Hứa Khiết, ra hiệu cho nàng cùng đi theo.

Bên cạnh đó, Lâm Văn Phong cười nói: "Đi thôi, chúng ta một nhóm sáu người cùng đi xem núi này có linh hoa tiên thảo gì không, nếu có thì quả thật có lợi lớn này, hà... hà... Lý sư huynh, huynh nghĩ có phải không hả?". Nói rồi mắt liền hướng về Lý Hoành Phi này giờ im lặng đứng bên cạnh. Lý Hoành Phi ánh mắt vẫn khinh ngạo đi sau Ngao Tuyết một chút, liếc sang nhìn Lâm Văn Phong, nhẹ gật đầu, nhưng cũng không nói lời nào.

Lục Vân đưa mắt nhìn mọi người cười: "Vây là tốt rồi, đi thôi. Hôm qua để ở trên cao nhìn xuống, thấy phía sau Thái Huyền Sơn vô cùng rộng lớn, có linh tuyến kỳ phong rất nhiều, chúng ta nên đến đó hẳn thưởng xem sao". Nói xong nhìn thấy mọi người đã động tâm, liền quay người bay trước dẫn đường. Năm người nhắm hướng hậu sơn bay đến.

Trên đường đi, bọn họ ngư phong phi hành, nhanh chóng tiến nhập vào Thái Huyền hậu sơn. Chỉ thấy khắp nơi thương tùng thú bách, cỏ thụ thành hình, muôn hoa khoe sắc, hương thơm lan tỏa như mây. Khung cảnh tĩnh lặng xinh đẹp này hấp dẫn sáu người, người thì lưu luyến, kẻ lo sưu tầm, chẳng mấy chốc họ cùng đến một khe núi có suối nhỏ chảy ra. Lục Vân đột nhiên dừng lại nói: "Mọi người hãy nhìn xem, thật là một cảnh sắc tuyệt mỹ, là nơi lý tưởng để ẩn cư tu dưỡng, nhất định thập phần thuận lợi, không biết mọi người có nghĩ vậy không?" Mỉm cười nhìn khắp chung quanh, ánh mắt Lục Vân bất chợt phát hiện một chum hào quang chớp nháy hiện.

Thương Nguyệt cùng Ngao Tuyết dừng bước cẩn thận thưởng thức cảnh sắc mỹ lệ trước mắt, quả thật đẹp không gì sánh được. Chỉ thấy nơi này nước suối trong xanh, vô số kỳ hoa cỏ thụ, lại thêm các chủng loài chim chóc cũng đua nhau cất tiếng làm tăng thêm vẻ thanh mỹ nơi đây, quả là nơi ẩn cư khó tìm.

Nhìn xung quanh, Lâm Văn Phong cao giọng hét to: "Thật đẹp quá đi..., nếu ta cắt ba gian thảo lư nơi này, mỗi ngày nghe suối reo chim hót, ngửi hương thơm các loại kỳ hoa, thưởng thức màu xanh thúy lục, thật là thể diện nhất thú. Chỉ tiếc nơi này là Thái Huyền Sơn, nếu mà ở Dịch Viện, thì để đã chuyển tới ở lâu rồi". Nói xong, hân dánh điệu hân hoan nhìn mọi người cười không ngớt.

Hứa Khiết nở nụ cười quyến rũ nói: "Coi bản mặt tươi cười đầy gian ý của huynh kia, đừng có mơ mà trở lại đây ở, huynh có biết tí gì về nguồn gốc nơi này đâu?". Nói xong, ánh mắt chứa một tia nhìn kỳ dị.

Lâm Văn Phong cười cười: "Mấy cái truyền thuyết đó chỉ sợ thể gian này không có một ai tin, huynh bắt quả không có ý xấu, muội không được đổ oan cho huynh đấy". Nói rồi, lại nhìn nàng cười ha ha.

Thương Nguyệt liếc nhìn sư muội ngạc nhiên chưa hiểu chuyện gì. Nhưng Ngao Tuyết thì ngay lập tức minh bạch sự tình, không nhìn được nhìn Thương Nguyệt mà mỉm cười thần bí, trong mắt hai người lộ xuất thần thái tinh minh.

Lục Vân tĩnh lặng nhìn dòng suối trong suốt, trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia kỳ quang, tựa hồ phát hiện sự tình gì đó. Chứng kiến toàn thân Lục Vân hào quang chớp động, thân ảnh đã xuất hiện phía trên dòng suối, cẩn thận xem xét động tĩnh ở trên nước. Chỉ thấy dòng suối nhỏ này nước trong xanh nhìn thấu tận đáy, không vật gì che giấu được. Nhưng Lục Vân thực sự cảm giác lúc này trong thoáng chốc có vật gì đó chớp động hào quang, chỉ là thời gian quá ngắn thôi.

Quan sát mặt nước, ánh mắt Lục Vân dừng lại ở thân hình hai con cá nhỏ trong lòng suối. Hai con cá này một hồng một đen dài độ hai tấc, đang quẫy động mặt nước. Người ta thường nói nước trong thì không có cá, không ngờ tiểu khe này lại có loại cá đuôi dài xinh đẹp này, quả thật là lạ.

Lúc này Vân Phong phát hiện ra sự dị thường của Lục Vân, không nhìn được bèn hỏi: "Lục Vân, sao thế? Huynh làm gì trên đó vậy? Có điều gì lạ đáng xem sao? Sao không gọi cho đệ một tiếng?". Vừa nói xong thân ảnh cũng đã đến bên cạnh Lục Vân.

Ở phía bên kia, mọi người nghe Vân Phong nói, liền chú ý về khác thường của Lục Vân, toàn bộ đều lạ lùng nhìn chằm.

Đến nơi, Vân Phong nhìn lên mặt nước, liền cười lớn: "Mọi người mau lại đây xem, trong mặt nước có có một con cá lục sắc, vừa to vừa mập, cực kỳ hấp dẫn. Nếu được nuôi trong bồn, nhất định sẽ đẹp hơn, ha ha...". Ba nữ nhân cùng Lý Hoành Phi nghe thế, bèn mỉm cười vui vẻ, cùng tiến lại gần.

Lục Vân nghe Vân Phong nói, sắc mặt lập tức đại biến. Cẩn thận nhìn lại trong nước, cái gọi là lục sắc đại ngư ấy căn bản chính là hai con cá nhỏ một đen một hồng khi nãy. Cúi xuống nhìn Vân Phong, Lục Vân trầm giọng nói: "Vân Phong, đệ không đùa chứ? Đệ thấy một con cá lớn màu lục sắc à?".

Vân Phong ngạc nhiên, nhìn Lục Vân hỏi: "Sao vậy? Bộ huynh không nhìn thấy à, có phải không đó? Nhìn kia, ngay chỗ đó đó, bơi qua bơi lại, quả thật rất đẹp". Vừa nói vừa chỉ vào mặt nước, cho Lục Vân biết vị trí cụ thể. Khi Lục Vân cẩn thận nhìn kỹ lại, vẫn chỉ thấy ngoài hai con cá lạ đang bơi qua lại, tuyệt không có bất cứ thứ gì khác. Nhân thần Lục Vân đại biến, thân người lập tức rơi vào trạng thái trầm tư suy nghĩ.

Lúc này, ba nữ nhân cùng Lý Hoành Phi đã bay đến cạnh hai người, chăm chú nhìn con cá đang bơi lội trong nước. Chợt nghe Hứa Khiết cười cười chế nhạo nói: "Lâm Văn Phong huynh giỏi lắm, dám đánh lừa chúng tôi, con lục sắc đại ngư của huynh đâu? Rõ ràng là con hồng sắc đại ngư mà".

Ngao Tuyết nghe thấy thế, liền nghi hoặc cất tiếng hỏi: "Không phải đâu, sao tỳ chỉ thấy được con cá nhỏ màu lam thôi à? Thương Nguyệt tỳ, tỳ xem con cá đó màu gì vậy?".

Thương Nguyệt sắc mặt thất kinh nói: "Muội lại chỉ thấy đó là một con cá ba màu, không to không nhỏ". Nói xong, quay nhìn Lý Hoành Phi, đợi hắn nói ra kết quả. Lý Hoành Phi nhìn mọi người một vòng, rồi nhẹ giọng nói: "Ta chỉ thấy con hắc sắc đại ngư, so với mọi người có điều bất đồng thì phải".

Lâm Văn Phong cười quái dị bảo: "Không thể nào, tại sao lại như vậy chứ? Lục Vân, huynh đó, thật sự huynh nhìn thấy màu gì, mau nói cho chúng đệ biết, tại sao mọi người lại không thấy giống nhau? Kỳ lạ thật!".

Lục Vân giật mình sức tỉnh, nhìn mọi người nói: "Ta thấy có hai con cá nhỏ, một đen một đỏ. Sự tình này thật là cổ quái, mọi người thử nghĩ kỹ xem tại sao lại xuất hiện sự việc kỳ dị đến như vậy chứ?". Lời vừa nói, năm người còn lại thất kinh, không ngờ đã gặp chuyện lạ như thế.

Nhìn vào mặt nước, sáu người nhất thời rơi vào trạng thái trầm tư. Không rõ được giữa thanh thiên bạch nhật này sao đột nhiên gặp phải sự tình kỳ lạ như vậy? Lục Vân nhìn quanh rồi thân ảnh đột nhiên bay lên trên, nhanh chóng dừng lại giữa không trung, cẩn thận xem xét tình cảnh. Còn Lâm Văn Phong lại trầm trầm hô: "Âm dương ngũ hành, cần khôn huyền hóa, vạn vật quy bổ, nhất thiết hiển hóa. Mở ra!". Lời vừa thốt, chỉ thấy từ hai mắt hắn tức thì phát xuất hai đạo hào quang, nhắm mặt nước bắn tới, trông cực kỳ thần bí.

Một lúc sau, chợt nghe Văn Phong la lên thất thanh: "Trời ơi! Sao lại không có cái gì nữa hết vậy kia? Đệ dùng Âm Dương bí thuật tra xét, đột nhiên phát hiện không có con gì cả, chỉ toàn nước trong, căn bản không thấy một móng cá nhỏ nào đã có trước đó. Đây đúng là quái sự, đệ là chuyên gia bắt quỷ, thế mà không gặp con quỷ nhỏ nào, lạ thật".

Ba nữ nhân và Lý Hoành Phi nghe thế sắc mặt càng trầm trọng, nhãn thần cổ quái.

Ở giữa không trung, toàn thân Lục Vân bao phủ hồng quang, trong mắt ẩn chứa hào quang bay sắc. Lúc này chàng đang dùng pháp quyết độc hữu của bản thân "Ý Niệm Thần Ba" dò xét khắp nơi. Để tìm kiếm bí mật ẩn dấu bên trong sự kiện kỳ quái này, Lục Vân đã phát liên một lúc hai mươi bốn đạo Ý Niệm Thần Ba. Tần suất của mỗi dòng từ ba trăm sáu mươi lần đẩy lên đến trên hai trăm vạn lần, tốc độ quá thực kinh người. Tận lực không bỏ sót một điểm nhỏ nào, chàng đã mở rộng phạm vi bao trùm cả Thái Huyền hậu sơn.

Hai mươi bốn đạo Ý Niệm Thần Ba tỏa ra khắp mọi góc ngách của Thái Huyền hậu sơn, nhanh chóng phân tích mọi thông tin hữu dụng. Toàn bộ tin tức này được gửi về trung tâm não của Lục Vân, hình thành một kết võng mô tả chi tiết tình huống hiện tại của nơi đây. Lục Vân nhanh chóng loại bỏ những tin tức vô dụng, tức thì lập thành một bản đồ phân bố của Thái Huyền hậu sơn trong não bộ. Cẩn thận tìm kiếm trong bản đồ giữa não đó những tình huống liên quan, trong mắt Lục Vân chợt hiện nét chấn kinh. Nguyên chàng phát hiện trong Thái Huyền hậu sơn này có bảy địa phương thập phần thần bí mà Ý Niệm Thần Ba cũng không thể tra ra điều gì. Trong số đó, nơi chàng đang đứng chính là một trong bảy nơi thần bí này.

Từ từ hạ thân xuống đất, Lục Vân sắc mặt trầm trọng nhìn năm người nhẹ giọng nói: "Ở đây thần bí quá, chúng ta phải cẩn thận một chút. Ta hiện tại đã tra ra nơi hậu sơn này có bảy địa phương thần bí, mà chỗ này là một trong số đó. Tại sao mỗi chúng ta đều nhìn thấy cảnh tượng khác nhau? Câu hỏi này nhất thời không thể trả lời cho rõ ràng được. Tốt nhất là hiện tại không có dị vật nào xuất hiện bất ngờ công kích, mặc dù có thể khiến cho chúng ta khốn hoặc, nhưng cũng không đến nỗi nguy hiểm lắm. Từ Ảnh thần kiếm của Ngao Tuyết sư tỳ có ẩn tàng linh ý chỉ dẫn, vậy tỳ hãy thử xem có thể dụng thần kiếm truy ra manh mối gì không? Âm Dương pháp quyết của Văn Phong đệ cũng thần kỳ vô bì, đệ cũng tận lực thi triển, chúng ta cùng thử xem có thể giải khai điều bí ẩn này không".

Văn Phong cười khổ: "Đệ đã thử rồi, không tra ra được bất cứ thứ gì, chỉ có thể chờ xem thần kiếm của Ngao Tuyết sư tỳ có hiệu nghiệm hay không thôi".

Ngao Tuyết nhẹ giọng nói: "Đề tỳ thử xem, hãy nhìn cẩn thận". Dứt lời, chợt thấy toàn thân Ngao Tuyết phát ra một luồng hào quang cường thịnh màu huyền thanh, Từ Ảnh thần kiếm kêu lên một tiếng nhỏ rồi tự động bay ra khỏi vỏ, phóng ra một đạo từ sắc quang hoa vô cùng đẹp mắt, xoay tròn không ngừng trên đầu Ngao Tuyết. Bên cạnh, mọi người ững lặng chú thị Ngao Tuyết, chờ đợi động tĩnh từ nàng.

Thời gian trôi qua chậm chậm. Chỉ thấy Từ Ảnh thần kiếm quay càng lúc càng nhanh, cuối cùng đã hoàn toàn chuyển thành một đĩa quang sắc màu tím không thể nhìn rõ được tốc độ xoay của nó nữa. Theo đĩa từ sắc quay nhanh đó, một đạo quang hoa màu tím huyền hóa thành một con từ long, múa lượn quán quýt quanh Ngao Tuyết. Sau khi từ long bay lượn qua lại nhiều vòng, chợt xuất hiện tại mặt nước gần đó, uốn mình tới lui, tựa hồ như đã tra ra khí tức thần bí gì đó.

Mọi người đều như nín thở, biết rằng thời điểm quan trọng nhất đã đến. Từ long rốt cuộc đã phát hiện ra vật thần bí đang ẩn tàng, đây chính là lúc biết kết quả. Lúc này hai mươi ba đạo Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân đã phản hồi, chỉ còn duy nhất một đạo tối hậu vẫn chưa thấy tăm hơi. Hơn nữa, đây là đạo có tần suất cao nhất. Trong khi mọi người chờ đợi kết quả từ từ long, thân thể của Lục Vân chợt chấn động, trong mắt loé lên một tia sáng kỳ dị rồi nhanh chóng biến mất.

Một lúc sau, Từ long đột nhiên gầm lên một tiếng dài, long thân màu tím đột nhiên hóa thành một chùm từ quang, nhắm mặt nước trong xanh mà bắn đến. Sáu người chứng kiến điều này, trong tâm vô cùng khẩn trương, chăm chú nhìn theo hướng của đạo từ quang. Chỉ thấy đạo từ quang đó sắp bắn vào mặt nước, thì lập tức từ trong nước một đạo hào quang lam sắc xuất hiện, toàn lực cản trở sự tiến đến của từ sắc quang hoa. Đạo lam sắc quang hoa đó trông giống như cái thuẫn bài, kiên cường vô cùng, trực tiếp đối kháng với từ sắc quang hoa, một chút cũng không nhường.

Hai mắt của Ngao Tuyết thần quang đại thịnh, chân nguyên toàn lực vận động, thần kiếm trên đầu được công lực toàn thân nàng chi trì nên tiếp tục mạnh mẽ lao xuống giống như một con từ long điên cuồng. Khi chạm nhau một lần nữa, sau một lúc tương tri giữa hai luồng hào quang, tia lam sắc cuối cùng cũng bị phá diệt gây ra một tiếng nổ lớn dội lên vô số hoa nước làm ướt hết mọi người có mặt.

Từ long sau khi đột phá sự cản trở của chùm hào quang lam sắc, liền bắn thẳng xuống nước. Tuy nhiên, khi sắp tiếp cận mặt nước thì lại thấy một chùm

hào quang màu lam rất đẹp mắt bay lên. Giữa luồng hào quang lam sắc đó, có một giá kính màu lam vô cùng kỳ dị, mặt kính có những hoa văn kỳ quái, nhấp nháy hào quang thần bí, không ngừng xoay chuyển.

Khi giá kính thần kỳ hiện thân, Vân Phong lập tức hô to một tiếng: "Hảo bảo bối a, ha ha, thật là thu hoạch ngoài ý muốn, mọi người mau chặn lại không cho nó thoát". Nói xong, gương mặt hưng phấn nhìn chăm chăm giá kính, tựa hồ như nó là vật trong túi của hắn rồi. Năm người còn lại đều kinh ngạc, không ngờ trên Thái Huyền Sơn lại có bảo bối ở khắp nơi. Sáu người án ngữ sáu phương, Lục Vân thủ phía trên, Hứa Khiết thủ phía dưới, mọi người cẩn trọng chăm chú nhìn giá kính màu lam kỳ dị này.

Lúc này, Ngao Tuyết vẫn tiếp tục điều khiển thần kiếm phát động công kích, muốn chế trụ giá kính đó. Giữa không trung, chỉ thấy giá kính màu lam xoay tròn liên tục, mặt kính phát ra một đạo lam sắc quang hoa, nhằm từ ánh thần kiếm đã biến thành từ long đánh chặn. So với tốc độ đánh tới ngày càng tăng của từ long, kính từ cũng gia tăng tốc độ xoay không hề nhượng bộ chút nào. Ánh mắt Thương Nguyệt khẽ trầm xuống nói: "Cái kính này thập phần kỳ dị, không đơn giản chút nào, có lẽ nó thuộc về một loại thần khí nào đó, cũng có ý thức. Chúng ta muốn bắt được nó chắc cũng không dễ dàng. Mọi người thử xem có phương pháp nào thu phục được nó không?".

Ở trên, Lục Vân nói: "Ngao Tuyết sư tỷ tạm thời thu hồi công kích, Vân Phong đệ vận dụng Âm Dương pháp quyết thử một lần xem có chế trụ được nó không. Vật này có năng lực phòng ngự cực cao, có lẽ rất khó đối phó, mọi người nên đề tâm đề phòng cẩn thận. Lúc này, nó nhất định có ý đồ đào thoát khỏi vòng vây của chúng ta, vì thế chúng ta phải đề tựu tới đa công lực, vận chân nguyên của sáu người hình thành một không gian phong bế, bao vây nó vào giữa không cho chạy thoát".

Giữa không trung, chỉ thấy một đạo chân nguyên huyền thanh bao phủ giá kính lam sắc vào giữa. Sáu thanh trường kiếm cùng đồng thời phát ra những hào quang bất đồng, chia sáu hướng nhắm giá kính bủa vây. Còn Vân Phong thì vận dụng toàn lực thi triển Âm Dương pháp quyết, chuẩn bị dùng thuật phong ấn của Âm Dương pháp quyết để đối phó với lam sắc giá kính.

Chứng kiến Vân Phong toàn thân bao phủ hào quang thanh sắc cường đại, song thủ thu về trước ngực bắt ấn theo pháp quyết, miệng hô lớn: "Âm Dương ngũ hành, cân khôn thiên địa, vạn vật vạn pháp, theo lệnh của ta, phong ấn!". Nói xong, thấy song thủ của Vân Phong lay chuyển, hội tụ tại trước ngực âm dương nhị khí, một tà một hữu tựu thành thể lưỡng biến giáp kích, nhắm ngay giá kính lam sắc thần kỳ mà bắn tới.

Chỉ thấy ở giữa đạo hào quang lam sắc đẹp mắt, giá kính đột nhiên gia tốc, vô số hoa văn kỳ quái huyền xuất thành nhiều phù lục pháp chú, hình thành một đạo kết giới kỳ dị bao bọc, bảo hộ chặt chẽ giá kính ở giữa. Khi Âm Dương pháp quyết của Vân Phong bắn tới tiếp xúc với kết giới cổ quái này thì tạo thành một tiếng nổ cực lớn, vô số dòng khí lưu muôn màu bay giữa không gian đang bị vây bọc bởi sáu người, không ngừng tạo ra những luồng hào quang đẹp mắt.

Thời gian dần trôi, Âm Dương nhị khí của Vân Phong từ từ yếu nhược, nhưng kết giới cổ quái cũng thu nhỏ dần, đến lúc tối hậu hai cổ lực lượng đồng thời tiêu biến. Tuy nhiên, kính từ lam sắc thần kỳ ngay lúc kết giới chung quanh tiêu thất đã lập tức gia tăng tốc độ, phát ra thêm vô số phù lục pháp chú, tại không trung chớp lóe các sắc kỳ quang, hình thành một cổ kết giới mới.

Nhìn giá kính thần bí đó, trong mắt sáu người lộ xuất tia nhìn kinh hãi. Vân Phong thân ảnh nhẹ run, miệng cười kỳ quái nói: "Vật này quả thực cổ quái, không tốt rồi! Tới phiên mọi người. Đề xem ra không có biện pháp nào chế trụ nó cả".

Ngao Tuyết nghe thấy thế, nhẹ giọng nói: "Trên mặt giá kính thần bí này có những hoa văn kỳ quái, tưởng nhất định là phù lục pháp chú thời thượng cổ. Nó cũng có kết giới cực mạnh ở xung quang, giống như Ngũ Thái Tiên Lan trước đây đã từng có, có năng lực phòng ngự rất cao. Nếu chúng ta không có một lực lượng cực mạnh, chắc là vô pháp đột phá kết giới này mà chế trụ nó".

"Ngao Tuyết nói không sai, vật này đích xác là cổ quái. Nhưng muội nghĩ rằng nó cùng Ngũ Thái Tiên Lan có điểm bất đồng, vì Ngũ Thái Tiên Lan là kỳ hoa có sinh mệnh, trong khi giá kính này tuy có ý thức, nhưng không phải là vật có sinh mệnh, tối đa chỉ là một dạng thần khí chi đó. Bất quá giá kính này có hình dạng thập phần cổ quái, chắc là cũng có công dụng đặc thù mà hiện giờ rất tiếc chúng ta chưa biết được. Dựa vào tình huống hiện tại mà nói, nếu chúng ta không hao phí tinh lực chỉ sợ không dễ dàng gì chế ngự nó". Tĩnh lặng nhìn giá kính, Thương Nguyệt nói những điều suy đoán trong lòng nàng.

Lục Vân nhìn lại giá kính, ánh mắt ẩn hiện hào quang kỳ dị. Bản thân chàng đã phát xuất nhiều đạo Ý Niệm Thần Ba, nhưng mỗi khi tiếp cận kết giới đều bị dội ngược lại. Điều này làm cho Lục Vân bất giác nâng cao tần suất của Ý Niệm Thần Ba, hy vọng có thể tiếp cận kết giới thông qua các tần suất đồng dạng nhằm tra soát bí mật. Thật tiếc là trong tình huống hiện tại, Lục Vân bị phân tâm bởi nhiều thứ, căn bản không thể toàn lực thi triển Ý Niệm Thần Ba, do đó không thể tra ra được điều gì cả.

Thời gian chậm chậm trôi. Sáu người tuy tạm thời khống chế được kính từ thần bí, rất tiếc là không ai biết cách đột phá kết giới xung quanh, nói chi đến việc thu thập nó. Mắt thấy nếu cứ tiếp tục duy trì tình trạng này, cũng không có kết cục tốt đẹp gì, Lục Vân bèn nói lớn: "Chúng ta không nên tiếp tục cách này nữa, hiện tại thay vì kiên trì bao vây nó, chỉ bằng chuyển sang công kích, xem lúc đó có thể đột phá kết giới phía ngoài hay không. Hiện tại mọi người hãy vận tụ công lực đến mức tối cao, chúng ta đồng thời hướng về nó bức tiến, thực hành đột phá cường chế. Chuẩn bị... bắt đầu". Nói xong thì thân ảnh của sáu người đồng thời tiến tới giá kính.

Thế rồi, dưới sự tấn công toàn lực của sáu người, hào quang từ giá kính đột nhiên phóng ra bốn phía, nhưng ngay lập tức bị bọn họ ép cho quay lại. Chứng kiến thân hình sáu người lắc lư liên tục, mỗi bước tiến lên đều bị lực lượng cường mạnh chấn lui ngay ngược. Nhưng sáu người không chùn bước, một bước lùi thì ba bước tiến, cuối cùng làm cho kết giới bên ngoài của lam sắc kính từ thần bí bị ép đến phát nổ. Kết giới bị phá, sáu người tức thời cảm giác dễ thở, vì lực phản kháng giảm đi rất nhiều.

Tuy kết giới phía ngoài của kính từ bị phá diệt, nó cũng không dễ đầu hàng. Trong lúc sáu người còn ngả nghiêng chưa đứng vững, mặt kính lại tiếp tục phát xuất hào quang lam sắc công kích. Sáu người dưới áp lực tái khởi, liền khai triển tuyệt học, từng bước từng bước tiến lại gần. Tối hậu, họ chung qui cũng bức tới cách mặt kính khoảng một xích.

Nhìn giá kính vẫn tiếp tục xoay chậm chậm, Lục Vân mở miệng nói: "Vân Phong, đệ thử thi triển Âm Dương pháp quyết một lần nữa xem có phong ấn được kính này không. Nhanh lên đệ, chúng ta đã hết sức rồi". Vân Phong ứng tiếng làm ngay, tái thi triển Âm Dương pháp quyết. Chứng kiến hai cổ âm dương chỉ khí tụ lại phía trên giá kính, hình thành một đồ án hình âm dương bát quái, từ từ hướng đến giá kính định phong ấn.

Khi đồ án bát quái tiếp cận giá kính, hoa văn kỳ quái trên mặt kính đột nhiên phát ra hào quang chói mắt, đối kháng lại vàng âm dương bát quái. Hai cổ cường lực kinh nhau một lúc, hoa văn kỳ quái trên giá kính lại phát xuất tiếp các luồng quang hoa nhẹ nhàng đẩy âm dương pháp quyết đang được Vân Phong thi triển toàn lực sang một bên, quả thực lạ lùng.

Lục Vân khê than: "Giá kính này thực cổ quái, nhất định không phải phàm vật, nếu không đâu khó thu phục thể này. Các vị sư huynh sư tỷ có cách gì cũng nên đem ra thử đi. Đã đến nước này, phải tính đến chuyện bỏ cuộc quả là điều đáng tiếc". Nói xong nhìn bốn người còn lại, ánh mắt dò xét. - <http://.com>

Lý Hoành Phi chán nản nói: "Sở học của huynh đã đem ra sử dụng hết, nói về phương diện phong ấn thì không có kinh nghiệm gì. Trong bốn viện của Dịch Viện ta, thì chỉ có Âm viện là sở trường, kỳ dư ba viện còn lại đều không tinh thông. Hiện tại Vân Phong không có cách nào, dĩ nhiên huynh cũng không có cách".

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, dịu giọng hỏi: "Sư tỷ này, quý môn Phụng Hoàng Thư Viện về phương diện pháp quyết thế nào?" Nhân thần Lục Vân nhìn nàng kèm theo vài phần nhu ý, khiến trong tâm Thương Nguyệt rộn lên cảm giác diệu kỳ.

Khê liếc nhìn Ngao Tuyết, thấy nàng không chút chú ý, Thương Nguyệt không nhịn được nhìn Lục Vân đầy hàm ý, nhẹ giọng nói: "Trong lục viện, về phương diện này đứng đầu là Đạo Viện, kế là Dịch Viện của huynh, thứ đến nữa là Bồ Đề học viện. Phụng Hoàng Thư Viện của muội sở trường tu luyện "Phụng Hoàng Niết Bàn" pháp quyết, đối với phương diện này hoàn toàn thiên cận, không có biện pháp nào. Lần này gặp thứ thần vật này, chúng muội vô năng vô lực, thực là đáng tiếc!" Mọi người nghe thế, lập tức thở dài, tâm lý ẩn hiện sự tiếc nuối.

Lục Vân nhìn năm người, trong tâm đang suy tính sự tình. Lúc này ngoại trừ việc tự nhờ vào bản thân, còn lại mọi người khác ở đây đều vô năng vô lực. Nhưng nếu như tự mình xuất thủ, khả năng tiết lộ bí mật của bản thân rất cao, đối với chàng mà nói, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng. Tuy nhiên, gặp phải kỳ duyên như thế này lại tay trắng bỏ qua, thì quả thật chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Bảo Kính

Nhìn vào tấm gương kia vẫn từ tốn xoay tròn, Lâm Vân Phong tức giận nói: "Cái kính quỷ quái này, làm cho người ta phát cáu mà, thật là khó đối phó, bọn ta sáu người hợp sức lại mà đều vô phương chế phục nó, rõ thật đáng ghét. Chuyện này nếu đem kể ra ngoài, chắc người ta sẽ bảo rằng, sáu viện của tu chân giới chúng ta gồm toàn bọn bất tài vô dụng, ngay cả một tấm gương bé nhỏ mà cũng không ứng phó được".

Hứa Khiết lườm gã một cái, yêu kiều nói: "Huynh nói gì vô lý thế? Chúng ta tuy vô pháp khả thi khống chế cái vật kia, nhưng đâu thể nói trong Lục Viện không có người nào làm được? Nếu như để cho đệ từ bốn viện kia nghe được, chỉ sợ lúc ấy huynh phải kiếm đường chạy nạn mà thôi!" Vân Phong nghe thế chỉ cau mày, cười hề hề hai tiếng, không dám mở miệng đối đáp.

Ngao Tuyết nhìn Thương Nguyệt, rồi hướng về Lục Vân dịu dàng hỏi: "Lục Vân sư đệ có cách nào chế ngự được thần bí kính này không? Với pháp môn hiện thời của mọi người, đã vô kế khả thi rồi, may ra chỉ có sư đệ mới có khả năng khống chế thần kính. Sư đệ cứ việc thử đi, không được cũng không sao hết"

Lục Vân nghe xong, chợt thấy đôi mắt ôn nhu thanh khiết của Ngao Tuyết kèm theo một nụ cười tràn đầy thần thái mê người. Chàng quay đầu nhìn Thương Nguyệt cũng thấy nàng mỉm cười khích lệ, đột nhiên tâm lý háo hăng trời dậy, chàng nói: "Được, đệ sẽ toàn lực thi triển pháp quyết để chế ngự cái kính quỷ này, mọi người cùng hợp lực với đệ nhé". Nói rồi toàn thân chàng sáng lên, rồi từ từ chuyển sang đỏ chói.

Lục Vân từ từ bay lên không trung, chiếm lấy một vị trí. Những người còn lại cũng từ từ bay lên, hợp cùng Lục Vân tạo thành một vòng vây đến con ruồi cũng khó lọt qua, nhưng đồng thời lại chừa ra một lối thoát. Thần bí kính màu xanh lúc ấy đã nhận ra lỗ hổng trong trận pháp, liền toàn lực lao về hướng đó.

Mọi người thấy thế, định di chuyển để lấp lỗ hổng ấy lại, Lục Vân đã trầm giọng nói: "Đừng di chuyển, đệ cố tình làm như vậy" Nói rồi chàng phát nhẹ, thanh Như Ý Tâm Hồn Kiếm tự động bay lên, Lục Vân sắc diện lạnh như băng, đưa tay nắm lấy thần kiếm. Như Ý Tâm Hồn Kiếm liền cháy đỏ lên, phát ra một luồng ánh sáng màu hồng hướng ngay về thần bí kính. Thần bí kính liền xoay tròn, trên mặt kính hiện lên những hoa văn kỳ quái, rồi phát ra ánh sáng chói mắt, nhắm thẳng về phía Lục Vân. Cả năm người đều chăm chú nhìn Lục Vân, hoang mang không biết chàng sẽ dùng pháp môn thần kỳ nào để chế phục tấm kính quỷ quái kia.

Nắm chặt thần kiếm trong tay, Lục Vân biết lực phản kháng từ thần bí kính cực lớn, không dễ đối phó chút nào, nhưng nếu chàng bất cẩn thi triển pháp môn kỳ lạ, thì năm người kia thế nào cũng phát hiện ra điều quái gở từ chàng, đó mới là điều khiến chàng đau đầu nhất. Truyền chân khí vào thần kiếm, chàng cẩn thận quan sát động tĩnh, rồi lại phát Ý Niệm Thần Ba, điều chỉnh tần số cho phù hợp, từ từ tiếp cận cái kính quái gở kia.

Chẳng bao lâu sau, chàng đã phát hiện ra chung quanh thần kính quái dị kia có một trường lực vô hình tạo thành kết giới bảo vệ, kỳ lạ là tần số của trường lực lại thay đổi luôn luôn, điều này quả thật là một vấn đề nan giải đối với Lục Vân. Chàng vốn có thể điều chỉnh tần số để phá vỡ kết giới, nhưng điều kiện phải phù hợp với tần số đối phương, còn khi đối phương thay đổi nhanh như vậy, Ý Niệm Thần Ba cũng vô kế khả thi. Lục Vân vận lực vào tay, nhưng trong thâm tâm lại rối bời, không biết phải làm sao cho đúng. Chàng đắn đo một chút, nhưng khi lướt mắt nhìn qua, thấy mọi người lúc này đều tập trung hướng về chàng, bèn hít một hơi thật sâu, rồi quyết định.

Hai mắt chàng lộ hào quang, toàn thân đỏ chói, một cỗ cường lực từ chàng phát ra lan tỏa khắp cả sơn động. Nhắm thẳng về phía thần bí kính, Lục Vân vận lực vào thần kiếm toàn lực trấn áp, từ từ đè thần kính xuống ba thôn. Chàng lúc này chỉ cầm kiếm bằng tay trái, còn tay phải thì đề lên chuôi kiếm. Mọi người kinh ngạc trước sự việc kỳ lạ, không hiểu Lục Vân đang muốn làm gì?

Trong lúc năm người còn đang phân vân, bất chợt thần bí kính phát sinh dị biến. Ánh sáng xanh chung quanh thần kính ấy sáng rực lên chiếu tỏa bốn phương tám hướng kèm theo khí thế to lớn vô cùng, chấn động hất văng cả năm người ra xa. Mọi người thấy biến liên tục vội vàng tránh xa nhưng riêng Lục Vân vẫn trụ vững tại vị trí ban đầu, không hề xem cỗ cường lực của thần bí kính vào đâu cả. Nhưng điều ngạc nhiên hơn nữa là gần như ngay lúc ấy, Như Ý Tâm Hồn kiếm cũng bắt đầu biến đổi.

Phiêu phiêu giữa không trung, Lục Vân tay trái nắm chặt thần kiếm toàn lực ép cột quang trụ màu xanh của thần kính xuống. Lúc ấy từ thần kiếm, hồng quang lưu động rồi từ từ hình thành hình dạng của Xích Long, chỉ trong khoảng khắc đã rời khỏi thần kiếm để bay lên phía trên. Một khi đã hình thành hóa long, Như Ý Tâm Hồn kiếm đỏ rực lên như được nung trong lò lửa, phát ra hàng vạn tia sáng nhỏ li ti, lẫn vào trong không gian, rất khó để có thể phát hiện được.

Lúc này thần kiếm cùng thần kính đối kháng lẫn nhau. Thần kính đã dùng hần điệu luân vũ của mình, đang phát sáng đến cực độ, phía trên mặt kính những hoa văn kỳ lạ đang điên cuồng nhảy múa, chớp chớp ẩn hiện, phát ra đủ loại hào quang khác nhau, hợp thành năm màu sắc sỡ, cảnh tượng vô cùng đẹp mắt. Năm đạo hào quang ấy không hề phát ra riêng lẻ mà lại cuốn vào nhau, hợp thành một đạo quang trụ, cùng với hồng quang trụ của thần kiếm sát phạt lẫn nhau. Khoảng cách giữa hai đạo quang trụ lúc co lúc duỗi, lúc hợp lúc phân, cả hai bên đều toàn lực lẫn tới, không hề có chuyện khoan nhượng anh tiến ta lui.

Lúc thì hồng quang đại thịnh lấn áp đến nghẹt thở, nhưng cũng có khi ngũ sắc quang trụ lại phản kháng, không những đẩy lui hồng quang trụ mà còn chèn ép ngược lại. Năm người đứng xem thấy cảnh ấy đều tâm thần chấn động, nét kinh hoàng hiện rõ lên trên nét mặt. Họ đều biết Lục Vân có điều cổ quái dị thường, nhưng lại không ngờ đến mức ấy, lúc này khi năm người bị cường lực hất văng ra xa, lại thấy Lục Vân bình yên vô sự, điều này năm người đều không thể giải thích được.

Nhất là Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, khuôn mặt lộ rõ sự ngạc nhiên vô cùng. Đối với sự thần bí của Lục Vân, hai người đã ít nhiều có kinh nghiệm, tình cảnh lúc này lại càng khiến cho hai người thêm tò mò mà thôi. Cả hai người trong tâm đều nghĩ chung một ?u, đó là Lục Vân nhất định có nhiều bí mật, nhưng chàng đã không nói, hoặc là không muốn nói thì hai người nhất định s? không hỏi.

Lúc này hai cột quang trụ lại sáng chói thêm một lần nữa, cả năm người ai nấy đều nhắm mắt lại vì không chịu nổi. Nhưng cũng chính lúc ấy, Lục Vân với Ý Niệm Thần Ba hoàn toàn nắm rõ động tĩnh xung quanh, liền nắm ngay lấy cơ hội hiếm có ấy, tay trái toàn lực thi triển thần kiếm, một quang sáng màu bạc hiện ra tương trợ cho hồng quang trụ, cả hai hợp lực đánh mạnh vào ngũ sắc quang trụ. Sau đó, quang sáng màu bạc tan biến, như chưa từng hiện hữu bao giờ.

Lúc năm người mở mắt ra, đã thấy ngũ sắc quang trụ âm đạm, rồi từ từ tiêu tán. Lục Vân nhẹ nhàng lướt tới, nắm lấy thần bí kính trong tay. Mọi việc diễn ra trong chớp mắt, quả là mười phần tinh xảo, thời gian đều khớp, không lộ chút sơ hở nào. Khi thần bí kính đã vào tay, Lục Vân lập tức xem xét chỉ thấy đó là một tấm kính nhỏ, những hoa văn thuộc vòng tròn viền bên ngoài kết hợp với nhau chặt chẽ và thập phần quyền rũ. Trên mặt kính thì đầy những hoa văn cổ quái, phủ kín khắp nơi, không thể phân quang như một tấm kính bình thường được. Mặt phía sau là một bức tranh cổ xưa, vẽ một đạo nhân có chân rất lớn màu đỏ, tay cầm ngũ sắc kính, ngẩng nhìn trời cao và cười ngạo nghễ. Trên trời có một cột sét kinh nhân đánh xuống, còn dưới đất ngũ sắc quang trụ lại phóng lên nghinh đón.

Nhìn thấy bức tranh kỳ lạ đó, Lục Vân đã phần nào minh bạch về thần kính nhưng vẫn chưa hiểu hết. Chỉ có điều, Lục Vân đã phong ấn thần kính này, tuy rằng chàng không hiểu cách sử dụng, nhưng chàng biết chắc, một khi không thể giải phong ấn của chàng, mọi người quyết không làm gì được.

Lâm Văn Phong nhìn Lục Vân đang ở trên cao, cảm thấy cổ quái, hần nói với mấy người chung quanh: "Lục Vân sư huynh thật là cổ quái, mấy người chúng ta hiệp lực lại không làm được gì, vậy mà huynh ấy lại có thể chế ngự được thần kính quý quái đó, nhất định có tà môn. Thật không thể tưởng được, huynh mới nhập viện hai năm, lại có thể đạt đến cảnh giới đó, thật sự quái lạ..." Nói rồi hần nhìn xung quanh, thấy mọi người trầm tư suy nghĩ, hần quay sang Lục Vân nói lớn: "Này, Lục Vân, huynh mau xuống đây cho mọi người xem với chứ, hay là muốn toàn bộ chúng ta nhảy lên đây? Đệ đang nóng lòng muốn chết đây!".

Lục Vân đáp: "Đợi chút, ta xuống ngay!" Rồi chàng hạ thân xuống chỗ năm người, tay đưa thần kính cho Văn Phong.

Văn Phong tỏ vẻ chăm chú, cẩn thận tỉ mỉ dò xét thần kính, Lý Hoành Phi đứng bên cạnh, lặng lẽ nhìn Lục Vân, trong mắt hiện rõ vẻ chấn động, nhưng tuyệt không mở miệng nói lời nào. Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt, hai người hệt nhau, đều trầm tư suy nghĩ về những gì đã thấy. Hứa Khiết nhìn Văn Phong đang đang hoàng từ tế nghiên cứu thần kính, rồi quay sang hỏi Lục Vân "Không biết huynh đã dùng pháp môn nào để chế phục được thần bí kính kia, có thể nói ra để mọi người cùng rút kinh nghiệm?".

Lục Vân điềm đạm trả lời: "Thật sự thì, ngay cả đệ cũng không nắm rõ, chỉ có điều lúc đó đệ đang cầm kiếm trong tay, liền toàn lực trấn áp quang trụ ấy. Tuy rằng cơ hội rất nhỏ, nhưng thần kiếm của đệ quả thực kỳ diệu, có ý thức riêng của nó, đã tự xuất khỏi thần kiếm để trấn áp thần kính kia. Thật sự, nếu chỉ mình đệ thôi thì cũng không thể nào làm được như vậy. Có thể thi triển thêm lần nữa hay không, chính đệ cũng không biết, hy vọng trong tương lai có thể hoàn toàn điều khiển được kiếm thần này!" Rõ ràng là Lục Vân chỉ trả lời quá qua cho xong, cố tình giấu giếm nhiều chi tiết trong đó.

Lý Hoành Phi, Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt nghe cuộc đối thoại của Hứa Khiết, liền nhìn vào thanh Như Ý Tâm Hồn Kiếm đang nằm gọn trong tay của Lục Vân. Chỉ thấy chuôi kiếm hình dáng lạ lùng, thân kiếm thì đẹp dễ, nhưng mọi người đều nghĩ rằng nhất định còn nhiều điều bí ẩn về thanh kiếm này. Hứa Khiết sau một hồi quan sát Như Ý Kiếm mà không phát giác điều gì, liền quay người đi đến bên Vân Phong, mặt lộ vẻ tò mò, cùng nhau nghiên cứu thần kính.

Lâm Vân Phong tra xét kỹ lần nữa, vẫn không thu được kết quả gì, thấy Hứa Khiết bước đến bên cạnh mình, bèn đảo mắt, cười mon, nói: "Hứa Khiết này, tấm kính cô này thật hết sức kỳ quái, không thể tra ra một chút khí tức nào. Hình như ngoài hình dáng tân kỳ ra, nó chẳng có chút hữu dụng nào vậy, ngay cả việc soi gương cũng không được, nhìn vào có thấy gì đâu? Xem này, trước sau đều như vậy, thật như món đồ chơi vậy". Vừa nói, gã vừa nhích đến gần Hứa Khiết, hình mũi hít đầy mùi hương quyến rũ từ thân nàng tỏa ra.

Hứa Khiết cầm lấy tấm kính xem đi xem lại lần nữa, quả thật hết sức quái lạ, nhìn vào chẳng trông thấy gì, vật này có thể xem là một chiếc gương soi được sao? Hay là nó vốn dĩ không phải gương soi mà là một vật gì khác chẳng? Nàng bắt giác lâm bầm thành lời những suy nghĩ của mình. Chợt quay lại thấy Vân Phong đang ghé sát vào người mình, nàng đỏ bừng mặt, vừa thẹn vừa giận, lật đật né người ra, háy gã một cái rõ dài, rồi mau chóng lùi về bên cạnh Thương Nguyệt.

Đứng bên này nhìn thấy bộ tịch của Vân Phong, Lục Vân không nhịn nổi bèn đưa mắt liếc nhìn Thương Nguyệt và Ngao Tuyết một cái, trên gương mặt ẩn hiện một nụ cười. Còn Thương Nguyệt và Ngao Tuyết thấy Vân Phong len lén tiếp cận Hứa Khiết như vậy thì lại không tỏ vẻ tức cười chút nào mà trên nét mặt và trong ánh mắt lại xuất hiện một thần tình rất kỳ lạ, khó diễn tả thành lời, tuồng như khao khát, hay mong đợi, hay là một điều gì đó khác hơn. Ánh mắt của cả hai nàng nhìn Lục Vân lúc ấy dường như chứa đựng chút gì u oán pha lẫn hoang mang, như thể trách móc chàng sao không nồng nhiệt được như Vân Phong.

Người tu chân thật sự rất cô đơn, nên một khi đã ký thác tình cảm cho người nào thì khó lòng dứt bỏ. Hai nàng tuy quen biết Lục Vân chưa được bao lâu, đã cùng nhau trải qua biết bao nhiêu là biến cố, cùng chia sẻ những khoảnh khắc diệu kỳ. Khổ nỗi cả hai đều là người tâm cao khí ngạo, nên chẳng dễ gì chịu tự mình tỏ lộ tình ý ra trước. Còn Lục Vân vì thân phận đặc biệt của mình có quá nhiều ẩn tình, nên lúc nào cũng cẩn mật đề phòng, không chịu bộc lộ chân tình. Vì thế, mối duyên tơ quán quýt của ba người có thể bắt đầu được hay không và như thế nào, còn chưa ai biết.

Tựa như có một luồng gió lạnh thốc qua, nụ cười trên gương mặt Lục Vân vụt tan biến. Ánh mắt biểu lộ tình cảm tương đồng của hai thiếu nữ khiến chàng đột nhiên nhận ra một điều, là tuy không nói ra, một mối dây tình ái đã âm thầm ràng buộc chàng với hai người thiếu nữ này, mỗi mỗi quan tâm, mỗi mỗi nụ cười, trong từng khoảnh khắc gần gũi bên nhau, đều đã trở thành những dấu ấn sâu đậm trong tim, không dễ nhạt phai. Nhìn hai gương mặt kiều diễm của hai nàng, Lục Vân bỗng tự vấn lòng mình nếu như có cơ hội mở lời, chàng sẽ tỏ tình với ai đây? Ngao Tuyết chăng? hay Thương Nguyệt? Có lẽ bản thân chàng cũng không quyết định được. Là con người, ai chẳng có ham muốn, mà lòng ham muốn của con người cũng vô cùng. Có lẽ hôm nay chàng quyết định chọn Ngao Tuyết, mai kia biết đâu không tưởng nghĩ đến Thương Nguyệt, đó chính là dục vọng xui khiến vậy!

Lục Vân đưa mắt nhìn đi nơi khác, bất chợt phát hiện Lý Hoành Phi cũng đang nhìn mình, trong lòng chàng thoáng rung động, không kềm nổi một tiếng thở dài. Chàng ngước mặt nhìn trời, tự hỏi vận mệnh thực sự của mình trên đời này là gì. Từ lúc gặp được quái nhân sư phụ đến nay, đường đời của chàng cũng êm ả lắm, chưa từng gặp phải chuyện gì. Thế thì lời nguyện rủa của cao xanh kia đến khi nào mới ứng nghiệm? Đến lúc đó, liệu chàng có đủ khả năng chống lại ý trời, dịch thiên cải mệnh hay không? Điều này chàng vẫn chưa dám chắc, chỉ biết bèn lòng bất khuất, nhất định đấu tranh với thiên mệnh đến cùng!

Lúc này, Hứa Khiết đã chạy về bên cạnh Thương Nguyệt, nên nàng thôi không nhìn Lục Vân nữa mà chuyển sang xem xét tấm kính kỳ lạ nọ. Ngao Tuyết cũng quay sang cùng Thương Nguyệt quan sát chiếc kính thật cẩn thận. Khi hai nàng xem xét đến mặt lưng kính được trang trí bằng một bức cổ họa, trong lòng liền có cảm giác chiếc kính này thật không đơn giản. Có lẽ nào bức cổ họa kia đang ẩn chứa ý tứ gì chăng? Xích Cước Đạo Nhân ngửa mặt lên trời mà cười, là vì đắc ý chăng, hay để giấu tiếng thở dài? Còn lần điện chớp kinh người kia đang cùng ngũ sắc quang trụ tranh hùng, là muốn ám thị điều gì?

Hai người nhìn nhau, khe khẽ lắc đầu, không nói lời nào. Ngao Tuyết cầm lấy chiếc kính, nhìn qua một lượt rồi chuyển qua cho Lý Hoành Phi. Sau khi xem xét kỹ lưỡng, Lý Hoành Phi trầm giọng nói: "Chiếc kính này chắc hẳn có lai lịch không tầm thường. Chúng ta đã không đoán ra được thì nên đưa về hỏi lại chương môn sư bá, có lẽ người biết chăng?"

Lâm Vân Phong vừa chìa tay ra đón lấy chiếc kính, vừa nói: "Chớ vội! Lục Vân còn chưa nói gì mà. Chúng ta không biết, biết đâu huynh ấy lại biết thì sao? Để xem huynh ấy nói sao rồi quyết định cũng chưa muộn mà". Bốn người kia nghe Vân Phong nói thế, bèn xoay cả sang nhìn Lục Vân chờ nghe chàng trả lời.

Lục Vân thu hồi mục quang, quay lại nhìn năm người, khẽ lắc đầu cười nói: "Mọi người đừng có xem Lục Vân này như thần tiên vậy chứ! Đệ cũng mù tịt như mọi người thôi, không suy đoán ra được điều gì từ chiếc kính thần kỳ này. Đệ nghĩ chúng ta nên theo ý kiến của Lý sư huynh, quay về hỏi chương môn sư bá xem người có biết hay không".

Ngao Tuyết khẽ giọng nói: "Vật này lấy được ở Thái Huyền Sơn, nếu như Thiên Kiếm Viện biết được, chỉ sợ lại có tranh chấp. Theo ta thấy, chúng ta tạm thời đừng tiết lộ việc này ra ngoài, đợi chương giáo sư bá xem qua, rồi tùy người quyết định vậy".

Vân Phong bất bình nói: "Lấy được ở Thái Huyền Sơn thì đã sao nào? Chúng ta đã phải cùng nhau tốn bao công sức, chẳng lẽ dâng không cho người ta? Giả như Lục Vân sư huynh không phát hiện ra tình huống dị thường, rồi sau đó không được thần kiếm của Tuyết sư tỷ chỉ dẫn, thì có ai biết được có báu vật ẩn tàng nơi đây chứ? Nơi đây là hậu sơn của Thái Huyền Sơn, đệ tin chắc rằng người của Thiên Kiếm Viện đã sớm dò tìm báu vật nhiều lần rồi, chỉ là

họ vô duyên vô phận, mới xui khiến cho báu vật rơi vào tay chúng ta. Thế nên, cho dù Thiên Kiếm Viện có biết chẳng nữa, chúng ta cũng không việc gì phải giao lại". Thương Nguyệt và Hứa Khiết đứng một bên, nghe nói vậy, đều tròn mắt nhìn gã.

Lý Hoành Phi và Ngao Tuyết cùng im lặng, dường như không biết nên nói thế nào cho phải. Lục Vân bước tới cạnh Vân Phong, nhẹ nhàng vỗ vai gã, cười nói: "Lo gì chứ, đã có ai bảo là sẽ giao lại cho Thiên Kiếm Viện đâu? Ngao Tuyết sư tỷ chỉ mới nói là tạm thời chú ý đến điểm này, chờ về nói lại với sư bá xem thế nào thôi mà. Được rồi, giờ chúng ta không nên nói nhiều nữa, hãy quay về thôi. Đi nào!" Dứt lời, chàng kéo Vân Phong lập tức đăng không, thong thả bay về hướng tiền sơn. Bốn người kia cũng theo chân Lục Vân, nhắm hướng Thiên Hỏa Động đằng không tới.

Về đến sơn động, vừa may, Huyền Ngọc chân nhân đang ở đó. Lại đúng lúc Ngọc Vô Song, chuông giáo của Phụng Hoàng Thư Viện sang tìm Thương Nguyệt cũng đang ở trong động. Thấy Thương Nguyệt về, Huyền Ngọc chân nhân cười nói: "Ngọc chuông giáo người xem, Thương Nguyệt không phải đã về kia rồi ư? Bọn trẻ không lẽ nào suốt ngày cứ ru rú trong động, nên ra ngoài dạo chơi là chuyện bình thường mà".

Ngọc Vô Song mỉm một nụ cười mê hồn, làm mọi người xung quanh trong thoáng chốc như si như ngốc. Bà nhìn hai cô học trò cưng của mình, cười nói: "Xem hai đứa con kia, thật quá lắm, trông chẳng khác nào mấy cô thôn dân nhếch nhác. Mà xem chừng bây giờ đã muốn thành môn hạ của người khác rồi, phải không nào?" Vừa nói, bà vừa liếc nhìn Lục Vân, mắt ánh lên một tia thần bí.

Thương Nguyệt và Hứa Khiết thoáng biến sắc mặt, len lén bước đến cạnh Ngọc Vô Song, lẳng lặng không nói. Tĩnh Nguyệt đại sư thấy vậy, bèn tươi cười quay sang Ngao Tuyết hỏi han sự tình nhằm giải vây cho hai nàng. Lâm Vân Phong liếc Hứa Khiết một cái, rồi nói: "Trình Ngọc sư thúc, lần này quả thật là bọn tiểu diệt chủ động sang mời nhị vị sư tỷ cùng ra ngoài du ngoạn, xin sư thúc đừng trách tội nhị vị sư tỷ. Và lại lần này ra ngoài du ngoạn đã gặp một việc hết sức trọng đại. Sư thúc cứ việc hỏi mọi người thì khắc rõ".

Ngọc Vô Song nhìn Vân Phong, rồi quay qua nhìn Huyền Ngọc chân nhân như dò hỏi. Huyền Ngọc chân nhân lộ vẻ hoang mang, vội vàng hỏi lại Vân Phong: "Có đại sự gì? Sao ta không hay biết? Hãy mau nói ra xem, có phải các ngươi đã ra ngoài gây họa, liên lụy cả đến hai đệ tử của Ngọc sư thúc không? Nếu quả như thế thì đừng trách tại sao ta lại nghiêm phạt các ngươi". Vân Phong nghe qua hoảng hốt, biết rằng mọi người đã hiểu lầm lời nói của mình, nhưng hắn lại không biết phải nói sao cho phải nữa.

Còn đang lúng túng, Lục Vân đã vỗ vai gã, cười nói: "Đệ thật là, lúc nào cũng thích dùng nỗ không hà, thôi hãy để huynh nói cho. Kỳ thật là sư bá đã hiểu lầm lời nói của Vân Phong rồi, bọn chúng con ra phía sau Thái Huyền Sơn du ngoạn, vô tình phát hiện ra một loại kỳ bảo. Bọn con sáu người toàn lực liên thủ mới lấy được vật ấy. Thế nhưng bọn con không tài nào nghĩ ra được nó là vật gì nên mang về đây để hỏi sư bá cùng Ngọc sư thúc. Hai người thấy nhiều hiểu rộng, kiến văn quảng bác hơn chúng con nhiều, chắc sẽ nhận ra được". Dứt lời, chàng thò vào bọc lấy ra chiếc kính thần bí, hai tay nâng lên, trao cho Huyền Ngọc chân nhân.

Huyền Ngọc chân nhân đón lấy, nhìn qua, mục quang tức thì bị tấm kính thu hút. Bên kia, Ngọc Vô Song, Tĩnh Nguyệt đại sư và Từ Dương chân nhân cũng trần trối nhìn tấm kính, trong mắt ánh lên vẻ lạ lùng. Xem qua một lúc, sắc mặt của Huyền Ngọc chân nhân lộ vẻ kích động, ngược nhìn Lục Vân hỏi: "Vật này các con lấy được ở đâu? Có ai biết nữa không?"

Lục Vân trầm tư giây lát, rồi tỷ mỉ thuật lại tình hình lúc phát hiện ra tấm kính, sau đó nói: "Tạm thời chưa có ai khác biết được việc này, ngoài mấy người chúng ta đây. Sư bá đã biết được việc gì liên quan đến tấm kính này, phải không?" Chàng giữ nét mặt bình tĩnh, nhãn thần điềm đạm, người ngoài không thể biết được trong lòng chàng đang nghĩ điều gì.

Huyền Ngọc chân nhân chẳng những không trả lời vào câu hỏi của Lục Vân, mà sau khi trao tấm kính qua cho Ngọc Vô Song, vẫn không ngừng đắm chiêu nghĩ ngợi. Ngọc Vô Song cẩn thận xem xét tấm kính thần bí, mục quang dừng lại ở bức họa vẽ trên lưng tấm kính. Nhìn thấy bức họa, nét mặt Ngọc Vô Song không ngừng biến đổi, chừng như xúc động một nỗi niềm sâu kín nào.

Không khí trong động trầm hẳn, không có tiếng động nào khác ngoài nhịp hô hấp của mọi người. Lúc bấy giờ, cả Từ Dương chân nhân và Tĩnh Nguyệt đại sư đều chú mục vào Huyền Ngọc chân nhân, tựa hồ có thể hiểu ra điều gì đó từ những biến chuyển trên gương mặt của ông. Bọn đệ tử của cả hai viện cũng lặng thinh chờ đợi kết quả.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Duyên Dã Mệnh Dã

Sau một lúc trầm tĩnh, Huyền Ngọc Chân Nhân đưa mắt nhìn Ngọc Vô Song rồi nhẹ giọng nói: "Ngọc chuông giáo có thấy lạ không? Sao vật này vốn không quen thuộc lại khiến cho chúng ta có cảm giác này?"

Ngọc Vô Song nhè nhẹ gật đầu, nhìn mọi người một lượt rồi đáp: "Kỳ lạ thật, đúng là ta cũng có cùng cảm giác. Giờ thì ta đã đoán được lai lịch của tấm kính này, chắc rằng Huyền Ngọc chuông giáo cũng biết, thôi thì chúng ta hãy nói ra không mọi người lại nóng ruột". Nói xong thì tấm kính được đưa đến

tay Tĩnh Nguyệt Đại Sư.

Mục quang Huyền Ngọc Chân Nhân thoáng về cổ quái, nhìn mọi người nói: "Theo truyền thuyết, vật này chính là Quán Thiên Như Ý Kính thập phần thần kỳ, có thể biết được sự tình xảy ra ngoài ngàn dặm, ngoài công năng này còn ẩn tàng một bí mật không ai biết, ta cũng chỉ nghe truyền lại mà thôi. Lần này môn phái các vị tìm được bảo vật tại Thái Huyền Sơn có khi không phải là chuyện tốt rồi. Theo thông lệ tìm được bảo vật là tùy vào nhân duyên, các vị tìm được dĩ nhiên thuộc về môn phái các vị, nhưng một khi Thiên Kiếm Môn biết được chuyện này ta e rằng trong lòng họ sẽ không vui. Vì thế, ta đang xem xét có cách nào để xử lý chuyện này cho êm đẹp. Lúc đó chắc các vị sẽ cùng ra tay liên thủ chế trụ bảo kính chứ?" Ánh mắt ông quét qua chúng nhân, định từ sắc mặt mỗi người tìm ra đáp án. Nguyên là trước đó Lục Vân đã nói sáu người đồng thời ra tay chế trụ chứ tịnh không đề cập rằng mình mới là người chế phục bảo vật.

Ngạo Tuyết nhìn Lục Vân tiếp lời: "Lúc đầu sáu người chúng con cùng ra tay chế trụ tấm kính nhưng không thành. Chúng con những tướng đã hết cách thì Lục Vân đệ bằng vào uy lực thần kỳ của Như Ý Kiếm đã chế trụ được bảo kính". Nàng dịu dàng nhìn Lục Vân, trong đôi mắt mỹ miều lấp lánh muôn vàn tơ tình.

Huyền Ngọc Chân Nhân nghe thấy, sắc mặt biến đổi, nhìn Lục Vân với ánh mắt kỳ lạ. Từ Dương và Tĩnh Nguyệt hai người đứng bên cũng nhìn Lục Vân nhưng sắc mặt lại bất đồng. Từ Dương Chân Nhân ánh mắt lóe lên tia vui mừng xen lẫn kinh ngạc còn Tĩnh Nguyệt Đại Sư thì chỉ thoáng qua một tia kinh ngạc. Ngọc Vô Song đứng đối diện liếc nhìn Thương Nguyệt, mục quang hiện lên vẻ nghi vấn, tựa hồ không tin Lục Vân có đủ khả năng chế phục bảo vật.

Huyền Ngọc Chân Nhân lại nhìn mọi người, nói: "Lục Vân, nếu con có thể chế phục tấm kính này thì con thử nói xem bức họa vẽ trên nó có ẩn tàng ý nghĩa gì? Người nào là Xích Cước lão đạo?". Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người có mặt trong động đều nhất thời nhìn Lục Vân như thể chàng sẽ có lý giải gì đó về bức họa.

Lục Vân trong lòng thoáng chấn động, không ngờ Huyền Ngọc Chân Nhân lại hỏi mình một vấn đề vượt ngoài ý liệu của chàng như vậy. Ngẫm nghĩ một chốc, Lục Vân mới nhẹ nhể lắc đầu đáp: "Thưa sư bá, đệ tử cũng không hiểu được hàm ý của bức họa này, mong sư bá chỉ giáo!".

Lúc đó, Từ Dương Chân Nhân ? ?ang quan sát bức họa trên tấm kính khá lâu mà vẫn không hiểu gì. Thấy Lục Vân nói vậy, Từ Dương bỗng buột miệng nói: "Sư huynh, đệ cũng đã hỏi nó về tấm kính này nhưng nó không trả lời được. Tấm kính này không phải phàm vật, chắc phải có lịch sử lâu đời lắm, bức họa này vẽ ai làm sao Lục Vân có thể biết được?". Mọi người nghe lời này thấy cũng có phần hữu lý.

Huyền Ngọc Chân Nhân không để ý đến sư đệ, tiếp tục hỏi: "Có thể con không biết nhưng con đã tham ngộ tấm kính này nên chắc có kiến giải nào đó chứ?, hoặc giả con biết cách gì khiến cho vật này thi xuất được uy lực chăng?".

Lục Vân liếc nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân, trong lòng cấp tốc tính toán. Chàng không hiểu được tại sao Huyền Ngọc Chân Nhân lại cứ hỏi mình vấn đề này? Có phải ông đã phát giác được chuyện gì nên nảy sinh hoài nghi đối với mình? Ý đã quyết, Lục Vân thấp giọng đáp: "Tấm kính này thực sự vô cùng cổ quái, trên bề mặt được họa văn quái dị bao phủ. Theo những lời đề phía sau bức họa con đồ rằng một khi chúng ta tham ngộ được tấm kính này thì khi thi triển có thể xuất phát ra được ngũ sắc quang hoa, thật là mười phần thần diệu. Còn đối với những họa văn có thể phát xuất hiện tượng gì thì con không đoán ra được".

Huyền Ngọc Chân Nhân nghe xong, sắc mặt thoáng đổi, dường như không tưởng đến chuyện này. Sau một thoáng trầm tư, ông bèn mở lời: "Ngọc chương giáo, có được tấm kính này thật là chuyện đáng mừng vui".

Ngọc Vô Song nhẹ giọng đáp: "Về chuyện này, ta không biết nên nói gì, món vật này là do Lục Vân tìm ra. Theo ý kiến cá nhân ta, tốt nhất là nên nói lại với tứ vị chương giáo chuyện chúng ta tìm ra tấm kính này. Đem sự tình thuật lại chứng tỏ chúng ta quang minh chính đại, với tam vị chương giáo còn lại, ta thấy chắc sẽ không có ý kiến gì, chỉ sợ Thiên Kiếm Viện sẽ có ý không phục, tìm cách chiếm lấy. Sáu người chúng ta đã hao công tốn sức nhưng e là Thiên Kiếm Viện lại mặt dày, cường từ đoạt lý để chiếm đoạt bảo vật".

Huyền Ngọc Chân Nhân thở dài: "Biện pháp mà Ngọc chương giáo vừa nói, ta cũng đã nghĩ qua. Tuy nhiên tấm kính này không phải là vật chung, người ta đã hào phóng thưởng cho người đứng đầu lục cường túi cần khôn, chưa chắc buồn tởm gì đến bảo kính. Nói không chừng khi tiết lộ đây là Quán Thiên Như Ý Kính lại khiến cho mọi người mất vui".

Ngọc Vô Song gật đầu: "Chương giáo nói rất hữu lý nhưng nếu như chúng ta không đề cập đến chuyện này, chẳng may trong tương lai Thiên Kiếm Viện biết được thì hỏi đáp thế nào đây? Sợ là sẽ phiền phức!". Mọi người có mặt đều bị vấn đề Ngọc Vô Song nêu ra làm khó. Tuy là bảo kính được phát hiện tại Thái Huyền Sơn nhưng lại do bọn Lục Vân sáu người phí tận lực khí, mất bao công lao mới tìm được. Sáu người bọn họ phải qua một trận tân khổ mới lấy được, nếu giờ khơi khơi dâng tặng cho người khác, đối với họ quả thật rất bất công. Nhưng nếu không nói lại với Thiên Kiếm Viện, bị người ta biết được cũng vô phương giải thích.

Không khí trầm mặc lại bao phủ sơn động. Lục Vân thấy mọi người đều im lặng thì hiểu vấn đề cũng quả thật nan giải. Thầm quyết định một lúc, nhân thân Lục Vân khẽ chuyển, nghĩ ngay đến một biện pháp tuyệt không sơ hở. Chàng nhìn mọi người đoạn lên tiếng: "Việc này tuy khó giải thích nhưng không phải không giải quyết được. Hiện giờ, việc chúng ta quan tâm nhất ch? là chuyện giao tấm kính này cho Thiên Kiếm Viện hay giữ lại cho mình. Kỳ thực, việc này cũng không có gì khó khăn lắm". Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều quay lại nhìn Lục Vân.

Lâm Vân Phong nóng lòng hơn cả, liền miệng hỏi Lục Vân: "Thật sao? Huynh có biện pháp à? Hãy nhanh nói với chúng tôi, đừng để chúng tôi phải phí cân não".

Lục Vân thấy mọi người nhìn mình, liền cười nói: "Thật ra rất đơn giản, hiện tại tấm kính này chỉ thuộc về một trong hai bên. Thứ nhất là do chúng ta tìm thấy tất nhiên thuộc về chúng ta. Thứ hai, vật này xuất phát từ Thái Huyền Sơn thì thuộc về Thiên Kiếm Viện. Còn những người khác, con nghĩ là chắc không vô si đến độ đi tranh đoạt kính. Chúng ta cứ đưa kính ra công khai trước mặt mọi người, nhất thiết phải nói rõ mọi chuyện. Sau đó, chúng ta và

Thiên Kiếm Viện sẽ tùy theo chữ duyên, để cho bảo kính hiển linh tìm người hữu duyên, xem bảo kính chọn bên nào. Công bình cạnh tranh như vậy sẽ không ai bàn tán gì được, cứ để thiên ý quyết định. Mọi người thấy có được không?". Nụ cười mỉm của Lục Vân xem ra có phần thần bí khiến người khác không thể thấu hiểu được trong lòng chàng đang nghĩ gì.

Vân Phong vỗ tay tán thành trước tiên, những người còn lại cũng đa phần tán thành. Huyền Ngọc Chân Nhân nhẹ nhàng nói: "Hay lắm, như vậy sẽ khiến tương lai không phát sinh sự tình gì đa đoan, cứ để thiên ý quyết định. Chúng ta do hữu duyên mà tìm ra bảo kính nên có khi là duyên nợ với nó. Ta sẽ mang chuyện tâm kính này nói với họ, mọi người cứ từ từ đàm luận tiếp nhé". Nói rồi vội cất bước rời khỏi.

Không lâu sau khi ông rời đi, Ngọc Vô Song cùng Thương Nguyệt và Hứa Khiết cũng ra về. Trong sơn động chỉ còn lại sáu người Dịch Viện. Bốn người Lục Vân đem chuyện gặp quái sự ở hậu sơn kể lại với Từ Dương Chân Nhân và Tinh Nguyệt Đại Sư. Nghe tỷ mỉ lời thuật lại của bốn người, Từ Dương Chân Nhân và Tinh Nguyệt Đại Sư sắc mặt đại biến, hiển nhiên họ cực kỳ kinh ngạc với quái sự như vậy. Lúc đó, trong động vang lên lời nghị luận, đoán định mọi khả năng của sáu người.

Giữa trưa, Huyền Ngọc Chân Nhân quay lại, cho biết đã kể lại sự tình với chúng nhân, mọi chuyện đúng như Lục Vân đã nói, trưa mai sẽ cử hành tại Thiên Huyền Động. Sáu vị chưông giáo sẽ đồng thời đến chứng kiến nhân duyên thuộc về ai. Thấy Huyền Ngọc Chân Nhân vừa quay lại, Từ Dương Chân Nhân vội vã kể lại chuyện bọn Lục Vân ngộ quái sự với ông. Lúc trước, khi Lục Vân đề cập đến tấm bảo kính, sự tình hoàn toàn là một việc đơn giản, tâm tư Huyền Ngọc Chân Nhân để cả vào tấm kính nên không lưu ý. Lúc này nghe mọi người đề cập ông mới lưu tâm đến.

Thảo luận một hồi nhưng Huyền Ngọc Chân Nhân vẫn chỉ dựa vào việc quan sát tấm kính mà suy ra hiện tượng còn chuyện giải thích cụ thể, ông không hề nói rõ ràng. Thời gian cứ thế mà vùn vụt trôi qua.

Vàng minh nguyệt nhô dần lên cao, ánh trăng mờ chiếu vào sơn động. Lục Vân một mình rời khỏi Thiên Hóa Động, lặng lẽ đứng trước động khẩu. Nhìn vầng trăng trong treo trên trời, khoe miệng chàng nhếch lên để lộ một nụ cười thần bí, tựa hồ đang nghĩ đến một việc gì đó rất đặc ý. Hồi lâu, thân thể chàng cất lên, lơ lửng giữa không trung đoạn vô thanh vô tức lướt về hướng hậu sơn.

Rất nhanh chóng, Lục Vân đã đến chỗ vào ban ngày phát hiện ra Quán Thiên Như Ý Kính. Quan sát kỹ lưỡng chung quanh chỉ thấy bốn bề bao phủ một màn sương mờ mịt, dưới ánh trăng khung cảnh đượm thêm vẻ thanh u. Tiếng trùng kêu rì rả và tiếng chim đêm vắng vắng truyền lại, tạo thành một khúc nhạc thập phần du dương lắng đọng trong gió đêm. Dừng lại quan sát một lúc, thân thể Lục Vân di động, hướng về phía xa xăm hậu sơn lướt tới. Không lâu sau, Lục Vân đã đến phía trên thâm cốc rồi lặng lẽ nhìn xuống bên dưới, trông mắt chàng thoáng qua vẻ suy tư, tự nhủ: "Vùng phụ cận này lúc ban ngày rõ ràng có truyền lại một đạo tín tức cổ quái, nhất định không sai được. Cứ xuống đây tìm kiếm cẩn thận xem có thấy không?". Dứt lời, thân ảnh chàng chậm chậm hạ xuống.

Cùng lúc đó Lục Vân phát xuất Ý Niệm Thần Ba thám sát bốn bề. Sơn cốc âm u hắc ám, hoàn toàn im lìm vô thanh khiến cho bề ngoài càng mang nặng thêm vẻ khủng bố. Tuy nhiên chàng như không buồn để ý đến chuyện này, người tu chân không giống với thường nhân, với những việc người thường cho là cổ quái thì họ lại thấy bình thường. Lục Vân cứ từ từ hạ mình xuống, từ trên đỉnh núi ước tính đã được 300 trượng, theo kết quả do Ý Niệm Thần Ba dò xét được, khoảng cách vẫn còn khoảng 200 trượng nữa mới đến.

Khi chàng nhẹ nhàng đáp xuống đáy cốc, tình hình bốn phía đã hiện lên rõ ràng trong óc, chàng nhanh chóng nắm bắt được mọi vật xung quanh. Nhìn dòng suối tối đen, Lục Vân chậm chậm cất bước tiến về phía trước. Đồng thời, trên thân chàng quang hoa ánh lên, một đạo hồng quang đẹp đẽ hiện lên che phủ toàn thân, bảo hộ cho chàng và chiếu sáng thạch bích u ám trong cốc.

Nơi này, địa thế trầm thấp, khí ẩm ướt dày đặc, từ hai bên phía trên thạch bích thì thoảng lại rớt xuống vài hạt nước làm vang lên âm thanh trong trẻo. Dòng suối tĩnh không rộng nhưng trái hẳn với sự chật hẹp này, hai bên bờ độc vật chậm rãi di động tạo ra âm thanh kỳ lạ, phối hợp với một bầu đen tối càng khiến cho cảnh tượng thêm lạnh lẽo.

Lục Vân bước từng bước rất chậm, cẩn thận quan sát xung quanh. Đi được chừng trăm trượng, chàng dừng lại. Nhìn quanh, trên cao chừng mười trượng có một bức thạch bích màu đen nhô ra bên ngoài, sừng sững đứng giữa tầng không trời đêm. Tầng đá rộng cỡ mười trượng, ngoại trừ là tiền tới thì chẳng không còn lối lui. Hai bên toàn là thạch bích màu đen, tầng đá này, không kể đến những sinh vật nhỏ bé do bị hồng quang làm kinh động phát ra âm thanh thì hoàn toàn yên lặng.

Trong lòng Lục Vân trầm tư, Ý Niệm Thần Ba cẩn thận tìm kiếm dò xét xem có thấy đạo khí tức lúc sáng không. Nhưng sau một hồi tìm kiếm, chàng hoàn toàn không phát hiện được gì, thực là lạ lùng. Tức thì, Lục Vân toàn thân phát hồng quang đại thịnh và bốn bề bỗng bị bao phủ bởi một quang sáng đỏ đẹp mắt, hiện lên rõ ràng trước mắt chàng. Từ từ đi quanh một vòng, Lục Vân cau mày tự hỏi: "Sao lại không có động tĩnh gì? Chẳng lẽ sai sao? Đạo khí tức hồi sáng sao lại không xuất hiện nhỉ?".

Quay lại phía trung tâm, nhãn thần chàng lộ ra một chút nghi hoặc. Chỉ thấy hữu thủ chàng khẽ động, từ mũi Như Ý Tâm Hồn Kiếm một đạo hồng quang bộc phát mãnh liệt rồi chuyển động. Như Ý Kiếm phút chốc lực lượng đã đạt đến cực thịnh, nhanh chóng đảo một vòng xung quanh. Liền đó, liền tiếp nghe vọng lại những tiếng nổ đình tai, vô số đá vụn văng ra tứ phía.

Bình tĩnh lại, Lục Vân tái phát động Ý Niệm Thần Ba tìm kiếm khắp đáy cốc. Như phát hiện ra điều gì, khoe miệng chàng hiện lên một nét cười hài lòng thấp thoáng. Thân hình Lục Vân thoát chuyển, lại đã hiện ra trước thạch bích, trầm ngâm quan sát. Bên trên thạch bích có một đồ án cổ quái rộng chừng hơn trượng. Bức đồ án vẽ một quái điều hai đầu, trên đầu quái điều có một chiếc sừng dài cùng một chiếc náo rắn dài kỳ lạ; hai vật này một tả một hữu chăm chú hướng lên thiên không. Trên không là một con cự hổ có cánh, ngửa mặt nhìn trời gầm vang, trong mắt xạ ra hai đạo quang mang, một vàng một lam, hết sức kỳ quái.

Lục Vân ngây ngẩn nhìn thạch bích, trong lòng hết sức kinh ngạc. Đồ án này chắc không chỉ nói về hai loại quái thú, vậy thì nó có hàm ý gì? Thế gian thực có loại quái vật như vậy ư? Hoặc giả hai loại quái thú đại biểu cho một điều gì đó chàng chưa hiểu, nhưng là ý gì?

Ý Niệm Thần Ba được đẩy lên tốc độ cao hơn, cẩn thận phân tích bức họa xem có ẩn tàng bí mật gì. Rất nhanh, Ý Niệm Thần Ba đã có hồi báo. Theo kết quả thám tra của Ý Niệm Thần Ba, chỗ này chính là nơi Lục Vân phát hiện ra lúc ban ngày. Có điều địa phương này thập phần cổ quái, tựa hồ có điều gì đó một mực gây nhiễu cho Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân khiến cho khả năng tra thám bị ảnh hưởng. Truyện Sắc Hiệp - <http://.com>

Liếc mắt nhìn quái vật hai sừng một lần nữa, rồi Lục Vân chậm chậm xuất hữu thủ. Chỉ thấy từ lòng bàn tay chàng nhanh chóng lóe lên một chùm huyền thanh quang mang từ từ hướng về phía thạch bích ẩn xuống. Đạo huyền thanh quang mang này chính là Dịch Thiên pháp quyết đặc hữu của Dịch Viện. Khi lòng tay tiếp xúc với thạch bích, toàn sơn phong rung lên dữ dội, vô số đá vỡ rớt xuống làm vang lên nh?ng âm thanh đinh tai giữa trời đêm. Bản thân Lục Vân cũng bị chấn động, hồng quang trong mắt bộc xạ, hữu thủ lại gia thêm ba thành lực đạo nhàn xuống.

Đồng thời với lúc hữu thủ Lục Vân gia tăng công lực, từ trên thạch bích đột nhiên lóe lên quang hoa, một lớp bạch quang giáp uy lực cường đại phóng về phía Lục Vân với tốc độ nhanh vô cùng. Bạch quang xuất hiện, quái thú hai sừng về trên bức đồ án cũng thoáng ẩn thoáng hiện, thập phần quỷ dị thần bí.

Thân hình Lục Vân rung lên, sắc mặt chàng hơi nhợt nhạt đi. Lực lượng cường đại của đạo bạch quang dường như vượt ngoài ý liệu của chàng, chỉ một lần va chạm đã khiến chàng chấn thương, thực sự là việc vô cùng đáng sợ. Nhìn đạo bạch quang lấp lóe trên bức đồ án kỳ quái, Lục Vân thì triển đến tầng thứ năm của Thiên Địa Vô Cực "Vạn Nguyên Quy Nhất" tâm pháp. Từ bốn phía, vô số linh khí ẩn tàng trong không trung sớm hội tụ về chỗ Lục Vân.

Nơi này, huyền âm chí khí rất nặng, lại là lúc đêm về nên linh khí ẩn tàng trong không trung đều có đến ba phần hàn khí. Chỉ thấy Lục Vân dừng thân giữa không trung, bao quanh là linh khí màu lam, màu xanh cùng quang mang màu lục nhạt cùng tấn tốc hướng về Lục Vân như đom đóm hướng về ánh lửa. Kinh mạch toàn thân chàng căng phồng lên, bằng tốc độ cực nhanh hấp thu lớp linh khí, chỉ trong thời gian ngắn nhất đã khôi phục lại được nguyên trạng.

Liên đó, từ thân mình Lục Vân, quang mang các màu lấp lóe, đẹp mắt vô cùng. Chỉ trong thoáng chớp, toàn thân chàng ngù sắc quang hoa lưu chuyển rồi tiêu thất.

Nhân ảnh thoáng qua, Lục Vân lại xuất hiện trước bức thạch bích, cẩn thận đề phòng đạo bạch sắc quang mang lúc nãy. Chàng cẩn thận dùng Ý Niệm Thần Ba phân tích kỹ lưỡng đạo bạch sắc quang hoa, phát hiện trong đạo quang hoa quả nhiên có hàm ẩn bốn đạo pháp quyết khí tức khác nhau vô cùng kỳ bí, từ khi Lục Vân tu luyện đến nay đây là lần thứ nhất chàng gặp phải. Chàng từ từ điều chỉnh tần suất của Ý Niệm Thần Ba, vận khởi chân khí hộ thể, tần suất dao động của chân khí hộ thể được điều chỉnh tương ứng với tần suất của bạch sắc quang mang. Cảm nhận được lực bài xích cường đại của bạch sắc quang hoa dần dần giảm đi, trong lòng Lục Vân hé lộ tia vui mừng, chậm chậm tiếp cận với thạch bích.

Quang hoa lóe lên, Lục Vân hóa thành một đạo ngũ sắc quang mang xâm nhập vào trong vòng bao phủ của bạch sắc quang mang, nhân ảnh liền đó tiêu thất. Rất nhanh chóng sau khi chàng thâm nhập vào, đạo bạch sắc quang mang đẹp mắt cũng mất đi, chỉ còn lưu lại đồ án cổ quái trên thạch bích, lặng lẽ tồn tại giữa bốn bề đầy cốc âm ám. Bầu không khí âm đạm lại được khôi phục, phẳng phai như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ còn lại trên mặt đất vô số vụn đá vỡ lẫn lóc.

Trong lòng cổ động, quang hoa vụt lóe sáng, thân ảnh Lục Vân lơ lửng xuất hiện trên không, chàng khẽ chuyển động rồi nhìn một lượt xuống cổ động bên dưới, chàng chợt phát hiện cổ động không lớn, chu vi chỉ chừng năm trượng, chiều cao cũng không quá 3 trượng. Nhưng có một điểm khiến cho Lục Vân cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Chỉ trong chớp mắt, chàng lại xuất phát Ý Niệm Thần Ba dò thám lại lần nữa, bốn phía của tòa cổ động này chỉ trừ phía ngoài nơi chàng vừa tiến vào, mỗi một góc, một điểm đều bị phong ấn bởi một tầng cấm chế vô cùng kỳ diệu. Nói cách khác, bên trong cổ động có một đạo kết giới, chỉ có duy nhất một lối ra chính là chỗ chàng vừa tiến vào, ngoài ra không còn cách nào để xuất nhập nữa.

Cẩn thận đánh giá lại tòa cổ động, Lục Vân phát giác đây là một nơi vô cùng thần bí. Trong động có một bức tường, bên tả khắc một bức họa đồ, chính là bức quái đồ ở bên ngoài vẽ quái điều hai đầu, nhưng so với bức bên ngoài thì hình vẽ sống động hơn. Phía hữu trên tường khắc lão hồ đang giang cánh trên trời, nhất cử nhất động so với bên ngoài hoàn toàn giống hệt, bất quá hình ảnh lớn hơn nhiều.

Tuy nhiên, đó không phải là những thứ khiến Lục Vân kinh ngạc, thứ làm chàng thực sự kinh hãi chính là hai bức họa đồ ở trung gian, nơi đó có một tấm kính lớn chừng ba xích, trên mặt kính quang hoa lưu động, mười phân kỳ quái. Tấm kính nằm giữa hai con quái thú, tựa hồ như chúng đang tranh đoạt tấm kính, cảnh tượng vô cùng sinh động.

Lục Vân đứng nguyên trên mặt đất, âm trầm quan sát tấm kính. Ý Niệm Thần Ba liên tục phát ra với tần suất khác nhau, toàn lực dò thám tấm kính. Có việc khiến chàng vô cùng kinh hãi là Ý Niệm Thần Ba của chàng bất luận cao đến đâu thì khi đến gần mặt kính đều bị gạt sang một bên, không thể tra xét được gì. Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, ánh mắt đảo khắp lòng cổ động, cổ động vẫn tĩnh lặng như chẳng có chuyện gì khiến chàng lấy làm kinh ngạc.

Cổ động này rất thoáng đảng, bốn bên trống trơn, điểm đặc biệt duy nhất là khắp trong lòng động đều bị một tầng bạch sắc quang mang nhàn nhạt bao phủ. Lục Vân không vội vàng tra khám tấm kính thần bí nữa mà đi vòng quanh một hồi rồi dừng lại cách thạch bích khắc đồ án chừng một trượng, ánh mắt dừng lại trên mặt đất chăm chú quan sát. Một khắc sau, Lục Vân phát hiện ra trên mặt đất quả nhiên có khắc một bài theo lối chữ cổ duyên, thập phần khó hiểu.

Cẩn thận nhìn kỹ một hồi, Lục Vân cuối cùng cũng minh bạch trên mặt đất viết điều gì. Nguyên lai trên mặt đất khắc những chữ sau: "Thái Huyền Sơn thượng, kỳ duyên động thiên, Huyền Thiên chi kính, nhất thiết tận hiển. Duyên đã mệnh đã, tùy vào cơ duyên, thần kính chi trung, có sinh có tử".

Lục Vân tham khảo lại đoạn thoại một lần nữa, đoạn đầu còn dễ hiểu, đoạn sau lại vô cùng mơ hồ. "Thần kính chi trung, có cả sinh tử" là ý gì? Ý muốn nói bên trong Huyền Thiên Bảo Kính có ẩn tàng cơ mật gì đó chăng?".

Nhìn tấm bảo kính lấp lánh quang hoa, trên mặt kính, quang mang các màu tuần hoàn lưu động, trong lòng Lục Vân lại dấy lên nỗi trầm tư. Tấm kính này ẩn tàng điều gì? Là may hay rủi? Là kỳ duyên hay tai họa? Lục Vân không hề biết. Chàng trầm tư hồi lâu, từ trong mắt chàng lại ánh lên quang hoa,

chàng cất bước chậm chậm đi về phía tấm bảo kính, tưởng như sẵn sàng rút hết sức lực mà đánh cuộc với cơ duyên.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 51: TRỞ CHÚ SƠ HIỆN

Vừa nhìn vào Huyền Thiên kính thần bí, Lục Vân từng bước từng bước một tiến dần lên, cuối cùng cũng đứng trước kính ba xích, chú thị nhìn vào mặt kính. Mặt kính ẩn hiện lưu quang, có một tầng hào quang lục sắc, nhìn vào đó cảm thấy mơ mơ hồ hồ, không rõ nhân dạng.

Lục Vân nhìn lên vách động, thấy ngoài hai cái đồ án có hình quái thú ở hai bên, còn lại không có gì khác. Nhưng mặt kính lúc này cũng không có một chút phản ứng nào, lẽ nào lại có điểm ảo diệu bên trong? Nhìn vào những quang hoa lưu chuyển trên mặt kính, Lục Vân trầm tư mặc tưởng. Tuy nhiên, trong lúc đang bận tâm suy nghĩ, chàng không để ý trên mặt gương đã phát sinh biến hóa nhỏ rất khó nhận biết.

Thân thể Lục Vân chợt chấn động, ý niệm thần ba đột nhiên phát xuất với tăng suất một triệu lần. Mục quang chuyển động, chàng không có đủ thời gian để thực hiện một phản ứng nào nữa, một tia sáng đẹp mắt xạ xuất từ Huyền Thiên kính, phủ chụp lấy chàng trong luồng quang mang diệu nhãn. Lục Vân rung động, trong mắt thần quang bắn ra mạnh mẽ, toàn thân hiện luồng hào quang đại thịnh, chăm chăm nhìn vào dị biến đang phát sinh trên mặt kính.

Nguyên mặt kính quang hoa lưu chuyển, mơ hồ không rõ, giờ lại đột nhiên sáng rõ lạ lùng phản chiếu hình ảnh của Lục Vân trong đó. Trong gương, Lục Vân nhìn thấy một sự việc kỳ lạ làm chàng kinh ngạc. Ẩn hiện bên trong gương là một Lục Vân anh tuấn đầy đặn sáng sủa dễ nhìn, toàn thân cân đối nhìn thấy rõ trên mặt kính. Soi gương, vốn chuyện thường tình, nhưng có một điểm mà chàng không ngờ.

Chỉ thấy Huyền Thiên kính quang hoa càng lúc càng mạnh, ở giữa ngay trước mặt kính, chỗ của Lục Vân, lúc này phát sinh tình huống khác lạ. Lục Vân toàn thân y phục giống như bị xuyên thấu, châu thân kinh mạch khí huyết đột nhiên sôi sục. Mặc dù điều này làm hắn cảm thấy mát mẻ thoải mái, nhưng cũng đồng thời làm hắn giật mình lùi lại phía sau. Chỉ thấy trên Huyền Thiên kính quang hoa càng lúc càng thịnh, nhân ảnh của Lục Vân càng lúc càng hiện rõ trên mặt kính, rồi từ từ bức ra khỏi bề mặt kính, huyền hóa thành tám hình ảnh của Lục Vân. Đồng thời, toàn thân chàng bao phủ hắc sắc quang hoa, chu thân hiển thị tiểu đạo có nhiều phù lục chú ngữ thập phần cổ quái, ngoài ra còn có tiểu kiếm với bảy sắc quang hoa lưu chuyển xung quanh, từ từ hiện rõ tại bề mặt kính.

Ngay trong mặt kính, tám quang ảnh của Lục Vân với một đạo một kiếm nhất thời giao kích, lúc thì dính vào nhau, lúc thì phân tán, vô cùng thần bí. Lục Vân nhìn vào trong gương, thần tình đại biến, ánh mắt thể hiện thần sắc kinh hãi. Chàng không thể ngờ rằng Huyền Thiên Kính lại ẩn tàng những khả năng kinh thể hãi tục, soi thấu bốn thân căn nguyên của con người như thế.

Ngay khi Lục Vân còn kinh ngạc thì trên mặt kính đột nhiên xuất hiện một thể bài thập phần cổ quái. Lục Vân trong tâm đối với Huyền Thiên Kính bắt đầu cảm thấy sợ hãi của nó, trong lúc bất chợt lại lưu ý những chữ cổ tự xuất hiện trên cổ bài kia. Ngay khi nhận rõ tình huống, sắc mặt Lục Vân vô cùng kinh hãi, toàn thân vội phát xuất luồng hào quang chân khí mạnh mẽ bảo vệ châu thân. Tuy nhiên, việc làm này vẫn chậm một chút, Huyền Thiên kính cũng đã phát ra một đạo hào quang, cường lực mạnh bạo ép vàng hào quang bảo vệ của Lục Vân xuống.

Sắc mặt Lục Vân trắng bạch, toàn thân bị hút chặt tại chỗ, căn bản không thể di động được. Nhìn vào các tự dạng hiển thị trên bề mặt kính, trong tâm chàng tràn đầy giận dữ không cam tâm, toàn lực sở xuất quang hoa đối kháng lại Huyền Thiên kính. Toàn thân Lục Vân không thể động đậy, nhưng qua ánh mắt của chàng, hiện lộ thần sắc kiên định, mười phần không chịu cam tâm, phần nộ nhìn những chữ trên cổ bài.

"Huyền thiên chi kính, vạn vật giai hiển.

Tàn hồn khuyết phách, thị vi nghịch thiên.

Huyền thiên kính nội, huyền thiên thần kiếm,

Tàn khuyết tấn hủy, bất dung nghịch thiên".

(Đây kính Huyền Thiên, vạn vật đều rõ. Tàn hồn khuyết phách, là thứ nghịch thiên. Trong Huyền thiên kính, có thần kiếm Huyền thiên, hủy tận tàn khuyết, không dung nghịch thiên)

Chỉ ngần gọn ba mươi hai chữ, đã khiến Lục Vân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. Cổ động lúc này hào quang muôn màu vô cùng đẹp mắt, dồn dập hiện ra tạo nên cảnh tượng thần bí mỹ lệ vô cùng.

Đứng trước vách đá, toàn thân Lục Vân bị Huyền Thiên kính phát ra hào quang trói chặt xung quang, hoàn toàn không thể động đậy một chút nào. Châu thân của Lục Vân nguyên được bảo vệ bởi một luồng huyền thanh quang sắc, hiện giờ bị áp lực bảo mồn còn lại cực mỏng, căn bản không thể kháng cự

lại quang mang cường đại của Huyền Thiên kính xâm nhập. Cảm thụ nguy hiểm đang đến gần, trong mắt Lục Vân nộ khí đại thịnh, chân nguyên toàn thân hội tụ, đột nhiên thi triển nho gia "Hạo nhiên thiên cương" pháp quyết. Tức thì, một đạo hồng quang bạo phát, nhanh chóng đẩy lui một chút ánh quang mang của Huyền Thiên kính, kết quả làm cho Lục Vân có thể miễn cưỡng di động thân thể được một ít. Tuy nhiên chỉ trong chớp lát, quang mang của Huyền Thiên kính lại tiếp tục phóng ra mạnh mẽ với uy lực gấp mười lần, lần nữa đè bẹp hồng quang phát ra từ châu thân Lục Vân.

Thân thể Lục Vân lập tức rung động, miệng thở xuất một đạo tiên huyết, tại không trung biến thành một đám huyết sương nhanh chóng tan biến không để lại dấu vết nào. Thần sắc chàng trắng bệch, hiển nhiên kinh mạch đã bị luồng quang mang cường thịnh đó chấn thành trọng thương, lại phải toàn lực chống lại sự xâm thực của chúng, nên chân nguyên toàn thân nhanh chóng cạn kiệt. Nhìn vào cái kính cổ quái đó, trong tâm Lục Vân phần nộ phi thường, chàng không biết sao cảm thấy cái kính này đáng ghét lạ kỳ, tự nhiên dùng sức mạnh nhót chàng vào giữa và đang hút toàn thân chân nguyên của chàng với tốc độ nhanh dần, dường như quyết chí đưa chàng vào tử địa.

Cảm thụ chân nguyên toàn thân từ từ tiêu tán trong luồng quang mang đáng ghét và có sức hút đáng sợ này, Lục Vân lo âu vô cùng. Lần này tự biết đã rơi vào tình huống tuyệt vọng, hoàn toàn không thể di động, nói chỉ mơ tưởng đến đào thoát. Nhớ lại những lời cay độc của câu liên trên cổ bài, Lục Vân tâm lý cực kỳ phản nộ, không cam tâm chịu bại dễ dàng trong bàn tay của vận mệnh. "Phía trong thần kính, sanh tử chia hai", giờ phút này Lục Vân minh bạch ý tứ bên trong lời nói đó. Tưởng bản thân thoát khỏi cảnh trạng tiền thiên tàn khuyết một hồn một phách, cuối cùng vẫn gặp phải chú ếm đoạn mệnh của thiên gia.

Tuy thập phần phản nộ nhưng trong tâm Lục Vân không có một điểm gọi là khuất phục hay buông xuôi. Vẫn toàn lực chống cự sự thôn tính của Huyền Thiên Kính, ý niệm của chàng xoay chuyển nhanh chóng, tại thời khắc tối nguy hiểm, liều mạng suy tính mọi cách thoát khỏi tình huống hiện giờ, tìm cái sống trong vạn cái chết. Ánh mắt chợt lóe lên, Lục Vân cuối cùng đã ý thức rõ, tự bản thân đã có thể nhanh chóng tìm cách chi trì. Có lẽ một cực của Huyền Thiên Kính, bên trong có chứa Huyền Thiên Thần Kiếm, khả dĩ có thể thu hút tất cả các thực thể có sinh mệnh. Hẳn trong tình huống hiện tại chỉ có duy nhất một cơ hội. Do toàn thân chân nguyên đang bị Huyền Thiên Kính thu hút và tiêu hóa nhanh chóng một cách dị thường, bèn dùng chút chân nguyên còn lại tập trung vào một chiêu đánh tới hậu. Sống hay chết, hoàn toàn chỉ dựa vào cử động duy nhất này.

Phần nộ nhìn Huyền Thiên Kính, Lục Vân vận toàn thân công lực hội tụ tại một chỗ, thân thể chàng phát xuất quang hoa màu ngọc bích. Vào lúc tối hậu, Lục Vân đã quyết định chọn pháp quyết "Thái huyền diệt thiên đạo" của đạo gia, vốn là loại pháp quyết có pháp lực cường bạo nhất, vận dụng đến tầng cuối cùng. Chỉ thấy châu thân chàng hào quang màu xanh huyền ảo đột nhiên bạo phát gấp trăm lần, tạo thành một quang cầu xanh thẫm, mạnh mẽ đánh tới luồng quang mang của Huyền Thiên Kính, làm gia tăng cự li thêm một xích. Ở khoảng cách gần một bàn chân đó, Huyền Thiên Kính lại tiếp tục điều dụng sức mạnh của chùm quang hoa trên mặt kính, áp tới bao phủ mong dim chặt thân thể của Lục Vân hơn nữa.

Tuy nhiên, đối với Lục Vân mà nói, cự li một xích đã là quá đủ. Chàng tự bản thân mình bạch, bằng sức lực của mình thì vô pháp thoát khỏi sự công kích của Huyền Thiên Kính. Chàng hiện tại dù đã nhận thêm những vết thương mới, nhưng với một xích rộng ra thêm, dù chỉ một xích cự li thôi, tâm nguyện cũng đã hoàn thành. Trong toàn bộ quá trình này, thân thể chàng vẫn đứng yên bất động, chỉ có duy nhất tả thủ từ từ đưa lên phía trước, chương tâm hướng ra ngoài, đối diện với Huyền Thiên Kính.

Luồng quang mang hùng mạnh vẫn ép tới thật gần, khả dĩ có thể nhanh chóng tước đoạt sinh mệnh cùng toàn bộ lực lượng tu vi bên trong hắn. Luồng quang mang này tựu trung đã phá hủy luồng chân khí hộ thể mong manh của Lục Vân, trực tiếp đánh vào bản thể, rồi lập tức điên cuồng hút lấy nguyên thần, hiển nhiên muốn nhanh chóng chiếm hữu toàn bộ tu vi và sinh mệnh hắn. Lục Vân toàn thân thống khổ vô cùng, nhưng vẫn ngoan cường cắn chặt răng, ánh mắt phát xuất tia nhìn phản nộ và bất khuất.

Sắc mặt Lục Vân méo mó, nhãn thần phát ra những tia hung bạo, chương tâm nơi tả thủ đột nhiên chớp lóe luồng ngân quang, hai chữ cổ tự "trần hồn" xuất hiện rõ ràng tại lòng bàn tay. Hai chữ tự dạng này ngay lập tức phình to, từ chương tâm Lục Vân phóng ra, biến thành hai cổ tự thể to lớn, chớp nháy hào quang ngân sắc, lập tức bức thối luồng quang hoa của Huyền Thiên Kính. Giữa không trung, Huyền Thiên Kính tiếp tục sở xuất quang hoa, huyền hóa thành một đạo ngũ quang thập sắc thần kiếm, toàn lực nhắm Lục Vân đánh tới. Nhưng chương tâm ở tả thủ Lục Vân lập tức phóng ra Trần Hồn Phù, liền có thể trấn áp luồng khí tức chuyên thu hút hồn phách nguyên thần này. Hai đạo cường lực không đồng tính chất gặp nhau, ngay lập tức phát sinh biến hóa kỳ dị.

Chỉ thấy Huyền Thiên Thần Kiếm hiện hào quang cực kỳ đẹp mắt, toàn thân có quang hoa lưu chuyển đầy rẫy cường lực, nhanh chóng nhắm phía trước đánh tới. Trong khi đó, ánh ngân sắc chớp lóe của Trần Hồn Phù lại không mạnh, tuy nói là có thể trấn áp mọi khí tức, hồn phách, hay nguyên thần trên thế gian, nhưng vì sự tấn công mạnh bạo của Huyền Thiên Thần Kiếm nên buộc phải từ từ lùi về sau. Huyền Thiên Thần Kiếm sau đó quay về nhập vào bản thể dưới mặt kính Huyền Thiên, rồi lại đột nhiên phát động đợt công kích mới vô cùng mạnh mẽ. Nó cùng với Trần Hồn Phù tại không trung lại phát sinh va chạm.

Một tiếng nổ cực lớn, hào quang lóe sáng khắp nơi, giữa không trung hiện đầy ánh sáng đủ sắc màu thập phần mỹ lệ. Thân thể Lục Vân bị đánh văng ra xa, đụng vào mặt tường đá phía sau, sắc mặt trắng bệch, nhãn thần âm đạm, miệng phun tiên huyết xối xả. Nhưng sau khi Huyền Thiên Kính phát xuất một chiêu cường kích hùng hậu đó, quang hoa cũng mờ nhạt, lập tức khôi phục tình trạng tĩnh lặng lúc ban đầu, tựa hồ như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lục Vân rớt xuống mặt đất, toàn thân bất động, không có một điểm khí lực. Chàng cất lực ngẩng đầu dậy, nhìn lên mặt kính Huyền Thiên, ánh mắt xạ xuất biểu tình cực kỳ phản nộ. Hiện tại tuy không có một chút sức lực, nhưng trong tâm chàng đã phát thệ tất yếu phải hủy diệt mặt kính này, nhất quyết kết liễu thiên mệnh của Huyền Thiên Kính. Trời có diệt ta, ta buộc phải chống lại trời, không dễ dàng chấp nhận khuất phục!

Nghiến chặt hàm răng cố gắng ngồi dậy, Lục Vân cố gắng chịu đựng cảnh toàn thân thống khổ, không ngại tổn sức cuối cùng cũng ngồi xếp bằng được trên mặt đất, bắt đầu vận công trị thương. Toàn thân trống rỗng, không có lấy một hơi chân khí máy động, làm cho Lục Vân khôn khổ bội phần. Tuy nhiên, chàng không chịu bỏ cuộc, bằng bản tính kiên nghị, cố gắng hội tụ từng điểm chân nguyên.

Thời gian chậm chậm trôi qua, hào quang hội tụ tại thân thể Lục Vân cường thịnh dần. Không biết mất bao lâu, đột nhiên Lục Vân từ từ mở mắt, nhìn xung quang, rồi xoay người đứng dậy. Chàng nhìn quanh, mục quang dừng lại chỗ nằm của Như Ý Kiếm cách đó không xa. Lục Vân khẽ bất pháp quyết, Như Ý Kiếm toàn thân bạo phát hồng quang, tự động bay lên đầu, nhẹ xoay tròn. Bước lên trước hai bước, Lục Vân đứng xéo mặt Huyền

Thiên Kính, ánh mắt lộ xuất mục quang cực kỳ lạnh lẽo.

Lục Vân sắc mặt âm trầm nhìn giá kính nói: "Ngươi quyết diệt ta, ta buộc phải diệt ngươi. Rất tiếc là ngươi bỏ qua cơ hội nhất thời lúc này, do đó hiện tại ngươi phải chuẩn bị thụ đão hình phạt. Nếu ta không hủy diệt ngươi, ta quyết không phải là Lục Vân nữa. Vì ông trời muốn yểm chú Lục Vân này, vậy ta đành đáp trả lại ông trời. Ngươi tưởng rằng diệt ta, hiện tại ta diệt lại ngươi, âu cũng là lẽ công bằng". Nói xong, thét lên một tiếng, Như Ý Tâm Hồn Kiếm trên đầu phát ra một luồng quang mang cường thịnh, hóa thành một con hỏa long, đánh thẳng vào Huyền Thiên Thần Kính.

Chỉ thấy ngay khi hỏa long sắp đánh vào giữa mặt kính, đột nhiên từ giá kính hào quang chớp động, một đạo quang mang đẹp mắt từ giữa thân kính xạ xuất ra nhảm hỏa long đánh tới. Hai cổ đại lực gặp nhau giữa đường, tức thì hào quang chói mắt, một tiếng nổ lớn chấn động cả sơn động khiến nó chao đảo như muốn đổ sụp. Điều kỳ quái là, mặt đất không có một mảnh đá nào rơi vãi. Sức nổ mạnh đó chấn Lục Vân lùi ba bộ, cộng thêm các cổ cường lực sau khi chạm phải tầng kết giới bên trên phản hồi lại, làm thân thể Lục Vân dao động thêm một bộ nữa.

Lục Vân sắc mặt âm trầm, khoe miệng hiện lộ một chút huyết tích. Liếc nhìn Như Ý kiếm, thấy quang hoa âm đạm, hiển nhiên đòn đánh này đã phần lớn ảnh hưởng đến nó. Lục Vân bước lên một bộ, tay phải xuất một chiêu, lòng bàn tay giữ chặt Như Ý kiếm, ánh mắt phát ra những tia nhìn lạnh lùng, tay trái vẽ ra những luồng pháp quyết thật nhanh gọn trong không trung. Theo sau pháp quyết đó, một vầng hào quang thanh sắc hiện lên giữa cổ động. Lần đầu tiên, Lục Vân dùng Như Ý kiếm thi triển "Thái Huyền Liệt Thiên Kiếm Quyết" của đạo gia.

Toàn thân Lục Vân bao trùm trong luồng huyền thanh quang sắc, bên trong ẩn lộ một chút tử sắc quang hoa, xem có vẻ thần bí dị thường. Lúc này trong hai mắt hần chiếu xuất hai tia quang hoa một tím một xanh vô cùng quý dị, vừa thần bí vừa đáng sợ. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Huyền Thiên Chi Kính, hữu thủ của Lục Vân đánh ra một kiếm. Ngay lập tức, giữa không trung xuất hiện một con rồng xanh giờ nanh múa vuốt, song trào múa loạn, phun một luồng khí tức mạnh bạo vào mặt kính.

Huyền Thiên Kính tựa hồ cảm thụ được uy hiếp, mặt kính quang hoa lưu chuyển, đột nhiên trong suốt thanh ngần. Giữa mặt kính, một đạo ngũ quang thập sắc thần kiếm hiện lên rõ ràng trong tầm mắt của Lục Vân. Một tiếng kiếm rung ngân vang, thần kiếm xuất hào quang cường thịnh, tự động nghênh đón một chiêu đánh mạnh bạo của Lục Vân. Hai thứ giao phong một lần nữa, một kiếm một rồng nhanh chóng gặp nhau, sự giao tranh chỉ trong chớp mắt, tiếng nổ đìc tại âm vang mãi trong màng nhĩ, những dòng khí lưu cường kích xoáy tròn toàn bộ cổ động, gây chấn động tòa sơn phong.

Hào quang chớp nháy, hai đạo quang hoa đẹp mắt cùng lúc phá diệt, tất cả khôi phục lại vẻ an tĩnh mông mênh. Nhân thân Lục Vân âm lãnh nhìn Huyền Thiên Chi Kính. Sau khi đánh ra hai chiêu pháp vẫn không phá hủy được kính tử, Lục Vân phần nộ dị thường. Đối với tính cách kiên nghị của chàng mà nói, một khi đã phát thệ làm chuyện gì, nhất quyết phải làm cho được. Tay lại cất lên, Lục Vân vận Như Ý Tâm Hồn Kiếm hát sang một bên, nhân thân lúc này tựa đám mây mờ nghiêm lạnh.

Hai tay từ từ bắt ấn kéo về trước ngực, tư thế của Lục Vân thập phần cổ quái. Ngay lúc này, trên thân thể của Lục Vân hiện một cổ khí tức kỳ quái, tỏa ra tràn ngập cổ động, đậm đặc một sắc màu khùng bố âm trầm. Cổ khí tức cường đại có sức mạnh hủy thiên diệt địa này khuấy động khung trung của cổ động, khiến cho nơi đó rơi vào cảnh hôn ám vô bi. Trên bức tường xanh, Huyền Thiên Chi Kính lúc này dường như phát giác mối nguy hiểm, ngay lập tức toàn bộ mặt kính quang hoa mãnh liệt phóng ra một đoàn ngũ sắc lưu quang, làm cho cổ động đang âm ám đột nhiên sáng bừng.

Toàn thân Lục Vân lúc này bao phủ hắc sắc quang hoa, cổ khí tức cường đại tại cổ động càng lúc càng mạnh. Vô số đồ án và phù chú kỳ quái xuất hiện tại bốn phía Lục Vân, bay túa ra khắp động, cực kỳ thần bí. Cuối cùng, một đạo đồ án cổ quái đầy chủ ngữ từ thân thể Lục Vân lại phát xuất, dừng lại tại không gian đặc quánh, bao phủ quanh Lục Vân tạo thành một kết giới.

Hai mắt cuồng nộ, hào quang từ châu thân Lục Vân phát ra mạnh bạo, trên đầu có một thanh tiểu đao dài ba thốn quay cuồng trong hắc sắc quang hoa, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa, theo huyết bách hội từ từ bay lên. Lần đầu tiên, Lục Vân thực sự thịnh nộ, đã động dụng đến đệ nhất tuyệt kỹ ẩn tàng trong cơ thể là "Diệt Hồn Đao"! Chứng kiến Diệt Hồn Đao tự động xoay chuyển toàn thân, vô số phù lục chú pháp xuất hiện tại giữa không trung, từ từ hội tụ thành một cổ quang trụ toàn đen, mang theo toàn bộ sức mạnh hủy diệt, nhắm Huyền Thiên Chi Kính đánh tới.

Huyền Thiên Kính tựa hồ cảm giác hiểm nguy gần kề, mặt kính liền hiện hào quang, nhanh chóng xoay tròn, hội tụ toàn bộ lực lượng chuẩn bị đối kháng Diệt Hồn Đao. Khi đạo hắc sắc quang trụ của Diệt Hồn Đao sắp bắn tới, nó liền vận hành theo phương thức xoay tròn, phát xuất một quang trụ màu sắc kỳ dị, toàn lực chống lại Diệt Hồn Đao.

Hai cổ khí tức với lực lượng hoàn toàn tương phản đấu nhau tại không trung, không nhường nhau chút nào, vừa toàn lực công kích, vừa phòng ngự quyết liệt. Diệt Hồn Đao quả thực có sức mạnh kinh nhân, từ từ lấn áp lên phía trước. Diệt hồn Đao vốn là đại biểu cho sự hủy diệt, là Vạn diệt cổ động trấn sơn chi bảo, sức mạnh bá đạo, vô địch thiên hạ. Đương thời, khi tiên tổ trăm đời của Lục Vân bằng Đao này tung hoành thiên hạ, không ai có thể đầu quá một chiêu. Hiện tại, Lục Vân tại nơi ẩn tế chi địa này, phát con thịnh nộ, cũng vì lời đã nói ra, nhất quyết toàn lực thi triển diệt hồn Đao.

Lục Vân toàn lực điều khiển Diệt Hồn Đao, từng bước từng bước tiến gần đến Huyền Thiên Kính. Thời điểm này, tình cảnh của Huyền Thiên kính cũng giống như của Lục Vân lúc này, bị khốn trụ khắp mười phương, không thể nhúc nhích gì được. Diệt hồn Đao ở trên, đại biểu cho lực lượng hủy diệt mang theo các chủng phù lục chú ngữ, một khí xuất phát là không thể ngăn được. Trong khi đó, mỗi tia quang mang do Huyền Thiên Kính phát ra, mang theo lực lượng thôn phệ hủy diệt chân nguyên, không ngừng hút và hóa giải khí tức phát ra từ Đao. Mỗi bước chân áp tới, là mỗi lần Huyền Thiên kính vận toàn lực phát ra quang hoa hóa giải. Tuy nhiên, rất tiếc nó vẫn không phải là đối thủ của Diệt Hồn Đao, mỗi tia sáng phát ra đều bị Diệt Hồn Đao hủy diệt.

Hắc sắc quang hoa đột nhiên bành trướng, mang theo một luồng cường lực hủy diệt đánh ngay kết giới đang bảo trụ Huyền Thiên Kính. Đột nhiên, một tiếng nổ cực lớn phát ra, thần khí của thiên địa nhân tam giới - Huyền Thiên Thần Kính, khi trúng phải một diệt hồn Đao với toàn bộ sức mạnh, đã bị hủy diệt. Thần kính bị diệt, một tiếng rống gầm phát ra. Huyền Thiên Thần Kiếm ẩn bên trong thần kính ngay lúc ấy thoát khỏi cấm chế của thần kính, phần khai bay ra.

Ở giữa cổ động, Huyền Thiên Thần Kiếm mang theo khí thế cường thịnh vô bì, nhanh chóng bay lượn khắp tứ phương. Sau màn phi vũ đó, thần kiếm

chuyển thân, nhắm Lục Vân bắn tới. Nhìn vào Huyền Thiên Thần Kiếm, nhân thần Lục Vân hiện vẻ lãnh khốc, ý niệm nhất động, giữa thiên không Diệt Hồn Đao được vận dụng nhanh chóng nghiền nát Huyền Thiên Thần Kiếm. Tức thì, giữa cổ động ánh sáng chói lóa, hào quang ngũ sắc va chạm với luồng hắc sắc quang mang, tạo nên một tiếng nổ cực lớn.

Linh khí thần thánh đối nghịch với khí tức hủy diệt, bài xích nhau dữ dội giống như những kẻ tử địch. Huyền Thiên Thần Kiếm đối trận Diệt Hồn Đao, hai đạo thần binh lợi khí không ngừng công kích nhau tại không trung. Vô số tiếng nổ và tiếng va kích vang lên liên miên bất tuyệt. Diệt Hồn Đao xuất kỳ bất kỳ phát ra một luồng khí tức hủy diệt cường thịnh. Ngay lại tức Huyền Thiên Thần Kiếm hào quang âm đạm, kiếm thần nhanh chóng quay người chạy trốn trước sự truy kích của Diệt Hồn Đao. Chứng tỏ, thần binh đứng hàng thứ ba trong Thần Binh Phổ Thượng truyền thuyết, Huyền Thiên Thần Kiếm, không phải là đối thủ của Diệt Hồn Đao.

Nhân thần Lục Vân phát ra một chùm quang hoa màu xanh ngọc, mang theo các luồng ý niệm thần ba nhanh chóng phân tích, lập tức phát hiện phương vị của Huyền Thiên Thần Kiếm. Ngay lập tức toàn thân Diệt Hồn Đao hắc sắc quang hoa phát ra thập bội, nhao lên một cái xuất hiện tại vị trí dự định trong tâm tưởng Lục Vân, nhanh chóng bao vây Huyền Thiên Thần Kiếm trong vòng hắc sắc quang hoa của mình. Chứng kiến phía trên Diệt Hồn Đao, vô số phù chú nhanh chóng phát ra, toàn bộ ẩn tại phía trên Huyền Thiên Thần Kiếm. Mỗi khi có thêm một đạo phù chú phong ấn, Huyền Thiên Thần Kiếm hào quang thêm âm đạm, thần kiếm từ từ không thể nhúc nhích được.

Cuối cùng thì, toàn bộ thần kiếm đẹp mắt trước kia giờ đã tiêu tán toàn bộ hào quang, biến thành một trường kiếm phổ thông vô quang vô sắc, hoàn toàn mất hết thần thái dĩ vãng. Nhân thần Lục Vân chuyển động một cái, đột nhiên phát xuất một ý tưởng muốn đạt được, bèn thu hồi Diệt Hồn Đao. Chỉ thấy hào quang hắc sắc đột nhiên biến mất, cổ động khôi phục lại ánh sáng. Trên thân Lục Vân xuất hiện một luồng thanh quang huyền sắc của Dịch Thiên Pháp Quyết, hữu thủ phát ra một chiêu, nhanh chóng bắt lấy Huyền Thiên Thần Kiếm. Lạnh lùng nhìn thủ kiếm, chưởng tâm nơi tả thủ Lục Vân tái xuất hiện Trần Hồn Phù, rồi chậm chậm áp lên Huyền Thiên Thần Kiếm. Hào quang lóe lên một cái, sau đó hoàn toàn tiêu tán.

Lục Vân cười lạnh nhìn thần vào thần kiếm đang nằm trong tay, hữu thủ hiện hào quang màu đỏ hồng, một chưởng phách lên trên Huyền Thiên Thần Kiếm. Tức thì, Huyền Thiên Thần Kiếm hồng quang lóe sáng, toàn thân bắt đầu phát ra một luồng hồng sắc quang mang nhẹ nhẹ. Lục Vân từ từ chiêu hồi Như Ý Tâm Hồn Kiếm, tả thủ nắm Huyền Thiên Thần Kiếm, hữu thủ giữ Như Ý Kiếm, từ từ chập hai thanh thần kiếm lại thành một trước ngực. Khóe miệng Lục Vân chợt hiện một cái nhếch mép cười lạnh tàn khốc, song thủ đồng thời vận công, hai thanh thần kiếm đồng thời bạo phát hào quang hồng sắc đẹp mắt, từ từ hòa quyện vào nhau.

Vào lúc này, Lục Vân chợt nghĩ nếu Huyền Thiên Thần Kiếm này bị hủy đi thì cũng thật đáng tiếc, vì thế hắn muốn đem Huyền Thiên Thần Kiếm này dung hợp với Như Ý Tâm Hồn Kiếm lại thành một. Chỉ thể hiện ở hành động, muốn mà không làm thì làm sao thành được? Do đó mặc dù hắn không chắc mình có thành công hay không, nhưng cũng can đảm mang ra thử. Hắn cũng minh bạch một điều, Huyền Thiên Thần Kiếm tự bản thân có ý thức, nên trước hết đem ý thức hồn phách của thần kiếm mang ra luyện hóa trước, rồi dùng trần hồn phù hủy diệt. Tuy nhiên, làm cho nó cùng Như Ý kiếm dung hợp, làm theo ý thức của Như ý kiếm, lại đồng thời không chế giá thể tọa thành một thần kiếm mới.

Tại giữa cổ động, song thủ Lục Vân quang hoa đại thịnh, hai thanh thần kiếm toàn lực bài xích nhau, không có cách gì dung hợp được. Tuy nhiên Lục Vân một điểm cũng không sờn lòng, pháp quyết nho gia "Hạo nhiên thiên cương" kết hợp cùng luồng liệt hỏa chân nguyên chí dương chí cương vẫn tiếp tục cường hành ép buộc hai kiếm dung hợp. Đột nhiên Lục Vân cảm giác ý niệm phản kháng của long hồn, nhân thần liền lạnh lùng, trần hồn phù đột nhiên xuất phát ngân quang cực thịnh, ngay lập tức áp chế luồng khí tức bất phục của long hồn xuống.

Trần hồn xuất hiện, sự tình có vẻ thuận lợi hơn nhiều. Chỉ trong một khắc thời gian, nhìn thấy hai thanh thần kiếm đồng thời bạo phát quang hoa màu bích ngọc, ngay lập tức hợp thành một cây thần kiếm mới, hiển hiện hào quang ngũ sắc. Giữa thân thần kiếm, trong luồng hào quang ngũ sắc có hiện những tia hồng sắc cường thịnh, bao hàm như ý kiếm đã có từ nghìn năm, được hấp thu liệt hỏa chân nguyên, cộng thêm chân nguyên của long hồn ở bên trong. Hình trạng vẫn giống như thanh như ý kiếm lúc trước, chỉ có một điểm khác biệt nào. Điểm bất đồng duy nhất là thần kiếm có thể nhìn xuyên qua, từng luồng hào quang hoá chuyển thành ngũ sắc hào quang. Những hoa văn hình rồng màu đỏ trên thân kiếm giờ cũng có ánh ngũ sắc, thập phần mỹ lệ.

Nhìn vào thần kiếm đang nắm giữa trong tay một cách hài lòng, Lục Vân nở một nụ cười ngạo trời ngạo đất, ánh mắt di chuyển đến vị trí lúc cũ của Huyền Thiên Chi Kính. Chỉ thấy phía đó xuất hiện một cái động lớn, không biết thông đến nơi nào. Ý niệm Lục Vân chợt xoay chuyển, chỉ một chút đã biết kết quả. Thân thể khẽ chớp, Lục Vân đã lập tức tiến nhập vào giữa động, dựa theo thể núi, từ từ bay xuyên lên phía trên.

Trên một nhánh cây cổ thụ hơn ba trăm năm tuổi xum xuê, xuất hiện thân ảnh của Lục Vân. Từ từ đáp xuống mặt đất, Lục Vân nhìn kỹ cây cổ thụ, không ngờ nó lại là nơi ẩn chứa bí mật của trời đất như thế? Ngẩng đầu nhìn trời cao, nhân thần Lục Vân lộ xuất vẻ kiên định, tựa hồ từ giờ phút này, đã hạ quyết tâm làm một điều gì đó.

Nhìn vào phân lượng ánh sáng vào lúc này, Lục Vân biết rằng thời giờ cho trận đấu tranh đoạt Như Ý kính với Thiên Kiếm Viện cũng gần đến. Hắn không nhịn được mỉm cười, thân thể hóa thành một đạo lưu quang, thân ảnh ngay lập tức biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 52: TRANH ĐOẠT BẢO KÍNH

Ngay từ sáng sớm, Lâm Văn Phong đã đi tìm Lục Vân, phát giác hấn thất tung. Mọi người vội chia nhau đi tìm. Sau một hồi hỏi han cẩn thận, kiểm tra tìm sau nhưng không thấy được bóng dáng Lục Vân, ba người đệ tử của Dịch Viện quay về Thiên Hòa Động.

Từ Dương Chân Nhân thấy thần sắc ba người, biết rằng không tìm được Lục Vân, tâm lý vô cùng bất an. Ông khẽ thở dài, mở miệng nói: "Kể như xong, tạm thời không cần tìm nữa, có khả năng cá nhân hấn ra ngoài cho khuyêy khỏa, tin rằng rốt cục cũng về. Mọi người chuẩn bị sẵn, chờ chuông giáo ra đến là đi ngay Thiên Huyền Động dự trận đấu tranh Như ý kính". Nói xong, ánh mặt lại nhìn xa xa như chờ đợi ai đó.

Ngao Tuyết mơ màng nhìn về phía chân trời, đầu đó vắng vắng tiếng hô hoán nhẹ lan tới theo làn gió phiêu phất. Mục quang nàng quét nhẹ qua Vân Phong và Hoành Phi, Ngao Tuyết điềm nhiên chuyển thân, quay về động khẩu. Nhìn theo thân ảnh của Ngao Tuyết, Lý Hoành Phi trong mắt lộ vẻ quan hoài, nhẹ nhẹ lắc đầu, những lời chưa kịp nói nuốt vội vào lòng. Lâm Văn Phong lúc này đang trầm tư, tịnh không lưu ý việc hai người rời khỏi, khi nhìn lại thì không còn thấy ai nữa.

Ngồi phetch xuống mặt đất, Lâm Văn Phong vẽ một vòng tròn, hai tay vẽ ra tư thế thập phần cổ quái, không ngừng huy động. Đồng thời, trong miệng lầm rầm những từ ngữ gì đó. Do thanh âm quá nhỏ, không thể nghe được hấn đọc cái gì. Cứ như thế, một lúc lâu sau, đột nhiên Văn Phong la lên một tiếng, làm cho Từ Dương Chân Nhân cách đó một khoảng chột giật mình. Từ Dương Chân Nhân nhìn hấn, nhãn thần lộ vẻ ngạc nhiên, cất giọng nói: "Văn Phong, ngươi đang làm gì thế, tại sao tự nhiên lại la lên?"

Vân Phong thần sắc đầy vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Từ Dương nói: "Su bá, con vừa gặp một sự tình kỳ quái, nguyên là con sử dụng Âm Dương Thần Thuật tính xem Lục Vân hiện tại hạ lạc nơi nào, lúc việc tìm kiếm đến lúc tối hậu, sắp sửa có kết quả thì đột nhiên tất cả đều biến mất. Những thông tin tìm được đều vô dụng. Sự tình quả là kỳ lạ, tuy con ít khi thi triển Âm Dương Thần Thuật, nhưng mà Âm Dương Thần Thuật trăm lần gieo không lần nào trật, tuyệt không có sai sót. Không biết tại sao lần này thi triển trên người Lục Vân, lại không có kết quả gì, thực là kỳ quái".

Từ Dương chân nhân nghe nói thế, thần sắc khẽ biến đổi, nhìn xuống đất một cái, trầm giọng nói: "Xem như đã xong, không cần phải bói toán gì nữa, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ đợi. Khi chuông giáo sư huynh tới, ngươi trình bày lại vấn đề này lần nữa. Ngươi cũng nên chuẩn bị, chúng ta cứ chờ chuyện gì tới sẽ tới?" Nói rồi quay người đi không nhìn vào hấn nữa. Lâm Phong nhìn Từ Dương chân nhân, đột nhiên minh bạch, trong tâm hấn đột nhiên phảng phất lo sợ, dù không biết là sợ chuyện gì?

Khi Huyền Ngọc Chân Nhân ra đến nơi, ông nhìn tất cả mọi người, ngoại trừ Lục Vân không có mặt ở đó, đều tụ tại cửa động chờ đợi. Huyền Ngọc Chân Nhân không hỏi một lời thêm, chỉ nhẹ giọng nói: "Su đệ ở lại sau, để chờ đi cùng Lục Vân, những người khác đi trước với ta". Thân hình ông chột động, từ từ cất người lên, rồi nhắm hướng Thiên Huyền động mà bay đến. Ngay sau đó, Tinh Nguyệt đại sư cùng ba môn hạ cũng nhanh chóng theo sát, chỉ một cái chớp mắt là họ đã biến mất.

Từ Dương chân nhân nhìn mọi người li khai, không nhìn được nhẹ giọng than thở: "Lục Vân à, thật sự là con đang ở đâu, con có biết là ta đang rất lo lắng cho con không? Nếu nghe được, con hãy lập tức quay về". Nói rồi đứng yên tại động khẩu, mục quang chú thị nhìn mãi về phương xa.

Trước Thiên Huyền Động, người của Lục viện đã hội tụ. Sự tình liên quan quan đến Quan Thiên Như Ý Kính mọi người đều biết, sở dĩ họ có mặt ở đây là để mục kích sự tình, để xem coi bảo kính rút cục là thứ gì, và sẽ rơi vào nhà nào. Khi Dịch viện Huyền Ngọc Chân Nhân cùng bốn người đến nơi thì đã thấy mọi người chờ sẵn ở đó. Chuông giáo của năm viện khác cũng tĩnh lặng nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân.

Thiên Kiếm Viện chuông giáo Lý Trường Xuân nhìn người của Dịch viện, hỏi: "Chuyện gì thế? Tại sao hai người còn lại không tới, có sự tình gì phát sinh sao, họ không tham gia à?"

Huyền Ngọc chân nhân mỉm cười điềm nhiên đáp: "Họ bận một chút nên đến trễ. Để tránh cho mọi người phải đợi lâu, chúng tôi đến trước. Mọi người không cần phải chú ý đến họ làm gì, chúng ta mau vào vấn đề chính đi thôi". Nói đoạn, mục quang liếc nhìn Như Ý Kính đặt trên thạch bàn. Mọi người nghe nói thế, không tiện hỏi thêm, bèn chuyển mục quang nhìn Lý Trường Xuân chờ ông ta mở lời khai cuộc.

Lý Trường Xuân nhìn mọi người một lượt rồi mở miệng nói: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta bắt đầu thôi. Lần này, bảo kính do sáu người đạt được, ngoài trừ vị đệ tử thứ tư của Dịch viện ra, còn có Phượng hoàng thư viện Thương Nguyệt và Hứa Khiết. Hiện tại thỉnh hai vị lên đây, để tham gia vào việc tranh đoạt kỳ duyên này". Nói xong, mục quang nhìn về phía hai nữ nhân.

Thương Nguyệt cùng Hứa Khiết nhìn Ngọc Vô Song một cái, thấy sư phụ nhẹ nhàng gật đầu, liền từ từ bước về phía trước, đứng cùng một chỗ với Ngao Tuyết. Sau khi hai nữ nhân đứng yên, Lý Trường Xuân lại tiếp tục nói: "Xuất phát từ nguyên lý cạnh tranh công bình, bản môn Thiên Kiếm Viện cũng phái xuất sáu người tham dự cuộc tranh đoạt dựa vào kỳ duyên này. Kể đến do tính chất đặc thù của sự tình, chúng ta cũng nên có hạn mức phân định. Đã rõ đây là kỳ duyên, mỗi cá nhân có ba cơ hội, mỗi người một lần, xếp thứ tự từ trên xuống dưới. Sự tình này, ngoại trừ cơ may, đôi khi còn có những điểm thuộc về tâm cơ, vì vậy mọi người nên thử nhiều phương cách khác nhau, cơ hội đạt thành sẽ lớn hơn. Hiện tại, ta xin gọi những người tham gia của Thiên Kiếm Viện lên, những người tại đương trường hãy chú ý!" Nói xong, phất tay một cái, sáu người từ phía bên kia liền bước ra.

Huyền Ngọc Chân Nhân chú mục nhìn sáu người đó, nhãn thần khẽ chấn động. Trong số sáu người họ, có Kiếm Vô Trần, Vô Tâm, Triển Ngọc, Lãnh Gia Hào, cộng thêm hai người nữa đều là môn hạ đệ tử kiệt xuất của Thiên Kiếm Viện. Đến lúc này, ngoại trừ Lục Vân, kỳ dư mọi người đều đã tề tụ đầy đủ.

Lý Trường Xuân nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân hỏi: "Huyền Ngọc đạo hữu, chúng ta hiện tại đã chuẩn bị bắt đầu, không biết Lục Vân của quý môn đâu?" Huyền Ngọc Chân Nhân điềm nhiên nói: "Xin cứ bắt đầu, khi hấn đến sẽ cho hấn thử một lần, thế là xong".

Lý Trường Xuân gật đầu nói: "Thế cũng tốt, dù sao thì lần lượt từng người từng người thử, lại cách khoảng thay phiên tiến hành. Trận đầu tiên xin mời

quý Dịch Viện khai mạc" Huyền Ngọc Chân Nhân đáp: "Quý môn là địa chủ, hơn nữa chúng tôi ở đây chỉ có một ít người, xin thỉnh quý môn bắt đầu trước".

Lý Trường Xuân không tiện từ chối, liền cử Triển Ngọc ra thử lượt tranh đoạt dựa vào kỳ duyên đầu tiên này. Triển Ngọc cầm lấy bảo kính, sau khi nhận định cẩn thận, tay phải từ từ hội tụ một cỗ tử sắc quang hoa, bao phủ bảo kính vào giữa. Hai mắt Triển Ngọc thần quang đại thịnh, hiển nhiên đã toàn lực thi triển pháp quyết, tưởng có thể phá giải cấm chế thần bí ở giá kính. Tuy nhiên, sau khi tàn khoản thời gian một chung trà, bảo kính không có một điểm phản ứng nào. Khắp chung quanh, chúng nhân nhè nhẹ lắc đầu, hiển nhiên nhìn thấy hẳn không có thu hoạch gì.

Vậy là, trận đầu tiên Triển Ngọc thất bại, kết thúc cơ hội thứ nhất. Thứ đến tới phiên của Dịch viện Lý Hoành Phi. Chứng kiến Lý Hoành Phi cũng vận dụng toàn lực thi triển pháp quyết, tưởng có thể dùng tu vi cường hành đột phá cấm chế trên bảo kính. Tuy nhiên, phương pháp này xem ra cũng không xong, sau khi toàn lực thi triển, Lý Hoành Phi cuối cùng cũng thất bại xuống đài.

Tiếp theo sau đó, dù cho Thiên kiếm viện xuất ra đệ tử nào thì kết thúc cũng là thất bại. Khi Phương Hoàng thư viện Hứa Khiết lên thử, kết quả cũng đồng dạng. Liên tục bốn người, không người nào có một chút ảnh hưởng gì với bảo kính. Cứ thế, từng người từng người một lần lượt thử thời vận, lượt đầu thứ nhất kết thúc nhanh chóng. Trong lượt đầu này, thậm chí những người thực sự mạnh như Kiếm Vô Trần và Vô Tâm, cũng không có chút ảnh hưởng gì lên bảo kính. Lần thử thứ nhất của tập thể thất bại, mọi người tham gia của cả hai bên tâm tình đều trầm trọng, trong tâm tự hỏi nếu kết quả không có gì thì làm sao phân xử vật này.

Hiệp hai sau đó liền bắt đầu, khi Kiếm Vô Trần xuất thủ thì chỉ thấy hắn không trực tiếp dùng tay, thay vào đó Thiên Linh Thần Kiếm trên vai được khởi động. Thần kiếm tại bán không xoay tròn, càng lúc càng nhanh, cuốn theo bảo kính. Theo sau vòng xoáy của thần kiếm, bảo kính từ chuyển động không có động tĩnh gì, từ từ phát ra hào quang ngũ sắc, gia tăng tốc độ dần, càng lúc càng mạnh. Điều này xảy ra làm mọi người trong Thiên Kiếm Viện hết thấy đều vui mừng, bốn phương vang lừng tiếng hoan hô của chúng đệ tử, hiển đặc thập phần cao hứng.

Kiếm Vô Trần toàn thân có hào quang ngũ sắc lưu động, cho người ta cảm giác hắn giống như nhất tôn thiên thần, từ từ bay lên trên không trung. Tình hình này khiến mọi người thập phần phấn chấn, vừa nhìn vừa hy vọng. Tuy nhiên, thời gian dần trôi, bảo kính ngoại trừ phát ra luồng ngũ sắc quang mang, còn thì không có bất cứ động tĩnh gì. Khi Kiếm Vô Trần thu hồi thần thủ, bảo kính khôi phục nguyên trạng, không để lại dấu vết gì.

Nhờ có Kiếm Vô Trần mở đường nên theo đó Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người cũng dựa vào hai thanh thần kiếm, khiến cho bảo kính hiển lộ ngũ sắc quang mang. Tới phiên Vô Tâm, không biết sử dụng phương pháp nào đã làm cho bảo kính có được chút động tĩnh. Cho tới giờ phút này, trong mười một người đã có bốn người khả dĩ có thể làm bảo kính phát sinh biến hóa. Vòng hai kết thúc, song phương cân bằng với tỷ số 2:2.

Tại cửa Thiên Hóa động, Từ Dương Chân Nhân sắc mặt tĩnh lặng chờ đợi. Tuy nhiên, khi thời gian dần trôi qua, biểu hiện của ông ta cũng có phần cấp bách hơn. Ngay khi ông ta không còn chờ đợi được nữa, thì đột nhiên hào quang nhoáng hiện, thân ảnh Lục Vân xuất hiện từ thinh không. Từ Dương Chân nhân nhìn thấy, tức thời sắc mặt vui mừng, tuy nhiên vẫn nghiêm mặt giận dữ nói: "Người đi chỗ quái nào thế, không biết hôm nay là ngày tranh đoạt Quan Thiên Như Ý Kính sao? Bây giờ mới quay về, người có biết là ta đợi người ở đây lâu lắm không?".

Lục Vân cúi đầu nhẹ giọng nói: "Đệ tử biết lỗi rồi, hiện giờ thời gian còn ngắn quá, trước hết chúng ta đi đoạt bảo kính, khi quay về xin sự phụ trách phạt cũng không muộn". Hắn đáp lời nhưng không dám nhìn vào mắt của sư phụ. Từ Dương Chân nhân nghe nói thế, hừ lạnh một tiếng nói: "Biết lỗi là tốt đó, lần này ta không tính toán với ngươi nữa. Chúng ta mau đi thôi, đến trễ sợ không có cơ hội". Nói rồi xoay người tắt tã bước đi.

Lục Vân nhẹ giọng nói: "Đa tạ sư phụ quan tâm, kỳ thật không cần phải lo lắng cấp bách làm gì. Cứ để cho họ trước hết tốn chút công sức, chúng ta không thể trễ được đâu. Trong trường hợp sự tình không thuận lợi, thì sư phụ cứ trông đợi vào cây kiếm của con, hãy nhìn xem nó đầu lại hay không lại Thiên Linh Thần Kiếm của Kiếm Vô Trần. Nói xong, liền đưa thần kiếm trình Từ dương chân nhân.

Từ Dương Chân Nhân không hiểu gì nhìn hắn một cái, rồi quay qua nhìn Như Ý Kiếm, nhưng cũng chưa tìm được manh mối gì. Tuy nhiên, khi nhìn vào nhân thân của Lục Vân, trong đó có nét gì đó vừa thần bí vừa vui mừng, tâm lý tựa hồ rất xúc động, liền cẩn thận xem xét thần kiếm trong tay. Cái nhìn đầu tiên thấy nó rất quen thuộc, không có điểm thay đổi nào. Lần nhìn thứ hai, vẫn không phát hiện có chỗ nào khác biệt. Đến lần thứ ba, hai mắt Từ Dương Chân Nhân tự nhiên lộ xuất một tia biểu tình kỳ lạ.

Sau khi nhìn ngắm thật lâu, Từ Dương Chân Nhân kêu lên ngạc nhiên hỏi: "Kỳ thật tại làm sao mà kiếm của con phát sinh đại biến hóa kỳ dị thế này? Ta nhớ hôm qua nó hầu như không có hình dạng như thế này, tại sao hôm nay lại có biến hóa to lớn như vậy?

Lục Vân điềm nhiên mỉm cười nói: "Kiếm này thập phần thần dị, giữa thân kiếm có luồng ý thức, có thể hợp nhất với các kỳ vật thần kỳ vào một chỗ. Sáng nay, con đi xem xét ở hậu sơn, vô ý phát hiện một tảng đá có màu ngũ sắc rất kỳ lạ, liền phát sinh cảm hứng muốn tìm hiểu. Không ngờ sau khi vô ý dọ xét xung quanh, thần kiếm này đã dung hợp ngũ sắc thạch vào thân kiếm, thành ra hình dạng như thế nào. Sau đó con tiếp tục thám xét toàn bộ hậu sơn, rút cục cũng không tìm thấy khối đá ngũ sắc thứ hai nào nữa, vì thế nên về đây muộn. Sự tình mong sư phụ tạm thời bảo mật, nơi đây là Thái Huyền Sơn đất của Thiên Kiếm Viện, chỉ sợ khi họ biết ra, sẽ hội đồng hỏi tây rất phiền. Phải không sư phụ?".

Từ Dương Chân Nhân tự nhiên không biết bản chất câu chuyện của Lục Vân là ứng khẩu biện thuyết, vì thế liền tin ngay là thật. Đối với sự đề tính của Lục Vân, ông ta cũng tự nhiên biết rõ mười mui, bèn cười nhẹ nói: "Sư phụ không giúp con thì giúp ai? Việc này ta không nói cho ai khác đâu. Lần này hy vọng con nỗ lực thật nhiều, làm cho mọi người biết Dịch viện chúng ta danh vọng như thế nào là đều nhờ vào Lục Vân người đó. Biểu hiện của con, sư phụ thập phần vừa ý. Con có thể trong tình huống có nhiều cường địch xung quanh, tiến nhập vào lục cường, làm cho sư phụ thực sự cao hứng, con có biết không. Lần này trở về, Dương Viện của chúng ta sẽ không còn đứng ở vị trí thứ tư nữa, nhiều năm rồi, thoáng chốc đã hết". Nói xong, cảm khái dâng lên trong lòng

Lục Vân nhìn sư phụ, trong tâm không kèm được một tiếng thở dài, nhẹ giọng nói: "Sư phụ yên tâm đi, một ngày nào đó người sẽ hãnh diện vì con. Nhưng lần này thời gian sắp hết rồi, chắc thầy cũng biết. Hãy đi thôi, có lẽ mọi người đang chờ chúng ta?" Nói rồi thân thể lập tức gia tốc, chẳng mấy chốc đã đến Thiên Huyền động.

Khi Lục Vân đến, vòng đấu thứ ba đã tiến hành được một nửa. Huyền Ngọc Chân Nhân vừa thấy Lục Vân đến, trong mắt thoáng lộ vẻ vui mừng, nhẹ giọng nói: "Cuối cùng thì cũng đến rồi, hiện tại đang diễn ra vòng đấu tối hậu, mọi người ở trong đó bao gồm Ngạo Tuyết, Thương Nguyệt, Kiếm Vô Trần, Vô Tâm bốn người đã có thể khiến bảo kính sản sinh động tĩnh, ngoài ra những người còn lại không có cách nào. Còn con, có tự tin không?"

Mục quang Lục Vân dừng lại tại thân hình Kiếm Vô Trần, nhãn thần hiển hiện sự chấn kinh. Kiếm Vô Trần tu vi tự nhiên gia tăng mãnh liệt, sự tình này Lục Vân có nghe, nhưng không tưởng lần này Kiếm Vô Trần sau một khoảng thời gian không gặp đã vượt qua bất diệt chi giới, bước vào cấp độ quy tiên tối thần bí. Đối với tu vi bản thân mà nói, cũng đã tiến nhân cảnh giới quy tiên, tuy nhiên không phải mỗi người đều có cơ hội trở thành tiên, nhưng nếu muốn trở thành tán tiên, thì đó là điều quá dễ dàng.

Có câu nói tiên đạo vô bằng, không có đường hướng dựa dẫm, lại nói không nên kỳ vọng gì, tức một khi đã tiến nhập vào chân tu giới, trong một trăm người tu luyện, chỉ một hai người thành tiên, tỷ lệ cực kỳ nhỏ. Cứu thiên lôi kiếp đối với người tu đến mức độ như thế nào, đều cũng khó tránh khỏi. Tu vi càng cao thâm chừng nào, thì càng dễ gặp cứu thiên lôi kiếp chừng ấy. Từ cổ chí kim, có rất nhiều người tu chân, nhưng tới lúc tối hậu quan đầu, chết dưới cứu thiên lôi kiếp, hình tích và nguyên thần đều bị diệt. Vì thế trải qua nhiều năm, chân chánh trở thành tiên không có mấy người.

Nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân một cái, Lục Vân điềm nhiên nói: "ngũ tăng nhi kỳ, con không dám chắc nhất định đoạt được vật đó, nhưng con tin tưởng so với họ thì cơ hội của con không thấp hơn". Nói xong, vừa lúc người cuối cùng thử ở vòng thứ ba đã kết thúc. Thân thể Lục Vân khẽ chuyển động, xuất hiện tại thạch bàn, nhẹ giọng hỏi: "Tôi cũng muốn ứng thí, không biết có được không" mục quang quét nhìn chúng nhân, tối hậu dừng lại trên người Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân nhìn thấy Lục Vân, nhãn thần nhẹ thoáng vẻ chấn kinh, bởi vì chỉ trong một khắc, tựa hồ đã biết trên người Lục Vân có một thứ biến hóa gì đó rất kỳ quái, nhưng ông ta dường như không khẳng định được là cái gì. Nhẹ nhàng gật đầu, Lý Trường Xuân cười hàm tiếu nói: "Tự nhiên là được, người có ba cơ hội, hãy tận dụng lấy chúng".

Lục Vân cúi đầu đáp tạ, mục quang chú thị Quan Thiên Như Ý Kính. Phong ấn phía trên chính là ấn Trấn Hồn Phù của hắn, vì thế tự nhiên hắn dễ dàng giải khai. Nhưng sau khi giải khai nó rồi, có tiếp tục phá giải được cấm chế thần bí của Quan Thiên Như Ý Kính, thu liễm được bí ẩn bên trong hay không, thì lại là vấn đề quan trọng. Thời điểm này không cho phép suy nghĩ nhiều, tà thủ của Lục Vân nắm lấy Như ý kính, giữa chưởng tâm Trấn Hồn Phù nhẹ nhàng phát động. Ngay lập tức, bảo kính phát ra một cỗ ngũ sắc quang hoa cường đại, toàn bộ giá kính chấn động kịch liệt.

Khắp xung quang, mọi người không tin vào mắt mình, lần đầu tiên nhìn thấy giá kính sản sinh biến hóa kịch liệt như vậy, trong tâm hình như phát giác sự tình gì đó. Lý Trường Xuân cùng người của Thiên Kiếm Viện sắc mặt âm trầm, hiển nhiên thập phần không thoải mái. Tương phản, người của Dịch viện cực kỳ cao hứng. Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt hai người nhìn trạng thái đó, trong tâm dường như minh bạch điều gì, không hẹn mà cùng liếc nhìn nhau. Hai người trao đổi nhãn thần thông tuệ, sau đó là nụ cười vui, nhưng không thốt ra lời nào.

Lục Vân lúc này đang cẩn thận dùng Trấn Hồn Phù dò xét kính tử ảo bí đó, vận dụng Trấn Hồn Phù vận chuyển với tần suất khác nhau, không chế ý niệm thần ba thành một dạng, không ngừng thám xét, không ngừng cải biến tần suất giải phá. Chẳng không chế ý niệm thần ba, kết hợp vận hành Trấn Hồn Phù, nhanh chóng khám xét động tĩnh của Quan Thiên Như Ý Kính. Ngay sau đó, nhãn thần Lục Vân lóe tia thần quang, toàn thân đột nhiên phát ra một vầng ánh sáng màu ngọc bích vô cùng đẹp mắt.

Xung quanh đột nhiên yên tĩnh, mọi người đều hướng mục quang chăm chú nhìn Lục Vân, kiên nhẫn chờ đợi sự tình phát triển. Kiếm Vô Trần trong mắt thần quang chớp lóe, chăm chăm nhìn Lục Vân, phát ra một cỗ khí tức thẩm tra với tầng xuất cực kỳ yếu ớt, bí mật từ từ thám xét thân thể Lục Vân. Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt lộ xuất vẻ trầm tư, tựa hồ như đang xét đoán điều gì đó. Còn Từ Dương Chân Nhân và Vân Phong hai người thì biểu tình thật sự kích động, hận không thể lớn tiếng reo hò cổ vũ cho Lục Vân.

Nói về Lục Vân lúc này đang giữ chặt thần kính trong tay phải, chưởng tâm phát sinh biến hóa lớn, rất tiếc là người ngoài không nhìn thấy một điểm nào. Chưởng tâm nơi tà thủ của Lục Vân từ từ thu hồi Trấn hồn phù đã phát xuất, ngay lập tức trên Như Ý Kính phát sinh luồng ngũ sắc quang mang vô cùng mạnh bạo, toàn bộ giá kính không ngừng chấn động và ngày càng kịch liệt. Nhãn thần Lục Vân lãnh tĩnh, tay trái đột nhiên buông lỏng, chưởng tâm tay phải phát ra một luồng hồng sắc quang hoa, nhanh chóng bao phủ giá kính vừa thoát ra vào giữa.

Lục Vân trong tâm minh bạch, bảo kính này không thể dùng cường lực mà hàn phục được, tất phải dựa vào yếu điểm của nó để phá giải. Trước đây, chàng đã thử thám xuất quy luật vận chuyển của tầng kết giới bên trên bề mặt kính. Hôm qua chàng cũng thử thêm, nhưng ngay khi Ý Niệm Thần Ba vừa tiếp cận thì bị bắn ngược trở ra. Nhưng hôm nay, bởi vì có Trấn Hồn Phù khả dĩ khắc chế, nên mọi việc có vẻ dễ dàng hơn, chàng cuối cùng cũng tra xuất ra quy luật vận hành nó. Lần này chưởng tâm nơi hữu thủ của Lục Vân chính là hấp tự quyết, thi triển liệt hỏa chân nguyên với tần suất tương đồng với kết giới trên mặt kính, toàn lực công nhập vào vòng phòng ngự của nó.

Do tần suất tương đồng, sự phản kháng của kính tử rõ ràng là thập phần vô lực, Lục Vân cuối cùng cũng đã nhẹ nhàng công phá được tầng kết giới, tiến nhập vào tầng sâu nhất trong nó. Chân nguyên khi nhập vào tầng sâu nhất của kính tử, tức thì hữu thủ của Lục Vân hồng quang đại thịnh, luồng quang mang lớn mạnh hơn trước gấp mười lần có dư. Nhãn thần Lục Vân kinh động, nhưng ngay lập tức hiểu rõ nguyên nhân bên trong. Khóe miệng chàng khẽ nhếch lên một nụ cười, trong mắt hiển lộ một chút hàm ý gì đó rất thần bí, tay phải hồng quang chợt lóe, nhanh chóng giao giá kính chuyển qua tay trái.

Trong mắt quan sát của mọi người, Quan Thiên Như Ý Kính trong tay Lục Vân đột nhiên bạo phát luồng ngũ sắc quang hoa rực rỡ. Trên bề mặt kính có hiện những hoa văn cổ quái, lúc này tự động phân khai, lộ suất bề mặt kính có năm màu, phát ra một đạo ngũ sắc quang trụ chiếu lên tận trời cao. Lục Vân nhìn bảo kính thần kỳ, tâm lý vui mừng, tự nhủ thăm ý niệm thần ba quả thật thần kỳ, nếu không có thiên hạ đệ nhất vô song ý niệm thần ba này tương trợ, dù cho có bỏ ra hàng chục năm chưa chắc đã thu được kết quả gì.

Trấn Hồn Phù nơi tay trái biến mất, ngay lập tức trên mặt kính những điều thần kỳ đó cũng biến mất. Lục Vân sau khi phong ấn Trấn Hồn Phù lên như ý kính, cười mím nhìn mọi người, đặt nhẹ giá kính xuống, lui ra sau ba bước. Bên kia, Vân Phong la lớn, chồm tới ôm chầm lấy Lục Vân, cao hứng vô cùng nói: "Lục Vân quả tuyệt, quả tốt, ha ha, quá cao hứng, quá cao hứng a" Nói xong ôm chặt lấy hắn.

Lục Vân vỗ nhẹ Vân Phong một cái, cười nói: "Vận khí thôi mà, không cần phải kích động làm gì, còn có nhiều người ở đây đó. Tất cả mọi người đã thử xong, giờ đến lượt biết kết quả rồi". Nói rồi hắn đột nhiên cảm thấy có hai đạo mục quang chuyển nhanh đến, không nhận được liếc nhìn, nhân thần liền dừng lại ở Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Sáu mắt nhìn nhau, ngôn ngữ trong tim được dịp tuôn trào, không một lời nói, không một cử chỉ, chỉ cái liếc nhìn, thế mà đối với mỗi người bọn họ cũng là quá đủ.

Không cần phải nói người của Dịch Viện cao hứng như thế nào, chỉ biết Huyền Ngọc Chân Nhân lúc này mở miệng nói: "Trường xuân đạo hữu, hiện tại ba vòng thi đã kết thúc, không biết đạo hữu phán định kết quả như thế nào? Hay để 5 người họ thử một lần nữa, rồi quyết định thắng bại?"

Lý Trường Xuân nhẹ thở dài, bình tĩnh nói: "Không cần nữa, kết quả tại tràng mọi người đều đã nhìn thấy, Quan Thiên Như Ý Kính này, sẽ do Lục Vân của Dịch viện sở hữu. Trong năm người, chỉ có hắn là có thể điều khiển thần kính, còn lại những người khác đều không cách khiển dụng. Trận kỳ duyên tỷ thí này, kết thúc ở đây". Nói xong, chuyển thân rời khỏi.

Chung quanh, Ngọc Vô Song cùng bốn vị chương giáo đều đến chúc mừng, rồi sau đó li khai. Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn Từ Dương Chân Nhân, trong mắt hai người cực kỳ cao hứng. Lần đầu tiên lục viện hội võ, Lục Vân tuyệt đã mang đến rất nhiều điều bất ngờ thú vị, tự bản thân đã hai lần mang đến cho Dịch Viện chuyện mừng không gì so sánh được. Sau hết mọi chuyện, hiện tại Lục Vân đã trở thành người trong tâm của mọi người. Những biến đổi to lớn, huyền bí khó ngờ trên người chàng, rút cục sẽ dẫn đến những sự tình chấn động gì, không ai biết được.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 53: LỤC CƯỜNG PHÂN TRANH

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã quá hai ngày. Hiện tại quá trình tu luyện của Ngao Tuyết và Lục Vân cũng thăng tiến vượt bậc. Trong hai ngày, Lục Vân cẩn thận kiểm tra lại tu vi của bản thân, phát hiện tu vi đại tiên, đã vượt qua khỏi cảnh giới Bất Diệt, tiến nhập vào tầng thứ nhất của cảnh giới Quy Tiên. Chàng cũng hồi tưởng lại tất cả các diễn biến xảy ra từ khi đến Thái Huyền Sơn tới giờ, dù chỉ trong một thời gian ngắn, nhưng sự tình phát sinh ra cũng không ít.

Đầu tiên là kỳ duyên ở bên bờ Hoàng hà, trong lúc vô ý đã nghe được âm thanh thần kỳ trong vách đá ngầm, do đó cùng Ngao Tuyết đắc thụ được Dạ Nguyệt Trảm Pháp. Sau đó trong cổ động nơi tu luyện của Ngũ Thái Tiên Lan, Lục Vân đã hấp thụ được toàn bộ linh khí còn lại chứa trong thủy tri. Rồi tại cổ động ở hậu sơn, trận ác chiến với Huyền thiên kính làm toàn thân công lực của chàng bị hao tổn, có lúc tưởng như đã bị thần kính tiêu diệt. Tuy nhiên, trong tình cảnh đó, Lục Vân không những thoát chết, mà còn kích thích một lượng lớn Thiên Long Linh Khí ẩn tàng trong nội thể, làm cho tu vi chỉ trong thời gian ngắn đã vượt qua cảnh giới Bất Diệt, tiến nhập vào tầng thứ nhất của cảnh giới Quy Tiên thần bí mịt mờ. Điều này gần như vượt ra ngoài ý liệu của Lục Vân, trong thâm tâm tự biết muốn đạt được điều này thì người tu chân bình thường phải cần ít nhất một năm mới có được cơ hội tiến nhập được cảnh giới Quy Tiên. Còn chàng đại nạn không chết, lại còn thăng tiến tu vi, thật là ngoài ý liệu.

Thời gian một đêm nhanh chóng trôi qua, đương khi mặt trời mọc ở đằng đông thì cũng là lúc sự kiện tối quan trọng của lục viện - Lục cường phân tranh - chuẩn bị bắt đầu. Ngay từ sáng sớm hôm đó, tại Thiên Hòa Động, người của Dịch viện đã dậy chờ đợi sự phản phó của Huyền Ngọc Chân Nhân. Đồng thời, Lâm Vân Phong cùng Lý Hoàng Phi cùng nhau chúc phúc cho Lục Vân và Ngao Tuyết ra trận lập uy.

Nhìn Ngao Tuyết và Lục Vân, Huyền Ngọc Chân Nhân cất giọng khích lệ: "Hôm nay cuối cùng cũng đến lúc lục cường tranh đoạt định danh phận. Lần này liên hệ đến thanh danh sau này của Dịch viện chúng ta, hi vọng hai con hãy cố nỗ lực. Nói về các đối thủ, toàn bộ họ đều là đệ tử ưu tú của các viện, tu vi cao cường, so với lục viện chương giáo không kém là bao. Đặc biệt Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần, lần này hắn cùng Thần điều Đại Bàng ly khai một thời gian, khi trở về tu vi đại tiên, dĩ nhiên tu vi đã tiến đến một mức độ tối cường thịnh. Bất quá hai con biểu hiện cũng không tệ, Ngao Tuyết tu vi thăng tiến không nhỏ, còn Lục Vân tu vi đã đạt mức cao nhất trong viện ta. Trong mong đợi của mọi người, thời gian cộng thêm vừa qua, Lục Vân đã đoạt được Quan Thiên Như Ý Bảo Kính, đối với việc hành đạo thiên hạ sau này quả là một lợi thế lớn. Ta không cần phải nói nhiều lời dài dòng chi nữa, chỉ chúc các con thành công".

Từ Dương Chân nhân nhìn Lục Vân, trầm giọng nói: "Nhớ phải ráng nỗ lực, con đã hứa không làm ta thất vọng, hy vọng con sẽ làm được. Lần này, không riêng gì ta, mà toàn thể người của Dịch viện đều tự hào vì con. Ta luôn ủng hộ con, sẽ cầu nguyện chúc phúc cho con, hãy biểu hiện tốt, đệ tử kiệt xuất nhất của Dịch viện". Trong ánh mắt của Từ Dương chân nhân ẩn ước sự kích động.

Liếc nhìn Ngao Tuyết một cái, ánh mắt Lục Vân lộ xuất một chút khích lệ. Mục quang chuyển sang mọi người, thấy ánh mắt cầu chúc của họ, Lục Vân nhẹ giọng nói: "Xin hãy bình tâm, con sẽ làm cho mọi người cảm thấy tự hào. Dịch viện quyết sẽ vì con mà dương danh thiên hạ". Giọng nói tuy nhẹ nhàng mềm mại, nhưng ẩn chứa sự kiên định vô cùng.

Cạnh đó, Tinh Nguyệt Đại Sư lúc này mở miệng nói: "Trong lần tranh đấu này, Dịch viện của chúng ta có hai người tham gia, mọi người nói xem, họ sẽ gặp ai? Lần này trong danh sách tranh đấu, sự chọn lựa đều tùy ý do duyên, không biết hai đứa nó có phải đấu với nhau không?" Những lời này nói ra

đều khiến mọi người đắm chiều suy nghĩ, nếu tình huống như thế thực sự xảy ra, thì phải giải quyết làm sao cho ổn?

Huyền Ngọc chân nhân trầm giọng nói: "Sự tình này rất khó nói, cơ hội không phải là không có, dù là không hợp đạo lý lắm. Chúng ta nếu như gặp phải, cũng đành chịu không có cách nào. Bây giờ, không nói về vấn đề khó chịu này nữa, chúng ta cùng đến Thiên Huyền động thôi. Kết quả thế nào, thời gian sẽ trả lời. Đừng lo nghĩ nhiều quá, có thể làm ảnh hưởng đến lòng tin".

Trước Thiên Huyền động, lúc này ngoại trừ Dịch viện, người của năm viện khác đều đã tề tựu. Lần này tuy Nho viện không có người tiến nhập vào Lục cường, nhưng người của họ đều tề tựu đầy đủ, bởi vì họ đều muốn biết trong cuộc tranh đấu lục cường này, ai là người chiến thắng cuối cùng. Khi Huyền Ngọc Chân nhân đến thì mọi người của ngũ viện đều quay sang chăm chú nhìn họ.

Hạo Văn Cư sĩ đi đến bên cạnh Huyền ngọc chân nhân, cười nói: "Lần này có thể trực tiếp xem Dịch viện thi đấu, hy vọng hai môn hạ của quý môn đạt được thành tích tốt". Huyền Ngọc Chân Nhân nhẹ mỉm cười, đáp lại: "Đa tạ. Hy vọng không phải rơi vào vị trí thứ năm là tốt rồi. Mọi người đều đã đến đủ, thời gian cũng đến rồi, ta trước hết phải dẫn chúng nhập đài trước đã, sau đó sẽ nói chuyện sau". Nói xong cùng Lục Văn và Ngạo Tuyết đi đến trước động khẩu.

Lý Trường Xuân khai khẩu nói: "Tốt lắm, hiện tại mọi người đều tề tựu đầy đủ, trước mặt mọi người, chúng ta bắt đầu phân chia danh sách đấu thủ một cách cẩn thận. Do lần này Dịch Viện có hai người đồng thời tham gia, do đó cần phải nói cho rõ trước, mọi người đều coi như nhau, bất kỳ ai đấu với ai cũng không phân biệt là xuất phát cùng môn phái. Hiện tại, đây là sáu lá thăm, sáu người tham gia mỗi người viết tên mình trên đó, sau đó được đặt vào trong một hộp. Ta sẽ gửi các lá thăm này đến cho mỗi người". Nói xong, mục quang quét nhìn sáu đấu thủ.

Bốn vị chương giáo nhìn nhau, không nói một tiếng nào, đồng thời lùi lại ba bộ, bình tĩnh đứng một bên nhìn sự việc. Xung quanh, vô số cặp mắt chăm chú nhìn sáu người mạnh nhất đã tiến vào vòng lục cường, trong tâm mỗi người thầm suy đoán xem ai là người thắng lợi cuối cùng. Trong sáu người đó, người được xem là nhân tuyển tuyệt vời trước hết là Kiếm Vô Trần, kế đến là Thương Nguyệt và Ngạo Tuyết. Bởi vì ba người họ sở hữu ba cây đại thần kiếm truyền nhân, có uy lực mạnh mẽ, xứng đáng là địch thủ xứng tầm.

Rất nhanh, sáu người đã điền tên họ và bỏ mảnh giấy vào hộp, lùi về sau ba bước, bình tĩnh chờ được xướng danh đối thủ. Nhìn qua mọi người một cái, Lý Trường Xuân hắng giọng vang vọng đến tai mọi người có mặt, rồi nói: "Lục viện luận võ Đại hội hôm nay cử hành vòng đấu tối hậu, đó là trận đấu phân định thứ hạng trong lục cường. Bây giờ, là lúc lựa chọn ngẫu nhiên danh sách đối thủ, mỗi tổ hai người, toàn dựa vào kỳ duyên, ta cầu chúc cho mọi người tham gia trận đấu đạt thành tích tốt, hy vọng mọi người nỗ lực, cố gắng tiến thủ. Giờ đến lượt công bố danh sách, bắt đầu!".

Lời vừa dứt, bước ra ba đệ tử của thiên kiếm viện xếp thành một hàng cạnh Lý trường xuân. Để cho công bình, Lý trường xuân nhường cho bốn vị trưởng giáo đồng thời phong trụ huyết đạo của ba vị đệ tử này. Sau khi mọi chuyện chuẩn bị xong, ba đệ tử này bước đến trước, mỗi người chọn lấy hai lá thăm, sau đó lùi về sau đứng ra một bên.

Lý Trường Xuân nhìn mọi người xung quanh, phát hiện ai cũng đều bé khí cảm thanh, rõ ràng là thập phần khản trương. Các vị chương giáo thì thần sắc nghiêm túc, trong ánh mắt lộ xuất thần sắc lo lắng. Ngay khi Liễu Trường Xuân phát tay ra hiệu, vị đệ tử đầu tiên bước về trước một bước, giọng cao hai mảnh giấy, cao giọng hô: "Đấu thủ đầu trận thứ nhất, Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần đối trận cùng Bồ đề học viện Bồ đề Nhất". Hô xong, đưa hai mảnh thăm về phía bốn vị trưởng giáo để họ xem lại cho rõ.

Ngay lúc đó Pháp quả đại sư, chương giáo của Bồ Đề Học Viện, sắc mặt đại biến, thân thể khẽ run động một cái, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh. Nhẹ liếc nhìn Bồ đề Nhất, nhân thân lộ vẻ ta thán, khẽ lắc đầu không nói tiếng nào. Lúc này, trong mắt Bồ đề Nhất tuy thần sắc cũng có biến đổi nhỏ, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại. Kết quả này tuy không mong đợi, nhưng cũng nằm trong suy tính của hắn, tuy không nghĩ nó là sự thật, khả năng xấu nhất cuối cùng cũng đã xảy ra.

Bên cạnh đó, ngoại trừ Bồ đề học viện sắc mặt trầm trọng, kỳ dư ba viện còn lại đều nhẹ nhõm. Hai đệ tử có tu vi cao nhất nhì trong lục viện cuối cùng cũng đấu với nhau trong trận đầu. Sức mạnh của Kiếm Vô Trần, mọi người đều đã biết, vì thế gặp hắn thì kẻ như vô cùng bất lợi. Tổ thứ nhất bước ra, bây giờ đến tổ thứ hai. Kết quả bốc thăm của tổ này thực sự rất quan trọng, vì nếu tổ này đã định danh được đấu thủ, thì tổ thứ ba tự nhiên cũng biết kết quả.

Đệ tử thứ hai của Thiên Kiếm Viện bước lên trước hai bước, đưa ra hai lá thăm trên ngón tay, nhìn mọi người một lượt rồi bắt đầu đọc. Giờ phút này, ba vị chương giáo của Đạo viện, Dịch viện, Phụng Hoàng thư viện cùng hồi hộp, không biết kết quả trong tay hắn là như thế nào.

"Danh sách đấu thủ của tổ thứ hai, Phụng hoàng thư viện Thương Nguyệt, đối trận cùng Đạo viện Vô Vọng!" Ngắn ngủi mấy từ đó mà làm cho ba vị chương giáo tim đập thình thịch. Đặc biệt là Dịch viện, sự tình quả là không ngờ. Lời tiên đoán không mong đợi của Thương Nguyệt Đại Sư quả nhiên trở thành sự thật. Ngay khi lời này phát ra, từ bên ngoài Tử Dương Chân nhân và Văn Phong đã lập tức trú tréo lên bất bình. Còn Lục Văn và Ngạo Tuyết ánh mắt giao nhau, cả hai không nói lời nào, chỉ lặng nhìn đối phương.

Đạo Huyền Chân Nhân đến bên cạnh Tử Dương Chân Nhân lúc này đã ngừng la hét, nhẹ giọng khuyên bảo: "Việc gặp nhau này, cũng là thiên ý, hà tất phải sinh cường. Mọi sự nhất thiết đều tùy duyên, cần thiết là người của Dịch viện chúng ta xứng đáng là được rồi, đệ rõ không?" Nói xong, vỗ vỗ lên vai Tử Dương Chân Nhân.

Bên kia, Nho viện Đan thanh Kiếm hiệp nhẹ giọng nói: "Sự tình xảy ra cho quý môn có thể nói là một hảo sự. Tuy hai người của quý môn cùng tiến nhập Lục cường, có hai cơ hội, nếu so với người khác thì lớn hơn nhiều. Nhưng biết đâu nếu hai người cùng gặp đối thủ mạnh hơn, khả năng họ đồng thời bị bại cũng rất cao. Còn như hiện tại, không cần nói là họ đấu như thế nào, tuyệt đối không có chuyện hoàn toàn bại cả hai người, ta nói có đúng không?" Câu đó ra làm Tử Dương Chân Nhân, Văn Phong và Lý Hoành Phi cùng trầm tư suy nghĩ. Lời của Đan Thanh Kiếm Hiệp kỳ thật có chút đạo lý, dù cho có đánh như thế nào, chỉ ít cũng có người đứng hàng thứ ba, so với con đường mạo hiểm cố gắng để hai người cùng tiến vào hàng tam cường, thì cách này an toàn hơn nhiều.

Nhìn Tinh Nguyệt Đại Sư, Tử Dương Chân Nhân nhẹ giọng nói: "Thực sự thì hai người ai sẽ thắng ai sẽ bại? Hiện tại mà nói, Dịch viện chúng ta đã chiếm đại tiện nghi. Nhưng đối với chúng ta, lựa chọn như thế nào giữa hai người thì cũng là một cuộc tuyển trạch tàn khốc. Sự tỷ nếu có ý kiến gì, xin cứ nói ra".

Tinh Nguyệt Đại Sư nhân thần biểu hiện một tia thần tức, nhẹ giọng nói: "Hãy để cho hai đứa nó tự quyết định thôi. Sự tình như thế này, nếu chúng ta xen vào, có lẽ làm tổn thương chúng. Giữa chúng, ta tin là sẽ có kết quả thôi" Nói xong quay nhìn Ngạo Tuyết, nhân thần lộ xuất một tia hy vọng.

Mục quang của Tử Dương chân nhân chuyển sang Huyền Ngọc, muốn hỏi ý kiến của ông ta. Nhưng Huyền Ngọc Chân Nhân cũng không nói lời nào, chỉ nhẹ nhẹ lắc đầu. Ở bên cạnh, Lâm Văn Phong nhìn Lục Vân và Ngạo Tuyết, cất giọng như tự nói với chính mình: "Quả thật là khó đây, làm sao hai người họ chịu được, ta hiện tại không biết nói như thế nào, ài, Lục Vân à, huynh tự giải quyết lấy, cái gì là nặng cái gì là nhẹ, để xem coi huynh lựa chọn như thế nào".

Lúc này, các đấu thủ đã lui về bốn môn chuẩn bị cho cuộc đấu sắp đến. Ngay lúc phân khai, Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Cố lên, nàng sẽ thắng lợi, ta xin chúc phúc nàng". Thương Nguyệt nhẹ nhẹ gật đầu, nhìn Ngạo Tuyết một cái, hỏi: "Vậy giữa hai người, tính làm sao?".

Ngạo Tuyết từ từ mỉm cười nói: "Chúng ta tuyệt đối tin tưởng sẽ tiến nhập tam cường, xin đừng lo lắng, tỷ hãy lo cho trận đấu trước đã". Nói xong nắm chặt tay Thương Nguyệt, mỉm cười tạm biệt.

Quay về bên cạnh mọi người, Lục Vân và Ngạo Tuyết sắc mặt rất bình tĩnh, một điểm ưu phiền cũng không có. Đạo Huyền Chân Nhân nhìn hai người hỏi: "Lần này xảy ra tình huống như vậy, thật ta cũng hết cách. Đây là chuyện của hai con, rút cục ai vào tam cường, đều do hai con tự quyết định, ta không hề có ý kiến gì. Dù ai có tiến nhập vào tam cường, chúng ta cũng đều tự hào về các con".

Lục Vân từ tốn nói: "Đa tạ sư bá quan tâm, kết quả chúng con đã phân định rồi, xin để Ngạo Tuyết nói". Nói xong, mục quang quay nhìn mọi người. Tất cả mọi người của Dịch viện, bao gồm cả người của Nho viện kẻ bên, đều chăm chú nhìn Ngạo Tuyết, chờ mong được biết kết quả quyết định giữa họ.

Ngạo Tuyết quay nhìn sư phó, ánh mắt bình đạm, nhẹ giọng nói: "Trận đấu này, chúng con đã thảo luận kết quả, Lục Vân trực tiếp tiến nhập tam cường, con tự động rút lui". Âm thanh từ tốn thốt ra, ngữ khí thể hiện sự kiên định bất di bất dịch, thập phần nghiêm túc. Tinh Nguyệt sư thái thần thể chấn động một cái, nhẹ nhẹ thở dài, quay đầu nhìn đi chỗ khác, không nói một lời. Còn Tử Dương Chân Nhân thì kích động đến toàn thân run rẩy, trong mắt hiện lộ thần sắc cảm kích nhìn Ngạo Tuyết. Mọi người còn lại thì trầm mặc không nói, đối với kết quả này, họ cũng đã dự đoán được phần nào.

Rất nhanh sau đó, trận đấu đầu tiên bắt đầu, ánh mắt mọi người đều hướng về giữa đài. Kiếm Vô Trần bình tĩnh xuất hiện tại giữa tràng, toàn thân xoay chuyển hào quang ngũ sắc, Thiên Linh Thần Kiếm tự động xoay tròn trên đầu. Còn Bồn Nhất của Bồ Đề học viện thần sắc cũng rất thần nhiên, đứng cách Kiếm Vô Trần hai trượng, tĩnh lặng nhìn hấn. Khi Lý Trường Xuân tuyên bố trận đấu chính thức bắt đầu, toàn trường đồng loạt hoan hô, khích lệ cho hai người bước vào trận đấu.

Kiếm Vô Trần thần sắc bình tĩnh, mở miệng nói: "Chúng ta bắt đầu thôi, thỉnh xuất chiêu". Nói xong mục quang nhanh chóng phong tỏa thân ảnh của Bồn Nhất. Bồn Nhất nhìn xung quanh một cái, đột nhiên nói ra một điều làm mọi người ở hiện tràng chấn kinh. Chỉ nghe Bồn Nhất đạm nhiên nói: "Trong trận đấu đầu tiên này, ta tự động nhận bại, nhường cho Thiên Kiếm Viện Kiếm Vô Trần thắng". Nói rồi chuyển thân lui về một bộ đứng cạnh đồng bạn.

Mọi người xung quanh đều ồ lên kinh ngạc. Vốn dĩ họ mong chờ xem một trận đấu hoành tráng, không ngờ lại biết kết quả sớm như vậy. Dù sao điều này thực sự đã làm thất vọng rất nhiều người. Kiếm Vô Trần nhìn sau lưng Bồn Nhất, trong tâm tự nhiên cảm thấy con người này không đơn giản. Hẳn có thể thần nhiên đối diện thất bại, tự động thôi xuất, tu vi cao cường như vậy, quả thật không dễ đạt được.

Trận đấu đầu tiên như vậy là kết thúc, do Bồn Nhất tự động rút lui, Kiếm Vô Trần không cần tốn chút sức lực nào trong tình huống này, an nhiên tiến nhập vào vòng tam cường. Do vậy, toàn bộ đệ tử Thiên Kiếm Viện lớn tiếng hoan hô, hô vang tên gọi Kiếm Vô Trần khiến hấn vô cùng cao hứng. Lý Trường Xuân tuyên bố đệ nhất trận kết thúc, đệ nhị đấu tràng bắt đầu.

Một thân ảnh từ sắc với áo quần tung phát phối bay theo gió xuất hiện. Bóng hình Thương Nguyệt hiện ra trên không rồi từ từ đáp nhẹ xuống giữa tràng. Tay nắm thần kiếm, sắc mặt bình tĩnh giữa đấu trường, mục quang Thương Nguyệt chú thị nhìn Vô Vọng của Đạo viện. Vô Vọng từ từ đi lên, đỉnh thần cách Thương Nguyệt một trượng, mở miệng nói: "Thương Nguyệt sư muội đã mời, vậy chúng ta bắt đầu". Nói xong, bảo kiếm trong tay phát ra một thanh âm vang vang rồi tự động chuyển thân bay lên. Chứng kiến cây bảo kiếm đó xuất ra một hào quang màu xanh nhẹ, bao phủ lấy thân thể Vô Vọng, cuối cùng dừng lại cách trên đầu ba xích, xoay chuyển không ngừng, càng lúc càng nhanh, tạo ra một tầng hào quang thanh sắc bảo hộ Vô Vọng ở giữa.

Thương Nguyệt thần sắc bình tĩnh, tay nắm chặt Khiếu Nguyệt Thần Kiếm. Một tiếng phượng ngâm phát ra cùng lúc với một đạo hào quang màu vàng tỏa ra bao phủ cả đấu trường. Thân thể Thương Nguyệt từ từ bay lên không, toàn thân bao phủ bằng một luồng hào quang hồng sắc, cẩn thận bảo hộ thân thể. Trên đầu, thần kiếm Khiếu nguyệt không ngừng xoay chuyển, trông giống như chùm ánh nắng muôn màu, nhẹ nhàng lưu luyến. Ở phía đối diện, Vô Vọng toàn lực thi triển pháp quyết tối thượng của Đạo viện - Ngọc Thanh Tâm Quyết, làm cho thân thể xung quanh được bao bọc một luồng quang hoa màu xanh cực kỳ đẹp mắt. Bảo kiếm trên đầu xoay chuyển càng lúc càng nhanh, lần này không còn nhìn rõ thân kiếm, mà chỉ nhìn thấy một đạo huyền thanh quang đại, giống như phi long nhất bản, nhanh chóng quay tròn.

Bốn phương nhất nhất im lặng, mọi người đều chú thị trận đấu căng thẳng này. Ai sẽ là người chiến thắng, hiện giờ mọi người không ai biết được, nhưng trong tâm đều nghi hoặc. Một bên là đệ tử kiệt xuất của Đạo viện - Vô Vọng, một bên là đệ tử trăm năm khó tìm của Phượng Hoàng thư viện - Thương Nguyệt, giữa hai người họ ai mạnh ai yếu? Không thể so sánh! không thể biết được!

Nhân thần Thương Nguyệt trầm xuống, toàn lực thi triển vô thượng pháp quyết "Phượng Hoàng Niết Bàn" của Phượng Hoàng Thư Viện. Chứng kiến một luồng lửa nóng hùng hực điên cuồng phát ra từ châu thân, trong không gian hình thành một luồng hồng sắc quang mang.

Một con Dục hòa Phượng Hoàng từ liệt hỏa đăng không bay lên, phát ra một tiếng phượng ngâm diễm tai, chuyển về phía sau Thương Nguyệt ba trượng.

đứng yên chờ đợi. Dáng hình Thương Nguyệt lúc này trông giống như nhất tôn nữ thần, trên đầu có thần kiếm xoay tròn, phía sau xuất hiện hình dáng Phurong Hoàng, nhìn vô cùng đẹp mắt. Nam đệ tử các viện có mặt tại đấu trường đều hướng ánh mắt nhìn nàng với thần sắc ái mộ vô cùng.

Vô Vọng bình tĩnh đối diện Thương Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Xin cẩn thận, tiếp chiêu thứ nhất Ngọc Thanh Kiếm Quyết của ta". Nói xong, đầu thanh kiếm đột nhiên dừng lại, dựng đứng lên trên, một đạo kiếm khí kinh thiên phát ra tạo thành một chùm kiếm quang màu xanh vô cùng đẹp mắt. Kiếm quang này mang theo khí thế thoi sơn đảo hải, nhanh chóng nhắm Thương Nguyệt chém tới.

Thương Nguyệt nhần thần chấn động, song thủ vờ ra một đạo pháp quyết, thần kiếm trên đầu đột nhiên gia tăng tốc độ gấp trăm lần. Một chùm hào quang vàng trắng phóng ra, do mật độ cực cao nên gần như biến thành một đạo quang trụ thực chất, nghênh tiếp một kiếm điên cuồng phách tới của Vô Vọng. Hai đạo quang trụ mang theo cường lực vô cùng mạnh bạo gặp nhau tại không trung, ngay lập tức sản sinh ra tiếng nổ cực lớn. Vô số lưu quang dị thái mang theo đủ màu sắc vô cùng đẹp mắt bay tóe ra khắp nơi, giống như bướm vờn mây bay, giữa không trung phiêu tán như mưa vũ.

Tiếng nổ cực lớn chấn động trời đất đổ làm toàn bộ mặt đất rung chuyển. Các dòng khí lưu cuồng đại lại tiếp tục sản sinh ra những tiếng nổ lớn khác, khoét thành một hố to trên mặt đất. Chân khí tỏa ra khắp nơi khiến nhiều đệ tử có tu vi thấp kém phải lùi lại phía sau. Giữa không trung, toàn thân Thương Nguyệt hào quang lưu chuyển hỗn loạn, thân thể bị phân lực chấn lùi lại sau khoảng ba bàn tay, hóa phurong hoàng phía sau cũng bị phá vỡ nát không thành hình nữa. Ở bên kia, Vô Vọng bị đẩy lùi ba trượng, sắc mặt chuyển sang trắng nhợt, khoe miệng ứa ra một chút huyết tích. Chân khí trong người hần đảo lộn, thân thể lắc lư xem cực kỳ tệ hại, hiển nhiên sau một chiêu đánh toàn lực, đã rơi vào thế hạ phong.

Chớp mắt một cái, song thủ Vô Vọng bắt pháp quyết trước mặt, toàn thân tái bạo phát một luồng quang mang cường thịnh. Khi luồng quang hoa đẹp mắt này đã lên mức cực điểm thì Vô Vọng hét lên một tiếng, thân thể xoay tròn thật nhanh. Chứng kiến hai chân của Vô Vọng chập lại, thân người chuyển thành thể đa tọa, toàn thân thanh quang lưu chuyển, nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Thương Nguyệt. Ở dưới đất, người của Đạo viện và Phurong Hoàng Thư viện cùng lo lắng nhìn vào trận đấu của hai người, trong ánh mắt biểu thị sự quan tâm xen lẫn lo lắng. Lục Vân và Ngao Tuyết nhìn Thương Nguyệt, trong mắt ẩn hiện sự cầu chúc lẫn cô động cho nàng gắng sức.

Nhần thần Thương Nguyệt trầm trọng, toàn thân hào quang đại thịnh, thần kiếm trên đầu xoay chuyển như điện, một luồng hào quang trắng vàng tỏa ra phân bố chung quanh, còn cả nhân thì cẩn thận chú ý động tĩnh của Vô Vọng. Khi thấy Vô Vọng đột nhiên xuất hiện bên người, hữu thủ của Thương Nguyệt phát ra, rất xảo diệu khiển dụng Khiếu Nguyệt Thần Kiếm. Chứng kiến hào quang chớp động, một đạo kiếm mang dài hàng chục trượng cường thịnh vô cùng nhắm hướng Vô Vọng đánh tới. Cùng lúc đó, thân ảnh Vô Vọng trong tư thế đa tọa đột nhiên chuyển động một cái, ngay lập tức huyền hóa thành vô số thân ảnh. Mỗi thân ảnh trên đầu đều bao phủ luồng hào quang màu xanh thắm, tạo thành hình dáng các thanh kiếm, đồng thời đánh tới Thương Nguyệt.

Từ dưới đất nhìn lên, thấy lúc này Thương Nguyệt bị bao phủ bởi vô số thân ảnh của Vô Vọng. Vô số huyền thanh bảo kiếm xoay tròn toát ra luồng hào quang đẹp mắt tạo thành một đạo di thiên kiếm vòng, vây lấy Thương Nguyệt cùng lúc công kích vào bên trong. Ở dưới đất, người của Phurong Hoàng Thư Viện cả kinh hô to một tiếng, hiển nhiên không tưởng đến Vô Vọng lại có thể có loại pháp quyết thần kỳ tuyệt diệu như vậy. Riêng trong mắt hai người Ngao Tuyết và Lục Vân thể hiện sự quan hoài lẫn ưu tư, rõ là đang vô cùng lo lắng cho Thương Nguyệt.

Quay nhìn sang Ngao Tuyết một cái, Lục Vân nhẹ giọng nói: "Không cần phải lo lắng chi, Thương Nguyệt trận này tất thắng. Tu vi hiện tại của Thương Nguyệt đã vượt quá dự tính của Vô Vọng. Ngũ Thái Tiên Lan đã khiến cho tu vi của hai tỷ đại tăng. Với tu vi của Thương Nguyệt hiện giờ thừa sức đối phó với Vô Vọng, tỷ nhìn xem!". Ngao Tuyết nghe những lời này, liếc nhìn Lục Vân, hai đồng tử trong suốt lộ xuất một tia nhu tình, khe khẽ gật đầu nói: "Tỷ cũng tin rằng nàng ấy sẽ thắng". Sau những lời ngắn ngủi đó, không nói thêm lời nào nữa.

Giữa không trung, Thương Nguyệt nhìn vô số huyền ảnh của Vô Vọng, trong tâm đột nhiên giật mình, thân thể lập tức tránh xuống một trượng. Rồi sau đó, thân thể lại lẳng không chuyển động với tốc độ cực nhanh. Thần kiếm trong tay xoay nhanh một vòng, phát ra vô số kiếm quang đẹp mắt. Tất cả kiếm quang này dưới sự điều động của Thương Nguyệt xoay tròn thật nhanh, hình thành một đạo kiếm trụ hình quạt, phát ra hào quang màu lam ngọc, bắn thẳng lên trời. Ở trên, vô số huyền thanh sắc kiếm hội tụ tại không trung, hình thành nhất điều thần long, móng vuốt sắc bén vô cùng, khí thế cuồng mãnh không gì chống được.

Hai cột quang mang cường đại một vàng một xanh gặp nhau tại không trung làm lóe ra hào quang chói mắt mang nhiều màu sắc khác nhau, từng phiến từng đóa rơi xuống liên tiếp như mây hoa bay loạn ở trên không Thiên Huyền Động. Tiếng nổ cực lớn này ảnh hưởng lớn đến mọi người ở dưới, vang vọng cả Thái Huyền Sơn. Giữa không trung, thân ảnh của Thương Nguyệt sau pha chiến đấu đã bị đẩy lùi ra xa ba trượng, sắc mặt trắng bạch thất sắc, nhần thần âm đạm vô quang. Hiển nhiên sau khi bị Vô Vọng xuất kỳ bất ý toàn lực đánh ra một chiêu, Thương Nguyệt đã thọ trọng thương.

Ở phía đối diện, thân thể Vô vọng bị chấn động bay lên trên không, một đạo tiên huyết phun xuất ra phiêu tán giữa không trung. Thân thể của Vô Vọng run rẩy không ngừng, nhanh chóng rơi xuống đất. Khi chỉ còn cách mặt đất một chút, Vô Vọng liền phản thủ phách ra một chưởng làm giảm tốc độ rơi, nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất. Lúc này sắc mặt hần cắt không còn giọt máu, nhần quang âm đạm vô thần, trong miệng tiên huyết không ngừng phun ra, rõ ràng đã tiến đến giới hạn vô lực, vô phương tránh đỡ thêm đòn đánh nào nữa.

Thương Nguyệt nhẹ nhàng đáp cạnh Vô Vọng, trên gương mặt thần sắc không có biểu hiện gì khác lạ, bình tĩnh nói: "Đã nương tay, huynh không cần phải khân trương?" Vô Vọng nhẹ nhàng lắc đầu nói: "Đã tạ, huynh không sao, nghỉ mấy ngày có thể phục nguyên". Thương Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, quay người bước lui. Liếc nhìn Ngao Tuyết và Lục Vân ở phía xa, nhần thần Thương Nguyệt dừng lại trên gương mặt Lục Vân, nhẹ nhàng mỉm cười. Nụ cười ấy trông giống như đóa sen trắng đang khai hoa nở nhụy. Nó chỉ dành tặng một người. Nàng không thốt ra lời, chỉ nở một nụ cười nhẹ, rồi quay đầu bước dần về phía sự phớt.

Ở phía ngoài tràng, tiếng hoan hô đột nhiên vang dậy, vô số đệ tử Thiên Kiếm Viện đều hò hét chúc mừng cho Thương Nguyệt. Rõ ràng là họ đã vì vị tuyệt thế cô nương này mà cổ vũ trợ uy. Bên này, Đạo Huyền Chân Nhân nhẹ nhàng thờ dài, nhìn theo Vô Vọng đang được đưa vào trong. Rồi ông quay đầu lại, nhìn Ngọc Vô Song nhẹ giọng nói: "Cung hỉ Ngọc chương giáo lần này vang danh trong chân tu giới". Ngay lúc đó Ngọc Vô Song cũng đậm nhần mỉm cười, mục quang chú thị Thương Nguyệt, nhẹ giọng nói: "Quá lời rồi, Thượng Nguyệt bất quá do vận khí mà thôi".

Sau đó, vô số lời chúc tụng, cung hỷ từ miệng các vị chưông giáo lần lượt đưa đến. Trong kỳ đại hội này, Phụng Hoàng thư viện tràn đầy niềm vui. Nhìn Thương Nguyệt, Ngọc Vô Song cười nói: "Tốt lắm, không hổ là đệ tử của Phụng Hoàng Thư Viện chúng ta, hãy mau chóng vận công chữa thương đi. Sư phụ cảm thấy rất vinh dự vì con, con là niềm hãnh diện của ta". Thương Nguyệt nhẹ gật đầu, lui về sau cùng Hứa Khiết lo chữa trị thương thế.

Đệ nhị tràng thế là đã kết thúc với kết quả Thương Nguyệt của Phụng hoàng Thư viện đắc thắng. Còn lại trận thứ ba là chứa đầy nghi vấn. Mọi người bốn phía đều đoán già đoán non liệu xem Lục Vân hay Ngao Tuyết thắng. Dù sao thì họ đều là xuất thân từ cùng sư môn, rút cục tu vi của ai cao hơn ai?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

CHƯƠNG 54: CHUNG TƯƠNG NHẤT CHIẾN

Đôi mắt theo bóng hình Thương Nguyệt rời khỏi, Ngao Tuyết thấp giọng thốt: "Cuối cùng tỷ ấy cũng thủ thắng, chỉ là đã thụ trọng thương. Đối với trường tỷ thí này sẽ có ảnh hưởng rất lớn".

Lục Vân nhìn một thân ảnh rời đi, cười nhạt: "Cũng có thể trận tới, tỷ ấy không phải xuất thủ, hừm...có thể lắm". Ngao Tuyết liếc nhìn Lục Vân, nhanh chóng minh bạch ý tứ của chàng, nhẹ nhàng nói: "Như thế cũng tốt. Bao nhiêu hao sự đều rơi cả vào chàng".

Bên ngoài, chúng nhân đều nhìn hai người với ánh mắt kỳ quái, không hiểu được ý tứ của họ. Lục Vân Phong đang định mở lời hỏi, Lý Trường Xuân đã tuyên bố trường tỷ thí thứ ba bắt đầu. Lục Vân cười mỉm với Ngao Tuyết, thấp giọng nói: "Chúng ta còn phải lên đài giải quyết công chuyện, đừng để mọi người bảo chúng ta không biết giữ lễ mạo". Dứt lời, thân thể chàng nhẹ nhàng cất lên, vô thanh vô tức hạ xuống trường trung, toàn thân lộ ra vẻ tiêu sái.

Ngao Tuyết nhìn theo thân ảnh Lục Vân, trong mắt lộ ra một tia sáng dịu dàng, thân thể nàng loáng lên, cũng xuất hiện tại trường trung, lặng lẽ nhìn Lục Vân. Nàng vừa hạ thân xuống trường đấu, bên ngoài vô số tiếng hoan hô ào ào vang lên. Rất nhiều người đến đây để trợ uy cho nàng, giúp nàng tỏa sáng. Ngao Tuyết không buồn để ý đến đám người này, chỉ dịu dàng nhìn Lục Vân, nhãn thần lấp lánh thần thái mê hoặc người.

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết đứng trước mặt, bạch y như tuyết, thánh khiết như tiên, vẻ mặt mỹ lệ của nàng có mấy phần đậm nã, giống như một đoá u lan nơi cốc vắng tỏa ra những sợi tơ không linh chỉ khí, mùi hương dịu dịu đắm đuối, tất cả dáng hình khiến người không thể nào quên. Ánh mắt trong trẻo như nước, lại lấp lánh tia sáng dịu dàng làm say người, thần thái vô cùng quyến rũ nhưng vẫn âm thầm đưa tới một chút nhu tình, một làn tâm hương. Lục Vân không nói lên lời, lặng lẽ ngắm nhìn Ngao Tuyết, khi ánh mắt hai người gặp nhau giữa không trung, những đoá hoa lửa dịu hiền lấp lóe. Không khí trầm tĩnh, một mùi thơm say nồng thoang thoảng giữa hai người. Tâm ý đôi bên không cần phải nói thành lời, chỉ cần ánh mắt tương thông là tự hiểu được.

Từ bốn phía, âm thanh la ó lác đác vang lên, ai cũng cảm thấy giữa Lục Vân và Ngao Tuyết có chuyện không bình thường. Trong vẻ trầm tĩnh, những đoá hoa lửa ái tình nồng nhiệt của họ âm thầm khiến trong lòng mỗi người thoáng chấn động. Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn Tĩnh Nguyệt Đại Sư, ánh mắt hai người lộ ra một tia kỳ dị. Phía xa, Ngọc Vô Song liếc nhìn Lục Vân, lòng thầm thở dài, tựa như cảm thán chuyện gì đó. Lâm Vân Phong cũng nhìn Lục Vân, trong tâm ngầm cổ vũ cho chàng. Từ Dương Chân Nhân thì nhìn Liễu Hoành Phi, lòng cũng buông tiếng thở dài, biết rằng nếu có Lục Vân thì y không còn hi vọng gì với Ngao Tuyết. Ông nhẹ nhàng lắc đầu, mục quang rời về chốn xa xăm, lặng lẽ trầm tư.

Vẫn giữ nụ cười thản nhiên, trong chớp mắt vẻ mặt mỹ lệ của Ngao Tuyết bộc phát ra thần thái kinh nhân, khiến bốn bề kêu lên kinh hãi. Mục quang nhu hòa ngắm Lục Vân, Ngao Tuyết khai khẩu: "Trận chiến này, ta tự động rút lui, Lục Vân thủ thắng!". Lời vừa dứt, bốn bên lập tức vang lên tiếng cười châm chọc, không ít người gào lên thất vọng, không muốn chấp nhận sự việc trước mắt.

Lúc đó, cao thủ tứ viện ở bên ngoài còn đang đoán già đoán non xem giữa hai người, ai có cơ hội trực tiếp tấn cấp. Nếu phải giao thủ, thắng lợi dễ dàng kiểu này là không thể. Huyền Ngọc Chân Nhân không phải xuẩn ngốc, những chuyện tự làm tổn thương lực cũng không muốn. Giờ đây, Ngao Tuyết đột nhiên mở miệng xin tự rút lui khiến mọi người đều kinh ngạc. Theo lẽ thường, Ngao Tuyết có Từ Ảnh Thần Kiếm trong tay, lại thêm trong trận chiến tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan, thụ đắc phần lớn linh khí của Tiên Lan khiến cho tu vi đại tăng nên trong trận chiến này nàng tuyệt đối chiếm ưu thế. Vì sao Dịch Viện lại bỏ qua cơ hội khó gặp này, đem cơ hội có thể thắng lợi nhường lại cho Lục Vân? Dù Lục Vân từng thắng cả Tất Thiên của Nho Viện nhưng như thế không có nghĩa là chàng mạnh hơn Ngao Tuyết.

Lý Trường Xuân thấy sự tình diễn ra như vậy, đành tuyên bố trận tỷ thí thứ 3, phần thắng thuộc về Lục Vân của Dịch Viện. Thành ra, chưa đến nửa ngày, những trận tỷ thí mà ban đầu mọi người đều cho là rất ngoạn mục đã kết thúc. Trừ Thương Nguyệt và Vô Vong phải dốc sức toàn lực chiến đấu, hai trận còn lại người thắng đều trực tiếp tấn cấp nên một chút sượng mắt cũng không được chứng kiến khiến cho những người đến xem thi đấu đều thờ dài tiếc nuối. Tỷ thí kết thúc, Lý Trường Xuân cùng lục viện chưông giáo toàn bộ tập trung tại một nơi thương nghị những chuyện liên quan đến vòng sau.

Lý Trường Xuân nhìn năm vị chưông giáo, hỏi: "Hiện tại vòng tỷ thí thứ nhất đã kết thúc, chúng ta cứ chiếu theo lệ cũ, trước hết tiến hành tỷ thí phân chia

ba vị trí dẫn đầu, các vị nghĩ thế nào?". Nho Viện Hạo Văn Cư Sĩ không dị nghị gì, gật đầu đồng ý. Pháp Quả Đại Sư của Bồ Đề Học Viện cùng Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng Thư Viện cũng đồng ý, duy có Đạo Viện Thất Huyền Chân Nhân không mãn ý, hiển nhiên vì hiện giờ Vô Vong trọng thưởng, nếu có tỷ thí cũng thua trận. Lúc này thấy mọi người đều đồng ý, Thất Huyền Chân Nhân nhè nhẹ thở dài, khẽ gật đầu biểu thị đồng ý.

Sự tình được quyết định xong, vòng tỷ thí thứ hai được tiến hành lập tức. Rất nhanh, Lý Trường Xuân ngay trước mặt mọi người tuyên bố bắt đầu vòng hai. Đồng thời gọi Ngao Tuyết, Vô Vong, Bản Nhất xuống trường, để họ tự chọn đối tượng tỷ thí. Vì chỉ có hai người để chọn nên không ai vội vàng.

Ba người đứng trong trường, hơi bối rối mất một lúc. Thất Huyền Chân Nhân thấy vậy, bước vào trong trường, liếc nhìn ba người: "Lần thi đấu này, Vô Vong thoát xuất, hai người cứ đấu đi". Nói xong dẫn theo Vô Vong, thần sắc ù rừ rời khỏi. Ngao Tuyết nhìn Bản Nhất, bình tĩnh hỏi: "Chúng ta có nhất thiết phải tỷ thí không?". Bản Nhất nhè nhẹ lắc đầu, trong lòng lại thở dài. Trận đấu giữa y và Ngao Tuyết lần này, dù kết quả thế nào cũng hoàn toàn không có một chút ý nghĩa. Y mà thắng, Dịch Viện vẫn còn Lục Vân, y chỉ có thể bài danh đệ tứ. Vô Vong cũng đã rút lui nên y mà thua thì vị trí thứ tư vẫn thuộc về y, do vậy tỷ thí lại càng không có ý nghĩa.

Buồng một tiếng thở dài, Bản Nhất trầm giọng: "Tôi không đấu nữa, chúng ta mà có tỷ thí thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì, dù thế nào cũng chỉ đứng thứ tư. Chúng ta hà tất phải động thủ?". Bản Nhất thần nhiên quay người, chậm chậm lui gót. Chỉ mất một chút thời gian, vòng tỷ thí thứ hai đã kết thúc, thật vượt ngoài ý liệu của mọi người.

Tĩnh Nguyệt Đại Sư khẽ than: "Nhiều năm rồi, tình huống như thế này mới xuất hiện lần đầu. Nhớ lại vòng đầu, xưa nay chưa từng có chuyện ba tổ dự thí thì hai tổ tự rút lui, vòng hai thì toàn bộ tự bỏ cuộc cũng là chuyện chưa từng xuất hiện. Hy vọng rằng trận thi đấu tới hậu sẽ hấp dẫn chứ không tái diễn tình huống này".

Từ Dương Chân Nhân lên tiếng: "Phải tin là không, chí ít thì Lục Vân sẽ không bỏ cuộc. Trận chiến cuối cùng này, Thương Nguyệt đã thụ thương, trọng điểm của chúng ta là Kiếm Vô Trần. Lục Vân có thể thắng hay thua Kiếm Vô Trần quan hệ đến việc bản môn có trở thành đệ nhất trong Lục Viện hay không. Cơ hội như vậy, hình như chúng ta chưa từng gặp qua?", nói đoạn, mục quang lướt qua Huyền Ngọc Chân Nhân cùng Tĩnh Nguyệt Đại Sư.

Huyền Ngọc Chân Nhân không đáp, chỉ nhìn Vô Trần rồi nhìn Lục Vân bên mình, trong lòng không khỏi khẽ thở dài. Theo đánh giá của ông, từ về bề ngoài có thể thấy Kiếm Vô Trần mạnh hơn nhiều, Lục Vân có muốn thủ thắng, chỉ e cơ hội không nhiều, dù trong lòng mình, ông vẫn hi vọng là Lục Vân sẽ thắng. Có nhiều yếu tố khách quan nên không có chỗ cho những sơ sót. Nhưng những yếu tố này lại không khiến ông hy vọng nhiều vào kết quả, ai sẽ có cơ hội thắng ông hoàn toàn không thể biết trước.

Lục Vân nhìn Kiếm Vô Trần, khí cơ toàn thân thu lại, dường như hoàn toàn ẩn tàng đi, không cho đối phương một cơ hội thăm dò nào. Trên chiến trường, có rất nhiều việc tuy nhỏ nhưng cực kỳ quan trọng, nếu một kẻ nào không lưu tâm sát nhập vào cảnh nguy khốn. Vì vậy, ở trước mặt Kiếm Vô Trần, Lục Vân tỏ ra khá cẩn thận.

Lý Trường Xuân nhìn sắc trời, thấy không còn sớm nữa, bèn tuyên bố vòng tỷ thí thứ ba sẽ cử hành vào buổi chiều. Liền đó, chuông giáo các viện đem môn hạ về liệu thương và nghỉ ngơi. Thoảng chốc, trên trường tỷ thí chỉ còn người của Dịch Viện đứng lại.

Đưa mắt nhìn mọi người, Huyền Ngọc Chân Nhân khai khẩu: "Về thôi, có vài chuyện nói chuyện ở đây không tiện, chúng ta về rồi nói tiếp tránh những hiểu lầm không đáng". Ánh mắt ông lướt qua Lục Vân, trong đó lộ ra một tia kỳ vọng. Rồi ông lập tức khởi thân, ngư phong phi vũ, thông dong nhắm hướng Thiên Hóa Động lướt tới. Ông vừa rời khỏi, toàn thể đều khởi thân lướt theo.

Bên trong Thiên Hóa Động, tất cả người của Dịch Viện đều tề tựu, lặng lẽ chờ Huyền Ngọc Chân Nhân lên tiếng. Từ khi đến Thái Huyền Sơn đến nay, Lục Viện Luận Võ đã tiến đến những giây phút cuối cùng, trong suốt chặng đường này, Dịch Viện đã trải qua không ít sự tình. Có được thành tích như hôm nay, đã vượt quá tưởng tượng của Huyền Ngọc Chân Nhân. Thành quả này khiến tất cả thầy người Dịch Viện đều thập phần cao hứng.

Đào mắt nhìn qua tất cả mọi người, Huyền Ngọc Chân Nhân có phần kích động lên tiếng: "Trận chiến cuối cùng sắp diễn ra, bất kể kết quả thế nào, ít ra chúng ta cũng đứng vị trí thứ 3. Nói thật là kết quả này đã vượt xa dự tính của bản môn. Lần Lục Viện Hội Võ này, trong tình huống cao thủ như mây, chúng ta đã băng vào nghị lực kiên cường, tiến thẳng vào lục cường cũng đã vượt rất xa tưởng tượng của ta. Không cần biết kết quả vòng cuối thế nào, Dịch Viện chúng ta đều có thể ngẩng mặt ngẩng mày trong giới tu chân, rồi đi 50 năm dài phải giữ danh hiệu hạng bét trong lục viện. Trong trận chiến với Kiếm Vô Trần chiều nay, Lục Vân phải luôn kiên trì, giành thắng lợi không chỉ quan hệ đến Dịch Viện chúng ta mà liên quan đến của giới tu chân. Nếu Lục Vân thắng, từ nay thì Dịch Viện chúng ta trong mắt người tu chân sẽ khác đi, hoàn toàn mang một diện mạo mới. Đương nhiên đây chỉ là giả thiết, nếu có thất bại cũng là chuyện hết sức bình thường nên Lục Vân con không chịu áp lực nào cả, cứ bình tâm ứng chiến, toàn lực thể hiện mình". Dứt lời, mục quang nhìn lên mình Lục Vân, trong ánh mắt tràn ngập niềm cổ vũ.

Lục Vân thấy ánh mắt mọi người đều nhìn vào mình, tâm lý chàng cũng ít nhiều có áp lực. Chàng tất nhiên biết rõ sức mạnh của Kiếm Vô Trần, chàng cũng biết muốn thắng được y không hề dễ dàng, đặc biệt lại không được để lộ bí mật trước kia của bản thân, cho nên muốn thắng lại càng khó. Bằng vào Dịch Viện pháp quyết mà muốn thắng Kiếm Vô Trần, cơ hồ là một việc không thể.

Cảm thụ được trong ánh mắt mọi người chứa chan kỳ vọng và lời chúc phúc chân thành vô vàn, tâm ý Lục Vân trào dâng một luồng nhiệt lãng, chớp mắt toàn thân phát xuất một cỗ khí thế cường đại, âm thầm chấn động mọi góc ngách của sơn động. Nhìn sư phụ, nhìn chuông giáo, Ngao Tuyết, Văn Phong, Tĩnh Nguyệt Đại Sư, Lý Hoành Phi, Lục Vân hoàn toàn tự tin nói: "Mọi người yên tâm, con không để các người phải thất vọng đâu, con đã đáp ứng với Văn Phong vì đệ ấy mà lấy được túi Càn Khôn, con nhất định sẽ cố gắng".

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân, mục quang lộ xuất một tiếng thở dài, lòng tin tuy rất quan trọng nhưng Lục Vân sẽ thắng Kiếm Vô Trần bằng cách nào đây? Huyền Ngọc Chân Nhân nh? hiểu được ngầm ý trong ánh mắt bà, khe khẽ lắc đầu, tựa như muốn nói bất kể kết cục thế nào cũng không nên đả kích khí thế của Lục Vân. Trước khi thi đấu, chuyện thắng thua thuộc về ai còn chưa thể đoán được, ai dám nói lần này Lục Vân lại không lập tạo thêm kỳ tích?

Sau đó, mọi người bắt đầu đàm luận về trận chiến với Kiếm Vô Trần vào buổi chiều có thể xảy ra những tình huống gì, phân tích kỹ càng từng tình huống để giúp Lục Vân nếu gặp phải sẽ không đến nỗi chân tay luống cuống, rơi vào hạ phong. Thời gian cứ thế chậm chậm trôi qua theo từng lời đàm luận. Sau khi dùng cơm, mọi người đều kéo đến trước Thiên Huyền Động quan sát trận chiến cuối cùng. Thật ra, danh hiệu đệ nhất lần này sẽ rơi vào bên nào, phải đợi đến khi trận chiến chiều nay kết thúc.

Trước Thiên Huyền động, ngoài Phụng Hoàng Thư viện chưa đến thì người của ngũ viện còn lại đều đã có mặt. Ai cũng hiểu rằng Ngọc Vô Song đang tranh thủ thời gian để giúp Thương Nguyệt hồi phục công lực. Như vậy thì trận chiến chiều nay sẽ có nhiều cơ hội hơn. Dù sao thì đây cũng là trận chiến cuối cùng, ai mà không để tâm cho được.

Hạo Vân cư sĩ cùng Đan Thanh kiếm hiệp của Nho Viên lúc này đang cùng nhóm người của Huyền Ngọc chân nhân nhỏ tiếng bàn luận về trận đấu. Chỉ nghe Đan Thanh kiếm hiệp nhìn Từ Dương chân nhân nói "Lão hữu, thế nào? Trước đây ta nói có sai đâu. Môn hạ đệ tử của lão tài đức vẹn toàn, sau này chắc chắn vì Dịch Viên mà tranh quang. Bây giờ thì đã thấy ta nói đúng rồi đó. Trận chiến chiều nay nếu đệ tử của lão đánh thắng thì xem như Dịch Viên từ đây đứng đầu Lục Viện, lấy lòng thiên hạ rồi".

Từ Dương chân nhân nghe thế, trong lòng vui mừng khôn xiết. Nhìn về phía Lục Vân, người bất giác cảm động nói "Tài năng của vị đệ tử này quả thật vượt khỏi sự tưởng tượng của tất cả chúng ta. Dương Viện chưa bao giờ xuất hiện kiệt xuất nhân tài, không ngờ lần này bất ngờ có được một đệ tử tuyệt vời như vậy. Ta thật vui mừng không biết nói sao. Bất luận trận đấu trưa này là thắng hay bại thì ta cũng đủ cảm thấy hãnh diện rồi".

Lục Vân quay đầu nhìn Từ Dương chân nhân, nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của người, trong lòng cũng tràn trề một niềm vui khôn tả. Nhìn quanh một lượt, người của Phụng Hoàng Thư viện cuối cùng cũng đã đến. Chỉ thấy Thương Nguyệt vẻ mặt điềm tĩnh đi cùng với Ngọc Vô Song, trông không có vẻ gì là bị đá thương. Ngược lại vẻ mặt của Ngọc Vô Song lại có đôi nét thất sắc, ánh mắt vô thần. Rõ ràng, Ngọc Vô Song đã vì vị trí đệ nhất này mà toàn lực truyền công cho Thương Nguyệt.

Lục Viện đã tề tụ, cuộc tỷ võ bắt đầu. Lý Trường Xuân khẽ nhìn sang Huyền Ngọc chân nhân, Lục Vân và Ngọc Vô Song, Thương Nguyệt, khẽ nói "Bây giờ mọi người đã đến rồi, chúng ta tiếp tục trận tỷ võ cuối cùng. Vì lần này là 3 người cùng tranh ngôi vị đệ nhất nên sẽ chiếu theo lệ cũ, bốc thăm xem đôi nào sẽ đấu trước để tiến hành trận đấu một chọi một, tất cả sẽ có 3 trận. Để công bằng, sau mỗi trận, mỗi người sẽ có thời gian nghỉ ngơi là 1 ngày. Tức là, sau trận đấu trưa nay, trận thứ 2 sẽ bắt đầu vào chiều mai. Bây giờ mời 3 vị đệ tử hãy đến ngay giữa sân để quyết định một lần nữa là có tham gia trận đấu tranh ngôi vị đệ nhất không hay chỉ tranh ngôi vị thứ 2.

Huyền Ngọc chân nhân cùng mọi người của Dịch Viên đều đưa ánh mắt khích lệ đến Lục Vân, âm thầm chúc may mắn cho chàng. Lục Vân nhìn mọi người khẽ cười, tỏ ra rất tự nhiên rồi quay lưng đi vào giữa sân đấu. Khi Lục Vân đến nơi, Thương Nguyệt và Kiếm Vô Trần cũng vừa đi đến. Lần đầu tiên, cả 3 người đối mặt nhau như thế này, không khỏi cảm thấy thú vị.

Kiếm Vô Trần thần sắc thản nhiên, đôi mày hơi cong, đầy ngạo khí, toàn thân ẩn hiện ngũ sắc hào quang không ngừng lưu chuyển, vô cùng thần bí. Y nhìn Lục Vân với cặp mắt sắc lạnh, ra vẻ ngạo mạn. Sau đó nhìn sang gương mặt tuyệt mỹ của Thương Nguyệt. Một chút xúc cảm ái mộ khẽ thoáng qua nhưng vẫn giữ phong độ tự tin và lãnh ngạo, im lặng quan sát Thương Nguyệt.

Lục Vân vẫn bình thản, đối với thái độ ngạo ngược của Kiếm Vô Trần, chàng xem như không có. Ánh mắt chỉ nhìn về phía Thương Nguyệt, khẽ mỉm cười, như tán thưởng, như khích lệ. Để đáp lại, đôi mắt của Thương Nguyệt cũng nhẹ nhàng hé mở một nụ cười thản nhiên.

Thương Nguyệt lúc này, tuy phải đối mặt với 2 ánh nhìn không dòi của 2 đối thủ trước mắt, nhưng thần thái tỏ ra vẫn rất bình tĩnh tự nhiên, không hề nao núng. Nàng khẽ nhìn Kiếm Vô Trần, ánh mắt bình dị, chỉ nhìn thoáng rồi quay đi ngay, dừng lại trên gương mặt của Lục Vân. Khuôn mặt anh tuấn, hiền dịu, nụ cười khe khẽ cùng với ánh mắt rực sáng mê người làm tâm khảm vốn tĩnh lặng của Thương Nguyệt bất giác lay động. Hoặc giả như kỉ niệm trước đây đã để lại trong trái tim của nàng những kí ức sâu đậm, khiến cho nàng lúc này, bất giác vừa nhìn Lục Vân vừa khẽ mỉm cười, ánh mắt lung linh như sao trên trời.

Kiếm Vô Trần thấy thế càng tỏ ra lạnh lùng, liếc nhìn Lục Vân đầy vẻ căm hận. Trận ái tình chiến này tuy Lục Vân có vẻ đang chiếm ưu thế nhưng kết quả của trận đấu thật sự sẽ thế nào không ai rõ được.

Lý Trường Xuân đi về phía 3 vị đệ tử cuối cùng, lên tiếng "Bây giờ 3 người hãy chủ động lên tiếng quyết định, có rút khỏi danh sách tranh ngôi vị đệ nhất không hay ta phải hỏi từng người một? Nếu không muốn tự lên tiếng thì ta sẽ bắt đầu hỏi". Dứt lời, ánh mắt lướt qua cả 3 người, muốn tìm thấy câu trả lời từ ánh mắt của họ.

Quan sát 1 lúc, thấy cả 3 đều không lên tiếng, Lý Trường Xuân bèn nói "Nếu vậy thì ta sẽ hỏi từng người. Vô Trần, ngươi trả lời trước, nếu người đấu với Lục Vân, ngươi có rút lui hay không?".

Kiếm Vô Trần lạnh lùng liếc nhìn Lục Vân, trầm giọng nói "Không, đã đứng ở đây thì đệ tử sẽ không rút lui". Lý Trường Xuân tỏ ra rất hài lòng, tiếp tục hỏi "Vậy nếu đấu với Thương Nguyệt thì ngươi có rút lui không?" Y nhìn sang Thương Nguyệt, trầm tư một lúc rồi cương quyết "Cũng sẽ không, bất luận phải đấu với ai, trận này đệ tử nhất định không từ bỏ".

Lý Trường Xuân gật đầu, tán thưởng, sau đó di chuyển ánh mắt đến Lục Vân, hỏi "Lục Vân, nếu ngươi phải đấu với Vô Trần thì ngươi có quyết định bỏ cuộc?" Lục Vân bình tĩnh nhìn Lý Trường Xuân và Kiếm Vô Trần, ánh mắt khẽ cười nói "Cũng như những gì Vô Trần đã nói, nếu đã đứng đây thì đệ tử muốn trở thành đệ nhất Lục Cường, nên sẽ không bỏ cuộc".

Lý Trường Xuân khẽ nhìn sang Vô Trần, âm thầm trao đổi ánh nhìn đầy ngụ ý. Sau đó lão nhìn sang Thương Nguyệt rồi tiếp tục hỏi "Lục Vân nếu đấu với Thương Nguyệt thì sẽ thế nào? Có bỏ cuộc không?" Lục Vân cũng quay nhìn Thương Nguyệt, ánh nhìn nhẹ nhàng, khẽ nói "Cũng như thế, đệ tử và sư tỷ ấy cũng sẽ có một người thắng mà thôi".

"Thương Nguyệt, còn người thì sao? Nếu đấu với Kiếm Vô Trần, người sẽ nghiêng chiến hay từ bỏ?"

Bây giờ cả 2 người kia đều quyết đấu đến cùng, giờ chỉ còn xem Thương Nguyệt quyết định ra sao.

Thương Nguyệt nhìn 1 lượt cả 3 người, rồi dừng ánh mắt trên gương mặt của sư phụ. Ánh mắt khẽ thờ dài của Ngọc Vô Song đã đủ để Thương Nguyệt hiểu ra nỗi lo của người. Thật ra lúc đến đây, Ngọc Vô Song đã có dặn dò nàng, nếu phải đấu với Kiếm Vô Trần thì hãy tự động rút lui. Hy vọng duy nhất là đánh trận tranh đoạt ngôi vị hạng 2 với Lục Vân, bởi vì như vậy mới giữ được tia hy vọng cuối cùng. Khẽ nhìn sang Lý Trường Xuân, Thương Nguyệt nói "Đệ từ muốn hỏi Lục Vân một chuyện này trước rồi mới trả lời câu hỏi của sư bá, có được không?" Nàng khẽ sang Lý Trường Xuân rồi quay nhìn Lục Vân, ánh mắt như ẩn chứa điều gì khó nói.

Lý Trường Xuân và Kiếm Vô Trần đều cảm thấy khó hiểu. Nhìn sang Lục Vân, Lý Trường Xuân khẽ nói "Được, người cứ hỏi. Sau khi hỏi xong thì hãy trả lời câu hỏi của ta".

Thương Nguyệt khẽ gật đầu, đảo mắt nhìn cả 4 người rồi khẽ nhìn Ngao Tuyết, cuối cùng là Lục Vân. 2 ánh mắt bắt gặp nhau, phút chốc, cả 2 đều im lặng. Xung quanh, ai nấy đều hồi hộp quan sát 2 người và đoán xem Thương Nguyệt sẽ hỏi điều gì. Ngọc Vô Song bất chợt thể hiện nét mặt kỳ dị, đột nhiên thờ dài một tiến. Còn Ngao Tuyết nhìn 2 người, trong lòng cũng đoán biết được Thương Nguyệt muốn hỏi gì.

Bốn bề tĩnh lặng, tất cả ánh nhìn đều tập trung về Lục Vân và Thương Nguyệt, lặng lẽ chờ đợi. Thương Nguyệt khẽ mấp máy môi, bình tĩnh hỏi "Nếu như ta bỏ cuộc, đệ lấy gì thắng Vô Trần?" Ánh mắt vừa hỏi vừa lo lắng, nhìn thẳng vào Lục Vân. Nàng muốn biết Lục Vân có thể nắm trong tay xác suất đánh thắng Vô Trần là bao nhiêu.

Ngoài sân đấu, mọi người đều quá đỗi bất ngờ, không ngờ Thương Nguyệt lại hỏi câu này. Nếu như nàng rút khỏi trận tranh ngôi vị đệ nhất thì sẽ chỉ còn Lục Vân và Kiếm Vô Trần. Vậy thì trận đấu của họ, Lục Vân sẽ đánh thế nào? Dịch Viên còn tuyệt học gì lợi hại có thể đánh thắng Thiên Kiếm Cửu Quyết của Thiên Kiếm Viện? Vấn đề này ai cũng muốn biết, bao gồm cả nhóm người của Dịch Viên và hai sư đồ Lý Trường Xuân, Kiếm Vô Trần.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, khẽ cười một cách rất tự tin. Sắc mặt nghiêm trọng, Lục Vân đột nhiên tỏ ra nghiêm túc, trịnh trọng nói "Ta sẽ thắng bằng quyết tâm sắt đá!" chỉ một câu ngắn gọn, không kiêu ngạo nhưng lọt vào tai của Thương Nguyệt lại là một lời khẳng định chắc chắn, mạnh mẽ. Nàng khẽ nói "Hy vọng đệ nói được làm được, chúc may mắn!" Dứt lời, nàng đi về phía Ngọc Vô Song.

Mọi người nhìn tình thế cũng tự hiểu, Thương Nguyệt đã quyết định bỏ cuộc. Ngọc Vô Song khẽ thờ dài hỏi "Tại sao lại bỏ cả giải tranh ngôi vị thứ 2, người và hân đáng lẽ còn có cơ hội phân cao thấp mà". Ánh mắt đầy vẻ nuối tiếc...

Thương Nguyệt thân nhiên đáp "Lục Vân có nhiều điều mà sư phụ không thể biết được. Luận tu vi, Lục Vân thâm hậu hơn. Trong Lục Viện, đệ ấy là người duy nhất có cơ hội đánh thắng Kiếm Vô Trần. Nếu không Ngao Tuyết cũng sẽ không tự động bỏ cuộc". Ngọc Vô Song đành thờ dài "Hy vọng quyết định này là đúng, nếu không thì uổng công nỗ lực của tất cả chúng ta".

Trong đấu trường, Lý Trường Xuân nhìn Lục Vân, khẽ nói "Bây giờ chỉ còn lại 2 người trong trận tranh ngôi vị đệ nhất, cả 2 hãy cùng cố gắng! Bây giờ lui về chuẩn bị, trận đấu sẽ tiến hành ngay bây giờ" Dứt lời, lão ra hiệu cho Vô Trần rồi cả 2 rời khỏi.

Lục Vân lặng lẽ đứng đó, khẽ ngẩng nhìn trời. Cuối cùng cũng đã đến giây phút trọng đại. Ai sẽ là người chiến thắng cuối cùng? Lục Vân không dám chắc hoàn toàn, nhưng chàng có đủ quyết tâm. Giờ phút này, Lục Vân như đang hiên ngang cười với trời cao, để xem chàng đi lên vị trí Lục Viện đệ nhất, uy chấn chân tu giới như thế nào. Khí thế hùng hực bất ngờ bùng phát từ cơ thể của Lục Vân.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 55: KINH THẾ NHẤT CHIẾN

Bên ngoài, Huyền Ngọc, Tử Dương, Văn Phong, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt ai nấy đều chú tâm theo dõi từng động tĩnh của Lục Vân, đồng thời họ cũng cảm nhận được nguồn khí thế không gì cản nổi được đang bất chợt bộc phát. Ngay lúc này, từ trên cơ thể của Lục Vân, sự thay đổi đột ngột và dữ dội, sự chuyển biến gây nên sự khác biệt rõ ràng đó làm choáng ngợp tâm can của từng người.

Trong ánh nhìn chăm chú của tất cả, khí cơ toàn thân của Lục Vân bất ngờ thu lại, trong phút chốc trở về lại trạng thái bình thường, mỉm cười nhìn về phía các đồng đạo Dịch Viện, rồi xoay người đi tới. Đến nơi mọi người đang đứng, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của họ, Lục Vân khẽ cười như trấn an "Yên tâm nào, trận này đệ từ sẽ không để mọi người thất vọng đâu. Hãy xem Lục Vân này đưa Dịch Viện lên đỉnh danh vọng của Lục Viện, trở thành chân tu giới đệ nhất đại phái như thế nào".

Chỉ một câu nói đã đủ khiến cho tất cả những người có mặt cảm động, ánh mắt họ cùng rực sáng niềm tin. Huyền Ngọc chân nhân nhìn sang Tử Dương,

hai người họ quả thật kích động. Cuối cùng cũng đã đến trận chiến này, vận mệnh của Dịch Viện, có được đổi thay hay không thì phải xem trận này Lục Vân tạo lập tình thế như thế nào. Cả Huyền Ngọc và Từ Dương hai người đều không ai dám nghĩ đến lần đại hội Luận võ năm nay lại có cơ duyên tham dự trận đấu tranh giành danh hiệu đệ nhất. Đối với họ, đây quả thật là một niềm vui ngoài sức tưởng tượng.

Ánh mắt khẽ lướt qua rồi dừng lại trên gương mặt của Ngao Tuyết, Lục Vân không nói gì, chỉ trịnh trọng khẽ gật đầu. Ngao Tuyết khẽ cười thản nhiên, như gửi lời chúc may mắn đến chàng. Trong đôi mắt long lanh huyền ảo đó, ẩn hiện niềm tin và sự khích lệ, mọi thông điệp đều đã được trao vào trái tim của Lục Vân, một cách trọn vẹn. Không bằng thanh âm mà chỉ là ánh mắt, nụ cười, bao nhiêu đó đã đủ nói lên tất cả. Giữa họ, lời nói đã trở thành thứ không cần thiết.

Mỉm cười ngọt ngào, Lục Vân khẽ dời ánh mắt, nhìn về phía Thương Nguyệt cách đó không xa. Chúc phúc nhẹ nhàng, quan tâm khe khẽ, ánh mắt xa xăm, lòng đầy dịu ngọt. Trong đôi mắt của Thương Nguyệt, nét dịu dàng hiếm thấy hơi hơi hé lộ. Với cảm xúc nhẹ, nằng nề gật đầu. Lục Vân dịu dàng trao ánh nhìn rồi đưa ánh mắt đến Kiếm Vô Trần. Quay đầu nhìn mọi người lần nữa, Lục Vân an nhiên, tay cầm Như Ý Tâm Hồn kiếm, hùng dũng tiến bước. Từ lúc đầu đến giờ, mọi thành viên trong Dịch Viện đều không thốt một lời, chỉ dùng ánh mắt để khích lệ và dõi theo bóng hình chàng.

Lặng lẽ đứng cách một trượng trước mặt Kiếm Vô Trần, thần sắc của Lục Vân vẫn điềm tĩnh, khóe miệng còn ẩn hiện một nụ cười đầy ngụ ý, thản trọng nhìn thẳng vào đôi mắt của Vô Trần. Kiếm Vô Trần bắt được ánh nhìn của Lục Vân, lập tức rung mình, lên tiếng "Người còn gì muốn nói không, nếu không thì chúng ta bắt đầu đi".

Lục Vân nhìn thẳng Kiếm Vô Trần nói "Không có gì muốn nói, chúng ta bắt đầu được rồi. Hy vọng người không khiến ta phải thất vọng". Vô Trần đối đáp một cách lạnh nhạt "Người sẽ không thất vọng đâu, hãy chuẩn bị đi, ta xuất chiêu đây". Dứt lời, toàn thân y rực sáng, khí thế uy dũng.

Thanh Thiên Linh thần kiếm trên tay của Kiếm Vô Trần lập tức ngân lên một tiếng vang vọng, ngũ sắc hào quang bùng tỏa khắp đấu trường. Chỉ thấy cơ thể của Vô Trần phi thẳng lên giữa không, tĩnh lập cách mặt đất ba trượng, ánh mắt đăm đăm nhìn về phía Lục Vân. Thiên Linh thần kiếm rực rỡ chói lóa không ngừng xoay chuyển trên đỉnh đầu của Vô Trần. Một vòng sáng ngũ sắc lung linh bao bọc lấy y ở bên trong, khiến cho y càng trở nên thần bí khó lường. Đồng thời cơ thể y bùng phát một khí thế cường hoành tuyệt thế, phút chốc làm chấn động cả khu vực đấu trường. Kiếm Vô Trần lúc này lơ lửng giữa không, khắp cơ thể hào quang lưu chuyển, khí tức lan tỏa dữ dội, trông y mạnh mẽ uy nghi như một thiên tướng, khiếp đảm nhân tâm.

Lục Vân chú ý quan sát đối thủ, đề cao cảnh giác. Đối với tu vi thâm hậu của Kiếm Vô Trần, chàng hiểu rất rõ, muốn thắng trận này hoàn toàn không phải là điều dễ dàng. Nhìn thấy khí thế của Vô Trần ngày càng bành trướng, Lục Vân không còn thời gian nghĩ ngợi lang man, cơ thể vừa chớp hiện, lập tức lui về một trượng, đồng thời phóng người lên cao, ngang bằng với Kiếm Vô Trần. Ánh mắt trầm tĩnh, Như Ý Tâm Hồn kiếm đột nhiên rung mình, phát ra một tiếng kiếm khiêu cuồng nộ, cuốn lấy vùng khí xung quanh rồi bùng tỏa mạnh ra tứ phía. Trong ánh hào quang sắc đỏ, lấp lánh những tinh linh đủ màu, thanh kiếm không ngừng xoay chuyển, cách đỉnh đầu của Lục Vân ba thước. Khí tức phát ra từ cơ thể của Lục Vân đang chọi nhau âm ỉ với vùng khí tức cường đại của Vô Trần.

Giữa không, Lục Vân rực rỡ một màu đỏ chói lóa, hai mắt ánh lên những tia sáng dị thường, một xanh một đỏ. Phía trên đỉnh đầu, Như Ý Tâm Hồn kiếm càng lúc càng tăng tốc, một long ảnh từ từ ẩn hiện giữa không, thần bí cổ quái. Đối diện là Kiếm Vô Trần cũng đang rực sáng hào quang ngũ sắc. Một khối quang mang ở phía sau lưng đang dần hình thành một đạo từ sắc tinh vân, giao thoa với vàng ngũ sắc tinh vân, tạo nên một khối quang hòa quyền kỳ ảo. Phía trên đầu, Thiên Linh thần kiếm liên tục bành trướng linh khí cường đại. Thanh thần kiếm xứng danh đệ ngũ trong thần binh phổ đang thi triển uy lực vô biên của nó.

Ánh mắt sắc lạnh, Kiếm Vô Trần cười lạnh nhạt "Cẩn thận, tiếp một chiêu của ta". Dứt lời, chỉ thấy tay phải đưa quyền, Thiên Linh Kiếm tự động đến nằm ngay trên lòng bàn tay. Thần kiếm trong tay, khí thế quanh cơ thể của Vô Trần đột nhiên lan tỏa rộng, tay phải thần tốc phát động, một trăm bảy mươi sáu đường kiếm trong chớp mắt ảo hóa thành một con ngũ sắc kiếm long, cuốn lấy Lục Vân. Với tốc độ kinh người cùng với tiếng kiếm khiêu xé nát không trung, với uy lực mạnh mẽ, quyết liệt, Vô Trần đã xuất đòn tấn công đầu tiên về phía Lục Vân.

Lục Vân bình tĩnh, biết rõ trận đấu chỉ mới bắt đầu, giai đoạn này chỉ là phần tiếp xúc mang tính dò xét, không nên sớm thể hiện thực lực. Đối phó với loại đối thủ nặng ký như Kiếm Vô Trần, ngoài so tu vi, còn phải so cả mưu kế. Làm sao để phát một kích lôi đình ngay thời khắc quan trọng nhất để nhất kích đánh bại đối thủ mới là điều đáng quan tâm. Nhanh nhẹn né người, Lục Vân vừa tránh đòn vừa lập tức nắm lấy Như Ý Kiếm, thanh kiếm rung lên bần bật, tung ra một trăm bảy mươi sáu đường kiếm đỏ rực, phóng vùn vụt về phía đối thủ.

Quang ảnh lúc trộn lẫn, lúc phân cách, phân rồi lại hợp, liên tục xảy ra trong một lúc lâu, hai nguồn sức mạnh cường đại xung đột dữ dội tại giữa không, tiêu diệt khí lực của nhau, đồng thời tạo nên nhiều tiếng nổ vang rền. Ánh lửa tung tóe từ những đợt va chạm đó tạo thành một cơn mưa sao băng, phủ xuống cả đấu trường. Trong quang cảnh ấn tượng lại ẩn chứa nhiều hiểm nguy. Trên mặt đất, một hố sâu lù lù xuất hiện giữa khói bụi mịt mờ. Xung quanh, những người quan sát ai nấy đề vận chân khí hộ thể, thần tình kinh ngạc mà quan sát trận quyết chiến của hai người. Tuy chiêu đầu tiên chỉ là dò xét thực hư của đối phương nhưng uy lực đã kinh hồn như vậy rồi.

Huyền Ngọc, Từ Dương, Vân Phong, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt cùng những người khác đều tập trung nhìn về phía Lục Vân. Những người của Thiên Kiếm viện thì chú ý quan sát Kiếm Vô Trần. Đối với trận đấu này, họ vô cùng tin tưởng Kiếm Vô Trần, rằng y sẽ chiến thắng. Bởi vì Kiếm Vô Trần ngoài bản thân tu vi cao cường, lần này còn có duyên kỳ ngộ với ngũ sắc Đại Bàng, cho nên họ đều tin rằng, không ai có thể là đối thủ của y, ngay cả Lục Vân cũng không ngoại lệ. Hoặc có thể lấy lại lời nói của Thương Nguyệt đề hiểu rõ hơn vấn đề, Lục Vân lấy gì để đánh thắng Vô Trần? Đánh bằng niềm tin à? Nếu chỉ bằng niềm tin thì tu luyện để làm gì?

Lục Vân lui một trượng, lạnh lùng nhìn Vô Trần. Đợt giao đấu đầu tiên, Vô Trần không hề lui một bước. Điều này khiến cho những người ủng hộ y reo hò vui mừng. Lục Vân thân ảnh vừa chớp, cả người lập tức ảo hóa thành chín đạo nhân ảnh, phân ra tại chín vị trí, cùng lúc tung một đường kiếm kinh thiên. Từ giữa không, mọi người chỉ nhìn thấy xung quanh Kiếm Vô Trần cùng lúc xuất hiện chín Lục Vân, mỗi người đều cầm một thanh trường kiếm bổ ra chín đạo kiếm mang rực đỏ, kết hợp thành một đường kiếm dài đến mười trượng, bổ xuống Kiếm Vô Trần một nhát sắc ngọt.

Kiếm Vô Trần lừ mắt, cơ thể khẽ động đậy, Thiên Linh thần kiếm sáng rực ngũ sắc hào quang. Trong khung cảnh tràn đầy ánh sáng đó, hơn hai trăm

đường kiếm tung ra lập tức cuộn thành chín đường kiếm cương, chia ra chín hướng, đón lấy đòn công kích của Lục Vân. Do tốc độ hai bên đều như con đại hồng thủy, rầm rầm như muốn nuốt chửng mọi thứ, nên sau hai lần giao đấu, chỉ thấy vô số lưu quang múa lượn dày đặc giữa không cùng với những tiếng nổ âm trời. Bất ngờ thấy hai bóng người bật tung ra hai hướng đối nghịch, mỗi người bị đẩy ngược đến ba trượng. Thần sắc của Vô Trần hơi biến sắc, hậm hực liếc nhìn Lục Vân, còn Lục Vân thì nhìn y một cách lãnh ngạo, thái độ như muốn chê bai, không ngờ trình độ chỉ có vậy. Lần giao đấu này Lục Vân chiếm thế thượng phong, khiến cho Vân Phong đang đứng góc đầu ngược nhìn vô tay reo hò, không ngừng la hét để cổ vũ tinh thần cho Lục Vân.

Dưới mặt đất, trường giáo của các viện đều giữ sắc thái bình thản. Họ hiểu rằng đây chỉ mới là màn mở đầu, ai thắng ai bại, chỉ với hai lần giao đấu thì không thể phán đoán được. Giờ vẫn chưa là giờ khắc trọng yếu, chưa đến phút cuối, không ai có thể biết được "con nọ vào tay ai". Trong Lục Viện, những đệ tử kiệt xuất nhất như Bàn Nhất, Vô Vong, Thương Nguyệt, Tất Thiên đều chăm chú vào trận này, họ đều rất muốn biết, rốt cuộc tu vi của Kiếm Vô Trần cao thâm đến mức độ nào, Lục Vân lấy gì để đấu với y? Dịch Viện có pháp quyết gì có thể đánh bại Thiên Kiếm Viện? Điều này chưa ai từng nghe qua.

Ánh mắt của Kiếm Vô Trần trở nên sắc lạnh, Thiên Linh thần kiếm khẽ vung, y quát "Cẩn thận đi, tiếp Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ nhất quyết - Lâm Trần Quyết!" Trong tiếng quát còn vang vọng, đã thấy thần kiếm trên tay rung chuyển, một tiếng long gầm chấn thiên địa phút chốc lan tỏa, cán quét tứ phía. Cùng lúc, vô số kiếm ảnh cường kinh nhanh chóng tụ hội trên đỉnh đầu, hơn trăm hơn ngàn kiếm khí kết hợp thành một, tạo thành một đạo kiếm cương từ sắc quện hòa cùng ánh hào quang sắc sỡ, tĩnh lập trên đỉnh đầu của Vô Trần. Trong khí thế cường đại đó, uy lực kinh người đó, trong tiếng thét như sấm gầm của Kiếm Vô Trần, đường kiếm mang cường hoành, to đến hơn 10 trượng bỏ thẳng xuống Lục Vân.

Lục Vân toàn thân công lực vận hội, đôi mắt rực sáng, Như Ý Tâm Hồn kiếm bắt chợt ngân vang một tiếng kiếm khiếu phần nộ, chấn động tứ dã. Tay phải giữ chặt thần kiếm, "Liệt Hỏa Thiên Cang Kiếm" của Dịch Viện bùng phát dữ dội, vô số hào quang chói lòa phút chốc cuộn vào và chất chồng trên đỉnh đầu của Lục Vân với tốc độ chóng mặt. Chỉ trong chớp mắt, chúng đã tạo thành một đạo kiếm khí kinh thiên, ngay lúc Vô Trần bổ nhát chém xuống, đường kiếm khí của Lục Vân cũng được tung ra.

Giữa không hai đạo kiếm cương cường thịnh đã đối kích nhau trong thế chém hải hùng, trong ánh hào quang chói lòa. Một lần nữa ánh quang lại tung tóe trên không, lại một tiếng nổ vang rền, nhưng uy lực gấp bội phần, như muốn cán quét mọi thứ. Trên mặt đất cũng phát ra vô số tiếng nổ liên hồi, khiến cho vô số người có mặt trong đấu trường của Thiên Huyền Động tái xanh mặt mày. Sức đẩy của những trận nổ dữ dội như tạo thành một vòng khí mang, đẩy lùi tất cả người đang đứng gần đấu trường, sức ép đẩy mạnh đến nỗi ai cũng cảm thấy nghẹt thở, kinh hãi!

Trên không, hai đạo nhân ảnh vừa chạm vào lại tách ra, mỗi bên lui về hai trượng. Chỉ thấy lúc này sắc mặt của Lục Vân đã hơi thất sắc, ánh mắt khẽ lộ nét nghi trọng, chăm chăm nhìn về phía Kiếm Vô Trần. Còn nét mặt của Vô Trần lại như thường, chỉ có ánh mắt lộ vẻ nham hiểm. Ánh nhìn vừa chớp, thân thể của Kiếm Vô Trần trong giây lát đã ổn định lại, Thiên Linh thần kiếm một lần nữa tỏa hào quang chói lòa. Cơ thể vừa chớp nhoáng đã ở ngay phía sau lưng Lục Vân, thần kiếm bùng tỏa bá khí, điên cuồng công kích.

Lục Vân thần sắc vừa chuyển, cơ thể lập tức nghiêng sang một bên, cả người như con gió lốc, xoáy lên dữ dội. Như Ý Kiếm cũng gầm thét dị thường, ánh quang càng rực đỏ nhưng muốn nổ tung, quyết liệt hồi kích đòn tấn công của Kiếm Vô Trần. Lần thứ ba giao phong, sức mạnh cường thịnh của hai bên cùng lúc đẩy lùi cả hai cách xa đến vài trượng. Giữa không, Kiếm Vô Trần quát lớn, cơ thể đột nhiên thu lại, cả người như một khối quang cầu ngũ sắc, tăng tốc bay xuyên trong không khí, những đường sáng vùn vụt phóng về phía Lục Vân. Lục Vân hét lên, Như Ý Kiếm trong tay rực rỡ sắc đỏ, đón lấy một cách chính xác mọi quang cầu đang ồ ạt tấn công. Mỗi lần hai luồng kinh khí tiếp xúc, cơ thể Lục Vân lại bị chấn động, buộc phải lùi bước, tình hình đang bị thế công dữ dội của Kiếm Vô Trần bao vây.

Dưới đất, Huyền Ngọc, Tử Dương, Ngao Tuyết, Vân Phong và Thương Nguyệt ai nấy đều lo lắng, ánh mắt không rời khỏi thân ảnh của Lục Vân đang trong thế hạ phong. Với một Thiên Kiếm Viên vang danh thiên hạ cùng với kiếm quyết vô song của mình thì lực công kích của nó, tất nhiên là mạnh nhất trong Lục Viện, từ trước đến giờ không ai dám so bì. Lần này Kiếm Vô Trần xuất đến Thiên Kiếm Cửu quyết lợi hại cực kỳ của Thiên Kiếm Viện để phát động cuồng kích, Lục Vân muốn lật ngược tình thế trong hoàn cảnh này, thật là khó như lên trời.

Nhìn trận đấu trên không, Tịnh Nguyệt đại sư khẽ thở dài "Tình hình của Lục Vân hiện giờ, e là vô cùng nguy hiểm. Nếu tiếp tục như vậy, chắc không thể trụ được bao lâu. Thiên Kiếm quyết của Thiên Kiếm Viện cương mãnh chi cực, Lục Vân dùng chiêu gì để đối phó chứ?" Nói xong người lại thở dài, nhìn sang Huyền Ngọc và Tử Dương. Mọi người không ai lên tiếng, nhưng sắc mặt vô cùng nghi trọng, âu lo.

Vân Phong vừa nhìn về phía Lục Vân đang không ngừng tránh đòn công kích, vừa khẳng định "Ta tin là Lục Vân huynh sẽ thắng, huynh ấy nhất định không thua, nhất định". Huyền Ngọc và Tử Dương đều quay nhìn hần, khẽ thở dài trong lòng. Tịnh Nguyệt đại sư thì bình tĩnh nói "Chỉ có quyết tâm thôi thì làm sao chiến thắng được. Với những gì Lục Vân đã học từ Dịch Viện, có thể vào đến vòng này đã là một kỳ tích, còn có thể lấy gì để đánh thắng Kiếm Vô Trần đây?" Mọi người rùng mình, đúng thật vậy, Lục Vân lấy gì để đánh thắng Vô Trần? Lấy gì để đánh bại Thiên Kiếm Cửu quyết?

Ngao Tuyết vừa nhìn Lục Vân, ánh mắt vừa tràn đầy khích lệ và động viên. Nghe sư phụ nói thế, nàng bất giác lên tiếng "Lục Vân còn một kiếm quyết nữa chưa sử dụng, đệ tử tin là sẽ có lúc cần tới". Lời này vừa thốt, mọi người trong Dịch Viện đều dồn mắt về Ngao Tuyết, tò mò muốn biết kiếm quyết mà nàng nhắc đến là gì, tại sao không ai biết về điều này? Ngao Tuyết chỉ lặng lẽ tiếp tục quan sát trận đấu, không nói thêm một lời nào nữa.

Giữa không, Lục Vân phải vất vả tránh né, tình cảnh thật thảm hại. Trong thâm tâm, Lục Vân không thể không thừa nhận, tu vi của Kiếm Vô Trần thật cao thâm khó lường, khả năng phán đoán chính xác, mỗi đòn công kích đều được tính toán phương hướng và góc độ kỹ lưỡng. Vừa quan sát bóng người di chuyển vùn vụt của Vô Trần, vừa toàn lực phản kích, vừa suy nghĩ tìm cách thoát khỏi tình cảnh như cá trong rọ như thế nào. Ý niệm nhất động, ý niệm thần ba lập tức được phát động để phân tích đòn công kích tiếp theo của Vô Trần. Trong lúc khẩn cấp, Lục Vân cũng đã sử dụng Ý niệm thần ba để phân tích động tĩnh của đối phương.

Với tốc độ tuyệt diệu của Ý niệm thần ba, Lục Vân nhanh chóng phân tích được phương thức tấn công của Kiếm Vô Trần. Tuy nhiên kết quả thu được vẫn khiến cho Lục Vân rất đỗi bất ngờ, bởi vì chẳng phát hiện được, mỗi lần Kiếm Vô Trần xuất thủ, đều dựa trên hướng di chuyển phỏng đoán từ sự thay đổi khí lưu của đối thủ để tiến hành công kích. Vì thế mà cho dù đối phương tránh né cỡ nào cũng không thoát được.

Lục Vân thần sắc chuyển lạnh, toàn thân tỏa ánh bạc, chớp mắt đã biến mất tầm hơi. Lúc này, chàng đột nhiên thi triển thuật dịch chuyển không gian mà Khiếu Thiên đã truyền thụ. Cơ thể âm thầm xuyên qua tầng không gian khác rồi trở về, xuất hiện tại phía trên cao cách xa năm trượng. Lướt này, Lục Vân cuối cùng cũng thoát được vòng vây hãm quyết liệt của Kiếm Vô Trần, chuyển từ thế bị động sang chủ động. Như Ý Tâm Hồn kiếm bùng tỏa một cột quang trụ sáng chói, phủ từ trên xuống, vây hãm ngược lại Kiếm Vô Trần trong phạm vi công kích của mình.

Kiếm Vô Trần biến sắc, vẻ mặt khê lộ nét kinh hãi. Cảm nhận được thế công chèn ép dữ dội từ phía trên, muốn phản kích đã không còn kịp. Hào quang ngũ sắc vừa chớp, Kiếm Vô Trần cũng nhanh chóng thi triển chiêu Dịch chuyển tức thời của Thiên Kiếm Viện, cơ thể thoát khỏi đòn tấn công hiểm hóc của Lục Vân ngay trong gang tấc, xuất hiện cách đó cả vài trượng xa. Giữa không, hai người lại gặp nhau, lờ mắt chăm chú quan sát đối phương một cách thần trọng.

Ánh mắt của Kiếm Vô Trần tỏ ra khá kinh ngạc, nhìn Lục Vân lạnh lùng nói "Không ngờ ngươi cũng có chút bản lĩnh, hay lắm! Bây giờ thì hãy tiếp Chấn Thiên Quyết của ta". Dứt lời, Thiên Linh kiếm ngân một tiếng vang dội, rực rỡ tỏa ánh hào quang, một đạo kiếm cương khổng lồ, to đến hơn mười trượng bùng lên trước mặt, một chia thành ba, trái phải và phía trên, tạo thành thế tam giác, cùng lúc tấn công Lục Vân.

Lục Vân thần sắc ngưng trọng, Như Ý Kiếm cũng không thua kém, vàng quang chói lòa tỏa ra từ thần kiếm ẩn hiện một con hỏa long đang múa lượn. Trong tiếng quát khí thế, cột kiếm mang màu đỏ rực như lửa, ảo nhưng trông như thực thể đó cũng chia làm ba, đón lấy đòn tấn công uy lực như đại hồng thủy của Kiếm Vô Trần. hai nguồn lực đối chọi gặp nhau, lập tức bùng phát một vùng sáng che phủ cả đấu trường, khiến cho mọi người phải nhắm mắt, không thể tiếp tục quan sát.

Sau tiếng nổ dữ dội như sấm gầm đó, cả hai đều bị đẩy bật về nhưng không hề chần chừ, lập tức phát động ngay đợt công kích tiếp theo. Nhìn Lục Vân, Kiếm Vô Trần quát lớn "Thiên Kiếm cửu quyết, quyết thứ năm - Xuyên Thiên quyết". Cùng lúc, cả cơ thể của Vô Trần bắt ngờ xoay chuyển với tốc độ chóng mặt. Thanh thần kiếm trong tay cũng theo đó mà xoay chuyển không ngừng, tạo thành một mũi khoan kinh khiếp, chia về phía Lục Vân. Hào quang ngũ sắc rực rỡ, cột quang trụ với khí thế bá đạo vô song đã ập tới chụp lấy Lục Vân.

Nhìn thấy công thế quyết liệt bá đạo của Kiếm Vô Trần, ai cũng nghĩ ngợi xem lúc này Lục Vân còn có thể dùng tuyệt học gì để ứng đối với đòn tấn công như phong ba bão táp này của Vô Trần. Huyền Ngọc, Từ Dương đều chăm chú quan sát Lục Vân, chờ xem vị đệ tử quý hóa của mình sẽ xuất chiêu gì để đối phó với một đối thủ nặng ký trong một tình huống nguy nan thế này. Liệt Hỏa Thiên Cang của Dịch Viên bây giờ đã không còn hiệu lực gì nữa. Ngao Tuyết khẽ nhìn sang Thương Nguyệt, nàng ngạc nhiên khi thấy Thương Nguyệt cũng quay sang nhìn mình. Ánh mắt của hai người gặp nhau, đều thể hiện một niềm tin vững vàng. Họ đều tin rằng, Lục Vân nhất định sẽ chiến thắng.

Giữa không, Lục Vân cũng hiểu là không thể sử dụng Liệt Hỏa Thiên Cang của Dịch Viên để đối phó với Kiếm Vô Trần. Nhìn về phía đối thủ, Lục Vân biết rằng, đây là lúc phải đánh hết mình. Ánh mắt vừa chớp, toàn thân của Lục Vân bùng phát một khí thế dữ dội và bá đạo chưa từng có. Sự thay đổi đột ngột khiến cho tất cả người có mặt trong đấu trường đều cảm thấy ngạt thở bởi sức ép vô hình tỏa ra từ nguồn khí tức khủng khiếp của Lục Vân. Nhưng đồng thời cũng khiến cho những người ủng hộ Lục Vân cảm thấy phấn chấn, trong lòng cháy lên một tia hy vọng. Ngược lại, đoàn người bên Thiên Kiếm Viện lại tỏ ra đầy lo ngại, không ngờ Lục Vân lúc này lại có thể vận được nguồn khí tức dữ dội đến như vậy. Ai nấy đều há hốc mồm kinh ngạc, thật không thể biết được tu vi của Lục Vân rốt cuộc là thâm hậu đến dường nào?!

"Hoàng Hà chín đoạn sóng dậy trời, tuôn chảy thẳng đường tiến biển khơi" Trong tiếng quát vang vọng, toàn thân Lục Vân bùng phát một khí thế xung thiên, dũng mãnh phóng thẳng về phía trước. Thế công như đại khí đoạt mệnh, như sóng thần của dòng Hoàng Hà, điên cuồng tuôn về biển Đông, phút chốc nhấn chìm cả nhịp thở của mỗi người trong đấu trường. Khắp người Lục Vân rực đỏ như than hồng, từng tầng khí mang đỏ lừ như lửa, xếp chồng nhiều lớp, nhấp nhô sung mãn. Từng đạo hồng quang xung quanh như đóa hoa lửa nổi con thịnh nộ, tung cánh nở rộ như một đóa hỏa liên đài đẹp rực rỡ, đang không ngừng xoay chuyển dưới chân. Như Ý Tâm Hồn Kiếm cũng chuyển sang một màu đỏ rực, trong suốt, tạo thành kiếm trụ hùng hục lửa, đón gió hóa đại, chớp mắt đã phình to hơn hai chục trượng. Theo đó, một con hỏa thần long cuộn mình quanh kiếm trụ, không ngừng gầm thét và chuyển mình. Cảnh tượng kỳ lạ này vừa hoành tráng vừa kinh hãi.

Lạnh lùng nhìn thẳng vào Kiếm Vô Trần đang xoay chuyển như bão táp phi đến, Lục Vân quát một tiếng như trống nổ, Như Ý kiếm chém xuống điên cuồng, canh ngay ngũ sắc quang trụ mà xông vào. Giữa không, ngũ sắc quang trụ đang xoay chuyển như mũi khoan và kiếm trụ chói lòa rực lửa chà xát nhau mãnh liệt, liên tục vang dội những tiếng nổ rung chuyển cả đất trời. Khí tức trong trận chiến đó khiến cho tất cả người trong đấu trường không khỏi rung mình, khiếp hãi. Khí lưu dữ dội của hai phía thổi bay không ít Thiên Kiếm Viện đệ tử không đủ tu vi, khiến họ bị trọng thương.

Một tiếng hự lạnh như băng cùng một tiếng cười lạnh nhạt cùng lúc phát trong mối hỗn độn của ánh sáng và tia lửa. Một lúc lâu sau mới từ từ hiện ra thân ảnh của Lục Vân và Kiếm Vô Trần. Chỉ thấy sắc mặt Lục Vân hơi tái nhưng ánh mắt vẫn đầy ngạo khí; Còn Kiếm Vô Trần thì sắc mặt âm u, khóe miệng rỉ máu, đôi mắt sắc lạnh trùng trùng nhìn Lục Vân. Lướt đấu này, Lục Vân đã cho Kiếm Vô Trần nếm mùi hạ phong là như thế nào.

Trên mặt đất, Liễu Tinh Hồn sầm mặt nói "Kiếm quyết mà Lục Vân sử dụng tuyệt đối không phải là kiếm quyết của Dịch Viên. Chiêu này hẳn chắc chắn học ở đâu đó, tại sao trước đây chưa hề nhìn thấy qua? Vụ này phải được làm rõ". Lý Trường Xuân nghe thế, khê gật đầu, ánh mắt đầy mờ mịt.

Phía bên này, Huyền Ngọc chân nhân vừa ngẩng nhìn vừa khê nói "Kiếm quyết này Lục Vân học ở đâu? Tại sao ta chưa hề biết đến?" Vân Phong vừa mừng vừa lo sốt sắng nói "Mặc kệ là học ở đâu ra, miễn thắng được tên Kiếm Vô Trần, đánh bại Thiên Kiếm Viện là được". Từ Dương chân nhân cũng tán thành "Đúng vậy, miễn thắng là được. Kiếm quyết này khí thế chính cương vô song, tuyệt đối không phải tuyệt học của tà đạo".

Huyền Ngọc chân nhân khê thở dài "Nếu không làm rõ, mọi người cho rằng Thiên Kiếm Viện sẽ cho qua chuyện dễ dàng vậy sao?" Mọi người bất chợt giật mình, hiểu ra hàm ý của Huyền Ngọc chân nhân.

Dõi theo Lục Vân, ánh mắt của Ngao Tuyết lung linh khê cười như vừa nghĩ ra điều gì. Nhìn một lướt tất cả, Ngao Tuyết khê nói "Đây là kiếm quyết mà Lục Vân vốn không muốn thi triển. Đó chính là kiếm quyết vô tình tự tìm ra được bên sông Hoàng Hà trên đỉnh Thái Huyền sơn, tên là Dạ Nguyệt Trảm pháp!" Mọi người sùng sốt, Huyền Ngọc chân nhân vội hỏi "Ngao Tuyết, tại sao đệ tử lại biết điều này? Thật ra câu chuyện là thế nào, tại sao không ai

biết nữa?".

Ngao Tuyết ngẩng nhìn Lục Vân, khẽ cười, thần tình dịu dàng nói "Bởi vì đệ tử cũng biết Dạ Nguyệt Trảm, Thiên Kiếm Viện có hội thi sư bá cứ nói thế với họ". Trong ánh mắt mỉm cười, thể hiện một niềm vui khó tả.

Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, im lặng, ai cũng có thể đoán được, đây là điều bí mật của Lục Vân và Ngao Tuyết. Nhìn lên cao, trong lòng của mọi thành viên trong Dịch Viện đều tràn đầy hy vọng, hy vọng Lục Vân có thể dựa vào Dạ Nguyệt Trảm đánh bại Kiếm Vô Trần, đưa Dịch Viện lên vị trí đệ nhất của Lục Viện.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 56: NGŨ LÔI THẦN QUYẾT

Kiểm Vô Trần hậm hực nhìn Lục Vân, thân ảnh lập tức nhoáng động, hai tay khoa lên, toàn thân lưu động ngũ sắc quang hoa. Thiên Linh thần kiếm bay lên trên đầu, ngũ sắc quang hoa tức thì đại thịnh xông thẳng lên trời, khí thế mãnh liệt thực sự chấn động nhân tâm. Kiếm Vô Trần quát lớn "Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ thất quyết - Phá Thiên Quyết!".

Kiểm Vô Trần gầm lên một tiếng, toàn thân xoay tròn, Thiên Linh thần kiếm trên đầu phát ra một khí thế cực mạnh. Ngũ sắc quang hoa chiếu rọi toàn thân. Trong nháy mắt, ngũ sắc quang hoa từ thân của Kiếm Vô Trần hợp thành một thể với Thiên Linh thần kiếm quang hoa, phát ra một lực đạo cương mãnh hủy thiên diệt địa, trong phút chốc đã biến thành một cơn cuồng long ngũ sắc, toàn lực công kích Lục Vân. Bốn bề vô số khí lưu vùn vụt điên cuồng hội tụ trước mặt Kiếm Vô Trần biến thành ánh sáng chói lòa, như một đám mây rực rỡ xoay quanh Kiếm Vô Trần. Khí lưu hội tụ xung quanh Kiếm Vô Trần càng nhiều, hình thành một vòng vây giam Lục Vân vào giữa, không để chàng có cơ hội đào thoát.

"Hoàng Hà chi bạn Dạ Nguyệt Trảm! Thái Huyền sơn thượng hiền uy nghiêm", một âm thanh lạnh lẽo vang lên, Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động bay lên phía trên đầu Lục Vân, điên cuồng quay với tốc độ ba trăm sáu mươi vòng mỗi giây. Thần kiếm luân chuyển, lập tức phát ra một cỗ cường khí bá đạo màu đỏ chói phóng lên hình thành một đạo kiếm trụ dài trăm trượng, cực kỳ đáng sợ. Bốn phía, ngũ sắc quang hoa chớp động bao lấy Lục Vân như một tầng quang giáp bảo hộ. Cùng lúc đó, Lục Vân vận dụng tới đa Liệt Hỏa Chân Nguyên, những quả cầu lửa đỏ rực xuất hiện xung quanh, tứ bề bụi cát tung bay mù mịt. Lục Vân ẩn bên trong trông như Liệt Hỏa sử giả. Những đoá hoa diễm bay lên làm tiêu tan từng đám mây rực rỡ, phát ra những ánh sáng kỳ dị tại không trung, vẽ nên một bức họa đồ mỹ lệ.

Trên trời, một phiên huyết sắc xuất hiện, toàn bầu trời lập tức phát sinh dị biến. Chỉ thấy Lục Vân với đạo kiếm trụ cao trăm trượng xoay chuyển mãnh liệt biến thành mười lăm mươi sáu đạo hồng kiếm. Kiếm ảnh trập trùng bốn phía, phát ra vô số tia sáng rực rỡ không ngừng nhảy múa khắp không gian.

Đúng lúc Kiếm Vô Trần toàn thân biến thành một cơn cuồng long ngũ sắc, công kích mãnh liệt, Lục Vân đột ngột gầm lên, Dạ Nguyệt Trảm từ trên đầu bổ ra ngoan cường nghênh đón Phá Thiên Quyết của Kiếm Vô Trần. Kiếm trụ tiếp xúc cuồng long, chỉ trong nháy mắt phát ra tiếng nổ kinh hoàng. Lúc này, cả hai đều tập trung toàn bộ công lực, phát ra một luồng khí cực kỳ cường mãnh, kinh hải thế tục, chấn động toàn bộ chúng nhân tại trường đấu.

Bốn phía cuồng phong gào thét, chấn động trời đất, bụi bốc lên mù trời, cùng với vô số ánh sáng mờ ảo, mỹ lệ dị thường mà cũng hung hiểm dị thường. Sau hàng loạt tiếng nổ, mọi cặp mắt đều cực kỳ kinh hãi, ngẩn ra nhìn lên không trung quan sát trận chiến kinh hoàng này. Khi bụi mù theo gió tan đi, chỉ thấy Kiếm Vô Trần quần áo rách bươm, đầu tóc rũ rượi, khuôn mặt xanh lét và hiện rõ một dòng máu nhỏ, trông vẻ rất sợ hãi. Đối diện với y, Lục Vân đầu tóc mặt mũi quần áo cũng gần thảm hại như thế và nhãn thần ánh lên sự kinh hoàng.

Thiên Linh thần kiếm và Như Ý thần kiếm tại trên đầu hai người phát ra ngũ sắc quang hoa và hồng quang, thể hiện sức mạnh mỗi người. Khó phân cao thấp! Giữa không trung, Lục Vân và Kiếm Vô Trần đứng yên, toàn thân tập trung công lực thất tán, chuẩn bị cho một cú công kích mãnh liệt hơn.

Dưới đất, mọi cặp mắt đều mở to chăm chú, lúc này không một ai có thể nói chắc chắn ai sẽ là người chiến thắng. Tu vi của Lục Vân vốn đã vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, nay lại càng làm cho ai nấy đều kinh ngạc. Ngoại trừ Thiên Kiếm Viện và Dịch Viện, kỳ dư mọi người đều bàn tán phỏng đoán kết quả. Tất cả đều có cảm giác lần sáu viện hội tụ này có thể có một sự kiện bất ngờ.

Nhìn hai người bất động tại không trung, Ngọc Vô Song hỏi nhỏ Thương Nguyệt: "Thương Nguyệt, con thấy tu vi của Lục Vân so với con thế nào? Con có biết điều gì mà chúng ta không biết không?" Bà nhìn đứa đệ tử kiệt xuất nhất, hi vọng có thể hỏi ra được điều gì đó. Thương Nguyệt nhìn Lục Vân trên không trung, khẽ nói: "Con cũng không rõ tu vi của Lục Vân thâm hậu đến mức nào. Nhưng con tin rằng Ngao Tuyết biết rõ hơn con. Ngao Tuyết tin tưởng nơi chàng thế nào, thì con cũng tin như thế. Con chỉ biết duy nhất một việc là khi tranh đoạt Ngũ Thái Tiên Lan, cả Thiên Kiếm Viện và Đạo Viện trường giáo đều không thể xông qua Bát Thú Liệt Tiên Trận, còn Lục Vân lại vượt qua dễ dàng. Đó là lý do tại sao con và Ngao Tuyết, có thể trực tiếp xông ra từ lòng đất bắt kịp mọi người trên đỉnh Tổng Tiên Linh. Hôm đó, chàng nói với con và Ngao Tuyết rằng Ngũ Thái Tiên Lan có lẽ đương lúc phi thăng cửu thiên, con và Ngao Tuyết nên toàn lực tương trợ, rốt cuộc là nhờ đó mà chúng con đã thu hoạch kỳ duyên.

Ngọc Vô Song nghe xong, đắm đắm nhìn vị đệ tử yếu của mình, dường như đã đoán ra được điều gì. Đảo mắt nhìn Lục Vân trên không, bà nói nhỏ: "Xem tình hình lúc này, cả hai đều bình thủ. Nhưng một khi Kiếm Vô Trần thi triển "Diệt Thiên Quyết", con nghĩ Lục Vân có cơ hội thắng hay không?"

Thương Nguyệt điềm nhiên cười: "Thực tình lúc chàng nói với con rằng quyết tâm đã bại Kiếm Vô Trần, con đã biết chàng nhất định có thể chiến thắng. Còn chàng sử dụng pháp quyết gì để thắng, con thật không biết, nhưng con tin chàng nhất định sẽ thắng, vì chàng là Lục Vân, một con người hết sức thần bí". Nói xong, Thương Nguyệt tĩnh lặng nhìn Lục Vân, ánh mắt đầy vẻ nhu tình.

Kiếm Vô Trần đối diện với Lục Vân, ánh mắt chợt quắc lên, ngũ sắc quang hoa quanh mình lập tức khởi động, cuồng phong nổi lên. Trong chớp mắt, khí thế bạo liệt xoay trời chuyển đất xuất hiện bốn bề, làm kinh hãi tất cả mọi người. Song thủ cùng đưa ra, Kiếm Vô Trần cười lên đầu gió, ánh sáng ngũ sắc lưu động tuần hoàn xung quanh trên dưới, lảng lẹ nhìn Lục Vân, quát lớn: "Lục Vân, hãy cẩn thận. Lần này hãy tiếp chiêu Thần Kiếm Huyền Hình của ta".

Trong tiếng thét vang trời, chỉ thấy Kiếm Vô Trần chớp lấy Thiên Linh thần kiếm trên đầu, hữu thủ tập trung công lực cường đại nhất, trong sát na, cảm thần kiếm chỉ thẳng ra. Ngay lúc đó, Thiên Linh thần kiếm đột nhiên phát sanh dị biến, ánh sáng ngũ sắc ngập tràn, phủ chụp lên Thiên Huyền Động. Bầu trời bỗng nhiên quang đăng dị thường, không một gợn mây, bất chợt năm thanh âm như tiếng long ngâm bùng lên, hỗ trợ Thiên Linh thần kiếm bạo liệt xuất kích. Chỉ thấy ngũ sắc quang hoa tràn ngập, trên thanh thần kiếm đột nhiên phát ra năm đạo sắc ảnh khác nhau, đỏ, tím, vàng, xanh và lam thoát ly thần kiếm cùng tập trung lại biến thành năm con thần long ngũ sắc, cuốn tròn xung quanh Kiếm Vô Trần trên không trung và cùng ngâm lên dữ dội.

Nhìn pháp thuật kỳ dị này toàn trường chấn động, không tưởng trong Thiên Linh thần kiếm lại ẩn chứa năm con thần long như vậy. Nhìn khí thế của ngũ điều thần long, toàn bộ môn nhân Dịch Viện tâm trạng như trĩu hần xuống, cảm giác lo lắng lại trở lên. Lâm Vân Phong kêu lớn giữa toàn trường, phản đối sự bất công, nhưng không một ai để ý đến gã.

"Thiên kiếm cứu quyết đệ bát quyết - trăm thiên quyết!" Kiếm Vô Trần quát lên một tiếng long trời, tay y nắm chặt thần kiếm, mãnh nhiên phát ra một đạo tử sắc kiếm. Lập tức có vô số kiếm ảnh bay vù vù bốn phía, Kiếm Vô Trần thần ảnh thoát biến thành chín đạo nhân ảnh, hợp với chín đạo tử sắc kiếm trụ, tư thế bất đồng từ chín hướng khác nhau cùng nhắm thẳng vào Lục Vân xuất kích. Cùng lúc với chín đạo kiếm ảnh, năm con thần long trên không trung cũng giờ nhanh như vũốt, miệng phun ra ngũ sắc quang hoa mãnh nhiên xông tới.

Lục Vân nhìn khí thế bá đạo của Kiếm Vô Trần, lập tức biến hần sắc mặt, chàng không tưởng được rằng Thiên Linh thần kiếm có sức mạnh dường này, có thể huyền hóa xuất ra năm con thần long cùng công kích đối thủ. Thời gian khẩn cấp, không thể suy nghĩ thêm, Dạ Nguyệt Trảm lại được sử dụng. Trong ánh hồng chói lọi của Dạ Nguyệt Trảm, Lục Vân toàn thân xoay chuyển biến thành một con xích long vọt thẳng lên trời.

Anh kiếm ngập trời, tiếng nổ dậy đất, bắn tung những đóm huyết hoa, giữa không trung không ngừng biến hóa khắp các phương vị. Lục Vân liên tục di chuyển, thay đổi phương vị, lúc ẩn lúc hiện, công kích, dùng mọi cách để chống trả Kiếm Vô Trần. Tuy nhiên, sức mạnh và phạm vi công kích lần này của Kiếm Vô Trần thật đáng sợ. Lục Vân không thể dễ dàng tránh được. Hàng loạt tiếng nổ vang lên chấn động chúng nhân, máu rơi khắp không trung vẽ nên những hình thù mỹ lệ.

Kiếm Vô Trần nét mặt lãnh khốc, lảng lẹ hiện thân ngoài ba trượng bên trái Lục Vân, nhếch mép ngạo nghễ nhìn Lục Vân toàn thân đầm máu, bị bắn tung lên không. Một tiếng kêu thất nghẹn nổi lên, thân thể Lục Vân rơi thẳng xuống mặt đất. Xung quanh, mọi người kêu lên kinh hãi, nghe rõ nhất tiếng của Lâm Vân Phong hét lên: "Lục Vân, huynh không được ngã xuống, huynh phải đứng dậy, huynh phải chiến thắng. Huynh nói huynh sẽ không thua, hãy đứng dậy nhanh lên huynh!".

Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt cùng rung rẩy cả người. Ánh mắt ngập đầy quan tâm thương xót, nhưng không một ai lên tiếng, chỉ có nét mặt đắm đắm lo lắng đã thố lộ tâm tình thiếu nữ. Huyền Ngọc chân nhân và Từ Dương chân nhân cũng không tránh khỏi toàn thân chấn động, lo lắng nhìn Lục Vân vừa rơi ngã xuống đất, réo thẳm trong bụng kêu chàng mau mau đứng lên, mau mau trở dậy.

Trong vòng đấu, thân thể Lục Vân bột phát hồng quang, khí thế chợt bùng lên mạnh mẽ. Trong chớp mắt chàng đã đứng dậy, phóng vọt lên không trước sự ngạc nhiên của mọi người, phần nộ nhìn Kiếm Vô Trần. Lúc này bốn bề vang lên tiếng kinh hô, mọi cặp mắt đều đổ dồn vào Lục Vân. Lục Vân mặt mày nhợt nhạt, vết máu còn quanh miệng nhưng ánh mắt vẫn sáng quắc như minh châu.

Nhìn Kiếm Vô Trần đang cười ngạo nghễ. Lục Vân lạnh lùng nói: "Thiên Kiếm Viện quả nhiên danh bất hư truyền. Thiên Linh thần kiếm không hổ là thần binh thượng cổ, nằm trong ngũ đại thần binh. Thần kiếm của ngươi tuy có lợi hại, Như Ý Tâm Hồn kiếm của ta cũng chẳng kém. Nói xong, Lục Vân đảo mắt nhìn quanh toàn trường, toàn thân hiện lên khí thế bá đạo điên cuồng.

Nhìn thần kiếm trong tay, Lục Vân hần thân cuồng ngạo nói: "Người trước giờ vẫn muốn ra ngoài, hôm nay, ta sẽ cho ngươi được thể hiện!" Dứt lời, ánh mắt lạnh lẽo, hữu thủ dịch chuyển bất quyết, thét to: "Long hồn xuất khiếu!" Tức thì, Như Ý Tâm Hồn kiếm rung động mãnh liệt, một âm thanh long trời kéo theo một luồng khí tức cuồng dã chấn động trời đất xuất hiện. Một đạo quang hoa lưu chuyển, một luồng sáng đỏ thắm mãnh liệt thoát ra khỏi Như Ý Tâm Hồn kiếm đằng không bay lên.

Luồng hồng sắc quang mang đó trong chớp mắt đã bành trướng gấp trăm lần, trong không trung vang lên một tiếng long ngâm kinh thiên, rồi một con rồng lửa toàn thân đỏ rực rùng rùng xuất hiện bay lượn trên đầu Lục Vân. Hỏa Long vừa xuất hiện thân mình chỉ dài khoảng mười trượng, nhưng chỉ trong nháy mắt, đã to ra gấp mười lần biến thành Liệt Hỏa thần long dài hơn một trăm năm mươi trượng, gầm rú bay lượn trên Thái Huyền Sơn.

Sắc huyết hồng tràn ngập trên bầu trời Thiên Huyền động, mọi người vô cùng hoảng sợ khi nhìn thấy một con cự long khổng lồ. Hỏa diễm bùng sáng khắp nơi kéo theo hơi nóng kinh hồn. Lục viện cao thủ ai nấy đều hoảng sợ nhìn Lục Vân, không ai ngờ nổi Lục Vân lại có một thanh kiếm kỳ dị phong ấn Liệt Hỏa thần long, hoàn toàn ngoài ý liệu của mọi người.

Dịch viện môn nhân thần sắc cực kỳ hưng phấn, đặc biệt Vân Phong cao hứng khôn cùng, riêng Huyền Ngọc chân nhân và Từ Dương chân nhân lại biến sắc, toàn thân rung động, ánh mắt xuất hiện vẻ nghi hoặc. Bên cạnh, Ngạo Tuyết và Thương Nguyệt lộ vẻ kinh hãi lẫn vui mừng tột độ. Lục Vân đứng là một người hết sức thần bí, lần nào cũng khiến mọi người phải kinh ngạc. Lúc bấy giờ người có vẻ mặt khó coi nhất tự nhiên là Thiên kiếm viện trưởng

giáo Lý Trường Xuân. Ông ta cùng mọi người ở Thiên kiếm viện đều nghĩ Kiếm Vô Trần đã chiến thắng. Nào ngờ, Lục Vân đột nhiên khai triển thần thủ làm tắt cả kinh hoàng. Lần này, vấn đề ai thắng ai bại trong trận chung kết cuối cùng này đã trở nên hết sức phức tạp và kỳ quái.

Kiếm Vô Trần biến sắc mặt bắn khoắn nhìn Lục Vân, bắt đầu cảm thấy lo lắng. Lúc trước, Kiếm Vô Trần rất tự tin vào chiến thắng của bản thân, nhưng không ngờ Lục Vân còn ẩn tàng thứ pháp quyết thần bí này, khiến y mất hẳn ý niệm khinh thường đối thủ. Thế rồi, ánh mắt gã lại trở nên sắc lạnh, vô luận thế nào, gã vẫn là đệ tử kiệt xuất nhất của Thiên Kiếm Viện, không được phép lùi bước trước khó khăn, huống chi gã vẫn còn có "Diệt thiên quyết" uy lực tối cường, một khi thi triển thì kết quả thế nào không ai biết trước được.

Gã hít sâu một hơi, toàn thân công lực đẩy lên mức tối đa, những luồng sáng ngũ sắc lập tức quay cực nhanh xung quanh thân. Chấm chấm nhìn thần kiếm trong tay, Kiếm Vô Trần quát lớn: "Thần kiếm huyền hình, ngũ long hợp nhất", hữu thủ cấp tốc phát ra hàng trăm chiêu kiếm khí thế bá đạo xông thẳng lên trời. Tức thì năm con thần long màu sắc khác nhau ở trên không đột nhiên hội tụ thành một luồng ngũ sắc quang hoa, không ngừng bành trướng biến hình, nhanh chóng biến thành một con ngũ sắc thần long dài trăm trượng nhắm hướng con Liệt Hỏa thần long của Lục Vân xông tới.

Trên không, một lớn một nhỏ, hai con cự long màu sắc khác nhau cùng đối đầu. Dưới đất, toàn bộ chúng nhân thần sắc không ngừng biến đổi, mọi cặp mắt hướng lên trời chăm chú quan sát sự biến hình của hai con thần long. Lúc này, hỏa long đối diện tiêu long, phát ra một tiếng gầm chấn động trời đất, miệng há to phun ra một đạo liệt hỏa nóng rực dài ba trượng nhắm thẳng ngũ sắc thần long tấn công. Ngũ sắc thần long tuy chỉ lớn bằng hai phần ba hỏa long, nhưng kiêu ngạo vô bì, không chút nhượng bộ, thấy hỏa long xuất một đạo liệt hỏa, cũng không chịu kém, há miệng phun ra một đạo ngũ sắc quang hoa, ngang ngạnh đối đầu với liệt hỏa.

Hai đạo quang hoa đối nghịch một đỏ rực, một ngũ sắc va chạm nhau mãnh liệt không tương nhượng một phân vế nên một khung cảnh cực kỳ mỹ lệ trên không trung. Sau khi đối đầu một trận, ngũ sắc thần long bị lùi lại một chút chứng tỏ Liệt Hỏa Thần Long thần lực mạnh hơn, luồng liệt hỏa do Long Hồn phát ra chỉ có một màu đỏ thẫm, nhưng cương mãnh do rất tinh thuần. Long Hồn ẩn trú nơi núi lửa trong lòng đất lâu ngày, đã hấp thu vô số liệt hỏa chân nguyên ngàn năm, tạo thành một sức mạnh vô cùng. Ngũ Sắc Thần Long trong Thiên Linh thần kiếm không thể so bì do đã ẩn mình trong thần kiếm quá lâu, mỗi khi thi triển sức mạnh dần dần tiêu hao mà không được hấp thu linh khí thiên nhiên bồi đắp, nay phải đối đầu với Liệt Hỏa Thần Long, tự nhiên bị thua thiệt.

Tuy vậy, sức mạnh của Ngũ Sắc Thần Long vốn do ngũ long hợp thể, ẩn chứa năm nguồn sức mạnh khác nhau, trong đó Hàn Băng Giao Long có sức mạnh khác chế đối với Liệt Hỏa Thần Long. Vì thế, Liệt Hỏa Long Hồn dù muốn cũng không thể mau chóng đánh bại được Ngũ Sắc Thần Long. Bấy giờ trên không trung, Ngũ Sắc Thần Long tránh khỏi đòn công kích của Liệt Hỏa Thần Long, liền khai triển đấu pháp du kích. Nhất thời, hai con thần long đuổi bắt nhau phát ra vô số ánh sáng kỳ dị tạo nên một cảnh tượng hết sức đẹp mắt.

Kiếm Vô Trần lạnh lùng nhìn Lục Vân, cười nhạt: "Thần kiếm của ngươi thần kỳ thật, nhưng Thiên Linh thần kiếm của ta cũng đâu kém. Chúng đang đùa giỡn thật thú vị, chúng ta cũng tiếp tục cuộc chiến nào. Lần này quyết phân thắng bại, ta xem ngươi làm thế nào chống lại Diệt Thiên Quyết của ta. Chuẩn bị đi, Lục Vân! Thiên Kiếm Cửu Quyết đệ cửu quyết - Diệt Thiên quyết!" Y vận công lực lên mức tối đa, toàn lực thi triển kiếm quyết bá đạo nhất của Thiên Kiếm Viện, Diệt Thiên Quyết.

Lục Vân không biểu lộ gì trên gương mặt, lặng lẽ nhìn về phía trời xa, khí thế ngạo nghễ lan tỏa trên khắp dãy Thái Huyền. Mục quang lướt qua Kiếm Vô Trần, chàng trầm giọng nói: "Nào, tới đây! Chúng ta đấu lần cuối xem ai là lực viện đệ nhất cao thủ. Ta mong rằng ngươi không làm ta thất vọng. Tiếp chiêu!" Dứt lời, Lục Vân đột nhiên làm một việc khiến mọi người chấn động. Chỉ thấy chàng giơ cao hữu thủ, kiếm rời tay bay về phía Lâm Vân Phong.

Ai nấy đều ngờ ngác nhìn Lục Vân, không hiểu sao lúc này chàng lại đột nhiên vứt bỏ thần kiếm. Phải chăng Lục Vân định dùng đôi nhục chưởng để đấu với Diệt Thiên Quyết của Kiếm Vô Trần? Diệt Thiên Quyết phát ra, sức mạnh hủy thiên diệt địa! Lục Vân tay không có khả năng chống trả hay sao? Lục Vân nếu không phát điên, sao lại có quyết định như vậy? Huyền Ngọc chân nhân cùng Tử Dương chân nhân tái mặt lắm bầm: "Nó làm gì thế? Nó có điên đâu? Sao nó có thể vứt bỏ thần kiếm, đấu tay không như vậy để tìm chết hay sao?"

Trong khi bên Dịch Viện vô cùng lo lắng, người của Thiên Kiếm Viện lại cao hứng vô cùng, xem Lục Vân như kẻ điên. Chỉ có Lý Trường Xuân lộ ra thần sắc cổ quái trong ánh mắt, kinh dị nhìn Lục Vân. Bên cạnh ông ta, Ngọc Vô Song, Pháp Quả đại sư, Thất Huyền chân nhân, Hạo Vân cư sĩ bốn người cũng nghi hoặc nhìn Lục Vân. Họ đều không nghĩ là Lục Vân điên rồi. Họ chỉ nghĩ không ra lý do khiến Lục Vân làm như vậy.

Kiếm Vô Trần ngự trên không trung, toàn thân ngũ sắc quang hoa lưu động, y áo không gió mà lay, trên đầu cường kinh xoay chuyển dữ dội, cực kỳ thần bí quỷ dị. Thiên Linh thần kiếm quay tít trên đỉnh đầu, mũi kiếm hướng lên trời, vô số quang hoa ngũ sắc xoay theo thần kiếm không ngừng hội tụ lại. Dần dần, các luồng sáng đủ màu, thanh, hồng, tử, kim, lam, hợp thành một vòng xoay tít quanh một đạo từ sắc kiếm trụ.

Dần dần, vòng ngũ sắc quang hoa bạo trướng xung quanh Kiếm Vô Trần hình thành một cái lồng ánh sáng, bao trọn cả thân người bên trong. Lúc này, trên đầu mũi kiếm, ngũ sắc quang hoa dần dần biến thành một con ngũ sắc thần long bay quanh trên dưới trái phải Kiếm Vô Trần. Từ xa nhìn lại, Kiếm Vô Trần được bao bọc bên trong một quang cầu sáng rực soi rõ một con ngũ sắc thần long bay lượn cùng quang hoa lưu động hình thành vô số pháp quyết, tầng tầng lớp lớp hiện ra xung quanh. Trên đầu, Thiên Linh thần kiếm xạ ra một đạo từ sắc kiếm trụ xông thẳng lên trời, cảnh tượng thập phần thần bí. Từ sắc kiếm trụ biến thành hàng vạn đạo pháp kiếm, phân thành năm loại màu sắc bất đồng, quay tròn trên không theo một quy luật nhất định.

Kiếm Vô Trần gầm lên một tiếng, toàn thân phát xạ quang hoa mạnh gấp mười lần, vô số pháp kiếm nhanh như điện chớp hướng về Lục Vân phát động công kích. Trừ hai con thần long đang giao chiến, toàn bộ không gian trên Thiên Huyền động, dày đặc pháp kiếm bay không ngừng, từ bốn phía hướng về Lục Vân tấn công. Nhìn kiếm ảnh mù trời, mọi người thần sắc trầm trọng, hiển nhiên bị sức mạnh của Diệt Thiên Quyết làm kinh hãi. Dịch Viện đệ tử, và luôn cả Thương Nguyệt đều lo lắng nhìn Lục Vân trên không, tự hỏi Lục Vân có thể chống lại hay không.

Đúng lúc Kiếm Vô Trần thi triển pháp kiếm tấn công, Lục Vân cũng bắt đầu toàn lực thi triển pháp quyết của mình. Lúc này, trên đầu chàng không còn thanh Như Ý kiếm, Lục Vân hai tay dang ngang, hình thành một chữ Đại đứng tĩnh lặng trên không. Lục Vân nắm mười ngón tay lại thành quyền, mắt loé lên một tia sáng đỏ rực quỷ dị kinh người, thập phần kỳ quái. Đột nhiên Lục Vân xòe hai bàn tay ra, từ lòng bàn tay xuất hiện hai quang cầu đường kính bằng một tác ta. Tuy hai quả quang cầu không lớn nhưng vô số luồng lửa điện chạy dọc xung quanh trông thập phần kỳ diệu.

Lục Vân mục quang hướng lên trời, trong mắt lóe lên một nụ cười. Song chưởng thu lại, hướng vào nhau đặt trước ngực. Bỗng nhiên hai quả điện hỏa quang cầu đột biến. Chỉ thấy Lục Vân song thủ dần dần khép vào, hai quả quang cầu từ từ tiếp xúc trước ngực. Trong phút chốc, một luồng sáng cực mạnh phát ra, làm tất cả chúng nhân bên dưới không thể mở mắt được. Khi tất cả mở mắt ra, tất cả đều biến sắc nhìn Lục Vân, mỗi người một biểu hiện khác nhau.

Trên không trung, toàn thân Lục Vân sáng rực, phích lịch hỏa hoa chạy rần rật xung quanh, cực kỳ thần bí quý dị. Ai nấy ngây cả người khi nhìn thấy trước ngực Lục Vân một quả quang cầu đường kính dài một thước đang chớp lên những tia lôi điện, lộ ra luồng khí tức bá đạo có thể hủy thiên diệt địa, đầy vẻ khủng bố. Không một ai biết được Lục Vân đang thi triển loại pháp quyết gì và cũng chưa một ai trong giới tu chân đã thấy qua loại pháp quyết này. Thiên Kiếm Viện cao thủ cùng Dịch Viện đều ngây ra nhìn hai người trên không, lo lắng dự đoán. Hai người trước đồn tấn công nguy hiểm của đối phương, cuối cùng ai sẽ giành thắng lợi?

Bầu trời trước đó quang đăng không một gợn mây, lúc này bỗng dưng đã ngập đầy mây đen, tối sầm lại. Lục Vân song thủ nâng phích lịch quang cầu, nhân thần lộ vẻ lãnh khốc. Quả quang cầu trước ngực chàng đường kính giờ đã vượt quá ba thước, càng lúc càng lớn dần lên, hướng về phía Kiếm Vô Trần phát động tấn công. Lúc này ánh mắt Lục Vân lộ vẻ cao thâm mịt mịt khôn lường.

Lục Vân gầm lên một tiếng, hai tay đẩy mạnh ra. Ngay tức khắc, quả quang cầu bay vọt lên cao một trượng ngay trên đầu Lục Vân. Từ trên trời, một đạo phích lịch cường quang nhằm quả quang cầu đánh xuống. Điện quang cầu lập tức hấp thụ kinh lôi chỉ lực, phát ra ánh sáng rực rỡ, rồi tăng trưởng với một tốc độ kinh nhân. Sau khi đạo kinh lôi cực lớn đánh xuống, trong nháy mắt dường như vô số cửu thiên thần lôi điên cuồng đánh xuống, kinh lôi rực sáng, lần lượt tụ hội trên đỉnh quả quang cầu. Khắp không trung, mây đen dày đặc, điện quang chớp sáng, kinh lôi lũ lượt đánh xuống, như thượng thiên nguyên rủa, lôi thần nổi giận, cả Thái Huyền Sơn ai nấy đều biến sắc trước một tràng lôi điện kinh tâm động phách. Ở bên trên, Long Hồn cùng Ngũ Sắc Thần long thấy phích lịch thần lôi ngập trời, kinh hải rống lên, nhanh chóng thu hình lại, không ngừng di chuyển né tránh, run sợ trước uy lực tuyệt luân của cửu thiên thần lôi.

Lục Vân đứng giữa không trung, thần sắc nghiêm túc, ánh mắt chớp động, toàn thân phát ra một thứ khí thế quán tuyệt thiên hạ. Bốn bên phích lịch điện quang xoay vòng hình thành một cái lồng quang hoa lưu động, không ngừng chớp lên ánh điện quang xung quanh, chính là kinh thiên nộ lôi cuộn cuộn không nghỉ. Trông Lục Vân lúc này như lôi thần tái thế, uy nhiếp thiên hạ.

Bên kia, Kiếm Vô Trần, toàn thân ngũ sắc quang hoa lưu chuyển. Đôi mắt lóe thần quang, trên đỉnh đầu Thiên Linh thần kiếm xạ ra từ sắc quang trụ mãnh liệt vô cùng, hướng thẳng lên trời, bốn bên phóng ra vô số đạo pháp kiếm, tầng tầng lớp lớp cùng với ngũ sắc thần long, chia làm năm phương vị cùng với pháp kiếm hướng phía Lục Vân công tới.

Trên Thái Huyền sơn, trước Thiên Huyền động, Lục Vân và Kiếm Vô Trần cuối cùng đã toàn lực thi triển một trận tối hậu. Pháp quyết thần kỳ, công lực cường đại, làm cho đất trời cùng biến sắc. Cả Thái Huyền Sơn chìm trong tầng lớp chấn thiên kinh lôi, vô số Lục Viện cao thủ đều kinh tâm nhìn lên lưng trời, nhân thần lộ vẻ hết sức kinh sợ. Con người nhỏ bé đều hiểu rõ, kẻ tu chân, phi thăng thành tiên đều phải trải qua một kiếp nạn, chính là cửu thiên lôi kiếp. Chín phần mười kẻ tu chân tu vì tối thượng, đều bởi cửu thiên thần lôi chỉ kiếp mà thân tiêu hồn tán. Bởi vậy, càng tu chân cao thâm, càng sợ hãi trước lôi kích.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 57: DỊCH VIÊN CHI BÍ

Trên không, ngũ quang pháp kiếm tầng tầng lớp lớp như nước chảy, không ngừng biến đổi hình trạng vô cùng kỳ lạ, nhằm vào Lục Vân công kích điên cuồng không chút ngưng nghỉ. Kiếm Vô Trần song thủ nắm chặt, toàn lực thi triển Diệt Thiên Quyết, vô số pháp kiếm mang theo lực đạo cương mãnh, dày đặc không một kẽ hở tấn công Lục Vân.

Bên kia, mắt Lục Vân long lên tia lửa, song thủ hướng lên trên, quang cầu tự động bành trướng, đường kính vượt quá ba trượng. Cửu thiên thần lôi liên tục đánh xuống dữ dội, mỗi lần đánh xuống quang cầu lại biến đổi một chút. Ánh sáng trên quang cầu không ngừng gia tăng, bề mặt điện hỏa nổ như hoa, tầng tầng ánh sáng chuyển động không ngừng, vô cùng đẹp mắt, nhưng lại ẩn chứa sự hung hiểm vô cùng.

Lúc này, ánh mắt Lục Vân như băng hàn, khoé miệng nở một nụ cười lạnh lẽo và tàn khốc, chàng bắt đầu phản công. Bên trên, quang cầu chứa đầy lôi điện, không ngừng phát ra tiếng sét nổ dày đặc, cả không gian tràn ngập thanh âm của điện hỏa. Đúng lúc pháp kiếm vừa công tới, vô số điện quang trên quang cầu bắn ra tứ phía, đón đỡ các chiêu pháp kiếm. Không trung lập tức xuất hiện cảnh tượng kỳ lạ, ở giữa Lục Vân và Kiếm Vô Trần xuất hiện vô số pháp kiếm ngũ thái và điện quang lấp lánh va chạm nhau mãnh liệt, không bên nào nhường bên nào, điên cuồng đối kháng nhau.

Dưới đất, mọi người bắt đầu khản trương, đặc biệt là người của Thiên Kiếm Viện và Dịch Viện đều lo lắng cho môn hạ của mình, chỉ hận không thể đem toàn bộ sức mạnh của mình truyền lên người họ. Thương Nguyệt nhìn Lục Vân, lòng rung động, chàng đã thi triển một tuyệt kỹ chấn thiên mà từ trước

đến giờ trong những cuộc đấu ở Thiên Kiếm Viện chưa ai từng biết. Qua ánh mắt của Ngao Tuyết, Thương Nguyệt hiểu rằng đối với pháp quyết Lục Vân đang thi triển, Ngao Tuyết và mọi người của Dịch Viện cũng đều không biết. Trận chiến này bất kể ai thắng ai thua, nếu Lục Vân không nói rõ lại lịch của pháp quyết này, e rằng Thiên Kiếm Viện khó lòng chấp nhận. Thương Nguyệt lo lắng, lòng thầm cầu nguyện cho Lục Vân, lúc này ngoài cầu nguyện ra thì nàng không thể làm gì khác được.

Tựa hồ cảm nhận được nhân thần của Thương Nguyệt, Ngao Tuyết quay đầu nhìn lại, ánh mắt hai người chạm vào nhau. Lo lắng, quan tâm, hy vọng, tình cảm, tất cả đều phơi bày rõ ràng trong ánh mắt, trong mỗi cái gật đầu đồng cảm của mỗi người. Cả hai đều không mở miệng nói một lời, chỉ có hai nụ cười giống nhau xuất hiện trên mỗi đôi mắt. Ngao Tuyết nhẹ nhàng quay đầu, đưa mắt nhìn lên trời, ánh mắt tràn ngập sự quan tâm, lẳng lặng nhìn Lục Vân.

Kiểm Vô Trần song thủ đột nhiên cử cao, nhân thần lộ ra vẻ âm trầm vô cùng. Nhìn Lục Vân với quả quang cầu đang lơ lửng cao, Kiểm Vô Trần cảm giác sự nguy hiểm kinh hồn, thâm tâm tự biết là không thể lui được nữa. Toàn thân ngũ thái quang hoa bạo phát gấp trăm lần. Kiểm Vô Trần hét lớn: "Lục Vân, nhận thua đi!" tiếng hét vang khắp không trung. Phía trên, đạo từ sắc quang trụ ẩn chứa hủy diệt chí lực, dưới sự khống chế của Kiểm Vô Trần, bạo phát một lực kinh thiên động địa, cắt ngang bầu trời, ngoan cường nhắm Lục Vân phi tốc chém xuống.

Trên không, quang cầu trên đỉnh đầu Lục Vân bắt đầu biến hóa không ngừng. Mặc dù số lần Cửu Thiên Huyền Lôi đánh xuống càng lúc càng ít đi, thành lực càng lúc càng lớn. Quang cầu mỗi lần bị thần lôi đánh trúng, lại có một chút biến đổi, càng lúc càng tích chứa vô số kinh lực bên trong, quang hoa bên ngoài càng thịnh, so với vàng thái dương trên trời tuyệt không thua kém.

Trong nháy mắt, quang cầu biến đổi thành một quả điện quang đường kính hơn ba trượng, ẩn chứa bên trong một lực đạo hủy diệt cuồng bạo, lẳng lặng quay tròn phía trên Lục Vân. Nhìn Kiểm Vô Trần đang toàn lực công đến, Lục Vân lãnh đạm nói: "Kẻ thua là người chứ không phải ta, tiếp chiêu!". Nói xong, song thủ đẩy mạnh, toàn lực phóng quả quang cầu nhắm Kiểm Vô Trần tấn công. Trên không, từ phía từ sắc quang trụ của Kiểm Vô Trần có vô số ngũ sắc pháp kiếm quay xung quanh. Năm con thần long ẩn năm phương vị khác nhau, điên cuồng xông tới Lục Vân. Lục Vân lập tức phát xuất quang cầu, cùng lúc hấp dẫn Cửu thiên thần lôi nổi lên, đánh trúng vào phía sau quang cầu, thông qua quang cầu triết xạ, bạo phát vô số quang trụ, tiếp đón năm con thần long.

Điện lôi hóa thành quang trụ cùng với năm con thần long đánh nhau kịch liệt trên không, sinh ra tiếng nổ kinh thiên động địa. Những luồng sáng chớp lóe đủ màu sắc vùn vụt khắp trời. Cùng lúc, Kiểm Vô Trần được từ sắc quang trụ phi tốc trợ giúp, ngang nhiên nhắm Lục Vân cùng quả quang cầu tích đầy sức mạnh hủy diệt tấn công. Chỉ thấy quang cầu cùng từ sắc quang trụ trên không tranh đấu kịch liệt, không bên nào chịu lùi một bước. Thế rồi, trong nháy mắt hàng loạt tiếng nổ vang dội khắp không trung. Khối quang trụ bị phản chấn lập tức bay ngược trở lên trên không, biến thành một con Từ Sắc Cuồng Long, ngửa mặt lên trời lộ hồng một tiếng, rồi lại quay xuống lần nữa.

Bên kia, quang cầu cũng bị phản chấn thối lui ba trượng, vừa lúc hứng một đạo lôi trụ đường kính sáu trượng. Chỉ thấy một đạo ánh sáng cường thịnh chói trời lóa đất, làm toàn bộ chứng nhân dưới đất bị lóa đến không mở được mắt. Quang cầu đột nhiên biến đổi, từ thu nhỏ lại, hóa thành một đạo quang trụ nhắm thẳng con Từ Sắc Cuồng Long phóng tới.

Khi mọi người mở mắt ra được, nhìn lên bầu trời, chỉ thấy con Từ Sắc Cuồng Long cùng một quả phích lịch hóa hoa quang cầu đang quán lấy nhau không trung, trông như cảnh thần long hí châu, thập phần mỹ lệ. Tức thì một cảnh tượng kinh ngạc xảy ra, từ sắc cuồng long đột nhiên há miệng, nuốt trửng quả quang cầu. Thoạt tiên, toàn bộ chứng nhân thần sắc đại biến, dự đoán kết quả tối hậu. Nhìn lên không trung, thấy Kiểm Vô Trần mặt trắng bạch, thổ huyết, môi mím lại, rõ ràng đang dùng toàn lực điều khiển từ long. Phía đối diện, mặt Lục Vân như sắt lại, đôi mắt lóe lên một tia lãnh khốc, khoe miệng nở một nụ cười thần bí đầy vẻ cao thâm mạt trắc.

Một tiếng rống phẫn nộ chấn động trời đất vang lên. Từ Sắc Cuồng Long đột nhiên điên cuồng quẩn quại giữa không trung, miệng rống lên đau đớn. Bốn phía thân thể là từ sắc quang mang, ngay giữa ẩn hiện từng đóa phích lịch điện hóa hoa. Cuối cùng, trong ánh mắt kinh hãi của mọi người, một loạt ánh lôi điện xuất hiện trên thân mình của Từ long. Chỉ nghe một âm thanh chấn động thiên địa, cực kỳ vang dội, và giữa không trung, con Từ Sắc Cuồng Long, trong tiếng kêu thê thảm, thân thể to lớn trong nháy mắt phát nổ, biến thành vô số điểm sáng, tán loạn giữa không trung. Cùng lúc Từ Sắc Thần Long phát nổ, từ bên trong từ long, một đạo lôi điện quang trụ phóng ra, đánh mạnh vào Kiểm Vô Trần.

Trên không, ánh sáng ngũ sắc phiêu đảng bốn phía. Sau tiếng nổ kinh hồn ấy, mây đen đầy trời đã dần dần phiêu tán. Toàn bộ bầu trời u ám đã khôi phục ánh sáng bình thường. Lục Vân vẫn đứng giữa không trung, thân thể lắc lư nhẹ nhẹ, rồi dần ổn định. Quả quang cầu vẫn tiếp tục phát ra tiếng sấm dày đặc vây lấy Lục Vân ở giữa. Trên trời, Từ Sắc Cuồng Long đã không còn thấy tung tích, chỉ còn thân thể rừng rực hỏa diễm của Long Hồn lượn vòng ở phía trên Lục Vân,

Bên ngoài, trong khi Từ Sắc Cuồng Long bị nổ tung, Kiểm Vô Trần toàn thân rung động, không ngừng há miệng thổ huyết, thân thể rũ xuống. Trên khuôn mặt tuần tử, quang hoa âm đạm, mục quang vô thần. Khi bị lôi điện tụ thành quang trụ kích trúng, toàn thân gầy gò phục cháy xém, rơi phịch xuống đất. Thiên Linh thần kiếm trên đầu ánh sáng mờ nhạt, ngũ sắc quang hoa âm đạm, dần dần tiêu tan.

Xung quanh, chứng nhân ngơ ngẩn nhìn vào, hoàn toàn quên mất phản ứng. Đột nhiên Lâm Văn Phong hét lên một tiếng: "Chúng ta thắng rồi, chúng ta thắng rồi! Lục Vân thắng rồi, Lục Vân thắng rồi!" Âm thanh vui mừng truyền đi khắp nơi. Dứt tiếng hô này, tức thì Dịch viện môn nhân cùng vui mừng hô vang, ngay cả Ngao Tuyết và Tịnh Nguyệt đại sư vốn lãnh đạm cũng kích động hô lên. Huyền Ngọc chân nhân cùng Từ Dương chân nhân không ngăn được giọt lệ vui mừng lăn trên má, vì một điều không tưởng đã xảy ra. Sau suốt bao nhiêu năm, cuối cùng Dịch Viện, nhờ có Lục Vân, trở thành người đứng đầu Lục Viện. Thật là một việc đáng mừng!

Trong khi các môn hạ Dịch Viện cực kỳ hưng phấn, bên Thiên Kiếm Viện, thần sắc của mọi người thấy đều âm đạm. Nỗi đau lòng, thất vọng hiện rõ trên khuôn mặt. Sự phụ của Kiểm Vô Trần, Quân Bất Hối, nhìn đệ tử rơi xuống, thân thể lay động, liền xông ra đỡ lấy gã. Thế nhưng, khi song thủ tiếp xúc với thân thể Kiểm Vô Trần, ông liền kinh hãi hô lên một tiếng, thân thể tức thì bị bắn trở lại ngã xuống đất. Quân Bất Hối chân tay run rẩy, cảm thấy toàn thân vô lực.

Liễu Tinh Hồn bước đến bên cạnh hỏi: "Sự đệ, người sao thế, sao lại như thế này?" Nhân thần Quân Bát Hối chứa đầy vẻ kinh ngạc, sợ hãi nói: "Trong cơ thể của Kiếm Vô Trần ẩn chứa lôi điện, chạm vào là bị bắn vào người". Liễu Tinh Hồn biến sắc, mục quang quay lại nhìn Lục Vân phía trên không.

Nhìn Dịch viên môn nhân và Lục Vân, Liễu Tinh Hồn thần sắc âm trầm, đến bên cạnh Lý Trường Xuân, nói nhỏ vài lời với ông ta. Lý Trường Xuân nhìn Lục Vân, nhẹ nhàng gật đầu, không nói câu nào. Liễu Tinh Hồn quay lại đám đông, phát ra khí thế cường đại trấn áp toàn trường. Đợi mọi ánh mắt tập trung lên mình, Liễu Tinh Hồn nói to: "Trận đấu này không hợp lệ, không tính!". Nghe vậy, người của Dịch Viên thần sắc đại nộ, ai ai cũng giận dữ nhìn Liễu Tinh Hồn.

Lâm Văn Phong tức giận vô cùng, không kềm chế được, bất kể bối phận thấp kém so với Liễu Tinh Hồn, mở miệng quát mắng: "Rầm thoỉ, tất cả mọi người ở đây đều thấy rõ ràng, Lục Vân quang minh chính đại đánh thắng, tại sao lại không hợp lệ, không tính. Có phải Thiên Kiếm Viện không thể thua, nếu như thế thì cần gì phải cử hành Lục Viện Hội Võ. Rõ ràng chỉ muốn bên ông thắng, không muốn người khác thắng. Đây là thứ quy củ gì vậy, ông nói đi!".

Liễu Tinh Hồn sắc mặt biến đổi, tức giận nói "Câm miệng, người là thứ gì? Ở đây không có chỗ cho người nói. Trận đấu này không hợp lệ vì Lục Vân gian trá, cho nên mới hủy bỏ kết quả này của y".

Từ Dương chân nhân nhìn Liễu Tinh Hồn ngang ngược, toàn thân nộ khí đằng đằng, hét lớn: "Y không có quyền nói, vậy không biết ta có đủ tư cách nói ở đây không? Ông nói Lục Vân gian trá, ông có bằng chứng gì? Ở đây mọi người đều nhìn thấy, đệ tử của ta sử dụng thực lực, không dùng chút tiểu xảo nào, nhờ vào khả năng chân thực của mình mà thủ thắng, ông không thể nhắm mắt nói bừa. Không muốn Lục Vân và Dịch Viện đạt danh hiệu đệ nhất ư? Thiên Kiếm Viện không ngờ lại hành động vô si như vậy, điều này làm sao Dịch Viện ta có thể đồng ý được?!"

Liễu Tinh Hồn bởi vì Kiếm Vô Trần lạc bại, trong lòng đã sẵn hòa nộ, nay bị Dịch Viện lăng mạ, không kềm nổi cơn tức giận, hét lớn: "Y có gian trá không, ở đây tất cả mọi người đều rõ, y đầu tiên thi triển kiếm quyết, chưa biết có đúng là Dịch Viện kiếm quyết không? Hiện tại y lại thắng bằng một pháp quyết cô quái, có đúng là tuyệt học của Dịch Viện không? Ông nghĩ Dịch Viện có bao nhiêu bản lãnh, bọn ta há không biết ư? Y có thể dùng pháp quyết nào thắng được Diệt Thiên Quyết của Thiên Kiếm Viện bọn ta? Ông nói đi, nói không được đừng không? Y chẳng phải gian trá hay sao?"

Nghe thế, toàn trường trở nên trầm mặc, Từ Dương chân nhân toàn thân chấn động, sắc mặt thẹn thùng, nhất thời không biết nói gì. Thực tế, Lục Vân cuối cùng thi triển pháp quyết gì, họ không chỉ không biết mà còn chưa từng nghe tới, trong lòng cũng đã có sự hoài nghi. Tuy nhiên thời điểm này, Lục Vân đã thắng, dù có thế nào cũng phải toàn lực ủng hộ Lục Vân, không thể tự hủy đi kết quả này được.

Huyền Ngọc chân nhân cơ mặt giật giật, thần tình cực kỳ kích động, nghe Liễu Tinh Hồn chất vấn, không thể không trả lời: "Liễu đạo hữu chưa từng trông thấy, điều đó không có nghĩa Dịch Viện ta không thể có kiếm quyết đó. Kiếm quyết Lục Vân thi triển lúc này, ta có thể nói cho ông là học được từ đâu. Dịch Viện môn nhân, không chỉ Lục Vân, Ngao Tuyết cũng biết. Ngao Tuyết, con hãy thi triển cho các vị ở đây thưởng thức, tránh mọi người ở đây không phục, tưởng chúng ta lừa dối". Câu cuối cùng, hiển nhiên là do thập phần bất mãn với Liễu Tinh Hồn nên mới nói như thế.

Ngao Tuyết khẽ ứng tiếng, thân thể mỹ miều lẳng không bay lên, Từ Ảnh thần kiếm tại không trung huyền khởi kiếm ảnh đầy trời. Chỉ nghe Ngao Tuyết hét lên một tiếng: "Cửu khúc hoàng hà nộ lãng đằng?bôn lưu đảo hải bát phục hồi". Ngao Tuyết toàn thân bạo phát khí thế cuộn cuộn, đứng mãnh tiến lên, tràn ngập không gian, như Hoàng Hà cuộn chảy, tiến về Đông Hải, trong nháy mắt làm chấn động tất cả mọi người. Ánh sáng từ sắc, trong chớp lát đã bao phủ toàn thân Ngao Tuyết, tầng tầng từ sắc quang mang, như những con sóng tầng tầng nổi lên. Một đạo hỏa diệm từ sắc đằng không bay lên, quay tròn xung quanh Ngao Tuyết.

Nhìn Ngao Tuyết biểu diễn giữa không trung, tất cả mọi người đều thấy rõ, trừ màu sắc của kiếm khí bất đồng so với lúc Lục Vân thi triển, tất cả động tác, khí thế, biểu hiện... mỗi mỗi đều không sai khác. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Liễu Tinh Hồn, lạnh lẽo hỏi: "Liễu đạo hữu đã xem rõ chưa, nếu chưa đủ để ta bảo Ngao Tuyết thi triển chiêu tiếp theo!" Mọi người đều tiến lại gần, yên lặng theo dõi. Lúc này ai cũng muốn biết Liễu Tinh Hồn phản ứng như thế nào.

Liễu Tinh Hồn xanh mặt lại, lạnh lẽo nói: "Trương Ngao Tuyết cũng biết, nhưng điều đó cũng không có nghĩa đó là pháp quyết của Dịch Viện. Điều này không thuyết phục". Huyền Ngọc chân nhân thần sắc lạnh lẽo nói: "Ông nói vậy, nếu ông phát hiện ra bất cứ ai không phải Dịch Viện môn hạ mà biết pháp quyết này, Dịch Viện của ta tự động rút khỏi cuộc tranh đấu này. Nếu không, ông có thể chỉ ra nguồn gốc của pháp quyết này, Dịch Viện chúng ta quyết không kháng nghị nữa". Lần này, Huyền Ngọc chân nhân đoán rằng kiếm quyết này là do Lục Vân và Ngao Tuyết tự sáng tạo ra, quyết không thể có ai khác biết được.

Liễu Tinh Hồn nghe thấy thế, khuôn mặt biến sắc, liếc nhìn Lý Trường Xuân, rồi quay lại nói: "Cứ coi như kiếm quyết mà không ai biết này là Dịch Viện tuyệt học, nhưng Lục Vân cuối cùng thi triển một pháp quyết, không hề giống Dịch Viện pháp quyết? Điều này, tin rằng mọi người ở đây đều hiểu, phải không? Ông nếu không thể giải thích lý do, trận đấu này coi như không hợp lệ và không tính".

Mọi người bên Dịch Viên nghe vậy, tất cả đều biến sắc, câu hỏi này không ai có thể trả lời được. Nhìn lên không trung, Ngao Tuyết lúc này đã đứng cạnh bên Lục Vân, tựa hồ đang đàm đạo điều gì đó. Nhìn sắc mặt giận dữ của Từ Dương chân nhân và Văn Phong, Huyền Ngọc chân nhân khẽ thở dài, nhưng cũng không biết phải trả lời thế nào.

Tất cả mọi ánh mắt đều hướng về Huyền Ngọc chân nhân chờ câu trả lời. Ai cũng muốn biết, pháp quyết Lục Vân vừa thi triển, rốt cuộc có là Dịch Viện pháp quyết không, tại sao trước đây chưa một ai trông thấy. Liễu Tinh Hồn nhìn Huyền Ngọc chân nhân, ánh mắt lóe lên vẻ âm hiểm, hỏi với một giọng mát mẻ: "Thế nào hả Huyền Ngọc trưởng giáo, sao không nói gì, không thể nói à? Hay không có cách gì nói? Hay có điều gì xấu hổ, sợ mọi người biết được?"

Huyền Ngọc chân nhân biến sắc, sự tức giận hiện lên trên khuôn mặt. Nhìn qua Lý Trường Xuân, thấy ông ta không hề có ý muốn nói gì, Huyền Ngọc chân nhân giận đến phát run. Bên cạnh ông, Từ Dương chân nhân, Tịnh Nguyệt đại sư, Lâm Văn Phong, Lý Hoành Phi, ai nấy đều giận dữ, nhìn trừng trừng vào Liễu Tinh Hồn. Mọi người đứng xung quanh cũng đều tỏ vẻ hoài nghi trong ánh mắt, nhìn mọi người bên Dịch Viên.

Đang lúc mọi người tranh cãi, bất chợt từ trên không trung, một cỗ cường đại khí thể từ từ xuất hiện bốn bề, bên trong ẩn chứa nộ khí chấn thiên, tức thì làm chấn động tất cả mọi người. Chợt âm thanh lạnh lẽo của Lục Vân truyền lại, ngữ khí lãnh lệ, nhằm Liễu Tinh Hồn bức tới: "Liễu Tinh Hồn, Dịch Viện chúng ta có bao nhiêu tuyệt kỹ, ông có thể biết hết được sao? Nếu ông đã không biết, đừng tự làm xấu mình nữa, hãy tránh qua một bên cho ta! Nếu ông không phục, có thể lên đây thử xem, xem Dịch Viện tuyệt kỹ có thể so với Thiên Kiếm Viện không?" Dứt lời, trong lòng bàn tay phải của Lục Vân đã xuất hiện một quả quang cầu, một đạo kinh lôi lập tức xuất hiện đánh xuống quang cầu, khí thể kinh nhân. Mọi người nhìn thấy thế đều biến sắc mặt.

Đang con giận dữ, Liễu Tinh Hồn gần như muốn xông lên phân cao thấp với Lục Vân nhưng Lý Trường Xuân đã kịp giữ lại. Lý Trường Xuân nói nhỏ: "Đừng! Nếu đệ bị thua, danh tiếng của Thiên Kiếm Viện chúng ta sẽ tổn hại không nhỏ. Hãy hỏi ý vấn đề kia, điều đó mới quan trọng!".

Liễu Tinh Hồn tức thì bình tĩnh lại, nhìn Lục Vân cất giọng lạnh lùng nói: "Bây giờ ngươi đang bị thương, không đánh ta cũng chẳng. Ngươi hãy giải thích đi, pháp quyết ngươi vừa thi triển, là tuyệt học từ đâu ra? Ngươi có phải là gian tế của Ma tông phái đến, cố ý phá rối thập niên đại hội của Lục viện?" Dứt lời, ai nấy đều trở mắt ra, Từ Dương chân nhân giận dữ nói: "Liễu Tinh Hồn, ông đánh rắm thôi vừa thôi! Thiên Kiếm viện của ông không muốn nhận thua, lại tìm lỗi đổ cho bọn ta, ông thực làm mất mặt cho Thiên Kiếm Viện, và toàn bộ giới tu chân".

Liễu Tinh Hồn lạnh lùng nói: "Ta hồ thuyết bát đạo, vậy ông nói pháp quyết mà y thi triển, là pháp quyết của Dịch Viện à? Dịch Viện có bao nhiêu pháp quyết, mọi người đều biết, bao nhiêu năm qua cũng đều có người thấy qua. Pháp quyết của y, đã có ai thấy chưa? Chưa bao giờ cả! Ông nói điều này có đáng nghi không?".

Dịch Viện môn nhân tức thì nộ khí đằng đằng, nhưng không biết nói gì cả. Trên không, Lục Vân lạnh lùng nói: "Theo ý ông, đối với Dịch Viện tuyệt kỹ, ai nấy đều biết rõ. Nhưng ta lại muốn lắng nghe. Ông hãy nói xem, Dịch Viện ta có những tuyệt kỹ nào? Để xem Thiên Kiếm Viện cao thủ có phải là chỉ có hư danh hay không?".

Liễu Tinh Hồn cười nhạo nói: "Những pháp quyết của Dịch Viện, ta biết rất rõ. Nay ta sẽ nói cho ngươi tâm phục khẩu phục, để xem ngươi giải thích thế nào về lai lịch pháp quyết của ngươi. Dịch Viện phân thành bốn viện, lần lượt là Càn, Khôn, Âm, Dương tứ viện. Dịch Viện chủ yếu tu luyện pháp quyết Dịch Thiên Thập Nhị Quyết. Pháp quyết này chia thành Dịch Thiên Lục Pháp và Di Thiên Lục Quyết. Trong đó, Càn Viện lấy Trảm Long Kiếm Quyết làm chủ, Khôn Viện lấy Phượng Vũ Cửu Thiên Kiếm Quyết làm chủ, Âm Viện là Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm, Dương viện là Liệt Hỏa Thiên Kiếm Quyết. Ta nói đúng chứ?" Nói xong, y hằm hằm nhìn Lục Vân.

Lục Vân lạnh lùng: "Nói đúng lắm, tiếp tục đi, còn gì nữa?". Liễu Tinh Hồn nói: "Ngoài ra, Càn Viện có Liệt Sơn Quyết, Khôn Viện có Phân Vân Quyết, Âm Viện có Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết".

Lục Vân cười nhạo: "Không sai, còn gì nữa không?" Nói xong nhân thân lộ vẻ bất tiết. Liễu Tinh Hồn khinh thị lạnh lùng nói: "Không còn, Dịch Viện chỉ có thể thôi!" Trong giọng điệu lộ rõ ý coi thường.

Lục Vân cười nhạt: "Thật là cô lậu quả văn, ông chỉ biết thế thôi sao? Dịch Viện pháp quyết danh chấn thiên hạ, làm sao ông có thể biết hết được?" Chẳng nói xong, chúng nhân lại lần nữa trở mắt ra, không chỉ Liễu Tinh Hồn thần sắc đại biến, Dịch Viện môn nhân cũng sùng sốt. Huyền Ngọc chân nhân là Dịch Viện trưởng giáo, Dịch Viện có những loại pháp quyết nào, tự nhiên hiểu rõ hơn ai hết, đối với lời của Liễu Tinh Hồn, tự cảm thấy không thể không thừa nhận ông ta nói đúng. Nhưng bây giờ Lục Vân nói thế, làm cho ông ta cảm thấy nghi hoặc vô cùng.

Liễu Tinh Hồn nổi giận biến sắc, hét to: "Lục Vân, ngươi xuất khẩu cuồng ngôn, ngươi nói ta cô lậu quả văn, vậy ai ở đây cũng cô lậu quả văn sao? Dịch Viện của ngươi có những gì, ta tự biết rõ ràng, ta có nói sai ở chỗ nào?".

Lục Vân lạnh lùng đáp: "Ông nói đúng cả, chỉ chẳng qua là kiến thức thiếu một ít. Ta hỏi ông, ta đến từ viện nào?" Liễu Tinh Hồn trở mắt ra nói: "Ngươi đến từ Dịch Viện, ai cũng biết, hỏi ta làm gì?" - "Viện nào của Dịch Viện?" Lục Vân lạnh lùng hỏi tiếp.

Liễu Tinh Hồn tức giận cười nói: "Người muốn câu giờ không được đâu, toàn hỏi ta việc không liên quan sự tình, ngươi đến từ Dương Viện, chính là đệ tử của Từ Dương chân nhân, ở đây ai cũng biết, ngươi hỏi để làm gì?" Nhân thân phần nộ, ẩn chứa sự âm độc.

Lục Vân giọng lạnh băng: "Vậy ông biết ta đến từ Dương Viện, ông có biết Dương Viện ta có một môn pháp quyết chấn thiên hạ?" Dứt lời, mọi người lần nữa lại trở mắt ra. Nhưng Từ Dương chân nhân sắc mặt đột nhiên biến đổi, tưởng như nhớ ra việc gì, kích động kéo Huyền Ngọc chân nhân, toàn thân hưng phấn rung lên. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Từ Dương chân nhân đang kích động, tỏ vẻ khó hiểu, khẽ hỏi: "Su đệ, ngươi làm sao thế?".

Từ Dương chân nhân kích động đến đỏ cả mặt, giọng hưng phấn: "Đệ đã minh bạch rồi, đệ minh bạch rồi! Ha ha! Đệ minh bạch rồi, đệ minh bạch rồi. Ha ha! Đệ minh bạch rồi!" Câu cuối cùng hét to lên âm ỉ, nước mắt chảy ra.

Toàn trường, chúng nhân bị thần sắc kích động của Từ Dương chân nhân hấp dẫn. Lục Vân trông thấy, nhân thân lộ vẻ cao hứng. Chẳng hiểu rằng Từ Dương chân nhân đã đoán ra những gì chàng định nói. Nhìn sự phụ kích động cao hứng, Lục Vân cảm nhận được sự quan tâm sâu sắc của người. Nhẹ nhìn phía chân trời, gương mặt Lục Vân hiện lên vẻ kiêu ngạo ngông cuồng. Lúc này, trong lòng Lục Vân khởi sinh một cỗ khí thể cường đại, tinh lực hướng lên cao, như đối kháng lại thượng thiên không một chút nhân nhượng.

Dưới đất, mặt mũi của các Thiên Kiếm Viện cao thủ đều sầm xuống lạnh lùng, tức giận nhìn Lục Vân trên không. Lúc này Kiếm Vô Trần đã được trị thương, nhìn thương thế nặng nề của y, nhân thân mọi người trong Thiên Kiếm Viện đều tràn đầy nộ khí. Thương Nguyệt ở bên cạnh nhìn Lục Vân, đôi mắt lóe lên một nét cười. Lời chúc phúc và lời của trái tim vô thanh vô tức truyền đi.

Liễu Tinh Hồn nhìn Lục Vân, quát lớn: "Lục Vân, ngươi hồ ngôn loạn ngữ, Dịch Viện ngươi có pháp quyết gì ta đều biết, chưa từng nghe Dương Viện có pháp quyết nào lợi hại. Ngươi đừng cố ra vẻ bí ẩn".

Lục Vân đưa mắt nhìn Liễu Tinh Hồn, cười lạnh nói: "Nói ông cô lậu quả văn, ông còn không thừa nhận, Dương Viện pháp quyết "Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết" thượng danh chấn động tu chân giới". Nói xong, toàn trường bạo xuất tiếng kinh hô. Không ai có thể tin được Lục Vân có thể luyện thành Ngũ Lôi chấn thiên quyết mà chưa một ai tu luyện thành công. Chỉ biết trong truyền thuyết, chí dương chí cương, chí phách chí cường, đúng là vô thượng pháp quyết".

Đến lúc này, sắc mặt của các Thiên Kiếm Viện cao thủ đều ảm đạm khó coi. Nhìn Lục Vân thi triển pháp quyết thần bí đó, điện quang phích lịch, thần lôi chấn thiên, đúng là hiện tượng của Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết trong truyền thuyết. Là tuyệt kỹ hữu danh của Dịch Viện, tuy trước đây chưa ai tu luyện thành công, nhưng rốt cuộc đó cũng là Dịch Viện tuyệt học. Không thể tưởng được điều này, Dịch Viện cuối cùng xuất hiện một tuyệt thế kỳ tài ngàn năm mới thấy, tu luyện thành vô thượng pháp quyết khoáng cổ tuyệt kim này.

Tức thì, bên Dịch Viện âm thanh vui mừng nổi lên như sấm. Huyền Ngọc chân nhân song nhãn lấp lánh nước mắt, giữ chặt tay Tử Dương chân nhân. Hai người lộ vẻ vui mừng khôn cùng trong ánh mắt. Không ngờ được Lục Vân đã luyện thành Dịch Viện tối thượng Lôi Thần quyết, và nhờ vào Ngũ Lôi Thần Quyết đã đánh bại Thiên Kiếm Viện, Thiên Kiếm Cửu Quyết. Từ nay, thời kỳ mới mở ra, Dịch Viện có thể phong vân thiên hạ, thành lục viện chi thủ, bước lên vị trí bảo tọa đệ nhất đại phái của tu chân giới.

Xung quanh, trừ chỗ Dịch Viện hoan hô ầm ĩ, mọi nơi đều tĩnh lặng. Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lý Trường Xuân hỏi: "Trường Xuân trưởng giáo, không biết câu trả lời của Lục Vân có làm ông hài lòng không? Lục Viện Hội Võ lần này, trận chiến cuối cùng, có thể quyết định kết quả rồi chứ?".

Lý Trường Xuân thờ dài nói: "Không tưởng được Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết nghìn năm không thấy cuối cùng lại xuất hiện ở Dịch Viện. Trận chiến này Dịch Viện thắng, trong mười năm tới đây, Dịch Viện sẽ là Lục Viện Chi Thủ". Nói xong, ông buồn bã quay đi, trông thực cô đơn lạc mạc. Tất cả các cao thủ của Thiên Kiếm Viện thần tình đều bi thương, lặng lẽ rời khỏi.

Vô số tiếng chúc mừng vây quanh mọi người của Dịch Viện. Thương Nguyệt cầm tay Ngao Tuyết, nói nhẹ: "Chúc mừng muội! Lục Vân đúng là thần bí, đến tận giờ phút cuối cùng này mới cho chúng ta một sự ngạc nhiên tuyệt vời. Lục Vân đúng là còn giấu diếm nhiều bí mật gì đó, chỉ là huynh ấy không chịu nói ra".

Ngao Tuyết kéo Thương Nguyệt, tiến đến nơi Lục Vân vừa hạ thân xuống. Hai nàng lặng lẽ nhìn chàng. Ba người im lặng trong một khoảng thời gian, không ai biết nói gì. Trước hai mỹ nữ tuyệt sắc, Lục Vân cũng không biết nên bắt đầu nói với ai nên chàng không mở miệng. Nhưng hai nàng cũng có cảm giác tương tự nên đều yên lặng. Tuy nhiên mục quang ba người đều tập trung một chỗ, đều mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

Bên cạnh, Lâm Vân Phong cao hứng, nhìn mọi người đang tiến tới chúc mừng Lục Vân, y lập tức chặn mọi người lại. Lâm Vân Phong giữ mọi người ở một bên, không cho đến quá gần Lục Vân và hai nàng mỹ nữ. Ngọc Vô Song và Tịnh Nguyệt đại sư đứng cạnh nhau, nhìn nhau cùng thờ dài, ánh mắt dừng lại trên người Thương Nguyệt và Ngao Tuyết. Tử Dương chân nhân đang kích động vô cùng, khoát tay hảo hữu Đan Thanh kiếm hiệp, cao hứng không nói nên lời, chìm trong niềm hoan lạc vô biên.

Khi mặt trời sắp lặn, mọi người chúc mừng dần tản đi. Lúc này Lục Vân nhìn Long Hồn, hữu thủ nắm lấy Như Ý Tâm Hồn Kiếm, bất quyết kêu lên: "Long hồn quy nguyên!" Tức thì, trên không Long Hồn không cam chịu, nộ hồng liên hồi, nhưng cuối cùng vẫn bị Lục Vân cưỡng hành thu nhập vào trong thân kiếm.

Khi người của Dịch Viện rời khỏi trường đấu, chỉ có Nho Viện Đan Thanh kiếm hiệp và Phượng Hoàng thư viện Thương Nguyệt tiễn mọi người. Trong đêm, tiếng cười vui mừng cất lên phiêu đảng khắp không gian tĩnh mịch của Thái Huyền Sơn. Trong tiếng cười vui mừng này, những gì thuộc về quá khứ đã thay đổi. Sự lãnh đạo bao lâu nay của Thiên Kiếm Viện đã hoàn toàn chấm dứt bởi thắng lợi của Lục Vân.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 58: TÁI HẬU PHONG VÂN

Trên đường trở về Thiên Hóa động, mọi người chìm ngập trong niềm hân hoan. Nét mặt ai nấy đều tràn đầy niềm vui sướng và hạnh phúc. Tử Dương chân nhân kéo hảo hữu Đan Thanh kiếm hiệp kích động cười nói ầm ĩ, tỏ rõ cực kỳ hưng phấn. Nhìn từ phía sau, Lục Vân khẽ thờ dài. Chính lúc này, chàng mới hiểu, tại sao trước đây vị quái nhân sư phụ ở lại sơn động một mình. Nhiều người ở với nhau cùng một nơi dễ nảy sinh nhiều vấn đề, tình cảm lại dễ dao động, không thể duy trì sự bình tĩnh vốn có của kẻ tu chân. Không lạ gì trong trần thế, kẻ có thể trở thành tiên không nhiều, ngược lại ở những nơi thâm sơn cùng cốc lại có nhiều bậc kỳ nhân tu vi cao thâm.

Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, tựa hồ phát giác ra điều gì, dịu dàng hỏi: "Có điều gì không tốt à? Lục viện đệ nhất cao thủ, không phải là một điều tuyệt vời sao? Cũng có thể sư đệ cần một thời gian để thích ứng, sau này có lẽ sẽ quen dần thôi".

Lục Vân nhìn Ngao Tuyết, biểu lộ thần tình khó hiểu, khẽ nói: "Sau khi quen rồi, muốn từ bỏ thì lại quá muộn. Con đường thành tiên không hề đơn giản chút nào. Có rất nhiều kẻ tu chân, nhưng có mấy ai thành công được? Tại sao những kẻ chân chánh tu vi cao thâm đều ẩn cư tại chốn sơn lâm? Có thể khi rất nhiều người đạt được địa vị, vinh dự, ngoại trừ có được tu vi cao thâm, thực đã để lỡ mất cơ hội thành tiên. Tiên đạo có hay không ai biết được, người tu chân có mấy ai thành công?"

Trần thế này người tài nhiều như nước, ý nghĩ có lẽ cũng khác nhau. Hai tỷ có nghĩ như vậy không?"

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt gần đó, nhân thần hai người lộ xuất một tia kinh ngạc. Lúc này Lục Vân tựa hồ có điều gì đó biến đổi, không giống trước đây. Nhìn Lục Vân, Ngao Tuyết nghi hoặc, hỏi khẽ: "Tại sao đệ thắng rồi lại còn ưu tư như vậy? Có phải trong tâm tư của đệ, ẩn giấu quá nhiều bí mật? Hay là đệ thật sự có ý lãng quên thiên hạ?"

Thương Nguyệt bên cạnh nhẹ nhàng nói: "Có thể, con đường tu chân của huynh, tâm tu chân của huynh, thật sự là rất khác biệt so với chúng tôi. Điểm xuất phát của huynh, căn bản là không một người bình thường nào có thể lý giải được, vượt ngoài khả năng dự đoán của tất cả mọi người. Ví như huynh tu luyện thành pháp quyết bá đạo tối thượng của Dịch Viện, thực là không một ai có thể tưởng tượng được. Và cũng không phải ai cũng luôn giữ được bình tĩnh như vậy".

Nhìn hai người con gái như hoa như ngọc, Lục Vân tự nhủ 'Con đường tu chân của ta, tâm tu chân của ta, có thể thực sự khác biệt với mọi người. Ngay từ đầu, ta đã không có tâm nguyện thành tiên, xuất phát điểm của ta là mong muốn có thể vượt lên trên cửu thiên, không chấp nhận vận mệnh bài trí, đạt được đến cảnh giới tùy tâm sở dục. Thành tiên, đó không phải là ?i?u ta muốn, ta không phục trời đất, không tin vào lời nguyên rủa của trời, ta phải thay đổi, cải biến con đường của ta.' Dịu dàng nhìn hai nàng, Lục Vân không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười một cách khó hiểu.

Không lâu sau, mọi người đã về đến Thiên Hòa động. Tiếng hoan hô cao hứng của Vân Phong, tiếng Từ Dương chân nhân kích động phấn chấn kêu lên ngập tràn cả sơn động. Đang nhìn hai cô gái, Lục Vân quay sang Vân Phong lúc này đang rất cao hứng, điềm nhiên cười nói: "Được rồi, chuyện qua rồi, người kích động như thế, đối với tu vi sau này không có lợi, hiểu không? Kiểm chế tình cảm, đối với người tu chân mà nói, là cực kỳ quan trọng".

Lâm Vân Phong như không để ý đến lời khuyên của Lục Vân, cười to nói: "Làm sao không cao hứng cho được. Huynh lần này chiến thắng gã Kiếm Vô Trần đó, không đơn thuần mang lại uy phong cho Dịch Viện, tứ viện đệ tử tất cả đều rất vui mừng. Khi huynh nói chuyện với hai vị nữ tử đã không để ý có rất nhiều đệ tử tứ viện đến chúc mừng, việc này thật là hứng thú vô cùng. Từ nay về sau, Dịch Viện chúng ta có thể danh chấn thiên hạ, rung động toàn bộ giới tu chân. Sau mười năm nữa, lần Lục Viện Hội Võ tiếp theo sẽ diễn ra tại Dịch Viện chúng ta. Lúc đó, tất cả đệ tử các viện, ở xung quanh Dịch viện đều không được ngự kiếm phi hành, phải đi bộ mà đến để tỏ sự tôn kính. Như thế, Dịch Viện chúng ta thật uy phong, sư huynh đệ chúng ta có thể phong quang quang, không cần phải cúi đầu như trước. Ha ha, mới nghĩ đến đã thấy thật là cao hứng".

Xung quanh, chúng nhân đều nhìn Vân Phong, tâm lý kích động vừa mới tạm lắng xuống, lại một lần nữa trở dậy. Mọi người đều phấn khích, cảm giác như đang nằm mơ. Tất cả như mơ hồ không thể tin được.

Huyền Ngọc chân nhân thở sâu vài cái, rồi nói: "Được rồi, mọi người ngồi xuống. Thắng lợi lần này, nói thật là ngoài sở liệu của tất cả chúng ta, không tránh khỏi ai cũng đều cao hứng như vậy. Nhưng mọi việc đều đã xong rồi, chúng ta cũng không phải là không được vui mừng, nhưng cũng có nhiều việc quan trọng chúng ta cần xử lý. Đối với việc này, Lục Vân của Dịch Viện chúng ta đoạt được danh vị đệ nhất, trong lịch sử của Dịch Viện đây chính là lần huy hoàng nhất. Việc này, sẽ được lưu trữ trong Dịch Viện như một truyền kỳ bất hủ. Hiện tại, chúng ta nên tĩnh tâm lại, cùng thương lượng xem sau đây chúng ta nên làm gì? Thương Nguyệt và Hứa đạo hữu cũng xin cho ý kiến, Dịch Viện lần đầu tiên trở thành lục viện chi thủ, có rất nhiều vấn đề chúng tôi không có kinh nghiệm, sợ trở thành trò cười thì thực là không tốt".

Trong sơn động, mọi tiếng cười đều ngưng bật, tất cả tĩnh tâm lại nhìn Huyền Ngọc chân nhân, cẩn thận suy nghĩ hàm ý lời nói của ông. Ngoài Lục Vân, Tịnh Nguyệt sư thái là người bình tĩnh nhất. Bà nói: "Chuyện lần này quá đột ngột, chúng ta đều chưa có tâm lý chuẩn bị. Cho nên, mọi người ngoài vui mừng thì không ai có suy nghĩ gì khác. Tuy nhiên, bất kể chuyện gì, thắng lợi đã thành quá khứ. Chúng ta trước tiên phải bàn tính sự việc, cùng với Thiên Kiếm Viện tiến hành nghị thức chuyển giao. Vinh dự lớn nhất trong lục viện, tuyên cáo cho giới tu chân trong thiên hạ biết chuyện này, từ bây giờ, lục viện chi thủ chính là Dịch Viện Tây thực".

Ngữ khí tuy bình tĩnh nhưng tức thì làm mọi người phấn khởi, tinh thần phấn chấn, ai nấy đều nở một nụ cười rạng rỡ trên mặt. Lâm Vân Phong ở bên cạnh lên tiếng tán đồng: "Sư bá nói rất đúng, chuyện quan trọng nhất bây giờ là chúng ta phải nhanh chóng tuyên cáo thiên hạ, làm cho tất cả môn nhân Dịch Viện đều cao hứng vui mừng, và để cho cả giới tu chân biết uy danh của Dịch Viện".

Từ Dương chân nhân thần sắc rất hưng phấn, cười nói: "Ngoài ra, chúng ta cũng cần giữ mối giao hảo tốt với tứ viện, phải có sự trợ giúp của mọi người. Có thể bình tĩnh và giữ vững vị trí Lục viện đệ nhất này và trở thành đại phái lớn nhất trong giới tu chân mà không có những mối quan hệ nhất định, không có ai hỗ trợ, chỉ đơn thuần một mình Dịch Viện chống đỡ, điều đó là không thể được. Sư huynh có nghĩ thế không?"

Huyền Ngọc chân nhân nói: "Sư đệ nói rất đúng, chúng ta đích xác phải xử lý những việc này ngay lập tức. Như việc nghị thức chuyển giao, theo thông lệ cũ, sẽ diễn ra hai ngày sau cùng với việc trao tặng phẩm cho người chiến thắng. Việc này chúng ta sẽ xử lý ngày mai, còn bây giờ, cần phải mời tứ vị chưong giáo đến, trao đổi kinh nghiệm, tăng thêm sự thân mật. Mọi người còn ý gì khác không?" Mục quang lướt nhẹ qua mọi người, rồi cuối cùng dừng lại ở Lục Vân.

Lục Vân nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: "Theo đệ tử nghĩ, chúng ta bây giờ mời tứ vị trưởng giáo đến đây, có thể làm Thiên Kiếm Viện sanh tâm giới bị. Bởi vì, chúng ta tuy thắng, nhưng chưa cử hành nghi lễ chuyển giao, như vậy việc này có thể không tốt. Sư bá nếu muốn tăng thêm tình cảm giữa các viện, thiết tưởng ngày mai làm sẽ tốt hơn. Sau nghi lễ chuyển giao, trước mặt Thiên Kiếm Viện chưong giáo, khiêm tốn học hỏi, ắt sẽ có hiệu quả hơn so với việc mời họ đến cho chúng ta bàn luận riêng tư. Con tin là thế. Là đệ nhất đại phái, đôi khi cần phải chú ý một số tiểu tiết. Đệ nhất đại phái phải có khí độ, có uy nghiêm, không thể để người khác coi thường cũng không được để mọi người khó chịu. Mặt khác, đệ nhất đại phái không nhất thiết phải lập tức tính chuyện trọng yếu. Tu chân chi nhân kết cuộc là lấy tu luyện làm chủ không lấy danh lợi làm chủ. Điều này cần được quan tâm thường xuyên".

Huyền Ngọc chân nhân nhìn Lục Vân, ánh mắt hiện lên sự kinh ngạc. Đối với người đệ tử thần bí này, thực tình, ông ta hoàn toàn không hiểu được. Như tu vi của y, từ lúc bắt đầu lên Thái Huyền Sơn, ông đã không thể nào nhìn ra, Lục Vân có thể tiến tới cảnh giới cao cường ngàn này. Trong mắt ông ta, tu vi Lục Vân tuy không kém nhưng tuyệt đối không có khả năng thắng Kiếm Vô Trần, nhưng thực tế lại vượt ngoài ý liệu của tất cả mọi người. Nghe Lục Vân nói, Huyền Ngọc chân nhân đột nhiên nghĩ, trong thời điểm này, không ngờ bản thân mình suy nghĩ lại không sâu xa bằng Lục Vân. Lục Vân tâm tư linh xảo, tư duy nghiêm cẩn, nhìn xa hơn phần lớn mọi người. Việc luyện thành Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết, dù bây giờ có ai không biết đến, nhưng tâm tư của y, người thường thực không thể đánh giá hết được.

Nhìn vẻ trầm tư của mọi người, Huyền Ngọc chân nhân nói: "Lời Lục Vân nói cần trọng và rất có lý. Nếu chúng ta manh động lần này, có thể dẫn đến sự chê cười của Thiên Kiếm Viện, như vậy không tốt. Việc này cứ quyết định như thế, tất cả sẽ bàn lại vào ngày mai. Lục Vân cũng đã mệt rồi cần được nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, con đi nghỉ trước đi, mọi người sẽ cùng bồi tiếp Hứa đạo hữu và Thương Nguyệt. Ta còn phải định liệu cho cẩn thận. Mọi việc ngày mai sẽ quyết định".

Sau đó, Lục Vân trở về liệu thương, Ngao Tuyết kéo Thương Nguyệt rời khỏi động. Đan Thanh kiểm hiệp cũng bị Tử Dương chân nhân lôi đi dạo. Tại sơn động lúc này chỉ còn lại Lâm Văn Phong, Lý Hoành Phi, Tịnh Nguyệt đại sư và Huyền Ngọc chân nhân. Huyền Ngọc chân nhân nhìn mọi người, rồi không nói gì, cũng đi ra khỏi động.

Khi Lục Vân thức dậy, phát hiện bên ngoài trời đã tối, sao đêm nhấp nháy, trăng sáng như bạc. Sau khi cẩn thận tra xét động tĩnh xung quanh, Lục Vân khoe miệng hé ra một nụ cười, thân thể vô thanh vô tức biến mất trong sơn động. Khi xuất hiện, Lục Vân đã bình thân ở phía trên đỉnh Thanh Vân hơn trăm trượng ngắm nhìn các vì sao. Nhìn phía chân trời, xung quanh thân thể Lục Vân xuất hiện tầng tầng lớp lớp ngũ thải quang hoa xung quanh, dưới ánh trăng chiếu vào vô số linh khí nhỏ bé như những con sóng nhỏ quay tròn quanh Lục Vân.

Lúc này, trong mắt Lục Vân, ngũ sắc quang hoa lưu chuyển, một thân sở học các loại pháp quyết, trên người Lục Vân không ngừng huyền hóa thành vô số sắc thái. Nhẹ nhàng, đây về thần bí, trong bóng đêm, từng luồng khí nhỏ bên cạnh Lục Vân dần tụ lại, hình thành một lồng ánh sáng màu xanh lam, bao vây xung quanh Lục Vân. Dưới ánh trăng, chiếc lồng phát ra vầng sáng cực kỳ mỹ lệ. Lúc này, thân thể Lục Vân nhẹ như không, chân khí bành trướng, các chủng loại linh khí phi tốc chuyển hóa vào thân thể chàng.

Lúc trước, khi Lục Vân vận công trị thương vô tình phát hiện ra bản thân sau trận chiến với Kiếm Vô Trần, thân thể bị thương không nhẹ, trong người vốn ẩn tàng nhiều loại linh khí, tự nhiên tự động dung hợp với thân thể, hóa thành chân nguyên, tiến nhập vào kinh mạch toàn thân. Trước đây vốn vô phương dung nạp linh khí này, không ngờ qua trận chiến lại có thể phong cuồng luyện hóa được gần một phần ba linh khí. Bây giờ, Lục Vân tự nhiên phát giác ra rằng, tu vi của mình đã vượt thêm một cảnh giới nữa. Cuối cùng đã tiến nhập cảnh giới nào, bản thân cũng không rõ.

Khi phát hiện ra bản thân đã tự vượt qua cảnh giới của Quy Tiên, đối với tình huống tu vi của mình Lục Vân chỉ thấy mơ hồ không minh bạch. Tâm lý chàng dường như mang một cảm giác mông lung mờ mịt. Có lúc tựa hồ mình là một dòng sông lớn, liên tục chảy về đông. Vào thời điểm trước đây, chàng có thể biết được mình đang dần tiến tới đích cuối cùng. Nhưng ngay sau khi vượt qua được cảnh giới Quy Tiên tối hậu, phảng phất như rơi vào biển lớn không bờ, cảm thấy mờ mịt, không biết được bước tiếp theo như thế nào, hoàn toàn mất phương hướng. Lúc này, Lục Vân chỉ biết rằng, đa số mọi người, sau khi vượt qua Quy Tiên cảnh giới thì mãi mãi dừng lại ở đó, cực kỳ khó khăn để tiến thêm. Bởi vì cảm giác như bị rơi vào biển lớn, bốn bề nước mênh mông không thấy bờ, không biết nên đi về hướng nào, nên làm gì và không làm gì. Đây thực là một sự chọn lựa khó khăn.

Buông lỏng suy nghĩ, Lục Vân từ từ hạ thân xuống, toàn thân kinh khí các loại tiếp tục bành trướng, điên cuồng hấp thụ tất cả các loại linh khí khác nhau. Lần này, Lục Vân đột nhiên thấy rằng, bản thân mình như một cái thùng lớn vô song, có thể chứa đựng cả thiên địa. Trong trái tim Lục Vân bây giờ, nhẹ nhàng hiểu ra, tâm lý hối tiếc lúc này trong nháy mắt đã hoàn toàn quên đi.

Vầng trăng tỏa ánh sáng dịu dịu. Xa xa phía chân trời, một đám mây xám lơ lửng trôi, dưới ánh nhìn nhợt nhạt, lúc mờ lúc tỏ. Lục Vân lúc này đột nhiên có sự biến hóa. Trên đầu chàng xuất hiện một người nhỏ bé, cao khoảng một xích cũng chính là hình ảnh của Lục Vân được thu nhỏ lại. Xung quanh thân hình nhỏ bé ấy tầng tầng lớp lớp những vầng sáng năm màu, thập phần mỹ lệ đang xoay chuyển không ngừng. Không cần nói cũng biết, đây chính là nguyên thần của Lục Vân, chỉ có điều đây chính là lần đầu tiên rời khỏi thân thể của chàng. Nguyên thần nhỏ bé ấy được nhìn thấy nhân gian, liên hiệp kỳ bay lượn khắp không trung, thân thể bông bênh phiêu dật hết tựa thiên thần trên thượng giới.

Khi nguyên thần của Lục Vân đang tự thưởng ngoạn cảnh sắc thiên nhiên tươi đẹp, thì trên đỉnh đầu của chàng lại xuất hiện thêm một hình người nhỏ bé nữa. Cùng cao khoảng một xích, nhưng điểm khác biệt so với nguyên thần là trên đỉnh đầu của người lùn ấy là một vầng hào quang ngũ sắc đang xoay tròn, toàn thân lấp lánh ánh sáng bảy màu tuyệt đẹp. Đây chính là bốn mệnh nguyên thần của Lục Vân, nguyên thần xuất hiện ban đầu chỉ là phó nguyên thần. Do Lục Vân trời sinh ra khuyết mất một hồn một phách, cho nên chàng cùng lắm chỉ có thể tu luyện hai nguyên thần như thế. Lúc bốn mệnh nguyên thần xuất hiện, linh khí bốn phong tám hướng trong nháy mắt hết như phong cuồng hội tụ về phía nguyên thần, tốc độ lưu chuyển so với lúc trước tăng lên gấp trăm lần, phút chốc toàn bộ bị hấp thụ vào nội thể. Cùng lúc ấy, một đạo ánh sáng bảy màu hết như cầu vồng từ thân hình của Lục Vân chớp sáng lên, rồi lặn ngay vào bầu trời đêm thăm thẳm.

Trên đỉnh Thanh Vân lúc này, cảnh tượng hai nguyên thần đuổi theo nhau hết như trò cút bắt, ánh sáng chớp nháy, vô cùng huyền ảo. Lục Vân nhìn từ xa như đang trầm tư chìm trong suy nghĩ, trên thực tế, chàng đang thông qua hai nguyên thần mà khám phá những điều thần kỳ của trời đất. Đột nhiên, hai nguyên thần thôi không đuổi theo nhau nữa, hạ xuống cạnh chàng, cả hai hướng về hướng đông rồi tan biến trong không gian. Lục Vân bình thân hạ người xuống, yên lặng giữa không trung, hai mắt nhìn hướng đông. Trong đôi mắt trong veo của chàng đang ẩn tàng một lớp mê vụ nhân nhật, khiến không ai có thể hiểu rõ chàng đang nghĩ gì, đang nhìn được gì?. Lớp mê vụ nhân nhật đó đột nhiên lại biến hóa thành ánh sáng năm màu hòa quyện với nhau.

Nơi chân trời, một thân ảnh lóe lên, nằm ngay bên cạnh Lục Vân bay tới. Người ấy hiện thân cách chàng khoảng ba trượng, kinh dị thốt lên một tiếng, hai mắt đăm đăm nhìn chàng. Lục Vân cũng nhìn người đó, trong mắt không dấu được vẻ kinh ngạc.

Người ấy khoảng sáu mươi tuổi, bộ dạng trông cổ quái vô cùng. Y khoác một tấm áo cà sa chấp nối với một cái đạo bào. Đầu của người ấy còn kỳ dị hơn, chia làm hai phần, bên trái trọc lóc với một hàng sọc ngang, bên phải là một nửa mái tóc đen quấn theo kiểu đạo sĩ. Cắt ngang qua đôi mắt nhỏ là

một vết sẹo dài, người ấy thần tình quái dị vô cùng nhìn Lục Vân không chớp mắt. Cổ người này lại đeo một cái huyền thiết đồ hoa văn cổ quái. Tướng mạo, y phục người này vô cùng quái đản, lại trông có phần hoạt kê.

Quái nhân nhìn Lục Vân, cất giọng quái dị nói: "Thật không đơn giản, hiếm có hiếm có. Trong vòng một trăm năm trở lại đây ta chưa thấy ai quái dị như ngươi, hi hi, thật là thú vị... thú vị. Đã lâu không đi lại, không ngờ vừa bước chân ra lại gặp được ngươi... Ha ha, tiểu tử, ngươi từ đâu đến, tại sao trên người lại ẩn tàng đến mấy loại pháp quyết? Ngươi có biết đó là điều đại kỵ của kẻ tu chân, tạp loạn bất tinh, vĩnh viễn không có ngày đại thành. Hi hi, không ngờ hôm nay ta lại có thể gặp người giống mình, một thân tu luyện nhiều loại pháp quyết khác nhau. Thật đúng là hữu duyên...hữu duyên.

Lục Vân nghe lão nói, tuy bề ngoài không có vẻ gì khác lạ, nhưng trong lòng chấn động hoang mang vô cùng... Từ khi xuất sơn, đây là người thứ hai có thể nhận ra được chàng tu luyện nhiều pháp quyết trong người. Đầu tiên phải kể đến Khiếu Thiên, không tưởng chỉ sau một tháng, lại có người khác nhận ra điều bí mật này. Hai mắt cảm chặt vào người lão quái nhân, Lục Vân liền phát động Ý Niệm Thần Ba tức tốc phân tích luồng khí trên người lão. Trong phút chốc, chàng phát hiện ra lão quái nhân này thực sự cổ quái, không biết làm cách nào nhưng lão đã che dấu đi khí tức thực sự của mình, muốn tìm hiểu lão là ai thực sự không phải dễ dàng gì. Mỗi lần đạo ý niệm tiếp cận người lão, đều bị một dị lực cổ quái trên thân lão chế ngự, thập phần thần kỳ.

Thấy lão quái nhân tỏ vẻ kinh dị, Lục Vân hiểu rằng lão đã phát hiện ra chàng đang tìm cách dò thám lão. Chàng ngạc nhiên nói: "Tôi đến từ trong núi, chỉ muốn ra ngoài dạo chơi một lát thôi, còn ông, tôi nên xưng hô thế nào? Trông ông vừa giống phật môn hòa thượng, lại có vẻ là một đạo nhân, thực là cổ quái, e rằng khắp thiên hạ này ngoài ông ra chẳng còn ai".

Lão quái nhân nhìn Lục Vân, há miệng cười nói: "Tiểu tử khá lắm, có thể dùng thần lực để dò xét lão quái ta, hi hi, đáng tiếc ta bây giờ không dễ bị nhìn thấu bởi người khác đâu. Ngươi nói ngươi đến từ núi, muốn đi ra ngoài chơi, ha ha, thú vị lắm, lão đây ngược lại, ta đến từ bên ngoài núi và muốn tiến vào trong chơi, ha ha, đúng là chúng ta có duyên... có duyên lắm đấy. Còn như bộ dạng của ta, hi hi, ngươi thấy thế nào... đúng là trong thiên hạ này, chỉ có mình ta như vậy mà thôi". Nói xong lão kiêu ngạo cười nhìn Lục Vân.

Lục Vân nghe thế thì liền biết rằng lão quái nhân này tuy khác hẳn người thường nhưng cũng dễ gần gũi. Chàng cười vui vẻ, tán đồng nói: "Con người ông thật lạ, đúng là thế gian hiếm gặp... à phải nói là trước đây không có, sau này cũng không có mới đúng. Tôi là Lục Vân, xuất thân từ Dịch Viện, còn ông? Ông xuất thân ở môn phái nào?" Lão quái nhân nhìn Lục Vân từ đầu đến chân, hai mắt neoeo, rõ ràng đối với câu hỏi của chàng thì cực kỳ cao hứng, mười phần lão thích nghe người khác tán dương mình. Xoay người bay đến bên Lục Vân, lão cười nói: "Lục Vân, cái tên này thật xuôi tai, ngươi nói ngươi đến từ Dịch Viện, ta lại không thấy thế. Con người ngươi mặc dù có khí tức tu luyện từ Dịch Viện nhưng ta lại thấy nó đến từ một nơi khác thì đúng hơn. Không hiểu sao ta cứ nghĩ trên người ngươi, nhất định có khí tức của phật môn, lại còn có khí tức của cả nho gia nữa, không những vậy còn có loại khí tức thập phần cổ quái, ẩn ẩn hiện hiện, thực khó nhìn cho rõ được. Thú vị, lão quái ta một thân sở đắc pháp quyết ba nhà, không ngờ hôm nay lại gặp được ngươi có thể so sánh được với ta...".

Lục Vân tuy thần sắc bình tĩnh, nhưng trong lòng rung động, không ngờ lão quái lại lợi hại như vậy, trong thoáng chốc mà gần như nhìn ra hết mọi chuyện bí mật của mình, thực không đơn giản chút nào. Lục Vân miệng cười tươi, nhẹ nhàng hỏi: "Ông thật là lạ, không ngờ lại có thể kiếm được pháp quyết của ba nhà. Thoáng nhìn cũng có thể nói tu vi của ông cực kỳ tinh thâm, đã tiến tới mức đại thành của Quy Tiên cảnh giới? Chúng ta hôm nay đã có duyên gặp mặt, sao lại không kết thành chi giao? Sau này nếu như có vấn đề nào khó khăn, có thể nhờ ông giúp đỡ, còn nếu như có chuyện mừng vui, tôi nhất định không quên ông. Ông tu luyện lâu năm, nhất định đã trải qua không ít gian khổ?" Nói xong, chàng chăm chú nhìn phản ứng lão quái nhân.

Quái nhân nghe thế, tuy sắc mặt vui vẻ nhưng lại lộ vẻ trầm ngâm, tựa hồ câu nói của Lục Vân đã động đến nỗi lòng của lão. Lão quái nhân đột nhiên tiến lại chàng gần thêm một trượng, hai mắt nhìn thẳng vào mắt chàng. Lục Vân sắc mặt bình tĩnh, chỉ mỉm cười đáp lễ, không lộ vẻ ngạc nhiên hay kinh hoàng. Lão quái nhân gật đầu, cười nhẹ đáp: "Thú vị... thú vị, không ngờ trên đời này ta lại gặp được một người nguyện ý kết giao với ta. Như thế cũng tốt, lão quái ta làm bạn với ngươi, sau này ngươi sẽ gọi ta là Phật Đạo Thánh Tiên là được, hi hi, cái tên này rất ít người biết. Bây giờ chúng ta trò chuyện một lát, rồi ta phải đi giải quyết một ít chuyện. Không biết ngươi đã tu luyện những loại pháp quyết nào? Tại sao khí tức trên người ngươi lại cổ quái như thế, phật không ra phật, đạo không ra đạo, xen lẫn là yêu khí nữa, thực là quái dị".

Lục Vân cười nói: "Tên ông thật cổ quái, Phật Đạo Thánh Tiên... cái tên này giống tên của một bức tượng nhiều hơn là tên người. Bản thân tôi, tự nhiên có tu luyện Phật gia pháp quyết, Đạo gia pháp quyết, lại có Dịch Viện kiếm quyết. Ông tinh thông phật đạo pháp quyết, thật ra ông thuộc môn phái nào?".

Quái nhân cười một cách thần bí, con ngươi chuyển động xoay tròn một vòng, nhìn xa xăm đáp: "Nếu có cơ hội, tự nhiên ngươi sẽ biết ta là ai, còn chuyện ta tu luyện bao nhiêu nhà, hi hi... đó là chuyện bí mật, tuy chúng ta là bằng hữu nhưng ta thật không thể nói được, trừ phi ngươi là đồ đệ của ta... Nhưng dù sao ta cũng có thể tiết lộ cho ngươi một điều đó là ngoài phật đạo, ta còn tinh thông một vài môn yêu thuật nữa... ta tuy không phải ma đạo, nhưng lại càng không phải là bọn lừa dối chuyên miệng bi bô trảm yêu trừ ma, chỉ làm phiền lỗi tai người khác mà không giúp ích được gì cả... Bọn chúng ngày ngày ăn uống no nê căng bụng, lâu lâu thì vác kiếm đi nghênh ngang tự xưng là đại hiệp trừ yêu cho trăm họ. Ai nấy đều ngông cuồng tự đại, nhìn người bằng nửa con mắt, bọn chúng chỉ làm nhục giới chân tu, sớm đã bước chân vào con đường tà đạo mà quên đi cội nguồn. Không nói đâu xa, ta chỉ sợ ngươi đã bước một chân vào đó rồi...".

Lục Vân nghe thế không nén được cười, không tưởng khẩu khí của ông ta lại coi thường, mặt sất người của Lục Viện. Chàng điềm tĩnh nói: "Tôi không dám bênh vực cho Lục Viện, nhưng một ngày tu luyện thì cũng là người của Lục Viện, chuyện tốt xấu của họ, tôi không dám quyết đến... Khi nào đại công cáo thành, tôi sẽ rời khỏi Lục Viện, chu du thiên hạ...". Nói xong, ngẩng đầu nhìn trời đêm, Lục Vân trầm tư suy nghĩ về con đường sắp tới của mình: nên tiếp tục ở Dịch Viện hay là ly khai ra đi để được tự do tự tại...

CHƯƠNG 59: CHUYỂN GIAO

Ngắm nhìn Lục Vân, quái nhân lò mờ nhận ra một ít sự tình, khẽ nói: "Chỉ với hai năm mà đã luyện thành pháp quyết của Dịch Viện, không thể nào? Dù thế nào thì Dịch Viện cũng là một trong sáu viện trong thiên hạ, pháp quyết từ đâu chí cuối, tuy xếp cuối trong sáu viện, nhưng so với những môn phái tu chân trong thiên hạ, tương đương thì không có ai".

Lục Vân quay đầu mỉm cười nói: "Tại hạ chỉ có thể nói là đã từng học một số thứ, những thứ đó không hoàn toàn cần thiết, tuyệt nghệ chỉ cần tinh xảo chứ không cần nhiều, đúng không? Pháp quyết của Dịch Viện thật sự cũng là tuyệt nghệ, mặc dù có đôi chút không sánh bằng các viện khác, nhưng về lâu dài thì chắc chắn có thể tu luyện được một thân bản lĩnh cao thâm. Hiện tại Dịch Viện đã không còn đứng cuối mà đã đứng đầu sáu viện, tin đó sẽ được công bố khắp thiên hạ ngay tức khắc". Quái nhân nghe vậy trong ánh mắt lộ ra vẻ không thể nào, hoài nghi hỏi: "Người đừng có đùa đùa cho vui, mặc dù đã lâu không đi lại trên giang hồ, nhưng không lý nào những sự kiện cơ bản tất cả đều không biết? Những nơi ta đi qua cũng không nghe một tin tức gì, người không khoác lác về Dịch Viện của người đó chứ?".

Lục Vân nói: "Tiền bối không biết là rất bình thường, bởi vì ngày hôm nay mới có kết quả. Hiện tại khi tại hạ đang ở đây, những vị tiền bối của sáu viện đang hội họp với nhau, tiền bối có nghe nói đến không?". Quái nhân gật đầu nói: "Ta nghĩ theo lý thường, khó mà tin được nếu cho rằng Dịch Viện lại có thể thắng Thiên Kiếm Viện phải không? Theo như ta biết, có vẻ như Dịch Viện hoàn toàn không có khả năng thắng được Thiên Kiếm Viện. Người nếu như nói Bồ Đề Học Việc đã thắng thì ta còn có thể tin vài phần. Nhưng Dịch Viện thắng thì ta không tin được".

Lục Vân nói: "Hôm nay tại hạ đánh thắng Kiếm Vô Trần của Thiên Kiếm Viện giành ngôi vị đệ nhất. Tiền bối nghĩ ta chiến thắng chỉ là trong hy vọng sao?" Quái nhân nghe xong mặt ngây ra. Nhìn kỹ lại một lượt, gật đầu nói: "Theo như tu vi của người, điều đó cũng có hy vọng. Nhưng ta thiết nghĩ người không hoàn toàn sử dụng pháp quyết của Dịch Viện. Dịch Viện theo ta trong lúc này chắc chắn không có bất kỳ pháp quyết nào vượt trội hơn Thiên Kiếm Cửu Quyết. Người hãy nói cho ta biết người dùng pháp quyết nào để chiến thắng?"

Lục Vân mỉm cười nói: "Tại hạ tất nhiên là dùng pháp quyết của Dịch Viện, nếu không thì sao Thiên Kiếm Viện cam tâm chịu thua? Dịch Viện có một bộ 'Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết', tiền bối có nghe qua chưa?"

Quái nhân nghe xong mặt biến sắc, khi đã trấn tĩnh liền nói: "Người luyện thành Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết, không thể nào. Nghe nói xưa nay chưa có ai luyện thành, ta không thể tin được". Lục Vân mỉm cười nói: "Tại hạ nếu như không luyện thành thì dùng cái gì để chiến thắng? Thôi được, không nói đến chuyện đó, tiền bối đi nhanh như vậy, chẳng hay là đi đâu?".

Quái nhân nhìn Lục Vân một cách kỳ lạ. Một luồng sống thăm dò thập phần kỳ dị, toàn lực trực tiếp thăm dò tất cả các luồng khí tức toàn thân Lục Vân, như muốn phân tích những lời khi nãy đâu là sự thật. Tuy nhiên sau dò xét, quái nhân ánh mắt có chút biến đổi nói: "Chàng trai, với công phu ẩn giấu khí tức của người, có cảm nghĩ, theo như lão thấy đúng là có một không hai. Ha ha, được rồi, xem như ta tin lời người nói, trở lại chuyện khi nãy, nơi mà ta đến, căn bản là không thể nói với người, bất quá bằng vào giao tình với tiểu bằng hữu, có thể hé lộ một chút. Hiện tại trong giới chân tu đã phát sinh biến hóa, thiên nhân vực tam gian thất giới sắp gặp kiếp nạn lớn. Con đường từ nhân gian đến ba vực đã bị khai mở, tai nạn sẽ đến trong tương lai. Tu chân Tây Thục phong ấn Quỷ Vực chính là Phong Hồn Phủ, đã bị cao thủ của Yêu Vực lấy đi, trước tiên đưa đến Quỷ Vực, có thể là ở nơi nguy hiểm nhất Quỷ Vực, Quỷ Vương Thành, để tiêu hủy trong Hóa Hồn Trì. Nếu Phong Hồn Phủ ngấm trong Hóa Hồn Trì mười lăm ngày, theo nhân gian là ba mươi ngày, cuối cùng bị tan ra. Từ thời điểm đó cũng khó có thể nhận ra bất cứ chuyện gì, có thể thời gian phong ấn thông đạo lâu do cao thủ khác của Ma Vực cùng thương nghị với cao thủ của Quỷ Vực, chia ra đi lấy vật phong ấn Yêu Vực và Ma Vực, đồng thời tiêu hủy vĩnh viễn. Như thế thì cao thủ của cả ba giới có thể cùng lúc hoành hành trong nhân gian.

Lục Vân nghe xong sắc mặt chợt biến, liền hỏi: "Sau đây người gấp rút đi đến đâu? Có hay không liên quan đến việc này?"

Quái nhân hạ thấp giọng nói nhỏ: "Ta trước tiên sẽ đến Kiếm Môn sơn để dò hỏi tin tức về hành động của ba môn phái. Được rồi, thời gian không còn sớm, ta nói thêm với người một chút rồi sẽ đi. Sau này nếu người muốn kiếm ta, rất đơn giản, người chờ tới đêm trăng rằm, hướng lên trời gọi to ba lần 'Phật Đạo Thánh Tiên, Kim cương hiển thánh' là được. Đến lúc đó ta sẽ xuất hiện ngay tức khắc. Ha ha, hãy ghi nhớ đừng có quên, ta đi đây. Ta gặp được người cũng còn chưa thấy đủ, ta sẽ không quên khí tức của người, bảo trọng. Lời vừa nói xong, thân ảnh đột nhiên hóa thành một vệt sáng, lượn quanh Lục Vân bốn vòng, đến hết vòng cuối cùng thì như một mũi tên ánh sáng phụt chốc lao vào bầu trời sao lấp lánh.

Ngắm nhìn quái nhân trong nháy mắt biến mất vào khoảng không, Lục Vân trong ánh mắt xuất hiện một chút trầm tư, tĩnh lặng ngắm nhìn bầu trời. Từ phương Đông xuất hiện ánh sáng rực rỡ, Lục Vân mỉm cười nhẹ nhàng, thân ảnh lao vút đi xa dần.

Một ngày mới với ánh bình minh rực rỡ. Hôm nay đối với Dịch Viện mà nói là một ngày có ý nghĩa hết sức đặc biệt. Bởi vì từ hôm nay, Dịch Viện chính thức tiếp nhận nghi lễ chuyển giao từ Thiên Kiếm Viện, từ thời điểm này, đến mười năm kế tiếp, Dịch Viện trở thành môn phái đệ nhất trong giới tu chân, đứng đầu lục viện. Đây là sự kiện rất vinh quang, có thể nói từ ngày sáng lập Dịch Viện đến nay, lúc này chính là thời khắc huy hoàng nhất.

Từ rất sớm, Huyền Ngọc Chân Nhân đã đứng tại cửa động, nhìn ngắm môn hạ đệ tử đang thức dậy, trên gương mặt mọi người tràn ngập nét vui tươi. Ánh mắt ông lướt qua mọi người, cuối cùng dừng lại trên người Lục Vân, nói lớn: "Người lần đầu tiên đạt danh hiệu đệ nhất, hãy đi cùng ta, chúng ta tới Thiên Huyền Động trước, các người khác hãy theo sau, chúng ta xuất phát". Mọi người ai nấy tinh thần phấn khởi, tâm hồn thư thái, thông thả cùng nhau cất bước.

Lục Vân và Huyền Ngọc chân nhân đi song hành với nhau. Tất cả các ánh mắt trên đường đều chăm chú nhìn về Lục Vân. Đến tận bây giờ, đệ tử Thiên Kiếm Viện vẫn không thể chấp nhận việc Lục Vân đánh bại Kiếm Vô Trần là một sự thật. Do vậy, họ nhìn Lục Vân với ánh mắt căm hận biểu lộ rõ ra mặt. Đối lại sự không tin cùng sự sợ hãi kỳ quặc đó Lục Vân chỉ cười nhẹ và phớt lờ những người này.

Từ Thiên hóa động đến Thiên Huyền Động, ngay khi người Dịch Viện cùng lúc đến trước khoảng sân rộng trước Thiên Huyền Động đã thấy năm vị trưởng giáo của năm viện kia đã tề tụ đông đủ. Đoàn người của Dịch Viện được hoan nghênh. Lý Trường Xuân thần sắc trầm mặc, tĩnh tại nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân, hiện rõ thập phần lạnh nhạt. Bên cạnh, Liễu Tinh Hồn vẻ mặt u ám lạnh lẽo, sự hối tiếc không hề có trên khuôn mặt lãnh đạm. Nhưng Kiếm Vô Trần trông thần sắc căm hận nhìn Lục Vân, tâm lý hiển nhiên cực kỳ không phục.

Huyền Ngọc Chân Nhân trên gương mặt ẩn hiện nụ cười, chậm chậm tiến đến cửa động, thỉnh thoảng lại gật đầu đáp lễ các vị trưởng giáo. Trong khi đó Lục Vân thần sắc bình tĩnh, trong mắt ẩn chứa một chút vui mừng, ngắm nhìn mỹ nhân Thương Nguyệt, ánh mắt giao nhau, Lục Vân ánh mắt bùng sáng thăm kín lay động Thương Nguyệt, mỉm cười nhẹ nhàng với nàng. Thoảng chút thôi rồi ánh mắt họ tách rời nhau ra như sợ người khác phát giác.

Dừng chân cách cửa động sáu thước, Huyền Ngọc Chân Nhân mở lời: "Khiến cho các vị đợi lâu, Huyền Ngọc thật sự lấy làm hổ thẹn". Nho Viện Hạo Nhiên Cư Sĩ cười nói: "Hôm nay là một ngày đặc biệt, tự nhiên là cần có một sự chuẩn bị thật tốt, không có gì là chậm trễ cả, hiện tại thời gian vẫn còn sớm. Mọi người chúng tôi tới trước nên nhờ vậy mà cũng có thể nói chuyện vui vẻ với nhau".

Thất Huyền Chân Nhân nói: "Hay lắm, hiện tại thời gian của nghi thức chuyển giao cũng chưa đến, trước tiên hãy trao phần thưởng cho người chiến thắng, còn những việc khác cứ từ từ làm theo tuần tự. Đây là sự kiện quan trọng của cả Lục viện, không thể gấp gáp". Nói xong ánh mắt nhìn về phía Lý Trường Xuân chờ câu trả lời.

Nhìn khắp đám đông một lượt, Lý Trường Xuân cất giọng trầm trầm: "Hay lắm, chúng ta trước tiên ban phát phần thưởng. Đầu tiên là kết quả chung kết tỷ võ của lục viện, Dịch Viện môn hạ Lục Vân bằng vào 'Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết' thủ thắng đoạt lấy danh hiệu đệ nhất cuộc tỷ võ của Lục viện, trở thành quán quân của chúng ta. Bây giờ tại đây ta sẽ ban phát phần thưởng hạng nhất là 'Túi Càn Khôn', đệ tử Lục Vân mau tiến lên trên nhận lấy". Dứt lời đưa mắt nhìn Lục Vân, trong ánh mắt có chút không tình nguyện.

Lục Vân nhìn qua Huyền Ngọc Chân Nhân, sau đó quay lại nhìn khắp mọi người, trong ánh mắt chúc mừng của mọi người, bước đến phía trước Lý Trường Xuân, thấy Lý Trường Xuân từ trên bàn cầm lên một chiếc túi vải. Lục Vân trong nháy mắt phát ra "Ý Niệm Thần Ba" hướng tới "Túi Càn Khôn", tiến hành thăm dò với tần suất mười ngàn lần, rồi nở nụ cười nhẹ. Lục Vân đã khám phá được bí mật của chiếc túi, tuy vậy trên mặt chàng vẫn không bộc lộ một điều gì.

Nhẹ nhàng tiếp lấy "Túi Càn Khôn", Lục Vân lên tiếng: "Đa tạ Lý sư bá, xin được hỏi cách sử dụng, đệ tử ngu muội nên không biết, mong sư bá chỉ dẫn tường tận". Nói rồi chàng đưa ánh mắt nhìn chăm chú, chờ đợi, Lý Trường Xuân sắc mặt lạnh tanh, môi máy động, một hồi lâu lên tiếng: "Người nhớ cho kỹ về sau nếu dùng nhiều thì sẽ sử dụng được thuận lợi".

Lục Vân mỉm cười tạ ơn, rồi lui về bên cạnh mọi người, trao lại túi Càn Khôn cho sư phụ. Từ Dương chân nhân tiếp lấy xem qua kỹ lưỡng, khe khẽ gật đầu, rồi đưa qua cho Tịnh Nguyệt đại sư xem. Cứ thế chuyển tay hết người nọ đến người kia, cuối cùng trả về cho Lục Vân cất giữ.

Huyền Ngọc chân nhân đưa mắt nhìn trời rồi quay lại từ tốn nói với mọi người: "Phen này Dịch Viện chúng tôi lần đầu tiên đạt được danh hiệu đệ nhất, vì thế lần đầu đảm nhiệm công việc của người đứng đầu lục viện. Nếu có điều gì sơ sót, xin mọi người chỉ điểm cho, Huyền Ngọc tôi xin cảm ơn các vị lão hữu trước".

Pháp Quả đại sư cười nói: "Đạo hữu bất tất phải quá khiêm nhường, ai cũng đều có lần đầu tiên, chẳng bao lâu nữa đạo huynh sẽ quen dần thôi. Chúng ta đều là bằng hữu lâu năm, đã hiểu biết nhau khá rõ, chắc sẽ chẳng xảy ra điều gì trái ý. Đạo huynh cứ tự tiện hành sự, chúng ta quyết cùng nhau giúp sức cho người".

Thất Huyền chân nhân cũng nói: "Không sai, đạo huynh vốn là người vô cùng cẩn thận. Chúng ta đều tin tưởng vào người. Chỉ có một điều đáng lưu tâm là trong kỳ Lục Viện Hội Võ lần này, toàn bộ bọn yêu ma quỷ quái đều xuất hiện tại nhân gian. Cho nên đạo huynh sau khi nhậm chức, hẳn phải nhọc tâm tìm ra biện pháp hữu hiệu để trấn áp bọn yêu ma đó". Mọi người nghe ông nói xong, đều gục gặc đầu biểu đồng tình, nét mặt ai nấy đều trầm trọng, chứng tỏ họ đều rất quan tâm đến việc này.

Huyền Ngọc chân nhân trong lòng cũng rung động, nghĩ đến việc một khi Dịch Viện đã trở thành người đứng đầu lục viện, đương nhiên phải đảm nhiệm trọng trách trấn áp yêu trừ ma. Lại còn phải lãnh đạo các cao thủ của năm viện kia cùng hợp sức trấn áp yêu ma quỷ quái kia để bảo vệ sự thanh bình cho chốn nhân gian, thật không phải là nhiệm vụ dễ dàng. Ông đưa mắt nhìn các vị trưởng giáo kia, miệng nở nụ cười khổ: "Không ngờ Dịch Viện chúng ta vừa mới đạt được danh vị đệ nhất liền phải đối mặt với thử thách cực kỳ gian nan này. Đến lúc đó, mọi người hãy toàn lực góp sức ứng phó. Ta nghĩ nếu như bọn yêu ma quỷ quái trong tam giới thực sự đã thông được thông đạo nối với nhân gian giới, thì chẳng một môn phái nào có thể đơn độc đối phó. Bây giờ, toàn bộ lục viện chúng ta phải đồng tâm hiệp lực, mới có cơ hội chiến thắng bọn yêu tà".

Các vị trưởng giáo kia đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Hiển nhiên những việc như thế, đối với mỗi môn mỗi phái đều có quan hệ hết sức trọng đại. Hợp quần thì có lợi, phân ly ắt bất lợi, đạo lý ấy ai nấy đều hiểu rõ. Trưởng giáo Ngọc Vô Song của Phụng Hoàng thư viện đảo mắt nhìn khắp mọi người rồi lên tiếng: "Hiện giờ thời gian không còn nhiều, chúng ta mau tiến hành nghi thức chuyển giao trước đã. Huyền Ngọc trưởng giáo còn phải chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta sẽ cùng nhau thương lượng việc này".

Hạo Vân cư sỹ của Nho Viện đứng bên cạnh cũng tán đồng: "Đúng vậy, sau mỗi lần Lục Viện Hội Võ, sáu viện chúng ta đều phải ngồi lại thương lượng đại sự cho mười năm tiếp đó, nhất trí hợp sức bảo vệ an ninh cho nhân gian giới. Lần này, do bọn yêu ma quỷ quái của tam giới quá ư ngạo ngược, chúng ta phải bàn bạc hết sức cẩn thận. Bây giờ, chúng ta hãy bắt đầu nghi thức chuyển giao đã. Còn chuyện kia sẽ từ từ bàn tính sau".

Huyền Ngọc chân nhân khẽ gật đầu, quay mình nhìn Lý Trường Xuân dò hỏi. Lý Trường Xuân đưa mắt nhìn khắp toàn trường, rồi trầm giọng nói: "Mọi

người hãy an vị, bắt đầu cử hành nghi thức chuyển giao. Xin Tây Thục Dịch Viện chứng giáo, Huyền Ngọc chân nhân đại diện cho người chiến thắng trong Hội Võ lần này lên tiếp nhận Lục Viện Lệnh Phù".

Toàn trường im lặng, tất cả đều chăm chú nhìn về phía Huyền Ngọc Chân Nhân. Ông thần sắc bình tĩnh, trấn tĩnh sự xúc động đang trào dâng trong lòng, từ từ bước đến trước mặt Lý Trường Xuân. Lý trưởng giáo tay cầm một miếng ngọc bài màu xanh lỏng lánh tuyệt đẹp. Huyền Ngọc Chân Nhân đưa tay trịnh trọng đỡ lấy ngọc bài, nhưng Lý trưởng giáo như có ý lưu luyến không nỡ buông tay, nhưng rồi ông thờ dãi từ từ trao lệnh phù cho Huyền Ngọc Chân Nhân. Nâng niu lệnh phù trong tay, chỉ thấy mặt trước khắc mấy chữ Lục Viện Lệnh Phù, phía đằng sau thì khắc đồ án quái thú, bao gồm một con đại bàng, một con thần long, một con rắn khổng lồ, vô cùng thần bí. Hào quang của lệnh phù ầm ầm hiện hiện, không ngừng di chuyển, đôi lúc lại lóe sáng lên, ánh sáng nghiêm cẩn vô cùng.

Lý Trường Xuân trưởng giáo miễn cưỡng nhìn sang Huyền Ngọc Chân Nhân, rồi chậm chạp nói: "Kể từ ngày hôm nay, mười năm trở về sau, Dịch Viện trở thành Lục Viện Chi chủ, trở thành tu chân giới đệ nhất đại phái. Trong vòng mười năm tới đây sẽ lãnh đạo lục viện, mọi việc đều nghe theo sự sắp xếp của Dịch Viện, tất cả sẽ cùng tuân thủ theo lệnh. Chuyện này, ngay lập tức sẽ được thông cáo đến cho toàn thể giới chân tu biết". Lý Trường Xuân nói xong thì ném một cái nhìn lạnh lẽo về phía mọi người, ai tình ý chắc nhận ra trong đó có vài phần không phục trước kết quả này.

Lý Trường Xuân quay sang Huyền Ngọc Chân Nhân nói: "Chúc mừng đạo huynh, nhân tiện đây bản đạo cũng xin nhắc nhở đạo huynh, mười năm sau này, Dịch Viện gánh vác trọng trách trấn yên trừ ma, bảo vệ bình yên cho thiên hạ sinh linh. Hy vọng Dịch Viện có thể lãnh đạo lục viện không cho ma đạo hoành hành gây hại nhân gian". Huyền Ngọc Chân Nhân thần tình nghiêm túc, gật đầu đáp:

"Cám ơn đạo huynh đã nhắc nhở, Dịch Viện quyết tâm tận tâm tận lực, trấn yên trừ ma bảo vệ sự an toàn của nhân gian".

Quay trở xuống, nhìn toàn thể mọi người đang hiện diện tại đó, Huyền Ngọc Chân Nhân lớn tiếng nói: "Lần này, Dịch Viện đạt được thành tích này, trở thành Lục Viện Chi chủ, đối với bản phái thật là điều đáng vui đáng mừng. Ta thay mặt cho Dịch Viện cũng như thay mặt cho Lục Viện, trong vòng mười năm tới đây, nhất định dốc toàn lực bảo vệ giới chân tu, trấn yên trừ ma, quyết không chối từ. Vinh dự được làm Lục Viện Chi chủ, ta đương nhiên mong rằng lục viện chúng ta càng lúc càng mạnh, cùng giúp đỡ lẫn nhau ngày tiến ngày đậm. Đương nhiên với sức lực của từng viện riêng lẻ thì không thể nào làm nên chuyện lớn, nhưng chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực thì không có chuyện gì làm khó được chúng ta cả. Lần này, ta đề nghị mọi người cùng nhau liên thủ, không cho yêu ma quỷ quái xâm nhập mà gây hại cho nhân gian...". Lời vừa nói dứt, toàn thể mọi người bùng bùng khí thế như sẵn sàng ra trận cùng yêu ma quyết chiến.

Lục Vân cùng những người xung quanh tâm lý cũng phấn chấn lên nhiều, tất cả đều hướng về Huyền Ngọc Chân Nhân với niềm quyết tâm lớn lao. Từ Dương Chân Nhân đứng cạnh lên tiếng: "Tại Thái Huyền Sơn này, hôm nay đã trở thành ngày trọng đại đáng nhớ của Dịch Viện chúng ta, được toàn thể ngũ viện chúc phúc cho chúng ta... quả là một giấc mơ... đến giờ ta cũng không tin được... quả thật cũng có chút kiêu ngạo... ha ha...".

Tinh Nguyệt Đại Sư nghe thế liền đáp: "Kiêu ngạo cũng được, nhưng nên nhớ là từ nay trách nhiệm của chúng ta càng lúc càng nặng nề hơn. Hiện tại yêu ma quỷ quái đều có ý muốn tiến nhập nhân gian, lần này lại do Dịch Viện chúng ta chủ trì, điều này chưa hẳn là điều tốt đâu... tuy rằng chúng ta có thể thuận lợi điều phối nhân thủ, nhưng biết đâu lại gây thêm rắc rối không chừng...".

Lục Vân nghe xong mấy lời ấy, đột nhiên lại nhớ đến câu chuyện cùng với lão quái nhân nọ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng không yên. Chân tu giới đại loạn, còn liên lụy cả đến nhân gian. So với dự ngôn của tổ tiên chàng, trong vòng ba năm, cả giới chân tu cũng bị cuốn vào vòng xoáy của định mệnh, có lẽ đã sắp ứng nghiệm rồi... Ngẩng đầu nhìn trời cao, Lục Vân tự hỏi có lẽ nào định mệnh lại như thế... trời cao, ông đã muốn vậy thì cứ vậy... chuyện này nước lên thì ngăn, bình đến thì đánh, đành phải bước nào hay bước ấy mà thôi...

Lục Viện chứng giáo tập trung tại một chỗ, cùng nhau tuyên bố Lục Viện Luận Võ đã thành công tốt đẹp, sau đó mọi người sẽ tổ chức ngay một đại hội để xác định phương hướng trong những năm tiếp theo. Hội nghị đặc biệt này được tổ chức ngay tại Thiên Huyền động, ngoài lục viện chứng giáo, mỗi viện còn được cử thêm một người tham dự. Dịch Viện, do Từ Dương Chân Nhân chưa từng tham gia, lại là sự phụ của Lục Vân, cho nên đã được đề cử đi dự.

Lặng lẽ đứng đó, Lục Vân trầm tư suy nghĩ, đến nỗi khi Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt đến gần mà chàng không hay. Một lúc sau chàng quay sang nhìn thấy hai cô gái xinh tươi như hoa như ngọc đang đứng chung với nhau, truyện trò khúc khích. Lục Vân bật miệng nói: "Nhìn hai nàng nhiều khi làm ta lầm tưởng đó chỉ là một người, băng lạnh như tuyết, đẹp tựa thiên tiên, cũng ánh mắt đó, cũng nụ cười đó... tuy có vài điểm bất đồng... nhưng mị lực ấy, thật không khác bao nhiêu... tựa như bông hoa vừa hé nở, đã có thể mê hoặc lòng người".

Ngao Tuyết hỏi nhỏ: "Huynh ngắm nhìn hai tỷ muội lúc nào thế, sao lại có thể biết rõ đến vậy? Muội cùng Thương Nguyệt tỷ giống nhau hay không, thực tình muội cũng chẳng rõ... chẳng hay Thương Nguyệt tỷ có nghĩ như vậy hay không?".

Thương Nguyệt mỉm cười đáp: "Giống nhau ư? Chỉ là người khác tưởng tượng mà thôi. Đã là con người làm sao có thể giống nhau như hai bức tranh được, thế nào cũng có điểm khác biệt, chỉ cần huynh nhìn kỹ một chút, nhìn từ đằng trước, hay từ đằng sau hoặc giả chỉ cần nhìn một bên thôi, đảm bảo cũng có thể nhận ra được sự khác biệt".

Lục Vân nhẹ nhàng nói: "Thương Nguyệt tỷ nói thật đúng, đã là người đương nhiên sẽ có sự khác biệt... nhưng thật sự bản chất thì chẳng khác biệt là bao. Thiết nghĩ trong nhân gian, tuy hình dáng không giống nhau, nhưng lại cùng một loài".

Ngao Tuyết trong lòng đang ngẫm nghĩ lời nói của Lục Vân, quay sang Thương Nguyệt thấy cô ta cũng trầm lặng không nói lời nào. Những lời vừa rồi của chàng, không biết ám chỉ điều gì? Không lẽ con người là như thế sao? Hay chỉ là những phản tượng phản trên cùng một bức tranh... vận mệnh trở trêu vậy sao? Giả như hai người này gặp nhau, không biết kết quả thế nào... không biết có chung một vận số hay không...

Ngao Tuyết nhẹ chuyển sang chuyện khác, mỉm cười nói: "Không cần biết có giống hay không giống, những chuyện này sau này thế nào cũng sáng tỏ mà thôi. Giờ nơi đây chỉ còn ba chúng ta, thiết nghĩ cũng đã đến lúc phải trở về thôi".

Lục Vân nghe những lời ấy thì quay sang Thương Nguyệt, thấy nàng gật đầu đồng ý thì lên tiếng: "Đúng vậy... cũng đến lúc chúng ta trở về rồi...". Nói rồi chàng quay người, hướng về Thiên Hòa Động cất bước. Nhìn theo bóng Lục Vân dần khuất xa, Thương Nguyệt đột nhiên cất tiếng nói: "Thật sự không biết trong thâm tâm của huynh ấy đang ẩn chứa điều gì... sao huynh ấy lại không nói cho chúng ta nghe?".

Ngao Tuyết quay đầu nói: "Huynh ấy càng lúc càng thần bí, chúng ta càng lúc càng không thể nhìn rõ được con người của huynh ấy nữa. Chắc hẳn huynh ấy có nhiều bí mật không thể để cho ai biết được, nhưng giờ không còn như xưa nữa, mọi người đã chú ý đến huynh ấy, chỉ sợ vạn nhất có chuyện gì thì mọi người lại nghi ngờ lung tung mà thôi. Nhưng chúng ta cũng không làm gì hơn được, nếu muốn nói, tự nhiên huynh ấy sẽ nói cho chúng ta nghe mà thôi".

Thương Nguyệt mỉm cười tỏ vẻ đồng ý, rồi dịch chuyển thân mình, lướt nhẹ về phía trước. Ngao Tuyết thấy vậy cũng lẳng không bay theo. Cả hai người họ phiêu hốt bay về phía trước, nhẹ nhàng đẹp đẽ như cánh bướm dập dờn trong gió...

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 60: DỊCH VIỆN LAI TẤN

Đến giữa trưa, Huyền Ngọc Chân Nhân vẫn đang cùng thương nghị đại sự với năm vị chương giáo bên trong Thiên Huyền Động. Trải qua thời gian lâu như vậy, lục viện cũng đã cơ bản thương nghị xong. Huyền Ngọc Chân Nhân đưa mắt nhìn năm người rồi mở miệng cất lời: "Các vị chương giáo còn việc gì quan trọng nữa thì xin nói ra, nếu không thì theo ta cũng đến lúc kết thúc rồi. Mọi người thấy sao?". Ánh mắt ông lướt qua chúng nhân, dừng lại trên mình Pháp Quả Đại Sư của Bồ Đề Học Viện tựa hồ chờ đợi điều gì đó.

Tiếp xúc với ánh mắt của Huyền Ngọc Chân Nhân, Pháp Quả Đại Sư cũng lờ mờ đoán ra tâm ý của ông. Ông đưa mắt nhìn những người khác, cuối cùng ánh mắt hơi dừng lại nơi Lý Trường Xuân và Liễu Tinh Hồn, nhẹ giọng nói: "Bản tăng thấy đại hội lần này đã kết thúc viên mãn, việc sau này phải đối phó với yêu ma quỷ quái thế nào thì chúng ta đã thương nghị, cũng không có gì khác biệt nhau lắm. Bản tăng chỉ có một việc nhỏ cần thỉnh vấn các vị chương giáo. Đương nhiên vấn đề này có liên quan đến Thiên Kiếm Viện, hy vọng Lý chương giáo nghe xong chớ nổi giận". Nói đến đây liền dừng lại, mục quang nhìn thẳng vào Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân nghe qua, trong lòng có chút bất an song ngoài miệng vẫn bình tĩnh đáp: "Đại sư có điều gì xin cứ nói, ta sẽ tận lực hồi đáp. Bất kể là vấn đề gì, ta cũng không nề hà". Nói xong, ??a ánh mắt nhìn khắp các cao thủ ngũ viện, thấy trong nhãn thần của họ hình như có điều gì đó khác lạ.

Pháp Quả Đại Sư nhìn vào các chương giáo khác. Sau khi quan sát thần sắc từng người, Pháp Quả lên tiếng: "Sự tình là thế này, chúng tôi muốn hỏi về vị hắc y đệ tử của quý môn, đối với pháp quyết mà y tập luyện, không biết Lý chương giáo có cảm giác gì không? Kỳ thực yêu cầu của chúng tôi cũng chẳng to tát gì, chỉ là hi vọng Thiên Kiếm Viện sẽ lưu tâm đến y hơn, đừng để sau này xuất hiện chuyện gì. Lục viện chúng ta xưa nay quan hệ một mực tốt đẹp, tương lai thật sự xuất hiện việc gì đó không như ý thì sẽ không hay cho lắm.

Lý Trường Xuân sắc mặt thoáng biến đổi, đưa mắt liếc Liễu Tinh Hồn. Trong lòng hai người đồng thời thoáng chấn động, chúng nhân lại đề xuất một vấn đề như thế ??a mọi chuyện ?i theo chiều hướng này. Lý Trường Xuân đưa mắt nhìn mọi người, trầm giọng: "Đại sư có chuyện gì thắc mắc xin cứ nói thẳng ra, không cần phải vòng vo làm gì".

Pháp Quả Đại Sư nghe xong có vẻ trầm tư, ông đưa mắt nhìn quanh các chương giáo khác. Thất Huyền Chân Nhân thấy vậy đỡ lời: "Mọi người đều là bạn cũ lâu năm, ta xin nói thẳng vào vấn đề. Lúc tranh đoạt Ngũ Thể Tiên Lan, Quý tiên cùng Ma tiên từng vô tình lỡ lời để lộ ra tên pháp quyết kia, chính là pháp quyết Âm Ảnh Lưu Quang thất truyền đã lâu, việc này chắc Trường Xuân chương giáo không phải không liên quan gì. Đương nhiên đối với việc tu luyện pháp quyết này có hậu quả gì, chúng ta đều tương đối biết rõ. Hiện tại, chúng tôi cũng chẳng có ý định truy cứu chuyện này, Trường Xuân huynh chỉ cần cho chúng tôi một lời hứa. Nếu tương lai có chuyện gì bất lợi cho thiên hạ, hy vọng lúc đó Thiên Kiếm Viện không khoanh tay mà đứng nhìn". Dứt lời, ánh mắt liếc sang Huyền Ngọc Chân Nhân như muốn ám thị điều gì đó.

Sắc mặt Lý Trường Xuân khẽ biến đổi, ông ta đưa mắt nhìn Liễu Tinh Hồn, trầm tư một thoáng đoạn lên tiếng: "Việc này tại hạ đích xác không rõ lắm, hơn mười năm nay chúng tôi cứ vô tâm tu luyện tại hậu sơn. Trong thời gian này, y rất ít khi ra đến phía trước núi, ta và y gặp mặt không nhiều. Nhưng mà hôm nay đã có người đề cập đến chuyện này, ta tất nhiên sẽ triệt để điều tra.

Nếu mọi việc quả đúng như vậy, ta trước mặt các vị xin hứa rằng trong tương lai bất kể phát sinh sự cố gì đương nhiên sẽ do Thiên Kiếm Viện chúng tôi tận lực đảm trách. Ta sẽ nghiêm khắc quản giáo đệ tử, các vị bất tất lo lắng".

Huyền Ngọc Chân Nhân dịu giọng nói: "Đã có lời của Trường Xuân huynh, tin rằng mọi người cũng đã an tâm. Giờ chúng ta không đề cập đến chuyện này nữa, thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên giải tán thôi. Xem ra các vị chắc cũng chẳng thắc mắc thêm điều gì". Ánh mắt ông đảo quanh một vòng nhưng không thấy ai mở lời, Huyền Ngọc Chân Nhân liền xoay người, chuyển thân đi ra phía ngoài động khẩu.

Bên dưới Thái Huyền Sơn, trên con đường hướng thẳng đến Thiên Kiếm Viện, đột nhiên xuất hiện một thiếu niên ngự kiếm bay tới. Thiếu niên này ước chừng hai bảy hai tám tuổi, tướng mạo đường đường, hai mắt thoáng lộ một tia tinh quang, chứng tỏ tu vi không tệ chút nào. Nhưng lúc đó sắc mặt thiếu niên loáng thoáng vẻ lo lắng, thu kiếm lại rồi toàn lực thi triển khinh công nhằm hướng đỉnh Thái Huyền Sơn lướt tới. Đi được vài dặm, y đã lên đến lưng chừng núi, nhanh chóng có mặt tại một ngã ba đường.

Thiếu niên dừng lại quan sát cẩn thận đoạn chọn con đường chính giữa, cấp tốc tiến tới. Không lâu sau, thiếu niên này đã gặp thủ sơn đệ tử của Thiên Kiếm Viện. Nhắc thấy, y đã mở lời thi lễ: "Các vị sư huynh mạnh giỏi, đệ là Tây Thục Dịch Viện môn hạ, Càn Viện đệ tử Trần Quang. Đệ có việc gấp cần gặp chương giáo Huyền Ngọc sư bá, mong các vị sư huynh chỉ điểm cho biết phải tìm ở đâu!".

Thiên Kiếm Viện đệ tử nghe xong, lạnh giọng đáp: "Dịch Viện môn hạ, hừ, định làm gì? Cứ đi thẳng theo đường này đến Thiên Hòa Động là gặp". Nói xong quay người bước đi, không thêm lý gì đến Trần Quang. Trần Quang sững sốt, không hiểu vì sao môn hạ đệ tử của Thiên Kiếm Viện lại đối đãi với y như vậy, tâm lý có chút bất mãn nhưng y không nói gì, chỉ nhẹ nhàng cảm tạ rồi thuận đường phi thân lướt đi.

Trên đường đi, Trần Quang hỏi han khá nhiều đệ tử Thiên Kiếm Viện, phát giác người nào cũng vậy, chỉ cần nghe thấy y bảo là đệ tử Dịch Viện liền thập phần coi thường, có kẻ thậm chí có vẻ phẫn hận. Nghi hoặc đầy mình nhưng không giải đáp được, rốt cuộc Trần Quang cũng đến Thiên Hòa Động. Đang chuẩn bị đi vào trong động thì y gặp Tĩnh Nguyệt Sư Thái bước ra, liền lớn tiếng gọi: "Sư thúc, con là Trần Quang, các người ở tại chỗ xa xôi này làm con tìm kiếm vất vả quá".

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nghe tiếng quay sang nhìn Trần Quang, hơi sững sốt hỏi: "Con sao lại đến đây, có phải Dịch Viện xảy ra chuyện gì không? Nhanh theo ta vào động rồi nói sau". Nói rồi liền đưa y vào trong động. Vừa vào, Trần Quang phát hiện thấy ngoại trừ Huyền Ngọc Chân Nhân và Từ Dương Chân Nhân vắng mặt thì mọi người khác đều ở đó.

Mọi người vừa thấy Trần Quang đều thập phần cao hứng, Lý Hoành Phi vẻ mặt lộ ra nét cười vui, Lâm Vân Phong vui vẻ nhảy đến bên cạnh y, nắm chặt tay y vừa cười vừa nói: "Huynh là Càn Viện sư huynh, thực là tốt quá, chúng tôi có tin vui muốn mách huynh đây. Nhanh ngồi xuống rồi từ từ nghe chúng tôi kể".

Trần Quang thấy sắc mặt mọi người đều tràn ngập vẻ cao hứng, không hiểu chuyện gì, hỏi: "Có chuyện gì vậy mà khiến mọi người cao hứng thế? Lúc ta lên núi tìm mọi người, thấy Thiên Kiếm Viện đệ tử, ai gặp tôi cũng cau mày trợn mắt, ngữ khí ác liệt. Thật ra đã xảy ra chuyện gì?"

Lâm Vân Phong nghe hỏi lập tức cao giọng: "Bọn chúng xưa nay vẫn dùng đôi mắt chó má như vậy để nhìn người khác, lần sau chúng tới Dịch Viện thử xem chúng ta thu thập chúng bằng cách nào. Nhưng thôi, giờ thì sư huynh không cần để ý chuyện đó, đệ cho huynh biết nhé, Dịch Viện chúng ta đã đoạt được ngôi vị dẫn đầu, trở thành lục viện chi thủ. Hiện tại chương giáo sư bá đang cùng với năm vị chương giáo thương nghị đại sự. Huynh xem sự việc như vậy không cao hứng sao được! Ha ha, bọn đệ cao hứng quá đi. Ha ha, cuối cùng cũng được thấy đám Thiên Kiếm Viện đó thất bại". Dứt lời không nén được bật cười lớn.

Trần Quang nghe xong, toàn thân chấn động, vẻ mặt đầy kinh ngạc rồi liền chuyển thành vui mừng tít tít, đưa tay ra nắm chặt tay Vân Phong, hỏi với vẻ kích động: "Thật chứ? Là sự thật ư? Đệ không lừa ta chứ? Thật tốt quá. Sư phụ và sư thúc mà biết được chắc phải mừng lắm. Ha ha, tốt quá, không lạ là đám Thiên Kiếm Viện đó gặp ta thì tỏ vẻ hậm hực, nguyên lai là chúng ta đã đánh bại bọn họ để đoạt được hạng nhất. Thật là tốt quá".

Liền đó, Trần Quang lại hỏi ai là người chiến thắng, nghe nói là Lục Vân thì kinh ngạc cực độ. Sau một hồi vui mừng, Trần Quang liền nhớ ra mục đích đến đây liền hấp tấp hỏi: "Sư thúc, chương giáo sư bá lúc nào thì quay lại? Con đến đây là có tin tức không hay, nhất định phải báo cáo với sư bá, sự tình đã thập phần trọng yếu rồi".

Mọi người nghe xong đều tỏ vẻ sững sốt, duy chỉ có Lục Vân lóe lên một tia sáng trong mắt, thầm than tin tức sao mà tới nhanh đến vậy. Tĩnh Nguyệt Đại Sư thấy sắc mặt Trần Quang u ám, hỏi ngay: "Chuyện gì vậy? Con nói nhanh đi, chúng ta cùng thương lượng xem, nếu quả cần kíp chúng ta sẽ tìm chương giáo về ngay".

Trần Quang nhỏ giọng đáp: "Phong Đô Quý vực có chuyện rồi. Mười tám vị sư huynh đệ trấn thủ tại đó, trừ một người thoát được còn thì toàn bộ đều chiến tử, đạo Phong Hồn Phụng trấn áp lối vào Quý vực đã bị cao thủ của Yêu vực chiếm mất, mang theo xuống Quý vực mất rồi. Hiện tại sư phụ con và Huyền Âm sư thúc đang toàn lực chặn tại lối vào Quý vực, dùng đủ mọi biện pháp nhưng chưa có cách nào phong trụ được lối vào. Vì vậy sư phụ bảo con phải tức tốc đi cầu cứu sư bá, mong người nhanh chóng trở về cùng đối phó chuyện này". Trong động, trừ Lục Vân ra, ai nghe qua cũng chấn động, ánh mắt lộ vẻ bất an. Tĩnh Nguyệt Đại Sư biến sắc, nói: "Chúng ta phải đến ngay Thiên Huyền Động, đem chuyện này nói với chương giáo cùng năm vị viện chủ xem họ xử lý thế nào. Mọi người cùng đi, nhanh lên". Nói xong tức tốc đi ngay.

Bên ngoài Thiên Huyền Động, Huyền Ngọc Chân Nhân cùng Từ Dương Chân Nhân đi trước, đang bước ra ngoài động. Do hội nghị đã thương thảo xong nên các vị chương giáo đều rời khỏi động, khi sắp ra đến cửa động chợt nghe có tiếng người tranh luận bên ngoài, chính là một người của Dịch Viện đang định đi vào bên trong thì bị người của Thiên Kiếm Viện chặn lại, song phương đang tranh chấp dữ dội.;

Huyền Ngọc Chân Nhân ho khẽ một tiếng, cất lời: "Vân Phong, con đang làm cái gì vậy? Sao lại đến đây gây chuyện, còn chưa dừng lại mau". Vừa nhìn thấy Trần Quang, Huyền Ngọc Chân Nhân hơi ngần ra, nhưng lập tức hiểu ra có nhiều chuyện cần bàn. Liều Tĩnh Hồn ở bên cạnh cũng đã kêu đệ tử Thiên Kiếm Viện nhường bước cho người của Dịch Viện.

Tĩnh Nguyệt Đại Sư quét mắt nhìn các vị chương giáo, sắc mặt vô cùng trầm trọng nói: "Sư huynh, Quý vực xảy ra chuyện rồi, Trần Quang đến đây để cầu cứu, huynh xem phải làm thế nào?". Lời vừa buông ra, toàn thể đương trường đều kinh ngạc, mục quang dừng lại trên người Trần Quang.

Huyền Ngọc Chân Nhân thấy thần tình của Tĩnh Nguyệt Đại Sư đã hiểu là sự tình rất nghiêm trọng, trong lòng không khỏi trầm thờ dài. Dịch Viện vừa mới tiếp chương giáo ngôi vị đứng đầu lục viện thì đã phát sinh dị biến, thật vô cùng bất lợi! Quay qua Trần Quang, Huyền Ngọc Chân Nhân hỏi: "Đã xảy ra

chuyện gì, con cứ việc nói ra trước mặt các vị chưông giáo đây, chúng ta ắt sẽ có cách giải quyết".

Trần Quang liền đáp: "Hồi bẩm chưông giáo sư bá, sự tình phát sinh vào ba ngày trước. Lúc đó tại lối vào Phong Đô Quý vực đột nhiên xuất hiện một Yêu vực cao thủ, yêu vật này tu vi cao thâm, đã hóa thành một hắc y nam tử chừng ba mươi tuổi, nhắm thẳng vào 18 vị sư huynh trấn thủ lối vào Quý vực đột ngột phát động tiến công. Do y tu vi tinh thâm, lại thêm 18 vị sư huynh không có lòng phòng bị tình huống này nên có 7 người bị sát tử đương trường. 11 vị sư huynh còn lại toàn lực phản công nhưng đối phương quá mạnh mẽ, cuối cùng yêu vật đã liên tiếp giết chết 10 người, dùng lực chiếm đoạt Phong Hồn Phù, tiến nhập vào Quý vực. Duy nhất có một vị sư huynh sống sót, mang theo thương thế về Dịch Viện hồi báo, sư phụ con và sư thúc vội vã dẫn theo môn hạ đến ngay nhưng thấy Quý vực chỉ môn đã mở, hao phí hết tâm lực nhưng không có cách nào phong bế được lối vào. Sư phụ sai con cấp tốc đi cầu cứu, hiện tại mong sư bá làm chủ".

Không khí một bầu tịch mịch, sắc mặt mọi người đều trầm trọng. Huyền Ngọc Chân Nhân thần sắc đại biến, trong mắt thoáng hiện vẻ kinh hãi. Lục viện chưông giáo đưa mắt nhìn nhau, trao đổi một cái nhìn đầy ý nghĩa, ai nấy tâm tình nặng nề. Từ Dương Chân Nhân này giờ đứng một bên lên tiếng: "Sư huynh, tại sao cao thủ Yêu vực lại đột nhiên đánh lên chúng ta, lấy Phong Hồn Phù để làm gì? Hơn nữa vì sao y phải tiến vào Quý vực?"

Huyền Ngọc Chân Nhân thờ dãi nói: "Y lấy Phong Hồn Phù cũng chẳng được tích sự gì, với chúng ta mà nói thì hữu dụng chứ với quý vật tại Quý vực thì không hề có ích lợi gì. Một khi Phong Hồn Phù rời khỏi lối vào Quý vực, chúng ta định bằng vào nhân lực mà phong trụ lối vào, cơ hồ là chẳng có chút hy vọng nào thành công. Trên đời này chỉ có một thứ có thể vĩnh viễn phong ấn lối vào này, chính là Phong Hồn Phù. Một khi không còn Phong Hồn Phù, có thể nói nhân gian và Quý vực hoàn toàn tương thông".

Thất Huyền Chân Nhân ở bên cạnh bổ sung: "Ngoài chuyện đó, đặc điểm chủ yếu nhất của Phong Hồn Phù là có thể trấn áp hồn phách, đối với quý vật tại Quý vực tuyệt đối có tác dụng khác chế. Thế nhưng đối với yêu ma của Ma vực và Yêu vực thì Phong Hồn Phù lại không có chút tác dụng gì. Vì thế, có thể nói rằng duyên cớ mà tên cao thủ Yêu vực có thể đoạt được Phong Hồn Phù là do y không bị ảnh hưởng. Việc cấp bách không phải là nói chuyện Yêu vực cao thủ chiếm đoạt Phong Hồn Phù mà là bằng cách nào trong thời gian nhanh nhất đoạt lại Phong Hồn Phù, đó là chuyện quan trọng nhất lúc này. Ngộ nhớ Phong Hồn Phù bị hủy, không có gì có thể trấn áp quý vật của Quý vực thì sau này nhân gian chắc chắn sẽ bị cuốn vào một trường mưa máu gió tanh, vô số sinh linh lại trở thành mồi ngon cho quý vật".

Từ Dương Chân Nhân lên tiếng: "Với chúng ta hiện nay, chuyện quan trọng nhất là phái người đi lấy lại Phong Hồn Phù. Một mặt chúng ta có thể phái người trấn giữ tại lối vào, mặt khác cho người tiến nhập Quý vực đi tìm kiếm Phong Hồn Phù, tìm được thì lập tức quay về. Các vị thấy sao?"

Các vị chưông giáo đều nhè nhẹ gật đầu, biểu thị rằng ông nói đúng. Huyền Ngọc Chân Nhân lướt nhìn chúng môn hạ, nghe khẩu khí của mọi người không nén được thờ dãi nói: "Chúng ta không nên cao hứng quá sớm. Thời gian của chúng ta không có nhiều. Tuy rằng phải cử người đi thu hồi Phong Hồn Phù nhưng mọi việc cần hành động thật mau lẹ. Bởi vì Phong Hồn Phù tuy có khả năng trấn áp quý vật của Quý vực nhưng nơi duy nhất có thể hủy diệt được Phong Hồn Phù cũng nằm chính tại trong Quý Vương Thành".

Mọi người nghe nói đều thất kinh, Từ Dương Chân Nhân hỏi: "Sư huynh, sao để lại không biết chuyện này? Phong Hồn Phù đương nhiên trấn áp được quý vật, có thể coi là một đạo thần khí trên đời không có đối thủ, tại sao quý vật của Quý vực lại có khả năng tiêu hủy được nó? Nếu nó đã không khác chế được thì lúc quý vật tối lợi hại là Quý tiên tiếp cận chắc đã bị mở ra rồi, bọn chúng dùng cách gì để hủy diệt Phong Hồn Phù nhỉ?"

Huyền Ngọc Chân Nhân khẽ thờ dãi nói: "Chuyện này đệ không biết cũng là bình thường thôi mà. Bởi vì lịch đại tổ tiên Dịch Viện chúng ta ghi chép lại điều bí ẩn này trong bí lục. Căn cứ vào những điều ghi chép trong đó, Phong Hồn Phù chính là khắc tinh của tất cả các loại hồn phách, kể cả nguyên thần của người tu chân, chỉ cần đến gần nó là sẽ bị luyện hóa, vì vậy Quý tiên của Quý vực lợi hại là vậy cũng không dám xông qua lối vào Phong Đô, chỉ có một thứ có thể hủy diệt được nó, chính là Hóa Hồn Trì trong Quý vực Quý Vương Thành. Nếu đem Phong Hồn Phù để lên đó trong vòng mười lăm ngày thì sẽ bị Hóa Hồn Trì dung hóa, trở thành tiêu thất vô ảnh. Ta nói thời gian của chúng ta không còn nhiều vì mười lăm ngày ở Quý vực bằng khoảng ba mươi ngày của nhân gian. Nếu như người của chúng ta phái đi không thể trong vòng ba mươi ngày đến được Hóa Hồn Trì, đoạt lấy Phong Hồn Phù thì thế nào cũng phải quay về".

Chúng nhân nghe xong, đều hiểu được mức độ trầm trọng của sự tình. Pháp Quả Đại Sư của Bồ Đề Học Viện nói: "Hiện tại sự tình như thế nào thì mọi người đã rõ, chúng ta cần phải nhanh chóng tìm được đối sách tương ứng, vượt qua trận tai kiếp này. Việc này quan hệ đến an nguy của thiên hạ chúng sinh, chúng ta thân là người tu chân chính đạo nhất định phải toàn lực ứng phó, bảo vệ sự bình an cho nhân gian. Chuyện nay quan hệ trọng đại, không phải là việc riêng của một phái nào, lục viện chúng ta cần đồng tâm hiệp lực, tận lực ngăn chặn sự tình xấu đi. Hiện tại mọi người nên nhanh chóng thương lượng xem trước tiên cần phải làm gì để ứng phó với chuyện này?"

Huyền Ngọc Chân Nhân trầm giọng: "Việc này xuất phát từ phạm vi của Dịch Viện chúng tôi, tự nhiên Dịch Viện phải toàn lực giải quyết, chỉ vì sự tình quá trọng đại nên mong rằng các vị xuất lực tương trợ. Hiện giờ thời gian khẩn cấp, chúng ta phải bàn ngay chuyện làm thế nào trấn áp được lối vào Quý vực, lại còn chuyện phái người tiến vào Quý vực tìm Phong Hồn Phù? Các vị có ý kiến gì hay xin cứ đưa ra để cùng thương nghị". Nói xong, mục quang quét qua mọi người, cẩn thận quan sát thần tình mỗi người.

Lục Vân đưa mắt nhìn mọi người đang trầm tư, lên tiếng: "Theo con, xuất hiện việc như thế này, trong đó có một điểm cần chúng ta xem xét. Đó là vì sao cao thủ Yêu vực lại chiếm đoạt Phong Hồn Phù, thường lệ thì Quý vực và Yêu vực không có liên hệ gì, bọn họ từ pháp môn tu luyện đến phương thức sinh hoạt đều bất đồng, vì sao cao thủ Yêu vực lại cùng đến cướp Phong Hồn Phù? Trong chuyện này liệu còn âm mưu gì khác mà chúng ta chưa rõ chăng?"

Quay qua nhìn Lục Vân, Huyền Ngọc Chân Nhân hỏi: "Lục Vân, con có chuyện gì thì cứ trực tiếp nói ra, chúng ta có thể cùng nhau phân tích. Sự việc quan hệ trọng đại, chúng ta cần phải gia tâm cẩn thận, đề phòng bất trắc".

Lục Vân nhìn mọi người, nhẹ giọng đáp: "Con nhận thấy, tên cao thủ Yêu vực đến cướp Phong Hồn Phù chỉ có một mục đích là tiêu hủy nó tại Quý vực. Nói vậy, yêu vật của Yêu vực có thể lấy đó làm điều kiện yêu cầu Quý tiên của Quý vực tương trợ, mang phong ấn của lối vào Yêu vực hủy đi.

Cũng như vậy, Ma vực có nhiều khả năng cùng tham gia hành động lần này. Bọn chúng vì muốn tiến nhập nhân gian, nhiều khả năng liên thủ trước hết phá bỏ phong ấn lối vào, rồi bằng vào thực lực mà phân chia nhân gian. Chúng ta dĩ nhiên phải coi chuyện tại Quỷ vực là trọng yếu nhưng chuyện phòng bị tại Ma vực và Yêu vực cũng phải tăng cường, tránh không để xảy ra hậu quả nghiêm trọng do Vực Chi Tam Giới đồng thời xuất hiện".

Mọi người nghe xong, đều cảm thấy trong lòng chấn động, tựa hồ cảm nhận được nguy cơ. Phương Hoàng Thư Viện chương giáo Ngọc Vô Song lên tiếng: "Lời Lục Vân nói cũng có vài phần khả năng. Có thể Phong Hồn Phù đối với cao thủ Yêu vực không có mấy may tác dụng, do đó nói không chừng thần khí phong ấn Yêu vực và Ma vực đối với hồn phách chi thể của Quỷ tiên cũng không có tác dụng gì. Nói thế chắc mọi người đã nhận thấy sự tình nghiêm trọng thế nào rồi!"

Lý Trường Xuân góp lời: "Lối vào Quỷ vực gần khu phụ cận Phong Đô tại Tây Thục xưa nay vẫn do Dịch Viện trấn thủ, lối vào Ma vực do Bồ Đề Học Viện trấn thủ còn lối vào Yêu vực do Đạo Viện thủ hộ. Hiện tại Quỷ vực có chuyện, vì đề phòng ngừa Ma vực và Yêu vực cũng xảy ra biến cố, ta cho rằng Bồ Đề Học Viện và Đạo Viện bắt tất phải tham dự vào chuyện tại Quỷ vực, sự tình cứ để bốn viện chúng tôi liên thủ giải quyết, các vị thấy thế nào?"

Huyền Ngọc Chân Nhân trầm tư một lúc đoạn gật đầu nói: "Lý chương giáo nói thật hữu lý. Tuy nhiên hiện tại Ma vực và Yêu vực vẫn chưa có động tĩnh gì, các vị chắc vẫn còn nhớ tên Dạ Hồn bên trong Hắc Liên từng nói rằng yêu ma quỷ quái của Vực Chi Tam Giới đã chuẩn bị tiến nhập nhân gian. Vì đề hành sự được cân trọng, ta thấy nên theo lời của Lý chương giáo, không biết đại sư cùng chân nhân thấy sao? Mọi người còn có ý kiến gì không?"

Ánh mắt lướt qua Hạo Vân Cư Sĩ và Ngọc Vô Song thấy hai người cùng gật đầu, hiển nhiên đồng ý với biện pháp đó.

Thất Huyền Chân Nhân lên tiếng: "Sự việc có quan hệ trọng đại, ta không tiện nói nhiều. Vì đề cẩn thận đề phòng, lưỡng viện chúng tôi không tham dự lần này nhưng ý nghĩa vẫn cực kỳ quan trọng. Hiện tại cần phải bàn xem tứ viện các vị định cử những ai đi đến Dịch Viện? Sau khi thương nghị xong, có thể sớm lên đường".

Ánh mắt Huyền Ngọc Chân Nhân dừng lại xem thần sắc Lý Trường Xuân, Hạo Vân Cư Sĩ và Ngọc Vô Song ba người, định từ nhân thần họ mà tìm ra ý tứ. Hạo Vân Cư Sĩ nói: "Việc này ta sẽ tự thân đi một chuyến, Tắt Thiên và Đỗ Lực hai người cùng đi. Vì sự tình khẩn cấp không thể mang theo nhiều nhân thủ, nếu sau này tình huống có gì phát sinh sẽ phải thêm nhân thủ đến trợ lực". Nói xong đưa mắt nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân, đang nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Ngọc Vô Song nhìn Lục Vân, trong nhân thần ánh lên một tia cổ quái, đoạn quay đầu nhìn Huyền Ngọc Chân Nhân nói: "Sự tình lần này đúng là không tầm thường, tôi cũng định sẽ đi Dịch Viện một chuyến. Đến lúc thì Thương Nguyệt cùng Hứa Khiết cũng sẽ lên đường, Huyền Ngọc chương giáo thấy thế nào?"

Huyền Ngọc Chân Nhân gật đầu cảm tạ, nói: "Đa tạ Ngọc chương giáo toàn lực ủng hộ, ta đại biểu cho bản phái vô cùng hoan hỷ chờ đại giá". Dứt lời, mục quang đình lại nơi sắc mặt mỹ lệ của Ngọc Vô Song rồi rời đi, hướng sang Lý Trường Xuân.

Lý Trường Xuân trầm tư một lúc, thấy hai người kia đã mở miệng rồi, đành nhẹ giọng nói: "Đối với việc cử người đi chuyến này, ta đã nghĩ kỹ. Vì lần luận võ đại hội này phát sinh ra nhiều chuyện ngoài ý muốn, ta không thể tự thân đi được, đành nhường cho sư đệ Liễu Tinh Hồn cùng Vô Trần và Lãnh Gia Hào lên đường cùng các vị. Huyền Ngọc chương giáo thấy có được không?"

Huyền Ngọc Chân Nhân nghe lời, nhẹ nhàng gật đầu: "Đa tạ đã hết lòng tương trợ. Chính vì Thái Huyền Sơn còn nhiều chuyện cần xử lý ngay mà Lý chương giáo phải những tam vị cao thủ đi cùng chúng tôi đã là sự trợ lực mười phần to lớn. Huyền Ngọc tôi xin đa tạ trước. Hiện tại đã chọn xong người, chúng ta chuẩn bị xuất phát, các vị nghĩ sao?" Nói xong, ánh mắt nhìn khắp lượt người.

Không thấy còn lời bàn tán nào, Huyền Ngọc Chân Nhân nói: "Tốt, nửa khắc nữa mọi người gặp nhau tại đây, chúng ta cùng lúc xuất phát thẳng tới Phong Đô. Hiện thời chúng tôi phải quay về thu xếp một số chuyện, gặp nhau sau". Dứt lời dẫn theo môn hạ rời khỏi Thiên Huyền Động.

Nửa khắc sau, Huyền Ngọc Chân Nhân cùng môn hạ chuẩn bị xong mọi thứ, đúng giờ có mặt tại cửa Thiên Huyền Động. Rất nhanh, đã thấy Ngọc Vô Song dẫn theo Thương Nguyệt cùng Hứa Khiết, Hạo Vân Cư Sĩ dẫn theo Tắt Thiên và Đỗ Lực, Liễu Tinh Hồn dẫn theo Kiếm Vô Trần và Lãnh Gia Hào đến trước động khẩu. Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn tất cả mọi người rồi nói: "Hiện tại đã đến đông đủ, chúng ta nhanh chóng xuất phát thôi". Nói xong cùng với Ngọc Vô Song, Hạo Vân Cư Sĩ, Liễu Tinh Hồn cất mình, chuyển mình phi thẳng xuống dưới chân núi.

Ở bên cạnh, Lục Vân sớm đã nhìn ra thần sắc nhột nhạt của Kiếm Vô Trần, nhân thần lộ xuất một tia cảnh giác. Tuy chỉ trong chớp mắt, song ánh mắt của Kiếm Vô Trần đã lộ ra sự thù hận, khiến trong lòng Lục Vân thêm phần cảnh giác. Chuyến đi Phong Đô này cùng với anh ta, đến chốn Quỷ vực sẽ phát sinh ra việc gì đây? Phải chăng là số mệnh đã sắp đặt?

Ánh mắt Lục Vân rời đi thấy Ngao Tuyết đang to nhỏ chuyện trò cùng Thương Nguyệt, không khỏi cảm thấy cổ quái. Không rõ đoạn đường sau này còn có sự tình ngoài ý liệu nào phát sinh? Ai mà biết được! Ngược mắt nhìn trời xanh như thăm hỏi, trong mắt Lục Vân lộ ra một tia tiếu ngạo mơ hồ, cùng mọi người cất bước lên đường nhắm thẳng dưới núi lướt đi.

Trong làn gió nhẹ, đoàn người đi về chốn xa xôi. Tiếng cười vui lanh lảnh, tiếng thở dài nhẹ nhàng, tất cả như vô tình hòa vào nhau theo gió bay xa. Chuyến đi Thái Huyền Sơn này đã kết thúc như vậy, tiếp theo đây sẽ có những biến cố gì? Cuộc đời của Lục Vân sẽ lại ra sao? Đời người ngắn ngủi, kết cục rồi sẽ thế nào? Ai biết trước được chăng?

CHƯƠNG 61: PHONG ĐỒ CHI HÀNH

Tây Thục Tàn Xuyên vốn là nơi núi cao chót vót, trùng trùng hiểm trở với những vực sâu, hang thẳm ẩn chứa vô vàn điều thần bí. Phong Đồ nằm ở khu vực trung du của dòng Trường Giang, địa thế quanh co, vùng tây nam lại là chỗ đầy rẫy huyền âm quý khí, cho nên vùng đất này là nơi các câu chuyện về thần tiên quý quái được lưu truyền nhiều nhất.

Phong Đồ có một toàn Quỷ Phủ hết sức thần bí, tương truyền là nơi cúng tế cho Quỷ Tiên để cầu bình an. Nhưng cũng không một người nào rõ là toà động phủ bằng đá kỳ quái kia có tự bao giờ và ai là người xây nó lên. Tóm lại, đối với mọi người, từ lúc nào đến giờ nó vẫn cứ sừng sững ở đó, và luôn có người thủ hộ. Lẽ dĩ nhiên, người thủ hộ chính là đệ tử kiệt xuất của Dịch Viện. Vì sự an toàn của chính mình, ngay từ lúc mới thành lập, Dịch Viện đã luôn cử người trấn thủ tại nơi đây.

Mây đen bao phủ đầy trời, từng sợi hắc khí như tơ kết tụ trên đỉnh Phong Đồ. Từ xa trông lại, mường tượng như một tai nấm đen khổng lồ, hết sức u ám. Các đó xa xa, nhiều đạo ánh sáng lúc ẩn lúc hiện trong các tầng mây, trông thật thần bí.

Ở lưng chừng giữ không trung, Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn mọi người xung quanh, lớn tiếng: "Sắp tới nơi rồi, mọi người nhớ phải cẩn thận, trước mặt quý khí dày đặc, tốt nhất là hãy vận công hộ thể". Nói xong, toàn thân ông phát ra một vàng sáng xanh bao bọc lấy thân người.

Những người đi cùng đều vội tăng thêm một tầng chân khí hộ thể để phòng thân. Do mọi người đều phi hành với tốc độ cao, cộng thêm tầng khí hộ thể quá dày nên khi ma sát với không khí, tạo nên những âm thanh lạ lùng rồi nhanh chóng lan truyền ra tứ phía.

Trên mặt đất, ngay lối vào Quỷ Phủ, bọn đệ tử của Dịch Viện nghe tiếng động lạ từ trên cao truyền đến liền kéo nhau chạy ra xem. Chỉ thấy từ trên thiên không âm ư, mười sáu đạo quang hoa rực rỡ đang phi tới với tốc độ kinh hồn. Trong những đạo quang hoa ấy, sáng nhất là đạo ngũ sắc quang hoa và một đạo xích điểm hồng quang, kế đến là hai đạo quang hoa một tím một vàng. Do phi hành với tốc độ quá nhanh, chỉ trong chớp mắt đã thấy những người đó xuất hiện tại lưng chừng không trung phía trên Quỷ Phủ.

Đột nhiên một gã đệ tử Dịch Viện là lên mừng rỡ: "Là chương giáo sư bá đang dẫn người đến cứu viện, mau vào bẩm báo với sư phụ và sư thúc đi, nhanh lên!". Tiếng la vừa dứt, mấy bóng nhân ảnh trên mặt đất lập tức xông vào, vài ba tên đệ tử Dịch Viện lật đật chạy vào trong bẩm báo.

Trước lối vào Quỷ Phủ Động, quang hoa lóe sáng, mười sáu bóng nhân ảnh đồng loạt xuất hiện trước mặt các đệ tử Dịch Viện, bao gồm bảy người của Dịch Viện, ba người từ Phụng Hoàng Thư Viện, ba người từ Nho Viện và ba người từ Thiên Kiếm Viện. Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn các đệ tử của Dịch Viện, nhẹ giọng nói: "Mọi người chắc vất vả lắm rồi, lần này vì việc của Dịch Viện chúng ta, Phụng Hoàng Thư Viện, Nho Viện và Thiên Kiếm Viện đều phái cao thủ đến tương trợ. Ta tin rằng khi chúng ta đồng tâm hiệp lực, nhất định sẽ đẩy lui được bọn quý vật. Giờ ta muốn giới thiệu một chút cho mọi người nhận biết nhau. Bên cạnh ta đây là những cao thủ bậc nhất của tam viện, sau này họ có việc gì cần thì Dịch Viện chúng ta cũng sẽ toàn lực trợ giúp". Nói rồi ông lần lượt giới thiệu từng người một với các Dịch Viện môn hạ.

Đúng lúc ấy, Càn Nguyên Chân Nhân và Huyền Âm Chân Nhân nghe tin báo vội vàng ra đón. Vừa trông thấy nhau, hai bên đều giật mình. Huyền Ngọc Chân Nhân thấy hai vị sư đệ nét mặt phờ phạc, tinh thần sa sút, lập tức hiểu ra họ đã dốc kiệt hết sức để thủ giữ. Riêng Càn Nguyên Chân Nhân và Huyền Âm Chân Nhân, khi hai người nhìn thấy các cao thủ của tam viện cũng tỏ ra hết sức bất ngờ. Lý Hoành Phi và Lâm Vân Phong nhìn thấy hai vị sư phụ của mình tiêu tụy như vậy, cảm lòng không đành, chạy vội đến bên hai người tỏ ra quan thiết vô cùng.

Lâm Vân Phong cầm lấy tay sư phụ, tận lực truyền chân nguyên sang cho người. Huyền Âm Chân Nhân nhìn gã đầy vẻ quan tâm: "Tiểu quý, lần này ra ngoài có làm mất mặt sư phụ không hả? Sao tự đứng lại tỏ ra ngoan ngoãn thế?".

Lâm Vân Phong lộ vẻ xấu hổ, ấp úng trả lời: "Sư phụ, thật tình con đã dốc hết sức, hiềm vì tu vi còn thấp kém nên đến vòng hai là rớt rồi. Con hứa từ nay gắng công tu luyện nhiều hơn nữa, xin sư phụ yên tâm. Con cũng xin báo cho sư phụ một tin vui. Lần này Lục Vân sư huynh đã vì Dịch Viện chúng ta giành được ngôi vị đệ nhất. Dịch Viện chúng ta lần này đứng đầu Lục viện rồi. Sư phụ biết con cao hứng đến thế nào không?". Nghe Vân Phong nói thế, bọn đệ tử Dịch Viện đều tỏ ra hết sức phấn khích.

Huyền Ngọc Chân Nhân mừng đến tái mặt, chụp vội tay gã, hấp tấp hỏi: "Thế nào, con nói có thật không? Con không gạt ta đấy chứ? Kỳ này Dịch Viện chúng ta đứng đầu Lục viện thật à?". Càn Nguyên Chân Nhân đứng cạnh, nét mặt lộ vẻ vừa vui mừng vừa kinh ngạc. Từ Dương Chân Nhân thấy hai người như thế, ông xúc động bước nhanh đến nắm lấy tay hai người, hồ hồ nói: "Vân Phong nói không sai chút nào đâu. Không ngờ Lục Vân đã luyện thành pháp quyết ngàn đời của Dịch Viện mà trước giờ chưa ai luyện thành, chính là Ngũ Lôi Chánh Thiên Quyết. Với pháp quyết này, nó đã đem vinh dự Lục Viện Chi Thủ về cho Dịch Viện chúng ta".

Ba người nắm chặt tay nhau, nét mặt người nào cũng lộ vẻ vui mừng xen lẫn chút tự hào. Huyền Âm Chân Nhân nhìn Lục Vân đứng cách đó chừng hơn trượng, phần khời nói với Từ Dương Chân Nhân: "Chúc mừng sư huynh, cuối cùng thì Dương Viện cũng đã có một nhân tài kiệt xuất lưng danh thiên hạ". Càn Nguyên Chân Nhân cũng nhìn Lục Vân ra chiều kinh ngạc, ông không thể nghĩ là chính Lục Vân lại có thể mang danh vọng đệ nhất cao thủ về cho Dịch Viện. Ông nhìn Từ Dương Chân Nhân, chưa kịp lên tiếng thì Huyền Ngọc Chân Nhân đã chặn lại. Ông nhìn hai vị sư đệ đang phấn khích của mình, nhẹ giọng nói: "Được rồi, nhị vị sư đệ, việc đó ta sẽ kể tỉ mỉ cho các đệ nghe sau. Trước mắt, các sư đệ hãy đến chào các vị khách quý từ tam viện đến trợ giúp. Việc cấp bách và quan trọng lúc này là làm thế nào để ngăn chặn bọn quý vật, không cho chúng thoát khỏi Quỷ Vực. Chúng ta phải bàn biện

pháp đối phó ngay lập tức, thời gian gấp lắm rồi.

Từ Dương Chân Nhân buông tay hai người, dẫn họ đến chào những người vừa đến. Mọi người chào hỏi xong xuôi, Huyền Ngọc Chân Nhân lên tiếng hỏi: "Tình hình hiện nay thế nào rồi, làm sao có thể kháng cự lâu như vậy?"

Cần Nguyên Chân Nhân nhìn mặt mọi người, mặt đầy âu lo, nói: "Mấy hôm nay có không ít bọn quỷ vật đã qua được thông đạo tiến nhập nhân gian. Chúng tôi nhân lực ít, không thể phân thân đối phó nên một số quý lĩnh và quý mị đã lọt thoát. Cũng may, các loại quỷ vật lợi hại hơn còn chưa vào được nhân gian, nên tạm thời cũng chưa đáng lo cho lắm. Còn bên trong, từ khi mất Phong Hồn Phù đến nay, cửa vào Quỷ Vực mỗi lúc một rộng thêm ra. Huyền Âm sư đệ đã toàn lực thi triển Dịch Thiên Chấn Hồn Quyết làm thành phong ấn, nhưng sợ cũng không giữ được lâu, cùng lắm đến tối nay là có thể bị bọn quỷ vật điên cuồng kia phá mất. Một khi phong ấn bị phá, sợ rằng chúng ta không đối phó nổi bọn chúng".

Huyền Ngọc Chân Nhân đưa mắt nhìn mọi người xung quanh, trầm mặt hỏi: "Các vị có biện pháp hay nào để ngăn trở bọn quỷ vật kia không? Ta thiết nghĩ, không thể phong ấn tạm thời mà phải phong ấn ít nhất là một tháng. Trong thời gian đó, chúng ta phải người đi vào Quỷ Vực để tìm kiếm Phong Hồn Phù".

Hạo Vân Cư Sĩ suy nghĩ một chút rồi đưa ra đề nghị: "Sự tình đã vậy, chúng ta chỉ còn cách duy nhất là lập nhiều tầng phong ấn để trấn giữ bên ngoài. Ngoài cách lập một trận pháp làm chủ, chúng ta bố trí thêm chín đạo phong ấn liên hoàn nhằm phong tỏa toàn bộ lối vào, thì có thể kéo dài thời gian. Bên ngoài trận, ta phải cao thủ trấn giữ, nếu có quỷ vật lọt thoát khỏi trận pháp thì lập tức toàn lực hạ sát, không để chúng có cơ hội đào thoát vào nhân gian.

Ngọc Vô Song đứng kế bên cũng nói: "Với tình hình hiện nay, e rằng cũng chẳng có biện pháp nào tốt hơn. Ngoài việc phải cao thủ trấn giữ bên ngoài, chúng ta phải mau chóng phái người có tu vi tinh thâm xâm nhập Quỷ Vực để lấy lại Phong Hồn Phù. Vấn đề trước mắt là ai trong chúng ta sẽ phụ trách đi vào Quỷ Vực, còn ai ở lại trấn giữ lối vào thông đạo. Việc này cần phải bàn bạc kỹ càng, điều này can hệ rất lớn đến an nguy của nhân giới, chúng ta tuyệt đối không thể sơ suất".

Huyền Ngọc Chân Nhân quay sang ba vị sư đệ, Từ Dương, Huyền Âm và Cần Nguyên hỏi: "Các sư đệ thấy thế nào? Ai có thể là người thích hợp để đi vào Quỷ Vực lần này? Các sư đệ cho ý kiến đi."

Cần Nguyên Chân Nhân hiểu ý, vội rước lời: "Đệ nhận thấy sự việc đến cơ sự này, tuy là bất ngờ, nhưng chủ yếu do chúng ta sơ ý. Vì thế, Dịch Viện chúng ta phải chịu trách nhiệm chính. Đệ cho rằng công việc nguy hiểm nhất là đi vào Quỷ Vực phải do đệ tử của Dịch Viện chúng ta đảm trách".

Hạo Vân Cư Sĩ lắc đầu nói: "Việc đã xảy ra như thế rồi, đừng nên nói tới nói lui nữa. Chúng ta hiện giờ không truy vấn trách nhiệm của ai cả, mà hãy thương nghị xem ai là người thích hợp nhất để đảm trách công việc. Lần này bằng bất cứ giá nào chúng ta cũng phải thu hồi lại Phong Hồn Phù, đó mới là điều cốt yếu. Thời giờ gấp rút lắm rồi, quyết định cử ai vào Quỷ Vực không phải việc dễ dàng. Đoạt lại Phong Hồn Phù là việc quan trọng nhất.

Liễu Tinh Hồn cũng lên tiếng: "Không sai, nếu không thu hồi được Phong Hồn Phù kịp lúc, thì quy trách nhiệm về ai phỏng có ích gì? Chúng ta hãy lấy đại sự làm trọng. Trước mắt, chúng ta nên bàn bạc xem với số nhân thủ hiện có thì phân công thế nào cho hợp lý?"

Huyền Ngọc Chân Nhân khẽ thở dài: "Mọi người nói đúng lắm, giờ chưa phải là lúc truy cứu trách nhiệm. Hiện giờ tứ viện chúng ta, cao thủ có mặt ở đây chỉ có mười tám người, nên việc quan trọng nhất là an bài cho hợp lý. Trước hết, hãy xác định số người xâm nhập Quỷ Vực, sau đó mới chọn ai là người sẽ đi vào. Mong mọi người thẳng thắn góp ý. Lúc này là lúc chúng ta cần tập trung trí tuệ của tất cả để cùng vượt qua khó khăn này". Nói xong ông đưa mắt nhìn khắp mọi người.

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nói: "Bản ni cho rằng Dịch Viện chúng ta có thể cử tứ đại đệ tử tiến nhập Quỷ Vực lần này. Với tu vi hiện tại của bọn họ, so với bọn già chúng ta, có thể nói là không thua sút mấy, chỉ là kinh nghiệm còn non nớt. Đối với chúng, nhiệm vụ lần này tuy hết sức gian khó nhưng cũng có thể nói là một cuộc khảo nghiệm rất tốt. Vì bất luận là vào Quỷ Vực, hay ở lại đảm trách việc giao chiến với quỷ vật cũng đều khó khăn, gian khổ như nhau".

Hạo Vân Cư Sĩ hơi nhíu mày, nhẹ giọng nói: "Nếu chỉ nói về công phu tu hành thì bọn trẻ quả thực chẳng thua sút chúng ta. Nhưng lần này nhiệm vụ hết sức khó khăn, nếu chỉ phải toàn tiêu bồi đi, sợ là đến lúc gặp chuyện chúng chưa có kinh nghiệm xử lý, sẽ mất nhiều thời gian, ảnh hưởng đến đại cuộc".

Liễu Tinh Hồn đảo mắt nhìn quanh, rồi cất tiếng: "Ta lại thấy rằng phái bọn đệ tử đi cùng là một ý hay. Quỷ Vực tuy không rộng lớn bằng cõi nhân gian, nhưng cũng chẳng nhỏ. Làm thế nào mà tại nơi âm u quỷ dị đó tìm đến được Quỷ Vương Thành, rồi lại nghĩ ra cách để đoạt lại Phong Hồn Phù, đối với chúng đệ tử quả là một khảo nghiệm trọng đại. Còn như nói về kinh nghiệm, thực ra chúng ta cũng chỉ có kinh nghiệm tại cõi nhân gian và trong giới chân tu mà thôi. Một khi xâm nhập Quỷ Vực, chỉ sợ chính những kinh nghiệm đó lại làm chúng ta nhận định sai lạc tình hình. Hiện tại trong số chúng ta ở đây, e rằng chưa có một ai đã từng xâm nhập Quỷ Vực, thế thì có ai biết được bên trong đó tình hình ra sao? Có những gì sẽ xuất hiện chứ? Như vậy khi vào đến Quỷ Vực, chỉ sợ là chúng ta cũng xử không hơn gì bọn tiểu bối đâu".

Ngọc Vô Song mỉm cười, nhẹ nhàng thốt: "Nói là nói vậy, chứ chúng ta sao có thể yên tâm để các đệ tử ra đi một mình chứ? Ta nghĩ đám trưởng bối cũng nên có người cùng đi vào Quỷ Vực lần này với chúng. Các vị thấy thế nào?"

Huyền Ngọc Chân Nhân nhìn các môn hạ đệ tử, hỏi: "Bọn thanh niên các con có ý kiến gì không? Nếu có cứ việc đề xuất để mọi người cùng bàn luận. Sự việc lần này vô cùng quan trọng, chúng ta phải chọn ra phương án tối ưu để nâng cao cơ hội thành công". Nói xong ông đưa mắt nhìn Lục Vân như thầm nhắc nhở chàng.

Lục Vân dĩ nhiên hiểu rõ ý tứ của Huyền Ngọc Chân Nhân, bèn đưa mắt nhìn mọi người trầm giọng thốt: "Về chuyện này, theo ý kiến cá nhân của đệ tử, việc chúng đệ tử đứng ra đảm nhận trách nhiệm đi vào Quỷ Vực đoạt lại Phong Hồn Phù có một ý nghĩa hết sức quan trọng. Thứ nhất là có thể tăng thêm kinh nghiệm và kiến thức, đối với chúng đệ tử là một thử thách hết sức to lớn, một cơ hội để tôi luyện thực sự. Thứ hai, chúng đệ tử đối với việc phong ấn còn thiếu kinh nghiệm, lưu lại nơi đây trừ việc thêm tay đá đầu ra, cũng không hữu ích cho lắm. Vì vậy, những người ở lại trấn thủ nơi đây phải

là người có nhiều kinh nghiệm và kiến thức về phương diện này. Vấn đề của chúng ta hiện nay là tình hình nhân lực hạn chế, phải phân công cách nào cho hợp lý nhất. Đương nhiên, nếu thận trọng, các vị trưởng bối có thể cử ra một người dẫn đầu chúng đệ tử".

Huyền Ngọc Chân Nhân gật gù, hết sức tán thưởng đối với lời nói của Lục Vân. Ông nhìn mọi người, rồi lại quay sang Lục Vân hỏi tiếp: "Lục Vân, vậy con hãy nói xem chúng ta nên cử bao nhiêu người đi vào Quý Vực lần này? Con cứ nói ra ý kiến của mình rồi mọi người sẽ nhận xét thêm vào".

Lục Vân suy nghĩ một chút rồi nói: "Chúng ta hiện giờ có cả thầy mười tám cao thủ, trong đó bọn văn bối đệ tử có mười người. Như vậy, nếu bọn văn bối được cử đi vào Quý Vực thì sẽ có mười người đi, chia thành hai toán để cho có nhiều cơ hội thành công hơn. Nếu như cần có các vị trưởng bối lãnh đạo thì ít nhất phải có hai vị, đứng đầu hai toán như đã nói trên. Vậy giờ chủ yếu là sắp xếp phân công ai vào nhóm nào cho hợp lý thôi".

Huyền Ngọc Chân Nhân đưa mắt nhìn Ngọc Vô Song, Hạo Vân Cư Sĩ, Liễu Tinh Hồn và bốn vị sư đệ muội đồng môn, hỏi: "Chư vị nghĩ thế nào? Chúng ta sẽ để toàn bộ bọn trẻ đi một mình, hay là trong chúng ta sẽ có người đi cùng để lãnh đạo chúng? Mọi người hãy cho ý kiến đi, để chúng ta sớm an bài mọi việc".

Ngọc Vô Song nói: "Ta cho rằng để đỡ bất trắc, tốt nhất là có trưởng bối đi theo lãnh đạo. Dù sao chẳng nữa, Quý Vực cũng là nơi u ám đáng sợ nhất ở thế gian, chẳng phải chỗ tâm thủng". Hạo Vân Cư Sĩ cũng đồng ý kiến, bèn đưa mắt nhìn Tĩnh Nguyệt Đại Sư và Liễu Tinh Hồn chờ đợi.

Liễu Tinh Hồn tránh ánh mắt mọi người, lạnh nhạt nói: "Đối với ta thì thế nào cũng được, cứ làm như lời các vị đi. Nhưng còn Tĩnh Nguyệt Đại Sư không biết có ý kiến gì khác chăng?".

Tĩnh Nguyệt Đại Sư nhìn y, thâm hiểu y đang bất mãn với Dịch Viện nhưng không tiện nói ra. Thấy mọi người đang chờ nghe ý kiến của mình, bà lên tiếng: "Việc này, bản ni nghĩ ý kiến của Lục Vân nghe rất có lý, nên cũng không có thêm đề nghị gì khác. Còn việc sắp xếp nhân tuyển, xin nhường chưởng giáo sư huynh làm chủ".

Huyền Ngọc Chân Nhân đưa mắt nhìn khắp mọi người, ngẫm nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Thế cũng tốt. Hiện giờ không có nhiều thời gian, chúng ta khó có thể xem xét kỹ lưỡng được. Xét theo lực lượng hiện nay của chúng ta, ta định sẽ phái mười một người đi vào Quý Vực, chia làm hai nhóm, do Liễu đạo hữu và Từ Dương sư đệ cầm đầu. Các đệ tử của Dịch Viện và Phụng Hoàng Thư Viện đi vào một nhóm, các đệ tử của Thiên Kiếm Viện và Nhỏ Viện một nhóm. Riêng phần Dịch Viện đệ tử, Lý Hoành Phi cũng sẽ lưu lại đây, phòng khi cần truyền báo tin tức với người đi vào trong Quý Vực. Mọi người thấy thế nào?". Nói xong, ông đưa mắt nhìn Liễu Tinh Hồn như có ý chờ xem y có phản đối hay không.

Liễu Tinh Hồn hơi biến sắc mặt, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Y hết nhìn Ngọc Vô Song rồi nhìn Hạo Vân Cư Sĩ, thấy hai người này cũng không phản đối, đành mở miệng đáp: "Ta cũng chẳng có ý kiến gì khác. Mọi việc xin nghe theo sự sắp xếp của Huyền Ngọc Chưởng giáo".

Ngao Tuyết đứng một bên khẽ kéo tay Thương Nguyệt, vẻ vui mừng hiện rõ trong ánh mắt. Kiếm Vô Trần, Tắt Thiên và Lục Vân ba người đứng gần đó cũng đều nhìn vào hai nàng, ánh mắt mỗi người biểu lộ những tình cảm khác nhau. Riêng Vân Phong, nét mặt tươi cười, thỉnh thoảng liếc nhìn gương mặt xinh đẹp của Hứa Khiết, bắt gặp ánh mắt của nàng liền lảng sang chỗ khác.

Huyền Ngọc Chân Nhân trầm giọng nói: "Nếu như mọi người không có ý kiến khác thì chúng ta hãy cứ quyết định như vậy. Hiện nay chỉ còn hai canh giờ nữa là đến lúc trời tối, vì vậy những ai được phân công xâm nhập Quý Vực hãy nhân lúc này nghỉ ngơi điều dưỡng một chút, kéo một khi đã vào Quý Vực sợ rằng không có thời gian điều tức nữa. Những người khác cũng phải lo chuẩn bị chu đáo cho việc bố trí trận pháp. Chúng ta cần phải tiến hành ngay mới xong kịp trước khi cửa vào Quý Vực mở rộng. Trong một thời gian ngắn như thế này mà phải bố trí chín đạo phong ấn không phải là việc dễ dàng đâu. Chúng ta bắt đầu ngay đi thôi". Nói rồi ông dặn dò bọn Lục Vân thêm mấy câu, rồi liền cùng những người kia đi vào trong tiến hành công việc.

Ngoài động khẩu, Lục Vân hỏi Vân Phong: "Đệ có cách gì để lúc vào trong Quý Vực, tùy lúc tùy nơi có thể tìm được người mà đệ cần tìm không? Ý huynh là bất cứ đối phương di động như thế nào, đệ cũng có thể biết được đích xác vị trí của họ. Đệ có tuyệt chiêu gì về phương diện này không?".

Lâm Vân Phong cười hề hề, nói: "Sư huynh thật sự lợi hại nha, sao huynh biết được vậy? Đệ thực sự có thể làm được việc đó, chỉ có điều là trước đó phải lưu dấu ấn trên thân của đối phương thì mới đắc thủ. Có phải huynh định bảo đệ, trước khi trời tối đánh dấu lên người bọn họ để tới khi vào trong Quý Vực rồi tìm họ cho để phải không? Để mấy người có thể liên lạc với nhau?".

Lục Vân cười nói: "Đệ thông minh quá nhỉ, ta còn chưa nói ra, đệ đã biết ta muốn nói gì rồi. Ý của ta là thế này, vì chưa có ai trong chúng ta từng vào Quý Vực, chẳng biết Quý Vương Thành ở chỗ nào, đành phải tự mình tìm ra thôi. Vấn đề thời gian đối với chúng ta hết sức can hệ, vì vậy ta đề nghị chia thành hai toán, hy vọng rằng mỗi toán đi một phương hướng khác nhau sẽ mau chóng tìm ra Quý vương Thành và thu hồi được Phong Hồn Phù trong khoảng thời gian ngắn nhất. Nếu như một bên đã tìm được Quý Vương Thành rồi thì có thể thông báo liền cho bên kia biết để mau chóng hội tụ với nhau gia tăng lực lượng thì mới có nhiều cơ hội đắc thủ. Và lại bên trong Quý Vực có vô số quý vật hung tàn lợi hại như Quỷ my, Quỷ Tiên, còn có cơ man nào là những quý tướng, quý binh, quý linh, quý hồn nữa. Đệ có dám chắc rằng chúng ta sẽ thuận thuận lợi lợi đến được Quý Vương Thành mà đoạt Phong Hồn Phù về không? Ta chi e tất cả bọn quý vật trong Quý Vực sẽ tập trung binh lực bày ra thiên phương bách kế để đối phó với chúng ta đó".

Vân Phong nghe Lục Vân nói vậy, hoảng hốt la lên: "Chúng ta đi vào Quý Vực như vậy, chẳng lẽ không nguy hiểm sao? Bọn chúng ta chỉ có mấy người như vậy mà giết được hết hàng ngàn quý vật ư? E rằng việc này thực sự nghiêm trọng đó".

Lục Vân trầm giọng nói: "Chúng ta chẳng phải vào đó du ngoạn, tất nhiên là vô cùng khó khăn rồi. Vấn đề là chúng ta biết có nguy hiểm rình rập cũng không thể quay đầu, chỉ có một cách là phải tiến bước lên phía trước. Đối với những người ở lại trấn giữ chỗ này cũng vậy, phải đối phó với muôn ngàn đợt tấn công của bọn quý vật. Như vậy, ở hay là đi cũng như nhau cả thôi, đều phải cố gắng hết sức mới có hy vọng sống còn. Vậy nhé, không nói nữa, từ giờ đến trước khi trời tối, đệ lo lưu lại ký hiệu trên người bọn họ để khi cần thì có thể liên hệ được".

Đẩy Vân Phong đi rồi, mục quang của Lục Vân chuyển sang phía Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Nhìn vẻ đẹp tuyệt thế của hai nàng, chàng bất giác thờ dãi trong lòng, bởi vì ngay giây phút ấy, chàng đột nhiên nghĩ đến một ngày sẽ phải buông bỏ tất cả, rồi thân nhiên rời khỏi nơi này, rời Dịch Viện? Có lẽ

đến lúc đó, chàng đã có một cuộc sống mới, quên hết những hừng tâm trắng chí của ngày hôm nay.

Ngao Tuyết thấy Lục Vân nhìn mình, bèn kéo Thương Nguyệt đến bên cạnh chàng, khẽ hỏi: "Đang nghĩ gì đó, sao lại ngẩn ra nhìn bọn ta như vậy? Có chuyện gì liên quan đến chúng ta à?"

Lục Vân mỉm cười, ánh mắt lướt trên dung nhan tuyệt mỹ của hai nàng, từ người này đến người kia, giọng thờ dài: "Chuyến đi này vô cùng hung hiểm, không biết ngày mai sẽ ra sao, ai còn ai mất nên đệ chỉ muốn nói với nhị vị sư tỷ một lời, mong rằng hai người được bình an".

Nghe chàng nói vậy, ánh mắt Ngao Tuyết thoáng hiện nét vui mừng, Thương Nguyệt cũng vậy, gương mặt chợt hiện nụ cười. Nàng hơi cúi đầu, nói khẽ qua hơi thở: "Chỉ thế thôi sao? Không còn lời gì khác nữa ư?". Giọng nói của Thương Nguyệt có vẻ tự nhiên, không để lộ ý tứ gì. Thế nhưng Ngao Tuyết nghe qua lời ấy, trong lòng thâm chấn động, nàng liếc nhìn Thương Nguyệt như đã hiểu ra điều gì, nhưng rồi nàng cũng chỉ ngẩng cao đầu nhìn về chân trời xa, lặng lẽ nén sâu vào lòng một tiếng thở dài.

Lục Vân nhìn Thương Nguyệt, gương mặt xinh đẹp của nàng vẫn bình thản, đôi mắt trong veo sáng ngời, không có vẻ gì khác lạ. Nghĩ lại lời nàng vừa nói, có thật chỉ đơn giản vậy không? Chắc là không rồi. Có những câu nói không thể thốt thành lời, mà mãi mãi chỉ giữ trong lòng mà thôi.

Từ Dương Chân Nhân đứng gần, thấy Lục Vân lúng túng vội bước lại chuyển hướng câu chuyện: "Các con đã chuẩn bị xong cả chưa? Thương Nguyệt, con phải cẩn thận giữ gìn sức khỏe, kéo đến lúc về sư phụ con lại trách ta không chăm sóc con chu đáo đó". Nói xong ông bật cười khà khà.

Thương Nguyệt nhìn qua sư phụ, thấy Ngọc Vô Song nói chuyện với Hứa Khiết. Nàng hiểu ra sư phụ chắc hẳn có điều gì cần dặn dò riêng, nên quay lại nói với Từ Dương Chân Nhân: "Tạ ơn sư thúc quan tâm, tinh thần và thể chất của con hiện giờ rất tốt, sẵn sàng xuất phát bất cứ lúc nào ạ".

Từ Dương Chân Nhân cười: "Vậy là tốt lắm, ta qua hỏi thăm mấy người kia một chút. Cũng không còn sớm nữa, các con hãy chuẩn bị cho xong đi, tới khi lên đường rồi sẽ không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi nữa đâu". Dứt lời ông xoay người bước về hướng Tất Thiên đang đứng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 62: SƠ NHẬP QUỶ VỰC

Trời đã về chiều, bầu trời các vùng phụ cận Phong Đô âm u khác hẳn bên ngoài, tầng tầng lớp lớp mây đen dày đặc giăng kín như báo trước một điều gì chẳng lành. Đêm tối chính là thời khắc của quỷ vật, bốn phía âm phong thổi từng cơn, văng vẳng đâu đó tiếng kêu gào của lệ quỷ kinh động hồn phách con người, khiến môn hạ của tứ viện vừa mới đến đây đều cảm thấy lo lắng bồn chồn.

Trước lối vào Quỷ Phủ, lts cùng Từ Dương Chân Nhân đã hoàn tất việc chuẩn bị. Nhóm người đã phân ra hai bên, lặng lẽ chờ đợi Huyền Ngọc Chân Nhân phát hiệu lệnh. Nhìn khắp mười một người của hai nhóm, Huyền Ngọc Chân Nhân lên tiếng: "Đây là lần đầu tiên chúng ta đến Quỷ Vực, hành trình nguy hiểm lại thêm vô số quỷ vật chặn đường, mong mọi người cùng đồng tâm hiệp lực để vượt qua cửa ải gian khó này, để nhiệm vụ được hoàn thành một cách thuận lợi. Nhân đây, ta chúc tất cả thuận buồm xuôi gió, khải hoàn trở về. Mọi người lưu ý là phong ấn chỉ giải khai trong giây lát rồi đóng lại ngay lập tức, vì vậy phải vượt qua phong ấn kịp lúc trong một khắc thời gian giải khai. Tất nhiên lúc đó lũ quỷ vật sẽ xuất hiện rất đông, nhưng chúng ta đã thiết lập trận pháp ngay nơi đây để cản trở, đẩy chúng thối lui. Trong chớp mắt đó, mọi người phải nắm lấy cơ hội để tiến nhanh vào Quỷ Vực. Còn về sau thế nào, hoàn toàn dựa vào bản lĩnh của mỗi người mà thôi. Cố gắng lên, sự an toàn của nhân giới được giao phó cho các người đó".

Từ Dương Chân Nhân trầm giọng: "Xin yên tâm, chúng tôi nhất định toàn lực ứng phó, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ". Liễu Tinh Hồn nghe vậy tiếp lời: "Bất kể con đường phía trước nguy hiểm thế nào, chúng tôi cũng sẽ dũng mãnh thẳng tiến, nhất định lấy lại Phong Hồn Phủ".

Ánh mắt Huyền Ngọc Chân Nhân thoáng hiện nét lo âu, nhìn khắp mọi người nhẹ giọng: "Phía trước hung hiểm, mọi người hãy bảo trọng". Nói xong liền dẫn đầu, tiến vào hang sâu dẫn đến Quỷ Phủ. Lục Vân đi phía sau Từ Dương Chân Nhân, Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt theo sát chàng, Hứa Khiết cùng Vân Phong đi chót. Đối diện, Liễu Tinh Hồn dẫn theo Kiếm Vô Trần, Lãnh Gia Hào, Tất Thiên, Đỗ Lực bốn người cùng nhóm người Lục Vân song song tiến bước.

Bước vào sâu bên trong, mọi người nghe thấy âm phong gào thét, quỷ khí ngập tràn trong không gian, hai bên vách đá tối đen, lại phát ra ánh sáng lập lờ như ma chơi, âm u quỷ dị đến cực độ. Gió ù ù thổi, lạnh buốt thấu xương khiến mọi người ai cũng run rẩy, phải vận công hộ thể, trực xuất bát khí âm hàn.

Trải qua một đoạn đường rất dài, mọi người cuối cùng đã tới cửa xuất nhập Quỷ Vực. Nhìn kỹ thấy vô số đệ tử Dịch Viện ở xung quanh đang bận rộn bố trí trận pháp để lưu giữ quỷ vật. Các cao thủ còn lại của tứ viện đều tập trung hết tại đây, thận trọng quan sát hết mọi động tĩnh xảy ra.

Lục Vân chăm chú dò xét cửa động, chỉ thấy một màn sáng hình Thái Cực Đồ loang loáng rực lên hai màu xanh đỏ, kết thành phong ấn như một cái lưới

không lộ đường kính khoảng ba trượng, giăng kín toàn bộ lối đi vào cửa động. Lúc này, tám lưới ánh sáng đỏ đang rung động kịch liệt, vô số quỷ ảnh mây đen bị tám lưới chặn lại, rống lên vì đau đớn và giận dữ, điên cuồng đánh phá vào. Ngoài biên, một số góc đá vỡ tan thành bột vụn, tám lưới bắt đầu bị phá rách, một số ít quỷ vật đã đột phá phong ấn xông ra ngoài.

Huyền Ngọc Chân Nhân sắc mặt trầm trọng, nhìn khắp một lượt đồng dạng nói: "Bây giờ mọi người chuẩn bị, ngay lập tức tập trung tại vách đá phụ cận, chia ra hai bên trái phải. Đợi khi phong ấn bị phá, phải ráng hết sức trụ lại tại chỗ rồi thừa dịp tiến vào trong. Những người còn lại, toàn bộ rút ra sau đạo phong ấn thứ nhất, tùy tình hình mà xử lý. Hành động đi!". Nói xong, dẫn những người còn lại lui về phía sau.

Từ Dương Chân Nhân lớn tiếng nói: "Mọi người chú ý, toàn bộ sẵn sàng chiến đấu, tiến lên ba trượng, chờ đợi thời cơ!". Nói xong, trường kiếm trong tay loang loáng hồng quang sáng chói, thân hình đáp xuống trước ba trượng, nhanh chóng tiếp cận cửa động. Phía sau, Lục Vân, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Hứa Khiết, Vân Phong cả năm người bảo kiếm trong tay, cùng nhau tiến lên phía trước tự chọn lấy vị trí, cẩn thận phòng thủ.

Lúc này phong ấn đã bắt đầu hư hỏng, từ phía sau, Huyền Ngọc Chân Nhân cũng đã sẵn sàng ra lệnh phát động đạo phong ấn thứ nhất của trận pháp. Ở cửa ra, âm phong gào rùm quỷ khí xoáy mạnh khiến người ta phải hoảng sợ. Sự khủng bố càng lúc càng tràn ngập, quỷ khí âm u càng lúc càng lại gần, không khí như đè nặng xuống khiến cho đám người Lục Vân vội bế hô hấp, vận chân khí hộ thể, giới bị cao độ.

Đột nhiên quang hoa với hai màu xanh đỏ lóe lên trong chớp mắt, rồi ầm ầm hấn đi, một màu đen tối lan tràn khắp động khẩu. Vô số bóng đen cùng với lệ khí âm u, vô số oan hồn kêu gào than khóc đầy đặc mỗi góc động. Hắc khí tràn đầy nhanh chóng phủ xuống đám người Lục Vân với khí thế cực kỳ hung mãnh làm mọi người giật mình. Đương trường, Hứa Khiết tỏ ra sợ hãi nhất, thân thể yếu ớt run rẩy.

Thấy sư muội sợ hãi, Thương Nguyệt toàn thân phát ra một luồng khí thế cường đại tức thời bao bọc lấy Hứa Khiết. Khiếu Nguyệt thân kiếm ánh sáng rực rỡ một màu hoàng kim, một nhát quét sạch vô số quỷ vật. Đồng thời tự những người khác cũng toàn lực thi triển pháp quyết, cùng hướng tới lũ quỷ vật tới tập đánh giết. Tuy nhiên do lũ quỷ vật đông nghẹt ngay cửa động với đủ các chủng loại, từ cấp thấp nhất là quỷ hồn, kẻ đến là quỷ binh, quỷ linh, quỷ tướng, quỷ mị đều có đủ cả, điều kỳ lạ là không thấy sự xuất hiện của Quỷ Tiên, nên không thể giết hết được.

Một đám quỷ vật đông không biết cơ man nào mà kẻ bay thẳng ra ngoài, trong nháy mắt đã xông vào nơi mà Huyền Ngọc Chân Nhân bố trí đạo phong ấn thứ nhất của trận pháp. Tức thời thanh quang lóe sáng, đa số quỷ vật lao vào trận pháp lập tức hóa thành làn khói, tiêu tan không dấu vết. Sau một trận xung kích điên cuồng không thành công, lũ quỷ vật lao ra cửa với tốc độ chậm hẳn đi, tựa hồ chúng đã hiểu là phải liên thủ mới phá được phong ấn. Mọi người chỉ thấy vô số hắc ảnh tại không trung từ từ biến đổi hình dạng, cuối cùng tại thành một mũi khoan nhọn hoắt. Mũi khoan đó quay tròn với tốc độ cực cao, lao về hướng phong ấn với khí thế cực kỳ mãnh liệt, ngay cả khi hắc sắc quang mang va chạm với thanh sắc quang mang thì phát ra ánh sáng chói mắt, như một trận pháo hoa rực rỡ giữa lưng chừng không, thập phần mỹ lệ.

Tiếng quỷ khóc tru tréo vang vọng khắp không trung, quái dị vô cùng. Đột công kích đầu tiên đã thất bại, lũ quỷ vật lại tiếp tục đợt công kích thứ hai. Cùng một phương thức, cùng một kết quả, không đếm xuể số quỷ vật đã bị tiêu diệt và số còn lại hiện là bao nhiêu nữa, chỉ thấy chúng hết lần này lại đến lần khác, cứ điên cuồng tấn công theo cùng một cách.

Thấy bọn quỷ vật như điên như cuồng, mọi người đều có cảm giác vạn phần bất an. Nếu cửa khẩu vào nhân giới này bị bọn chúng đã thông thì hậu quả nghiêm trọng đến mức nào cũng không thể hình dung ra nổi. Lúc này, lũ quỷ vật xông ra ngoài cũng từ từ giảm bớt. Thời cơ đã đến, Từ Dương Chân Nhân liền nói lớn: "Mọi người hãy toàn lực xông lên, cơ hội đến rồi, tiến lên!". Nói xong, toàn thân hồng quang lóe lên, kiếm khí đỏ rực bay lượn tung hoành trong động. Mọi người cũng đồng thời phát động tấn công theo, không kẻ tính mạng xông vào Quỷ Vực.

Trong lòng động, ánh sáng ngũ sắc rực rỡ chói mắt, vô số kiếm quang với uy lực cực hùng mạnh quét sạch tất cả. Tuy nhiên, trong giờ phút này, kiếm quyết lại không hiệu quả. Chỉ thấy vô số quỷ ảnh bị chém thành nhiều mảnh, nhưng trong chốc lát lại khôi phục nguyên trạng, rồi tiếp tục tấn công họ. Trong số những người ở đây, ngoại trừ Kiếm Vô Trần, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt với ba thanh thân kiếm đủ sức sát thương quỷ vật, chỉ còn thêm Lục Vân với Như Ý Tâm Hồn kiếm và Vân Phong với Trảm Phong bảo kiếm, là có khả năng uy hiếp lũ quỷ vật. Còn kiếm của những người khác, đối với hồn phách vô hình vô thể không hẳn là vô dụng, nhưng hiệu quả rất ít. Tất cả chỉ dựa vào tu vi của bản thân mới có thể đã thương, hoặc tiêu diệt quỷ vật. So với nhóm năm người Lục Vân với thân kiếm trong tay, cách biệt rất xa. Ngay như thân kiếm của Lục Vân sở dĩ có thể gây uy hiếp với lũ quỷ vật, chủ yếu là do kiếm đã dung hợp tinh hoa của Huyền Thiên Kiếm vào bên trong, có khả năng uy hiếp chí mạng đối với lũ quỷ vật. Hoặc Trảm Phong Kiếm trong tay của Vân Phong, nhờ vào tiên khí nên có sức khắc chế to lớn đối với quỷ vật, cộng thêm sở trường chính của Vân Phong là Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm chuyên khắc chế yêu ma quỷ quái.

Lục Vân thấy mọi người bị cầm chân tại chỗ không cách nào tiến lên được, tâm lý hơi xao động, nói lớn: "Vân Phong bảo vệ Hứa Khiết, sư phụ theo sát Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, để tôi đi trước mở đường, mọi người nhớ theo sát!". Nói xong nhìn qua nhóm người Liễu Tinh Hồn, thấy nhóm đó do Kiếm Vô Trần đi mở đường.

Lục Vân toàn thân hồng quang rực sáng, thân kiếm Như Ý cấp tốc vung lên. Tiếng kiếm ngân lên vang vọng khắp trời, hồng quang óng ánh như ngọc tỏa thành bức màn phủ trùm bên ngoài. Đa số quỷ vật cảm thấy khí tức đáng sợ trên người Lục Vân rồi rít lẩn tránh, một số quỷ vật không tránh kịp, toàn bộ hóa thành tro bụi dưới màn kiếm quang. Lục Vân nhân cơ hội tiến lên vài thước, Như Ý kiếm sáng chói bay lượn khắp trời, ngang dọc đan xen, triển khai sát giới, mở con đường máu về phía trước. Phía sau, năm người Từ Dương vội tiến lên, bám theo thân ảnh Lục Vân rồi khuất dần trong lối vào.

Sau một thời gian dài ra sức đánh giết, cuối cùng Lục Vân cũng đã dẫn mọi người thoát khỏi sự bao vây của quỷ vật. Trong lúc rối loạn, họ chọn đại một hướng cuống cuống bước tới, không có thời gian chú ý đến nhóm người Liễu Tinh Hồn, vô tình đã tách ra khỏi nhóm Lục Vân, hai bên giờ đã mất đi tung tích của nhau.

Tự hợp sau khi cuộc tiến nhập thành công, Từ Dương Chân Nhân cất tiếng: "Tốt rồi, tạm thời đã thoát khỏi lũ quỷ vật điên cuồng đó, mọi người hãy nghỉ ngơi một chút. Lần đầu đặt chân đến đây, mọi người nên lưu tâm đến tình hình xung quanh xem có gì khác biệt với nhân gian". Lời vừa dứt, mọi người mới bắt đầu quan sát kỹ cảnh sắc bốn bên, trước đó do toàn bộ tâm trí để vào việc đánh giết cho nên không ai chú ý đến, lúc này nhìn lại mới thấy so với nhân gian có sự khác biệt rất lớn.

Lục Vân quan sát xung quanh một cách kỹ lưỡng, phát hiện nơi đây rộng lớn vô cùng, địa hình thay đổi đột ngột, kiếm không ra một cành cây ngọn cỏ, chỉ thấy tro trọi đá với đá. Bốn phía một màu đen âm u, ngoài mười trượng thì không thể thấy rõ được cái gì. Trên cao một vầng thái dương đen tối treo giữa không trung, không hề thấy bất cứ tia sáng nào, không gian như đang ở lúc trời chập choạng. Bốn phía âm phong gầm rú phần nổi, xoáy vào nhau là tiếng quỷ gào lúc có lúc không. Tại nơi hoang vắng mênh mông này, gió lạnh thấu xương, âm khí phảng phất khắp nơi.

Lục Vân âm thầm phát ra ba đạo Ý Niệm Thần Ba nhanh chóng phân tán khắp nơi, trong chớp mắt chàng đã phát giác vô số quỷ vật đang lượn lờ khắp xung quanh. Lục Vân tiếp tục thăm dò, không lâu đã phát hiện một số lượng lớn quỷ vật ở tại hướng trước mặt đang đến truy cản với tốc độ rất cao, cực kỳ đáng sợ. Lũ quỷ vật này không dưới một ngàn, mà sát khí của tên quỷ vật dẫn đầu rất nặng, xem ra hẳn không phải dạng tầm thường.

Nhìn mọi người, Lục Vân nói: "Chúng ta hãy tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi, có một lượng lớn quỷ vật đang đuổi tới đây, chúng ta phải di chuyển địa điểm ngay lập tức. Trong Quỷ Vực âm khí rất nặng, mọi người ngàn vạn lần phải nhớ vận công hộ thể, nếu để quỷ khí xâm nhập sẽ rất phiền phức".

Từ Dương Chân Nhân nhìn khắp xung quanh, không thấy mây may gì cả, không rõ nguyên do bèn hỏi: "Đâu có động tĩnh gì đâu! Lục Vân, làm sao con biết có quỷ vật đến gần?". Ông vừa nói xong, mọi người đều nhìn Lục Vân chăm chăm, lẳng lẳng chờ đợi câu trả lời.

Lục Vân bình tĩnh nhìn khắp xung quanh, nhẹ giọng: "Ở đây so với nhân gian không giống nhau, âm khí rất nặng, chúng ta chỉ cần lưu tâm đến khí lưu xung quanh xem xét mật độ phân bố của quỷ khí, là có thể phát hiện ra được rất nhiều điều. Con tin rằng Vân Phong phải rất tinh thông chuyện này, hẳn nhất định đã phát hiện ra rồi".

Lâm Vân Phong bật cười, thấy mọi người đều nhìn sang mình, vừa cười vừa nói: "Lục Vân, huynh đừng có đùn đẩy sang cho đệ nữa. Dích xác là đệ có phát hiện một ít động tĩnh, nhưng là do luyện tập Âm Dương Pháp Quyết. Môn này có tác dụng cảm ứng đối với quỷ vật. Phần huynh làm sao mà nhận ra, huynh lo mà giải thích cho rõ đó".

Lục Vân trừng mắt với hắn, đoạn liếc sang bên trái: "Thời gian không còn nhiều, mọi người mau chóng rời khỏi đây. Về việc phát hiện quỷ vật bằng cách nào thì mọi người cứ theo như cách tôi nói khi này, tự nhiên sẽ thu được kết quả. Thôi, mau rút lui". Nói xong, chuyển thân theo hướng ngược lại, ngự kiếm phi hành.

Đoàn người theo sau Lục Vân, sáu đạo quang mang xẹt ngang qua không trung u ám như cầu vồng lưng trời. Giữa tầng không, Ngao Tuyết lên tiếng: "Chúng ta đến đây không phải để chạy trốn, mà tìm cách để đến Quỷ Vương Thành. Không như ở nhân giới, nơi này đối với chúng ta hoàn toàn xa lạ, địa thế lại hết sức phức tạp, cơ hội để tìm ra Quỷ Vương Thành thật là mong manh, mà thời gian thì lại có hạn. Chúng ta nên tìm kiếm biện pháp khác khả thi hơn".

Từ Dương Chân Nhân nói: "Ngao Tuyết nói đúng lắm, chúng ta có vẻ như khó đạt đến mục tiêu được. Mặc dù truyền thuyết nói rằng Quỷ Vực không rộng lớn như nhân gian, nhưng chắc rằng cũng không nhỏ. Nếu như khi chúng ta tìm ra được Quỷ Vương Thành, e rằng lúc đó Phong Hồn Phủ đã bị tiêu hủy. Lúc đó thì đâu còn ý nghĩa gì nữa?".

Vân Phong lên tiếng hỏi: "Mọi người đã nói khá đầy đủ, nhưng chúng ta vừa mới vào Quỷ Vực, đối với nơi đây vẫn còn xa lạ lắm, trước tiên nên có một sách lược. Nếu chúng ta cứ hành động không định hướng, có khả năng rơi vào sự bao vây của đại quân quỷ vật, lúc đó thì sợ rằng thoát thân cũng khó, nói gì đến việc tìm kiếm Phong Hồn Phủ". Mọi người suy nghĩ, cũng tự thấy là đúng, nhưng chưa biết làm sao, tất cả đều trầm tư.

Thương Nguyệt một mặt tiến lên trước, một mặt chú ý cảnh sắc xung quanh. Ngắm nhìn thế giới âm u âm đạm, tâm trí nàng không khỏi dâng trào lên những nỗi niềm thê lương. Nhìn về phía Lục Vân trước mặt, Thương Nguyệt nói một cách tự nhiên: "Muốn kiếm Quỷ Vương Thành, chúng ta chỉ có hai cách, một là tự mình tìm kiếm, hai là tìm người để hỏi. Dĩ nhiên ở đây, muốn hỏi thì phải kiếm quỷ hồn".

Lục Vân nghe xong liền nói: "Thương Nguyệt nói rất chính xác, việc hiện tại chúng ta phải làm là, trước tiên tạm thời tránh lũ âm binh quỷ linh, sau đó kiếm cơ hội bắt giữ một con quỷ vật đơn lẻ, hy vọng từ miệng nó có thể truy vấn một chút tin tức". Nói xong, đột nhiên thu kiếm dừng lại, đáp xuống một ngọn núi nhỏ. Thận trọng xem xét xung quanh, Lục Vân hướng xuống nói với mọi người: "Tạm thời chúng ta dừng lại tạm ở đây, đệ vừa nghĩ ra một vấn đề hết sức nghiêm trọng. Mọi người hãy cùng suy nghĩ xem có thể tìm ra phương pháp nào tốt để giải quyết không". Nói xong Như Ý kiếm trong tay bay vọt lên trên, tức thời hồng quang tỏa sáng, Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động lượn vòng giữa không trung.

Mọi người thần tình cổ quái nhìn về phía Lục Vân, không hiểu nổi hắn làm như thế để làm gì. Từ Dương Chân Nhân nhìn thần kiếm bay lượn quanh mọi người, nhẹ giọng hỏi: "Lục Vân con làm như vậy, nhất định là có mục đích gì đó. Con nên giải thích với mọi người, cũng là để mọi người chúng ta khỏi phải mê hoặc không rõ. Hơn nữa, con nói là đã phát hiện một vấn đề rất nghiêm túc, không biết đó là vấn đề gì, nói ra để mọi người cùng thương nghị".

Lục Vân ngắm nhìn vầng thái dương màu đen nơi chân trời, nhẹ giọng: "Chúng ta đến nơi đây, thời gian không có nhiều. Tại nhân gian giới còn có thể biết được trời sáng đêm tối, phân biệt được thời gian, nhưng nơi đây không có sự thay đổi rõ ràng, đó là điểm thứ nhất. Thứ hai, con phát hiện nơi đây âm khí cực nặng, mọi người luôn vận công hộ thể nên không thể phát giác được. Chỉ cần chúng ta thu lại hộ thể chân khí, lập tức có thể cảm giác được âm khí nơi đây không biểu hiện rõ ràng, nhưng lại có sức xâm thực cực mạnh. Nếu bắt chúng ta phải liên tục vận công hộ thể, thử hỏi liên tục trong ba mươi ngày liên tiếp, chúng ta có khả năng duy trì một mạch như thế không? E rằng đây là một vấn đề thực sự nghiêm trọng".

Mọi người nghe nói, cùng thử thu lại chân khí, cẩn thận cảm thụ toàn bộ xung quanh. Chỉ một lát sau, Vân Phong sợ hãi kêu lên: "Thật là lợi hại, khí tức âm u này tựa như là khí cực hàn, chỉ sau một chút thời gian đã làm cho máu huyết toàn thân ta chảy chậm lại, cơ thịt co cứng, thật là đáng sợ. Nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng chúng ta gặp phiền phức rồi".

Hứa Khiết lên tiếng hỏi: "Ồ hoàn cảnh như hiện nay, nếu chúng ta không liên tục vận công hộ thể, thì còn có cách nào khác?". Nghe câu hỏi này mọi người đều trầm mặc im lặng, ai cũng không thể tìm ra được biện pháp nào tốt.

Sau khi mọi người trầm mặc hồi lâu, đột nhiên Như Ý kiếm bên trên phát ra một tiếng kiếm ngân, âm thanh vui tai. Ngược lên, cả sáu người thấy Như Ý kiếm hồng quang loang loáng rực rỡ, chỉ thấy nó đã dừng quay, mũi kiếm chỉ về phía trước mọi người, đứng im bất động.

Lục Vân sắc mặt trầm ngâm, nhìn mọi người một lượt: "Vân Phong, đệ bây giờ nhanh chóng vận công điều tức ngay tại đây, xem thử Quỷ Vực có giống như nhân gian giới hay không, để hấp thụ năng lượng xung quanh, bổ sung chân nguyên bị tiêu hao. Điều này rất quan trọng, quan hệ đến sự thành bại của lần hành động này. Bây giờ đệ hãy mau chóng bắt đầu, tại đây có chúng ta phòng thủ, đệ cứ yên tâm mà thử nghiệm".

Vân Phong nghe nói, hiểu rõ sự tình có quan hệ trọng đại, không nói một lời ngồi xếp bằng trên mặt đất, bắt đầu vận công điều tức. Bên cạnh, năm người đều trường kiếm trong tay, cẩn trọng chú ý động tĩnh phía trước.

Âm phong gào thét, hắc khí ùn ùn giăng kín khắp nơi, một luồng quý khí âm u trong nháy mắt xuất hiện xung quanh nhóm người Lục Vân, bao quanh sáu người bọn họ. Vô số lệ quý đáng sợ kêu gào, âm thanh quái dị kinh hồn như vô số mũi tên nhọn đâm sâu vào tâm linh của mọi người. Lục Vân sắc mặt âm trầm, Như Ý Tâm Hồn kiếm trong tay khoa lên một luồng huyết sắc hồng quang như bão tố bay ra. Kiếm khí mạnh mẽ mang theo khí thế chấn hồn liệt phách, trong chớp mắt quý khí âm u ở trước mắt toàn bộ đã bị thổi tan, ngay lập tức vô số quý binh ào ạt xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn thấy trước mắt một đoàn ào ạt áp tới, Từ Dương Chân Nhân cùng năm người lòng bỗng chùng xuống, thần tình hiện rõ vẻ trầm trọng vô cùng. Cẩn trọng xem xét, số lượng quý binh chỉ ít cũng phải trên một ngàn, gồm ba tầng bao vây sáu người vào giữa, thống nhất về trang phục, thống nhất về trường thương khiến người ta không khỏi nảy sinh ra một thứ cảm giác đối mặt với quân binh.

Lục Vân cảnh giác nhìn một quý ảnh ở ngay phía trước. Chỉ thấy đó là một quý ảnh cao lớn, một chiếc áo dài như áo như thực được mặc trên thân, một vẻ anh tuấn lãnh khốc trên gương mặt, hai mắt màu xanh lục lấp lánh khiếp người. Tay hắn cầm chặt cây trường thương dài một trượng tám, lấp lánh ánh đen, thấp phần quý dị. Lúc này có lạnh lùng nhìn sáu người Lục Vân, một môi mím lại, nét mặt tàn khốc. Vừa nhìn qua, Lục Vân đã biết con quý này chính là thống lĩnh của đám quý binh, xem ra nó cũng thuộc loại khó đối phó.

Từ Dương Chân Nhân nét mặt âm trầm, xem xét số quý quân ở trước mặt, trầm giọng: "Mọi người hãy cẩn thận, nơi đây với nhân gian không giống nhau. Không ngờ chúng ta là những người đầu tiên gặp phải quân đội tinh nhuệ của Quỷ Vực, thật sự là điều không mong đợi. Nhìn tướng lĩnh cầm đầu thần sắc trầm ổn, e rằng không dễ chống cự".

Ngao Tuyết lạnh lùng nhìn lướt qua đám quý binh, cất tiếng: "Tên quý binh cầm đầu sát khí nồng nặc, hiển nhiên lúc còn sống tay đã từng nhuộm đầy máu, bởi thế sau khi chết đi toàn thân tụ đầy lệ khí, đáng sợ vô cùng. Những quý binh khác sát khí tràn đầy, e là lúc còn sống đã từng tung hoành chiến trường, sau cùng đã chết tại chiến trường. Đối phó loại quý vật lệ khí cực nặng nề, chỉ có cách lấy cứng chọi cứng, ra tay trước để đè bẹp nhuệ khí của chúng".

Thương Nguyệt xem xét tên tướng lĩnh cầm đầu, nhẹ giọng: "Con quý đó tuy tuổi còn trẻ, nhưng toàn thân quý khí đáng sợ, khí thế âm trầm cay độc. Binh khí trong tay lấp lánh ánh đen, chứa đầy khí tà ác thu hồn người sống, sợ rằng không phải thứ tốt lành gì. Mọi người nhớ cẩn thận lưu ý đến nó".

Lục Vân toàn thân lấp lánh ánh hồng quang mang, cẩn thận dò xét khí tức của quý tướng. Tuy nhiên ba đạo sóng chân khí tiếp cận quý tướng, tức thì phản hồi hai đạo, còn lại một đạo sóng chân khí nháy mắt đã bị quý khí màu đen bên ngoài hấp thụ. Lục Vân hơi biến sắc mặt, trầm giọng: "Người tên gọi là gì, chắc người có một địa vị rất cao ở Quỷ Vực phải không?".

Quý tướng cười giọng âm hiểm, trường thương dựng đứng, phía sau quý binh gào lớn tiếng, chỉnh tề có thứ tự phát động đợt công kích thứ nhất. Vô số bóng thương, đầy trời quý khí màu đen hình thành như sóng dữ từ bốn phương tám hướng cùng đánh vào giữa. Chỉ nghe tên quý tướng nhạo báng trong tiếng cười chói tai: "Muốn biết ta là ai, hãy tiếp được ba đợt công kích của bọn thủ hạ ta đã. Hiện tại phải xem bọn người có đủ bản lĩnh hay không?".

Lục Vân nắm chặt thần kiếm, toàn thân khí thế tỏa ra dâng tràn, không quay lại, Lục Vân cất tiếng: "Hứa Khiết, tỷ bảo vệ Vân Phong, còn lại mỗi người thủ một phương. Chúng ta giờ đã biết quân đội của Quỷ Vực là thế nào rồi, không có nơi nào xuất sắc hơn". Nói xong, Như Ý Tâm Hồn kiếm phát ra những tia sáng chói lọi, chỉ thấy hơn trăm đạo kiếm trong chớp mắt tụ lại ở phía trước thân tạo thành một đạo kiếm mang xoay tròn, mang theo sức mạnh chấn hồn liệt phách, trong nháy mắt đánh về hướng lũ quý binh.

Ba hướng còn lại, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt và Từ Dương Chân Nhân ba người đồng loạt phát động công kích. Chỉ thấy ba đạo kiếm mang ba màu sắc khác nhau, mang theo uy lực mạnh mẽ tung hoành ở ba hướng, mở đầu cuộc chiến thực sự đầu tiên kể từ khi tiến vào Quỷ Vực.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 63: QUỶ VỰC QUÂN ĐOÀN

Một tiếng rít chói tai vang lên, kiếm mang cực thịnh xoay tròn với tốc độ cực nhanh, ẩn chứa một sức mạnh vô cùng bá đạo từ từ hạ xuống. Vàng kiếm

mang được hợp thành từ hàng trăm đạo kiếm ảnh xoay theo chiều xoắn ốc phía trên Lục Vân, hàm chứa khí tức thần thành của Huyền Thiên thần kiếm, chiếu ra luồng sáng màu đỏ thắm, nhắm ngay bọn quỷ binh quét tới. Tức thì, bọn lệ quỷ gào lên thảm khóc hãi hùng, khắp bốn phía những luồng hắc sắc quang mang đủ loại bị đánh văng ra xa rồi tiêu tán trong lớp khói đen mù.

Kiểm mang dần tiêu tán trong trùng trùng hắc khí, song cũng đã có vô số quỷ binh bị đốt tiêu thành tro bụi dưới đòn công kích cương mãnh của Lục Vân. Hai bên tả hữu, Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt hoa động thần kiếm phát ra những vầng kiếm mang sáng lóa rộng hàng mấy trượng, tiêu diệt đám quỷ binh. Chỉ có được là chặt vật nhất do không có thần kiếm, song với tu vi thâm hậu của mình, ông cũng giết được một số quỷ binh liều lĩnh tiến lại gần.

Một tiếng quát lạnh vang lên, quỷ tướng đột nhiên ra lệnh cho bọn quỷ binh dừng lại. Hắc lạnh lùng nhìn mọi người, mục quang dừng lại nơi Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người đang cầm trường kiếm trong tay, khẽ ch mép cười âm hiểm: "Không ngờ lại chính là Ảnh Nguyệt Song Kiếm trong Tam Đại thần kiếm nổi danh của nhân gian lại ở trong tay các người. Thật ngoài dự liệu của ta! Có điều đáng tiếc là Quỷ Vực này chẳng phải nơi bọn tu chân các người có thể đến tác oai tác quái. Giờ ta hãy thử xem bọn tu chân các người làm sao sống sót nổi trước đại quân của ta. Bày trận Quỷ Vũ Xuyên Tâm Thử!"

Lệnh vừa ban ra, bọn quỷ binh bên cạnh hắc nhanh chóng phân thành bốn nhóm bao vây mọi người. Hàng đầu là quỷ binh cầm trường thương, một hàng sáu tên, trên đầu có năm quỷ binh nữa, cứ thế càng lên cao số người càng giảm cho đến tầng trên cùng chỉ còn một quỷ binh. Tổng cộng hai mươi một tên lập thành tam giác đỉnh trận, trường thương lăm lăm trước mặt đối địch với nhóm người Lục Vân. Phía sau chúng, vô số quỷ binh cũng sắp xếp thành hình tương tự, tức thì tạo nên bốn cánh mũi nhọn như bốn con hắc long, chính tề xuất hiện trước mặt bọn Lục Vân.

Đôi mắt màu xanh lục của quỷ tướng lóe lên một tia nhìn âm hiểm, hắc hét lớn: "Tấn công!". Thanh âm lạnh lẽo quỷ dị như gió bắc rít làm mọi người sồn gai ốc. Nghe lệnh, bốn tổ quỷ binh lập tức di chuyển từ trận thế hình tam giác biến thành hình tròn, rồi trong nháy mắt huyền hóa thành bốn con hắc sắc cự long gầm thét vang trời, nhắm vào bọn Lục Vân công kích.

Lục Vân hơi biến sắc, hô to: "Mọi người cẩn thận, đợt tấn công này rất nguy hiểm!". Dứt lời, Như Ý Tâm Hồn kiếm xoay chuyển như bay, rít gió veo veo, hồng quang chói lóa mang theo luồng liệt hỏa chân nguyên cương mãnh trong nháy mắt biến thành một con hỏa long điên cuồng tấn công vào bọn hắc long. Bên kia, thần kiếm của Ngao Tuyết cũng hóa hình thành một con rồng tia, thần kiếm của Thương Nguyệt thì biến thành một con phượng hoàng lửa, một rồng một phượng phân thành hai cánh tả hữu nghênh chiến với bọn hắc long do quỷ binh hóa thành. Mặt hậu, Từ Dương Chân Nhân toàn thân phát xuất hồng quang, chân khí cực thịnh, không ngừng xoay chuyển, tay cầm trường kiếm phát ra một kiếm trụ dài hàng mười trượng, mãnh liệt công kích vào bọn quỷ binh.

Một tiếng nổ kinh hồn phát ra, cú va chạm mãnh liệt phát sinh vô số luồng lốc xoáy. Bốn phía, những bóng ảnh chớp tắt không ngừng trong tiếng ầm ì vang dội lẫn lẫn tiêu tán. Lục Vân, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt ba người thân thể rung lên một chút rồi đứng vững lại, chỉ có Từ Dương Chân Nhân do kém thể về binh khí nên bị bọn quỷ binh bức lùi lại hai bước thân hình mới bình ổn lại.

Phía đối phương, bốn tổ quỷ binh tổn thất trầm trọng trước đòn phản kích dữ dội của nhóm Lục Vân, chỉ ít cũng bị tiêu diệt đến một phần năm binh lực. Quỷ tướng thấy tình hình như thế, cặp mắt mèo xanh lục của hắc lóe lên tia lửa giận, hăm hăm nhìn Lục Vân, vọt lên trước một bước thét to: "Biến trận! Quỷ chuyển mệnh. Tiếng công!". Lệnh vừa ban ra, bọn quỷ binh bốn bề nhất tề tru lên một tiếng vang dậy, vô số bóng đen lập tức chuyển động bao vây nhóm người của Lục Vân trùng trùng điệp điệp. Vòng vây quỷ càng lúc chuyển động càng nhanh, khiến cho trong vòng chu vi trăm trượng cuộn cuộn hắc vụ, đầy đầy quỷ khí bao vây chặt lấy mọi người. Giữa vòng xoáy hoắc khí, vô số những bóng tay ma quỷ chập chòn, như ẩn như hiện trước mặt nhóm Lục Vân, thật khó lòng phân biệt chân giả. Hắc sắc quang hoa chớp lóe chực chờ nhóm người Lục Vân lơ lửng cảnh giác, lập tức tấn công mãnh liệt. Bọn lệ quỷ không ngừng tru lên những tiếng kêu la nguy dị làm người ta liệt tim chân run, phối hợp cùng bóng quỷ bao vây xung quanh, quả là Quỷ Vực ghê rợn danh bất hư truyền.

Từ trong đôi mắt của Lục Vân phát xuất một luồng quang hoa sáng rực, thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm thủ trước mặt xoay chuyển kinh hồn, toàn thân chân nguyên tăng lên gấp bội, khí thể như vũ bão, liệt hỏa chân nguyên tỏa ra hơi nóng hừng hực như lửa thiêu dần dần tạo thành hình một đóa hoa sen đỏ thắm như máu. Lục Vân thét to một tiếng, Như Ý Tâm Hồn kiếm đang xoay chuyển như bay bỗng phát ra một quang trụ màu đỏ, đường kính ngoài sáu thước, chiếu xuất ra ngoài tức thì tấn công vào đám hắc khí. Hai luồng chân khí đỏ và đen sáng bùng lên với uy lực hủy diệt. Từ trong đám hắc khí, dưới đòn tấn công mãnh liệt của liệt hỏa quang trụ, phát ra những tiếng nổ kinh hồn cùng với tiếng rú đau đớn của bọn lệ quỷ, trong nháy mắt hắc khí hóa thành luồng âm phong rồi tiêu tán.

Hai bên, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cũng toàn thân phát xuất quang hoa, thần kiếm chiếu ra quảng sáng chói lọi bén ngọt, dưới sự điều khiển của hai nàng đồng thời cùng Lục Vân phá vỡ trận pháp của bọn quỷ binh. Mặt sau, Từ Dương Chân Nhân toàn lực thi triển Dịch Thiên pháp quyết của Dịch Viện, phối hợp với Liệt Hỏa Thiên Cương kiếm quyết, đại phát thần uy giết bọn quỷ binh vô số, tiếng kêu góc dậy trời.

Quỷ tướng đứng bên ngoài, nét mặt sắc lạnh không tỏ chút gì thương xót đối với lũ quỷ binh tử trận. Gã nhìn đám hắc khí đang từ từ tàn mạt, quát lên một tiếng lạnh lẽo, thanh trường thương trong tay chớp mắt đã biến thành một trăm lẻ tám thanh, bay lượn trên không. Thế rồi từ bốn phía, quỷ khí tức thì hội tụ thành một trăm lẻ tám ngọn lửa ma trời, lập lòe trong không trung, chiếu ra ánh sáng màu lục âm ám đầy đầy mùi vị khủng bố. Quỷ tướng cất tiếng cười lạnh: "Quả nhiên cũng có chút bản lĩnh. Vậy để bốn tướng quân lãnh giáo bản lĩnh của các người một chút xem các người ý trượng vào cái gì mà dám đến Quỷ Vực của chúng ta hoành hành". Dứt lời, hắc ảnh của hắc nhệ nhàngh bay lên ngự giữa đám lửa ma, bắt đầu chuẩn bị tấn công lần nữa.

Lục Vân trầm giọng hỏi quỷ tướng: "Ngươi rốt cuộc là người thế nào? Đã dám tự xưng là tướng quân, tất ở Quỷ Vực cũng có thân phận không thấp. Chẳng hay tại Quỷ Vực này, những tướng quân như ngươi có cả thấy bao nhiêu tên, ai nấy đều có thể tùy tiện điều động binh lực như vậy chăng?"

Quỷ tướng lạnh lùng đáp: "Định thăm dò tình hình quân binh ta ư? Ngươi chưa đủ khôn khéo đâu. Nói cho các ngươi biết cũng chẳng hề chi, có điều liệu các người có đủ bản sự để nghe hay không? Giờ các người đã đến Quỷ Vực của chúng ta, ta sẽ ra ơn mà thành toàn cho các người thành quỷ hồn thực sự. Chuẩn bị chịu chết đi! Quỷ chuyển vô cực, sanh ly hồn thể!". Lập tức, một trăm lẻ tám đốm lửa ma từ bốn phía bắt đầu di chuyển theo một lộ tuyến phức tạp và quỷ dị. Hắc ảnh của quỷ tướng lúc ẩn lúc hiện, thanh trường thương màu đen lúc đông lúc tây, tấn công vào nhóm bốn người của Lục Vân.

Một luồng ám quang mang theo kinh khí vô cùng mạnh mẽ bất ngờ xuất hiện trước mặt Tử Dương Chân Nhân. Bất thình lình nhìn thấy bóng thương đâm tới trước mặt, Tử Dương Chân Nhân liền thét to một tiếng, vận toàn bộ công lực vào thanh kiếm. Tức thì, hai luồng quang hoa một đỏ một đen va chạm nhau trên không trung, chỉ nghe một tiếng kêu tắt nghẹn, liền đó thấy Tử Dương Chân Nhân thân hình lao đảo thối lui ba bước, sắc mặt chuyển màu trắng bạch. Quỷ tướng cũng kêu lên kinh hãi, thân ảnh quay lại ẩn trong đám quỷ hỏa đang không ngừng xoay chuyển.

Lục Vân một mặt nghiêm ngặt phòng bị, mặt khác suy nghĩ phương cách đẩy lùi bọn quỷ binh và có thể từ miệng chúng hỏi ra chỗ hạ lạc của Quỷ Vương Thành. Chẳng xem xét tình hình, chợt phát hiện tuy vẫn chưa xảy ra điều gì nghiêm trọng, nhưng cứ dằng dai mãi thế này rốt cuộc mọi người sẽ không thể nào thoát khỏi bọn quỷ binh. Chẳng ngoảnh lại nói với ba người kia: "Sự phụ và nhị vị sư tỷ hãy chú ý, trong đám khí lưu này quỷ khí càng lúc càng nặng, đến giờ đã bắt đầu xâm nhập qua tầng chân khí hộ thể của chúng ta, như thế chúng ta sẽ không còn duy trì được bao lâu nữa. Bây giờ, đệ tử sẽ cố đột phá vòng vây. Sự phụ và nhị vị sư tỷ hãy cố thủ để giữ cho việc hành công của Vân Phong không bị ảnh hưởng".

Đôi mắt của Lục Vân liền phát xạ hai tia sáng vừa xanh vừa đỏ, giao tiếp nhau hết sức kỳ dị, hồng quang chói lóa lưu chuyển khắp người, khí thể mãnh liệt như sóng thần vỗ ra tứ phía. Thanh Như Ý Tâm Hồn kiếm cũng phát luồng sáng đỏ rực bọc trong vầng hào quang ngũ sắc, bay lên đầu Lục Vân rồi tự động đảo xoay không ngừng. Từ trong đôi mắt sáng quắc như điện của Lục Vân, bảy đạo Ý Niệm Thần Ba phát ra vô thanh vô tức, bắt đầu thám sát sự ảo diệu của quỷ trận. Đôi mắt của Lục Vân bỗng lóe lên một tia lãnh khốc, Như Ý Tâm Hồn kiếm trên đầu chợt bùng sáng tạo thành một kiếm trụ đỏ rực cao hàng chục trượng xông thẳng lên trời rồi công xuống một đòn mãnh liệt, xa trông cứ như một vòng quang đới sa xuống đám hắc khí âm u kia. Quang hoa cường thịnh trong vùng tối đen ngòm càng chói lóa, nổi bật. Bất thình lình, một nhát kiếm vô cùng chuẩn xác chém xuống nhanh không thể tả, xả vào đầu tên quỷ tướng đang di động với một tốc độ kinh hồn, một ly cũng không sai.

Đôi mắt màu xanh lục của quỷ tướng lộ vẻ kinh hãi, vội khoa trường thương lên đỡ lấy kiếm của Lục Vân. Giữa vùng sáng tối phân tranh, quỷ khí cường đại và liên tục va chạm cùng liệt hỏa chân nguyên phát ra những tiếng nổ kinh hồn. Hồng quang tán lạc khắp không trung như pháo hoa ngũ sắc tạo nên một cảnh tượng đẹp mắt. Quỷ khí bốn bề giảm xuống rõ rệt, ngoài ra, lúc hồng quang đột phá trùng vây hắc sắc quỷ khí đã tạo ra một vầng sáng bạc như tuyết trắng.

Quỷ tướng trúng đòn, bắn lùi về sau hơn ba trượng, toàn thân khí tức suy giảm rõ rệt. Lục Vân cũng bị chấn lùi về sau ba bước, vẻ kinh hãi thoáng hiện trong ánh mắt. Lục Vân nhìn tám mươi bảy đốm quỷ hỏa còn lại, lắc mình biến thành chín Lục Vân cùng lúc xuất kiếm, phát ra chín đạo hồng quang chói mắt mang theo khí tức bá đạo của thần kiếm, chia nhau tập kích tám mươi bảy đốm quỷ hỏa. Đầy trời sắc hồng chói lóa, kiếm khí dọc ngang giao nhau chan chát. Trong vòng kiếm ảnh trùng trùng, đám ma trôi lục sắc từ từ tiêu thất thành những đám khói đen quanh người Lục Vân, bảy giờ chín nhân ảnh của Lục Vân từ từ hợp về làm một trong không trung. Mọi việc diễn ra thật huyền diệu khiến mọi người đều kinh ngạc.

Thế nhưng đúng lúc Lục Vân thân ảnh hợp nhất, gã quỷ tướng lại bật lên một tiếng cười âm hiểm rồi hiện thân cách Lục Vân một trượng. Gã vùng hắc sắc trường thương toàn lực đâm thẳng vào giữa ngực Lục Vân. Ánh mắt Lục Vân sắc lạnh, khỏe miệng hiện ra một nụ cười thần bí, liền vận chân khí hộ thể đỡ lấy ngọn thương. Thế rồi, ngay đúng lúc đầu thương chạm tới, chàng lập tức biến mất. Quỷ tướng biến sắc mặt, nhanh như chớp chuyển thân hoành thương toàn lực phòng ngự. Chợt nghe một tiếng cười lạnh, Lục Vân hoa kiếm chém xả xuống trường thương. Thương kiếm chạm nhau phát sinh chấn động kinh hồn, thế nhưng song phương đều cương cường, không ai chịu nhượng bộ chút nào. Thần kiếm của Lục Vân liền phát xuất ngũ sắc quang hoa khắc chế âm hồn khí tức, ép trường thương của quỷ tướng xuống hơn ba tấc, càng lúc càng thấp hơn. Bên kia, trong lúc Lục Vân cầm chân quỷ tướng, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt và Tử Dương Chân Nhân ba người đốc toàn lực công kích, cần quét bọn quỷ binh. Âm phong hun hút cuốn theo tiếng kêu la thảm khốc của bọn quỷ binh lan xa trong vùng bóng tối hoang dã.

Lục Vân lạnh lùng nhìn quỷ tướng, tay phải giữ thần kiếm vừa gia tăng áp lực lên thần kiếm, vừa nạt: "Nói, người thân phận thực sự là gì, đảm nhiệm chức vụ gì tại Quỷ Vực? Còn nữa, Quỷ Vương Thành ở chỗ nào, từ đây đi hướng nào đến được đây?".

Nhìn thanh kiếm trong tay Lục Vân, quỷ tướng trong mắt hiện lên nét kinh hoàng, lòng tràn ngập sự bất an. Toàn thân quỷ tướng hắc sắc quang hoa chớp sáng, hần toàn lực xông đến tấn công Lục Vân, miệng hét lớn: "Không cần biết cây kiếm ngươi cầm là cây kiếm quỷ gì, nhưng tại sao trong kiếm lại có Hỏa Long cùng Huyền Thiên Chi Tinh, chuyện này làm sao có thể như thế được?".

Lục Vân lạnh lùng: "Ngươi hãy mau trả lời câu hỏi của ta, bằng không ngươi chỉ còn nước hồn tan phách tán, chuyện này ngươi rõ hơn ai hết mà, phải không?". Nói rồi, chàng tăng thêm ba phần công lực, hắc sắc quang hoa quanh thân quỷ tướng chớp lóe chớp tắt, hiển nhiên không phải nói đùa.

Hét lớn lên một tiếng, quỷ tướng toàn lực xuất thủ đẩy lùi thanh kiếm của ta xa một thước, rồi hóa mình thành một làn khói đen mất hút trong không khí. Lục Vân không hề lo ngại, Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động bay lên trên bảo vệ chàng tại vị trí trung tâm, cùng lúc ấy chàng phát ra Ý Niệm Thần Ba, thu thập thông tin bốn phương tám hướng. Trong đầu chàng hiện lên hình ảnh quỷ tướng đang ẩn thân phía bên trái cách khoảng sáu thước, hai tay múa máy tạo thành những thủ thế cổ quái, không cần nói cũng biết hắn đang tính thi triển Quỷ Vực bí pháp tà đạo rồi.

Lục Vân cười lạnh, nâng tăng suất của Ý Niệm Thần Ba lên chín mươi tám ngàn lần, vô tức vô thanh tấn công quỷ tướng. Lúc này, ai nhanh hơn thì người đó giành lợi thế. Ngay lúc ấy, quỷ tướng đột nhiên từ chỗ ẩn thân xuất hiện trước mặt Lục Vân, quang khí màu đen bao bọc thân thể bay tứ tung loạn xạ, khuôn mặt vốn anh tuấn giờ hoàn toàn biến dạng không nhìn ra được nữa. Hắn gào thét hãi hùng như sói tru, thập phần thê lương.

Ngao Tuyết ba người căn bản đã tiêu diệt được hết đám quỷ binh tiểu tốt, lúc này dồn hết chú tâm vào cuộc chiến của Lục Vân. Khi nhìn thấy hình dạng thê thảm của quỷ tướng, ba người không thể nào hiểu nổi chuyện đang xảy ra trước mắt. Rõ ràng Lục Vân đang đứng yên, không hề tấn công, còn quỷ tướng lại gào thét thảm khốc lên như vậy. Nghi thì nghi nhưng chẳng ai hỏi han câu nào, bởi lẽ mọi người đã quen với tính cách của Lục Vân, nếu cần chàng nhất định bọc bạch, bằng không có cây miêng chàng cũng chẳng moi được gì.

Liếc qua Vân Phong đang ngồi tọa công, Lục Vân nói: "Mọi người nghĩ xem, chúng ta phải làm sao để cây miêng quỷ tướng đầu cứng như đá này? Đệ đã dùng tinh thần lực để phong tỏa hồn phách của hắn, giờ thì hắn vô phương đào tẩu, nhưng nếu không tiếp tục nữa hắn sẽ thừa cơ trốn thoát. Nếu Vân Phong tỉnh lại thì hay biết mấy. Âm Dương Pháp Quyết của đệ ấy sẽ dễ dàng bao vây, khi cần thì tiêu diệt hắn luôn. Tên quỷ tướng này tu vi cực cao, nếu không phải kiếm của đệ may mắn chế ngự được thì chúng ta cũng phải vất vả một phen". Lục Vân suy nghĩ rồi mới thốt ra như vậy, đích thực chàng có nhiều chuyện khó nói, có thể tương lai chàng sẽ đem mọi việc nói ra rõ ràng, nhưng giờ hắn còn quá sớm để mọi người biết.

Ngao Tuyết nhẹ nhàng hỏi: "Nếu như tỷ dùng Tử Ảnh thần kiếm để ép hân, hân có chịu cung xưng hay không?". Lục Vân nghe nói thế lấy làm vui mừng, nhưng mặt vẫn trầm ngâm, trả lời: "Điều này chắc đúng, trước oai lực của thần kiếm, Quý Tiên cũng còn khiếp sợ huống gì là Quý tướng. Sự tỷ cứ dùng thần kiếm phong tỏa hân đi, rồi đệ sẽ gỡ bỏ cấm chế". Ngao Tuyết lặng yên nhìn Lục Vân, tư dung tuyệt đẹp, nhẹ nở nụ cười như hoa anh đào. Nàng khẽ niệm chú, Tử Ảnh thần kiếm liền xuất hiện trên đầu, tỏa hào quang chói lòa rồi dần dần tụ thành một cột sáng màu tím ngay phía trên của Quý tướng. Quý tướng thấy thế thì sợ hãi cùng cực, gào thét kinh khủng, toàn thân co rút lại.

Lục Vân thu hồi Ý Niệm Thần Ba, lạnh lùng nói: "Nghe kỹ đây, chúng ta sẽ nhẹ tay chút đỉnh để cho ngươi có thể trả lời, nhưng nếu có nửa lời dối trá thì...". Nói rồi chàng quay sang Thương Nguyệt, Tử Dương Chân Nhân và Hứa Khiết đang ở cạnh Vân Phong, cuối cùng là Ngao Tuyết. Ngao Tuyết hiểu ý, hỏi Quý tướng: "Chúng ta chỉ cần hỏi ngươi vài câu thôi, nếu ngươi không trả lời thì ta sẽ nặng tay gấp bội, ngươi muốn nặng hay nhẹ? Nhanh lên, ta không có nhiều thời gian".

Thấy áp lực có giảm bớt, Quý tướng ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào Tử Ảnh thần kiếm ở trên cao, mắt thoáng vẻ kỳ dị. Hân quay đầu sang Ngao Tuyết, mở miệng: "Đừng tưởng không chế được ta là tài giỏi. Các ngươi chỉ may mắn thôi, các người nhất định táng thầy nơi Quý Vực. Từ trước tới nay, chưa có một ai có thể sống sót để rời khỏi nơi đây. Còn ta chính là nhị phẩm đại tướng quân của đệ tam quân đoàn trong Quý Vực, thống lĩnh hai ngàn quý binh. Còn Quý Vương Thành, hừ... nó nằm bên bờ Hắc Hà, ngay hướng chính nam".

Mọi người nghe xong không kìm được vẻ kinh dị, quay lại nhìn nhau. Lục Vân cẩn thận xem xét, tựa như phát hiện thêm được điều gì, lạnh lùng cất tiếng: "Tỷ tỷ, không cần nhiều lời, cứ việc thẳng tay. Không cần biết thật hay giả, chúng ta cho hân biết lẽ độ rồi mới hỏi". Ngao Tuyết gật đầu, khẽ trừng mắt. Tử Ảnh thần kiếm lóe lên, một quang sáng chói lòa hạ xuống gần Quý tướng. Lần này hân gào rú thảm khóc, khí đen toàn thân tiêu tán mất dạng, lộ ra bản thể. Lục Vân cất tiếng: "Nghe ta hỏi, ngươi nói ngươi là nhị phẩm tướng quân của đệ tam quân đoàn, vậy trên ngươi có phải là nhất phẩm đại tướng quân? Có bao nhiêu nhất phẩm đại tướng quân, bao nhiêu nhị phẩm đại tướng quân? Có bao nhiêu quân đoàn cả thầy? Đã có đệ tam quân đoàn tức phải có đệ nhị quân đoàn, đệ nhất quân đoàn. Không chừng trong Quý Vực còn có cả đại quân đoàn nữa. Mọi việc được phân bổ ra sao?".

Quý tướng lăn qua lăn lại, hân nhấm mặt lộ vẻ đau đớn, chắc chắn không còn hơi sức để trả lời mấy câu hỏi của Lục Vân. Ngao Tuyết thu bớt hai phần lực đạo, nói: "Ngươi đừng nghĩ đến chuyện tẩu thoát, bằng không đừng nghĩ là chúng ta không cho ngươi cơ hội". Quý tướng thở hỗn hển, run run đáp: "Trong Quý Vực chỉ có ba quân đoàn lớn. Chỉ huy tối cao của quân đoàn là Quý Soái, bên dưới có ba người là nhất phẩm đại tướng quân, dưới nữa là chín nhị phẩm tướng quân. Binh lực được phân bổ ở Hắc Hà, Âm Thi giang và Vô Hồn giang. Ba nơi này là ba đỉnh của một tam giác, cũng là ba cửa để vào Quý Vực. Giờ ta đã trả lời rồi, các ngươi còn không thả ta ra?".

Ngao Tuyết quay sang hỏi Lục Vân cùng Thương Nguyệt: "Ta nghĩ lời của hân đáng tin, nhưng cẩn thận vẫn tốt hơn, cho nên hỏi thêm lần nữa". Thương Nguyệt đáp: "Chắc hân nói thật, nhưng chúng ta khó có thể tin được hoàn toàn, bởi lẽ chúng ta mới đến đây lần đầu. Nếu như hỏi hân ba lần, hân lại cho chúng ta ba đáp án, làm sao chúng ta biết được thật giả?".

Lục Vân quay sang hỏi Tử Dương Chân Nhân: "Sur phụ, người thấy thế nào? Nếu không có vấn đề gì thì để Ngao Tuyết sư tỷ động thủ, dùng thần kiếm luyện hóa hồn phách của hân...".

Tử Dương Chân Nhân chưa kịp trả lời thì toàn thân Quý tướng phát ra một luồng sức mạnh ào ào, khí đen ồ ồ tụ lại chống lại quang sáng màu tím của Tử Ảnh thần kiếm. Ngao Tuyết bị luồng phản chấn bất ngờ, loạng choạng lùi ra phía sau, trong lúc kinh hoàng đã loí lóng không điều khiển thần kiếm áp chế Quý tướng. Nhân lúc đó, hân lách mình biến hóa thành luồng khói đen, biến mất khỏi phạm vi chế ngự của quang sáng tím. Ngao Tuyết cuồng nộ, trụ lại thân hình, tức thì một quang sáng màu tím rực rỡ xuất hiện lại trên không trung rồi hạ xuống. Lúc này Quý tướng đã có dị tượng, thân thể có sự biến đổi, khuôn mặt anh tuấn của hân đã được che phủ bởi hai cái răng lớn, đôi mắt màu xanh của hân lộ ra hai chấm đỏ, toàn thân cuộn cuộn khí đen, nhìn kỹ sẽ thấy vô số vong hồn ẩn hiện, cảnh tượng thật đáng sợ. Luồng khói đen chớp lên, cây trường thương dài một trượng tám đã nằm trong tay hân. Hân cười Huyền Âm Chân Nhân hâ: "Các ngươi đã bỏ qua cơ hội tốt rồi, giờ đến lượt ta có cho ngươi biết thế nào là lẽ độ với Lệ Quý Áo Hình".

Dứt lời, bốn phương tám hướng hàng ngàn lệ quý hiện về, tất cả đều mặt xanh nanh dài, mắt đỏ lờm phát ra những tia sáng màu hồng. Thương ảnh ngập tràn khắp nơi, hồng quang cùng với quý khí âm u, vô thanh vô tức tạo ra một khung cảnh thật ghê rợn.

Nhóm Lục Vân bốn người lập tức phân chia bốn hướng, bảo vệ cho Hứa Khiết và Vân Phong ở giữa. Họ toàn lực phòng thủ trước hàng vạn thương ảnh màu hồng âm ỉ đang điên cuồng tấn công. Phòng thủ của bốn người kín kẽ cho nên tạm thời đánh bật được đòn công kích của Quý tướng. Nhưng do Quý tướng tấn công rất nhanh, không những thế, các đòn tấn công sau mạnh hơn đòn trước cho nên bọn Lục Vân bốn người chỉ biết chống đỡ mà thôi.

Thương Nguyệt bình tĩnh nói: "Tình hình này thật bất lợi cho chúng ta. Chỉ bằng một tên nhị tướng đã thế này, e rằng chúng ta chẳng thể làm được gì ở Quý Vương Thành này. Tên quý này hãy giao cho muội, ba người hãy đi trước, nấn ná lâu nữa sẽ không còn kịp thời gian". Nói xong, một luồng sáng màu hoàng kim tựa như mặt trời, chạy dọc quanh người rồi bao bọc lấy thân hình nàng, cùng với đám khí đen từ từ bay lên cao. Bốn phía tràn ngập thân ảnh Thương Nguyệt với Khiếu Nguyệt thần kiếm. Giữa không gian hai màu vàng đen tách biệt rạch ròi, hai quang sáng liên tiếp giao thủ, tiếng nổ âm ỉ vang lên như sấm chớp.

Quý tướng hét lớn, thân thể của hân đã xuất hiện ngoài khoảng ba trượng, không còn thấy bóng quý lệ nào nữa. Thương Nguyệt ngự giữa không trung, Khiếu Nguyệt thần kiếm trên đầu xoay tít, đang tập trung một luồng sức mạnh to lớn chuẩn bị xuất kích. Nhị Quý tướng tựa hồ chỉ biết né tránh, toàn thân hân khí đen cuộn cuộn, hai mắt đượm một màu hồng âm ỉ. Hân trừng mắt bắn ra những tia sáng màu hồng hướng về quang sáng bảo vệ Thương Nguyệt. Chỉ thấy vòng bảo hộ của Thương Nguyệt âm ỉ đi, hiển nhiên đã bị tia sáng đó xâm hại. Hai quang trụ của hai người đụng độ trong không trung, quang trụ màu vàng đã xuyên qua quang trụ màu hồng, chém thẳng xuống dưới. Một tiếng sấm vang lên, mặt đất bị chấn động mãnh liệt. Chỉ nghe thấy hai tiếng kêu thảm, còn bóng dáng của hai người đã không còn thấy nữa.

Lục Vân bình tâm lại, thân hình vút lên không trung, hai tay phát ra, từ giữa lòng bàn tay chàng xuất hiện một khối khí màu đen. Từ xa, một tiếng gào thét điên cuồng vọng lại: "Có thể nào như thế được... không thể nào...". Tiếng kêu nhỏ dần, Lục Vân hai hai chập lại, tất cả đều biến mất. Quay sang nhìn Ngao Tuyết đang lo lắng bên cạnh, chàng điềm tĩnh nói: "Mọi người đã tiêu hao nhiều công lực, cũng nên khôi phục lại. Ở Quý Vực này thật nguy hiểm

vô cùng, chỉ với một tên nhị tướng quân đã khiến chúng ta mất nhiều thời gian như vậy, nếu tiến nhập vào Quý Vương Thành, e rằng chúng ta sẽ khổn đốn hơn nhiều".

Từ Dương Chân Nhân quan sát tình hình, càng lúc càng không hiểu nổi con người của Lục Vân. Ông nhìn thấy Vân Phong vẫn còn nằm dưới đất, liền lên tiếng hỏi: "Chúng ta khi nào thì rời khỏi? Không biết khi nào Vân Phong mới tỉnh lại nữa?".

Lục Vân đáp: "Đợi cho đệ ấy tỉnh lại, chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây". Nói rồi chàng ngẩng đầu nhìn lên mặt trời màu đen trên cao, tự nhiên phát hiện có sự dịch chuyển nào đó. Chàng tựa hồ đã hiểu được điều gì, trên khuôn mặt nở một nụ cười thần bí.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

CHƯƠNG 64: BẮT TỬ HUYẾT LỆ

Âm phong vẫn gào rú, khắp nơi hôn ám, những luồng khí lưu đen ngòm từ bốn phía chậm chậm phiêu động tựa như vô số vong hồn cất tiếng khóc than, ngập tràn về âm u quỷ dị. Từ dưới Quý Vực nhìn lên trên chỉ thấy một màn tối đen âm u lạnh lẽo, không phân rõ ngày đêm.

Lúc Vân Phong mở mắt ra liền thấy ánh mắt của năm người đang chăm chú nhìn vào mình khiến hắn cảm thấy ngượng. Vươn mình đứng dậy, sắc mặt Vân Phong phơn phớt hồng, hắn cười hắc hắc: "Sự thúc và các người nhìn ta như vậy không sợ làm người ta khó chịu sao?".

Lục Vân cười mắng: "Không phải lúc cho đệ nói đùa đâu, nhanh nói xem kết quả thế nào, liệu có thể ở đây mà khôi phục lại nguyên khí không?".

Vân Phong nhận thấy mọi người đều quan tâm đến việc này, sắc mặt hơi trầm xuống nói: "Dĩ nhiên là được, có điều không nhanh được đâu. Với người trong giới tu chân chúng ta mà nói, tốc độ khôi phục nguyên khí nếu càng chậm thì càng thêm phần phiền phức". Nói xong lại nhìn mọi người, thấy ai cũng sắc mặt ngưng trọng, không vui không chút nào.

Từ Dương Chân Nhân nhìn Lục Vân rồi nói: "Tình hình hiện tại đối với chúng ta khá bất lợi. Càng về sau e rằng càng thập phần gian khổ, không biết chúng ta có đủ khả năng để hoàn thành nhiệm vụ hay không?".

Lục Vân nhìn mọi người, trầm giọng nói: "Nếu có thể khôi phục đủ chân nguyên thì xảy ra chuyện gì cũng không đáng ngại. Tuy nhiên thời gian còn dài, chí ít chúng ta vẫn còn hy vọng. Nơi đây là Quý Vực, không giống như nhân gian, địa vực dĩ nhiên là có lợi cho quý vật, nếu không sao xứng với danh xưng? Hiện giờ chúng ta cứ lên đường, mọi chuyện khác hãy để sau này mới nói. Hướng chính nam, xuất phát!". Dứt lời điệu dàng liếc nhìn Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, Như Ý Tâm Hồn kiểm ngân lên một tiếng, đỡ lấy thân thể Lục Vân nhanh chóng bay về hướng chính nam.

Giữa không trung u ám vang lên những âm thanh kỳ lạ, sáu thanh bảo kiếm màu sắc khác nhau tạo thành những đạo quang hoa đẹp mắt, cấp tốc bay về hướng chính nam. Phi hành giữa không trung, Lục Vân quan sát kỹ lưỡng tình hình bốn bề. Phía dưới toàn là lớp đất đen tro tro không một cọng cỏ, thi thoảng mới thấy vài ba mòm đá màu lam ánh lên quang mang yếu ớt. Nếu như ở nhân gian thì tựa hồ nơi này có dáng dấp một hoang mạc trong đêm đen, tĩnh không một tia nhỏ nhoi của sự sống, cũng không có chút hơi ấm nào mà ngập ngụa hơi lạnh thấu xương, đầy dẫy tử khí.

Giữa không trung, Vân Phong không đùa giỡn với Hứa Khiết nữa, thần sắc hắn nghiêm trọng, cổ quái. Cũng không thấy ai tấn công bọn họ. Từ Dương Chân Nhân đưa mắt nhìn Lục Vân, mục quang dừng lại nơi Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, tâm lý cũng lơ mơ hiểu rằng giữa ba người này có một mối quan hệ chưa hoàn toàn minh bạch. Nhìn khắp xung quanh, trong mắt Từ Dương Chân Nhân đột nhiên lướt qua một tia quang mang nhỏ xíu, yếu ớt nhưng lại khiến lòng ông thoáng chấn động, bèn quan sát cẩn thận.

Ánh mắt Từ Dương Chân Nhân chốt vào một khối quái thạch màu đen, ông mở lời: "Lục Vân, con nhìn xem, khối đá này sao lại không có tia quang hoa nào phản chiếu? Ta vừa thoáng thấy có gì lướt qua nhưng giờ lại không thấy nữa".

Lục Vân nhìn theo cánh tay Từ Dương Chân Nhân chỉ xuống, yên lặng xem xét khối quái thạch. Quái thạch không lớn lắm, chừng một trượng bề ngang, hình dạng không theo một quy tắc nào, giống như một thân thể không đầu, toàn thân đen đúa ẩn ước tà dị. Lục Vân nhìn vào khối quái thạch tựa hồ cảm giác được điều gì đó chực bộc phát nhưng lại ẩn đi chưa xuất lộ khiến người ta không hiểu đó là cảm giác gì. Nhìn năm người bên cạnh, Lục Vân nói: "Vân Phong, đối với chuyện trăm yêu tước quý đệ rất rành. Đệ thử xem xét phía trên khối quái thạch này có phải ẩn tàng chuyện gì mà chúng ta không phát hiện ra không? Huỳnh chỉ cảm giác như có gì bất ổn".

Vân Phong liền nhìn vào khối quái thạch, gật đầu nói: "Hảo, đệ đệ thử xem". Dứt lời y đã xuất hiện ngay bên cạnh quái thạch, song nhãn xuất hiện hai đạo quang mang xanh đỏ. Sau khi yên lặng đi vòng quanh tảng đá, chỉ thấy y hô lên nhỏ: "Âm Dương pháp nhãn, vạn vật hiện hình". Liền đó toàn thân Vân Phong quang hoa đại thịnh, hai đạo ánh sáng xanh đỏ đang bay lượn trong mắt nhanh chóng hóa thành hai đạo quang mang xạ vào khối quái thạch. Một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, từ khối quái thạch bốc lên một lớp thạch phấn đen ngòm rồi xuất lộ một tầng huyết sắc quang mang. Ở bên ngoài, năm người Lục Vân, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Hứa Khiết, Từ Dương Chân Nhân chăm chú nhìn Vân Phong pháp xem khối quái thạch này có ẩn

tàng bí mật gì không?

Đột nhiên thân thể Lục Vân dâng lên một cảm giác bất an, cảm giác này càng lúc càng mãnh liệt, nhanh chóng lay động tâm linh Lục Vân. Mục quang xoay chuyển, Lục Vân tính toán mau lẹ và liền hiểu rằng có dị biến. Nhìn sang Vân Phong, Lục Vân minh bạch ra được mọi chuyện, lớn tiếng hét: "Vân Phong, mau dừng tay, dừng tay nhanh lên, không thì triển nữa". Tiếng hô đột nhiên vang lên khiến bọn Ngao Tuyết, Thương Nguyệt bốn người kinh ngạc đều nhìn vào Lục Vân.

Cũng vào lúc đó, một màn huyết vụ nhanh chóng tỏa ra bốn bề, từ trung tâm quái thạch phát xuất ra huyết sát chi khí, thập phần kinh nhân. Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, Vân Phong căn bản hoàn toàn không ngờ được tình huống đó nên bị chấn động bay ra ngoài ba trượng, liền tiếp thoái lui mới ổn định được thân hình. Vân Phong sắc mặt trắng bệch, trong mắt lộ vẻ kinh hãi, hô lên: "Mọi người cẩn thận, lui ra, là Huyết Lệ!"

Chân nguyên toàn thân Lục Vân mau chóng đề thăng lên tầng thứ tám, song thủ vội chỉ huy mũi Như Ý Tâm Hồn kiếm phát xuất nhất kích mãnh liệt. Chỉ thấy hồng quang xạ ra ào ạt, hai cỗ huyết hồng đồng dạng nhưng lực lượng lại khác nhau từ phía Lục Vân và Huyết Lệ va chạm nhau với lực đạo cường đại. Lực phản chấn quét đám người Thương Nguyệt, Ngao Tuyết bay xa mấy trượng. Lục Vân bị bức phản chấn kinh hãi thoái lui một trượng.

Thấy dị biến đột nhiên phát xuất trước mắt, Lục Vân và mọi người đều kinh ngạc. Lúc đó, khối quái thạch đen ngòm đã hoàn toàn biến dạng, toàn bộ lớp khí đen trên bề mặt đã hóa thành bụi lam lộ ra một bản thể nhuộm đầy máu hồng. Tuy nghe từ miệng Vân Phong gọi đó là Huyết lên nhưng thân thể đó tương tự như thường nhân, dù rằng hơi thô nhưng có đủ song cước tứ chi, duy chỉ thiếu đầu lâu. Thân thể đó do một tầng huyết sắc quang mang tạo thành, nhưng là thứ tinh huyết dị thường, không giống như máu thịt thường tục.

Song thủ Huyết Lệ giờ lên tựa hồ muốn kêu trời gọi đất, hình dạng thập phần kỳ dị. Một trận âm thanh ầm ầm từ bốn phía vọng đến, chỉ nghe Huyết Lệ cười ha hả nói: "Đã một nghìn năm rồi, cuối cùng hôm nay cũng đến ngày có người phá giải cấm chế bên ngoài cho ta, ha ha, để xem từ giờ có kẻ nào đủ khả năng chế trụ ta? Quý Vương, Quý Soái, các người hãy chờ xem ta sẽ thu thập hết các người. Quý Vực rồi sẽ nằm dưới chân ta, do ta thống trị. Giờ thì ta phải cảm tạ những người đã bang trợ, hắc hắc lâu lắm rồi không được thăm tỉnh huyết, thực khó chịu quá". Nói xong, hai tay buông xuống, thân thể đối thẳng vào bọn Lục Vân.

Vân Phong sắc mặt đại biến, nói: "Mọi người đề phòng, con quỷ này chính là tà vật tàn ác nhất trong truyền thuyết của Quý Vực. Theo truyền ngôn, không có ai giết được nó, cùng lắm chỉ có thể phong ấn nó mà thôi. Nó vốn có bất diệt chi thể, bất kể là thân thể hay hồn phách đều vô cùng cố quái, ngay cả Quý vương muốn đối phó với nó cũng không dễ. Không ngờ vận khí chúng ta lại đen đủi đến thế, khơi khơi gặp phải nó ở chỗ này. Nếu hồi này không tò mò thì đã không gặp phải giống quỷ quái này".

Ngao Tuyết hỏi: "Vân Phong, tỷ và Thương Nguyệt đều có thần kiếm trong tay, không biết có tiêu diệt được nó không?"

Vân Phong nhè nhẹ lắc đầu: "Đệ e là không thể. Những gì đệ vừa nói chỉ là truyền ngôn, nhưng khi nghe xong lời nó thì đệ đã minh bạch. Nó bảo là đã bị giam cầm một ngàn năm, hiển nhiên Quý vương của Quý Vực cũng không có biện pháp gì ngoài phong ấn nó, bằng không đã sớm tiêu diệt nó rồi".

Thương Nguyệt lạnh lùng nói: "Mọi người cẩn thận, chắc nó sắp phát động tấn công. Không cần biết truyền thuyết nói gì, chúng ta không thể vì thế mà rút lui, mọi người cứ toàn lực chiến đấu thử xem nó có phải là bất diệt chi thể thật không". Nói xong, Khiếu Nguyệt thần kiếm xuất ra đầy trời kiếm ánh, vô số lưu quang kỳ dị hóa thành một lớp tinh vân màu vàng nhanh chóng nhắm thẳng chỗ Huyết Lệ ẩn thân hạ xuống.

Một tràng quỷ tiểu âm lãnh vang lên, đối với thần kiếm của Thương Nguyệt, Huyết Lệ hoàn toàn không có phản ứng. Đương đầu với đạo kiếm mang sắc vàng, song thủ của Huyết Lệ chỉ hơi hốt giờ lên, tức thì một đạo thập tự quang mang tà dị vô thanh vô tức xuất hiện trước mặt nó. Quang mang huyết sắc vô cùng đẹp mắt và kiếm mang sắc vàng va chạm mạnh trên không khiến cho mặt đất rung lên, khí lưu mãnh liệt bắn ra tứ tán buộc nhóm Lục Vân phải thoái lui mới đình trụ được thân hình.

Ngao Tuyết thấy Thương Nguyệt xuất thủ, khẽ hừ lên một tiếng. Từ Ảnh thanà kiếm tỏa ra những đạo tử sắc tím cường thịnh như từ long đằng không chớp mắt đã xuất hiện phía trên Huyết Lệ, chém xuống một nhát với sức mạnh khủng khiếp. Từ Dương Chân Nhân, Vân Phong, Hứa Khiết ba người đồng loạt phát động tấn công từ ba hướng khác nhau, toàn lực công kích Huyết Lệ.

Lục Vân vẫn yên lặng, trong mắt mơ hồ lóe lên ngũ sắc quang hoa nhưng được ẩn đi một cách khéo léo. Thấy nhóm Ngao Tuyết phát động tấn công Huyết Lệ, Lục Vân sớm đã triển khai Ý Niệm Thần Ba phân tích kỹ càng khí tức bên ngoài của Huyết Lệ. Trong trận, năm người và Huyết Lệ đang chiến đấu mãnh liệt. Lục Vân nhận đó liên tục tăng tần suất của Ý Niệm Thần Ba, đã chuyển đổi đến lần thứ mười ba nhưng lần nào cũng chỉ có một kết cục. Đường như trên thân Huyết Lệ tồn tại một lực lượng thần bí và cố quái, ẩn tàng trong nội thể, bảo trì khí tức cường thịnh của nó, sử dụng mãi không cạn. Dù cho Lục Vân dùng cách nào cũng không tra ra được vì mỗi lần Ý Niệm Thần Ba tiếp cận với lực lượng thần bí nọ liền bị dội lại hoặc bị thôn tính, hoàn toàn không có cách gì để tra thám tình hình một cách rõ ràng được.

Trong trận chiến này, uy lực do năm người liên thủ quả thực cường đại, không chế phản kích của Huyết Lệ trong một phạm vi nhất định. Năm người vốn tưởng có thể tiêu diệt được nó, nhưng dù tấn công cách nào, kích trúng thân thể nó mạnh tới đâu cũng hoàn toàn không gây cho nó thương tích. Nhìn thấy thân thể không đau của Huyết Lệ, năm người tâm lý trầm trọng, dường như chính vì không có đau nó mới bắt đầu. Anh mắt ai nhìn nó cũng hiện lên nét kỳ dị. Vân Phong ánh mắt biến ảo bất định, nhìn Lục Vân đứng bên ngoài nói lớn: "Ồi, Lục Vân sư huynh ơi, huynh có biện pháp gì giết được giống bắt từ này thì nói đi, không thì với tình hình bây giờ chỉ sợ là chúng ta chết ráo cả thôi".

Lục Vân trầm giọng đáp: "Hiện giờ chỉ có một cách, đệ thi triển Âm Dương pháp kiếm, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người dùng thần kiếm tương trợ, xem ra có thể gây thương tổn cho nó hay không, hoặc ít ra thì cũng có thể cản trở nó. Trong một thời gian ngắn mà muốn thoát khỏi nó, e là không thể, chỉ có nước liều mạng thôi". Nói dứt lời, đưa mắt liếc Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt, thần sắc lộ ra một nét ưu tư.

Vân Phong nghe thấy thế liền nói: "Đệ cũng nghĩ là phải toàn lực liều mạng, đệ không tin nó không sợ gì. Nếu thế thì sao nó lại bị quý vương giam khổn những một ngàn năm? Giờ chúng ta cứ chế ngự nó trước, để đệ sẽ triển pháp quyết". Thương Nguyệt khẽ bên đáp: "Đệ cứ phóng tâm thi triển, tuy

không giết được nó ngay thì cũng tạm thời vây khốn nó, rồi sẽ tìm cách".

Thân thể Vân Phong vút lên mây trắng, đứng vững giữa không trung. Chỉ thấy song thủ y đưa ra, toàn thân toát ra một cỗ khí thế cường đại. Bốn phía thanh sắc quang hoa tỏa mạnh, vô cùng đẹp mắt bao phủ lấy thân hình Vân Phong vào giữa. Tay chấp trước ngực theo pháp quyết kỳ lạ, Vân Phong trông như một vị thiên thần. Ý niệm lớn: "Cần khôn vạn vật, âm dương thiên địa, tam giới ngũ hành, chỉ có ta hiệu lệnh. Âm Dương pháp kiếm, diệt quỷ trăm tiên. Tàn, Liệt, Phá, Diệt!". Tức thì khí lưu xung quang dừng động, trong phạm vi chừng ba mươi trượng trên không xuất hiện một lực lượng cường đại vô bì. Thân thể Lâm Vân Phong vững vàng lẳng không, rất mau lẹ từ phía trên đầu y xẹt ra một đạo quang mang, mang theo hư không chỉ kiếm hai màu xanh đỏ. Đạo quang mang chớp mắt đã tiêu thất nhưng Âm Dương pháp kiếm tỏa ra hào quang rất đẹp mắt, đón lấy gió sương rồi biến thành một thanh pháp kiếm cự đại dài mười trượng, trên thân kiếm có vô số phù chú thiểm động cùng với đạo quang mang hai màu xanh, đỏ từ trên cao xạ xuống.

Vân Phong toàn lực chỉ huy Âm Dương pháp kiếm lướt đến phía trên Huyết Lệ, Âm Dương nhị kiếm hình thành lên một đạo phong bế không gian, nhốt Huyết Lệ vào trong. Cùng lúc đó, nhóm bốn người Ngao Tuyết lao tới cực nhanh, mục quang chăm chú theo dõi đợt công kích mãnh liệt của Vân Phong. Vừa lúc Âm Dương pháp kiếm trùm lấy Huyết Lệ, liền vang lên một âm thanh cuồng nổ, huyết sắc quang hoa quanh thân Huyết Lệ lưu động hình thành một lớp giáp hộ vệ kỳ dị. Lớp giáp hộ thể này va chạm với quang mang xanh, đỏ của Âm Dương pháp kiếm vang lên vô số âm thanh ồn ào, khí lưu trong phạm vi không gian mật bễ va đập ào ạt. Lưng chừng không, vô số phù chú bay lượn bên ngoài thân thể màu máu của Huyết Lệ, mau chóng sản sinh ra lực phá hoại cường đại vô bì làm chấn động lớp khí lưu bao quanh, huyết sắc quang hoa ảm đạm đi trông thấy. Dù Huyết Lệ là quỷ vật tối thượng nơi Quý Vực nhưng hiển nhiên Âm Dương pháp kiếm thần diệu vô cùng, đối với nó cũng có tác dụng khắc chế nhất định. Nhưng Huyết Lệ quả nhiên lợi hại, quang hoa bao quanh vừa ảm đạm đi một chút đã lập tức cường thịnh trở lại, đối kháng Âm Dương pháp kiếm của Vân Phong.

Lục Vân vừa bình tĩnh quan sát trận đấu rồi cất tiếng: "Ngao Tuyết, Thương Nguyệt song kiếm hợp bích thì triển lôi đình nhất kích. Mọi chuyện sau đó cứ giao cho đệ xử lý. Hôm nay chúng ta sẽ kiến thức bản lãnh chân thực của bát diệt Huyết Lệ lợi hại đến đâu. Đã đến Quý Vực này, chúng ta cứ thấy quỷ giết quỷ, gặp thần giết thần". Cùng lúc, thân hình Lục Vân đột nhiên lại hiện lên khí tức cường hoành của bậc bá giả, khiến Từ Dương Chân Nhân đứng bên cũng không thể nào hiểu nổi. Vì trong ký ức ông, Lục Vân lúc nào cũng một mực hòa hòa văn văn, duy chỉ có một lần là khi đối địch với Kiếm Vô Trần, y mới hiển lộ ra. Không ngờ tại chốn này y lại triển lộ ra khí tức bá đạo ở mức độ cao như vậy.

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt nhìn Lục Vân không nói gì, tựa hồ cảm nhận biến đổi trên người chàng. Hai nàng đồng thời cất mình, giữa thình không, Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt, một tả một hữu, nắm chắc thần kiếm nhằm thẳng Huyết Lệ đang đứng trên mặt đất lao xuống với tốc độ càng lúc càng nhanh. Họ cùng thét lên, hai đạo thân ảnh hóa thành nhất long nhất phụng, từ hai bên tạo ra hai cỗ uy lực cường đại công thẳng xuống. Từ xa nhìn lại, chỉ thấy chớp mắt hai đạo quang mang đã ngưng tụ thành một quang trụ mang theo khí tức hủy diệt, đánh mạnh vào lớp huyết vụ hộ thể của Huyết Lệ.

Khí tức cường đại, quang trụ rực rỡ lại thêm thần khí Âm Dương pháp kiếm đột phá, công kích mãnh liệt vào Huyết Lệ. Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên cùng một trận quang ảnh ràn rạt nhanh chóng tỏa đi tứ phía, hòa lẫn với tiếng gầm vô cùng phẫn nộ. Dưới sức mạnh hủy diệt mạnh mẽ như vậy, mặt đất hiện ra một miệng hố lớn, sâu không thấy đáy, khói bụi dày đặc bay lên, bụi xám giống như một màn thủy vụ lơ lửng giữa lưng chừng không.

Dù ba người Lục Vân toàn lực vận công hộ thể nhưng vẫn bị sự tình trước mắt làm cho ngẩn ngẩn kinh hãi. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt toàn lực công kích, cùng với uy lực của thần kiếm cuối cùng đã khai phá được lớp huyết vụ cường mãnh hộ thể của Huyết Lệ, làm lộ ra bản thể của y. Trước đó Lục Vân đã sớm nhìn ra, Huyết Lệ toàn thân hồng quang không đều, lúc lớp huyết vụ bị phá vỡ, tâm tạng nó lộ ra một phiến ánh sáng vàng rực nhưng rất nhanh chóng được hồng mang yểm trụ lại. Trên vai Huyết Lệ lúc đó xuất hiện hai con mắt màu đỏ, nó vốn không có đầu nên trông hết sức kỳ dị.

Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt sắc mặt thoảng nhợt nhạt, nhẹ nhàng thoái lui đến bên Lục Vân. Vân Phong ở trên không cũng đã hao tận chân khí, hạ xuống đất, chăm chăm nhìn vào hình dạng đáng sợ của Huyết Lệ. Lục Vân tức giận, toàn thân quang hoa lóe lên rồi xuất hiện ngay trước mắt Huyết Lệ, hai tay chàng đưa ra rồi hợp lại thành vòng cung, hai luồng quang mang phân ra hai hướng công kích Huyết Lệ. Một luồng hồng mang thần bí, lấp lóe lôi điện chỉ quang che chở chắn trước mặt Lục Vân như bảo đảm an toàn cho chàng.

Huyết Lệ điên cuồng rống lên: "Đáng ghét, bọn người tu chân các ngươi sao lại dám gây tổn thương cho bản thể của ta. Hôm nay ta phải nuốt hết các ngươi". Dứt lời, hai tay vung lên nghênh tiếp song thủ của Lục Vân. Chỉ thấy bàn tay Huyết Lệ cuộn cuộn huyết vụ đỏ lôm, khí tức âm sâm khiến cho nhóm Thương Nguyệt đứng cách vài trượng cũng có cảm giác lạnh lẽo.

Lục Vân hừ nhẹ một tiếng, đáp: "Vậy sao, chúng ta thả được ngươi ra tất nhiên cũng có khả năng thu thập ngươi. Giờ thì xem cho kỹ nhé!". Nói xong toàn thân quang hoa đại thịnh, hai quang cầu thoát ra từ lòng tay kích thẳng vào song thủ Huyết Lệ. Quang mang lóe lên, hai lực lượng cường đại đáng sợ của hai đối thủ chớp mắt đã va chạm nhau vang lên âm hưởng chấn nhiếp hồn phách. Cực kỳ mau lẹ, tiếng nổ cuồng bạo vang vọng, khí lưu tàn phá mọi thứ trong phạm vi ba trượng. Vô số bụi đất vừa lắng xuống lại bị cuồng phong thổi bay lên không.

Huyết Lệ rống lên kinh hoàng, thân thể bị quả cầu lôi điện của Lục Vân phá nát, tứ chi toàn bộ gãy vụn hầu như không thành hình một thân thể. Thoái lui cực nhanh, từ song nhãn Huyết Lệ đột nhiên xạ ra mười hai đạo huyết mang đỏ rực, hình thành một tấm mật võng bao phủ toàn thân Lục Vân, ngăn trở chàng truy kích. Liền đó, toàn thân nó hồng quang lóe sáng, tứ chi gãy nát đã trở lại nguyên bản, gắn vào thân thể nó, chính thực thần bí quỷ dị, quả là quái vật bất tử.

Trong mắt Lục Vân xuất lộ một tia lãnh tiếu, thân thể thi triển thuật vượt không gian, hạ xuống trước mắt Huyết Lệ. Hữu thủ Lục Vân lại thi triển Ngũ Lôi Thần Quyết, tả thủ phách ra một chuông kèm theo. Huyết Lệ điên cuồng rống lên: "Ngươi tưởng giết được ta sao? Đồ ngu xuẩn. Đợi đến lúc ngươi chân nguyên hao tận xem ta thu thập ngươi thế nào". Dứt lời lại nghênh tiếp đợt công kích của Lục Vân mà không hề e ngại. Huyết Lệ vốn là quỷ vật tự phụ bậc nhất của Quý Vực, trước tình huống này quyết không bao giờ sợ hãi mà nó cương quyết ngạnh tiếp.

Song chuông chạm nhau, thân thể Huyết Lệ lại bị chấn nát, đồng thời thoái lui về mé tả. Cùng trong một lúc, tả chuông Lục Vân chậm rãi phát ra. Do lúc đó chàng đứng xoay lưng về phía nhóm Ngao Tuyết, tả thủ phách vào Huyết Lệ được thân thể chàng che khuất nên những người đằng sau không thể thấy được. Lục Vân lạnh lùng, thoảng nhể ch miệng hiện lên nét cười tàn khốc, từ chuông tâm tả thủ lóe lên một tia ngân quang đánh thẳng vào thân thể Huyết Lệ.

Một âm thanh hoàng sợ cùng cực vang lên, chỉ nghe Huyết Lệ điên cuồng rống: "Không, không thể nào, người không thể nào, không...". Chỉ thốt được mấy lời ngắn ngủi đó, thân thể Huyết Lệ đã hoàn toàn bị phá nát, huyết sắc quang mang liền âm đạm đi, còn lại một đạo kim sắc quang hoa nhỏ xíu rồi cũng nhanh chóng tiêu tán.

Nhìn đạo kim sắc quang hoa biến mất dần, Lục Vân âm thầm thở dài, vẫn không thể tiêu diệt được Huyết Lệ, quỷ vật này quả thật không phải giản đơn. Vân Phong ở sau lưng kinh ngạc hỏi: "Lục Vân, huynh tiêu diệt được nó bằng cách nào? Sao đệ lại không biết huynh có bản lĩnh này nhỉ? Trên người huynh còn ẩn tàng bí mật gì mà bọn đệ không biết vậy?"

Lục Vân điềm đạm đáp: "Lôi Thần Quyết tất nhiên vô cùng thần cơ, không thể chỉ bằng vài lời mà nói rõ được, nếu không làm sao thắng được Thiên Kiếm Quyết. Nhưng mà đệ có một chỗ lầm lẫn, huynh tịnh không thể tiêu diệt được Huyết Lệ, chỉ là hấn đã đào tẩu mất mà thôi. Thôi nào, tiếp tục lên đường đi không thì không đến kịp Quý Vương Thành đâu. Trời đang ngả đen rất mau, mọi người đi thôi". Dứt lời thân mình khẽ động, Như Ý kiếm tự động bay đến dưới chân Lục Vân chờ chàng lướt về phía trước.

Vân Phong nghe xong ngỡ ngàng, nhìn sang mọi người hỏi: "Các vị có hiểu huynh nhất đang nói về chuyện trời ngả đen là ý tứ gì không? Trời thì có lúc đen chứ, không biết huynh ấy đang ám chỉ điều gì?"

Từ Dương Chân Nhân nghe hỏi chỉ lắc đầu, Hứa Khiết cũng vậy, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đều im lặng, chỉ nhìn theo hướng Lục Vân lướt đi rồi ngơ kiêu lướt theo. Lâm Vân Phong cười khổ một tiếng, đoạn cùng Từ Dương Chân Nhân, Hứa Khiết đuổi theo.

Đuổi kịp Lục Vân, Vân Phong hỏi: "Lục Vân, đệ không hiểu huynh nói về chuyện trời màu đen là sao? Trời thì cũng có lúc sáng, lúc đen mà, chả lẽ huynh không thấy hay sao?"

Lục Vân chậm chậm ngược nhìn trời, nhẹ nhàng đáp: "Đệ không phát hiện vầng thái dương màu đen trên thiên không đang lặn về hướng nào ư? So với cảnh mặt trời lặn nơi nhân gian chẳng có gì khác sao?"

Mọi người nghe nói vậy đều nhìn lên thiên không, quả nhiên ngay trên đầu là vầng hắc sắc thái dương không còn cách mặt đất bao xa. Vầng hắc sắc thái dương này hoàn toàn không có quang mang, vì vậy mới khiến mọi người không chú ý, lại nghe Lục Vân đề cập mọi người mới minh bạch rằng thì ra ở Quý Vực cũng có phân ra ngày và đêm. Chỉ không biết rằng sau khi vầng hắc sắc thái dương kia lặn đi thì cảnh tượng Quý Vực sẽ thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

CHƯƠNG 65: ÁM DẠ QUỶ MỊ

Cả nhóm đi về phương Nam, bọn Lục Vân sáu người sau khi vượt qua nhân giới đã đến một tòa sơn phong cực cao. Tòa sơn phong này so với những địa phương khác có nhiều bất đồng, bởi vì những nơi khác không hề có đến một cọng cỏ, nơi đây lại có đủ chủng loại thực vật kỳ quái mọc khắp nơi. Các loại thực vật này chỉ có vài điểm giống với cây cỏ ở nhân giới, còn thì thân cây uốn khúc ngoằn ngoèo trông rất thú vị.

Lúc này vầng thái dương màu đen trên không trung đã biến mất, bốn phương không thấy một chút ánh sáng, trời đất hôn ám. Nhìn lên không trung, Lục Vân nói: "Trời tối quá, mọi người cẩn thận. Cần nhớ rằng chưong giáo đã dạy ở Quý Vực một ngày dài bằng hai ngày trên nhân giới, chỉ sợ đêm nay rất dài. Lúc đầu thị tuyến của chúng ta có thể nhìn xa mười trượng, bây giờ mọi người có thể nhìn xa bao nhiêu?"

Năm người nghe thế bèn cẩn thận nhìn xung quanh, thần sắc khế biến đổi. Nơi đây hiện giờ cực kỳ âm ám, những gì vốn đã quen thuộc ở nhân giới hiện giờ hoàn toàn khác biệt. Khi đi đến đây, trong ý thức của năm người, dù trời đất có tối đen đi nữa thì đối với họ không thành vấn đề gì, vì họ có thể nhìn xa được trong bóng đêm. Hiện giờ khi Lục Vân hỏi, mọi người nhất mực lưu tâm, phát giác quả nhiên chỉ có thể nhìn xa xung quanh khoảng ba trượng, còn xa hơn nữa thì mơ mơ hồ hồ không thấy gì cả.

Vân Phong nói: "Đệ hiện tại chỉ có thể nhìn rõ xung quanh trong vòng ba trượng. Hiện tại chúng ta tiếp tục kiểm trình, cần cẩn thận phía dưới tòa cao sơn này, tựa hồ có gì đó khác biệt với những nơi khác". Nói xong, tiếp tục bay vượt qua ngọn núi.

Nhóm sáu người bay với tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã ở phía trên tòa sơn phong. Khi sáu người bay qua hết gần một nửa ngọn núi, một trong các luồng chân khí do Lục Vân phóng đi thăm xuất quay về khiến chàng giật mình, hiểu ngay rằng chuyện phiền phức sẽ đến ngay lập tức. Nhìn qua mọi người, Lục Vân nói to: "Hãy dừng lại, mọi người chú ý, phía trước tựa hồ có cái gì đó đang ẩn tàng, chậm lại đã!"

Từ Dương Chân Nhân nghe thế liền hỏi: "Lục Vân, con phát hiện được gì thế? Sao con lại nói có thứ gì đó ẩn giấu? Ta không thấy gì hết. Vân Phong, người có phát hiện được gì không?"

Vân Phong nhìn khắp xung quanh, cẩn thận tìm kiếm mọi biến cố nhưng không phát hiện được điều gì khác biệt. Nhìn Lục Vân, Vân Phong nói: "Ai dà, đệ không tra xuất được vật gì, có lẽ là huynh nhìn nhầm. Không lẽ tất cả chúng đệ không nhìn thấy mà chỉ có một mình huynh có khả năng? Sư tỷ, tỷ có tìm ra được cái gì không?". Nói xong nhìn Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, tuy nhiên hai nữ nhân nhẹ lắc đầu, chú thị nhìn vào Lục Vân.

Lục Vân dò xét một lần nữa, nhưng lại không phát hiện được gì. Quả thật kỳ lạ. Chàng nói: "Chúng ta chậm lại một chút, hiện tại nơi này chúng ta không quen thuộc, do đó nên cẩn thận thì tốt hơn. Đi thôi". Nói xong bay về phía trước, tốc độ rõ ràng là chậm lại rất nhiều.

Sau khi bay được khoảng ba dặm, đột nhiên Lục Vân cảm giác sáu người đã đụng phải vật gì đó rất nhẹ, ngoại trừ Lục Vân ra còn năm người khác không cảm thấy gì. Lục Vân khẽ thoáng trầm tư, do đó tốc độ bay có chậm lại, chỉ một chốc rơi lại phía sau. Vân Phong quay đầu nhìn Lục Vân, trong đầu lại nghĩ rằng chàng muốn cố ý trêu chọc mọi người, chứ căn bản không có điều gì lạ cả.

Tuy nhiên, ngay lúc Vân Phong đang suy nghĩ, thân người hắn bay vượt lên phía trước đột nhiên đụng phải một tầng khí lưu phía trên. Cú đụng chạm mãnh liệt bất thành linh này làm Vân Phong bắn lùi lại phía sau, đầu đón mở miệng hết lớn. Ngao Tuyết và Thương Nguyệt thấy thế liền dừng ngay thân ảnh, vừa khéo tránh khỏi sự tình tương tự. Mọi người nhìn Vân Phong kinh ngạc, thực sự không biết hắn đã gặp phải chuyện gì.

Từ Dương Chân Nhân dừng lại trên không, mở miệng hỏi: "Vân Phong, con không sao chứ? Sao tự nhiên lùi lại, còn làm ta sợ muốn chết?".

Vân Phong cười khổ nói: "Sư bá, người nhìn con hình dạng thế này không đoán ra được sao? Người không biết ở phía trước có một bức tường khí không thể nhìn thấy được, dường như là một dạng kết giới rất dày, có lực phản hồi cực mạnh. Con nhất thời bị đẩy lui lại, vô cùng cổ quái, không biết có phải là bọn quý giốn mặt, giả dạng hại người muốn làm con mất mặt đây mà". Mọi người nghe thế, thần sắc khẽ biến đổi, mục quang cùng chuyển qua nhìn Lục Vân như muốn hỏi chàng xem vật ẩn tàng trước đây chàng đề cập đến là cái gì.

Lục Vân nhìn về phía trước, trầm giọng nói: "Phía trước đích xác có một kết giới thập phần quái dị ngăn cản. Chúng ta hiện tại muốn vượt qua chỉ có hai cách, một là cứ sấn tới, hai là đi đường vòng. Mọi người nghĩ thế nào?". Nói xong đảo mắt nhìn mọi người.

Vân Phong hấp tấp nói: "Đi vòng đường nào, lũ quý này làm đệ mất mặt rồi, đệ quyết đánh phá chúng xem chúng còn giốn mặt hại người nữa không. Nếu theo lời huynh nói như thế, chúng ta chọn đi đường vòng thì khi nào mới đến Quý Vương Thành đây?". Lục Vân nghe thế liền cúi nhìn Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai người.

Thương Nguyệt nhẹ giọng nói: "Sự tình hiện tại, chúng ta phải thử phương pháp thứ nhất. Nếu quả như không thể vượt qua dễ dàng thì chúng ta nên bảo tồn thực lực, tính đến cách thứ hai". Ngao Tuyết cũng tỏ vẻ tán đồng nói: "Ta tán thành cách nhìn của Thương Nguyệt, chúng ta hiện nay rất gấp nhưng cũng phải bảo tồn thực lực, bằng không khi đến Quý Vương Thành so với việc chịu chết đâu có gì khác biệt".

Từ Dương Chân Nhân nói: "Sự tình như thế này, chúng ta cứ thử một lần. Vân Phong, con không nhất thiết phải phá tan nó bằng mọi giá. Cứ cố thử một lần, nhưng phải cẩn thận.

Vân Phong nói: "Vâng, xem con phá khai cái thứ quý này". Vân Phong tiến về phía trước, cảm giác khi đến cách kết giới khoảng một trượng thì dừng lại, chuẩn bị công kích. Chứng kiến giữa không trung u ám, một đoạn huyền thanh quang sắc cực mạnh phóng ra với độ dài hàng chục trượng, hữu thủ của Vân Phong trước ngực cấp tốc huy động kiếm quyết, Trầm Phong kiếm trên đầu xoay như gió, phóng ra từng tầng hào quang ngân sắc hình thành một đám mây trên đầu. Một tiếng hét lớn, Trầm Phong kiếm trên đầu hợp cùng đạo quang trụ mạnh bạo hướng về phía trước đánh tới. Xung quanh năm người chú thị động tĩnh của Vân Phong, lúc này đã thấy đạo quang trụ sau khi bắn ra một đoạn đã gặp phải một kết giới chớp lóe hào quang hắc sắc. Ngân sắc quang trụ cùng hắc sắc kết giới gặp nhau, sản sinh ra những ma sát cực nhanh tạo nên những âm thanh dị thường điếc tai giữa trời đêm.

Trong mắt Vân Phong lộ sắc kinh hoàng, toàn thân hào quang bạo phát, song thủ toàn lực thi triển Trầm Phong kiếm. Ngay lập tức, Trầm Phong kiếm hào quang thêm thịnh, từng chút từng chút áp xuống dưới. Quang trụ cùng kết giới giao tiếp nhau, vô số hào quang phát ra bay tứ phía như hỏa châu. Tiếng nổ như sấm sét liên hồi, chạm phải lực kháng cự hùng mạnh, xuất hiện luồng khí lưu xung quanh quang trụ khiến y phục của Lục Vân và Từ Dương Chân Nhân phất bay theo gió, còn Thương Nguyệt, Ngao Tuyết và Hứa Khiết thì mái tóc dài xô tung.

Đột nhiên hào quang ảm đạm dần, đạo quang trụ đẹp mắt chẳng mấy chốc bị đánh tan. Vân Phong la hoảng, thân thể bị lực chấn phản hồi bay nhanh về sau. Lục Vân biến sắc, nhanh chóng đến ngay sau Vân Phong, rót vào một cỗ nhu kinh ào ạt vào hậu thân y. Lục Vân đỡ sau lưng Vân Phong, rồi dừng lại cạnh Ngao Tuyết và Thương Nguyệt. Nhìn qua mọi người, Lục Vân nói: "Kết giới này thập phần cường đại, chúng ta tạm thời không thêm quân tới, lập tức tìm đường khác mà đi".

Thần sắc Từ Dương Chân Nhân trầm trọng, gật đầu nói: "Cũng tốt, quan sát một chiêu đánh ra của Vân Phong có thể nói kết giới này rất mạnh, tốt nhất là giữ lại mấy điểm khí lực. Đi thôi, tìm đường khác vậy". Nói xong bèn chuyển thân, nhắm hướng phải mà bay.

Lục Vân cùng Vân Phong, theo sau là ba nữ nhân bay về phía trước. Khi còn cách khoảng mười trượng, chợt nghe Từ Dương Chân Nhân hô lên một tiếng cả kinh, thân thể bị chấn lùi ba trượng. Lập tức Lục Vân và mọi người cảm nhận được tình cảnh không đơn giản. Ngao Tuyết nói: "Chúng ta lập tức quay lại, chỗ này lạ quá, đừng đề bị kẹt ở đây, không tốt rồi".

Lục Vân thờ dãi nói: "Có lẽ như Ngao Tuyết đã nói, các người đều ngự kiếm như trước, không nên bay lên trên, bên phía kia cũng đã thử, đệ nghĩ phía này cũng giống như vậy". Hứa Khiết biến sắc nói: "Không cần biết nó là yêu tà phương nào, rõ ràng là có xảy ra chuyện, lúc này chúng ta đến đây không có thứ này". Vừa dứt lời thì đã ngự kiếm bay sang bên hữu.

Ngay lập tức thần kiếm của Ngao Tuyết cũng chớp lóe hào quang, phóng nhanh xuống dưới. Đồng thời nàng cũng nhanh chóng cùng Thương Nguyệt bám theo sau. Tuy nhiên hai nữ nhân mới chỉ bay được vài trượng, tử sắc quang hoa bỗng chớp động, thần kiếm Từ Ảnh đã bay ngược trở về dừng lại trên đầu Ngao Tuyết. Kế bên, bảo kiếm của Hứa Khiết cũng quay về xoay tròn phía trên nàng.

Từ Dương Chân Nhân, Vân Phong, Thương Nguyệt, Ngao Tuyết, Hứa Khiết năm người cùng biến sắc quang ra nhìn Lục Vân, tựa hồ như muốn hỏi chàng làm cách nào để đối phó tình huống nan giải này?

Lục Vân nhìn năm người, thần sắc bình tĩnh. Ngay lúc này, chàng hiểu khí thế rất quan trọng, tuyệt đối không để mọi người tâm ý chùng xuống như vậy được. Cần thận quan sát, Ý Niệm Thần Ba của Lục Vân nhanh chóng phân tích kết giới xung quanh. Kết quả tuy đạt được cũng khiến Lục Vân mừng phần lo lắng. Ý Niệm Thần Ba thu thập được khẳng định nơi đây là một không gian kết giới hoàn toàn bị phong bế, khắp bốn phía xung quanh và phía trên đầu đều bị ngăn chặn, hướng duy nhất chưa bị phong bế là mặt đất. Nhưng Ý Niệm Thần Ba cũng tra xuất được, ở phía dưới ẩn tàng một lực lượng rất kỳ dị, nhưng cụ thể là cái gì thì Lục Vân tạm thời chưa biết được. Hơn nữa, điều làm cho Lục Vân lo lắng hơn hết là kết giới này do vô số quỷ khí tạo thành, ngoại trừ Lục Vân có chút ít hy vọng bay xuyên ra ngoài, còn lại năm người kia do không luyện tập pháp quyết của Quỷ Tông, chân khí hoàn toàn bài xích với kết giới này, do đó quyết không có khả năng bay xuyên qua được.

Lục Vân nhìn mọi người nói: "Xin hãy cẩn thận, chúng ta xuống dưới, tuy ở đó có ẩn giấu một lực lượng thần bí nào đó, nhưng hiện là hướng duy nhất không bị phong bế. Hiện tại mỗi người hãy vận công hộ thể, đề phòng khắp bốn phía, tùy cơ ứng phó những biến cố bất ngờ có thể xảy ra". Nói xong lập tức hạ thân xuống trước. Giữa không trung, sáu đạo hào quang với hình dáng và màu sắc khác nhau, một trước năm sau cùng hạ xuống phía dưới.

Rất nhanh chóng, Lục Vân dừng lại cách mặt đất ba trượng, mắt chăm chú dò xét những loại thực vật cổ quái ở đó. Các loại thực vật này cao hàng trượng, lại có vô số cành nhánh vươn lên tới độ cao một trượng năm, sáu thước đan chéo nhau tạo thành một cái võng màu xanh thẫm. Chúng rất lạ vì không có lấy một cái lá nào, chỉ toàn là những cành nhỏ, chen chúc kết chặt vào nhau tạo thành một phiến lớn. Trên phiến đó lại có bốn cành chính phân ra bốn hướng khác nhau. Nếu quan sát cẩn thận có thể thấy đây là thứ thực vật chủ đạo trên tọa sơn này, chúng giống nhau như đúc, khó tìm ra một điểm khác biệt nào.

Khi Lục Vân tiến lại gần thì chỉ thấy hào quang lục sắc đẹp mắt lập tức lóe lên, tất cả cây cối ở đây đều phát ra những tia lục sắc mờ mờ. Toàn bộ cao sơn bỗng chốc biến đổi, chuyển sang màu xanh dịu thấp phần quý bí. Kết giới đang vây nhóm Lục Vân sáu người vào giữa, chớp lóe hào quang hắc sắc, triển khai tầng tầng lớp lớp trước mặt họ. Sau đó, dường như nó bị phản ánh lại màu sắc u lục ở dưới nên nhanh chóng chuyển sang màu lục sắc quang mang, trông rất âm u kỳ bí.

Một tiếng âm u rờn rợn vọng đến, theo kết giới lan ra khắp nơi, mới đầu mọi người không nghe thấy gì nhưng dần dần, âm thanh kỳ lạ này càng lúc càng lớn, nghe như tiếng khóc lóc gào thét của âm binh, tiếng nộ hống kinh hồn của lệ quỷ, tiếng nữ quỷ rên rỉ hân hoan động lòng người. Tất cả mọi thứ âm thanh hợp lại cùng một lúc, vừa quý dị vừa khủng bố. Theo thời gian, độ lớn, số lượng và mức độ nguy dị càng lúc càng tăng khiến sáu người như hăm nhập vào địa ngục a tỳ, tâm lý khẩn trương vô cùng.

Lục Vân cùng năm người trao đổi qua ánh mắt, tất cả họ đều cảnh giác. Hứa Khiết thấp giọng nói: "Tình cảnh này quý dị quá, trước đây tại nhân gian muội chưa gặp sự tình kỳ lạ như thế này bao giờ. Âm thanh ghê rợn lại ngấm mang theo quỷ khí, thực không biết đây là thứ gì mà tại sao lại đan kết thành một khối như vậy?".

Không ai có thể trả lời câu hỏi của nàng đưa ra, mọi người đang đoán già đoán non xem trước mắt rút cục là chuyện gì. Từ Dương Chân Nhân hỏi: "Lục Vân, hiện tại xuất hiện quái sự này, con nghĩ là chúng ta làm sao ứng phó?".

Lục Vân ngẫm nghĩ rồi từ tốn đáp: "Nói thật, con và sư phụ giống nhau, đều là lần đầu đến Quỷ Vực. Lúc trước con có nghe Quỷ Vực vô cùng hung hiểm, nhưng không lường tượng nó thế nào. Hiện giờ tự bản thân đã có chút kiến thức, chỉ phát hiện ra rằng so với tưởng tượng nó còn quý dị hơn nhiều. Chúng ta đến đây phải nói là hoàn toàn dựa vào tâm trí phán đoán, chưa hết một ngày thời gian mà đã gặp không ít sự tình. Có lẽ hiện tại sư phụ vẫn chưa phát hiện nguy hiểm thực sự chính là nằm ở thứ âm thanh cứ lớn dần lên đó".

Vân Phong hấp tấp hỏi: "Là thứ âm thanh đó à? Ngoại trừ là khó nghe ra, tựa hồ có chút yêu tà gì đâu?". Lục Vân nhìn hắn, nói nhỏ: "Huynh cũng không rõ nữa, Âm Dương pháp quyết của đệ chắc là thu thập được vài điều. Âm thanh này ngoài việc khó nghe, sợ nhất là kèm theo nó có khí tức xâm thực. Có lẽ mọi người ở đây không lưu ý, chỉ sợ đến khi phát hiện ra đã quá muộn rồi".

Ngao Tuyết hỏi: "Chúng ta làm sao ứng phó bây giờ? Tự nhiên sao sự tình lại biến đổi như thế này, đệ có cách nào giải nguy không?". Nói xong tĩnh lặng nhìn Lục Vân, ánh mắt ẩn chứa những tia nhu tình và tin tưởng.

Trong tâm Lục Vân cảm thấy ngọt ngào, sự tin tưởng và tình cảnh dịu dàng đó tươi mát con tim cô ngạo của chàng. Chàng cũng vô tình liếc sang Thương Nguyệt, lại cảm thấy mắt nàng cũng tựa hồ ẩn chứa một chút tình ý, điều này khiến con tim Lục Vân rung động, ánh mắt không khỏi lộ xuất thần tình phức tạp. Nhìn xuống những thực vật không biết tên phía dưới, Lục Vân nói: "Hiện tại chúng ta bị khốn trong chỗ này, duy chỉ có cách đột phá kết giới, hoặc theo phía dưới mà ra. Nhìn các dạng thực vật này, đệ cảm thấy rất lo lắng, nếu như chúng cùng lúc liên kết khí mạch lại thì dù chúng ta có dùng hết thực lực của mình để phá khai hoặc phương hại nó cũng sợ là vô cùng khó khăn. Hiện giờ chúng ta còn có chút dư địa, nếu không nhanh, thứ âm thanh cổ quái đó tiếp tục lớn mạnh lên, chỉ sợ chúng ta khó có cơ hội đào thoát. Giờ mọi người hãy cùng liên thủ xuất chiêu, mục tiêu là những đám thực vật bên dưới, may ra còn có chút hy vọng". Nói rồi toàn thân quang hoa đại thịnh, chuẩn bị xuất chiêu.

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cùng mọi người thấy Lục Vân nói vậy liền phân lập thành năm hướng, cùng Lục Vân tạo thành thế lục hợp, toàn lực thi triển pháp quyết. Trong kết giới thần bí đó, Lục Vân và Từ Dương Chân Nhân toàn thân chớp nháy hào quang hồng sắc, Vân Phong và Ngao Tuyết lại ẩn hiện huyền thanh quang sắc, còn Thương Nguyệt và Hứa Khiết lại được bao bọc bởi hào quang hoàng sắc. Sáu đạo hào quang càng lúc càng cường thịnh, giữa không trung từ từ xoay tròn.

Các luồng hào quang cùng phình to, hợp lại thành một đạo quang cầu nhiều màu sắc. Thân ảnh của sáu người dĩ nhiên hoàn toàn ẩn mình trong quang cầu đó. Sáu đạo kiếm trụ bất đồng màu sắc cũng từ giữa quang trụ hợp lại thành một đạo quang trụ ngũ sắc, nhanh chóng phóng ra đánh mạnh xuống dưới. Bốn phía, các dòng khí lưu trong không gian như bị hút hết, một cỗ cường lực có sức mạnh hủy diệt với ánh sáng lập lòe đánh thẳng vào các thảm thực vật bên dưới. Đột nhiên, từ thảm thực vật này đột nhiên xuất hiện một quang trụ màu lục sắc, xoay tròn phóng lên đập mạnh vào quang trụ ngũ sắc. Hai lực đạo cường mãnh va đập vào nhau tạo nên một tiếng nổ lớn, phá hủy bốn phía xung quanh.

Kết giới ở phía trên lập tức lưu chuyển, sau một trận xao động dữ dội đã phục hồi nguyên dạng. Nhưng ở phía dưới, sau khi các thực vật phát quang hội nhập thành một phiến màu xanh lục, lộ ra một vùng đất màu đen sẫm bên dưới. Quang trụ ngũ sắc sau khi phá hủy các thực vật đó, mãnh liệt kích trúng mặt đất, lập tức vang lên một tiếng nổ lớn, đất đen bắn tứ tung khoét thành một huyết động lớn nhìn không thấy đáy, hiện ra dưới mắt sáu người.

Lục Vân nói lớn: "Chúng ta mau hạ xuống rồi tìm cách khác sau, nếu không những giống thực vật ở trên sẽ khôi phục lại nguyên trạng ngay. Đi nhanh!". Năm người nghe lời, nhìn đám thực vật thần bí xung quanh quả nhiên lục sắc quang mang đang nhanh chóng hội tụ lại không gian. Khi mọi người nhập lại một chỗ, kết giới phía trên liền phục hồi nguyên trạng lúc trước.

Hào quang chớp động, sáu đạo quang ảnh lập tức bắn vào động khẩu vừa tạo. Lục Vân ở phía trước phát xuất Như Ý Tâm Hồn kiếm với luồng hồng quang rực rỡ chiếu sáng xung quanh, năm người còn lại lập tức theo sau. Sau khi xuống dưới, sáu người đưa mắt quan sát tình cảnh xung quanh, thấy động này lớn khoảng ba trượng, bốn phía cháy ra thứ dịch thể màu hồng giống như huyết dịch. Điều này khiến ba nữ nhân trong lòng sợ hãi, còn Lục Vân và hai người kia tâm tình khẩn trương cao độ.

Lục Vân xoay ngược người giữa không trung, chân hướng lên trên, nhỏ giọng nói: "Mọi người đã rõ, hiện tại nhất thiết mọi chuyện ở đây không thể lấy lý luận thường tình ở nhân gian mà xét. Chúng ta vô luận gặp phải thứ gì đều phải bảo trì sự bình tĩnh, có cái gọi là gặp quái như không gặp, nếu cho là quái tức là tự nhận bại. Chúng ta nhất định nằm lòng điều này. Hiện tại ở phía trên đã bị phong vào cửa tử, chúng ta buộc phải tìm đường ra ở phía dưới. Chân khí của tôi đã thăm tra ra ở dưới có hai thông đạo phân bố thành một tả một hữu. Chính là vì bị chúng ta dùng lực khai phá thành từ một thông đạo xuyên suốt. Hy vọng theo hai lối này có thể tìm được đường ra. Mọi người hãy cẩn thận, chúng ta hành động ngay". Nói xong, chăm chú quan sát tình cảnh ở phía dưới.

Hai động khẩu tối đen nhanh chóng xuất hiện trước mắt sáu người. Xem loại động khẩu này đồng dạng về kích thước nhưng không hiểu sao lại xuất hiện ở nơi sâu khoảng trăm trượng này. Từ Dương Chân Nhân ở trên cao nhất vô ý ngược đầu nhìn lên, trong mắt liền xuất lộ một tia kinh hãi, không biết từ lúc nào đã xuất hiện hai quỷ đầu vô cùng to lớn khoảng hai mươi trượng vô thanh vô tức bay đến gần, mang theo một luồng khí sắc mùi huyết tinh. Hai quỷ đầu này có cặp mắt hiện hào quang lục sắc yêu dị đầy vẻ độc ác và đáng sợ.

Từ Dương Chân Nhân hét lớn: "Mau xuống dưới, ở trên có quỷ quái hung ác". Vừa nói, trường kiếm trên đầu vừa phát ra một cỗ hào quang cường đại nhắm hướng quỷ đầu phách ra một kiếm. Mọi người nghe thấy thể cùng kinh hãi ngẩng đầu nhìn lên, sắc mặt đại biến.

Do có hai động khẩu, sáu người lại không có thời gian thương lượng nên tiến vào động nào. Trong lúc vội vã, Ngao Tuyết và Lục Vân hai người đã chọn phía bên trái, trong khi bốn người còn lại chọn phía bên phải. Âm phong cuốn vào người, quỷ đầu phía dưới sau một chiêu tấn công mãnh liệt của Từ Dương Chân Nhân cũng không bị hề hấn gì, lại tăng tốc đuổi theo, nhằm Từ Dương Chân Nhân phóng xuống tấn công.

Ngay khi mọi người tiến nhập động khẩu, Lục Vân nói lớn: "Tạm thời phân khai, sau này sẽ nghĩ cách liên hệ sau, hãy cẩn thận!". Nói đoạn chuyển thân cùng Ngao Tuyết nhanh chóng tiến về phía trước. Bên phía đối diện, Thương Nguyệt quay nhìn Lục Vân nhẹ giọng nói: "Bảo trọng cẩn thận. Chúng ta đi!". Nói xong thân người đã bay về phía trước hơn mười trượng, nhắm thông đạo lướt tới. Từ Dương Chân Nhân liếc nhìn phía sau, thấy quỷ đầu tấn công bên dùng toàn lực bay lướt tới trước né tránh. Sau khi tấn công hụt, quỷ đầu gấp rút đuổi theo sau họ không rời.

Ở phía bên kia, Lục Vân cùng Ngao Tuyết sau khi bay được một đoạn liền quay đầu nhìn lại. Chàng bất giác đã phát hiện ra quỷ đầu ở phía sau thực ra là một quỷ đầu xà. Trường kiếm đã bay vào một động khẩu phía kia, không ngờ chàng vào Ngao Tuyết vô thanh vô tức gặp thêm một quỷ đầu xà nữa. Cái gọi là quỷ đầu xà, theo nhìn nhận của Lục Vân là một đầu lâu quỷ gắn với một quái vật mình rắn. Trong hai mắt của quỷ đầu chớp lóe hai luồng hào quang cỗ quái một hồng một lục, tại thông đạo âm ám hiện ra trông rất ghê rợn.

Thần sắc Lục Vân khẽ biến đổi rồi khôi phục về bình tĩnh. Chàng đánh ra một kiếm phản thủ, thông đạo âm ám tức thì hiện một chùm kiếm khí hùng mạnh sắc hồng đánh vào phía trên của quỷ đầu xà. Âm phong cuồng lộng, thanh âm cỗ quái âm sâm truyền tới, quỷ đầu xà toàn thân lóe lên hào quang hắc sắc, hai mắt bắn ra hai đạo hào quang một hồng một lục ngăn cản một kiếm của Lục Vân.

Ngao Tuyết bị tiếng gầm kỳ quái trầm trầm bên tai giật mình cả kinh, quay đầu nhìn lại quỷ đầu xà. Lục Vân thấy thể vội chụp lấy ngọc thủ của nàng mở hết tốc lực bay về phía trước. Sau một lúc chàng thấy quỷ đầu xà vẫn đuổi gấp ở phía sau, liền nói: "Dựa vào tình hình từ trước tới giờ mà nói, địa phương này thập phần cổ quái, có lẽ trong nơi cực kỳ hung hiểm của Quỷ Vực. Chúng ta hiện giờ không có cách nào đấu với tụi quái này, tốt nhất là tránh trước đi rồi tính. Mục tiêu của chúng ta không phải là tìm kiếm nơi thanh ưu kỳ tích gì, vì thế không có thời gian và sức lực để tranh cường với các loại quỷ quái này".

Ngao Tuyết mở to đôi mắt trong suốt đầy nhu tình nhìn chàng, nàng không nói một lời nào, bàn tay nhỏ nhắn buông lỏng trong tay chàng. Ở phía sau, tiếng quái hồng cuồng nộ cứ chóc chóc vang lên, đeo đuổi không buông. Trong hai mắt con mắt màu hồng lục của quỷ đầu xà đó ẩn chứa một thứ biểu tình đầy phẫn nộ, xem ra có vẻ không cam tâm buông tha cho họ.

Tuy nhiên, vào lúc này, thực sự Ngao Tuyết không thêm quan tâm đến bất cứ âm thanh khủng bố quỷ quái nào khác, nàng chỉ tĩnh lặng nhìn Lục Vân...

CHƯƠNG 66: BẤT VIỆT CHI BÍ

Trong thông đạo âm ám, Lục Vân nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Ngao Tuyết bay nhanh về phía trước. Nhãn thần của chàng ẩn hiện những tia thần quang trí tuệ. Thực ra, hiện thời trong tâm chàng không ngừng tính toán, nếu như phía trước không còn đường đi, liệu có thu thập được yêu quái đang đuổi gấp phía sau không? Lục Vân chợt lo lắng, một tia Ý Niệm Thần Ba gửi đi thám xét giờ đã phản hồi lại cho thấy phía trước là một ngõ cụt.

Quay sang nhìn Ngao Tuyết, phát hiện ánh mắt của nàng hiện giờ ôn nhu tĩnh lặng, gương mặt mỹ lệ điểm nhẹ nụ cười lay động lòng người. Lục Vân biểu lộ sự mê luyến, nhẹ giọng nói: "Cầm chặt tay nhau, sống đến bạc đầu, đời như thế này đã mãn nguyện lắm rồi".

Ngao Tuyết mỉm cười đáp lại: "Tìm ta trao người, hai tâm hồn mãi dựa vào nhau, tương lai dù vật đổi sao dời, lòng hai ta đều cùng một chỗ". Nghe mấy lời này, Lục Vân không khỏi giật mình. Biết ra sao ngày sau? Chuyện mai sau ai mà dám khẳng định được điều gì chứ? Nhưng theo lời nàng nói, bất kể tương lai có như thế nào đi nữa, ít nhất trong tim mỗi người bọn họ đều có nhau là được rồi.

Lục Vân khẽ dụng lực, ôm thân thể nhu nhuyễn của Ngao Tuyết vào lòng, nhìn sâu vào mắt nàng nói: "Chuyện tương lai, ta không dám đảm bảo với nàng, nhưng ta tin rằng, dù mai sau cho có bất cứ chuyện gì xảy ra, tìm ta vẫn mãi khắc ghi tên nàng, hình bóng của nàng. Khoảnh khắc này, hãy để cho chúng ta mãi giữ trong lòng, của riêng đôi ta!". Ngao Tuyết khẽ mỉm cười dựa đầu vào vai Lục Vân, nhãn tình mỹ lệ khép hờ.

Nhìn thiếu nữ mỹ lệ trong lòng mình, tim Lục Vân rộn lên một niềm vui vô bờ bến. Giống như một thứ liệt hỏa bùng lên mạnh mẽ không thể nào dập tắt được. Liếc nhìn Quý đầu xà đang khẩn cấp truy bức phía sau, Lục Vân cảm giác dường như nó chứng kiến cảnh tình tứ của hai người với sự ghét hận vô bì, muốn phá hoại kỷ ức mỹ lệ hiện tại của Ngao Tuyết. Tả thủ của chàng liền hướng về phía sau phát ra một đạo ngân quang, Trần Hồn phù liên nhanh chóng phóng ngược lại phía Quý đầu xà, bất thành linh chận đánh nó.

Trong thông đạo, một tiếng rống kinh khủng vang lên rồi từ từ tiêu thất. Nhìn lại, quý đầu xà hiện giờ đã biến thành một đám hắc vụ, theo ánh ngân quang nhanh chóng tiêu giảm rồi mất tiêu tung ảnh. Lục Vân không cần quay đầu lại, ôm chặt thân thể Ngao Tuyết bay nhanh về phía trước.

Lục Vân không giảm tốc độ, tĩnh lặng nhìn dáng hình Ngao Tuyết. Chàng như đắm đuối trong dung nhan mỹ lệ của nàng. Bờ môi hồng mọng ướt, gương mặt như ngọc, nhất nhất đều quyến rũ lòng người. Sau cuộc chiến vừa qua, Lục Vân cảm giác từ sâu trong tâm khảm của mình dâng lên một nỗi nôn nao kỳ lạ. Cảm giác đó thôi thúc chàng muốn ngấu ngiến bờ môi mọng kia. Nó không ngừng nâng cao, từng đợt từng đợt như sóng thủy triều. Cảm giác đó đến rất đột nhiên, hung mãnh, khiến cho con người ta khó mà kiềm chế được.

Gương mặt đỏ ửng như say, thần tình của Lục Vân vừa thể hiện sự khát khao, vừa mang vẻ ngượng ngập rất hiếm thấy. Trong giờ phút này, chàng minh bạch rằng ái tình vốn có tư vị đặc biệt của riêng nó, vừa mong tưởng vừa sợ sệt, thật là làm khổ chúng nhân. Không thể chịu nổi tâm lý dụ hoặc đó, Lục Vân chậm chậm áp sát vào mặt Ngao Tuyết, bờ môi giật giật muốn hôn nàng. Trống ngực đập thình thịch, Lục Vân nhìn chăm chăm vào bờ môi hồng trước mắt, không nhận được cuối cùng nhẹ hôn lên nó.

Hai thân thể run bần bật, tâm linh hai người như hòa làm một. Ngao Tuyết mở mắt nhìn, e dè, nhưng không chút kháng cự. Lúc này tim Lục Vân đập liên hồi như trống trận, lo sợ nhìn sắc mặt của Ngao Tuyết. Khi thấy ánh mắt của nàng, sự lo lắng giảm dần. Chuyện xảy đến khiến Lục Vân cảm thấy cả hai người như đang đi trong vườn hoa bạt ngàn, đắm chìm trong biển hương thơm ngát. Sau khi dừng lại một chút, nụ hôn của Lục Vân lại tiếp tục với sự tham luyến, cuồng nhiệt hơn. Hai người siết chặt, mê luyến từng giây từng khắc tuyệt vời do ái tình đem lại.

Ngao Tuyết mặt ngọc ửng hồng, vương nhe chút dục tính, nhãn thần như kẻ say. Nhìn Lục Vân tình tứ, nàng khẽ đẩy ngực chàng, tựa hồ như muốn ám chỉ điều gì. Lục Vân giật mình, nhưng một chút cũng không rời bỏ môi thơm, tiếp tục như con ong tham luyến hút từng giọt mật đến no nê mới rời khỏi. Không nói lời nào, Lục Vân cảm kích nhìn Ngao Tuyết đắm đuối.

Hướng mục quang đi chỗ khác, Ngao Tuyết nhẹ giọng nói: "Phía trước không có đường, hãy cẩn thận một chút. Nơi này rút cục là hồi ức vĩnh viễn ở trong tâm chúng ta, chỉ thuộc về ta với chàng".

Lục Vân trịnh trọng nói: "Phút giây này, ta sẽ giữ mãi trong lòng. Suốt kiếp này, ta mãi mãi trân trọng". Nói xong, nhẹ buông thân thể động lòng người đó, mục quang chuyển sang quan sát phía trước. Ngao Tuyết nhìn chàng một cái, khe khẽ mỉm cười, không nói một lời nào nữa.

Lục Vân nhìn quanh, phát hiện đây là một động khẩu lớn, không có đường ra. Vây quanh toàn là vách đá âm ám, lại ẩn hiện một tầng hào quang hắc sắc, tựa hồ như ẩn tàng một điều gì kỳ lạ. Ở giữa động có một thạch tượng cổ quái đứng thẳng không biết tự lúc nào. Chỉ thấy toàn thân tượng bao phủ một luồng khí sắc mông mào đen, hình dạng cổ quái, lớn cỡ ba vòng tay người ôm. Thạch tượng có ba cánh tay phân thành ba hướng trái phải và phía sau, chỉ có phía trước là không có. Thân thể của nó nhìn khá giống hình người, duy chỉ phía trước trán là có sự khác biệt.

Trước trán thạch tượng có một cái sừng nhỏ lên, hai bên có mắt, trông giống như hai người đầu lưng vào nhau, ép chặt lại làm một. Hai gương mặt trước sau đều có biểu tình, nét khắc họa thập phần sinh động. Một bên gương mặt về phía chính diện đối với Lục Vân và Ngao Tuyết khắc họa sự xấu xa quỷ quái, hai con mắt trợn ngược, nhãn châu đỏ sẫm màu máu, trợn ngược lên trên nhìn rất khủng khiếp. Còn gương mặt bên kia lại đẹp như ngọc, ngoài nhãn tình thập phần mê nhân thì không có biểu hiện gì khác lạ. Tuy nhiên, tình ý từ hai mắt đó lại kèm theo một thứ hào quang yêu dị, dụ hoặc chúng nhân.

Lục Vân nhìn thạch tượng, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận, ở đây mọi thứ đều khác với nhân giới của chúng ta, ẩn tàng nhiều thứ biến hóa không ngờ được. Chúng ta trước hết hãy quan sát kỹ xung quanh, sau đó mới xem xét thạch tượng. Ta cảm giác ở đây mọi thứ đều tà môn, nếu không biết rõ căn nguyên nguồn gốc, chắc không thể hiểu được vì sao thạch tượng xuất hiện tại nơi đây".

Ngao Tuyết nhẹ nhàng đáp: "Cẩn thận một chút cũng tốt, đừng như Vân Phong lúc nãy, lại có thể tránh được khỏi bị huyết lệ rơi trúng rất khó đối phó. Chúng ta nên phân ra quan sát mọi thứ trong này, xem có tìm ra manh mối nào không". Dứt lời, toàn thân hiện hào quang, chân khí hộ thể bao phủ khắp châu thân bảo vệ cơ thể. Sau khi đưa mắt nhìn Lục Vân, nàng theo hướng bên trái bay đi.

Chú ý quan sát xung quanh thạch bích. Ngao Tuyết không phát giác được gì, nhưng Lục Vân ngược lại đã tìm ra một chút manh mối ở phía bên kia. Cẩn thận dùng Ý Niệm Thần Ba dò thám xung quanh, Lục Vân nhanh chóng biết rõ phía trên thạch bích ẩn tàng một tầng kết giới bằng hắc khí, cách tuyệt với thế giới bên ngoài. Từ từ chuyển hoá tần suất chân khí, Lục Vân nhanh chóng dựa vào công hiệu thần kỳ của Ý Niệm Thần Ba, điều chỉnh tần suất ý niệm sao cho đồng dạng với tần suất của vàng hắc khí để vượt qua. Cuối cùng, Lục Vân phát hiện ở phía trên thạch bàn có khắc không ít tự tích. Đọc những cổ tự này, Lục Vân liền minh bạch hết mọi bí mật nơi đây.

Trên thạch bích, đại thể ý tứ của các tự dạng nói rằng nơi đây là một trong ba đại tuyệt địa của Quỷ vực, tên gọi Bất Việt lĩnh, ý nói núi này ngăn cách với toàn bộ Quỷ vực không thể vượt qua. Cần biết rằng, trong Quỷ vực, không có loại quỷ vật nào khả dĩ có thể vượt qua tầng không ở trên tòa sơn phong này. Cái gọi là Quỷ vực tam đại tuyệt địa, bao gồm Bất Việt lĩnh, Hóa Hồn trì, và U Linh đảo. Thông đạo ở đây, theo lời trên thạch bích, là lối ra duy nhất, thông đến Hắc Hà ở phía trước. Nếu phi hành, khoảng cách từ đây đến cửa ra ở Hắc Hà bằng khoảng thời gian ăn một bữa cơm.

Còn về thạch tượng ở giữa động, ở phía trên cùng có nói, chính là Vô Gian Quỷ Sát chính là một trong tam đại hung tà trong Quỷ vực truyền thuyết. Nó cùng tề danh với Bất Tử Huyết Lệ, Vô Hồn Âm La. Do nơi đây là nơi tàng thân của Vô Gian Quỷ Sát, nên ở thượng không phía trên có kết giới vô cùng thần kỳ quỷ dị, không vật gì có thể vượt qua được. Cổ nhiên đây cũng là truyền thuyết về Bất Việt lĩnh.

Ngao Tuyết đi một vòng không phát hiện được gì, quay lại thấy Lục Vân nhìn như si như ngốc lên thạch bích, không hiểu chàng nhìn cái gì. Đến bên cạnh chàng, Ngao Tuyết cất giọng thô thể hỏi: "Lục Vân, chàng có sao không? Sao lại nhìn say mê lên thạch bích vậy?".

Lục Vân nghe thế, hữu thủ nắm lấy bàn tay ngọc, nhìn nàng cười nói: "Giờ nàng nhìn lại thạch bích trên kia xem, coi so với lúc trước có gì khác biệt không?". Vừa nói, ánh mắt chàng vừa lóng lánh tia nhu tình ấm áp. Ngao Tuyết nhìn lên thạch bích, nét mặt liền thể hiện sự kinh ngạc, trong lòng có điều khó hiểu.

Nhìn Lục Vân, thấy thần tình hàm tiếu của chàng, trong tim Ngao Tuyết rộn lên một niềm hoan hỉ. Hai bờ môi mong khẽ thốt: "Tại sao lại có chuyện này, thiếp trước đây không thấy gì, sao giờ được chàng chỉ điểm, lại có thể thấy được, thật kỳ quái! Không biết trên người chàng có gì bí mật không tiện cho mọi người biết phải không?".

Lục Vân mỉm cười: "Đích xác trên người ta có nhiều sự tình mà mọi người chưa biết, nhưng hiện tại chưa tiện tỏ bày. Nói thật, chuyện của ta rất khó nói, vì thế nên mới luôn ân giấu. Dĩ nhiên, có những chuyện ta không thể giấu được, như tâm ý của ta rõ ràng là hiển hiện trong mắt của nàng".

Ngao Tuyết nhìn chàng, hồi lâu sau mới khẽ nói: "Bí mật của chàng ta không cần phải biết chỉ cần ta hiểu tình chàng thế cũng đủ rồi. Hiện tại chúng ta tính thế nào, rời khỏi đây đi tìm bọn Thương Nguyệt, hay tra cứu cái gọi là Vô Gian Quỷ Sát này?".

Lục Vân cười nói: "Hiện tại ở đây chỉ có hai chúng ta, không thích hợp để đánh nhau với quỷ vật âm sâm này. Hơn nữa vật này rõ ràng là chưa phát hiện ra chúng ta, cho nên tốt nhất là khe khẽ rút lui". Nói xong nắm tay Ngao Tuyết lui về phía sau.

Giương mặt mỹ lệ của Ngao Tuyết điểm thoáng nụ cười, ngọc thủ bị Lục Vân nắm chặt, trong lòng sung sướng vô biên. Khó có dịp được tự do thế này, khiến tình cảm hai người đột nhiên được thúc đẩy, tiến một bước không nhỏ. Những tình cảm vi diệu ân giấu trước đây, giờ tại nơi Quỷ vực âm sâm này được thăng hoa này nọ, tỏ bày ra hết.

Hào quang chớp động, hai đạo nhân ảnh bắn về phía sau. Tuy nhiên khi Lục Vân bay đi được khoảng trăm trượng thì trong tâm đột nhiên sản sinh một cảm giác kỳ lạ, do đó dừng phất lại, quan sát quái động âm ám phía sau. Ngao Tuyết nhìn Lục Vân, nhẹ giọng hỏi: "Chàng phát giác điều gì đúng không, có cần quay lại nhìn chỉ rõ không?".

Lục Vân không đáp, Ý Niệm Thần Ba chuyển hoá với tần suất cực nhanh, cẩn thận thẩm tra động tĩnh của thạch tượng. Ở cự ly một trăm trượng, dưới ánh sáng âm ám, mặt thạch tượng hoàn toàn không thể nhìn thấy cảnh sắc giữa động. Nhưng trong não bộ của Lục Vân, mọi vật nhất thiết đều rõ như ban ngày. Lúc này, trên thạch tượng giữa động, hai con mắt đỏ như huyết của gương mặt quỷ xấu xa bỗng phát ra một luồng quang mang nguy dị. Còn cặp mắt bên kia phóng ra hai đạo quang trụ hắc sắc mang theo khí tức tà ác hung hãn. Đồng thời, xung quanh thạch tượng bắt đầu hội tụ một luồng quang hoa màu huyết sắc, hình thành một đám huyết vụ tràn ngập trong lòng động, cảnh tượng đầy vẻ khủng bố.

Nhìn Ngao Tuyết, Lục Vân nói: "Vô Gian Quỷ Sát đã tỉnh dậy, hiện tại chúng ta nên tìm cách phong bế nó ở đây. Ít nhất chúng ta không nên cho nó ra ngoài. Hiện tại việc lui ra khỏi động cực kỳ nguy hiểm do cự ly với nó khá gần. Cách duy nhất là thiết lập một kết ở phong bế nó ở thông đạo này, hy vọng có thể ngăn chặn quỷ sát trong chốc lát để chúng ta có đủ thời gian ly khai.

Ngao Tuyết nhìn chàng, khẽ gật đầu nói: "Bất luận chàng tính như thế nào, thiếp cũng nghe theo cả". Lục Vân trong tâm không khỏi cảm động. Toàn thân Lục Vân bạo phát một khí thế cường đại, không khỏi khiến người ta yên lòng tin tưởng vào bản thân chàng. Lục Vân thâm tình nói: "Yên tâm, có ta ở đây thì không ai có thể thương hại đến nàng. Hiện tại nàng chờ ta ở phía trước, ta nhất định thành tựu. Sau khi phong ấn xong, khi ta đến thì mình cùng đi ngay".

Ngao Tuyết lại nở nụ cười say lòng, đi sâu vào tâm linh Lục Vân, khiến chàng nhìn như si như ngốc. Thấy thế, Ngao Tuyết cười nói: "Được rồi, ta đợi chàng ở phía trước, nhớ cẩn thận". Lời vừa dứt, ngự kiếm bay đi.

Lục Vân nghe lời giạt mình sức tình, nhìn dáng hình của Ngao Tuyết đã bay ra xa, nở một nụ cười hạnh phúc. Chàng chuyển thân, song thủ bắt giữ ấn quyết trước ngực, toàn thân phát ra một luồng huyền thanh quang sắc. Nhìn động khẩu, mắt chàng lộ xuất sự cảnh giác, toàn lực thi triển Thái Huyền Liệt

Thiên Đạo của Đạo gia, trước mặt hình thành một phong ấn vô hình ẩn hiện thanh quang lưu chuyển. Hai tay sau đó từ từ về ra những quỹ tích kỳ quái phía trước phong ấn, nhiều tầng quang sắc chồng chéo lên nhau, vô số phù lục chủ ngữ huyền hóa thành những lưu quang kỳ dị, cuối cùng toàn bộ hội tụ lại trên kết giới.

Lục Vân thờ dài nhìn lại kết giới mà mình vừa bố trí, trong mắt lộ xuất vẻ hài lòng. Tả thủ chàng giờ lên, nhắm ngay kết giới nhẹ ấn một cái. Lập tức, ngân quang chớp lóe, từ trong tay Trần Hồn phủ nhanh chóng xuất hiện phong ấn phía trên kết giới. Nhìn lại, thấy phía trên huyền thanh kết giới, hai chữ "Trần Hồn" chớp lóe rồi tiêu thất, hào quang màu huyền thanh cũng từ từ biến mất. Mọi vật trước mắt đều trở lại thông suốt, như chưa hề có những diễn biến vừa xảy ra.

Lục Vân đắc ý mỉm cười, bay về phía trước. Rất nhanh, chàng phát hiện ra Ngạo Tuyết, liền chào người, nhanh tay chộp lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, vừa cười vừa tiếp tục đăng trình. Thông đạo tràn ngập tiếng cười sung mãn đắc ý của Lục Vân, vang vọng khắp không gian đã bị phong bế.

*

* *

Lại nói về chuyện của Từ Dương chân nhân, Vân Phong, Thương Nguyệt và Hứa Khiết bốn người sau khi tiến vào thông đạo, biết rằng quỹ đầu đang đuổi gấp phía sau, nên toàn lực bay về phía trước. Từ khi tiến vào Quỷ vực đến giờ, bốn người đã kinh lịch qua không biết bao nhiêu sự tình, ít nhiều phát giác quỹ vật này lợi hại hơn bất kỳ thứ gì họ gặp trên nhân gian. Có lẽ nơi đây là Quỷ vực, đầy rẫy khí tức quỷ dị âm hàn, rất thuận lợi cho quỹ vật tu luyện. Hơn nữa, ở nơi đây quỹ vật cũng dễ dàng phát huy uy lực, so với nhân gian mạnh hơn nhiều.

Bốn người cố bảo trì thực lực, do đó lựa chọn ưu tiên nhất vẫn là đào thoát. Từ khi vạn bất đắc dĩ, không thể tránh được mới cùng quỹ vật nganh tiếp. Thương Nguyệt đi trước, toàn thân bao bọc trong luồng hào quang kim sắc, chiếu sáng phía trước. Hứa Khiết đi sau nàng, kế đó là Vân Phong và Từ Dương chân nhân đi đoạn hậu, vừa ngăn cản quỹ đầu, vừa đào tẩu. Cũng không biết họ đã bay về trước bao xa, cá nhân Vân Phong bị truy đến nỗi thở không ra hơi, trong tâm cực kỳ tức giận.

Nhìn quỹ đầu, Vân Phong nói: "Sur bá, vật này thật đáng ghét, nhất định truy theo không ngừng, trong lòng con đã tràn đầy nộ hỏa. Chúng ta dù sao cũng là chân tu cao thủ của nhân gian giới, khi đến nơi này sao lại bị quỹ vật truy đuổi giống như chó nhà có tang bị rượt chạy bỏ hơi tai? Con không muốn chạy nữa, như vậy là lãng phí chân nguyên. Con muốn dùng khí lực đó vào việc tiêu diệt quỹ vật này, như vậy mới hạ được lửa hận trong lòng."

Từ Dương chân nhân trong lòng cũng tràn đầy nộ hỏa, nghe Vân Phong nói vậy, lập tức tán đồng nói: "Nếu như vậy thì chúng ta không chạy nữa. Nếu đi quá xa, rất dễ mất liên lạc với hai người bạn Lục Vân. Hiện tại chúng ta với quỹ vật nay tranh cường, xem coi chúng có làm được chuyện lớn gì không mà cứ đuổi theo chúng ta mãi thế". Dứt lời, truyền kiếm nhất chuyển, một đạo xích quang cường đại xuất hiện tại giữa thông đạo nhắm quỹ đầu đánh tới.

Khí lưu chuyển vận cuồng loạn, hào quang chớp nháy, toàn bộ thông đạo âm vang tiếng nổ. Chứng kiến toàn bộ quỹ đầu có hào quang thiểm động, khẽ dừng lại một chút. Một kiếm đột nhiên của Từ Dương chân nhân rõ ràng là mang theo luồng chân khí cường đại. Vân Phong cũng hét to, Trảm Phong kiếm hiện hào quang ngân sắc phóng ra bốn phía hình thành một đạo thất luyện, nhắm quỹ đầu tấn công không ngừng. Ở phía trước, Thương Nguyệt cùng Hứa Khiết hồi thần quan chiến, chuẩn bị sẵn sàng để tùy lúc mà phát động công kích.

Có thể nói trong tâm của Vân Phong tràn đầy phẫn khí, lúc này Trảm Yêu Diệt Ma Kiếm quyết theo Trảm Phong kiếm phát xuất thế công cường đại, hoàn toàn kết hợp với phạm vi công kích của mọi người đối với quỹ đầu. Từ Dương chân nhân một bên hiệp trợ, kiếm quang màu hồng luôn nhắm vào thời khắc quan trọng của quỹ đầu để công kích mạnh mẽ, bức cho nó không có cách nào để trốn. Điều này xảy ra là do quỹ đầu đã nằm gọn trong phạm vi khống chế của hai người, bị hai người ép cho thừa sống thiếu chết.

Thương Nguyệt nhìn quỹ đầu, thần sắc khê kinh ngạc nói: Vân Phong, không tốt rồi. Huynh không phát giác đòn công kích của huynh căn bản không tổn thương nó à? Nếu điều này tiếp tục xảy ra, chân nguyên của hai người đến lúc hao tận thì cực kỳ nguy hiểm. Cần phải thay đổi phương pháp, xem có cách nào khác tiêu diệt nó không".

Vân Phong nghe thế liền giật mình, từ từ khôi phục lại trạng thái bình tĩnh, chú ý lưu tâm động tĩnh của quỹ đầu. Sau một hồi, Vân Phong phát giác lời Thương Nguyệt thập phần hữu lý, phương thức hiện tại căn bản không thể tiêu diệt được nó, chính thị là lãng phí chân nguyên. Quay nhìn Từ Dương chân nhân, Vân Phong nói: "Sur bá, người có giữ chờ con thi triển Âm Dương Pháp kiếm tiêu diệt nó". Dứt lời, thân thể tiến lùi lại, chuẩn bị phát chiêu.

Bên kia Từ Dương chân nhân nghe vậy, toàn lực chế trụ sự phản kích của quỹ đầu, dành cho Vân Phong đủ thời gian để thi triển Âm Dương Pháp kiếm. Giữa thông đạo, từng tầng từng tầng hào quang màu huyền thanh tiếp nối từ trên người Vân Phong phát xuất. Khí lưu xung quanh bắt đầu hội tụ quanh Vân Phong. Thân người Vân Phong bay cách mặt đất ba xích, Trảm Phong kiếm trên đầu toàn lực xoay tròn. Hào quang lưu chuyển, khí thế cường đại kinh nhân bạo phát trong thời gian chớp mắt. Song thủ bắt ấn trước ngực, xung quanh thân người ẩn hiện các hào quang phù chú xanh đỏ với đủ kỳ hình quái trạng xoay quanh Vân Phong với tốc độ chóng mặt. Hai mắt Vân Phong ẩn hiện thần quang vừa xanh vừa hồng, miệng hô lớn, giữa hư không đột nhiên xuất hiện một môn khẩu, từ đó phóng ra hai pháp kiếm màu hồng và màu lục, bay lượn phía trên thông đạo.

Vân Phong khống chế Âm Dương Pháp kiếm, nhanh chóng bay đến không chế khoảng không phía trên quỹ đầu. Phía bên kia Từ Dương chân nhân nghiêng tay xả hơi, thân người quay về bên cạnh bên Thương Nguyệt và Hứa Khiết, cùng họ quan sát pháp kiếm thần kỳ của Vân Phong.

Quỹ đầu đột nhiên phát xuất một tiếng rống thảm lệ, toàn bộ gương mặt quỹ kéo giãn, méo mó rất hung tợn. Hắc sắc quang hoa xung quanh quỹ đầu tụ thành một khối, hai con mắt hồng lục điên cuồng phóng ra hai tia sáng không ngừng chống lại sự công kích của Âm Dương Pháp kiếm. Lúc này, Âm Dương Pháp kiếm đã thiểm động vô số phù chú rất rõ ràng, kết hợp cùng với hai luồng hào quang màu hồng lục trên dưới tạo thành một không gian phong bế, không ngừng công kích quỹ đầu. Hồng lục hào quang này mang theo khí tức hủy diệt, liên tục đánh vào hắc sắc quỷ khí của quỹ đầu, chẳng mấy chốc, khí tức của quỹ đầu yếu đi rất nhiều.

Hứa Khiết nhìn Vân Phong nói: "Không tưởng pháp kiếm của huynh ấy lợi hại như thế, không biết có phải là pháp quyết của Dịch viện không? Từ Dương sư bá, con nói có đúng không?". Từ Dương chân nhân nhẹ gật đầu nói: "Không sai, đây đích xác không phải pháp quyết của Dịch viện chúng ta. Ta nghe Lục Vân kể lại rằng đó là do tiểu sư đệ của ta Huyền Quý vô tình có được ở một cổ động. Vân Phong là đệ tử chân truyền của Huyền Quý sư đệ, trước đây hai năm đã trở về Dịch viện học tập kiếm quyết Trảm yêu diệt ma".

Hứa Khiết nghe thế liền minh bạch, nguyên lai chuyện này cũng có đạo lý của nó. Thương Nguyệt nói khẽ: "Nhìn mau, quỹ đầu đó suy yếu rồi". Hứa Khiết định thần xem xét, quả nhiên quỹ đầu đã giảm sút thân người đi ba xích, gương mặt khủng bố không còn nữa, toàn bộ thân người đã biến thành một đám hắc khí, bị Âm Dương Pháp kiếm áp bức nhỏ dần. Chỉ nghe trong thông đạo truyền tới không ngừng những tiếng kêu rống thê liệt, sau đó là toàn bộ hắc sắc quang hoa bị phá diệt, chẳng mấy chốc tiêu thất hết tung ảnh.

Vân Phong hô lớn, Âm Dương Pháp kiếm thần kỳ tức thời tiêu thất. Y khoan thai đi đến bên cạnh Hứa Khiết cười khả khả hỏi: "Có thể thu thập được thứ ác quỷ này, thế nào, thấy huynh có lợi hại không?". Nói xong nhìn chằm chằm Hứa Khiết, trong mắt ẩn chứa sự chờ đợi.

Hứa Khiết lờm lờn một cái, thốt: "Lợi hại, nhưng thấy huynh giới đầu chỉ có mình muội, sao chỉ hỏi riêng muội thôi?". Ngán ngùi mấy lời, nhưng trong đó hàm chứa nhiều ngữ ý. Từ Dương chân nhân đứng bên cạnh nhìn Thương Nguyệt, trong mắt lộ xuất nụ cười thần bí, như phác giác điều gì đó.

Vân Phong khẽ đỏ mặt, cười hi hi hai tiếng, không nói gì nữa. Từ Dương chân nhân nhìn về lưng túng của hắn, bèn mở miệng giải vây: "Quá tốt, cái thứ đáng ghét đó đã bị tiêu diệt rồi, chúng ta mau quay lại tìm Lục Vân và Ngao Tuyết. Một khi tìm thấy hai đứa nó, lập tức tìm cách rời khỏi nơi này".

Lời vừa dứt, phía sau đã nghe thanh âm của Lục Vân: "Đúng vậy, chúng con cũng đã đến kịp, mọi người cùng đi về phía trước, đó là đường ra duy nhất". Vừa nói xong, Lục Vân cùng Ngao Tuyết đã xuất hiện trước mắt mọi người. Thương Nguyệt đưa mắt nhìn qua Ngao Tuyết rồi quay sang Lục Vân, không biểu lộ chút sắc thái kỳ dị nào.

Vân Phong thấy Lục Vân quay lại, nhất thời cao hứng nói: "Vây là tốt quá rồi, chúng ta đi nhanh thôi. Dưới sự dẫn dắt và cao kiến của huynh, gặp bất cứ điều gì quái gì cũng không ngại". Nói xong kéo Lục Vân, nhắm phía trước bay tới. Phía sau, bốn người nhìn theo bóng họ khe khẽ mỉm cười, nói gót bay theo.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

CHƯƠNG 67: HẮC HÀ TRỞ LỘ

Theo thông đạo, sáu người bọn Lục Vân ngự kiếm phi hành được khoảng vài trăm trượng nữa thì tới một cửa lớn. Cẩn thận quan sát, chỉ thấy đại môn này ẩn hiện từng tầng khí lưu hắc sắc mang theo quỷ khí âm sâm không ngừng tỏa ra chung quanh. Vân Phong nhìn thấy thế, liền cười nói: "Ồ đây mọi thứ đều khác biệt nhân gian giới của chúng ta, luôn có những tầng quỷ khí âm sâm bốn cột, thật là mất thời gian, đáng ghét thực!".

Lục Vân cười nói: "Tới giờ mọi chuyện đều ôn, không cần phải nhiều lời làm chi. Đây là Quỷ vực, so với nhân gian giới của chúng ta tự nhiên có điểm bất đồng rồi. Trước giờ chưa hề nghe có người nào đến đây mà còn sống cả, vì thế chúng ta không thể biết ở đây thực sự có quái như thế nào. Hiện giờ không còn nhiều thời gian nữa, chúng ta mở cửa này mà đi thôi, kéo lại bị Vô Gian Quỷ Sát đuổi tới thì phiền phức lắm".

Vân Phong cũng nghĩ thế, Huyết Lệ mọi người đều đã kinh qua. Hiện tại có Quỷ

Sát cùng tên danh với nó truy đuổi, rõ ràng là không hay tí nào. Nhìn đại môn phía trước,

Vân Phong nói: "Việc này hãy giao cho đệ, đệ là chuyên gia đối phó quỷ. Hãy xem đây!". Vừa nói xong, hai tay đã vung ra trước ngực, kết thành một đạo pháp quyết cổ quái, miệng khẽ hô: "Âm dương thiên địa, càn khôn đảo chuyển, chính phản tùy tâm, duy ngã lệnh chuyển. Tam gian âm sát, thất giới quỷ mị, âm dương quyết tiền, nhất thiết giai hiển. Khai!". Dứt lời, song thủ hướng về trước đẩy một cái, lập tức quỷ khí âm sâm xung quanh hình thành một đạo khí hắc sắc từ từ nhắm dòng khí lưu màu đen trên đại môn bắn tới. Chỉ thấy hào quang chớp lóe, một tiếng nổ nhỏ kèm theo đó là luồng quang tuyến mờ ảo yếu ớt từ từ xuất hiện trước mắt mọi người.

Nhìn đại môn từ từ mở ra, mọi người trước đây đều cho rằng Âm Dương Pháp quyết của Vân Phong ít nhiều huyền diệu, không ngờ về phương diện này lại thập phần thần kỳ. Quay đầu nhìn lại phía sau, Lục Vân nói: "Mọi người nhanh chóng ly khai nơi này đến Quỷ Vương thành. Đó là mục tiêu chính của chúng ta!". Nói xong cùng mọi người bắt đầu rời đi.

Ngay khi rời khỏi thông đạo, nhìn lên thạch bích dựng đứng giữa không trung cách khoảng trăm trượng, phía trước ẩn chứa một tầng quỷ khí dày đặc, thập phần khủng bố, Lục Vân căn dặn Vân Phong, người cuối cùng rời khỏi thông đạo: "Vân Phong, nhớ xuất ra một đạo phong ấn cực mạnh để cản trở Quỷ Sát xuất hiện. Chúng ta trước hết đến phía trước xem động tĩnh, đợi khi đã hoàn tất theo đến kịp thì mọi người sẽ cùng đi". Quang hoa đỏ hồng chớp động, cùng với bốn đạo kiếm quang tỏa ra ánh sáng mỹ lệ trong không trung hắc ám giống như sao băng trên trời, chẳng mấy chốc thất tiêu tung

ảnh.

Trong lúc phi hành, Từ Dương chân nhân nói: "Lục Vân, con nói rằng theo lời ghi chép ở trong quái động, chỉ cần tốn ít công phu là đến Hắc Hà, rồi chúng ta chẳng mấy chốc sẽ tiếp cận Quý Vương thành đúng không? Hiện thời là trời đêm Quý vực, chúng ta có nên lợi dụng cơ hội tiềm nhập, dò xét, xem Hóa Hồn trì hạ lạc nơi nào?".

Lục Vân nghe lời, đột nhiên giật mình, liền nói: "Sur phụ à, bây giờ chúng ta nên nhanh chóng thu khởi binh khí, vì nếu với hình dạng này, chúng ta sẽ nhanh chóng bị quý vật ở Quý vực phát hiện. Hiện tại, ta tạm thời đình bộ, chờ Vân Phong ở phía sau đến kịp, rồi mọi người cùng đồng loạt tiềm nhập về phía trước, tận lực ẩn tàng hành tung, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì không lộ xuất thân ảnh". Mọi người nghe thế, liền giật mình, cùng thu lại binh khí, thân thể đứng yên trên không trung.

Nhìn về phía trước, Thương Nguyệt điềm đạm nói: "Quý vực này đối với chúng ta rất lạ, một điểm cũng không quen. Chúng ta từ khi đến đây đều biết rằng quang tuyến mờ tối, hoàn toàn không có thứ ánh sáng mà chúng ta thường thấy tại nhân gian. Hơn nữa ở đây chỉ một điểm giống nhân gian, đó là cũng có một quân đội. Từ miệng hai tướng quân đó nói, thì có ba đại quân đoàn, đều lưu trú tại lưu vực Hắc Hà, được cầm đầu bởi ba vị nhất phẩm tướng quân. Chúng ta lần này đến Quý Vương thành, luận theo nhân gian thì đây giống như Từ Cẩm thành, được thủ vệ sâm nghiêm, cao thủ như mây. Do thời gian có hạn, chúng ta không thể tìm hiểu phân tích trạng huống phân bố binh lực của Quý vực, vì thế khi đến lúc hành động sẽ cực kỳ nguy hiểm. Làm sao để lọt được vào Quý Vương thành, đó là vấn đề cực kỳ quan trọng. Làm sao để cùng tiến cùng lui, cũng là một vấn đề trọng yếu khác. Về điểm này, chúng ta tốt nhất cần khảo luận chi tiết mọi thứ trước khi tiến nhập".

Ngao Tuyết nghe thế nói: "Vấn đề Thương Nguyệt vừa đề cập, kỳ thật mọi người đều minh bạch. Chỉ là do mọi người hầu như không có thời gian quan tâm đến chúng. Trước khi tiến nhập vào đây cũng không có một điểm kiến thức. Tất cả tư liệu chỉ là truyền thuyết, không ai biết chân nguyên như thế nào. Hiện tại sau khi tiến vào đây, chúng ta chỉ phát hiện chúng thấp phần quý dị, nhiều thứ chưa bao giờ gặp, rất nhiều sự tình không thể lý giải dưới giác độ của nhân gian. Hiện tại, trước bất cứ chuyện gì, chúng ta hầu như không thể biết. Quý Vương thành có trọng binh phòng thủ, hay được quý vật vô cùng hung hiểm phòng ngự, điều này là điều mà chúng ta cần phải quan tâm".

Từ Dương chân nhân nhẹ giọng nói: "Con nói thế, chứ ta chỉ nghĩ rằng, chúng ta lần này đến đây có thể nguy khốn trùng trùng, cửu tử nhất sinh. Không biết hiện tại nhóm bên kia như thế nào rồi? Họ chắc cũng như chúng ta, gặp trùng trùng nan khốn, không biết có êm ấm vượt qua không? Nhóm chúng ta có cả thầy mười một người tiến nhập Quý vực, nhưng địch nhân thực sự là toàn bộ quý vật ở đây. Chiến đấu không cân sức theo kiểu đó, chúng ta không thể có một cơ may thắng lợi. Trừ khi có chiến lược hãn hoi, chúng ta tuyệt đối không có năng lực đề kháng".

Mọi người khẽ thờ dài, rồi đều hãm nhập vào trạng thái trầm mặc, chứng tỏ vấn đề này thấp phần nghiêm túc. Vào lúc này, hậu diện có một đạo ngân quang bay đến, chính là Vân Phong vừa kịp đuổi theo. Lục Vân đến gần Lâm Phong, bảo hãm thu cất binh khí, nhẹ giọng nói: "Hiện tại, chúng ta đã đến cách Quý Vương thành không xa, đề cho an toàn mọi người đều thu cất binh khí để tránh bị quý quân của Quý vực phát hiện. Tiến vào Quý Vương thành như thế nào, hiện tại chỉ cần nói một câu, đó là tùy cơ ứng biến. Thậm chí chúng ta muốn đạt được kết quả, đối với biến hóa không thể ngờ này, không ai có thể nói cho rõ ràng được. Hiện thời, bọn quý binh bình thường khó có thể bao vây chúng ta. Vì thế, nói là có ba Quý vực binh đoàn, kỳ thực ngoại trừ vài cao thủ khiến chúng ta cần lưu tâm, các loại quý binh bình thường khác tạm thời vô dụng không đáng ngại. Hiện giờ, mọi người hãy thi triển khinh công, từ từ tiến về phía trước". Nói xong, từ thân chàng liền xuất hiện luồng sáng nhẹ, chậm chậm dẫn đầu bay về phía trước.

Tiến về trước khoảng mười dặm, Lục Vân đã phát hiện ra cái gọi là Hắc Hà, trong lòng bất chợt hoảng sợ. Quay đầu nhìn mọi người, Lục Vân trầm giọng nói: "Sur phụ, đây là Hắc Hà. Mọi người hãy nhìn cho kỹ và để ý lưu tâm xem có phát hiện ra điều gì không. Chúng ta cần đề cao cảnh giác, đồng thời cần thận chú ý xung quanh. Mọi người có thấy rằng quý khí nơi đây nặng hơn gấp mười lần so với nơi khác không?".

Mọi người nghe thế, liền chú thị nhìn về phía Hắc Hà cách đó một trăm trượng. Cái gọi là Hắc Hà, đúng là trầm nghe không bằng một thấy. Phía trước trăm trượng có vô số hắc sắc dịch thể, bốc lên luồng khí sắc màu đen, cuộn cuộn chảy về phía trước vô cùng hung mãnh. Dòng nước chảy thật xiết ấy, lại có điểm rất kỳ quái. Nhìn từ trên xuống, Hắc Hà mang khí thể uy vũ, nhưng lại không phát ra tí âm thanh nào.

Từ Dương chân nhân trong lòng cảm thấy quái lạ, không nhịn được nói: "Tại sao Hắc Hà ngoại trừ ô thủy đen sì, lại không vọng đến thanh âm nào. Vô lý! Hoàn toàn phản lẽ thường tình! Có phải ở đây khoảng cách quá xa? Hay là chúng ta đến gần một chút xem có nghe được chút thanh âm nào không?".

Vân Phong cũng cảm thấy vô cùng kỳ quái, mở miệng nói: "Sur bá nói đúng, cái Hắc Hà của Quý vực này quả thực là thần bí, không giống với những con sông theo lý của chúng ta - có âm thanh. Hơn nữa theo cảm giác của con, tựa hồ giữa Hắc Hà có ẩn chứa quý khí nặng nề. Đối với sinh linh nhân giới của chúng ta mà nói thì đây là loại lực lượng xâm thực cực mạnh".

Ngao Tuyết nhìn Hắc Hà, nhỏ giọng nói: "Theo hướng chảy của Hắc Hà, dường như nó bao quanh bảo vệ cho Quý Vương thành? Bởi vì bên trong đó quý khí âm sâm rất dày, có thể nói không thể khinh dị vượt qua được, vì nó nhất định có tác dụng gì đó. Theo lý của nhân gian mà nói, lấy vị dụ hai con sông Trường Giang và Hoàng Hà vốn là Thần Châu lưỡng đại hà lưu, khá dĩ có thể ngăn cản vô số người vượt qua. Hắc Hà của Quý vực này cũng vậy, có thể cũng cản trở quý binh thông thường hoặc là quý quân vượt qua? Theo ý thức của chúng ta, quý vật dù có tồn tại hỗn phách và chi thể, nhưng cũng rất nhẹ nhàng phiêu hốt, căn bản có thể đi qua không gặp trở ngại gì. Thế nếu như Hắc Hà đóng vai trò Hoàng Hà trong trường hợp này, tức nó có thể ngăn cản quý vật vượt qua, thì đối với chúng ta chắc chắn sẽ có trở ngại gì đó rất lớn". Lời của Ngao Tuyết khiến mọi người kinh hãi, liền suy nghĩ kỹ và đều nhận thấy lời của nàng ta thấp phần hữu lý.

Thương Nguyệt đứng trên dòng Hắc Hà, sau khi nghe Ngao Tuyết nói, liền khai khẩu: "Nếu dòng Hắc Hà này có thể cản trở quý vật qua lại, thì khoảng không phía trên thế nào, liệu không thể nhảy qua vì kết giới sao? Nếu không sao có thể ngăn trở quý vật đi qua?".

"Vâng, không phải như vậy, nhưng tại sao nó có thể ngăn trở quý vật?". Thân thể Lục Vân khẽ di chuyển về phía trước, cách Hắc Hà khoảng mười trượng bèn đình trụ thân người, cẩn thận nhìn xung quanh. Lục Vân phát xuất ba đạo Ý Niệm Thần Ba, cẩn thận phân tích dịch thể của dòng Hắc Hà. Chẳng bao lâu sau, Ý Niệm Thần Ba phản xạ quay lại, kết quả phân tích hiện lên trong đầu, dịch thể màu đen đó bao gồm quý khí cực kỳ âm hàn, tựa hồ có một lực lượng xâm thực rất mạnh.

Quay sang người bên cạnh, Lục Vân nói: "Hắc Hà này có lẽ không nên khinh dị vượt qua. Chúng ta trước khi băng qua, cách an toàn nhất là cử người thử trước để xem coi liệu có phát sinh dị biến gì không. Không nên cùng đi một lượt, vì có như thế nếu xảy ra chuyện gì thì còn có người cứu ứng. Hiện thời, chúng ta hãy thương lượng xem ai là người đi thăm dò, ý sư phụ thế nào?". Nói xong nhìn Từ Dương chân nhân, vì trên hết ông ta là trưởng bối dẫn đầu, không thể tự bản thân chàng tác chủ mọi chuyện được.

Từ Dương chân nhân nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: "Hắc Hà này thập phần quý Bí, vì sự an toàn, lần này sẽ do tự thân ta xuất mã, các con ở đây nên quan sát cẩn thận, nếu có đột biến gì nên nhanh chóng đề tỉnh ta". Việc này hàm chứa sự tình rất nguy hiểm. Từ Dương chân nhân hiểu rằng không thể để môn hạ hậu bối mạo hiểm, buộc phải tự bản thân chủ sự hành động lần này. Mọi người nghe ông ta nói thế, không dám bàn gì nữa, chỉ nhìn ông ta với sự quan thiết.

Từ Dương chân nhân đảo mắt nhìn mọi người một cái, rồi phóng người tới trước, từ từ tiếp cận Hắc Hà, hiển đặc thập phần cẩn thận. Toàn thân ông ta ẩn hiện thanh sắc quang hoa. Lúc này, nhằm tránh bị quỷ vật phát hiện, ông ta chỉ thi triển Dịch Thiên Thập Nhị Pháp quyết, bỏ qua không dùng Liệt Hỏa Chân quyết. Vừa lúc tiếp cận Hắc Hà, trong lòng Từ Dương chân nhân bỗng dội lên cảm giác bất an, tựa hồ có vật gì đó tàng ẩn xung quanh hút lấy ông ta, làm cho tim đập liên hồi cảnh giác.

Nhìn từng đợt sóng còn đen thẫm không có một tí âm thanh, vẻ quái dị âm sâm không gì tả được. Vô số hắc sắc quỷ khí ẩn môn hộ thể chân khí của ông ta, phát ra âm thanh tư tư nhẹ nhẹ. Từ Dương chân nhân cẩn thận quan sát động tĩnh của Hắc Hà, thấy ngoại trừ vô số quỷ khí xâm thực bên ngoài thân thể ra, tịnh không có bất kỳ biểu hiện gì lạ. Có chút an tâm, ông ta liền bắt đầu ngự khí đề thân hướng ra giữa sông.

Ở trên bờ, Lục Vân cùng mọi người nhìn theo Từ Dương chân nhân từ từ tiến về phía trước. Thấy ông ta đã đi được một phần ba đoạn đường mà vẫn chưa có chuyện gì xuất hiện, trong lòng mọi người liền có chút cao hứng, nghĩ rằng không có gì nguy hiểm. Thế nhưng, chính vào lúc này, Từ Dương chân nhân đột nhiên la lên một tiếng, toàn bộ thân thể rơi nhanh vào giữa những đợt sóng cồn của Hắc Hà. Năm người trên bờ thấy thế, vô cùng kinh sợ.

Lục Vân hơi biến sắc, trầm giọng nói: "Mọi người bình tĩnh, tin rằng sư phụ không gặp chuyện gì, có lẽ khi gặp sự kiện đột phát gì đó phản ứng của chúng ta cũng giống như thế. Mọi người tập trung nhìn xem tình huống, nếu sư phụ sau một lúc lâu không nổi lên, thì hãy đợi ở đây, huynh đi cứu sư phụ".

Lời vừa thốt, Vân Phong đã la hoảng: "Mau nhìn kia! Sư bá đã nổi lên, nhưng trông có vẻ rất cố gắng, phảng phất có vật gì đó đang kéo người". Ánh mắt mọi người chuyển tới trung tâm Hắc Hà, nhìn thấy Từ Dương chân nhân đang cất lực bay lên. Nhìn kỹ lại, thấy toàn thân Từ Dương chân nhân bao phủ một luồng thanh quang lưu động rất lợi hại, gương mặt nguyên bản rất bình tĩnh, lúc này thể hiện thần sắc kinh hãi vô cùng. Phía trước trán ông ta mở hôi toát ra như tắm, gương mặt đỏ gay, tựa hồ như đang toàn lực đối kháng thứ gì đó.

Sắc mặt Lục Vân đại biến, thấp giọng quát: "Nhớ lấy lời ta, ta đi cứu sư phụ đây!". Dứt lời, thân thể nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh Từ Dương chân nhân. Lục Vân muốn nắm tay kéo Từ Dương chân nhân, đột nhiên có một cỗ sức mạnh hung hãn kéo chàng xuống dưới. Nhân thân khẽ biến đổi nhìn vào từng đợt sóng cồn, thời khắc này Lục Vân đã chợt nhận ra sự khủng khiếp của Hắc Hà.

Ngay lập tức, toàn thân chàng hào quang thiểm động, một đạo huyền quang thanh sắc toàn lực nâng thân thể Lục Vân lên trên, chống lại hấp lực cường đại đó. Liếc nhìn sư phụ, thấy ông ta đang cất lực bay lên phía trên, mỗi lần bay được một đoạn liền bị kéo trở lại, hiển nhiên lực hút đó rất kinh người. Nhân thân Lục Vân lộ xuất một tia hàn quang, đột nhiên buông bỏ sức đề kháng, thân thể nhanh chóng rớt xuống. Khi người chàng rơi xuống mặt nước, ngay lập tức Lục Vân xảo diệu vận tả thủ phách xuống mặt nước, thân thể mượn lực phản lực nhanh chóng bay ngược trở lên tóm lấy thân thể Từ Dương chân nhân bắn ngược trở lại. Vào thời khắc đó, trong đầu Từ Dương chân nhân bỗng dưng có cảm giác mông lung lạ kỳ, mơ hồ nhận biết được hấp lực cường đại tự nhiên biến mất, tiếp đó được Lục Vân kéo quay lui trở lại.

Đáp xuống bờ sông, Lục Vân nhìn mọi người một lượt, phát hiện trong mắt hai người Ngao Tuyết và Thương Nguyệt lộ xuất chút quan thiết dịu dàng. Chàng bèn khẽ gật đầu với hai nàng, trên gương mặt lộ xuất chút tiêu ý nhu hòa. Lục Vân quay sang sư phụ, nói: "May là không có việc gì, cuối cùng cũng đã minh bạch bí mật của Hắc Hà. Như lời Ngao Tuyết đã bàn lúc này, Hắc Hà này đích xác có thể ngăn trở quỷ vật vượt qua. Nhưng so với kết giới ở trên Bát Việt lĩnh có điều khác biệt, đó là nó có cỗ hấp lực thập phần cường đại, nằm ở vị trí trung tâm của Hắc Hà, ngay khi đi đến đó sẽ lập tức bị hút xuống rất khó thoát khỏi".

Từ Dương chân nhân nhìn Lục Vân, nhân thân lộ vẻ kỳ dị, như thắc mắc điều gì. Cuối cùng, ông nhẹ giọng nói: "Còn có một điều, đó là nước của Hắc Hà thập phần âm Sâm. Khi ta rơi xuống, cảm giác được cỗ lực lượng cường đại đó, ngoài sức hút mọi thứ sinh linh, còn có thể tiêu hồn hóa cốt rất kinh khủng. Chân khí bảo hộ của ta khi bị rơi xuống nước đã bị xâm thực hết hai phần ba, xem chút nữa là táng thân nơi Hắc Hà. Muốn bay qua chỗ này là điều không tưởng, chúng ta nên tránh ra xa tìm cách khác thì hơn.

Mọi người nhìn nhau, sự đả kích lớn khiến họ không biết nói gì nữa. Làm sao có thể thuận lợi vượt qua Hắc Hà? Những quỷ vật làm sao có thể qua lại nơi đây thường xuyên? Có phải trên Hắc Hà này, cũng giống như Trường Giang, Hoàng Hà phải sử dụng thuyền vượt qua? Nhưng ở trong Quỷ vực này cũng sử dụng thuyền sao? Điểm này thực sự người ta khó hiểu, Lục Vân cùng mọi người nhất thời chìm sâu trong trầm tư suy nghĩ.

Vào lúc này, ngoài mặt Lục Vân tuy cũng ra vẻ trầm tư, kỳ thật chàng đang sử dụng Ý Niệm Thần Ba, tái khởi độ thám Hắc Hà thêm lần nữa. Chàng đang cùng một lúc thi triển chín đạo Ý Niệm Thần Ba, tấn suất dao động cực kỳ lớn. Tin tức phân tích phản hồi từ chín đạo Ý Niệm Thần Ba cho thấy Hắc Hà rất dài và hẹp, phía trên được bao phủ toàn bộ bởi một lực lượng thập phần cổ quái, giống như một tầng bảo hộ bờ đối diện phía bên kia.

Quay đầu nhìn Hắc Hà, Lục Vân nói: "Con muốn xem xét động tĩnh của Hắc Hà một lần nữa, mọi người đợi con ở đây, nhớ đừng đến gần để tránh phát sinh chuyện ngoài ý muốn. Nếu con không nghĩ ra cách nào, chúng ta lập tức ly khai nơi này, tìm cách bắt giữ một hai quỷ vật tra hỏi tình huống xung quanh. Sau khi tra vấn minh bạch sẽ tiếp tục hành động, tránh việc đả thảo kinh xà lỡ mất đại sự".

Ngao Tuyết khẽ bảo: "Nhớ cẩn thận, Hắc Hà này thập phần quý dị". Vài lời ngăn ngừa nhưng tựa hồ ẩn tàng nhiều lời trong tâm tưởng không tiện thốt nên lời. Lục Vân nhìn nàng, bốn mắt chạm nhau, trong tim mỗi người dâng tràn niềm hạnh phúc. Không cần nói gì, thậm chí có nhiều lời không nói, nhưng mỗi

người cũng tự cảm thụ được tâm ý của nhau.

Vừa thu hồi mục quang, vô ý nhìn qua Thương Nguyệt một cái, Lục Vân không khỏi giật mình. Trong đôi mắt sáng to tròn đó cũng lộ xuất vẻ quan hoài cùng sự khích lệ. Cái nhìn chứa đầy vô thanh tâm ngữ đó nhẹ truyền vào con tim Lục Vân, tưới mát tâm linh chàng. Khẽ mỉm cười, Lục Vân đột nhiên tự hỏi kiếp nhân sinh này có chuyện gì là không thể? Thoát khỏi xiềng xích của số mệnh, mọi việc đều tùy tâm không tốt lắm sao? Không nói lời nào, Lục Vân nhẹ mỉm cười, ánh mắt sáng ngời tinh quang, chăm chú Đáp lại nhãn tình của Thương Nguyệt, nhẹ nhàng bộc lộ tâm ý của mình. Trong mắt Thương Nguyệt cũng thoáng vẻ bên lên. Tựa hồ nàng thẹn vì tâm tình nhi nữ cuối cùng cũng bị người ta phát hiện, cảm giác đó làm nàng không tự nhiên chút nào.

Ngao Tuyết đứng bên cạnh trông thấy biểu tình của Lục Vân và Thương Nguyệt, không giấu được chút u buồn trong ánh mắt, bèn quay nhìn về mặt sông xa xa. Vân Phong đi đến trước võ vai Lục Vân nói: "Cần thận một chút, huynh là cao thủ mạnh nhất trong chúng ta ở đây, mọi người trông chờ vào huynh, đừng để mọi người lo lắng".

Lục Vân từ từ thu hồi mục quang, quay lại nhìn Vân Phong, nói: "Huynh biết rồi, có thời gian đệ nên tận dụng cơ hội khôi phục chân nguyên đã bị tiêu hao, phòng khi tìm ra phương pháp qua sông, lúc đó đệ lại không còn đủ thời gian nữa. Huynh đi đây, chúc phúc cho huynh nhé!". Lời vừa dứt, thân hình đã vụt xuất hiện ở trên mặt nước Hắc Hà. Ở trên bờ, mọi người đều chăm chú dõi theo Lục Vân, ánh mắt biểu lộ sự cầu mong chúc phúc.

Lục Vân từ từ tiếp cận trung tâm của Hắc Hà, trong mắt xuất hiện một tia hắc sắc quang hoa, nhưng rất tiếc là không ai có thể trông thấy. Chàng kín đáo thi triển Hóa Hồn đại pháp của Quỷ tông, trên thân xuất hiện một vầng hắc khí nhẹ nhẹ, giữa Hắc Hà cuộn cuộn chảy, một điểm cũng khó phát giác. Khi đến giữa sông, lập tức cổ hấp lực cường đại hút lấy thân thể Lục Vân không ngừng kéo chàng xuống dưới. Trong mắt Lục Vân chớp lóe thần quang, thân thể không tránh không né, tại mặt nước đen ngòm đứng yên bất động, bảo trì tình trạng không ngã. Nước bắn lên tung tóe, vó sóng hắc sắc quỷ khí bao trùm hoàn toàn thân thể của Lục Vân, chỉ chừa lại cái đầu, khiến Ngao Tuyết và những người ở xa xa không thể thấy gì.

Sau khi liếc nhìn năm người trên bờ, Lục Vân di khai mục quang, toàn thân phát ra hào quang hắc sắc được che chắn bởi luồng quỷ khí đen ngòm xung quanh, khiến cho mọi người vô phương phát hiện. Âm sâm quỷ khí như từng đợt sóng cuộn, điên cuồng cuốn lấy thân thể Lục Vân, như muốn nuốt chửng chàng ngay tức thì. Lục Vân cũng không thêm chú ý, toàn thân chân khí vận lên hết cỡ, vận dụng pháp quyết Thiên Địa Vô Cực vô cùng huyền diệu không ngừng hấp thụ luồng quỷ khí âm sâm chu lưu điên cuồng xung quanh.

Vào thời khắc này, Lục Vân hầu như quên cả mọi sự, đi vào trạng thái vong ngã, bắt đầu tu luyện pháp quyết Hóa Hồn đại pháp, một điều mà không ai có thể ngờ tới. Lục Vân cứ để thứ quỷ khí âm hàn này tiến nhập vào thân thể, sau đó chiếu theo lộ tuyến của Hóa Hồn đại pháp mà vận hành, phong cuồng toàn chuyển. Luồng khí âm nhu này bị chàng toàn lực hấp dẫn, dù là có chứa khí tức hung tàn quỷ sát, nhưng toàn bộ chúng đều bị bài xuất ra bên ngoài cơ thể. Chàng giống như cái máy chuyển hoá chân khí, tại giữa sóng biển gột đãi kim ngân.

Mọi thứ như dừng hẳn lại. Trên bờ, Vân Phong thắc mắc: "Bộ dạng của Lục Vân kỳ quá, thân người đứng trên mặt nước, toàn thân bị luồng quỷ khí hắc sắc bao vây, nhưng không có lấy một chút phản kháng? Theo cảm giác của con, huynh ấy bị quỷ khí bao phủ ngoài thân với sức mạnh công phá gấp mười lần không ngừng nghỉ, thật là kinh người. Huynh ấy giỏi thật, nếu đời là con có lẽ đã không thể chi trì.

Hứa Khiết đảo cặp mắt trong sáng, nguyệt hán một cái, nói: "Chỉ nói lời thừa! Nếu không huynh là Lục viện đệ nhất rồi. Đâu có dễ dàng như vậy? Huynh không thấy huynh ấy thần sắc rất bình tĩnh hay sao? Điều này cho thấy, tạm thời huynh ấy đang thăm tra tính chất của quỷ khí, để xem coi quỷ khí đó đối với người tu chân có gì nguy hại. Hãy đợi khi huynh ấy minh bạch rồi, có lẽ chúng ta có thể đi xuyên qua được Hắc Hà thần bí này không chừng".

Ngao Tuyết ngắm nhìn Thương Nguyệt, đột nhiên nói nhỏ: "Trong tâm tưởng đang nghĩ gì vậy, có phải đang lo cho chàng không?" Thương Nguyệt nhìn lại nàng, điềm nhiên nói: "Còn tỷ thì sao, chẳng phải là giống như muội sao? Có lẽ chúng ta cũng giống nhau thôi. Là người tu chân, có nhiều sự tình không thể tưởng đến, nhưng chúng ta đã phạm phải cấm điều rồi, đúng không?"

Ngao Tuyết khẽ thở dài, nắm tay Thương Nguyệt, nhìn vào mắt nàng nói: "Tu chân kỳ thật rất vô vị. Ta còn nhớ có lúc chàng đã hỏi ta mấy lời này. Chàng nói, chúng ta tu luyện thực sự là vì cái gì, là truy cầu trường sinh bất tử, hay là vì khoái lạc? Con người sống là vì sinh tồn, hay là sinh tồn để hưởng khoái lạc? Người tu chân cũng là người, là người thì tất phải có thất tình lục dục, không thể dứt bỏ được. Một khi con người không có thất tình lục dục, thì có còn là người nữa không? Chúng ta dĩ vãng truy cầu sự cố chấp, một khi nghĩ lại, không biết là đúng hay sai".

Nghe Ngao Tuyết nói thế. Thương Nguyệt chuyển mục qua về hướng Lục Vân đang ở giữa sông, khẽ nói: "Nhân sinh kỳ thật có nhiều điều mê hoặc. Có ai là người hoàn toàn hiểu được tự kỷ vì lai? Chẳng có ai hết. Bởi vì không ai hiểu, nên có nhiều người muốn tu luyện để họ có thể hiểu nhân sinh tự kỷ rút cục là để làm gì. Như tương ngộ của chúng ta mà nói, đó là chuyện tất nhiên. Nhưng sự tình phát sinh, thì cứ để cho nó phát sinh. Tương lai tự nhiên sẽ có kết quả, có phải không? Người tu chân chính là phải thấm nhuần ý niệm 'tất cả đều tự nhiên', nhất thiết đều tùy duyên. Duyên đến thì hợp, duyên tan thì phân ly. Hà có gì phải quá khổ tâm chấp nhất?"

Ngao Tuyết gật nhẹ đầu, nhìn thân ảnh của Lục Vân, khẽ nói: "Có lẽ trên con đường dài phía trước, tất cả đã được chú định, chỉ là chúng ta không biết mà ra mê hoặc. Nhất thiết tùy duyên, hãy để số phận an bài tất cả". Trong ngữ khí từ tốn đó ẩn chứa điều gì đó, khiến người nghe sao mà không có thể hiểu được?

Từ Dương chân nhân trông thần tình của hai nàng, trong lòng tự biết giữa họ với Lục Vân có những đoạn tình ái khó thể giải bày. Ông khẽ thở dài, ngoảnh đầu nhìn về phương xa, hăm nhập vào sự trầm tư mặc tưởng. Vân Phong đang đứng bên cạnh, đột nhiên hô lên một tiếng cả kinh, lập tức lôi kéo sự chú ý của mọi người: "Nhìn kia, xung quanh Lục Vân phát sinh dị biến rất thần kỳ cổ quái!". Lời này khiến mục quang của mọi người chuyển đến thân người Lục Vân, muốn xem coi trên người chàng thực sự đã xảy ra chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

CHƯƠNG 68: NHẤT PHẨM TƯỚNG QUÂN

Lúc này ở giữa Hắc Hà, chung quanh Lục Vân bắt đầu phát sinh dị biến. Do Lục Vân thi triển tâm pháp thần kỳ Thiên Địa Vô Cực, toàn lực hấp thu quý khí âm hàn nhằm gia tăng uy lực Hóa Hồn đại pháp của bản thân, toàn bộ quý khí chung quanh đó đều cuồng mãnh hội tụ về phía chàng.

Đứng ở khoảng cách xa xa, mọi người chỉ nhìn thấy toàn thân Lục Vân bị một vàng vù khi màu đen bao phủ, vô số quý khí xoay chuyển cuồng loạn nhấm thân người chàng ào ạt công kích đến. Khi luồng quý khí kéo đến ngày càng dày, mặt nước Hắc Hà dưới chân Lục Vân cũng từ từ dâng lên, chẳng mấy chốc đã cao hơn mười trượng. Trông xa, nó giống như dịch thể hắc sắc đã tụ thành một hắc trụ không ngừng nâng Lục Vân lên.

Từ trung tâm điểm là Lục Vân, khắp xung quanh, quý khí bắt đầu xoay chuyển trên mặt Hắc Hà, làm xuất hiện một cảnh tượng kỳ vĩ hiếm gặp. Trên bờ, mọi người ngẩng người ra nhìn Lục Vân, không hiểu tại sao phát sinh kỳ sự này, trông thật lạ lùng và kinh dị. Tuy nhiên, trong ý thức của họ, Lục Vân nhất định là đang toàn lực đối kháng cùng quý khí mới phát sinh tình huống như vậy, chứ không hề ngờ kỳ cảnh kia hoàn toàn do một tay Lục Vân gây nên.

Lục Vân chợt mở to đôi mắt đang nhắm nghiền, nhãn thần phóng ra hai đạo hào quang lấp lánh sáng ngời như ngọc. Lục Vân mừng rỡ, quay đầu nhìn năm người trên bờ, nhẹ giọng nói: "Sur phụ, mọi người mau chớp cơ hội bay qua Hắc Hà ngay đi! Hiện tại, trường không khí ở đây đã bị đệ tử chế trụ, cổ hấp lực đã tiêu thất, nhưng chỉ là tạm thời, mọi người hãy nhanh lên!".

Mọi người nghe thế đồng thời chuyển thân, năm đạo nhân ảnh như năm luồng gió nhẹ nhanh chóng bay vượt qua phía trên chàng. Lục Vân thấy năm người đã bay qua Hắc Hà, vung hai tay khuấy một cái, lập tức toàn bộ nước của Hắc Hà xung quanh chàng bắn bùng lên cao, một luồng sóng cồn bay lên tung tóe. Lục Vân đắc ý mỉm cười, trong tâm tràn đầy hỷ ý, lúc người di chuyển sang bờ bên kia. Sau khi chàng ly khai, mặt nước sông lập tức hạ xuống, nhanh chóng phục hồi nguyên trạng.

Lại nói về Vân Phong, Ngao Tuyết, Thương Nguyệt, Hứa Khiết, và Từ Dương chân nhân năm người, sau khi bay qua Hắc Hà, phát hiện một tòa bảo thành đầy quý khí âm sâm, thập phần thần bí. Cảm giác đầu tiên là tòa thành này so với nhân gian có điều bất đồng, gây ấn tượng nhất đối với người nhìn là nó dường như không thật. Toàn bộ thành hiện ra dưới mắt chỉ giống như được tạo thành từ những quý khí hắc sắc, đầy vẻ mông lung mê huyền, thập phần quỷ dị.

Từ Dương chân nhân bảo mọi người: "Quý Vương thành này nhìn thật cổ quái, hoàn toàn không giống với ấn tượng của ta". Vân Phong tiếp lời: "Đúng là cổ quái, chúng ta đến Quý vực, thấy kiến trúc hình dạng như thế này thực hoàn toàn khác với nhân gian".

Ngao Tuyết ngắm nhìn Quý Vương thành thần bí, cất giọng dịu dàng: "Mỗi địa phương đều có điểm bất đồng, nơi này toàn là quý hồn cư ngụ, tự nhiên với nhân gian giới của chúng ta không cùng dạng thực thể vật chất. Hiện tại chúng ta đã xuyên qua Hắc Hà, nên cần cẩn thận đề phòng, tận lực ẩn tàng hành tung. Ngao Tuyết vừa dứt câu, Thương Nguyệt đã hốt hoảng thốt: "Mọi người hãy cẩn thận, chung quanh khí tức quái dị, tựa hồ chúng ta đã bị phát hiện".

Thương Nguyệt nói chưa dứt tiếng, một âm thanh âm trầm đã truyền đến: "Hoan nghênh đã đến được Quý vực Hắc Hà, bốn tướng quân đội cung nghênh đại giá ở đây đã lâu. Lời vừa dứt, bốn phương hắc khí xoáy tròn, từng tầng hắc vụ ập đến như từng đợt sóng cồn, ùn ùn kéo tới bao vây năm người vào giữa. Vô số âm hồn quỷ lệ tạo thành một trận thức nghiêm minh xuất hiện trước mắt họ. Một quý ảnh hắc sắc to lớn xuất hiện phiêu phù ở khoảng không cao hai trượng, lẳng lặng nhìn năm người chăm chú. Một cặp quý nhân chớp nháy đầy sắc xanh lục, hàm chứa cái gì đó rất âm tà, vừa nhìn năm người vừa cất từng tiếng cười khe khẽ quỷ quái. Một cỗ chiến đao lập lòe ánh hồng quang, tán phát quý khí cực mạnh im lìm nằm trong tay Quý tướng quân.

Từ Dương chân nhân khẽ bảo mọi người cẩn thận, rồi nhìn Quý tướng quân hỏi: "Thứ như ngươi nhất định thuộc phẩm tướng quân, có phải là nhị phẩm tướng quân không? Làm sao ngươi biết chúng ta sẽ đi xuyên qua đây mà đợi?".

Quý tướng quân cười khe khẽ nói: "Việc các ngươi đến đây đối với chúng ta mà nói chỉ có một điểm thôi. Ta là một trong Hắc Hà tam đại nhất phẩm tướng quân, tên gọi Hắc Hà Dao Vô Dịch. Quý vực gọi ta là Vô Dịch tướng quân. Các ngươi ngay khi đến Hắc Hà thì chúng ta tất thấy đều biết hết. Nhân gian dương khí cực trọng, vừa đột nhập vào Quý vực, chúng ta đã cảm giác được rồi. Chờ mãi cuối cùng các ngươi cũng đã đến, đến rồi thì đây là lúc chúng ta thu thập các ngươi, khiến cho các ngươi vĩnh viễn lưu tại nơi đây".

Lúc này Lục Vân đã bắt kịp mọi người, nghe thế liền cười lạnh nói: "Bằng vào ngươi chỉ sợ một điểm cũng không được!". Dứt lời, Lục Vân đã hiện thân bên cạnh Vô Dịch quý tướng, Như Ý Tâm Hồn Kiếm nhanh chóng bạo phát hào quang đẹp mắt, xuất chiêu vây bủa Dao Vô Dịch. Trong khi tấn công, thân kiếm của Lục Vân vẽ liền một lúc chín mươi chín thức, một trăm chín mươi tám kiếm hình liền tạo thành một kết võng gió thổi cũng không lọt, không ngừng áp tới.

Dao Vô Dịch liền cười khùng khục, trường đao trong tay lập tức huy động, nghênh đón đòn công kích của Lục Vân. Chợt nghe tiếng vang âm âm quý dị của binh khí chạm nhau, vô số hắc sắc khí thể cùng luồng xích quang đẹp mắt giao phong nhau quyết liệt, tung bắn ra khắp nơi như từng chùm kỳ hoa bay múa phiêu thệ. Lực lượng cường kích va chạm nhau khiến thân thể Lục Vân bị chấn lui ra vài thước, nhưng chàng nhanh chóng lắc mình di chuyển

sang bên tả. Còn Đào Vô Dịch thì cười âm âm hai tiếng, đứng im không nhúc nhích chút nào.

Lục Vân lắc mình chuyển thân đến bên cạnh Từ Dương chân nhân, thấp giọng nói: "Hành động lần này đã thất bại, mọi người hiện tại không cần phải tiến lên nữa, mà hãy đột phá trùng vây, lùi về phía sau thoát ly khỏi sự công kích của quý binh. Bây giờ, hai vị sư tỷ Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hãy kết hợp chế trụ nhất phẩm tướng quân đó, Vân Phong phụ trách đoạn hậu, sư phụ cùng Hứa Khiết đi sát bên con cùng đánh ra".

Vân Phong nói: "Lục Vân huynh à, cách của huynh không ổn rồi. Chúng ta tấn khổ vạn khổ đi xuyên qua Hắc Hà tiến nhập đến đây. Giờ lại bỏ đi như thế, liệu có đáng tiếc lắm không? Đệ thấy, hay là cứ sẵn tới, biết đâu chúng ta lại có thể đến được Hóa Hồn Trì, lấy được Phong Hồn phù thì sao. Khi có Phong Hồn phù trong tay, lũ quỷ vật này không dám đến gần chúng ta đâu.

Lục Vân trừng mắt nhìn hắn, nói to: "Đệ đừng ở đó nằm mơ giữa ban ngày. Đệ không nhớ lần đầu tiên ở Âm Hồn lâm sao. Ở đó chỉ có một Quỷ tiên mà Dịch viện của chúng ta phải xuất động hết mọi người ở đó mới chế trụ được. Giờ huynh cho đệ biết, lúc đó thực tế Quỷ tiên không bị chúng ta tiêu diệt. Nó mạnh đến nỗi Từ Ảnh thần kiếm cũng còn không trừ được, rõ chưa? Bây giờ, chúng ta tiến tới, đệ chắc biết trong đó nhất định có một Quỷ tiên. Nếu xuất hiện thêm ba hay bốn con nữa, chúng ta cảm chắc không thể ly khai. Hãy Hãy theo phân phó của huynh, toàn lực rút ra ngoài ngay!". Dứt lời, Như Ý Tâm Hồn kiếm hào quang đại thịnh, mang theo kiếm khí dương cương hình thành kiếm hình khoảng mười trượng phóng về phía trước.

Bên này, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt đưa mắt nhìn nhau, hai thanh thần kiếm đồng thời công kích. Ngao Tuyết thi triển Phượng Vũ Cửu Thiên của Dịch viện, toàn thân bao phủ huyền thanh quang sắc, là lướt như bướm bay trong gió, xinh đẹp vạn phần. Phía sau nàng, một đạo thanh sắc phượng hoàng cũng nhanh chóng xuất hiện, hướng lên trời gầm lớn. Âm thanh êm tai này uyển chuyển như của thiên thần âm, mang đến tầng tầng âm thanh kỳ dị, đánh cho quỷ vật la hét liên miên. Ngao Tuyết song thủ trương khai, như phượng hoàng giương cánh, lừng không bay lên. Nàng hé đôi môi xinh thét dài một tiếng, chiêu Cửu Thiên Phượng Minh phóng tới tầng mây. Thanh sắc phượng hoàng lúc này theo khí thế của nàng bạo phát, từ từ chuyển biến thành một đầu phượng hoàng nhiều màu sắc lớn khoảng một trượng, theo thân hình của Ngao Tuyết bay vọt lên cao. Trên đầu nàng, bảo kiếm xoay tròn, từ sắc quang mang quay càng lúc càng nhanh tạo thành một đạo hào quang từ sắc phổ thiên chiếu địa. Đạo kiếm khí cương liệt này trông xa giống như một đạo từ sắc quang trụ, như muốn đâm xuyên trời mây.

Cạnh đó, Thương Nguyệt toàn thân ẩn hiện hào quang màu hoàng kim, khí thế mạnh mẽ như sóng nổ ba đào, hướng trời cao bay lên. Nàng thét lên một tiếng trầm trầm, song thủ lập tức thi triển cả pháp quyết lẫn kiếm quyết. Lập tức, pháp quyết tối thượng thần kỳ của Phượng Hoàng thư viện - Phượng Hoàng Niết Bàn - xuất hiện phô diễn đặc tính độc hữu của nó. Bây giờ, toàn thân Thương Nguyệt hào quang lưu chuyển, phía sau nàng xuất hiện một đầu hỏa phượng hoàng vô cùng đẹp mắt, ngẩng lên trời gáy dài. Hai cánh giương ra múa lượn, vô số hỏa diễm tại không trung âm ám nhảy múa, tượng hình thành những đóa sen hồng mỹ lệ dị thường. Thần kiếm Khiếu Nguyệt cũng chỉ thiên xoay tròn, một đạo nguyệt sắc quang hoa bắn thẳng lên trời, cùng với từ sắc quang hoa của Ngao Tuyết hình thành một mối liên kết chặt chẽ.

Nhìn từ xa, hào quang của hai thanh thần kiếm như đánh lui sự âm ám xung quanh. Hai đạo quang trụ bắn lên trời cùng hai con phượng hoàng hình thành một đạo phong tỏa nghiêm mật chung quanh thân nhất phẩm tướng quân Đào Vô Dịch của Quỷ vực, khiến hắn như bị giam tại một chỗ. Hai tiếng hét truyền đến, Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt đồng thời phát động tấn công, hai nàng tâm linh tương thông, hai đạo quang trụ một tả một hữu cùng đánh tới nhất phẩm tướng quân một lượt.

Đôi mắt màu xanh lục của Đào Vô Dịch lộ vẻ kinh hãi. Hắn tựa hồ phát giác được khí tức của hai thanh thần kiếm. Nhìn hai đạo quang trụ công đến, toàn thân Đào Vô Dịch lập tức xuất ra một vàng hắc khí, chung quanh chớp lóe hào quang lục sắc để phòng ngự bản thân. Tuy nhiên, Ngao Tuyết và Thương Nguyệt hai nàng do công lực tu vi đại tăng, lại thêm toàn lực công kích, và có lẽ do Quỷ tướng quân có phần khinh địch, nên sự phòng ngự xem ra có vẻ rất yếu thế.

Hai đạo quang trụ một vàng một tím hợp kích đánh tới, dưới sự khống chế của hai nữ nhân, lập tức hóa thành một đạo quang cầu tím vàng đẹp mắt. Quang cầu này tạo thành một không gian khép kín vây lấy Đào Vô Dịch. Ngao Tuyết nhìn Thương Nguyệt khẽ nói: "Thương Nguyệt, chúng ta đồng thời toàn lực thi triển, xem coi có thể tiêu diệt được Quỷ tướng quân này không. Phát động!".

Dứt lời, hai nữ nhân toàn thân hào quang lóe sáng, nơi Quỷ vực âm ám hiện ra hai đạo quang hoa rực rỡ. Quang cầu màu vàng tím đó lập tức co lại, bên trong chứa đầy khí tức thần thánh. Loại khí tức này, đối với quỷ vật mà nói, là thứ hủy diệt cực mạnh. Giữa quang cầu, hào quang màu đen bao phủ toàn thân của Đào Vô Dịch lập tức chớp nháy, bị kết giới hùng mạnh bốn phương ép tới, từ từ sút giảm trở nên rất yếu ớt. Thân thể hắn bị khóa trụ ở giữa, không cách nào phát huy bản lĩnh chân thật của bản thân.

Cùng lúc đó, Vân Phong thi triển Trảm Yêu Diệt Ma kiếm quyết của Dịch viện khẩn cấp vừa sát cánh cùng Lục Vân giết địch vừa triệt thoái. Từ Dương chân nhân cùng Hứa Khiết hai người hộ trụ hai bên tả hữu của Lục Vân, theo ngay sau Lục Vân nhanh chóng lùi ra xa. Lục Vân ở phía trước, thấy Ngao Tuyết cùng Thương Nguyệt khóa trụ được nhất phẩm tướng quân, trong mắt lộ xuất một tia an ủi. Nhìn về trước, dày đặc không biết bao nhiêu quỷ binh âm hồn, thập phần khủng bố vừa gầm rú, vừa khóc gào, thật khó mà đếm xuể.

Ánh mắt của Lục Vân lạnh tanh, thần kiếm trong tay chàng đột nhiên phát ra một tiếng rền gầm vang động. Một đạo hồng quang xuất hiện, khoảng không trăm trượng xung quanh liền xuất hiện một tầng huyết sắc quang cầu. Một lần nữa, Lục Vân thi triển Liệt Hỏa chân nguyên học được tại Hắc Vực Bí Giới, tạo ra một luồng khí tức liệt hỏa nhắm vào đám quỷ binh quỷ lệ mà phong cuồng hủy diệt chúng. Khắp bốn phía, âm thanh kêu thét thê liệt của các vong hồn, hòa cùng tiếng quỷ hồng hiết tề tâm liệt phé, khiến toàn bộ Hắc Hà vốn đầy đầy luồng khí tức quỷ dị âm sâm hoàn toàn rơi vào tình cảnh địa ngục a tỳ.

Liệt Hỏa chân nguyên từ lòng đất mang theo nhiệt độ đốt thiêu thiên địa đã sát từ ít nhất hơn một nghìn quỷ binh, khiến Quỷ vực binh đoàn chỉ trong chớp lát tổn thất thảm trọng. Điều này làm cho trở lực đối với Lục Vân và mọi người đột nhiên giảm thiểu, họ liền dùng tốc độ cực nhanh nương theo đó lùi lại phía sau. Sau khi Lục Vân bảo hộ phía sau ba người lùi về bờ Hắc Hà, chàng nhìn thấy Ngao Tuyết và Thương Nguyệt cách đó không xa, bèn trầm giọng nói: "Sư phụ ba người hãy qua sông trước đi, con đến không chế luồng khí tức ở giữa Hắc Hà, nhanh lên!". Dứt lời song thủ xuất phát hai đạo khí thế hắc sắc mờ ảo, hướng xuống dưới bay đến trung tâm Hắc Hà.

Từ Dương chân nhân biết rằng lúc này thời gian vô cùng khẩn bách, nên chỉ nói một tiếng "bảo trọng", rồi cùng Vân Phong và Hứa Khiết bay qua Hắc Hà. Nhân vì có Lục Vân lợi dụng nơi âm ám thì triển Hóa Hồn đại pháp, nên Từ Dương chân nhân cùng hai người thuận lợi bay xuyên qua luồng khí lưu thần bí trên Hắc Hà, đáp xuống bờ bên kia.

Lục Vân quay lại, tay cầm thần kiếm phóng ra, Như Ý Tâm Hồn kiếm tự động xoay chuyển khắp tứ phương, không ngừng công kích những quỷ binh dám liều mạng xóc đến. Đến bên cạnh Ngao Tuyết và Thương Nguyệt, nhìn thấy đạo quang cầu màu tím vàng của hai nàng đã co lại rất nhỏ, khiến Đạo Vô Dịch bên trong giận dữ gầm rú nghe rất đáng sợ. Trong lòng Lục Vân không tránh khỏi có chút cao hứng. Mục quang quét về phía xa, chàng chợt nhận thấy hai chân mày, khẽ nói: "Không xong, có cao thủ của Quỷ vực đến, chúng ta rút nhanh".

Ngao Tuyết hỏi: "Quỷ vật này đã đến nước cùng rồi mà phóng thì thật là uổng. Chỉ sợ sau này gặp lại rất khó tiêu diệt nó". Thương Nguyệt nói: "Hay là chàng hãy ngăn cản cao thủ đó, đợi chúng ta tiêu diệt quỷ tướng quân này rồi sẽ cùng nhau rời khỏi đây".

Lục Vân thấp giọng, nói: "Vô ích thôi, việc này hãy giao cho ta, ta sẽ tiêu diệt hẳn". Nói xong, tà thủ của Lục Vân phóng ra một đạo quang chương màu sáng trắng, lập tức một tiếng kêu thê lệ truyền đến rồi nhanh chóng tiêu thất. Nhìn lại, vàng hắc khí huyền hóa thành Đạo Vô Dịch đã biến mất không còn tung ảnh.

Hai nàng vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc nhìn Lục Vân. Ngao Tuyết hỏi: "Lục Vân, một chương của chàng sao lại dễ dàng tiêu diệt được nhất phẩm tướng quân mà hai chúng ta đây không dễ dàng gì khốn trụ được. Việc này sao trước đây ta chưa từng biết?". Thương Nguyệt cũng khẽ hỏi: "Hay là, chàng cũng có nhiều chuyện bí mật không thể một lần nói hết được?".

Lục Vân nhìn hai người, không nỡ nhìn tâm gấu giếm họ nữa, nhưng cũng không muốn kể rõ chuyện của mình, liền thờ dãi đáp: "Sở học của ta, kỳ thật không phải hai năm mà luyện thành". Chỉ ngăn ngui một câu, không thêm không bớt, Lục Vân sau đó liền nắm chặt tay hai người, nhanh chóng hướng Hắc Hà bay tới.

Ngao Tuyết và Thương Nguyệt nhìn nhau, nhận ra trong lời của Lục Vân vẫn còn hàm chứa bí mật. Nhìn tay mình nằm gọn trong tay chàng, Thương Nguyệt liếc nhìn Ngao Tuyết một cái, ánh mắt đầy hàm ý. Ngao Tuyết nhìn nàng, nhẹ nhàng gật đầu, như chợt minh bạch ánh mắt của Thương Nguyệt nói lên điều gì. Kỳ thực tự trong tâm nàng cũng có cùng cảm xúc. Lục Vân chỉ nắm tay mà không giải thích gì, chẳng phải là đã nói, cuộc đời này, vận mệnh của ba người họ là gắn chặt vào nhau rồi sao? Suy nghĩ kỹ lại, đây là lần đầu tiên Lục Vân đồng thời nắm tay của hai người cùng một lúc.

Quay nhìn Thương Nguyệt, Ngao Tuyết đột nhiên hỏi một câu: "Trong đời tỷ, có bao giờ để cho nam tử nào nắm tay chưa?" Thương Nguyệt khẽ biến sắc, quay nhìn thân ảnh của Lục Vân, điềm nhiên nói: "Trong ký ức của muội, đây là người duy nhất. Còn tỷ, cũng giống như muội, đúng không?".

Ngao Tuyết khẽ đáp: "Cùng tao ngộ, cùng mỹ lệ. không biết có cùng kết cục không? Cuộc đời hai người chúng ta không biết có được định sẵn gắn kết làm một không? Hay là kết cục tương lai có điều bất đồng?".

Thương Nguyệt nhìn Ngao Tuyết một lúc, rồi khẽ đáp: "Người tu chân cần nhất là không nghĩ nhiều. Tâm nhược hữu vật, tu chân vô kỳ! Đừng kỳ vọng gì cả! Gặp nhau đây nhất thiết phải tùy tâm. Theo muội, tu chân cần nhất là đừng mong mỏi sớm thành tiên, chỉ cần tự thân bảo vệ chính mình. Một ngày nào đó khi muội nghĩ rằng, muội sẽ bỏ được không hồi hận".

Nắm chặt tay hai nàng, Lục Vân nghe toàn bộ những lời họ nói, rất tiếc là chàng thực sự không thể thốt lên lời nào. Bởi vì, thời điểm này, chàng không thể mở miệng. Chuyện của họ, nào mấy ai đã trải qua? Đối diện cùng lúc cả hai người, Lục Vân không có cách nào trốn tránh. Vào lúc này, những lời nói của Lục sẽ càng làm cho chàng rơi vào tình cảnh khó xử thêm mà thôi.

Khi bay đến trung tâm Hắc Hà, toàn thân chân khí của Lục Vân trầm xuống, một tia quỷ khí theo hai chân chàng phóng ra, lập tức làm nhiễu loạn tràng khí lưu của Hắc Hà, khiến chàng và hai nàng thuận lợi bay xuyên qua. Trong lúc Lục Vân nắm tay hai nữ nhân bay xuyên qua Hắc Hà, một tiếng gầm rống điên cuồng truyền đến, một đạo hắc ảnh xuất hiện tại bờ Hắc Hà bên kia, ánh mắt màu xanh lục phản nộ nhìn ba người họ.

Sau khi bay xuyên qua Hắc Hà, Lục Vân như không muốn rời tay hai nữ nhân. Chàng phản thủ chiêu hồi Như Ý kiếm, đáp xuống đứng cạnh Từ Dương chân nhân. Sau khi hai nàng đã bình ổn thân hình, Từ Dương chân nhân hỏi Lục Vân: "Hiện giờ hành tung của chúng ta đã bị quỷ vật trong Quỷ vực biết rồi, phải làm sao đây? Đến lúc này mà nói, thực sự không ai có một chút kinh nghiệm gì. Giờ ta quyết định, nhất thiết quyền chỉ huy giao cho Lục Vân. Mọi sự sau này sẽ do con an bài. Con nói xem chúng ta nên làm thế nào?".

Vân Phong đứng bên cạnh nói: "Sư bá nói không sai, Lục Vân là người có tu vi thần kỳ nhất trong chúng ta. Để huynh ấy chỉ huy, con tin rằng tình trạng hiện tại của chúng ta sẽ khá hơn. Bây giờ huynh hãy ra lệnh, mọi người sẽ làm theo lời huynh. Có phải không hai vị sư tỷ?". Nói rồi, gã nhìn Ngao Tuyết và Thương Nguyệt chờ đợi. Hai nàng chỉ khẽ gật đầu, không nói lời nào, lặng lẽ nhìn Lục Vân, như chờ chàng phân phó.

Nhìn lướt qua mọi người, Lục Vân thăm đánh giá mọi sự, xong liền nói: "Vân Phong, đệ hiện có thể tra ra tổ thứ nhất hạ lạc nơi đâu không? Huynh muốn biết tình cảnh của họ, xem coi họ có tạo ngộ tương đồng với chúng ta không?".

Vân Phong nghe thế liền nhìn quanh, nhẹ giọng nói: "Vây đệ đệ tra xét ngay, xin chờ đệ ở đây". Dứt lời, Vân Phong liền lùi ra sau, ngồi theo thế kiết già, nhắm mắt đi vào trạng thái nhập định. Chỉ trong chốc lát đã thấy toàn thân Vân Phong ẩn hiện hào quang, Âm Dương nhị khí tuần hoàn không dứt trên thân thể của hắn, toàn thân hiện lên một luồng khí tức thần bí.

Lục Vân phóng mục quang cẩn thận dò xét khắp nơi, rồi trầm giọng nói: "Hiện giờ con dự tính do thám Quỷ vực xem xét tình hình trước. Chúng ta đến đây tuy thời gian không lâu nhưng vì thiếu kiến thức nên gặp đủ phiền phức bó tay bó chân. Mọi sự dù rất bình thường vẫn phải gặp nhiều trắc trở mới vượt qua được. Con thiết nghĩ, Quỷ vực kỳ thật so với nhân gian không có nhiều điều khác biệt lắm. Nhân gian giới là môi trường sống của nhân loại, còn ở đây là nơi quỷ vật sinh tồn. Mặc dù nhóm chúng ta không đến đây để ngắm nhà nhìn cảnh, nhưng với sự tồn tại của Quỷ Vương thành, có thể nói nơi đây nhất định có các quỷ hồn phổ thông. Chúng có lẽ cũng như bách tính phổ thông ở nhân gian, không nhất định là hung tàn. Con dự định tìm kiếm vài

quỷ hồn tra hỏi, thám thính xem tình huống thực hư của Quỷ vực.

Từ Dương chân nhân biểu đồng tình: "Phân tích của con có vài phần đạo lý. Hiện tại chúng ta thực sự giống như những kẻ ngoại lai xâm phạm chúng, đối với sinh hoạt của chúng mà nói thì là phá hoại. Cũng giống như khi quỷ vật tiến nhập nhân gian, lúc đó chúng là kẻ xâm nhập, phải gặp sự chống chọi. Lúc này con kêu Vân Phong tra vấn tình hình của tổ thứ nhất, có phải con muốn gặp họ không?".

Lục Vân nhìn mọi người, nhẹ giọng nói: "Điều đó tạm thời chưa tính tới, con chỉ muốn biết họ đi trước chúng ta hay đi sau, thế thôi. Chúng ta đợi Vân Phong lại tính sẽ bắt đầu đi tìm những quỷ hồn phổ thông. Bây giờ mọi người tranh thủ điều tức phục hồi công lực đi". Mọi người nó nghe thế không nói gì nữa, nhắm mắt tĩnh thân, từ từ hồi phục nguyên khí.

Khi Vân Phong tỉnh lại, gã nhìn Lục Vân, thần sắc khê biến đổi nói: "Thật kỳ quái, đệ tra xét rất lâu, kết quả cho thấy khí tức của họ thập phần yếu nhược, tựa hồ ẩn tàng nơi đâu đó, cách chúng ta tới hơn năm trăm dặm về phía trước. Ở đó dường như có một hải dương, theo sự tra xét của đệ, thì đây là một biển cả dập dờn những đợt sóng màu đen, khí tức của họ nằm ở giữa biển, lúc ẩn lúc hiện rất khó phân biệt.

Mọi người nghe thế, mặt mày không khỏi bối rối, nhưng cũng không biết giải thích như thế nào. Mục quang khê chuyển, Lục Vân nói: "Vì tạm thời chúng ta không có tin tức của họ, nên trước hết phải dựa vào bản thân. Hiện tại cứ làm theo lời huynh đã đề nghị, trước hết tìm kiếm quỷ hồn, hiểu tình hình cơ bản của Quỷ vực trước đã. Đi thôi!". Nói xong thì triển pháp quyết, đề thân bay tới trước.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

CHƯƠNG 69: THÂN HẨM QUỶ HẢI

Giữa những làn âm phong gào thét dày đặc quỷ khí, nhóm của Liễu Tinh Hồn toàn lực mở đường vượt qua vô số quỷ vật bao vây nhằm tiến nhập Quỷ Vực. Vừa thoát khỏi vòng vây, Liễu Tinh Hồn cao giọng: "Mọi người tiếp tục tiến lên. Vô Trần, con hãy đi tiên phong mở đường, chúng ta lập tức khởi hành."

Kiểm Vô Trần với Thiên Linh thần kiếm tỏa hào quang ngũ sắc đi trước mở đường quét sạch mọi quỷ vật cản lối một cách dễ dàng. Bốn người Tất Thiên, Đỗ Lực, Lãnh Gia Hào và Liễu Tinh Hồn đoạn hậu thì triển kiếm quyết phát ra các luồng hào quang chói mắt, một mặt công kích quỷ vật, một mặt bám sát Kiểm Vô Trần. Trải qua một tuần hương đã có vô số quỷ vật bị tiêu diệt, mọi người cũng đã đột phá ra khỏi vòng vây.

Dừng lại nghỉ ngơi một lúc, Kiểm Vô Trần hỏi: "Sur thúc, chúng ta nên làm thế nào. Tại nơi quỷ địa âm ám này, một ngọn cỏ cũng không tồn tại, hiện nay lại không thể phân biệt phương hướng, thì phải làm sao có thể tìm được Quỷ Vương thành ở chốn rộng lớn này?" Liễu Tinh Hồn trầm tư nói: "Chúng ta chưa đến đây bao giờ, cũng không một ai biết chính xác vị trí của Quỷ Vương thành tại đâu? Chúng ta chỉ có thể đi một bước, tính một bước, vừa đi vừa tìm. Điều thiết yếu bây giờ là ta phải không chể được một âm hồn lạc loài, có thể truy tra địa điểm hạ lạc của Quỷ Vương Thành. Chúng ta hãy chọn một phương hướng nào đó theo đó mà tiến, còn lại thì phải xem vận mệnh thế nào!"

Dứt lời, lão ngự kiếm phi hành nhanh chóng bay nhanh như làn gió.

Đi được một đoạn cũng không gặp được một quỷ vật lạc lõng nào, thay vào đó họ liên tiếp đụng độ phải ba đội quân quỷ vật và đều phát sinh những trận giao tranh quyết liệt. Cả ba lần giao phong, dựa vào tu vi thâm hậu của năm người đột phá được vòng vây nhưng cũng hao tổn không ít chân nguyên nên vô cùng mỏi mệt.

Đến một ngọn đồi nhỏ năm người dừng lại điều tức, Lãnh Gia Hào biến sắc kêu lên: "Sur thúc, nơi đây có điều gì thật kỳ quái, chân nguyên bị tiêu hao hồi phục chậm một cách dị thường, chỉ có thể bằng phân nửa so với nhân gian giới chúng ta. Nếu đúng vậy thì sau khi tiến nhập Quỷ Vương thành mà gặp phải nhiều quỷ vật thì chúng ta sẽ thập phần bất lợi."

Liễu Tinh Hồn thần sắc nghiêm nghị đưa mắt nhìn mọi người một lượt, nhẹ giọng đáp: "Những điều Gia Hào nói ta cũng đã cảm nhận được, Quỷ Vực là địa bàn của quỷ vật thích hợp cho chúng tu luyện. Chúng ta đến đây tất nhiên sẽ gặp phải những hạn chế của nơi này, trong đó bao hàm cả việc thi triển pháp quyết hay khôi phục chân nguyên. Tuy nhiên đây cũng là một cơ hội để rèn luyện, khi mọi người đồng tâm hiệp lực ta tin rằng chúng ta sẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ. Hiện tại, thời gian của chúng ta đã rất gấp, cần phải tận lực phục hồi chân nguyên. Tình huống nơi đây biến hoá không lường, có thể sẽ gặp phải quân đội Quỷ Vực bất cứ lúc nào."

Kiểm Vô Trần quét mắt nhìn mọi người, mở miệng nói: "Mọi người cứ tạm nghỉ ngơi điều tức, con sẽ đi trước thám thính tình hình xem có động tĩnh gì không." Dứt lời liền khởi vận chân nguyên ngự trên thần kiếm nhanh chóng tiến thẳng về phía trước. Bay được chừng nửa canh giờ, Kiểm Vô Trần đến một bờ biển nhẹ nhàng hạ xuống quan sát.

Chỉ nhìn thấy trên mặt biển những đợt sóng cuộn cuộn, vô số bọt song tung bay đầy trời tựa như hàng nghìn đóa hắc liên trên không trung, cảnh tượng

thập phần mỹ lệ. Mặt biển tuyền một màu đen, sắc trời âm ám tạo nên không gian như một mặt hắc ngọc với vô số cảnh trí về nên ở bên trên. Kiếm Vô Trần kinh ngạc đưa mắt quan sát mặt biển, thật không thể tưởng rằng nước biển nơi đây lại mang một màu đen tuyền như vậy, quả thật rất cổ quái. Nhìn về phía xa từng đợt sóng nước hắc ám trào dâng từ chân trời âm u, quỷ dị.

Quan sát xung quanh trong thoáng chốc, Kiếm Vô Trần lắc đầu chuẩn bị li khai. Chợt từ xa trên mặt biển mênh mông hần trông thấy một hình ảnh tựa như một hòn đảo, thoát ẩn thoát hiện vô cùng thần bí. Thoạt đầu Kiếm Vô Trần chợt ngây ra, nhìn vào những làn sóng cuộn cuộn nơi hòn đảo vừa ẩn hiện, hần tự nghĩ: "Quý Vực thật sự cổ quái, tại sao đột nhiên xuất hiện một hòn đảo. Phải chăng chính là Quý Vương thành nơi thần bí nhất của Quý vực, đang tọa lạc trên hòn đảo này?" Vừa nói vừa suy nghĩ, thấy rằng việc này rất có khả năng trong lòng hần không khỏi mừng thầm.

Nở một nụ cười đắc ý, Kiếm Vô Trần lập tức ngự kiếm nhanh chóng quay lại chỗ mọi người. Vừa chạm mặt hần hoan hỉ thông báo: "Sư thúc, con phát hiện ra phía trước có một hắc đảo vô cùng thần bí, lúc ẩn lúc hiện. Rất có thể đây là nơi tọa lạc của Quý Vương thành. Hiện tại, chúng ta có nên đến đó xem thử không?"

Nghe thế cả bốn người mắt ánh lên những tia phấn chấn, Liễu Tinh Hồn nói: "Có thể phỏng đoán của Vô Trần là đúng. Chúng ta hãy cùng đến đó, dù sao hiện tại cũng chưa có dấu vết gì. Nào, Vô Trần hãy dẫn đường, chúng ta cùng xuất phát!" Nói xong dẫn đầu ba người còn lại ngự kiếm phi hành bay theo.

Nửa giờ sau năm người đã đến bên bờ hắc hải, dừng chân trên một tảng đá lớn. Trông thấy một hải dương đen tuyền mọi người đều không khỏi sửng sốt, tựa hồ như không thể tưởng rằng hải dương nơi Quý vực này lại tuyền một màu hắc sắc như vậy. Mục quang chú nhìn về phương xa, Kiếm Vô Trần chú thị tìm kiếm hòn đảo kỳ lạ kia. Trong khi đó bên cạnh hần mọi người đều

chăm chú nhìn vào những ngọn sóng cuộn cuộn giữa biển.

Đột nhiên hòn đảo hắc sắc lại xuất hiện trong tầm mắt Kiếm Vô Trần, nổi bông bênh trên sóng nước tựa như một chiếc thuyền nhấp nhô bất định, thoát ẩn thoát hiện. Ty mi quan sát, hòn đảo ấy tựa hồ như cách rất xa khiến cho người nhìn có cảm giác không có thật. Đưa mắt thoáng nhìn sang những người bên cạnh, Kiếm Vô Trần nói: "Mọi người hãy chú ý, ngay giữa biển phía trước mặt đang tọa lạc một hòn đảo lúc ẩn lúc hiện. Nhìn từ trên tựa như một ngọn núi nhỏ đang nhấp nhô theo cùng đợt sóng."

Liễu Tinh Hồn, Tất Thiên, Đỗ Lực và Lãnh Gia Hào cùng nhìn, trong mắt lộ thần sắc kinh ngạc. Tất Thiên nói: "Thoáng nhìn qua, hòn đảo tựa hồ còn rất xa như ở giữa biển khơi vậy, tạo cho ta có cảm giác rất mờ mịt. Phải chăng Quý Vương thành trong truyền thuyết đang tọa lạc trên đó?"

Lãnh Gia Hào nhìn vào hòn đảo đang lập lòe đó nói với giọng nghi ngờ: "Theo ta thì điều đó không hần như vậy. Chi là chúng ta hiện tại cũng không rõ Quý vương thành tọa lạc tại phương nào, vậy nên đến xem qua một lần ít ra cũng còn một chút hi vọng, mọi người nghĩ sao?"

Mục quang mọi người đều nhìn vào sắc mặt Liễu Tinh Hồn xem ông ta quyết định như thế nào. Nhìn qua bốn người Liễu Tinh Hồn cất tiếng: "Ý kiến của Gia Hào cũng trùng với ý ta, chúng ta đến đây thời gian không nhiều. Hiện tại đây cũng không có một địa phương nào khác khả dĩ có thể đến, chúng ta hãy cùng đến đó xem qua một lần biết đâu lại có thu hoạch."

Đỗ Lực đang đứng im lặng bên cạnh bất chợt lên tiếng hỏi: "Không biết hiện tại nhóm Thương Nguyệt thế nào, có gặp những tình cảnh tương tự như chúng ta hay có gì khác biệt không nhỉ?" Về điểm này mọi người đều muốn biết nhưng cũng không ai có thể trả lời. Kiếm Vô Trần nghe xong tựa như nghĩ ra điều gì, thất sắc hiện một tia nhìn lãnh đạm. Nhìn vào hòn đảo Kiếm Vô Trần nói: "Được rồi, cứ quyết định vậy đi. Địa phương này hoàn toàn không thể phân biệt được ngày đêm, cũng không cần phải chọn lựa. Đi thôi!" Vừa dứt lời, Thiên Linh thần kiếm tỏa hào quang nâng bổng thân hình hần lên nhằm hòn đảo phi tới. Hần vừa rời khỏi những người khác cũng nhanh tốc phi hành, năm thân ảnh phút chốc đã mất dạng.

Ngự hành trên không trung trông xuống bên dưới là hắc hải mênh mông, mỗi người trong tâm đều có những cảm nhận khác nhau. Sau khi quan sát kỹ hòn đảo đang tọa lạc tại trung tâm vùng biển, Liễu Tinh Hồn nhẹ giọng hỏi Kiếm Vô Trần: "Vô Trần, con hiện tại có cảm giác gì không, ta cảm nhận có điều gì bất thường đang xảy ra tại đây. Tựa như càng đến gần hòn đảo thì cảm nhận này càng mạnh. Ta chưa bao giờ gặp phải sự tình như vậy, quả thật ta môn!"

Kiếm Vô Trần nhìn lão rồi lướt nhìn ba người còn lại hạ giọng đáp: "Kỳ thực con cũng có cảm giác tương tự nhưng không rõ đó là sự việc gì, kể từ khi chúng ta khởi hành được một lúc cảm giác này đã xuất hiện làm con cảm thấy không yên, nên luôn lưu tâm xem phía trước có xảy ra việc gì không." Liễu Tinh Hồn nghe xong quay lại phía ba người kia vừa định cất lời, chợt lão trông thấy một cảnh sắc khác lạ liền lập tức ngậm miệng lại.

Cách đó không xa, mặt biển đang tĩnh lặng bỗng phát xuất một cột thủy trụ khổng lồ phi thẳng lên trời. Cột thủy trụ này đường kính ước chừng hơn mười trượng kèm theo vô số tia nước xoáy cực nhanh, nhìn từ trên xuống trông quý bí vô cùng. Thủy trụ vọt lên với một tốc độ rất mạnh trong phút chốc đã thấu tận trời cao. Xung quanh thủy trụ những tia hắc sắc hội tụ lại với tốc độ cực nhanh hình thành một con hắc long dạng khí, quấn quanh thủy trụ xoay chuyển liên tục không ngừng.

Chứng kiến thủy trụ quái dị đột ngột xuất hiện Liễu Tinh Hồn biến sắc quát lớn: "Mọi người cẩn trọng, hãy tạm dừng lại đừng tiến đến nữa. Chúng ta trước tiên hãy xem có động tĩnh gì không, tại đây quý bí vô cùng không được lỗ mãng kéo xảy ra biến cố ngoài ý muốn."

Lời lão vừa ngưng, Kiếm Vô Trần đã lên tiếng: "Hãy trông lại phía sau, nơi đó cũng xuất hiện một cột thủy trụ, sự tình thật cổ quái." Mọi người cùng quay lại nhìn, quả nhiên phía sau xuất hiện thêm một thủy trụ tương tự, cũng một hắc long dạng khí không ngừng múa lượn.

Nhìn thủy trụ Tất Thiên thần tình chấn động nói: "Có lẽ chúng ta đã lọt vào một địa vực thần bí, nếu không thì sao lại đột nhiên xuất hiện sự tình cổ quái như vậy!" Đỗ Lực tiếp lời: "Đề nghị rằng chúng ta đã vô tình phát động một trận thế hoặc lọt vào một khu vực đặc thù nào đó."

Liễu Tinh Hồn trấn an: "Mọi người hãy bình tĩnh, trước tiên hãy xem có kỳ biến gì không, sau đó tùy theo tình huống rồi sẽ quyết định. Ta tin vào với thực

lực của chúng ta, dù có lọt vào trận thế cũng thừa khả năng phá vây. Mọi người cần phải thật vững tin mới được."

Sau khi hai cột thủy trụ trước sau lần lượt xuất hiện lại có thêm một thủy trụ thứ ba. Chỉ thấy vùng biển phía tả sóng dâng cuộn cuộn từng đợt, một đạo thủy trụ mang một hồng sắc khí cổ quái đang xoáy tròn phóng lên. Luồng hồng sắc khí thể tựa như một con huyết long phi vũ, quán quanh thủy trụ điên cuồng xoáy tròn. Cột thủy trụ bên tả vừa đạt được một độ cao nhất định, thì bên hữu lại xuất hiện một thủy trụ cùng với những luồng khí thể hồng sắc tương tự trông thật phần đẹp mắt. Cả bốn cột thủy trụ hình thành theo bốn hướng vây hãm năm người vào bên trong.

Quan sát thủy trụ đầy quỷ dị này trong lòng mỗi người bắt đầu trở dậy cảm giác bất an. Bốn cột thủy trụ chung quanh hàm chứa một khí tức quái dị cường đại, cực kỳ tà ác từ bốn phía chậm chậm hình thành một đạo hắc vụ bủa vây xung quanh năm người. Từng tia hàn khí âm hàn bắt đầu tiếp cận bọn họ.

Nhìn qua mọi người một lượt Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Biển nơi này quả thật phần cổ quái. Hiện tại chúng ta đã nhập vào hiểm cảnh cần gấp rút thoát ly nơi này, nếu chần chờ lâu chúng ta sẽ gặp nhiều bất lợi. Mọi người có cảm nhận gì không? khí tức bốn bên bắt đầu xoay động, đồng thời áp lực âm hàn cũng mỗi lúc một gia tăng."

Kiểm Vô Trần gật đầu nói: "Sự thúc nói không sai, nơi này quả thực không nên ở lâu. Với tình hình này, con nghĩ rằng hòn đảo kia tất ẩn tàng rất nhiều bí ẩn. Bây giờ ta nên đột vây, sau đó quay ra phía trước đảo tra xét kỹ lưỡng xem thật sự nó ẩn tàng bí mật gì." Dứt lời thần kiếm quang hoa chớp sáng, một cổ khí tức bạo phát mãnh liệt.

Nhìn qua mọi người một lượt Kiếm Vô Trần thi triển pháp quyết, Thiên Linh thần kiếm hóa thành thần long ngũ sắc mãnh liệt công phá thẳng vào vị trí yếu nhất giữa hai cột thủy trụ. Nhìn từ xa chỉ thấy Ngũ sắc thần long dài hơn mười trượng đang ngưỡng thiên nộ hồng, mang theo khí thể cường đại kinh nhân nhắm thẳng tầng tầng hắc vụ mà công kích. Quang ba lóe sáng, màn hắc khí tuôn trào như sóng dậy tầng tầng lớp lớp, cột thủy trụ hiển nhiên đang toàn lực chống đỡ sự công kích của Ngũ sắc thần long, chỉ thấy một quang cảnh thần kỳ hiện lên giữa không trung quỷ hải.

Kiểm Vô Trần thần sắc chợt biến, không ngờ luồng khí này kiên cố như vậy. Quát lên một tiếng, chỉ thấy toàn thân Kiếm Vô Trần quang hoa chớp loé, cùng những tia sáng ngũ sắc bạo phát một luồng khí tức cường đại bá đạo. Kiếm Vô Trần với thần kiếm phía trên tựa như một pho tượng chiến thần trông uy vũ bất phàm. Thiên Linh thần kiếm xoay chuyển cực nhanh, ngũ sắc quang hoa chậm chậm hội tụ thành một đạo quang trụ cực mạnh, nhắm thẳng vào trung tâm giữa hai cột thủy trụ phát động công kích.

Bên cạnh bốn người đều chú tâm quan sát Kiếm Vô Trần theo dõi kết quả. Mọi người đều hiểu Kiếm Vô Trần và Liễu Tinh Hồn là hai người có tu vi cao thâm nhất trong nhóm, hơn nữa Kiếm Vô Trần còn có Thiên kiếm viện trấn sơn chi bảo Thiên Linh thần kiếm trong tay, đây là điểm khiến hắn trội hơn những người khác. Từ khi xâm nhập quỷ vực, chỉ có hắn là người công kích dữ dội nhất.

Trong làn khí hắc vụ bao quanh, hắc sắc quang hoa lưu chuyển không ngừng. Một đợt bọt sóng hắc sắc xoay vòng cùng luồng khí bao quanh bên trên từ từ hình thành một ám long với hai sắc hắc, hồng đan xen toàn lực đối kháng với cường lực tấn công mãnh mẽ của Kiếm Vô Trần. Hai luồng khí sắc khác nhau, khí tức khác nhau tựa như đang tự đối kháng nhưng đều đồng thời toàn lực công kích hắn. Phía trên bốn thủy trụ cũng chậm chậm phát sinh dị biến.

Chỉ thấy tứ long xoay chuyển phân rõ lưỡng hắc lưỡng hồng tỏa ra bốn phía. Tốc độ xoay chuyển kinh nhân làm cho sắc thái của cả bốn thủy trụ đồng loạt hiện rõ, từ xa giống như các tháp tự giá giao lại với nhau trông huyền bí vô tả. Tứ long xoay chuyển mỗi lúc một nhanh khiến màn hắc khí bao quanh cũng dần chuyển thành một tầng khí thể ám hồng, âm sâm quỷ dị bội phần.

Trong khi mọi người đều đang tập trung về phía Kiếm Vô Trần thì xung quanh toàn bộ thủy vực đã bị các thủy trụ phong bế, biển cả dậy sóng ba đào tạo thành một bức họa kỳ dị dưới chân năm người. Đồng thời trên mặt biển bắt đầu xuất hiện những xoáy nước, cả bảy xoáy nước lớn nhỏ bất đồng phân bố theo phương vị hết sức cổ quái, dần dần tạo thành một đồ án như muốn chấn nhiếp tinh thần mỗi lúc một hiện lên rõ ràng. Chỉ thấy bảy xoáy nước đó hiện rõ ngũ quan nhìn tựa như một mặt quỷ đang nhìn lên, ngoác rộng miệng như muốn ăn tươi nuốt sống cả năm người đang tĩnh lập bên trên. Từ đôi mắt xoáy tròn không ngừng của nó xạ ra hai luồng hắc quang yêu dị tà quái, trông tựa đã thú đang cười cợt với món mồi ngon.

Tất Thiên cúi xuống, chợt nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này trong lòng liền ngập tràn cảm giác bất an, một nỗi sợ hãi dâng lên trong tâm. Nhìn sang mọi người bên cạnh, thấy tất cả đều không phát hiện cảnh tượng kỳ dị này hắn cả kinh liền kêu lớn: "Mọi người hãy nhìn xuống phía dưới mà xem, có lẽ chúng ta đã lọt vào một tuyệt cảnh thập phần nguy hiểm."

Ba người nghe vậy chăm chú nhìn xuống, nhãn thần đều cảm thấy khó hiểu, Đỗ Lực trông thấy trước tiên, không kiềm nổi kinh hãi hét lên thất thanh. Lập tức nhìn qua Liễu Tinh Hồn và Lãnh Gia Hào, thấy bọn họ cũng thần sắc đại biến, cực kỳ kinh hãi. Ngẩng đầu lên ánh mắt mọi người không hẹn mà nhìn nhau, Liễu Tinh Hồn kinh hoảng nói: "Thật ra là sự việc gì, rốt cuộc đây là địa phương nào, sao lại có những sự việc quỷ dị như vậy? Nhìn từ trên xuống đây đúng là một khuôn mặt quỷ, đặc biệt hai mắt trông rất mực sống động đang nhìn vào chúng ta một cách âm hàn. Phía trên bốn phía lại là một kết giới thập phần cổ quái, chúng ta chỉ còn cách toàn lực đối phó nhanh chóng tìm đường thoát khỏi nơi quỷ quái này."

Tất Thiên thần sắc kinh hãi tiếp lời: "Xem tình hình lúc này của Vô Trần huynh, đích thị đây là một hải vực thần bí, xung quanh là một kết giới thập phần vững chắc. Muốn thoát khỏi nó không phải là chuyện đơn giản, hơn nữa bên dưới là một quỷ điện đáng sợ, nước biển lại một màu đen thật khó biết được nơi đó còn ẩn tàng sự việc gì. Hiện tại chúng ta chỉ có một hi vọng duy nhất là hướng thẳng lên trên thì mới có thể khả dĩ thoát khỏi các tầng kết giới."

Lãnh Gia Hào góp lời: "Bốn thủy trụ này rất có khả năng là then chốt đóng mở của kết giới. Nếu muốn thoát ra từ bên trong sợ không có cách nào khác ngoài cách duy nhất là dùng cường lực để đột phá. Chỉ cần phá hủy được một trong những trụ này ta sẽ có thể thoát ra ngoài. Nhưng vấn đề ở chỗ mỗi thủy trụ đều có quang long bảo hộ xung quanh, muốn công phá nó thật chẳng dễ dàng gì."

Trong lúc bốn người đang còn thương lượng, giữa kết giới đột nhiên xuất hiện một hấp lực cường đại mãnh liệt hút thân thể của họ xuống dưới. Liễu Tinh

Hồn cả kinh thét lên: "Mọi người cẩn thận, tất cả hãy toàn lực cùng bay lên trên, tuyệt đối không được để rơi xuống." Cùng với lời nói, toàn thân bạo phát quang hoa toàn lực ngự kiếm bay lên. Cảnh đó Lãnh Gia Hào, Tất Thiên, Đồ Lực cũng toàn lực thi triển pháp quyết tận lực lên theo.

Hấp lực cường đại như một chiếc lưới vô hình kéo tuột bốn người trở xuống, dù nỗ lực thế nào bọn họ cũng vô phương thoát khỏi, cứ thế kéo dài thời gian cầm cự. Còn phía dưới biển mặt quỷ khổng lồ chợt mở ngoác miệng ra, các xoáy nước quay nhanh với một tốc độ không thể tưởng tượng được sinh ra một luồng hấp lực cực đại. Kiếm Vô Trần đang công kích, thân thể cũng khẽ chấn động bị cường lực hút lấy kéo người hắn xuống dưới. Kiếm Vô Trần không nhận được phải cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy cảnh tượng bên dưới trong lòng không khỏi phát sinh sự kinh hoàng, bất an.

Thét lên một tiếng Kiếm Vô Trần đột nhiên thu hồi công kích, thân ảnh chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Liễu Tinh Hồn. Nhìn bốn người đang cố sức bay lên hắn liền lên tiếng: "Mọi người hãy cố gắng duy trì, để đệ tử thử xem có thể ngăn chặn được luồng hấp lực này không." Dứt lời thân ảnh liền hạ xuống, song thủ nắm chặt đốc kiếm, thân thể bắt đầu xoay chuyển cực nhanh. Trong khi xoay chuyển Thiên Linh thần kiếm cất tiếng long ngâm bất tận, phát ra một đạo ngũ sắc quang hoa rực rỡ hình thành một cột quang trụ phối hợp cùng Kiếm Vô Trần, nhắm ngay miệng quỷ đang xoay chuyển tung ra một đòn cực mạnh.

Chỉ thấy quang sáng loé lên, một đạo quang trụ đẹp mắt do đòn công kích đã trúng thẳng vào trung tâm của xoáy nước đang xoay chuyển phát ra. Ngay lập tức mặt nước bùng lên lưu quang ngũ sắc, tại trung tâm thủy vực thần bí tầng tầng ngũ sắc quang mang phân bố dày đặc. Đòn công kích đã trúng vào trung tâm xoáy nước làm cho xoáy nước bắt đầu bị phân tán, luồng hấp lực cường đại cũng theo đó đột nhiên tiêu biến. Kiếm Vô Trần lúc này toàn thân được bao phủ trong ngũ sắc quang hoa, chậm chậm bay đến chỗ Liễu Tinh Hồn nhẹ giọng nói: "Tốt rồi, tạm thời không có gì nữa đâu. Bây giờ ta nên liên thủ để tiếp tục công kích kết giới, hãy gia tăng tốc độ và đề nắm chắc, chúng ta sẽ cùng phát động liên thủ nhất kích."

Liễu Tinh Hồn nói: "Vô Trần nói không sai, giờ là thời điểm quan trọng, việc sau này sẽ tính toán sau, mọi người hãy cùng xuất thủ. Tin rằng với lực lượng năm người bọn ta, không lý nào không phá được kết giới quỷ quái này. Nào, mọi người chuẩn bị!" Nói rồi cùng bốn người chỉnh lại phương vị chuẩn bị liên thủ tấn công.

Bên trong kết giới, năm người đồng thời phát xuất những đạo quang mang bất đồng, dần dần tụ lại và bắt đầu xoay tròn với vận tốc ngày càng nhanh. Chỉ thấy phía trên năm luồng quang mang đang xoay chuyển đó, Thiên Linh thần kiếm hào quang loé sáng phát ra luồng ngũ sắc quang hoa cường đại vô cùng đẹp mắt. Theo sự chuyển động ngày càng nhanh của năm người, năm đạo hào quang hội tụ thành một thể không còn phân biệt được bóng nhân ảnh của năm người đâu nữa. Chỉ thấy một quang cầu đa sắc cực lớn chớp loé quang mang nhanh chóng xoay tròn phi tới.

Giữa không trung Thiên Linh thần kiếm đột nhiên bạo phát một quang trụ ngũ sắc rực sáng xông thẳng lên trời. Thần kiếm xoay tròn phía trên quang cầu, càng bay lên cao quang hoa càng thịnh. Bốn thủy trụ xung quanh cũng phát sinh biến hóa, chỉ thấy tứ quang long đột nhiên ngừng bay lượn, xuất hiện tại bên trên quang cầu tụ thành một con hắc quang long không lồ cất tiếng gầm giận dữ đỉnh tai nhức óc, nhắm Thiên Linh thần kiếm công kích.

Hào quang chớp động rực rỡ, từ bên trên quang cầu đang xoay tròn phát xuất một ngũ sắc quang hoa hoà hợp cùng Thiên Linh thần kiếm. Tức thì Thiên Linh thần kiếm toàn thân rung động, hào quang tăng lên gấp năm lần tự động nhắm thẳng vào quang long công kích. Chỉ thấy Thiên Linh thần kiếm hóa thành một con ngũ sắc thần long, ngạo thiên nộ hồng sẵn sàng nghênh chiến công kích vào quang long. Hai đạo long hình hắc sắc và ngũ sắc tung hoành giữa không trung tạo nên một cảnh tượng vô cùng mỹ lệ.

Một tiếng gầm giận dữ chấn thiên kinh địa phát ra khiến kết giới xung quanh chấn động kịch liệt. Giữa tầng không ngũ sắc thần long cùng quang long quần thảo kịch liệt, sau một hồi đối kháng quang hoa ảm đạm dần, nguyên hình từ từ hiện lộ rơi xuống bên dưới. Lúc này khí tức của quang long đã yếu chia thành bốn đạo khí quay trở về thủy trụ.

Quang cầu cũng ngừng quay, năm người sắc mặt trắng bệch tự động phân khai. Nhìn qua mọi người xung quanh Liễu Tinh Hồn trầm giọng thốt: "Thật là tà môn, quả thật đây là một kết giới thần bí cực mạnh. Hiện tại chúng ta đã bị cầm chân trong kết giới thần bí này mà thời gian lại không còn nhiều, phải mau thương nghị tìm ra kế sách thoát khỏi đây."

Kiếm Vô Trần trầm giọng: "Con đã tấn công hai lần nên phát hiện bốn phía đều có quỷ khí âm sâm, cả mặt biển chìm trong một màn đen, tầng tầng kết giới thần bí bên trên rất có khả năng đã phối hợp với nhau. Nước biển như ẩn chứa quỷ khí âm tà cường đại, nhất định có tác dụng khắc chế chúng ta. Muốn phá giải kết giới này, chỉ e sức mạnh không thôi là chưa đủ."

Tất Thiên đang trầm tư, mục quang lướt nhìn xuống mặt biển bên dưới, nhãn thần chợt xuất hiện vẻ kinh hãi: "Mọi người nhìn xuống mà xem, hình như chỉ có quỷ vật mới có thể khôi phục chân nguyên ở chốn địa ngục quỷ quái này, chúng ta ở đây sớm muộn gì cũng kiệt sức mà đại bại. Giờ phải làm sao vừa đối phó với mặt quỷ vừa tìm ra đối sách, nếu không chúng ta sẽ táng thân nơi tử địa này mất."

Bên dưới mặt biển tĩnh lặng giờ lại tái hiện bảy xoáy nước hiện lên trước mắt năm người, trên gương mặt quỷ thần bí đó vẫn hàm chứa một nụ cười âm sâm. Năm người cảm thấy vô cùng bất an, trong mắt đều lộ thần sắc kinh hoàng, kể cả Kiếm Vô Trần vốn là một người cao ngạo đến thời điểm này trong mắt cũng ẩn hiện nét lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

CHƯƠNG 70: U LINH SỬ GIẢ

Lãnh Gia Hào nhìn mặt biển, hỏi: "Mọi người có nghĩ rằng hai con mắt trên mặt quỷ tựa như có thứ hắc quang linh động như vật sống không? Rốt cục đây là một quỷ trận thần kỳ, một quỷ vật có ý thức, hay là quỷ hải dị linh nào đây? Hắc hải mệnh mông này đệ tạm thời gọi là quỷ hải, vì xem ra nó thấp phân tà ác. Đệ muốn biết nó có giống như những đại dương ở nhân gian, có các loại dị kỳ vật sinh sống trong đó không? Nếu đúng là vậy, thì ở dưới biển này phải có thứ gì đó thật khủng khiếp, như hung linh tà ác chẳng hạn?".

Mọi người nghe thế liền liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy lời của hắn có vài điểm hợp lý. Liễu Tinh Hồn thấp giọng nói: "Gia Hào nêu ý này rất hay, tuy chỉ là phỏng đoán, nhưng cũng có khả năng lắm. Chúng ta lần đầu đến Quỷ vực, mọi thứ đều lạ lẫm. Những gì chúng ta gặp hôm nay có thể là hung linh tà ác sống trong quỷ hải này. Theo nhân tình của nó, đích xác là đang lập lòe quỷ quang, vì thế mọi người hãy cẩn thận đề phòng".

Kiểm Vô Trần đang chăm chú gương mặt quỷ trên mặt nước, nghe thế liền nói: "Hiện chúng ta bị khốn ở nơi này, làm sao để thoát là điều quan trọng nhất. Tạm thời chúng ta cứ cho rằng ở dưới đó là thứ hung linh tà ác gì đó, nhưng nhược điểm của hung linh này là gì? Nó vô hình vô thể, thủy chung chỉ mượn mặt nước để hiện ra mặt quỷ chúng ta làm sao có thể công kích được? Sự thức nhiều kinh nghiệm, chắc sẽ có đề xuất gì hữu ích, con sẽ thử làm theo lời người".

Trầm tư một lúc, Liễu Tinh Hồn nói: "Điều này có lẽ không chắc lắm, nhưng ta nghĩ vật này vô hình vô ảnh, kết giới chung quanh lại cực kỳ vững chắc. Chúng ta phải đứng về phía đối phương mà luận, rồi theo thủ đoạn khác thường mà hành động. Thủ đoạn khác thường này nằm ở câu xuất kỳ bất ý, công vào chỗ mà đối phương không ngờ đến. Ngay từ lúc đầu mục tiêu công kích của chúng ta là ở giữa hai thủy trụ, vì cho rằng chỗ đó là vị trí yếu nhất. Ta lại đột nhiên nghĩ ra rằng, dù lần công vào mặt nào giữa hai đạo thủy trụ, đều phải chịu sự đối kháng của cả hai đạo thủy trụ hợp lại. Giờ chúng ta nên chọn đánh thẳng vào bản thân thủy trụ, có lẽ đó là nơi yếu nhất của kết giới. Dĩ nhiên điều này chỉ là suy đoán của ta, không dám nói là nhất định chính xác, nhưng ta nghĩ khả năng thành công rất lớn".

Bốn người cùng trầm ngâm suy nghĩ về lời suy đoán của Liễu Tinh Hồn, cảm thấy cũng có lý. Lướt mắt nhìn mọi người, Kiểm Vô Trần bắt đầu cảm giác hấp lực ở dưới ngày càng tăng. Kiểm Vô Trần nghiêm túc nói: "Mọi người cẩn thận đề phòng hấp lực rất mạnh từ bên dưới, ta sẽ làm theo lời sư thúc, thử đánh một chiêu cực mạnh vào thủy trụ xem sao. Chúng ta tại đây đã tiêu hao quá nhiều chân nguyên, vì thế mọi người phải đề khởi tinh thần, đừng cảm đối diện với nguy hiểm này".

Dứt lời, toàn thân Kiểm Vô Trần lại phát sáng, Thiên Linh thần kiếm theo đó cũng tỏa hào quang ngũ sắc vô cùng hùng mạnh. Nhìn vào một đạo thủy trụ, mặt Kiểm Vô Trần lấp lánh, thân thể nhanh chóng xoay tròn, phát ra một đạo ngũ sắc quang hoa cực mạnh, nhắm thủy trụ phóng tới, xuyên thủng luồng khí lưu chèn chặt không gian quỷ bí giữa bốn thủy trụ.

Thét to một tiếng, toàn thân Kiểm Vô Trần lưu chuyển chân khí, trường kiếm trong tay tiếp dẫn đạo ngũ sắc quang hoa nhắm thủy trụ công kích. Đối lại, những con quang long đang quần đảo xung quanh các thủy trụ cũng phát ra từng luồng sáng màu ám hồng như đám tinh vân, từ từ hình thành một quang cầu xoay tít. Sức ly tâm cực lớn đẩy mọi mảnh lực ở gần ra xa, xảo diệu này ngăn cản phần lớn lực đánh tới.

Đạo quang trụ ngũ sắc vừa được tạo ra, tỏa ánh sáng rực rỡ bắn vào quang cầu màu ám hồng. Một tiếng nổ lớn làm chấn động bầu trời, vang vọng trong kết giới đặc quánh khí tức. Kiểm Vô Trần toàn thân rung động, phát ra ánh sáng cương mãnh, thần kiếm trong tay không ngừng công kích, bật ra những tiếng "u ô" rõ to. Trên bốn thủy trụ, những con quang long màu ám hồng từ từ xoay chậm lại, sau cùng dưới sự tấn công kịch liệt của Kiểm Vô Trần, đã hóa thành một đám lưu quang, tiêu tán vô ảnh.

Đạo ngũ sắc quang hoa sau khi đột phá quang cầu, tiếp tục công kích thủy trụ to lớn. Chỉ nghe một âm thanh trầm hùng lan tới, thủy trụ đen đúa sau một hồi dần co, cuối cùng cũng bị phá vỡ. Một thủy trụ bị tiêu biến trong chớp mắt, làm cho kết giới quỷ dị vốn chặt chẽ đột nhiên có chỗ hở, luồng khí lưu bên trong bỗng chốc tê liệt, tứ tán. Dưới mặt biển, giữa hai con mắt quỷ, hào quang hắc sắc đại thịnh đột nhiên phóng ra hai đạo ánh sáng đen, một đạo đánh thẳng vào Kiểm Vô Trần, một đạo nhắm hướng mấy người còn lại hồng ngân cản tiếp ứng.

Kiểm Vô Trần đang lơ lửng giữa trời, đột nhiên hét lên một tiếng kinh hãi. Toàn Thân bị một tầng quỷ khí đen kịt bao bọc, không ngừng hút lấy chân nguyên trên cơ thể hắn. Kiểm Vô Trần không ngờ rằng mặt quỷ dưới biển lại ra đòn công kích mạnh mẽ như thế, nên hắn trong lúc không đề phòng đã bị đánh phạm vào thân thể.

Hiểm nguy cận kề, Kiểm Vô Trần không thể tránh cho chân nguyên khỏi tổn thất, hắn nhanh chóng dốc toàn bộ chân khí hộ thể, vận hết công lực đối kháng lại. Đạo hắc sắc quang trụ đã vây Kiểm Vô Trần vào giữa, luồng khí tức quỷ dị vận chuyển với tốc độ cực nhanh, không ngừng hút lấy chân khí hộ thể của hắn.

Cạnh đó, Liễu Tinh Hồn thấy Kiểm Vô Trần đang nguy khốn, liền hét bảo mọi người. Tất cả cẩn thận, ta đến cứu Vô Trần". Dứt lời, một đạo từ sắc quang mạng từ bảo kiếm của Liễu Tinh Hồn xuất ra, nhắm ngay hắc sắc quang trụ kích đến. Đòn công kích cực mạnh này làm cho hắc sắc quang trụ lắc lư, tuy nhiên vẫn không đánh tan được nó. Thế nhưng chỉ cần có bấy nhiêu, Kiểm Vô Trần toàn thân công lực đột nhiên bạo phát, Thiên Linh thần kiếm phát ra luồng khí tức thần thánh, nhất cử phá tan hắc sắc quang trụ, bay thoát ra ngoài.

Lãnh Gia Hào nhìn Kiểm Vô Trần, thấy hắn sứt mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, biết là hắn đã bị trọng thương. Khẽ lắc mình, Lãnh Gia Hào kéo lấy Kiểm Vô Trần, chuyển thân đỡ hắn đến bên cạnh bọn Tất Thiên ba người. Liễu Tinh Hồn sắc mặt âm trầm nhìn mặt nước, nói lớn: "Mọi người chạy mau, nơi này quá quỷ dị. Hiện tại kết giới cổ quái đó tiêu thất, chúng ta hướng lên trên thoát thôi!". Dứt lời bèn bảo hộ bốn người bay ngược về phía đất liền.

Một tiếng cười lạnh lưng âm trầm chợt truyền đến, một giọng nói cất lên: "Đã đến đây mà lại chạy như thế, không thấy thất lễ quá hay sao? Nhiều năm rồi tại quỷ hải này có thể gặp được một trong quỷ hải tam đại hung vật Quỷ Vô Nhan mà an toàn thoát được, các người cũng đáng mặt lắm đấy. Đáng tiếc

các người tuy chạy khỏi nó, nhưng không sao đào thoát khỏi chốn này đâu".

Năm người trong lòng thầm giật mình, mục quang chú thị nhìn khắp bốn hướng, nhưng không thấy bất cứ vật gì. Liễu Tinh Hồn vừa ở phía sau bảo hộ bốn người toàn lực ly khai, vừa cất tiếng hỏi lớn: "Người là ai, tại sao không dám hiện thân ra gặp chúng ta?".

"Ta là ai à? Khé... ké... ké! Ta là Quý hải U Linh sứ giả. Gặp ta rồi là các ngươi không còn mạng để lưu tại, đừng nói gì đến việc rời khỏi nơi đây, bởi vì ở đây là lãnh địa của ta!". Trong tiếng cười âm lãnh, một đám hắc vụ vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện đón đầu năm người nhóm Liễu Tinh Hồn. Một đạo quý khí tà ác nhanh chóng bao vây lấy họ. Vô số tiếng vong linh kêu khóc, tiếng quỷ lệ thét gào trong không trung, tình cảnh thập phần khủng khiếp. Năm người mặt cắt không còn giọt máu, ánh mắt biểu thị thần tình kinh hãi tột độ.

Cảm thấy có một luồng khí lưu dị thường ập đến xung quanh, Liễu Tinh Hồn hét to: "Tất cả mau vận công hộ thể, cẩn thận coi chừng tà vật cổ quái đó công kích, đồng thời chúng ta phải dốc toàn lực, xem coi có thoát khỏi nơi này không". Dứt lời, trường kiếm mạnh bạo phóng ra, vô số đạo quang mang màu tím tụ lại trên đầu năm người hình thành một đám từ sắc tinh vân bảo hộ họ. Sau khi phát ra một chiêu cực mạnh, Liễu Tinh Hồn nắm lấy Kiếm Vô Trần, thi triển pháp quyết cổ sức bay nhanh về phía trước. Phía sau, Tất Thiên, Đỗ Lực, Lãnh Gia Hào ba người cùng ngự kiếm bay trên không, bảo hộ ở phía trên, thân cười gió toàn lực bay theo.

Tiếng cười âm trầm lạnh lẽo vang vọng khắp bốn phương, truyền đến tai như tiếng vong linh kêu khóc, kèm theo những tiếng rống giận dữ của quỷ lệ, thật khiến người kinh hồn bạt vía. Bọn Liễu Tinh Hồn toàn lực phi hành né trên lách dưới, tựa hồ muốn thoát khỏi phạm vi công kích của U Linh sứ giả, bởi vì luồng quái thanh đó chính thị là đang vây bủa họ. Sau một lúc, khi giữa không trung không còn điểm khác biệt nào, năm người mới bình tâm, thầm mừng là cuối cùng đã thoát khỏi khốn cảnh.

Ngự khí lẳng không, phi hành thần tốc, chẳng mấy chốc đã bay được khoảng mười dặm. Nhìn xuống mặt biển, nhãn thần Đỗ Lực lại lần nữa biến sang kinh hãi tột độ, nổi khiếp sợ thoáng qua trong mắt. Trên mặt nước, ma quỷ vẫn tiếp tục xuất hiện giống y như cũ. Nhãn thần mang theo luồng quang sắc âm ám đó như biểu lộ sự cười cợt, chế giễu nhìn chằm chằm vào năm người. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ nghe tiếng gió rít vi vu, cho thấy là họ vẫn đang bay nhanh về phía trước. Tại sao sau khi toàn lực bay đi một hồi, khoảng cách so với mặt quỷ bên dưới lại không xa bao nhiêu?

Nhìn bốn người ở bên cạnh, gương mặt họ tuy lộ vẻ mệt mỏi nhưng có chút hài lòng, tựa hồ như đang cao hứng vì đã thoát khỏi quỷ vật rắc rối đó. Đỗ Lực thờ nhẹ lấy hơi, ngữ khí có phần thê lương nói: "Mọi người hãy nhìn xuống bên dưới rồi quyết định xem có tiếp tục phí công lực hay không?". Chỉ có mấy lời ngắn ngủi mà khiến cho bốn người lòng đang cao hứng bỗng trầm xuống, đồng thời cúi nhìn bên dưới.

Kinh động, khiếp sợ, bi thương, thán tức... thứ thần sắc hỗn tạp cùng lúc hiện lên trên gương mặt năm người. Kiếm Vô Trần hạ thấp thân người nói: "Tất cả những thứ này là gì, không biết chúng ta gặp quỷ cản đường, hay là rơi vào một thứ không gian hư ảo huyền hoặc nào đó?".

Liễu Tinh Hồn mặt mày khiếp hãi nhìn mặt biển, ngữ khí cả kinh nói: "Quý cản đường chỉ là thứ tiểu quỷ, đối với chúng ta không có tác dụng gì. Ta xem lần này đã gặp phải Quỷ vực u linh. Quỷ vật này thập phần lợi hại. Có thể khống chế cả không gian, khiến chúng ta rơi vào một cõi hư ảo, căn bản không thể thoát ra được. Hiện xung quanh đây nhất định có một tầng kết giới thần bí, nếu không phá giải được nó, thì nhất định không thể thoát khỏi đây".

Tất Thiên nói: "Chúng ta nên làm gì bây giờ? Làm sao để có thể phá giải được tầng kết giới không nhìn thấy đó? Kết giới này so với cái lúc này nhất định khác biệt. Cái lúc này ít nhất cũng cho biết chút manh mối rằng chúng hạ lạc ở nơi nào. Còn cái này thì hoàn toàn không rõ nó nằm ở đâu. Như vậy thì chúng ta phải phá giải bằng cách nào?". Lời của Tất Thiên hầu như nhắm vào mọi người mà truy vấn. Nhưng việc này chưa ai từng trải qua, nên cả nửa khắc sau cũng không có ai thốt lên câu nào.

Tuy nhiên khi mọi người định thần trầm tư suy nghĩ, thì thanh âm của U Linh sứ giả lại vọng đến tai họ. Hắn nói: "Kỳ thật, phá giải kết giới này vô cùng dễ dàng. Chính là phải có ai đó trong các người nguyện ý lấy cái chết để dẫn. Lấy máu của bản thân để dẫn, thi triển Khấp Huyết Phản Thiên quyết, mới có thể dễ dàng khai phá tầng kết giới này. Các người hiện tại đang ở giữa U Linh Hư Vô giới, muốn phá kết giới bằng cách thông thường, thật sự vĩnh viễn không có khả năng.

Năm người nghe thế giật mình. không hiểu sao vị U Linh sứ giả đó lại cho mọi người biết điều máu chốt như vậy. Kiếm Vô Trần nổi giận nói: "Lời của quỷ nói làm sao tin, người nói cần nói bậy, chúng ta không thèm quan tâm. Chúng ta nhất định có thể phá giải kết giới chết tiệt này, người đợi đó mà xem".

Đưa mắt nhìn nhau, Liễu Tinh Hồn nói: "Hiện tại, mọi người nên tránh loạn động, nhất định phải giữ bình tĩnh. Như giờ nếu chúng ta muốn từ giữa không trung này bay qua khỏi kết giới, có lẽ không có hy vọng gì, cách duy nhất là tìm một con đường khác".

Nhìn mặt biển, Tất Thiên đột nhiên nói: "Đệ có một thắc mắc, không biết Quỷ Vô Nhan hiện thân đó là thật hay là do u linh ở trên tạo ra?". Lời này khiến bốn người còn lại nhìn sững hán, tựa hồ không hiểu ý tứ của hắn là gì. Liễu Tinh Hồn liền nói: "Người có ý gì hãy nói ra cho mọi người nghe thử".

Vẫn nhìn mặt biển, Tất Thiên trầm giọng nói: "Chúng ta gặp mặt quỷ, hay còn gọi là Quỷ Vô Nhan, đích xác là đã lâm vào khốn cảnh. Sự tình lúc này mọi người đều biết rõ. Sau lại gặp được cái gọi là U Linh sứ giả, nó ngoại trừ việc phát động một lượt tiếng ma kêu quỷ khóc, còn lại không có đòn công kích nào đáng kể. Chúng ta ngự khí lẳng không một hồi rất lâu, tuy thấy không xê dịch được chút nào, nhưng tiểu bối nghĩ thực chất chúng ta đã có di chuyển. Xuất hiện tình huống này, không nằm ngoài hai khả năng. Một là theo như lời của U Linh sứ giả, chúng ta bị hãm vào giữa kết giới của hắn. Hai là U Linh sứ giả đang lừa dối chúng ta, chúng ta căn bản không bị vây trong kết giới nào cả. Điều duy nhất làm cho chúng ta nghi ngờ, đó là gương mặt quỷ bày ra dưới mặt biển kia. Tiểu bối nghĩ rằng đây có thể là loại ảo giác nào đó mà U Linh sứ giả có ý thi triển. Kỳ thật ở dưới không có gì cả, hắn thông qua dị pháp, thiết lập một bức huyền ảnh, làm mê hoặc tâm trí chúng ta".

Bốn người nghe thế đều trầm tư, cẩn thận phân tích các khả năng mà Tất Thiên đề ra. Nhìn mặt nước bên dưới, Lãnh Gia Hào nói: "Cách nghĩ này cũng có vài phần đúng, bất quá ta có một điểm không rõ. Đó là nếu vật này là quỷ tạo, tại sao U Linh sứ giả không xuất ngôn đề tỉnh chúng ta, để chúng ta hãm nhập trong mê hoặc? Chúng ta nếu không cúi đầu nhìn xuống thì mưu kế của hắn hoàn toàn không có tác dụng gì rồi sao?".

Liễu Tinh Hồn nói: "Lời của Gia Hào cũng hữu lý, sự tình này có rất nhiều mâu thuẫn, mà thời gian lại không cho phép phân định xem cái nào thật cái nào giả. Nhưng nếu phải tìm cho ra thật giả, thì cứ việc bay xuống kiểm tra mặt quỷ đó coi có thật không. Rất tiếc là năm người chúng ta hiện đều đã đại tổn chân nguyên, Vô Trần lại bị thương nặng, vạn nhất nếu ở dưới là mặt quỷ thật, thì sinh mệnh của chúng ta sẽ lâm nguy. Chuyện này cần phải vô cùng cân trọng".

Tất Thiên nói: "Tiểu bối nhận thấy U Linh sứ giả không đề tình chúng ta mới là cao minh. Trước đó chúng ta đối với mặt quỷ đã có phần e dè, nên khi bỏ chạy không quay lại dòm chừng e rằng không hợp với lễ thường lắm. U Linh sứ giả không nhắc nhở, là nó muốn chúng ta cảm thấy gương mặt quỷ đang hiện ra ở dưới kia là thật. Mọi người nghĩ coi mặt quỷ này quá lớn. Nó di chuyển dưới nước dù tốc độ có cao đến mấy cũng không thể sánh với việc ta lẳng không trên trời". Do đó chúng ta chắc chắn đã di chuyển, chứ không đứng yên một chỗ đâu. Theo âm thanh truyền đến tai chúng ta mà nói, tin rằng chúng ta đã bay được một đoạn không ngắn đâu.

Đỗ Lực nói: "Sur huynh nói lời này nghe cũng có lý, nếu huynh đã khẳng định như thế, đệ sẽ thử một lần xem sao để tránh cho mọi người khỏi phải mất thời gian". Tất Thiên nhìn hần, nhẹ giọng nói: "Cẩn thận một chút, an toàn là trên hết!".

Nhẹ gập đầu, thân ảnh Đỗ Lực khẽ chuyển, đầu xoay xuống dưới, chân hướng lên trời, trường kiếm phát ra một đạo hào quang màu đỏ hồng. Luồng kiếm quang dài khoảng một trượng nhanh chóng nhắm quỹ ảnh ở mặt biển phóng tới, chớp mắt đã đánh trúng hai mắt của mặt quỷ. Hào quang lóe sáng, luồng công lực cương mãnh làm cho mặt nước cồn lên từng đợt sóng, hai con mắt quỷ hiện lên âm ám trên mặt biển, rốt cuộc chỉ loáng một cái là tiêu tán mất dạng.

Đỗ Lực động thân, dừng lại trên mặt nước cách khoảng ba trượng, nhìn kỹ xung Quanh rồi nói lớn: "Sur huynh, huynh nói rất đúng, cái này căn bản chỉ là huyền ảnh, chúng ta bị U Linh đó lừa rồi". Dứt lời, chẳng không bay lên.

Khi Đỗ Lực bay lên cách mặt nước khoảng năm trượng thì một luồng sóng cực mạnh cuồng nộ dâng lên cao, nhắm ngay thân hình Đỗ Lực mà phóng tới. Từ bên trên, Tất Thiên cả kinh thét lên một tiếng, không thiết gì tới người xung quanh, điên cuồng bắn người xuống mặt nước. Vừa lao đi Tất Thiên vừa hô lớn: "Đỗ Lực cẩn thận, tránh nhanh lên, không... dừng!". Luồng khí đỏ hồng bao quanh Tất Thiên như một đóa quang cầu nhanh chóng bắn xuống mặt biển.

Giữa không trung, Liễu Tinh Hồn hét lớn: "Tất Thiên mau lùi lại, nguy hiểm!". Thế Nhưng vào lúc đó Tất Thiên dù có gặp nguy hiểm cách mấy cũng không thềm nghe ông Ta nói gì. Lãnh Gia Hào thất sắc nói: "Sur thúc, giờ chúng ta tính sao? Quỷ hải này dường như không nuốt mất sinh linh nào đó thì không chịu dừng".

Liễu Tinh Hồn thần sắc biến chuyển bất định, mặt đầy ưu phiền nói: "Giờ ta cũng đang vô cùng rối loạn, nơi quỷ dị này sự tình cổ quái gì cũng có thể có cả. Vấn đề ta lo nhất hiện giờ là nếu có chuyện gì xảy ra, làm sao ta quay về giao phó với Nho viện được, cả hai nên cẩn thận, ta xuống đó xem sao, quyết không để cho họ tự nhiên gặp nạn, nếu không chúng ta không còn mặt mũi nào trở về". Dứt lời, thân thể trầm lại, nhanh chóng bay xuống dưới.

Giữa không trung, một đạo hắc vụ chợt xuất hiện, âm thanh cười cợt lạnh lạnh lại vọng tới: "Khe khẽ, không tin lời ta nói à, có hối hận cũng không kịp rồi. Giờ ta sẽ đưa các người đến quỷ hải du ngoạn luôn đây". Dứt lời, một luồng khí tức quỷ dị cực mạnh, hấp lực âm sâu tựa Thái Sơn ép xuống ba người, chớp mắt đã làm cho Kiếm Vô Trần và Lãnh Gia Hào lúc này chân nguyên đại tổn hạ nhanh xuống phía dưới.

Trên mặt nước, Tất Thiên toàn thân phát hồng quang, toàn lực thi triển pháp quyết, cuồng phong công kích mặt quỷ ở giữa biển. Chứng kiến cảnh Đỗ Lực hào quang quanh thân rất yếu ớt, cơ thể không ngừng đảo lộn xoay tròn theo xoáy nước khi ẩn khi hiện giữa cái miệng lớn của mặt quỷ. Nhìn thấy sự đệ thân lâm tuyệt cảnh, sắp sửa bị nuốt mất, Tất Thiên cực kỳ phẫn nộ, kiếm quang không ngừng gia tăng uy lực, liên tục công kích mãnh liệt vào hai con mắt tà dị của mặt quỷ.

Liễu Tinh Hồn đang chuẩn bị giúp Tất Thiên, nhưng nghe lời nói của U Linh sứ giả, trong lòng thâm kêu nguy, ngẩng đầu nhìn lên, lập tức lộ vẻ kinh hoàng. Nhìn Kiếm Vô Trần và Lãnh Gia Hào, Liễu Tinh Hồn dòn hết chân nguyên còn lại, tả thủ phách ra một chưởng, mượn lực bắn ngược trở về. Ông đốc toàn lực bay nhanh, hóa thành một bóng mờ, mang theo một đạo tử sắc kiếm trụ nhắm trời cao bắn tới.

Hai luồng cường kích đến từ hai hướng ngược nhau, ma sát tạo ra những tiếng nổ cực lớn. Hào quang chớp lóe, một luồng gió bài sơn đảo hải cuồng loạn quét ra tứ phía. Liễu Tinh Hồn liễu thân chiến đấu, khoe miệng đã ứa chút huyết tích. Sau một chiêu toàn lực, cái thể ép xuống từ từ dừng lại, nhưng đó chỉ là tạm thời, Kiếm Vô Trần và Lãnh Gia Hào nhanh chóng chớp cơ hội chuyển thân đến đứng cạnh Liễu Tinh Hồn, thần sắc ngưng trọng chú thị phía trên đầu.

Tiếng cười âm trầm lạnh lùng vang lên, đám hắc vụ từ từ hiện ra cách đó một trăm trượng. Một luồng mê vụ thổi tới mang theo vô số thân ảnh mờ ảo không ra hình dáng gì, nhanh chóng nhay múa xung quanh Liễu Tinh Hồn, Kiếm Vô Trần, Lãnh Gia Hào và Tất Thiên. Khắp nơi, tầng tầng khí tức áp tới làm cho mọi người có cảm giác như không gian sống của họ không ngừng bị thu nhỏ lại.

Tất Thiên lúc này hoàn toàn không quan tâm gì đến mọi chuyện xung quang, nhìn thân Đỗ Lực hào quang càng lúc càng yếu mà mắt xạ ra hai luồng huyết quang đỏ như máu, chứng tỏ con thịnh nộ đã lên đến cực điểm. Trường kiếm của chàng xoay tròn, vẽ ra một đạo kiếm quang dài cỡ trăm trượng, hóa thành một cột sáng màu đỏ hồng, nhắm ngay xoáy nước chung quanh thân thể của Đỗ Lực mà tấn công mãnh liệt. Hào quang chợt tắt, một tiếng nổ lớn làm bắn tung từng đóa hoa nước lên trời. Tất Thiên tức thì lao tới gần xoáy nước, nhận thấy nước biển xung quanh có hấp lực rất mạnh, cuộn cuộn hút lấy chân khí hộ thể bên ngoài của chàng và như muốn hút cả thân thể chàng vào trong.

Mục quang gờm gờm nhìn Đỗ Lực đã buông xuôi, Tất Thiên vận công lực toàn thân đến đỉnh điểm, chuẩn bị nắm lấy cơ hội sống còn cuối cùng này. Đột nhiên tả thủ của Tất Thiên phách ra một chưởng, làm thành phản lực cực lớn đẩy thân người thoát ly khỏi xoáy nước, nhắm hướng Đỗ Lực bay đến. Nhanh chóng tóm lấy tay Đỗ Lực. Tất Thiên thét lên một tiếng, chân nguyên toàn thân phát ra một luồng quang mang hùng mạnh, tả thủ phách thêm một chưởng nữa, tạo lực phản chấn, kéo Đỗ Lực thoát ra khỏi mặt nước.

Nhìn sơ ỡ, cuối cùng Tất Thiên cũng lộ vẻ hải lòng, hai môi khẽ nhẽ ch, phun ra một dòng máu tươi. Đổ Lực hai mắt vô thần nhìn Tất Thiên, lúc này sắc mặt nhợt nhạt như người chết, không nhìn được trào lên một tia cảm kích xen lẫn xúc động. Tất Thiên chùi vết máu, nhẹ mỉm cười, toàn thân phát ra luồng hồng quang dịu dịu, bao lấy thân thể Đổ Lực, cố gắng bay lên trên.

Lúc này, U Linh sử giả đang phát động đòn công kích mạnh kinh người, vây bộn Liễu Tinh Hồn vào giữa, thì Kiếm Vô Trần tỏ ra một ngum máu tươi, sắc mặt chuyển sang trắng bệch. Liễu Tinh Hồn nhìn thấy thế, mắt lộ vẻ tuyệt vọng, không ngờ U Linh sử giả lợi hại như vậy, xem ra ba người hôm nay phải chôn thân nơi Quý vực này rồi.

Lãnh Gia Hào nhìn Liễu Tinh Hồn, khẽ nói: "Sư thúc, đừng nản chí. Chỉ cần còn một hơi thở, chúng ta cũng không dễ dàng bỏ cuộc. Tính tới giờ chúng ta chân nguyên đại tổn, nếu không đối phó nổi với U Linh sử giả thì chỉ ít có thể cho nhục thân này rơi xuống biển, còn nguyên thần thì cũng phải bằng cách nào đó đào thoát được nơi này".

Liễu Tinh Hồn nghe lời giật mình, nhìn Lãnh Gia Hào một cái, trong mắt hiện lên tia đấu chí. Nhìn luồng hắc vụ nhẹ nhàng như mộng như ảo ngày càng thu nhỏ lại xung quanh. Liễu Tinh Hồn hiểu rõ, cái luồng hắc vụ nhìn có vẻ đẹp đẽ kia kỳ thực hung hiểm dị thường. Trường kiếm khẽ rung, Liễu Tinh Hồn trầm giọng nói: "Nói hay lắm, chúng ta quyết không dễ dàng đầu hàng, nhất định cùng U Linh sử giả này phân cao thấp. Hai người nghe đây, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ thì không được rời bỏ nhục thân của mình, xuất thần chạy đi. Ở chỗ Quý vực này, môn công phu lợi hại nhất là Hóa Hồn đại pháp. Một khi đã gặp Hóa Hồn đại pháp, các người cả hình lẫn thần đều bị diệt, không có cơ hội đào tẩu nào đâu. Nhìn tu vi của U Linh sử giả, nhất định tinh thông Hóa Hồn đại pháp, do đó các người nhất thiết phải cẩn thận. Giờ chúng ta ba người thi triển Tam Nguyên Quy Nhất thuật, lấy Thiên Linh thần kiếm của Vô Trần làm đầu, xem có vượt thoát được không. Lại đây, bắt đầu chuẩn bị!".

Dứt lời, Liễu Tinh Hồn cùng Kiếm Vô Trần và Lãnh Gia Hào tụ lại một chỗ, thành hình tam giác, bắt đầu chuẩn bị. Nhân vì ba người đều là người của Thiên Kiếm viện, pháp quyết luyện tập hàng ngày đều có phần giống nhau, do đó việc thi triển Tam Nguyên Quy Nhất vô cùng dễ dàng. Ba người đồng thời phát sáng, thân thể nhanh chóng xoay tròn. Theo tốc độ quay càng lúc càng nhanh đó, luồng từ sắc quang hoa phát ra bao trùm ba người vào giữa. Phía trên đầu, Thiên Linh thần kiếm có sự nỗ lực liên thủ của ba người, bạo phát một đoàn ngũ sắc quang hoa thần thánh, không ngừng bành trướng, uy lực cực lớn.

Nhìn ba người liên thủ, tiếng cười lạnh của U Linh sử giả không ngừng truyền tới từ khắp nơi. Hào quang hắc sắc chớp một cái, một đạo hắc vụ kinh người xuất hiện phía bên phải của ba người, âm trầm nhìn họ. Xung quanh, vô số hắc ảnh tung hoành giao thác, khí tức quý dị cương mãnh thu nhỏ lại thành một đám quang cầu màu đen, mang theo hấp lực cực mạnh, cuốn cuộn thu hút chân khí của ba người.

Hét lên một tiếng, Thiên Linh thần kiếm tỏa hào quang ngũ sắc, từ từ xoay tròn, nhắm ngay quang cầu màu đen đó phát lực công kích. Đồng thời, Liễu Tinh Hồn ba người hóa thành ba đạo từ sắc quang mang, nhanh chóng theo sau Thiên Linh thần kiếm, cường kích đột phá. U Linh sử giả hừ lạnh một tiếng, song thủ trước ngực vẽ thành thế thuận thiên, lập tức tạo ra một quang cầu màu đen, ẩn tàng khí lực âm sâm khủng khiếp, vô thanh vô tức xuất hiện phía trước mặt hắn. Nhìn ngũ sắc quang hoa đang bành trướng, song thủ của U Linh sử giả đẩy một cái, luồng quang cầu màu đen đó bắn thẳng tới Thiên Linh thần kiếm. Hai luồng kinh lực có tính chất tương phản nhau nên lập tức phát lực đối kháng, bài xích nhau dữ dội, tạo ra những tiếng nổ long trời lở đất, âm âm liên tục.

Giữa lúc chớp nổ đùng đùng đó, thân thể Tất Thiên từ từ nâng cao rồi bị bắn ra xa.

Từng giọt máu tươi ứa ra phiêu tán theo gió, khung cảnh mờ mịt hỗn độn. Hào quang chớp nháy liên tục, ngũ sắc quang hoa sau mười hai chiêu công kích đã trở nên ảm đạm. Quang cầu màu đen từ lớn biến thành nhỏ, cuối cùng cũng tiêu tán nhường lại cho luồng khí đen nhợt nhạt...

Ánh sáng trở lại, sắc quang hoa ảm đạm nhanh chóng biến thành bản thể của ba người Liễu Tinh Hồn. Ba người họ lúc này khỏe miệng đều ứa máu tươi, mặt mày trắng bệch, thần tình tuyệt vọng vô cùng. Ở bên ngoài, U Linh sử giả đắc ý cười khẩy, nói: "Thời gian không còn sớm nữa, các vị lên đường thôi". Lời nói âm trầm đó tựa như câu hồn ma âm từ địa ngục vọng tới, làm chấn động tâm linh ba người.

Bạn đang đọc truyện *Thất Giới Truyền Thuyết Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.